

Auszüge aus dem
Sahih Muslim

Sammlung authentischer *Ahadith* des Propheten

Muhammad ﷺ

von Abul-Hussain Muslim Bin

Al-Hadschadsch Al-Quscheiri

An-Neisaburi

(820/821–875 n.Chr. / 206-261 n.H.),

mit zahlreichen Erläuterungen Imam

An-Nawawis (1233-1277 n.Chr. / 631-676 n.H.)

Band 1

2. verbesserte und erweiterte Auflage

**Aus dem Arabischen übersetzt von
Jotiar Muhammad Bamarni**

Umschlagmotiv, Bildaufnahme: Bischang-Maryam Bamarni
Gestaltung und Ausführung des Buchumschlags: Walid Shashaa
Typografie: Jotiar Bamarni

Auf dem Umschlagbild ist die drittgrößte Moschee der Welt in Abu Dhabi von „Scheich Zayed“ zu sehen, die nach dem verstorbenen Gründer der Vereinigten Arabischen Emirate benannt ist, und auch von Nichtmuslimen besichtigt werden kann. Allein die Ausmaße des marmorweißen Gebäude-Ensembles beeindruckend: Das weltweit drittgrößte architektonische Meisterwerk bietet mehr als 40 000 Gläubigen Platz. 82 Kuppeln zieren das Dach des Gotteshauses, die Hauptkuppel misst 70 Meter. Jedes der vier Minarette der Moschee ist über 100 Meter hoch. Innen ist sie mit Gold und Marmor verziert und den Boden im Innenraum schmückt ein 5000 Quadratmeter großer Teppich, der 47 Tonnen wiegt und als der größte Teppich der Welt gilt. Den nächsten Rekord stellt der weltgrößte Kronleuchter aus Swarovski-Steinen da, welcher ebenso zum Rekord der Moschee gehört. Außer dem Teppich und Kronleuchter hat auch die mehr als 70 Meter hohe Kuppel ihren Platz im Guinnessbuch der Rekorde gefunden.

تصميم الغلاف وليد شعشاعة

صورة الغلاف صورها بيشنگ جوتيار بامرني

جامع الشيخ زايد الكبير صرح حضاري وواجهة سياحية هامة لإمارة أبوظبي ويعد ثالث أكبر مسجد في العالم من حيث المساحة الكلية بعد المسجد الحرام والمسجد النبوي، ويتسع المسجد المزخرف بالذهب والمرمر لأكثر من 40 ألف مصلي ويوجد به أكبر سجادة في العالم وأيضاً أكبر ثريا، و السجادة اليدوية الصنع والمصنعة في إيران تغطي أكثر من 5000 متر مربع وتزن حوالي 47 طناً، أما الثريا المصنعة من كريستال "سواروفسكي" التشيكي الشهير تبلغ أبعادها عشرة أمتار في 15 متراً. وقباب المسجد التي يبلغ ارتفاعها أكثر من 70 متراً أيضاً تؤهله للدخول في موسوعة جينيس العالمية للأرقام القياسية، ويعلو المسجد 82 قبة وأربع مآذن بارتفاع 100 متر.

وكان المرحوم الشيخ زايد بن سلطان آل نهيان وجه بناء الجامع عام 1996 ليكون صرحاً إسلامياً يرسخ ويعمق الثقافة الإسلامية ومفاهيمها وقيمتها الدينية السمة ومركزاً لعلوم الدين الإسلامي.

المجلد الأول

مختصر

شرح حديث
صلى الله عليه وسلم
بمسئلة
صلى الله عليه وسلم

للإمام الكبير العلامة الحافظ المجدد مسلم بن الحجاج أبو الحسين

القشيري النيسابوري

وُلد سنة ٢٠٦ هـ = ٨٢١ م وتوفي ودفن في مدينة نيسابور سنة

٢٦١ هـ = ٨٧٥ م

ترجمه إلى اللغة الألمانية وخرّج أحاديثه على باقي كتب السنة الستة

مستفيداً من شرح للإمام النووي (٦٧٦-٦٣١ هـ = ١٢٣٣-

١٢٧٧ م)

جوثيار محمد بامرني

التّرقيم الدّولي: ISBN 978-3-9803633-5-8

حقوق الطبع والنشر

لكل مسلم ومسلمة الحق في طباعة ونشر وتوزيع هذا الكتاب دون احتكار، فقدوتنا في ذلك هم سلفنا الصالح وعلماؤنا الأجلاء أمثال الإمام الشافعي رحمه الله، فقد صح عنه أنه قال: ،، وددت أن الخلق تعلموا مني هذا العلم على أن لا ينسب إلي حرف منه". فرحم الله كل من طبع أو نسخ أو ترجم أو سجل هذا الكتاب أو نشره إلكترونياً دون زيادة أو نقصان، وقام بتوزيعه مجاناً أو مقابل سعر رمزي بسيط، لكن بشرط عدم الاحتفاظ لنفسه بأي حقوق للطباعة أو النشر أو التوزيع، فجزاه الله تعالى خيراً كثيراً، وتبتنا وإياه على الأشلام والسنة، ولا أسأل أحداً من أجرٍ إن أجرى إلا على الله جلّ وعلا. فأنا بذلك أحتّ الآخرين على أن لا يكونوا عقبه في طريق نشر العلم بكتابه أو اختكاره باسم حقوق الطبع والنشر، وأذكرهم بقول الله تعالى: "إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ، أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ"، وحدث رسول الله صلى الله عليه وسلم: "مَنْ سَئَلَ عَنْ عِلْمٍ فَكْتَمَهُ، أَلْجِمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِلِجَامٍ مِنْ نَارٍ"، وقال أيضاً: "لَا يَحْتَكِرُ إِلَّا خَاطِئٌ"، فالطعام تغذية للأبدان وفي اختكاره ضرر للمسلمين والعلم تغذية للعقول والقلوب يقرب العباد إلى رب العباد ويخرج الناس من الظلمات إلى النور، فاحتكاره أعظم ضرراً على المسلمين. ولا شك أن تعلم العلم الشرعي من أجل الكسب إهانة لهذا العلم وانها لكارثة عندما يفكر الإنسان تفكيراً مادياً حتى مع قال الله وقال الرسول، فالعالم الرباني يقصد بعلمه وجه الله تعالى ولا يقصد به توصلاً إلى غرض دنيوي، كتحصيل مال أو جاه أو شهرة أو سمعة أو تميّز عن الأقران ونحو ذلك، فمن صان العلم صانته ومن أهانه أهانه. وهكذا فإن الاحتفاظ بحقوق الطبع والنشر كلياً كان أم جزئياً أمر ينبغي أن نتقي الله فيه، والعلة كما ذكرته هي في إضرار المسلمين والوقوف في طريق نشر قيم هذا الدين، ومن يفعل ذلك فقد حرم نفسه الأجر العظيم.

...والله من وراء القصد

Mit der Bedingung, dass dem Inhalt des Buches nichts hinzugefügt, keine Inhalte aus dem Zusammenhang gerissen oder verändert werden, ist es jedem erlaubt, Texte aus dieser Arbeit zu entnehmen. Das Copyright betreffend, ist es, sofern es sich um authentische islamische Projekte handelt, welche der Dawa dienen und nicht mit Copyright versehen werden, erlaubt, den Inhalt dieses Buches anzuführen. Dafür ist es nicht notwendig, mich namentlich anzuführen.

Es ist schade, dass wir für solche Fälle nicht mehr Vorbilder wie Imam Schafii haben, der sagte: „Ich wünschte, die Menschen würden von diesem Wissen lernen, [d.h., von seinem Wissen und seinen Büchern lernen] ohne dass mir davon ein einziger Buchstabe zugeschrieben wird.“

Auch meine Wenigkeit wünscht, dass mein Beitrag hier von Nutzen sein wird. Es ist bedenklich, dass uns solche Ahadith wie der folgende keine Sorge bereiten: „Wer nach Wissen gefragt wird und es verschweigt, so wird ihm (dem Mund dieser Person) am Tage der Auferstehung ein Zügel aus Feuer angelegt.“¹

¹ Abu Dawud und At-Tirmidhi: ein hassan Hadith. Ein hassan sahih-Hadith laut Abu Dawud in 3658 und in Tirmidhi 2649, Sahih Al-Dschami³ 6284, Sahih Abu Dawud von Albani 3106

Besuchen Sie uns im Internet: www.die-schreibfeder.de زورونا في

2. Auflage: Januar 2013

ISBN 978-3-9803633-5-8

مُقَدِّمَةُ الطَّبَعَةِ الثَّانِيَةِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْقَذَنَا مِنَ الْجَهَالَةِ، وَعَصَمَنَا مِنَ الصَّلَاةِ، لَهُ الْحَمْدُ أَوَّلُهُ وَآخِرُهُ،
وَمِنْ مَسَاوِي عَمَلِنَا نَسْتَعْفِرُهُ، وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى نَبِيِّهِ وَمُصْطَفَاهُ، الرَّحْمَةَ
الْمُهَيَّاتَةَ، وَعَلَى الصَّحْبِ وَالْآلِ وَالتَّابِعِ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ.

اللَّهُمَّ ارزُقْنَا أَنْ نَتَعَلَّمَ وَنُنَشِّرَ مَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَيَقْرَبَهُمْ إِلَى اللَّهِ، اللَّهُمَّ هَبْ لَنَا مِنْ
كُلِّ خَيْرٍ، وَجِبْ عَلَيَّ مَنْ لَدَيْهِ عِلْمٌ أَنْ لَا يَكْتُمَهُ، وَوَجِبْ أَنْ لَا يُشْغَلُنَا شَاغِلٌ
مَهْمَا كَانَ عَنْ جِهَادِ الْقَلَمِ وَاللِّسَانِ، فَأَقُولُ مُسْتَعِينًا بِالْمَلِكِ الدَّيَّانِ:

بَيْنَ يَدَيْكَ أَيُّهَا الْقَارِئُ الْحَبِيبُ الطَّبَعَةُ الثَّانِيَةُ مِنْ هَذَا الْكِتَابِ أَصْعَمَهَا بَيْنَ يَدَيْ
الْمُسْلِمِينَ مُصَحَّحَةً وَمُرَيَّدَةً بِمِائَةِ صَفْحَةٍ أُخْرَى بِشَرْحٍ أَكْثَرَ وَ مُنْقَحَةً، بَعْدَ أَنْ
نَفَدْتَ نِسْخَ الطَّبَعَاتِ السَّابِقَةِ وَاشْتَدَّ الطَّلِبُ عَلَيْهَا وَ لَقِيتَ قَبُولاً حَسَناً مِنْ
طَلِبَةِ الْعِلْمِ أَهْلِ التَّوْحِيدِ فَتَنَاقَشُوا لِيَتَدَارَسُوهَا فِي الْمَسَاجِدِ، لَنَا أَعْدُنَا طَبَعَهَا
بَعْدَ طِبَاعَةِ الْمَجْلَدِ الثَّانِيِ وَ قَبْلَ طِبَاعَةِ الْمَجْلَدَاتِ الْأُخْرَى، فَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَتْنِهِ
دَاعِياً إِلَيْهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْمُجِيبُ أَنْ يُقَدِّرَ النَّفْعَ بِهِ وَأَنْ يَكُونَ ذَا أَثَرٍ جَلِيلٍ فِي
عُقُولِ وَأَفْكَارِ شِبَابِ الْمُسْلِمِينَ فِي أَلْمَانِيَا وَالنَّمْسَا وَسُويسِرَا وَلَعَلَّهُمْ يَجِدُونَ فِيهِ
مِنْ الْأَدِلَّةِ الْقَاطِعَةِ مَا يُقْنِعُهُمْ بِضُرُورَةِ الْعَوْدَةِ إِلَى السَّنَةِ النَّبَوِيَّةِ. وَلَعَلَّ اللَّهَ
يَهْدِي بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَيَجْعَلُنَا مِنْ عِبَادِهِ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَوْلِهِ:
"لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ".

وَرَأَى بَعْضُ الْمَشَايخِ وَطَلَبَةُ الْعِلْمِ وَخَاصَّةً أَثْنَاءَ دُرُوسِي لِصَحِيحِ مُسْلِمٍ بِشَرَحِ
النَّوَوِيِّ أَنَّ أَضْيَفَ فِي هَذِهِ الطَّبَعَةِ شَرَحَ أَكْثَرَ لِأَحَادِيثِ كَحَدِيثِ جَبْرِيلَ عَلَيْهِ
السَّلَامُ وَسْأَلَهُ عَنْ مَرَاتِبِ الْإِسْلَامِ الثَّلَاثَةِ وَ أَرْكَانِ الْإِسْلَامِ الْخَمْسَةِ وَ أَرْكَانِ
الْإِيمَانِ السِّتَةِ وَالْإِحْسَانَ وَ شُرُوطَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ...

فَبَادِرْ يَا طَالِبَ الْعِلْمِ بِالتَّعَلُّمِ وَالْعَمَلِ بِمَا تَتَعَلَّمُ وَ تَعَلِّمِ الْآخَرِينَ وَاسْتَمِرَّ عَلَى ذَلِكَ
بِصَبْرٍ وَتَوَاضَعْ مَعَ مَنْ تَتَعَلَّمُ مِنْهُمْ وَيتَعَلَّمُوا مِنْكَ، فَقَالَ بَعْضُ السَّلَفِ: "لَا
يَطْلُبُ الْعِلْمَ مُسْتَحٍ وَلَا مُتَكَبِّرٌ"، وَلَا يَنْبَغِي أَنْ يَمْتَنَعَكَ الْحَيَاءُ مِنَ السُّؤَالِ عَنِ
الشَّرْعِ، كَمَا أَنَّ الْكِبَرَ ضَارٌّ لِصَاحِبِهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَمَنْ ضَرَرَهُ الدُّنْيَوِيُّ أَنَّهُ
يَمْنَعُ صَاحِبَهُ مِنَ السُّؤَالِ وَالتَّعَلُّمِ، وَالمُتَكَبِّرُ غَيْرُ مَحْبُوبٍ عِنْدَ النَّاسِ.

إِزْمُ الْإِحْلَاصِ فِي تَعَلُّمِكَ، وَلِيَكُنْ قَضْدُكَ وَجْهَ اللَّهِ وَالدَّارِ الْآخِرَةِ، وَإِيَاكَ
وَالرِّيَاءَ، وَحُبَّ الظُّهُورِ وَالِاسْتِعْلَاءِ عَلَى الْأَقْرَانِ فَقَدْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "مَنْ طَلَبَ الْعِلْمَ لِيُجَارِيَ بِهِ الْعُلَمَاءَ أَوْ لِيَمَارِيَ بِهِ السُّفَهَاءَ أَوْ
يَصْرِفَ بِهِ وَجْهَ النَّاسِ إِلَيْهِ أَدْخَلَهُ اللَّهُ النَّارَ".²

اسْتَمْتِرْ فِي كُلِّ يَوْمٍ بَعْضَ وَقْتِكَ لِإِدْرَاسَةِ كُتُبِ الْحَدِيثِ وَلَا تَتْرُكْ كُتُبَكَ
لِتَجْمِيلِ الرَّفُوفِ وَلَا يَكُونُ أَحَدُنَا كَالْحَمَارِ يَحْمِلُ أَشْفَارًا، وَلَا تَكُونُوا إِمَاعَةً بِلِ
الشَّخْصِيَّةِ الْعِلْمِيَّةِ الَّتِي تَبْحَثُ وَتُحْتَرَمُ الدَّلِيلُ.

إِيَاكَ أَنْ تَشْتَعَلَ فِي بَدَايَةِ طَلْبِ الْعِلْمِ بِالِاخْتِلَافِ بَيْنَ الْعُلَمَاءِ، أَوْ بَيْنَ النَّاسِ
مَطْلَقًا، فَإِنَّهُ يُجِيرُ الذِّهْنَ، وَيَدْهَشُ الْعَقْلَ، وَلَكِنْ الْبَحْثُ عَنِ دَلِيلِ الْعُلَمَاءِ

² رواه النسائي (٢٦٥٤) وحسنه الألباني في صحيح النسائي

يؤدي الى احترام إختلافهم، وكذلك الحذر من التثقل من كتاب إلى كتاب من غير هدف.

ولنكن همّك في طلب العلم عالية؛ فلا تكتفِ بقليل العلم مع إمكان كثيره.

أحرص على إتخاذ صاحب صالح في حاله، كثير الاشتغال بالعلم، جيد الطبع، يعينك على تحصيل مقاصدك، ويساعدك على تكميل فوائدك، وينشطك على زيادة الطلب، ويخفف عنك الضجر والتصب، موثوقاً بعقيدته وأمانته ومكارم أخلاقه، فكثير من الناس في المانيا أصبحوا في حيرة من أمرهم لا يدرون من يتبعون ولكن لن يُعَدَم الخير في هذه الامة الى يوم القيامة فعن ثوبان، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَدَلَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ"³، اذاً لا بد وان نتعرف على هذه الطائفة المباركة التي تلتزم العلم والاسلام الصحيح من المصادر الموثوقة الذي جاء به رسول الله صلى الله عليه وسلم وطبقة جيل الصحابة والتابعين وأتباعهم وهم الفرقة الناجية والطائفة المنصورة وتوصف هذه الفرقة بأهل السنة والجماعة الذين هم الامتداد الطبيعي للسلف الصالح رضوان الله عليهم.

نسأل الله لنا ولك التوفيق والثبات، وأن يُرينا اليوم الذي تكون فيه عالماً من علماء المسلمين، مرجعاً في دين الله، إماماً من أئمة المتقين.

وأسأل الله العظيم أن يكتب لنا القبول ويوفّقنا ووالدينا وذرياتنا وأزواجنا وسائر أخواننا المسلمين لما يُحِبُّه ويَرْضاه من القول والعمل ويجمع قلوبنا على

³ (رواه مسلم)

دينه الذي ارتضاه لنفسه وبعث به رسوله صلى الله عليه وسلم والله اسأل
أن أكون قد وفقت في ترجمة وشرح و خدمة هذا الكتاب النفيس لعامة
الناس راجياً من الله جل في علاه أن يكون قد أبعد عني الخطأ والنسيان
وأبعدني من الزلل.

وآخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمين ...

الشارقة في ١٩ رمضان ١٤٣٣

ألكبر
اللهنا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مُقَدِّمَةُ الطَّبَعَةِ الْأُولَى

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه ومن والاه. قال الله تبارك وتعالى في كتابه العزيز: "وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا"⁴، وقال أيضاً: "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ"⁵.

"أما بعد... فإن أصدق الحديث كتاب الله، وإن أفضل الهدى هدى محمد، وشر الأمور محدثاتها، وكل محدثة بدعة وكل بدعة ضلالة، وكل ضلالة في النار"⁶.

أبدأ عملي البسيط هذا بعد الاتكال على الله والاستعانة به والذي هو ترجمة لأحاديث أفضل الخلق وحبيب الحق محمد - صلى الله عليه وآله وسلم - من صحيح الإمام مسلم في إمامة الشارقة المشرقة - حماها الله - التي أعطتني السكينة للكتابة، فبارك الله فيها وفي علمائها الذين نهلت من علمهم - لاسيما أثناء دورات المنتدى الاسلامي والدورات العلمية المستمرة في دبي ومن الشيخ الدكتور عزيز بن فرحان العززي الذي اشكره كما أن الشكر والدعاء موصول أيضاً الى الشيخ الدكتور محمد حسن عبدالغفار في دبي الذي لا يعرف المشقة والى كل من تعلمت منه فقه ومصطلح الحديث والى الاخ

⁴ سورة الحشر: ٧

⁵ سورة آل عمران: ٣١

⁶ صحيح الجامع: ١٣٥٣

الدكتور عمر نهباني لمراجعته مقدمة الكتاب والإخوة الذين راجعوا الكتاب و لتعليقاتهم الفقهية واللغوية القيمة، فجزاهم الله جميعاً كل الخير.

اما بالنسبة للشرح هنا فهو غيظ من فيض، ونقطة من بحر فطالب العلم يحتاج الى كتب العقيدة والفقه والتفسير وعلوم الحديث ولا يكفيه هذه الترجمة.

على الرغم من الفوائد الجمة التي يكسبها طلبة العلم الأعاجم والعاملون في حقل الترجمة من وراء ترجماتهم لأبحاث الكتب الإسلامية من اللغة العربية إلى لغات العالم الأخرى، تبقى الفائدة الكبرى والأعظم الاستفادة بالنسبة لهم هي محاولاتهم المستمرة خلال عملهم للتعلم في تعلم اللغة العربية، لغة الضاد، التي اختارها الله عز وجل للرسالة السماوية الأخيرة و لكتابه الأخير وسنة نبيه الخاتم صلى الله عليه وآله وسلم، حيث يجد المرء المتعة الكبرى في كل لحظة يقضيها معها مع إدراكه بأن مستقبل هذه الأمة مرهون بها وهذا ما يدفعه إلى المزيد من الإلتقان في تعلمها و تعليمها وعدم الاستغناء عنها.

هذا وبعد سلسلة من الأعمال المتواضعة والتي كان أهمها كتاب السيرة النبوية باللغة الألمانية وترجمة مختصرة لكتاب رياض الصالحين للإمام النووي - رحمه الله - وبعض الكتب الأخرى فها هي ترجمة صحيح الإمام مسلم الذي يعد كنز من كنوز السنة ولأول مرة باللغة الألمانية مختصرةً بالأرقام المطابقة التي وضعها مؤلفه، باستثناء بعض الأحاديث التي لم أقم بترجمتها، حيث تم فقط تخطيطها إلى أحاديث أخرى مع الحفاظ على أرقام الأحاديث متسلسلة كما وضعها الإمام مسلم، على الرغم من أهمية وفوائد أحاديث صحيح مسلم كلها وذلك لأسباب عدة منها: قلة وكسل القراء في أيامنا هذه وقلة الاهتمام بالعلم الموثق، بالإضافة

إلى ضعف الإمكانيات للقيام بطباعة عشرات المجلدات، وهذا ما عبر عنه أيضاً الإمام النووي في مقدمة شرحه حين قال: “وأما صحيح مسلم رحمه الله فقد استخرت الله تعالى الكريم الرؤوف الرحيم في جمع كتاب شرحه متوسط بين المختصرات والمبسوطات لا من المختصرات المخلات ولا من المطولات المملات ولولا ضعف المهتم وقلة الراغبين وخوف عدم انتشار الكتاب لقلّة الطالبين للمطولات لبسطته فبلغت به ما يزيد على مائة من المجلدات من غير تكرار ولا زيادات عاطلات، بل ذلك لكثرة فوائده وعظم عوائده الخفيات والبارزات وهو جدير بذلك فإنه كلام أفصح المخلوقات صلى الله عليه وسلم...”

تقسيم صحيح مسلم إلى كُتُب وأبواب

صحيح مسلم مُقسم إلى كتب، وكل كتاب مُقسم إلى أبواب، وعدد كتبه أربع وخمسون كتاباً، أولها كتاب الإيمان وآخرها كتاب التفسير. وقد ابتدأ كتابه بمقدمة ذكر فيها سبب تأليفه وطريقته، ثم ذكر مسائل في علوم الحديث، ثم صنف بعد المقدمة كتبه الأربع والخمسين.⁷

⁷ كتبه الـ 54 هي على النحو التالي: الإيمان ثم الطهارة، فالحيض، فالصلاة، فالمساجد، فصلاة المسافرين، فالجمعة، فالعدين، فالاستسقاء، فالكسوف، فالجنائز، فالزكاة، فالصيام، فالاعتكاف، فالحج، فالنكاح، فالرضاع، فالطلاق، فاللعان، فالعتق، فالبيع، فالمساقاة، فالفرائض، فالهبات، فالوصية، فالنذر، فالإيمان، فالقسامة والحارين والقصاص والديات، فالحدود، فالأقضية، فاللقطة، فالجهاد والسير، فالإمارة، فالصيد والذبائح، فالأضاحي، فالأشربة، فاللباس والزينة، فالآداب، فالسلام، فالألفاظ من الأدب، فالشعر، فالرؤيا، فالفضائل، ففضائل الصحابة، فالبر والصلة، فالقدر، فالعلم، فالذكر والدعاء، فالتوبة، فصفة المنافقين، فالقيامة، وصفة الجنة والنار، فالفتن وأشرط الساعة، فالزهد والرقائق، فالتفسير. هذه الكتب

الاستفادة من شرح النووي لغوياً و فقهيّاً

خلال اعدادي لهذا الكتاب استفدت من صحيح مسلم بشرح النووي -
النسخة الموافقة لترقيم محمد فؤاد عبدالباقي - وأخرجت أرقام الأحاديث المتفق
عليها من قبل الشيخان البخاري ومسلم وبقية الكتب الستة و هم: سنن
الترمذي، سنن أبي داود، والنسائي وابن ماجه وأخرجت أحياناً من مسند
الإمام أحمد، كما ترجمت أيضاً حسب الضرورة شرح الإمام النووي إلى اللغة
الألمانية حتى يكون فهم الحديث من الناحية الفقهية أوضح وأسهل، وقمت
أحياناً بنقل المصطلحات أو الجمل كما هي في شرح الإمام النووي فذلك كان
أسهل لي من الناحية اللغوية ولقراء الأحاديث فيما بعد باللغة العربية دون
اللجوء إلى ترجمة هذه الشروح مرة أخرى، واخترت خلال الترجمة أسلوباً
سهلاً كما هو الحال في كتيبي وترجماتي السابقة، لعل القارئ العام يستفيد منها
وأن لا تبقى هذه الكتب الهامة والقيمة مقصورةً في تداولها على أهل العلم
والتخصّص فقط.

الإمام مسلم ومكانة صحيحه بين كتب الحديث

أجمعت الأمة على صحة صحيح مسلم وهو ثاني الصحيحين بعد صحيح
البخاري. عن مكانة ومنزلة الصحيحين يقول الامام النووي: “اتفق العلماء
رحمهم الله على أن أصح الكتب بعد القرآن العزيز: الصحيحان البخاري ومسلم
وتلقتهما الأمة بالقبول وكتاب البخاري أصحهما وأكثرهما فوائد ومعارف ظاهرة

تغطي أمور العبادات، والمعاملات، والأخلاق، والسيرة، والفضائل، والزهد والرقائق، والجنة
والنار، والتفسير.

وغامضة وقد صح أن مسلماً كان ممن يستفيد من البخاري ويعترف بأنه ليس له نظير في علم الحديث...”

بداية وقبل البدء بترجمة الأحاديث قمت بتقديم بضع صفحات عن أهمية السنة ونبذة عن حياة الإمام مسلم مع ذكر درجة صحاحه بين كتب الحديث ونبذة عن حياة الإمام النووي صاحب شرح صحيح مسلم باللغة الألمانية على النحو التالي:

نبذة عن شخصية وسيرة الإمام مسلم

٢٠٦-٢٦١ هـ = ٨٢١-٨٧٥ م

هو الإمام أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري النيسابوري، ولد في نيسابور العريقة قلعة علم الحديث والرواية من أسرة عربية ترجع إلى قبيلة قشير سنة ٢٠٦ هـ = ٨٢١ م على أرجح أقوال المؤرخين، ونشأ وترعرع في أسرة كريمة ذات علم وفضل. فكان أبوه عني بمحلقات العلم وبتربية ولده وتعليمه، لذا نشأ محباً للعلم مجتهداً في طلبه أينما كان. أحب الحديث النبوي منذ الصغر وعلّم قدره، كان يسمّعها من مشايخ نيسابور وهو في الثامنة من عمره، وكان الإمام يحيى التميمي أول شيخ يجلس إليه ويسمع منه، فدخل في قلب الصغير حب الحديث وعلومه حتى تفرغ له و بدأ يشد الرحال لسمعه عن العلماء أينما كانوا ولا يخشى البعد و عذاب الرحلة.

الإمام مسلم كان يعمل بالتجارة، وكانت له أملاك مكثته من التفرغ للعلم والأسفار إلى علماء الحديث في شتى بقاع الأرض. استثمر في تأليف صحاحه خمس عشرة سنة و جمع فيه (٣٠٣٣) حديثاً نبوياً بغير المكرر، وبالمكرر

نحو (٧٢٧٥) حديثًا واشترط فيها الصحة من (٣٠٠٠٠٠) حديث مسموعة، واختار منها (٣٠٣٣) حديثًا فقط صحيحة مخافة التطويل.

وكان - رحمه الله - يحترم شيوخه ويتواضع لهم ويثني عليهم خيرًا، قال محمد بن حمدون بن رستم: سمعت مسلم بن الحجاج، وجاء إلى البخاري فقال: دعني أقبل رجلك يا أستاذ الأستاذين، وسيد المحدثين، وطبيب الحديث في عله.

شُيُوخُه

وصل عدد شيوخه مئتان وعشرون رجلاً. بمكة سمع من عبد الله بن مسلمة القعنبي، فهو أكبر شيخ له، بالكوفة والعراق والحرمين ومصر سمع من كثير من علماء الحديث، أهمهم يحيى بن يحيى النيسابوري، وإسحاق بن راهويه، وقتيبة بن سعيد، وسعيد بن منصور، وأحمد بن حنبل، وأبي خيثمة زهير بن حرب، وأبي كريب محمد بن العلاء، وأبي موسى محمد بن المثنى، وهناد بن السري، ومحمد بن يحيى بن أبي عمر، ومحمد بن يحيى الذهلي، و الإمام البخاري، وعبد الله الدارمي.

تَلَامِيذُه

علي بن الحسن بن أبي عيسى الهلالي، وهو أكبر منه، ومحمد بن عبد الوهاب الفراء شيخه، ولكن ما أخرج عنه في "صحيحه"، والحسين ابن محمد القباني، وأبو بكر محمد بن النضر بن سلمة الجارودي، وعلي ابن الحسين بن الجنيد الرازي، وصالح بن محمد جزرة، وأبو عيسى الترمذي، وأحمد بن المبارك المستملي، وعبد الله بن يحيى السرخسي القاضي ونصر بن أحمد بن نصر الحافظ وغيرهم.

مؤلفاته

للإمام مسلم - رحمه الله - مؤلفات كثيرة بعضها وُجد وبعضها فقيد.⁸ قال الحسين بن محمد الماسرجسي: سمعت أبي يقول: سمعت مسلماً يقول: صنفت هذا المسند الصحيح من ثلاثمائة ألف حديث مسموعة. وقال الحافظ أبو علي النيسابوري: ما تحت أديم السماء أصح من كتاب مسلم في علم الحديث. وقد استغرقت مدة تأليفه لهذا الكتاب خمسة عشر عاماً، قال أحمد بن سلمة: كنت مع مسلم في تأليف صحيحه خمس عشرة سنة، وقد ألفه في بلده كما ذكر ابن حجر العسقلاني في مقدمة فتح الباري حيث قال: إن مسلماً صنف كتابه في بلده، بحضور كثير من مشايخه.

ثناء العلماء عليه

قال أبو قريش الحافظ: سمعت محمد بن بشار يقول: حفاظ الدنيا أربعة: أبو زرعة بالري، ومسلم بنيسابور، وعبد الله الدارمي بسمرقند، ومحمد بن إساعيل بخارى. ونقل أبو عبد الله الحاكم أن محمد بن عبد الوهاب الفراء قال: كان مسلم بن الحجاج من علماء الناس، ومن أوعية العلم. وقال عنه صاحب أجد العلوم (صديق بن حسن القنوجي): والإمام مسلم بن الحجاج القشيري البغدادي أحد الأئمة الحفاظ وأعلم المحدثين إمام خراسان في الحديث

⁸ ومن مؤلفاته: كتابه الصحيح وهو أشهر كتبه، كتاب التمييز، كتاب العللن، كتاب الوجدان، كتاب الأفراد، كتاب الأقران، كتاب سؤالاته أحمد ابن حنبل، كتاب عمرو بن شعيب، كتاب الانتفاع بأهـب السباع، كتاب مشايخ مالك، كتاب مشايخ الثوري، كتاب مشايخ شعبة، كتاب من ليس له إلا راو واحد، كتاب الخضرين، كتاب أولاد الصحابة، كتاب أوهام المحدثين، كتاب الطبقات، كتاب أفراد الشاميين.

بعد البخاري. وقال عنه مسلمة بن قاسم: ثقة جليل القدر من الأئمة. وقال ابن أبي حاتم: كتبت عنه وكان ثقة من الحفاظ له معرفة بالحديث وسُئل عنه أبي فقال صدوق. وقال أحمد بن سلمة: رأيت أبا زرعة وأبا حاتم يقدمان مسلماً في معرفة الصحيح على مشايخ عصرهما.

وقائهُ

عاش الإمام مسلم خمساً وخمسين سنة، وتوفي ودفن في مدينة نيسابور سنة ٢٦١ هـ = ٨٧٥م، رحمه الله رحمة واسعة وجزاه عن المسلمين خير الجزاء.

من شروح صحيح الإمام مسلم

كما نعلم لقد قام بِشَرْحِ صحيح مسلم العديد من العلماء لبالغ أهميته، وكان من بينهم الإمام الحافظ وأحد كبار أئمة الشافعية في عصره يحيى بن شرف النووي، (631-676 هـ 1233-1277م)، حيث شرح صحيح مسلم شرحاً وافياً من الجانب اللغوي حيث حلل عباراته ووضح معانيها ومن الجانب الفقهي حيث استخرج الفوائد العلمية والفقهيّة من الأحاديث الشريفة ويبين آراء العلماء. كذلك يذكر الروايات الأخرى للأحاديث في كثير من المواضع.⁹ لذا وضعت

⁹ بقية الشروح الأخرى لصحيح مسلم:

(١) المنهاج في شرح الجامع الصحيح للحسين بن الحجاج: وهو شرح للإمام النووي (631-

676 هـ) وهو شرح وسط ومن أشهر شروح صحيح مسلم حيث استفدت منه لترجمة

الأحاديث إلى اللغة الألمانية

(٢) المعلم بفوائد كتاب صحيح مسلم: وهو شرح المازري أبي عبد الله محمد بن علي المتوفى

سنة ٥٣٦هـ.

نبذة عن حياة الإمام النووي باللغة الألمانية كما فعلته في بداية ترجمتي واختصاري لكتابه "رياض الصالحين" بالألمانية.

أخي القارئ، أختي القارئة ...

تمسك في جميع أعمالك بسنن الرسول صلى الله عليه وآله وسلم حتى تدخل بإذن الله في قوله: "إن من ورائكم أيام الصبر، للمتمسك فيهن بما أتم عليه أجر خمسين منكم" قالوا: يا نبي الله أو منهم؟ قال: "بل منكم"¹⁰.

ولا تنسى الآيات القرآنية والأحاديث التي تحثك وتذكرك بوجود محبة رسول الله صلى الله عليه وسلم أكثر من الأهل والولد والناس أجمعين. وإطلاق عدم الإيمان على من لم يحبه هذه المحبة ولا ريب أن الناس يتفاوتون في منازل الإيمان بقدر تفاوتهم في محبة الله ورسوله، فعن أنس بن مالك قال: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ

(٣) إكمال المعلم في شرح صحيح مسلم: وهو شرح للقاضي عياض بن موسى اليحصبي السبتي إمام المغرب المالكي المتوفى سنة ٥٤٤ هـ.

(٤) المفهم لما أشكل من تلخيص كتاب مسلم: شرح أبي العباس أحمد بن عمر بن إبراهيم القرطبي المتوفى سنة ٦١١ هـ.

(٥) إكمال إكمال المعلم: وهو شرح الأبي المالكي وهو أبو عبد الله محمد بن خليفة من أهل تونس - والأبي نسبة إلى "أبة" من قرى تونس - المتوفى سنة ٧٢٨ هـ، جمع في شرحه بين المازري وعياض والقرطبي والنووي.

(٦) الديباج على صحيح مسلم بن الحجاج: وهو شرح جلال الدين السيوطي المتوفى عام ٩١١ هـ.

(٧) شرح شيخ الإسلام زكريا الأنصاري الشافعي المتوفى ٩٢٦ هـ.

(٨) شرح الشيخ علي القاري الحنفي نزيل مكة المتوفى سنة ١٠١٦ هـ وشرحه في أربع

مجلدات

المصادر: تهذيب التهذيب لابن حجر، سير أعلام النبلاء للذهبي.

¹⁰ أخرجه ابن نصر في السنة وصححه الألباني بشواهده.

وَأَلِيهِ وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ.¹¹ واجعله قدوة لك كما أراد الله: "لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا"¹² واجعله حكماً لكل قضاياك: "فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا"¹³ لأنه "وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ، إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ، عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ"¹⁴

لا تحرص على الدنيا وحبها فالدنيا دار زائلة، وفي هذا روى جابر أن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم مرّ بجدي ميت فقال: "أيكم يجب أن هذا له بدرهم"، قالوا: ما نحب أنه لنا بشيء، قال: "قَوْلَهُ لِلدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ هَذَا عَلَيْكُمْ". وقال: "لو كانت الدنيا تُغَيِّلُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ بُعُوضَةٍ، مَا سَقَى كَافِرًا مِنْهَا شَرْبَةَ مَاءٍ."¹⁵

نسأل الله تبارك وتعالى أن يرزقنا وإياكم العمل بكتابه وسنة نبيه صلى الله عليه وآله وسلم، ونسأل الله أن يرزقنا حبه وطاعته وحب نبيه وشفاعته يوم القيامة، ولزوم سنته، حتى تبلغ الذروة كما وصلتها المسلمون عند تطبيقهم سنة نبيه ونسأله أن لا نكون ممن قال عنهم صلى الله عليه وآله وسلم: "وإن سيخرج في أمتي أقوام تتجارى بهم الأهواء، كما يتجارى الكلب بصاحبه، ولا يبقى منه عرق ولا مفصل إلا دخله"¹⁶ فحذار يا أخي ويا أختي أن تكونوا من هؤلاء، فاتبع كتاب الله وسنة نبيه صلى الله عليه وآله وسلم، وتعلّمها

¹¹ مسلم 44، بخاري 13، ترمذي 2515، نسائي 5031، ابن ماجه 66

¹² سورة الاحزاب: 21

¹³ سورة النساء: 65

¹⁴ سورة النجم: 3-5

¹⁵ الصحيح الجامع: ٥١٦٨

¹⁶ صحيح الترغيب والترهيب ٤٩

وَعَلَّمَهَا أَهْلَكَ وَإِخْوَانَكَ فَإِنَّ لَكَ بِذَلِكَ أَجْرًا عَظِيمًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: "الدال على الخير كفاعله".¹⁷

فكن من الدعاة الى الله تعلم وانشر أحاديث نبيه صلى الله عليه وسلم حتى تقتدي بسنته تُبَلِّغ العلم النافع للناس؛ لقوله صلى الله عليه وسلم: "بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً"¹⁸، ودعا صلى الله عليه وسلم بالتَّضَارَّةَ، وهي النعمة والبهجة لمن بلغ عنه عليه الصلاة والسلام حتى وإن لم يكن فقيهاً او داعيةً، فقال: "تَصَرَّ اللَّهُ امْرَأً سَمِعَ مِنَّا حَدِيثًا فَحَفِظَهُ حَتَّى يَبْلُغَهُ غَيْرَهُ، قَرَبَ حَامِلٌ فَقُوْا إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ، وَرَبٌّ حَامِلٌ فَقُوْا لَيْسَ بِفَقِيهِ."¹⁹ فعلى الذين لا يعملون في الحقل الدعوي أن يوزعوا كتب العلم وعلى الدعاة إلى الله عزوجل أن يرغبوا في فضل انتشار كتب الحديث، والأهم من كل ذلك وهو ما نحتاج إليه أن نطبق هذه الأحاديث بسلوكنا وأن نعمل بها بكل أمانة واستقامة وصدق وعلو همة.

هذا ما تيسر لي ترجمته ولله وحده الحمد و المنة والفضل، فإن أَصَبْتُ وما وَجَد من توفيق فَمِنَ اللَّهِ و ما وَجَد من تقصير أو نسيان أو إِنْ أَخْطَأْتُ فَمِنَ نَفْسِي ومن الشيطان، نسأل الله عزوجل القبول والإخلاص وأسألكم الدعاء لنا دائماً بظهر الغيب، سبحانك اللهم وبحمدك أشهد أن لا إله إلا أنت أستغفرك وأتوب إليك.

الفقير إلى رحمة الله وعفوه

جوتيار بامرني

¹⁷ صحيح الجامع: 3399

¹⁸ البخاري أحاديث الأنبياء 3274، الترمذي العلم 2669، أحمد 159/2، الدارمي المقدمة 542

¹⁹ الترمذي العلم 2656، أبو داود العلم 3660، ابن ماجه المقدمة 230، أحمد 183/5،

الدارمي المقدمة 229

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Im Namen Allahs, des Allerbarmers, des Barmherzigen

„Alles Lob gebührt Allah, wir loben Ihn und bitten Ihn um Hilfe. Wen Allah rechtleitet, den kann niemand in die Irre führen, und wen Er in die Irre führt, den kann niemand rechtleiten. Ich bezeuge, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt -

لا مَعْبُودَ إِخْلَى اللهُ

Dem Einzigen, Der keinen Partner besitzt und (ich bezeuge,) dass Muḥammad Sein Diener und Gesandter ist.“²⁰

Wahrlich, das vollkommenste Wort ist das Buch Allahs, und die beste Rechtleitung ist die Rechtleitung Muḥammads, und die übelsten aller Dinge sind die Erfindungen (in Glaubenslehren) und jede dieser Neuerung ist eine Irreführung.²¹

²⁰ Muslim 867, Nasai 3278, Ibn Madscha 1893

²¹ *Muhdathat* bzw. *Bid'a* sind Erfindungen und Neuerungen, die absichtlich oder unabsichtlich in die Glaubenslehren eingeführt werden.

„O ihr Menschen, fürchtet euren Herrn, Der euch aus einem einzigen Wesen schuf, und aus ihm schuf Er seine Gattin und ließ aus beiden viele Männer und Frauen sich ausbreiten. Und fürchtet Allah, in Dessen (Namen) ihr einander bittet und die Blutsverwandtschaft. Gewiss, Allah ist Wächter über euch.“ (Quran 4:1)

„O die ihr glaubt, fürchtet Allah und sagt treffende Worte, so läßt Er eure Werke als gut gelten und vergibt euch eure Sünden. Und wer Allah und Seinem Gesandten gehorcht, der erzielt ja einen großartigen Erfolg.“ (Quran 33:70-71)

Damit die Muslime ihn zum Vorbild nehmen, hat Allah Seinem Gesandten ﷺ, einen vortrefflichen Charakter verliehen und im Quran dazu gesagt: *„Ihr habt ja im Gesandten Allahs ein schönes Vorbild, für einen jeden, der auf Allah und den Jüngsten Tag hofft und Allahs viel gedenkt.“*, (Quran 33:21). Und:

„Wer dem Gesandten gehorcht, der gehorcht Allah.“, (Quran 4:80),

„und er redet nicht aus (eigener) Neigung. Es ist nur eine Offenbarung, die eingegeben wird. Belehrt hat ihn der Besitzer starker Kräfte.“, (53:3-5), deshalb *„was nun der Gesandte euch gibt, das nehmt; und was er euch untersagt, dessenenthaltet euch“*, (59:7).

Die Pflicht, dem Gesandten Allahs ﷺ, nicht nur zu folgen, sondern mehr als die eigene Familie, eigenen Kinder, Eltern und alle Menschen zu lieben, ist vielen Muslimen leider nicht bewußt, sonst würden sie sich seine Aussagen, seinen ganzen Charakter und sein ganzes Leben aneignen und sich den Menschen gegenüber mit nichts Geringerem als einem vortrefflichen Charakter zeigen; doch am wichtigsten Allah, Erhaben sei Er, gegenüber. Denn Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Von euch ist niemand ein Gläubiger, bis seine Liebe zu mir stärker ist als zu seinen Kindern, Eltern und allen Menschen.“²² Ebenso sagte er, dass es zum Charakter des islamischen Glaubens gehört, seinem Mitmenschen das Gute zu wünschen, was er sich selbst wünscht.²³

Ein Muslim, eine Muslima kann sich das richtige und gute Verhalten im Leben nur aneignen, wenn sie sich das Wissen aus dem Quran und den entsprechenden Ahadith aneignen und im Bewusstsein verankern, indem

²² Muslim 44, Buchari 13, Tirmidhi 2515, Nasai 5031, 5054, Ibn Madscha 66

²³ Muslim 45, Buchari 13, Nasai 5032

sie danach handeln. Außerdem trägt es ebenso dazu bei, Vorurteile seitens eines Nichtmuslims abzulegen.

**Die Bedeutung der *Sunna/Ahadith* für die Muslime,
und Aussagen, die zum Verständnis des Islams und
gegenseitigem Respekt zwischen den Völkern beitragen**

Der Prophet Muhammad ﷺ hatte nicht nur die faszinierendste Lebensgeschichte, vielmehr wurden auch wunderbare und unvergessliche Aussagen von ihm überliefert, welche die Weltgeschichte bis heute noch bereichern und dies bis zum Ende der Zeit tun werden.

Er hat für alle Zeiten und Orte frischbleibende Eindrücke hinterlassen, die im Abendland 1400 Jahre ignoriert wurden und bis heute immer noch nicht genug verbreitet sind. Was könnte mehr Frieden für die Weltbürger bringen als der gegenseitige Respekt? Betrachtet man, welchen enormen Beitrag Muhammad ﷺ dazu geleistet hat, seinen Anhängern den Respekt gegenüber Abraham, Moses, Jesus und Maria, Friede sei mit ihnen, zu lehren - was könnte dann effektiver zum Verständnis des Islams und zum Verständnis zwischen

den Völkern dieser Erde beitragen als die authentischen, ganz präzise überlieferten Aussagen Muhammads ﷺ? Diese stammen aus dem Munde solcher Freunde und Feinde, Männer, Frauen und Kinder, die Muhammad mit ihren eigenen Ohren sprechen hörten, ihn hautnah erlebten und seine Worte und Handlungen treu an die nächsten Generationen weitergaben. Seine Aussagen, all seine Handlungen und auch, was er nicht tat sowie Dinge, über die er Stillschweigen bewahrte, wurden gesammelt und in zahlreichen Büchern und Herzen festgehalten, verbreitet, immer wieder überprüft und unzuverlässige Überlieferungen aussortiert. Dies geschah auf sehr treue und aufrichtige Weise, die in der Geschichte keines Gleichen kennt.

Brillante Köpfe der Menschheit, wie Buchari und Muslim, entwickelten unterschiedliche, voneinander unabhängige, spezielle und wissenschaftlich exakte Methoden, um die zahlreichen, im Laufe der Zeit verbreiteten, Ahadith zu überprüfen und die schwachen unter ihnen herauszufiltern, dabei zuverlässige und ehrliche Überlieferer von Schwindlern unterscheidend. Nicht grundlos wird die Ehrlichkeit und Zuverlässigkeit muslimischer Geschichtsschreiber derart respektiert. Die

Früchte sieht man heute unter anderem darin, dass wir Ahadith so lesen, als würde Muhammadﷺ, unter uns leben.

Die Sunna als zweite Quelle des Islams

Der Quran, die Ahadith sowie die Aussagen der *Sahaba*, doch auch der Konsens der Gelehrten aller Generationen beweist, dass die Sunna, nach dem Quran, die zweite Quelle der islamischen Jurisprudenz (Rechtsprechung) und ebenfalls die zweite Quelle der arabischen Sprache darstellt. Ein Grundpfeiler des Glaubens ist daher der Glaube an die *Sunna*.

In den letzten Jahren der Tyrannei versuchte man in vielen arabischen Ländern bedauerlicherweise die irreführende Lüge zu verbreiten, dass die Gesetzgebung als Quelle, wenn überhaupt, lediglich den Quran benötige und nicht die Sunna; und auch dies wurde sehr eingeschränkt praktiziert. Jedoch begann der arabische Frühling, welcher einen Diktator nach dem anderen stürzte, diese Einstellung zu ändern.

In Bezug auf ihre Authentizität gilt *Sahih Muslim* ohne Zweifel gleich nach *Sahih Buchari* als zuverlässigste Hadithsammlung aller sogenannten *Kutubu As-Sitta*

(Die sechs Bücher). Zu den restlichen Hadithsammlungen gehören Folgende: Sunan At-Tirmidhi (Jami‘ At-Tirmidhi), Sunan Abu Dawud, Sunan Ibn Madscha und Sunan An-Nasa’i.

Es gibt zahlreiche Ahadith, die in Bucharis Sahih-Werk beziehungsweise in diesen restlichen vier Hadithsammlungen angeführt werden und die Authentizitätsbedingungen von Muslim erfüllt haben, obwohl er sie in seinem Sahih-Werk nicht einfließen lies.

Sahih Muslim ist in 54 Sachgebiete (54 Bücher genannt) gegliedert, und jedes dieser Bücher ist nach der Wichtigkeit des Fachgebietes in mehrere Kapitel unterteilt.

Die Wichtigkeit dieser *Ahadith* für jeden Muslim

Im Leben und Gottesdienst eines Muslims nehmen diese *Ahadith* eine große Rolle ein und tragen zum guten Charakter bei, wenn nach ihnen gehandelt wird.

Darüber hinaus sind nicht alle Gesetze, Vorschriften und Glaubensinhalte im Quran zu finden. Dafür ist die *Sunna* mit ihren Ahadith vorgesehen, wo alles ausführlicher und vereinfacht erklärt wird. Ein Muslim, eine Muslima

kennt die fünf Säulen des Islams aus dem Quran, doch wie diese im Einzelnen praktiziert werden, ist in der Sunna erklärt.

Inzwischen sind in deutscher Sprache einige wenige kleine Teile von Übersetzungen aus verschiedenen Hadith-Standardwerken erhältlich; empfehlenswert zum Beispiel Sahih Buchari in Auszügen von Bruder Muhammad Bin Rassoul (Islamische Bibliothek). Auch kleinere Hadithwerke wie *Riyadus Salihin - Gärten der Rechtschaffenen*, sind erhältlich, von *Sahih Muslim* ist dies jedoch die erste deutsche Übersetzung.

Handhabung einfach gemacht

Viele Jahrhunderte blieb dieses Werk nur für Wissenschaftler, Gelehrte, Universitäten und Gerichte interessant. In den letzten 100 Jahren sind mehrere Millionen Exemplare auszugsweise oder vollständig, sowohl in der arabischen als auch in anderen Sprachen gedruckt worden, sodass außer Fachleute weltweit auch eine Großzahl der gebildeten, muslimischen Menschen neben dem Quran und *Sahih Buchari* dieses Buch, *Sahih Muslim*, besitzen und dessen Aussagen Anwendung in ihren Reden, Lehrbüchern usw. finden.

Mit dieser Übersetzung soll den Menschen ein gekürztes, verständliches und authentisches Werk zur Verfügung stehen. Die Hadith- und Fiqh-Terminologie ist vereinfacht und wo notwendig, genauer erklärt bzw. am Ende des 2. Bandes auf 91 Seiten ausführlicher wiedergegeben. Eine Einführung in die Hadithwissenschaft ist enorm wichtig. Da dieses Thema jedoch ein sehr umfangreiches, komplexes ist und hier das Hauptaugenmerk auf den Überlieferungen der einzelnen Ahadith und ihren Erläuterungen liegt, wurde es hier nur grob angeschnitten.

Die interessierten deutschsprachigen Leser, die der arabischen Sprache nicht mächtig sind, möchte ich an dieser Stelle auf eine sehr praktische „Einführung in die Hadithwissenschaften“ des Bruders Ferid Heider aufmerksam machen.

Transliteration & Co.

Aus dem gleichen Grund der Einfachheit ist eine leichte, praktische Transkription angewendet, welche von jedem „entziffert“ werden kann. Von den **28** arabischen

Buchstaben ist lediglich das transkribieren folgender Konsonante notwendig:

(ء، ث، ح، خ، ذ، ص، ض، ط، ظ، ع، غ، ق)

Das Scheitern von Entwürfen einer Transkription wie die der DMG (Deutsche Morgenländische Gesellschaft), welche in der Regel erst einmal erlernt werden muss, um sie lesen zu können, ist der Grund, warum in diesem Werk darauf verzichtet wurde. Stattdessen wird eine praktische Transkription verwendet, die für den deutschen Leser vereinfacht ist, da sie der deutschen Lese- und Ausspracheform näher ist. Diese findet in allen erhältlichen Büchern des Schreibfeder Verlags Anwendung.

Ahadith, welche *Du'a* (Bittgebete) aus Quran und *Sunna* enthalten, wurden transkribiert, damit diese auch von den nicht arabischsprechenden Lesern angewendet werden können.

Darüber hinaus ist der arabische Hadithtext vollständig vokalisiert, um auch für die Leser, die im Erlernen der arabischen Sprache noch in ihren Anfängen sind, das Lesen und Verstehen zu erleichtern.

Nachschlagen der Ahadith

Wiederholungen wie zum Beispiel Ahadith , welche die gleichen Aussagen beinhalten, wurden möglichst vermieden, es sei denn, ich wollte auf die Wichtigkeit eines Hadith hinweisen, der von mehreren Personen überliefert wurde und dabei der *Matn* bei einem Überlieferer vollständiger ist als bei einem anderen; ebenso, wenn ein Hadith auch in anderen *Al-Kutub As-Sitta*-Werken zu finden ist, um auf dessen Nummer aufmerksam zu machen.

Die Nummerierung der angeführten Ahadith ist die Gleiche wie die der original arabischen Fassung, übereinstimmend mit der Nummerierung des Scheich Muhammad Fuad Abdulbaqi. Das heißt, dass die Nummern der nicht angeführten Ahadith aus dem oben erwähnten Grund übersprungen wurden.

heißt, dass die Nummern der nicht angeführten Ahadith aus dem oben erwähnten Grund übersprungen wurden.

Sind mehrere *Ahadith* zum gleichen Thema unter der gleichen Nummer angeführt, steht hinter der Nummer eine Klammer mit Auslassungspunkten (...). Hier wird ausdrücklich angemerkt, dass die *Ahadith*, welche hier nicht angeführt sind, ebenfalls, wie der Titel des Buches

sagt, *sahih* sind und für die Hadithwissenschaft wichtig, dass wir an deren Inhalt glauben und dass die Kürzung keinen anderen Grund hat außer den, möglichst viel Wissen in wenigen Bänden zur Verfügung zu stellen. Nichtsdestotrotz sind für diese Reihe der Hadith-übersetzungen, inshaAllah, mindestens 15 Bände geplant.

Es stellt sich des Öfteren die Frage, warum solche Werke, bei denen es sich um Schätze der Menschheit handelt, eher wenig gelesen werden. Einer der Gründe ist hierbei, dass der ‚einfache Leser‘ sich im Dschungel der Überlieferungsketten (*Isnad*, Pl. *Asanid*) verlieren und dabei die Kernaussage des entsprechenden Hadith (*Matn*), also die eigentliche Perle, übersehen könnte. Aufgrund dessen haben ich im deutschen Text nur den *Matn* und von der *Isnad* nur den ersten *Sahabi* oder *Sahabia* (Gefährte bzw. Gefährtin) genannt, die Entsprechendes unmittelbar vom Gesandten Allahs hörten oder sahen, es sei denn, es war wichtig weitere Überlieferer zu nennen, weil diese ihn zu einer bestimmten Situation erwähnten.

Erläuterungsbedürftige Begriffe werden an der gleichen Stelle kommentiert oder (bei längeren Erläuterungen)

auf der gleichen Seite in Fußnoten erklärt, sodass man nicht ständig nachblättern muss.

Ferner investierte ich hunderte Stunden alleine für das Eintragen der identischen Nummern der anderen (noch nicht ins Deutsche übersetzten) sogenannten *Alkutub As-Sitta* (die sechs Hadithbücher²⁴, Sunnan genannt), um so jedem Leser die Suche nach seinen individuellen Bedürfnissen, aber auch eine eventuelle Übersetzung solcher Werke, zu erleichtern.

²⁴ Als Beispiel folgender Hadith: Umar Bin Al-Chattab berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs sagen: „Die Taten sind entsprechend den Absichten, und jedem Menschen (gebührt), was er beabsichtigt hat. Wer seine Auswanderung für Allah und Seinen Gesandten unternahm, dessen Auswanderung war für Allah und dessen Gesandten, und wer seine Auswanderung unternahm, um im Diesseits etwas zu erlangen oder, um eine Frau zu heiraten, dann war seine Auswanderung für das, dessentwillen er auswanderte.“ Buchari 1, 54, 2529, 3898, 5070, 6689, 6953; Muslim1907; At-Tirmidhi 1647; Abu Daud 2201; Nasai 75, 3437, 3803; Ibn Madscha 4227.

Dieser Hadith wird sowohl von Muslim und Buchari überliefert, als auch von allen anderen bekannten 4 Ahadith-Werken.

Darüber hinaus habe ich des Öfteren auch passende Ahadith zum gleichen Thema aus dem *Sahih Buchari* und den restlichen sechs Büchern übersetzt und in Fußnoten aufgeführt. Für jeden einzelnen Hadith sind in der Fußnote die Quellen, sei es *Sahih Buchari*, *Sunan Tirmidhi*, *Assilsila Assahiha* etc. sowie die Nummern der Ahadith sorgfältig aufgeführt.

Der sogenannte *Matn* (die Kernaussage des Hadith), angeführt nach der Überlieferungskette, wird durch Fettdruck optisch hervorgehoben. Die Quranverse sind ebenfalls im Fettdruck und zusätzlich Kursiv gehalten.

Erläuterungen

Die Kommentare und Erläuterungen stammen meistens von Imam An-Nawawi oder anderen Gelehrten, nur wenige von mir selbst. Der Einfachheit halber folgen die Kommentare unmittelbar nach dem entsprechenden Hadith, längere Erläuterungen jedoch erst am Ende des Kapitels und oft zusammenfassend. Außerdem gibt es, um den Rahmen nicht zu sprengen, an einigen Stellen knappe und nur stichwortartig formulierte Erläuterungen. Für arabischsprachige Leser ist der arabische

Text oder deren einzelne Termini ebenfalls häufig im Arabischen erläutert.

Je nach Bedarf ist mal der arabische Text ausführlicher und die deutsche Übersetzung zusammenfassend oder auch umgekehrt. Nach Notwendigkeit und für ein besseres Verständnis habe ich an einigen Stellen weitere Erläuterungen anderer Gelehrter mitangeführt oder auf Deutsch selbst eine Erläuterung verfasst. Als Bereicherung führe ich in beiden Texte, statt gleiche, verschiedene Beweise auf, um so den Platz für anderweitige Erläuterungen zu nutzen und die arabischsprachigen Leser nicht durch Wiederholungen zu langweilen.

Sprachliche Hilfe

Ich habe zwar auch arabische Standardwerke wie ‚*Lisan-ul Arab*‘ oder ‚*An-Nihaya*‘ in Anspruch genommen, jedoch sind die sprachlichen Kommentare Imam An-Nawawis und der Fachleute, die er auswählte, eine unerlässliche Hilfe gewesen.

Für etwaige Fehler in der Übersetzung oder an anderer Stelle sind wir für konstruktive Anregungen bzw. Verbesserungsvorschläge dankbar und erinnern an die große Belohnung des Großzügigen aller Großzügigen, dem Herrn der Welten. Und was im Auge behalten

werden sollte: Eine Übersetzung aus dem Arabischen bleibt immer die Rückseite eines schönen Teppichs, und keine Übersetzung der Welt kann die Schönheit der Sprache der Quranverse²⁵ und die der Ahadith wiedergeben.

Bereits seit vielen Jahren sprach mich die Arbeit dieses Hadithwerkes an, weshalb es mir viel Freude bereitete, viele Jahre damit zu verbringen. Nach größter Mühe und bestem Wissen und Gewissen habe ich diese Übersetzung angefertigt, was jedoch nicht ausschließt, dass dennoch Fehler auftreten können; denn die Vollkommenheit gebührt einzig Allah ﷻ.

²⁵ Quran bedeutet wörtlich „Lesung“. Er ist die abschließende, verbale, in arabischer Sprache gesprochene, dem Propheten Muhammad offenbarte, an die gesamte Menschheit gerichtete Botschaft Allahs. Für die Quranverse wurde die Quranübersetzung von Abdullah Frank Bubenheim und Dr. Nadeem Elyas herangezogen. Außerdem sind in Bezug auf Allah Seine Eigenschaften und Pronomina mit großen Anfangsbuchstaben geschrieben, um dadurch auf Allahs Größe und Majestät hinzuweisen und eine Verwechslung Seiner Eigenschaften und Handlungen mit denen anderer auszuschließen.

Nun liegt es an den Muslimen, ihren Beitrag zu leisten, indem sie diese Hadithwerke weitergeben, sei es an ihre Kinder oder an Nichtmuslime, um das Zusammenleben der Völker und die gegenseitige Verständigung zu fördern. Allah, Erhaben sei Er, sagt:

„Rufe zum Weg deines Herrn mit Weisheit und schöner Ermahnung.“ Wer nicht in der Lage dazu ist, soll es weitergeben, wie er kann, auch durch das Weiterreichen solcher Werke. Denn der Gesandte Allahs ﷺ, betete auch für diejenigen, die kein Wissen besitzen, um Güte und Glanz: **„Möge Allah den Menschen glänzen lassen, der einen Hadith hört und ihn auswendig lernt, um ihn an andere weiterzugeben. Denn es gibt den Träger des Wissens, der es zu einem anderen trägt, der wissender ist als er. Und es gibt den Träger des Wissens, der selbst kein Wissender ist!“**²⁶

Für uns ist es unentbehrlich und von dringender Notwendigkeit diese Ahadith in unserem Leben in die Tat umzusetzen. Sie uns als Maßstab für Anstand, Beneh-

²⁶ Tirmidhi 2656, Abu Daud 3660, Ibn Madscha 230, Ahmad 5/183, Ad-Darimi 229

" نَصَرَ اللَّهُ امْرَأً سَمِعَتْ مِنَّا حَدِيثًا فَحَفِظَتْهُ حَتَّى يُبَلِّغَهُ عَيْرَهُ فَرَبَّ حَامِلٍ فَقَوَّ إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ
وَرَبَّ حَامِلٍ فَقَوَّ لَيْسَ بِفَقِيهِ

men, Treue, Aufrichtigkeit und Menschlichkeit stets vor Augen zu halten und damit die Liebe zum authentischen Wissen auszustrahlen, ist die Aufgabe jedes Einzelnen. Für all diese wunderbaren Charaktereigenschaften ist nicht nur der Quran, sondern auch die wahren Überlieferungen unseres einmaligen Propheten unerlässlich. Jeder kann sich diese Charaktereigenschaften aneignen. Und diese sind es auch, die uns im Diesseits und im Jenseits reichlich Lohn bescheren.

Es bleibt zu sagen, alles Gute kommt von Allah und alles Unzureichende von mir und von Scheitan.

Subhanaka-llahumma wa bihamdika, aschhadu an la ilaha illa Ant, astaghfiruka wa atubu ilaik - O Allah, Du bist frei von jeglicher Unvollkommenheit und das Lob gebührt Dir. Ich bezeuge, dass es keinen Gott gibt außer Dir; Ich bitte Dich um Vergebung und wende mich Dir reuig zu.

Jotiar Bamarni

Kurzbiografie von Imam Muslim

206-261 n. H./ 821-875 n. Chr.

Er gehört zu den bekanntesten klassischen Gelehrten und wurde durch diese authentische Hadithauswahl *Sahih Muslim* bekannt, welche nach dem *Sahih Buchari*, die zweit zuverlässigste authentische Hadithsammlung ist. So äußert sich auch der Kommentator dieses Werkes, Imam An-Nawawi, dazu.

Imam Muslim wurde im Monat Muharram, im Jahre 206²⁷) n. H. (821 n. Chr.) in Neisabur, der damaligen Hochburg der Hadithwissenschaft, geboren. Sein vollständiger Name lautet Abu Al-Husain Muslim Bin Al-Hadschadsch Bin Muslim Bin Ward Bin Kuschath Al-Quscheiri Al-Neisaburi.

In einer edlen Familie wuchs er mit Güte und Liebe zum Wissen auf.

Er genoss eine exzellente Erziehung, lernte bereits als Kind den Quran auswendig und besuchte bedeutende Vorträge und Unterrichte. Sein Vater legte großen Wert

²⁷ Laut Al-Dhahabi in *Siyyar A'lam an-Nubala'* und im Jahre 204 n.H. lt. Ibn Kathir.

auf die Bildung seines Sohnes und sorgte für ein entsprechendes Umfeld. Dies steigerte seinen Wissensdurst Tag für Tag, und er suchte auch unter schweren Voraussetzungen nach geistiger Nahrung. Schon als Kind liebte er die prophetischen Ahadith und schenkte ihnen viel Aufmerksamkeit. Aus Liebe zu den prophetischen Ahadith begann er bereits im Alter von acht Jahren die Hadithvorträge der Scheichs in Naisabur zu hören. Imam Yahya At-Tamimi war der erste Scheich, von dem er hörte und die Leidenschaft zu den Ahadith und ihrer Wissenschaft fand ihren Weg zum Herzen des kleinen Jungen, bis er sich ihnen voll und ganz hingab und begann, nach den gelehrtesten Gelehrten zu suchen, ohne weite und harte Wege zu scheuen.

Von seinem Vater hatte er ausreichend Vermögen geerbt, sodass er es sich leisten konnte, dieser Aufgabe sein ganzes Leben zu widmen und viele seiner Jahre auf Reisen zu verbringen, was auch der Wunsch seines Vaters war.

Er unternahm weite Reisen, um Überlieferungen in Arabien, Ägypten, Syrien und dem Irak zu sammeln, wo er ebenfalls an den Vorträgen einiger der bekanntesten und bedeutendsten Hadithgelehrten seiner Zeit teilnahm. Darunter Ishaq Bin Rahwiah, Yahya Bin Yahya An-

Neisaburi, Ahmad Ibn Hanbal, Bischr Bin Al-Hakam und viele weitere²⁸, die meisten von ihnen Hadithlehrer Imam Bucharis.

Auch Imam Buchari lernte er kennen und war von seinem Hadithwissen sehr beeindruckt.

Imam Muslim schrieb zahlreiche Werke, darunter sein Sahih-Werk *Al-Dschami' As-Sahih*, das heute unter dem Titel *Sahih Muslim* enorm bekannt, anerkannt und weit verbreitet ist.²⁹ Hafiz Abu Ali An-Neisaburi pflegte zu sagen: „Unter diesem Himmel gibt es kein Buch aus den Hadithsammlungen, das authentischer ist als Muslims Buch“, also *Sahih Muslim*.

²⁸ 'Ubaidullah Al-Qawariri, Qutaiba Ibn Sa'id, 'Abdullah Ibn Maslama Al-Qa'nabi, Harmala Ibn Yahya, Ali Ibn al-Dtscha'd (von Ali hat er jedoch in Sahih nichts überliefert), Scharih Ibn Yunis, Chalaf Ibn Hischam und andere Hadithgelehrte.

²⁹ Weitere Werke von ihm: Kitab al-Asma' wal-Kuna, Kitab al-'Ilal, Kitab al-Wihdan, Kitab al-Tamiez, Kitab al-Afrad, Kitab al-Aqran, Su' alatuhi il Ahmad Ibn Hambal, Kitab Hadith, Umro Ibn Schuayb, Kitab al-Intifa' Bi Uhub As-Suba', Maschaikh Malik, Maschaikh al-Thawri, Maschaikh Schu'ba, Kitab Almakhdharmain, Kitab Awlad As-Sahaba, Awhamul Muhdathin, Afrad Asch-Schamain.

Ahmad Bin Salama sagte: „Ich begleitete Muslim fünfzehn Jahre, während derer er sein *Sahih*-Werk zusammenstellte. In seiner Heimat schrieb er es dann letztlich nieder.“ Ibn Hadschar Al-'Asqalani bestätigte dies: „Muslim schrieb sein Werk in seiner Heimat im Beisein vieler seiner Scheichs nieder.“

Die Anerkennung seiner Gelehrten

Abu Quraisch Al-Hafidh sagte: „Ich hörte Muhammad Bin Baschar sagen: ‚Die *Huffadh*³⁰ der Welt sind vier: Abu Zar'a in Al-Ray, Muslim in Neidabur, Abdullah Al-Darimi in Samarkand und Muhammad Bin Ismail in Buchara.“ Auch Abu Abdullah Al-Hakim berichtet von Muhammad Bin Abdul-Wahhab Al-Fara': „Muslim Bin Al-Hadschadsch gehört zu den Gelehrten der Menschen und (aufgrund seiner umfangreichen Kenntnisse) zu den Gefäßen des Wissens.“ Siddiq Bin Hassan Al-Qunudschi, der Autor des *Abdschad Al-'Ulum*: „Imam Muslim Bin Al-Hadschasch Al-Quscheiri ist einer der

³⁰ *Huffadh*, Plural von *Hafidh*, ist ein Titel bzw. eine Stellung der Gelehrten, die auf dem Gebiet des Hadithwissens mehr als die Hälfte der Ahadith beherrschen.

Hafiz-Imame und derjenige, der unter den *Muhaddithin*³¹ der Bewohner Churasan (Provinz im heutigen Iran) nach Buchari das meiste Wissen besaß.“ Zahlreiche weitere Gelehrte haben sich ähnlich über ihn und sein Wissen geäußert.

Seine Studenten

Der Kreis seiner Studierenden war sehr breit und eine große Zahl von ihnen wurden bedeutende Gelehrte.

Darunter: Muhammad Bin Abdul-Wahhab Alfara', Abu Amr Ahmad Bin Al-Mubarak Al-Mustamli, Ali Bin Hussein Bin Al-Dschuneid Ar-Rawi, Ibrahim Bin Muhammad Bin Sufyan, Abu Hatim Ar-Razi, Abu Zar'a, Musa Bin Harun, Ahmad Bin Salama und Abu 'Isa At-Tirmidhi, der Sammler der bekannten *Sunan At-Tirmidhi*.

Wenige Jahre, große Früchte

Wie bereits erwähnt, widmete Muslim sein ganzes Leben dem Wissen und Sammeln von Ahadith. Dabei war er sehr bestrebt, jedem Hadith gewissenhaft nachzugehen,

³¹ Ebenfalls ein Titel bzw. eine Stellung in den Hadithwissenschaften.

seine Richtigkeit und Authentizität zu prüfen und sie erst nach vielen harten Kriterien, denen er die gesammelten Ahadith unterzog, verzeichnete.

Dies waren solche, die mindestens zwei glaubwürdige, charakterfeste *Tabi'in* (Personen aus der Nachfolgeneration der *Sahaba*) besaßen, die Entsprechendes wiederum von zwei zuverlässigen Sahaba gehört hatten.

Er investierte 15 Jahre seines Lebens in dieses Werk, für das er aus 300.000 Ahadith, die er selbst gehört hatte, die geeigneten auswählte. Von diesen bestanden 3033 (und 7275 Ahadith mit Wiederholungen) seinen strengen Authentizitäts-Kriterien. Er stufte sie als vollkommen richtig ein und nahm sie in sein authentisches *Sahih*-Werk auf. Im Rahmen seiner Kriterien bewertete er lediglich solche Überlieferungen als *sahih*, die in einer ununterbrochenen Kette von vertrauenswürdigen, zuverlässigen und urteilssicheren Überlieferern übertragen wurden.

Die Inhalte mussten exakt mit dem übereinstimmen, was andere Überlieferer berichtet hatten. Ebenso mussten diese Personen vertrauenswürdige, zuverlässige und urteilssichere Überlieferer sein.

Im Jahre 261 n.H./ 875 n. Chr. verstarb Muslim im Alter von 55 Jahren in Neisabur und wurde dort begraben.

Obwohl Imam Muslim nur 55 Jahre lebte, viel Zeit davon auf dem Rücken der Reittiere verbrachte, legte Allah dennoch sehr viel Segen in seine Jahre. Dies war ebenso der Fall bei Imam und *Hafiz* An-Nawawi, welcher 370 Jahre nach ihm kam und in nur 45 Jahren seines Lebens sehr viel Wissen verbreitete, darunter das einzigartige Kommentarwerk zu diesem *Sahih Muslim*, dass von mir für diese Arbeit in Anspruch genommen wurde. Von daher soll auch Imam An-Nawawi auf den nächsten Seiten vorgestellt werden.

Kurzbiografie Imam An-Nawawis
- Kommentator des *Sahih Muslim*

631-676 n. H./ 1233-1277 n. Chr.

An dieser Stelle möchte ich den Kommentator des Werkes *Sahih Muslim* vorstellen, welcher mir meine Arbeit maßgeblich erleichtert hat und dem meine Bittgebte gelten.

Imam An-Nawawis vollständiger Name lautete Muhyadin Bin Scharaf Bin Murri Bin Hassan Bin Hussein Bin Muhammad Bin Dschum‘a Bin Hizam, Abu Zakariya Yahya An-Nawawi. Er war einer der bekanntesten klassischen Gelehrten, welcher vor allem durch die von ihm zusammengestellte Hadithauswahl *Riyadus Salihin - Gärten der Rechtschaffenen* bekannt wurde und welche nach dem Quran zu den meist gedruckten Büchern der Menschheit zählt. Die meisten Ahadith , die er für sein Werk *Riyadus Salihin* auswählte, stammen aus diesem *Sahih Muslim* sowie aus dem *Sahih Buchari*.

Imam An-Nawawi wurde im Monat Muharram, im Jahre 631 n.H. (1233 n. Ch.) in Nawa, einem Dorf südlich von Damaskus/Syrien, geboren. Dort genoß er in

seinem islamisch geprägten Elternhaus eine vorbildliche Erziehung. Bereits als Kind lernte er den Quran auswendig und lernte dort bei einigen Gelehrten den *Fiqh*.

Eines Tages kam Scheich Yassin Bin Yosuf Al-Marakischi an diesem Dorf vorbei und sah zufällig, dass einige Kinder Yahya zum Spielen zwingen wollten. Doch dieser lief weinend vor ihnen weg und rezitierte währenddessen den Quran.

Daraufhin ging der Scheich zum Vater des Jungen und empfahl ihm, seinen Sohn studieren zu lassen.

Frühzeitig erkannten auch seine Eltern die Veranlagung des jungen Yahya für Wissen und Gelehrsamkeit. Deshalb brachte ihn sein Vater im Jahre 649 n.H. nach Damaskus, um im Darul Hadith an der Rawahiya-Madrassa (eine Universität), nahe der Umayyaden-Moschee, mit seinem Studium zu beginnen.

Im Jahre 651 n.H. vollzog er mit seinem Vater die Hadsch und kehrte anschließend nach Damaskus zurück, um sich dort weiter dem Studium zu widmen. Schnell erlangte er die Liebe und Bewunderung seines Lehrers Abu Ibrahim Ishaq Bin Ahmad Al-Maghribi. Er studierte die meisten Standardwerke sehr eingehend und lernte bei vielen der angesehensten Lehrern dieser Zeit

täglich zwölf verschiedene Fächer. Dabei lag sein Schwerpunkt auf allen großen Hadithwerken der arabischen Sprache, insbesondere der Grammatik sowie den Grundlagen des *Fiqh*.

Die Liste seiner namhaften Scheichs und die seiner zahlreichen Schüler in vielen Fachgebieten ist sehr lang.

Imam An-Nawawi war außerdem als Jurist ein gerechter *Qadi* (Richter) und ein Beispiel für einen Menschen von starkem *Iman* (Glauben) und vorbildlichem Charakter. Er heiratete nicht, um sich dem Wissen und der *Ibada* zu widmen, obwohl das Nichtheiraten für einen Muslim, anders als im Christentum bei den Mönchen, eher selten vorkommt, da der Islam dazu auffordert zu heiraten.

Er führte ein bescheidenes Leben, aß, trank und schlief wenig und trug bescheidene Kleidung. Finanzielle Gaben von den Herrschenden lehnte er ab. Er fürchtete keinen Herrscher und verteidigte stets furchtlos das Recht der schwachen Menschen.

Schon im Jahre 665 n.H. (1267 n. Ch.) erhielt er einen Lehrstuhl und wurde Scheich und Lehrer derselben Hochschule, in welcher er studiert hatte.

Sein Einkommen als Scheich war sehr hoch. Jedoch gab er davon nichts für sich selbst aus, sondern hinterließ es

bei einem Verantwortlichen in der Schule und investierte die Ersparnisse nach einem Jahr in eine Stiftung für Darul-Hadith (Hadith-Hochschule) oder erwarb Bücher für die Bibliothek der Schule.

Als der Sultan Ad-Dhahir Bibars die Tataren besiegte und nach Damaskus kam, behauptete der Schatzmann des *Baitul Mal* (Staatskasse) vor dem Sultan, dass viele der Felder in Asch-Scham (die traditionelle arabische Bezeichnung für Syrien, wobei *Asch-Scham* einen größeren Raum umfasste als der heutige Staat Syrien) dem Staat gehörten, und einige davon sollten vom Sultan unrechtmäßig verstaatlicht werden.

Als Imam An-Nawawi sich für das Recht der Leute einsetzte, verweigerte man ihm sein Gehalt. Er gab jedoch nicht auf, bis er das Recht für sie auf seiner Seite hatte und für sie zurückgewann.

Seiner Aufgabe, das Gute zu gebieten und das Schlechte zu verwerfen, ging er stets nach, und wenn er bei den Herrschern eine beratende Funktion einnahm, vertrat er nicht seine Privatinteressen.

Einer der Gründe, wegen denen er stets furchtlos auftreten konnte. Seine Zivilcourage für die Wahrheit

und Gerechtigkeit um den Willen Allahs gegenüber Machthabern kannte keine Grenzen.

Im Jahre 660 begann er im Alter von 30 Jahren neben seinen Studien der arabischen Grammatik, des Rechts und der Hadithwissenschaft mit der Verfassung seiner Werke, zu denen auch sein *Sahih Muslim bi Scharh An-Nawawil* *Erläuterungen zu Sahih Muslim* gehört.

Aus dem *Sahih Muslim*, dem *Sahih Buchari* und vier anderen Hadithwerken stellte er sein besonders populäres Werk *Riyadus Salihin* zusammen, das sich, obwohl ein kleines Buch, dafür aber mit viel Liebe und Aufrichtigkeit, neben dem Quran großer Beliebtheit in der ganzen Welt erfreut.

Als Autor zahlreicher wertvoller Bücher ist er für einen sehr klaren und unkomplizierten Stil und Ausdruck bekannt.

Insgesamt pilgerte er zweimal nach Mekka. Obwohl er nicht älter als 45 Jahre wurde, legte Allah sehr viel Segen in seine Arbeit. Seine Bücher strahlen wie die Sonne über die gesamte Erde, so als hätte er hunderte Jahre gelebt.

Juristen, Pädagogen, Eltern und Bibliotheken können auch heute nicht auf seine wertvollen Schätze verzichten.

Seine Werke, welche ganz verschiedene Gebiete umfassen, sind alle von herausragender Qualität.

Zu diesen gehören unter anderem auch sein namhaftes kleines Buch die *Al-Arba'un An-Nawawiya*, eine Zusammenstellung von rund 40 grundlegenden Ahadith, Werke zur Einführung in die Grundlagen des Islam, der Aqida, des Fiqh und Hadithwissenschaft sowie viele weitere.

Im Jahre 676 gab er alle Bücher, die er sich von *Awqaf* (einer islamischen Stiftung) ausgeliehen hatte, zurück, als hätte er gewusst, dass er eine ganz andere Reise antreten müsse.

Danach verabschiedete er sich von seinen Freunden und Bekannten. Nachdem er dann seinen Vater in seinem Heimatdorf besucht hatte, reiste er nach Al-Bait Al-Maqdis in Quds (Jerusalem) und Al-Chalil, um anschließend wieder zu seinem Vater nach Nawa zurückzukehren, wo er erkrankte und am 24. Radschab des Jahres 676 n. H. (1277 n. Chr.) im Alter von 45 Jahren verstarb.

Als diese Nachricht Damaskus erreichte, lag große Trauer über der Stadt.

Der oberste Qadi von Damaskus, Izziddin Muhammad Bin As-Saigh, reiste gemeinsam mit einer hochrangigen

Delegation zum Grab Imam An-Nawawis in Nawa und betete das Totengebet für ihn.

Bei seinem Werk *Riyadus Salihin* handelt es sich um die bis heute am weitesten verbreitete Hadithsammlung von Überlieferungen des Propheten Muhammad ﷺ, zu moralisch-erzieherischen Fragen, die sich mit guten Charaktereigenschaften und alltäglicher Lebenspraxis befassen, welche nicht nur bei Gelehrten Anwendung finden, sondern bei jedermann.

In den meisten Kapiteln hat An-Nawawi vorab einige zum Thema passende Verse aus dem Quran zitiert. Dazu gehört die gute Absicht, Aufrichtigkeit, Frieden stiften, Geduld, Wohltätigkeit, das Gute gebieten und das Schlechte verbieten, das Einhalten von Versprechen, der soziale Umgang innerhalb und außerhalb der Familie usw.

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ * وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ

Preis sei deinem Herrn, dem Herrn der Macht! Erhaben ist Er über das, was sie (Ihm) zuschreiben. Und Friede sei auf den Gesandten! Und alles Lob gehört Allah, Dem Herrn aller Welten! (37:180-182)

**Eine sinngemäÙe Erläuterung einiger arabischer Ausdrücke
und Kalligrafien, die häufig vorkommen:**

Bei der Erwähnung Allahs:

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ *Subhanahu wa ta'ala* - Er ist frei von Unvollkommenheit,
Erhaben sei Er

تَعَالَى *Ta'ala* - Erhaben sei Er

عَظِيمٌ *Azza wadschal* - Er ist Der Mächtige und Der
Majestätische

جَبَّارٌ *Dschalla Dschalaluh* - Er ist Der überschwänglich
Majestätische

Was man bei der Erwähnung einiger Personen sagt:

Bei der Erwähnung des Gesandten Allahs:

سَلَامٌ عَلَيْكَ *Salla llahu 'alaihi wa sallam* - Allah segne ihn und gebe
ihm Frieden.

Der Segensgruß für Gefährten/Gefährtinnen des Gesandten
Allahs ﷺ:

رَضِيَ اللَّهُ عَنْكَ *radhiya-llahu 'anhu* (mask. Sing.), Allahs Wohlgefallen
auf ihm

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا *radhiya-llahu 'anha* (fem. Sing.) Allahs Wohlgefallen auf
ihr und رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ *radhiya-llahu 'anhum* (Pl.) Allahs Wohlgefallen
auf ihnen

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُنَّ *radhiya-llahu 'anhun* (fem. Pl.) Allahs Wohlgefallen
auf ihnen

اللهم عنهما رضي *radhiya-llahu 'anhuma* (muthanna auf beiden)
Allahs Wohlgefallen auf ihnen

ﷺ Auch bei der Erwähnung von besonderen Gelehrten wie
Imam Buchari, Imam Ahmad Ibn Hanbal, Imam Muslim,
Imam Abu Hanifa, Imam Schafii, Ibn Taymiya, Imam
Malik, usw.

ﷺ Bei der Erwähnung aller Engel und Propheten von
Adam bis Jesus:

ﷺ *Alaihis salam* - Friede sei mit ihm.

Bei der Erwähnung von 3 bekannten Frauen:

عليها السلام *Alaihas salam* - Maryam (Maria), Sara (Sara,
Hadschar (Hagar)

رحمته *Rahimahullah* – Allah erbarme sich seiner

Als „*sahih*“ authentisch (Adjektiv) bezeichnet man einen
stark gesicherten, authentischen Hadith mit einer
Überlieferungskette, die alle historisch belegten und enorm
schwierigen Voraussetzungen erfüllt.

Als *da'if* (schwach) werden solche Ahadith eingestuft, deren
Überlieferungskette nicht alle schwierigen Voraussetzungen
erfüllt, zum Beispiel keine ununterbrochene
Überlieferungskette aufweist. In diesem Werk sind solche
Ahadith nicht vorhanden.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Das Buch über den Glauben

1 - باب بيان الإيمان والإسلام والإحسان ووجوب الإيمان بإثبات قدر الله سبحانه وتعالى

Der Glaube, Islam und *Ihsan* (Güte, Wohltun) und die Unerlässlichkeit des Glaubens an *Qadar* (die Vorherbestimmung Allahs ﷻ)

قَالَ أَبُو الْحُسَيْنِ مُسْلِمُ بْنُ الْحَجَّاجِ الْقُشَيْرِيُّ - رَحِمَهُ اللَّهُ -: يَعُونُ اللَّهُ تَبْتَدِيءً، وَإِيَّاهُ نَسْتَكْفِي، وَمَا تَوْفِيقُنَا إِلَّا بِاللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ.

Abul-Hussain Muslim Bin Al-Hadschadsch Al-Quscheiri Al-Naisaburi, Allah erbarme Sich seiner, sagte: Mit der Hilfe Allahs beginnen wir hier, Er ist uns Genüge, und unser Erfolg ist nur bei Allah, dem überschwänglich Majestätischen ﷻ:

8- حَدَّثَنِي أَبُو حَيْثِمَةَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ. حَدَّثَنَا وَكِيعٌ. عَنْ كَهْمَسٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَرِيدَةَ عَنْ يَحْيَى بْنِ يَعْمَرَ ح وَحَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ الْعَنْبَرِيُّ. وَهَذَا حَدِيثُهُ: حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا كَهْمَسٌ عَنِ ابْنِ بَرِيدَةَ عَنْ يَحْيَى بْنِ يَعْمَرَ، قَالَ: كَانَ أَوَّلَ مَنْ قَالَ بِالْقَدْرِ بِالْبَصْرَةِ مَعْبُدُ الْجَهْيِيِّ. فَأَنْطَلَقْتُ أَنَا وَحَمِيدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْحَمِيرِيُّ حَاجِبَيْنِ أَوْ مُعْتَمِرَيْنِ فَقُلْنَا: لَوْ لَقِينَا أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ فَسَأَلْنَاهُ عَمَّا يَقُولُ هَؤُلَاءِ فِي الْقَدْرِ. فَوَقَّفَ لَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ دَاخِلًا الْمَسْجِدِ، فَكَتَبْتُهُ أَنَا وَصَاحِبِي. أَحَدْنَا عَنْ يَمِينِهِ وَالْآخَرَ عَنْ شِمَالِهِ. فَطَلَنْتُ أَنْ صَاحِبِي سَيْكِلُ الْكَلَامِ إِلَيَّ. فَقُلْتُ: يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ! إِنَّهُ قَدْ ظَهَرَ قَبْلَنَا نَاسٌ يَقْرَأُونَ الْقُرْآنَ وَيَتَفَقَّرُونَ الْعِلْمَ. - وَذَكَرَ مِنْ شَأْنِهِمْ -، وَأَمَّهُمْ يَزْعُمُونَ أَنَّ لَا قَدَرَ. وَأَنَّ الْأَمْرَ أُنْفٌ. قَالَ: فَإِذَا لَقِيتَ أَوْلِيكَ فَأَخْبِرْهُمْ أَنِّي بَرِيءٌ مِنْهُمْ،

وَأَمَّهُمْ بَرَاءٌ مِنِّي، وَالَّذِي يَخْلُفُ بِهِ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ! لَوْ أَنَّ لِأَحَدِهِمْ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا فَأَنْفَقَهُ، مَا قَبِلَ اللَّهُ مِنْهُ حَتَّى يُؤْمِنَ بِالْقَدْرِ. ثُمَّ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ، قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ ذَاتَ يَوْمٍ، إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الثِّيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ . فَأَسْتَدَّ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَيْهِ عَلَى فَخْذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ! أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ!

فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتَقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ، إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ. قَالَ فَعَجِبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ.

قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ!

قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدْرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ.

قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ!

قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ، فَإِنَّهُ يَرَاكَ»

قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ؟

قَالَ: «مَّا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَارَتِهَا. قَالَ: «أَنْ تَلِدَ الْأُمَةُ رِيحًا. وَأَنْ تَمُرَّ الْحِقَاةُ الْعُرَاءَ، الْعَالَةَ، رِعَاءَ الشَّوَاءِ، يَمْطَاطُونَ فِي الْبُنْيَانِ.» قَالَ ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مِلْيَةً. ثُمَّ قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ! أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «فَإِنَّهُ جِبْرِيلُ، أَتَاكُمْ يَعْلَمُكُمْ دِينَكُمْ»

مسلم 8، ترمذي 261، نسائي 4990، ابن ماجه 63

8. Yahya Bin Ya'mar berichtete: Der Erste, der Al-Qadar* erwähnte, war Ma'bad Al-Dschuhani in Basra. Ich brach mit Humeid Bin Abdurrahman Al-Himyari als Pilger (zur Umra) auf. Wir sagten uns: Wenn wir einen Gefährten des Gesandten Allahs ﷺ trafen, würden wir ihn fragen, was er über Al-Qadar weiß. Da wurden wir (von Allah) zum Erfolg geleitet und trafen in der (*Alharam*-) Moschee auf Abdullah Bin Umar Bin Al-Chattab. Mein Gefährte und ich gingen auf ihn zu und begaben uns an seine Seite. Einer von uns zu seiner Rechten, der andere zu seiner Linken. Ich ging davon aus, dass mein Gefährte mir das Sprechen überlassen würde. (So) sprach ich ihn an und fragte: O Abu Abdurrahman! Bei uns sind Leute erschienen, die (sogar) den Quran rezitieren und sich Wissen aneignen – und sie sprachen weiter über ihre Lage- und sie behaupten, dass es kein *Qadar* (Vorherbestimmung) gebe und Allah von der Angelegenheit erst erfahre, wenn sie eingetreten ist. Er (Abdullah Bin Umar) erwiderte:

Wenn du sie triffst, teile ihnen mit, dass ich nichts mit ihnen zu schaffen habe und sie nichts mit mir zu schaffen haben. Bei Dem Abdullah Bin Umar schwor, wenn einer von ihnen so viel Gold wie von der Größe des Berges *Uhud* (auf dem Wege Allahs) ausgabe, würde

Allah es von ihm nicht annehmen, bis er an Al-Qadar glaubt. Anschließend sagte er:

Mein Vater Umar Bin Al-Chattab erzählte mir: Als wir eines Tages beim Gesandten Allahs saßen, erschien bei uns ein Mann in vollkommen weißer Kleidung mit tief-schwarzem Haar.

An ihm waren keine Reisespuren zu sehen und niemand von uns kannte ihn. Er setzte sich zum Propheten, seine Knie berührten die des Propheten und er legte seine Hände auf seine Oberschenkel³² und fragte:

„O Muhammad! Erzähl mir, was Islam bedeutet.“

Der Prophet ﷺ sagte: **„Islam bedeutet, dass du**

- 1. bezeugst, dass es keinen Anbetungswürdigen außer Allah gibt und dass Muhammad Sein Gesandter ist,**
- 2. und dass du das Gebet verrichtest,**
- 3. die *Zakat* entrichtest,**
- 4. im Monat Ramadan fastest**

³² قال العلماء : وضع كفيه على فخذي نفسه لا على فخذي النبي صلى الله عليه وسلم ، وذلك من كمال الأدب في جلسة المتعلم أمام المعلم ، بأن يجلس بأدب ، واستعداد لما يسمع مما يقال من الحديث . شرح رياض . الصالحين لابن عثيمين 1/182

Die Gelehrten sagen: Er (Gabriel ﷺ) legte seine Hand auf seinen eigenen Oberschenkel und nicht auf den des Propheten, Allah segne ihn und gebe ihm Heil. Ibn Uthaimin 1/182.

5. und die Wallfahrt zum Hause Allahs unternimmst, sofern du dazu in der Lage bist.“

Der Mann sagte: „**Das ist richtig!**“

Wir waren erstaunt, dass er fragt und gleichzeitig die Antwort als Wahrheit bestätigt.

Dann fragte er: „Erzähle mir, was Iman bedeutet!³³“ Der Prophet ﷺ sagte: „**Iman bedeutet, an**

1. Allah,

2. an Seine Engel,

3. an Seine Bücher,

4. an Seine Gesandten,

5. an den Jüngsten Tag,

6. und an die Vorherbestimmung zu glauben, (welche Allah bestimmt hat), sei sie gut oder schlecht.“

Der Mann sagte: „Das ist richtig! Jetzt erzähle mir vom Ihsan (die höchste Stufe der Güte, des Wohltuns, des rechten Tuns).“

Der Prophet ﷺ, sagte: „**Du sollst Allah so anbeten, als sähest du Ihn, denn, wenn du Ihn nicht siehst, Er sieht**

³³ Iman besteht aus Aussage und Handlung sowie der Überzeugung des Herzens. Der Iman nimmt ab und nimmt zu, wird stark und schwach. Da der Iman auf Wissen aufgebaut ist und nicht auf Meinungen und Hypothesen, ist es nicht passend, den Begriff mit „Glaube“ zu übersetzen.

dich doch.“ Der Mann sagte: „Erzähle mir von der Stunde (dem Jüngsten Tag).“ Der Prophet ﷺ sagte: **„Darüber weiß der Befragte nicht mehr als der Fragende.“**

Der Mann sagte dann: „So erzähl mir von den Vorzeichen der Stunde (des Jüngsten Tages). Der Prophet ﷺ, sagte: **„(Zu ihnen gehört), dass die Dienerin ihren Herrn gebärt und dass barfußige, nackte, mittellose Schafhirten hohe Gebäude errichten.“** Schließlich ging der Mann fort und ich blieb noch eine Weile.

Dann fragte der Prophet ﷺ: **„O Umar, weißt du, wer dieser (Mann) war, der diese Fragen stellte?“** Ich sagte: „Allah und Sein Gesandter wissen es am besten!“ Er ﷺ, sagte: **„Er ist Dschibril (Gabriel ﷺ), der gekommen ist, um euch eure Religion zu lehren.“**

Muslim 8; Tirmidhi 261; Nasai 4990; Ibn Madscha 63

9- وحدّثنا أبو بكر بن أبي شيبة و زهير بن حرب جميعا عن ابن علية قال
زهير حدّثنا إسماعيل بن إبراهيم عن أبي حيان عن أبي زرعة بن عمرو بن
جرير عن أبي هريرة ، قال:

كان رسول الله يؤمنا بارزا للناس فأتاه رجلٌ. فقال: يا رسول الله ما الإيمان؟
قال: «أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله وتؤمن بالبعث الآخر».
قال يا رسول الله! ما الإسلام؟

قال: «الإسلام أن تعبد الله لا تشرك به شيئا، وتقيم الصلاة المكتوبة،
وتؤتي الزكاة المفروضة، وتصوم رمضان».
قال: يا رسول الله! ما الإحسان؟

قال: «أن تعبد الله كأنك تراه. فإنك إن لا تراه فإنه يراك».
قال: يا رسول الله! متى الساعة؟

قال: «ما المسؤول عنها بأعلم من السائل. ولكن سأحدثك عن أشراطها: إذا
ولدت الأمة ربتها فذاك من أشراطها. وإذا كانت الغرأة الحفاه رؤس الناس
فذاك من أشراطها. وإذا تناول رعاء البهيم في البنيان فذاك من أشراطها، في
خميس لا يعلمهن إلا الله» ثم تلا: «لئن آله عنده علم الساعة وينزل الغيث
ويعلم ما في الأرحام وما تدرى نفس ماذا تكسب غداً وما تدرى نفس بأبي
أرض تموت لئن آله أعلم خير» (لقان آية: 34).

قال ثم أدبر الرجل. فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «رُدُّوا عَلَيَّ الرَّجُلَ»
فأخذوا ليرُدُّوه فلم يروا شيئا. فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «هذا
جبريل. جاء ليُعلم الناس دينهم»

مسلم، 9، بخاري، 50، 4777، ماجه، 64، 4044

9. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, stand eines Tages vor den Leuten, als ein Mann zu ihm kam und fragte: O Gesandter Allahs, was ist Iman? Er antwortete: **„Dass du an Allah, Seine Engel, Sein Buch, die Begegnung mit Ihm, Seine Gesandten und an die Auferstehung glaubst.“**

Er fragte: O Gesandter Allahs, was ist der Islam? Er ﷺ, antwortete: **„Islam bedeutet, dass du Allah anbetest, Ihn nichts beigesellst, das Pflichtgebet verrichtest, die Pflicht-Zakat (Armenabgabe) entrichtest und im Ramadan fastest.“** Der Mann fragte: O Gesandter Allahs, was ist *Ihsan*?

Er antwortete: **„Dass du Allah anbetest, als sähest du Ihn; denn, wenn du Ihn nicht siehst, so sieht Er dich.“**

Er fragte: O Gesandter Allahs, wann wird die Stunde eintreffen?

Dieser antwortete: **„Darüber weiß der Befragte nicht mehr als der Fragende. Ich erzähle dir aber von den Vorzeichen: Wenn die Sklavin ihren Herrn gebärt, so gehört dies zu ihren Vorzeichen, wenn die Nackten und Barfüßigen die Herren der Menschen werden, gehört auch dies zu den Vorzeichen, und wenn die Tierhirten Hochhäuser errichten, so gehört auch dies zu den Vorzeichen. Und (es gibt) fünf Dinge, über die niemand**

Kenntnis besitzt außer Allah.“ Dann rezitierte er (aus dem Quran):

„Gewiss, Allah (allein) besitzt das Wissen über die Stunde, lässt den Regen herabkommen und weiß, was im Mutterleib ist. Niemand weiß, was er morgen erwerben wird, und niemand weiß, in welchem Land er sterben wird. Gewiss, Allah ist Allwissend und Allkundig.“

31:34

Dann verschwand der Mann, und der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Bringt mir den Mann zurück!**“ Sie versuchten ihn aufzufinden, doch es gelang ihnen nicht. Da sagte der Gesandte Allahs ﷺ: „**Das war Gabriel ﷺ, der kam, um den Menschen ihren Glauben zu lehren.**“

Muslim 9, 10; Buchari 50, 4777; Ibn Madscha 64, 4044

الشرح:

الْجَهِّيُّ نِسْبَةً إِلَى جُهَيْنَةَ قَبِيلَةً مِنْ قُضَاعَةَ
وَأَمَّا قَوْلُهُ أَوَّلَ مَنْ قَالَ فِي الْقَدْرِ فَمَعْنَاهُ أَوَّلَ مَنْ قَالَ بِبِنْيِ الْقَدْرِ فَابْتَدَعَ وَخَالَفَ
الصَّوَابَ الَّذِي عَلَيْهِ أَهْلُ الْحَقِّ

وَاعْلَمْ أَنَّ مَذْهَبَ أَهْلِ الْحَقِّ إِثْبَاتُ الْقَدْرِ وَمَعْنَاهُ: أَنَّ اللَّهَ - تَبَارَكَ وَتَعَالَى - قَدَّرَ
الْأَشْيَاءَ فِي الْقَدَمِ، وَعِلْمٌ - سُبْحَانَهُ - أَنَّهَا سَتَّعُ فِي أَوْقَاتٍ مَعْلُومَةٍ عِنْدَهُ - سُبْحَانَهُ
وَتَعَالَى - وَعَلَى صِفَاتٍ مَخْصُوصَةٍ فِيهِ تَتَّعُ عَلَى حَسَبِ مَا قَدَّرَهَا سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى.
وَأَنْكَرَتِ الْقَدْرِيَّةُ هَذَا وَرَوَّعَتْ أَنَّهُ - سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى - لَمْ يَقْدِرْهَا وَلَمْ يَتَقَدَّمْ عِلْمُهُ
سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى بِهَا وَأَنَّهَا مُسْتَأْنَفَةُ الْعِلْمِ أَيِ إِنَّمَا يَعْلَمُهَا سُبْحَانَهُ بَعْدَ وُفُوعِهَا وَكَدَّبُوا
عَلَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى وَجَلَّ عَنْ أَقْوَالِهِمُ الْبَاطِلَةُ عَلْوًا كَبِيرًا. وَسُمِّيَتْ هَذِهِ الْفِرْقَةُ
قَدْرِيَّةً لِإِنْكَارِهِمُ الْقَدْرَ. قَالَ أَصْحَابُ الْمَقَالَاتِ مِنَ الْمُتَكَلِّمِينَ: وَقَدْ انْفَرَصَتِ الْقَدْرِيَّةُ
الْقَائِلُونَ بِهَذَا الْقَوْلِ الشَّنِيعِ الْبَاطِلِ، وَلَمْ يَبْقَ أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ الْقِبْلَةِ عَلَيْهِ.

قَوْلُهُ: (فَاكْتَفَيْتُهُ أَنَا وَصَاحِبِي) يَعْنِي صِرْنَا فِي نَاجِيَّتَيْهِ. ثُمَّ فَسَّرَهُ فَقَالَ: أَحَدُنَا عَنِ
يَمِينِهِ وَالْآخَرَ عَنْ شِمَالِهِ

قَوْلُهُ: (فَطَنَنْتُ أَنْ صَاحِبِي سَيَكِلُ الْكَلَامَ إِلَيَّ) مَعْنَاهُ: يَسْكُتُ وَيُفَوِّضُهُ إِلَيَّ لِإِقْدَامِي
وَجُرْأِي وَبَسْطَةِ لِسَانِي، فَقَدْ جَاءَ عَنْهُ فِي رِوَايَةٍ: لِأَيِّ كُنْتُ أَبْسِطُ لِسَانًا. قَوْلُهُ:
(ظَهَرَ قَبْلَنَا نَاسٌ يَفْرَهُونَ الْقُرْآنَ وَيَتَقَمَّرُونَ الْعِلْمَ) هُوَ بِتَقْدِيمِ الْقَافِ عَلَى الْقَاءِ،
وَمَعْنَاهُ: يَطْلُبُونَهُ وَيَتَّبِعُونَهُ هَذَا هُوَ الْمَشْهُورُ

قَوْلُهُ: (قَالَ يَغْنِي ابْنُ عُمَرَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - فَإِذَا لَقَيْتَ أَوْلِيكَ فَأَخْبِرْهُمْ أَنِّي بَرِيءٌ
مِنْهُمْ وَأَنَّهم بَرَاءٌ مِنِّي، وَالَّذِي يَخْلِفُ بِهِ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ لَوْ أَنَّ لِأَحَدِهِمْ مِثْلَ أُخْدٍ
ذَهَبًا فَأَلْفَقَهُ مَا قَبِلَ اللَّهُ مِنْهُ حَتَّى يُؤْمِنَ بِالْقَدْرِ) هَذَا الَّذِي قَالَهُ ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْهُمَا ظَاهِرٌ فِي تَكْفِيرِهِ الْقَدْرِيَّةَ

قَوْلُهُ: (وَوَضَعَ كَفَيْهِ عَلَى فَحْدَيْهِ) مَعْنَاهُ أَنَّ الرَّجُلَ الدَّاحِلَ وَضَعَ كَفَيْهِ عَلَى فَحْدَيْهِ
نَسِيهِ وَجَلَسَ عَلَى هَيْئَةِ الْمُتَعَلِّمِ

قَوْلُهُ: (فَعَجَبْنَا لَهُ بِسَأَلِهِ وَيُصَدِّقُهُ) سَبَبَ تَعَجُّبِهِمْ أَنَّ هَذَا خِلَافَ عَادَةِ السَّائِلِ الْجَاهِلِ، إِنَّمَا هَذَا كَلَامٌ حَبِيرٍ بِالْمُسْتَوَلِ عَنْهُ، وَلَمْ يَكُنْ فِي ذَلِكَ الْوَقْتِ مَنْ يَعْلَمُ هَذَا غَيْرَ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - .

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : (الْإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ) هَذَا مِنْ جَوَامِعِ الْكَلِمِ الَّتِي أُوتِيَهَا - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - لِأَنَّ لَوْ قَدَرْنَا أَنَّ أَحَدَنَا قَامَ فِي عِبَادَةِ وَهُوَ يُعَايِنُ رَبَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى لَمْ يَبْرُكْ شَيْئًا مِمَّا يَقْدِرُ عَلَيْهِ مِنَ الْخُضُوعِ وَالْخُشُوعِ وَحُسْنِ السَّمْتِ وَاجْتِمَاعِهِ بِظَاهِرِهِ وَبَاطِنِهِ عَلَى الْإِغْتِنَاءِ بِتَنْمِيحِهَا عَلَى أَحْسَنِ وَجْهِهَا إِلَّا أُنِيَ بِهِ فَقَالَ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : اعْبُدِ اللَّهَ فِي جَمِيعِ أَحْوَالِكَ كِعِبَادَتِكَ فِي حَالِ الْعِيَانِ فَإِنَّ التَّشْمِيمَ الْمَذْكُورَ فِي حَالِ الْعِيَانِ إِنَّمَا كَانَ يَعْلَمُ الْعَبْدُ بِإِطْلَاعِ اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَلَيْهِ فَلَا يَقْدِرُ الْعَبْدُ عَلَى تَفْصِيرِ فِي هَذَا الْحَالِ لِلْإِطْلَاعِ عَلَيْهِ وَهَذَا الْمَعْنَى مَوْجُودٌ مَعَ عَدَمِ رُؤْيَةِ الْعَبْدِ فَيَتَّبِعِي أَنْ يُعْمَلَ بِمُقْتَضَاهُ، فَمَقْصُودُ الْكَلَامِ الْحَثُّ عَلَى الْأَخْلَاصِ فِي الْعِبَادَةِ وَمُرَاقَبَةِ الْعَبْدِ رَبَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى، فِي إِثْمَامِ الْخُشُوعِ وَالْخُضُوعِ، وَغَيْرِ ذَلِكَ. وَقَدْ نَدَبَ أَهْلُ الْحَقَائِقِ إِلَى مُجَالَسَةِ الصَّالِحِينَ لِيَكُونَ ذَلِكَ مَانِعًا مِنْ تَلَبُّسِهِ بِشَيْءٍ مِنَ التَّقَائِصِ اخْتِرَامًا لَهُمْ وَاسْتِحْيَاءً مِنْهُمْ فَكَيْفَ بِمَنْ لَا يَرَى اللَّهَ تَعَالَى مُطَّلِعًا عَلَيْهِ فِي سِرِّهِ وَعَلَانِيَتِهِ؟

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : (مَا الْمُسْتَوَلُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ) فِيهِ أَنَّهُ يَتَّبِعِي لِلْعَالِمِ وَالْمُفْتِيِ وَغَيْرِهِمَا إِذَا سُئِلَ عَمَّا لَا يَعْلَمُ أَنْ يَقُولَ: لَا أَعْلَمُ، وَأَنَّ ذَلِكَ لَا يَنْقُضُهُ بَلْ يُسْتَدَلُّ بِهِ عَلَى وَرَعِهِ وَتَقْوَاهُ وَوُفُورِ عِلْمِهِ.

وَلَيْسَ كُلُّ مَا أَخْبَرَ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - بِكُونِهِ مِنْ عَلَامَاتِ السَّاعَةِ يَكُونُ مُحَرَّمًا أَوْ مَدْمُومًا، فَإِنَّ تَطَاوُلَ الرِّعَاءِ فِي الْبُنْيَانِ - أَمَارَاتِ السَّاعَةِ - . وَفُشْوُ الْمَالِ - عَلَامَاتِ السَّاعَةِ - . وَكُونَ حَمْسِينَ امْرَأَةً لَهُنَّ قَيْمٌ وَاحِدٌ - عَلَامَاتِ السَّاعَةِ - لَيْسَ بِحَرَامٍ بَلَا شَكٍّ، وَإِنَّمَا هَذِهِ عَلَامَاتٌ وَالْعَلَامَةُ لَا يُشْتَرَطُ فِيهَا شَيْءٌ مِنْ ذَلِكَ؛ بَلْ تَكُونُ بِالْخَبْرِ وَالشَّرِّ وَالْمُبَاحِ وَالْمُحَرَّمِ وَالْوَاجِبِ وَغَيْرِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : (وَأَنْ تَرَى الْحَفَاةَ الْغُرَاةَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّاءِ يَنْطَلُوْنَ فِي الْبُنْيَانِ - عَلَامَاتِ السَّاعَةِ -) أَمَّا (الْعَالَةُ) فَهِيَ الْفُقَرَاءُ، وَالْعَالِيلُ الْفَقِيرُ، وَالْعَيْلَةُ

الْفُتْرَ، وَعَالَ الرَّجُلُ يَعِيلُ عَيْلَةً أَيِ افْتَقَرَ. وَالرِّعَاءُ بِكَسْرِ الرَّاءِ وَبِالْمَدِّ، وَيُقَالُ فِيهِمْ (رِعَاءَةً) بِضَمِّ الرَّاءِ وَزِيَادَةِ الْهَاءِ بِلَا مَدٍّ وَمَعْنَاهُ أَنَّ أَهْلَ الْبَادِيَةِ وَأَشْبَاهَهُمْ مِنْ أَهْلِ الْحَاجَةِ وَالْفَاقَةِ تُبْسَطُ لَهُمْ الدُّنْيَا حَتَّى يَتَبَاهَوْنَ فِي الْبُنْيَانِ - علامات الساعة - .
وَاللَّهُ أَعْلَمُ

مِلِّيًّا: بِتَشْدِيدِ الْيَاءِ فَمَعْنَاهُ وَقْتًا طَوِيلًا

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - (هَذَا جِبْرِيلُ أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ)³⁴ فِيهِ أَنَّ الْإِيمَانَ وَالْإِسْلَامَ وَالْإِحْسَانَ تُسَمَّى كُلُّهَا دِينًا. وَأَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْحَدِيثَ يَجْمَعُ أَنْوَاعًا مِنَ الْعُلُومِ وَالْمَعَارِفِ وَالْأَدَابِ وَالطَّائِفِ بَلْ هُوَ أَصْلُ الْإِسْلَامِ كَمَا حُكِّنَتْهُ عَنِ الْقَاضِي عِيَاضٍ، وَقَدْ تَقَدَّمَ فِي ضَمَنِ الْكَلَامِ فِيهِ جَمَلٌ مِنَ قَوَائِدِهِ وَمِمَّا لَمْ نَذْكُرْهُ مِنْ قَوَائِدِهِ أَنَّ فِيهِ أَنَّهُ يُتَّبَعِي لِمَنْ حَضَرَ مَجْلِسَ الْعَالِمِ إِذَا عَلِمَ بِأَهْلِ الْمَجْلِسِ حَاجَةً، إِلَى مَسْأَلَةٍ لَا يَسْأَلُونَ عَنْهَا أَنْ يَسْأَلَ هُوَ عَنْهَا لِيَحْضَلَ الْجَوَابَ لِلْجَمِيعِ. وَفِيهِ أَنَّهُ يُتَّبَعِي لِلْعَالِمِ أَنْ يَرْفُقَ بِالسَّائِلِ، وَيُدْنِيهِ مِنْهُ، لِيَتَمَكَّنَ مِنْ سُؤَالِهِ غَيْرَ هَائِبٍ وَلَا مُنْقَبِضٍ. وَأَنَّهُ يُتَّبَعِي لِلْسَّائِلِ أَنْ يَرْفُقَ فِي سُؤَالِهِ - في طلب العلم - . وَاللَّهُ أَعْلَمُ

مراتب الاسلام:

1-الاسلام

2-الايمان

3-الاحسان

فَكُلُّ مُؤْمِنٍ مُسْلِمٌ وَلَيْسَ كُلُّ مُسْلِمٍ مُؤْمِنًا.

وَقَالَ الْإِمَامُ أَبُو مُحَمَّدٍ الْحُسَيْنِيُّ بْنُ مَسْعُودٍ الْبَغَوِيُّ الشَّافِعِيُّ - رَحِمَهُ اللَّهُ - فِي حَدِيثِ سُؤَالِ جِبْرِيلَ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - عَنِ الْإِيمَانِ وَالْإِسْلَامِ وَجَوَابِهِ، قَالَ:

³⁴ قال شيخ الإسلام ابن تيمية: قال جواهر العلماء إنه جبريل عليه السلام فإن الله سباه الروح الأمين وسباه روح القدس وسباه جبريل. دقائق التفسير ج: 1 ص. الشيخ الشنقيطي: قوله تعالى: (وأيدناه بروح القدس) هو جبريل على الأصح، ويدل لذلك قوله تعالى: (نزل به الروح الأمين) الشعراء/193 وقوله (فأرسلنا إليها روحنا) مريم/17

جَعَلَ النَّبِيُّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - الْإِسْلَامَ اسْمًا لِمَا ظَهَرَ مِنَ الْأَعْمَالِ، وَجَعَلَ الْإِيمَانَ اسْمًا لِمَا بَطَّنَ مِنَ الْإِعْتِقَادِ؛ وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَنَّ الْأَعْمَالَ لَيْسَتْ مِنَ الْإِيمَانِ، وَالتَّصَدِيقُ بِالْقَلْبِ لَيْسَ مِنَ الْإِسْلَامِ؛ بَلْ ذَلِكَ تَفْصِيلٌ لِحُجْمَةٍ هِيَ كُلُّهَا شَيْءٌ وَاحِدٌ، وَجَمَاعُهَا الدِّينُ، وَلِذَلِكَ قَالَ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : "ذَلِكَ جَبْرِيْلُ أَتَاكُمْ يَعْلَمُكُمْ دِينَكُمْ"

وَالْإِيمَانُ فِي لِسَانِ الشَّرْعِ هُوَ التَّصَدِيقُ بِالْقَلْبِ وَالْعَمَلُ بِالْأَرْكَانِ. وَإِذَا فُتِّرَ بِهَذَا تَطَرَّقَ إِلَيْهِ الزِّيَادَةُ وَالتَّنْقُصُ. وَهُوَ مَذْهَبُ أَهْلِ السُّنَّةِ فَالْخِلَافُ فِي هَذَا عَلَى التَّحْقِيقِ إِنَّمَا هُوَ أَنَّ الْمُصَدِّقَ بِقَلْبِهِ إِذَا لَمْ يَجْمَعْ إِلَى تَصَدِيقِهِ الْعَمَلُ الْإِيمَانُ هَلْ يُسَمَّى مُؤْمِنًا مُطْلَقًا أَمْ لَا؟ وَالْمُخْتَارُ عِنْدَنَا أَنَّهُ لَا يُسَمَّى بِهِ

مَذْهَبُ جَمَاعَةِ أَهْلِ السُّنَّةِ مِنْ سَلَفِ الْأُمَّةِ وَخَلْفِهَا: أَنَّ الْإِيمَانَ قَوْلٌ وَعَمَلٌ يَزِيدُ وَيَنْقُصُ، وَالْحُجَّةُ عَلَى زِيَادَتِهِ وَنُقْصَانِهِ: مَا أُوْرِدَهُ الْبُخَارِيُّ مِنَ الْآيَاتِ، يَعْنِي قَوْلَهُ عَزَّ وَجَلَّ: "لِيَزِدَادُوا إِيْمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ"، وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "وَزِدْنَاكُمْ هُدًى"، وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى" وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ" وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "وَيَزِدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيْمَانًا" وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ إِيْمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَرَزَادَتْهُمْ إِيْمَانًا" وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "فَأَخْشَوْهُمْ فَرَزَادَهُمْ إِيْمَانًا" وَقَوْلُهُ تَعَالَى: "وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيْمَانًا وَتَسْلِيمًا" قَالَ ابْنُ بَطَّالٍ: فَإِيمَانٌ مَنْ لَمْ تَحْضُرْ لَهُ الزِّيَادَةُ نَاقِصٌ، فَإِنْ قِيلَ: الْإِيمَانُ فِي اللَّغَةِ التَّصَدِيقُ، فَالْجَوَابُ: أَنَّ التَّصَدِيقَ يَكْمُلُ بِالطَّاعَاتِ كُلِّهَا، فَمَا أُرْدَادَ الْمُؤْمِنِ مِنْ أَعْمَالِ الْبِرِّ كَانَ إِيْمَانُهُ أَكْمَلَ، وَبِهَذِهِ الْجُمْلَةُ يَزِيدُ الْإِيمَانَ وَيَنْقُصَانِهَا يَنْقُصُ، فَمَتَى نَقَصَتْ أَعْمَالُ الْبِرِّ نَقَصَ كَمَالَ الْإِيمَانِ، وَمَتَى زَادَتْ زَادَ الْإِيمَانُ كَمَالًا. هَذَا تَوْسُطُ الْقَوْلِ فِي الْإِيمَانِ

قَالَ عَبْدُ الرَّزَّاقِ: سَمِعْتُ مَنْ أَدْرَكَتْ مِنْ شُيُوخِنَا وَأَصْحَابِنَا سُفْيَانَ الثَّوْرِيَّ وَمَالِكَ بْنَ أَنَسٍ، وَعُبَيْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ، وَالْأَوْزَاعِيَّ، وَمَعْمَرَ بْنَ رَاشِدٍ وَابْنَ جُرَيْجٍ، وَسُفْيَانَ بْنَ عُيَيْنَةَ، يَقُولُونَ: الْإِيمَانُ قَوْلٌ وَعَمَلٌ يَزِيدُ وَيَنْقُصُ وَهَذَا قَوْلُ ابْنِ مَسْعُودٍ وَحَدِيثُهُ وَالتَّحْقِيقُ وَالْحَسَنُ الْبَصْرِيُّ، وَعَطَاءٌ، وَطَاوُسٌ، وَمُجَاهِدٌ، وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْمُبَارَكِ.

فَالْمَعْنَى الَّذِي يَسْتَحِقُّ بِهِ الْعَبْدُ الْمَدْحَ وَالْوَلَايَةَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ هُوَ إِثْبَاتُهُ بِهَذِهِ الْأُمُورِ
الثَّلَاثَةِ:

1- التَّصَدِيقُ بِالْقَلْبِ

2- وَالْإِقْرَارُ بِاللِّسَانِ

3- وَالْعَمَلُ بِالْجَوَارِحِ

وَذَلِكَ أَنَّهُ لَا خِلَافَ بَيْنَ الْجَمِيعِ: أَنَّهُ لَوْ أَقَرَّ وَعَمِلَ عَلَى غَيْرِ عِلْمٍ مِنْهُ وَمَعْرِفَةٍ بِرَبِّهِ، لَا يَسْتَحِقُّ اسْمَ مُؤْمِنٍ. وَلَوْ عَرَفَهُ، وَعَمِلَ، وَجَحَدَ بِلِسَانِهِ، وَكَذَّبَ مَا عَرَفَ مِنَ التَّوْحِيدِ، لَا يَسْتَحِقُّ اسْمَ مُؤْمِنٍ، وَكَذَلِكَ إِذَا أَقَرَّ بِاللَّهِ تَعَالَى وَبِرُسُلِهِ - صَلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ - وَلَمْ يَعْمَلْ بِالْفَرَائِضِ، لَا يُسَمَّى مُؤْمِنًا بِالْإِطْلَاقِ وَإِنْ كَانَ فِي كَلَامِ الْعَرَبِ يُسَمَّى مُؤْمِنًا بِالتَّصَدِيقِ فَذَلِكَ غَيْرُ مُسْتَحَقٍّ فِي كَلَامِ اللَّهِ تَعَالَى؛ لِقَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ: "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا." فَأَخْبَرَنَا سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: أَنَّ الْمُؤْمِنَ مَنْ كَانَتْ هَذِهِ صِفَتُهُ. وَقَالَ ابْنُ بَطَّالٍ فِي بَابٍ مِنْ قَالِ الْإِيمَانَ هُوَ الْعَمَلُ: فَإِنْ قِيلَ: قَدْ قَدَّمْتُمْ أَنَّ الْإِيمَانَ هُوَ التَّصَدِيقُ قِيلَ: التَّصَدِيقُ هُوَ أَوَّلُ مَنَازِلِ الْإِيمَانِ، وَيُوجِبُ لِلْمُصَدِّقِ الدُّخُولَ فِيهِ، وَلَا يُوجِبُ لَهُ اسْتِكْمَالَ مَنَازِلِهِ، وَلَا يُسَمَّى مُؤْمِنًا مُطْلَقًا. هَذَا مَذْهَبُ جَمَاعَةِ أَهْلِ السُّنَّةِ: أَنَّ الْإِيمَانَ قَوْلٌ وَعَمَلٌ

أَرَادَ الْبُخَارِيُّ - رَحِمَهُ اللَّهُ - إِثْبَاتَهُ فِي كِتَابِ الْإِيمَانِ وَعَلَيْهِ بَوَّبَ أَبُوَابِهِ كُلَّهَا. فَقَالَ: بَابُ أُمُورِ الْإِيمَانِ، وَبَابُ الصَّلَاةِ مِنَ الْإِيمَانِ، وَبَابُ الرِّكَاءَةِ مِنَ الْإِيمَانِ، وَبَابُ الْجِهَادِ مِنَ الْإِيمَانِ، وَسَائِرُ أَبْوَابِهِ، وَإِنَّمَا أَرَادَ الرَّدَّ عَلَى الْمُرْجئةِ فِي قَوْلِهِمْ: إِنَّ الْإِيمَانَ قَوْلٌ بِلَا عَمَلٍ وَتَبْيِينِ عَاطِلِهِمْ، وَسُوءِ اعْتِقَادِهِمْ وَمُخَالَفَتِهِمْ لِلْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ وَمَذَاهِبِ الْأَيْتِمَةِ ثُمَّ قَالَ ابْنُ بَطَّالٍ فِي بَابٍ آخَرَ: قَالَ الْمُهَلَّبُ: الْإِسْلَامُ عَلَى الْحَقِيقَةِ هُوَ الْإِيمَانُ الَّذِي هُوَ عَقْدُ الْقَلْبِ الْمُصَدِّقِ لِإِقْرَارِ اللِّسَانِ الَّذِي لَا يَنْفَعُ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى غَيْرُهُ

وَلَا يَنْشَكُّكَ عَاقِلٌ فِي أَنْ نَفْسَ تَصْدِيقِ أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - لَا يُسَاوِيهِ تَصْدِيقُ آخَادِ النَّاسِ؛ وَلِهَذَا قَالَ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ: قَالَ ابْنُ أَبِي مُلَيْكَةَ: أَدْرَكْتُ ثَلَاثِينَ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كُلُّهُمْ يَخَافُ التَّفَاقُقَ عَلَى نَفْسِهِ، مَا مِنْهُمْ أَحَدٌ يَقُولُ إِنَّهُ عَلَى إِيْمَانِ جَبْرِيْلٍ وَمِيكَائِيلَ. وَاللَّهُ أَعْلَمُ

شروط لا إله إلا الله

لكلمة التوحيد شروط سبعة وعند البعض ثمانية لا تنفع قائلها بدون اجتماعها فيه، هي:

الأول:

العلم المنافي للجهل فمن قالها جاهلا بمعناها لا تنفعه قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: "من مات وهو يعلم أنه لا إله إلا الله دخل الجنة". رواه مسلم.

الثاني:

اليقين المنافي للشك فمن قالها مع الشك والتردد في مدلولها لا تنفعه قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ لَا يَلْقَى اللَّهُ بِهَيْمًا عَبْدٌ غَيْرَ شَالٍ فَيُحْجَبُ عَنِ الْجَنَّةِ" رواه مسلم. وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لأبي هريرة: "أَذْهَبَ بِنَعْلَيْ هَاتَيْنِ فَمَنْ لَقِيَتْ مِنْ وَرَاءِ هَذَا الْحَائِطِ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُسْتَيْقِنًا بِهَا قَلْبُهُ فَبَشِّرْهُ بِالْجَنَّةِ" رواه مسلم.

الثالث:

الإخلاص المنافي للشرك والرياء فمن قالها مع استمراره على الشرك أو قالها لغرض من أغراض الدنيا لم يرد بها وجه الله لا تنفعه. قال صلى الله عليه وسلم: "أَشْعُدُ النَّاسَ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ". أخرجه البخاري.

الرابع:

الحبة المحبة لهذه الكلمة ولما دلت عليه المنافي للكفر والبغض، فمن قالها وهو مبغض لها أو لما تدل عليه أو لأهلها لا يكون مؤمنا بها ولا تنفعه.

قال صلى الله عليه وسلم: «ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ، مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يُعُودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَدَّفَ فِي النَّارِ».

مسلم 43، بخاري 16، 21، 6041، 6941، ترمذي 2624، نسائي 5003

الخامس:

القبول المنافي للرد فمن رد النطق بها أو العمل بها ولم يرض به استكباراً أو حسداً كما فعل الشيطان فهو كافر ولا ينفعه معرفته بأنها حق من عند الله.

السادس:

الاتقياد المنافي للترك فمن ترك العمل بها لا يكون مؤمناً بها. قال تعالى: {ومن يسلم وجهه إلى الله وهو محسن فقد استمسك بالعروة الوثقى} [القيمان: 22].

السابع:

الصدق المنافي للكذب أو النفاق فمن قالها نفاقاً أو رياء لا تنفعه.
قال الله تعالى:- "الم أَحْسِبَ النَّاسَ أَنْ يَتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ." العنكبوت: 1-3
قال - صلى الله عليه وسلم:- "مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ. البخاري 128

هذه الشروط السبعة هي الشروط المشهورة وبعضهم يزيد شرطاً ثامناً هو:
الثامن: الكفر بما يعبد من دون الله فمن قالها مع عدم تبرئه من الشرك وأهله واعتقاد أنهم على باطل لا تنفعه قال - صلى الله عليه وسلم:- "مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمَهُ وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ." مسلم 23

Erläuterung:

Hätten die Begriffe Islam, *Iman* und *Ihsan* die gleiche Bedeutung, hätte *Dschibril* nicht einzeln nach ihnen gefragt. Aus diesem Hadith erlesen wir also die drei Stufen des Islam, nach denen der Engel *Dschibril* fragte: 1. Islam, 2. *Iman* und 3. *Ihsan*.

Der Gesandte Allahs ﷺ, zählt die fünf Säulen auf, ohne die man kein Muslim ist. Als er zur Bedeutung des *Iman* befragt wird, also die zweite Stufe des Islam, zählt er die sechs Säulen des Imans auf. Dann wird er zur Bedeutung der dritten Stufe des Islam befragt, und zwar der höchsten, welche nicht jeder Mensch erreichen kann, nämlich in Güte soweit zu kommen, **„dass du Allah so anbetest, als ob du Ihn sähest; denn, wenn du Ihn nicht siehst, so sieht Er dich.“**

An-Nawawi sagt: "Wisse, dass rechtgeleitete Menschen mit dem richtigen *Madhhab* an *Qadar* glauben, das heißt an die Existenz der Vorherbestimmung und dass Allah, Erhaben sei Er, alle Dinge vorherbestimmt hat und Er ﷻ weiß, wann und auf welche Art und Weise diese Dinge sich ereignen. Die *Qadariya* (eine Sekte) leugnen dies und behaupten, dass Allah ﷻ nichts vorherbestimmt hätte, nicht voraussehen könne und keine Kenntnis über die Zukunft besäße, sondern die Geschehnisse (wie der Mensch) erst erfährt, wenn sie sich ereignen. Damit haben sie (die *Qadariya*)

Allah ﷻ gegenüber eine gewaltige Lüge und Sünde ersonnen. Der Name der Sekte hat seinen Ursprung eben darin, dass sie *Al-Qadar* leugnen. Man sagt, sie sei ausgestorben und dass von den Leuten der *Qibla* (d. h., den Muslimen) keiner zurückgeblieben sei, der diese Ansicht noch vertritt."

Die Aussage von Abdullah Bin Umar: „Wenn du sie triffst, teile ihnen mit, dass ich nichts mit ihnen zu schaffen habe und sie nichts mit mir zu schaffen haben. Bei Dem Abdullah Bin Umar schwor, wenn einer von ihnen so viel Gold wie von der Größe des Berges *Uhud* (auf dem Wege Allahs) ausgabe, würde Allah es von ihm nicht annehmen, bis er an *Al-Qadar* glaubt.

Es ist offenkundig, dass Ibn Umar رضي الله عنهما die *Qadariya* als *Kuffar* betrachtete.

Anhand der Überschrift dieses Kapitels von Imam An-Nawawi ist ebenfalls ersichtlich, dass auch er der gleichen Ansicht ist: „...und die Unerlässlichkeit des Glaubens an *Al-Qadar* (die Vorherbestimmung) Allahs, Erhaben sei Er.

„...Wir waren erstaunt, dass er fragte und gleichzeitig die Antwort als Wahrheit bestätigte.“

Der Grund ihres Erstaunens war jener, dass – im Gegensatz zu einem Unwissenden – der Fragende die Antworten bereits kannte, und zu dieser Zeit wusste niemand etwas darüber außer dem Propheten ﷺ.

Die Antwort des Propheten ﷺ: „**Du sollst Allah so anbeten, als sähest du Ihn, denn, wenn du Ihn nicht siehst, so sieht Er dich doch**“, bestätigt die Knappheit und Genauigkeit seiner Ausdrucksweise; eine Eigenschaft, die ihm von Allah ﷻ gegeben wurde. Denn könnte man seinen *Rabb* ﷻ sehen, wenn man eine *Ibada* vollziehen möchte, würde man nichts unversucht lassen, Allah, Erhaben sei Er, mit Berücksichtigung auf Vollständigkeit demütig und in bester Weise sowohl innerlich als auch äußerlich zu dienen. Er ﷺ sagte: „Diene Allah in all deinen Angelegenheiten so, als würdest du Ihn sehen. Diese Vollständigkeit der *Ibada* – oder jeder guten Tat – ist daher wie ein Zustand, in dem man etwas mit seinen Augen erblickt. Weil dem Diener bewusst ist, dass Allah ﷻ ihn beobachtet, wird er sich in diesem Zustand nicht unangemessen verhalten...

Ist der Diener dabei, eine Sünde zu begehen, zum Beispiel einem Menschen Schaden zuzufügen, und ihm wird dabei bewusst, dass Allah ihn sieht - denn, auch wenn er Ihn nicht sieht, so sieht Er ihn doch - wird er in solch einer Situation mehr als einmal überlegen, ob er diese Sache begehen möchte.

So liegt der Antrieb darin, die Aufrichtigkeit in der *Ibadat* zu erreichen, um wiederum die höchsten Stufen der Demut und Ergebenheit zu erlangen.

Demnach ist es auch wünschenswert, sich in Gesellschaft rechtschaffener Menschen aufzuhalten, um ihnen gegenüber aus Respekt falsches Handeln zu vermeiden. Wenn man sich also vor ihnen schämen würde, wie wäre es dann erst, wenn einer Person bewusst ist, dass sie ständig von Allah ﷻ beobachtet wird, sei sie alleine oder in der Öffentlichkeit, sei es im Verborgenen oder Offenkundigen?

Die drei *Maratib* (Stufen) des Islams

فإن للدين الإسلامي ثلاث مراتب وهي: الإسلام، والإيمان، والإحسان. وكل مرتبة لها معنى، ولها أركان

Jeder *Mumin*, jede *Mumina* ist Muslim/in. Doch nicht jeder Muslim, jede Muslima ist ein *Mumin*/eine *Mumina*. Hat eine Person die Stufe des *Ihsans* erreicht, ist sie ein *Mumin* und ein Muslim, jedoch nicht umgekehrt, da die Stufe des *Mumin*seins über der des Muslimseins steht.

Imam Abu Muhammad Al-Hussein Bin Masud Al-Baghawi Al-Schafii ■ sagte über den Hadith, in dem Dschibril عليه السلام nach dem Iman und Islam fragte, Folgendes:

Der Prophet ﷺ beschreibt den Ausdruck Islam als offenkundige Taten und den Ausdruck Iman als innere Überzeugung. Dies heißt nicht, dass Taten nicht Teil des Iman sind und die Überzeugung des Herzens nicht vom Islam ist. Vielmehr geht das eine in das andere über, so dass alles die Religion

des Islams ist. Deshalb sagte der Gesandte Allahs ﷺ: „Er war Dschibril (Gabriel ﷺ), der gekommen ist, um euch eure Religion zu lehren.“ Und die Religion hat, wie dieser Hadith beweist, drei Rangstufen. Die erste Rangstufe ist der „Islam“ mit seinen fünf Säulen:

1. Das Sprechen der Schahada; das heißt, die Bezeugung, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt (auf Arabisch: *La ilaha illa Allah*) und dass Muhammad Sein Gesandter ist.
2. Das Gebet verrichten.
3. Das Fasten im Monat Ramadan.
4. Die Zakaht entrichten.
5. Die Pilgerfahrt nach Mekka; verpflichtend für diejenigen, die finanziell und gesundheitlich in der Lage sind

Die Schahada (das Glaubensbekenntnis):

Der Beweis des Glaubensbekenntnisses im Quran ist die Aya: *„Allah bezeugt, la ilaha ilallah - dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Ihm selbst gibt; und die Engel und diejenigen, die Wissen besitzen; der Wahrer der Gerechtigkeit. Es gibt keinen Anbetungswürdigen außer Ihm, dem Allmächtigen und Allweisen.“ (3:18)* Das bedeutet, dass niemand zu Recht angebetet wird außer Allah. „La ilaha“ verneint alles, was außer Allah angebetet wird. „illa Allah“

besagt, dass die Ibada nur Allah gebührt, Der keinen Partner darin hat sowie Er keinen Partner in Seiner Herrschaft hat. Darüber sagte Allah, der Erhabene: *„Und als Ibrahim zu seinem Vater und seinem Volk sagte: „Gewiss, ich sage mich los von dem, dem ihr dient, außer Demjenigen, Der mich erschaffen hat; denn Er wird mich gewiss rechtleiten.“ (43:26)*

Der *Dalil* (Beweis) dafür, dass Muhammadﷺ der Gesandte Allahs ist, befindet sich unter anderem in dieser Aya: *„Zu euch ist nunmehr ein Gesandter aus euren eigenen Reihen gekommen. Bedrückend ist es für ihn, wenn ihr in Bedrängnis seid, eifrig um euch bestrebt, zu den Muminin (Gläubigen) gnadenvoll und barmherzig.“ (9:128)*

Der zweite Teil der Schahada besagt, dass Muhammad, ﷺ, der Gesandte Allahs und seine Sunna unser Vorbild ist, welchem wir folgen sollen, und dass wir uns Wissen über seine Gebote aneignen und ihn lieben sollen, um dafür auch von Allah geliebt zu werden; sowie den Iman an alles zu haben, was er uns brachte, und alles zu unterlassen, was er verbot. Das Anbeten Allahsﷻ müssen wir, statt nach eigener Lust und Laune, durch seine Sunna erlernen. Denn beispielsweise sagte erﷺ bezüglich des Gebets: *„Betet, wie ihr mich habt beten sehen“*, (Buchari).

Weitere Beweise bezüglich dem Folgen des Gesandten Allahs ﷺ sind im Vorwort von diesem und zu Beginn des zweiten Bandes zu finden, in dessen Rahmen ich in Bezug auf die Wichtigkeit der Sunna weitere Erläuterungen angeführt habe.

Die *Schahada* ohne Überzeugung auszusprechen, sei es durch Zwang oder aus Liebe zu einer Person wie zum Beispiel der Ehefrau oder dem Ehemann, ist nichtig, da solch eine Person noch kein Muslim ist. Es kommt vor, dass sich manche Medien mit der Behauptung lustig machen, dass Muslime andere zwingen würden, den Islam anzunehmen, was jedoch mit dem Islam in keiner Weise vereinbar ist. Ein erzwungener Übertritt zum Islam macht niemanden zum Muslim, und somit wäre es vertane Mühe.

Diese erste Säule des Islam hat sieben Voraussetzungen (bzw. bei manchen Gelehrten acht Voraussetzungen), die erfüllt werden müssen und eine enorme Bedeutung tragen. Denn *La ilaha ilallah* ist *Qawl* und *'Amal* (d.h., die Aussage mit der Zunge und die Taten) und keinesfalls wie die *Murdschi'a* behaupten, nämlich, dass es nur eine Aussage sei, die weder zu- noch abnehme, ungeachtet dessen, ob jemand Verderben auf der Erde verbreitet und/oder Menschen ermordet. Wäre es so wie die *Murdschi'a* oder andere Sekten behaupten, gäbe es keinen großen Unterschied zur Ansicht des Scheitan, welcher ebenfalls weiß, dass

es keinen *Ilah* außer Allah gibt. Die *Ulama* der klaren *Aqida* führen ihre starken Beweise unter anderem durch das Aufzählen der Bedingungen (*Schurut*) von *La ilaha illa Allah* an, welche erfüllt werden müssen und deren Beweise aus dem Quran und der Sunnah stammen. Erst mit diesen hat man als Muslim die Bedingung der ersten Säule erfüllt.

In Buchari heißt es: *Wahb Bin Al-Munabbih* – wurde einst von den *Tabiin* befragt:

أَلَيْسَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِفْتَاحَ الْجَنَّةِ؟ قَالَ: بَلَى، وَلَكِنْ مَا مِنْ مِفْتَاحٍ إِلَّا وَهُوَ أَسْنَانٌ،
فَإِنْ جِئْتَ بِمِفْتَاحٍ لَهُ أَسْنَانٌ فُيْحَ لَكَ، وَإِلَّا لَمْ يُفْتَحْ لَكَ

„Ist denn der Schlüssel zum Paradies nicht *La ilaha illa Allah*?“ Er (*Wahb*) sagte: „Doch, aber es gibt keinen Schlüssel, der keine Zacken hat. Wenn du einen Schlüssel hast, der (die richtigen) Zacken hat, wird er dir öffnen können, ansonsten wird er dir nicht öffnen können.“

Im Folgenden die sieben (bzw. acht) Bedingungen:

شروط لا اله الا الله

1. Al-`Ilm العلم das Wissen über die Bedeutung von „*La ilaha illa Allah*“. Dieses Wissen ist das Gegenteil von Unwissenheit, und der Beweis dafür ist die Aya: „*Wisse also, dass es La ilaha illa Allah keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt.*“, (47:19) und: „*außer wer der Wahrheit entsprechend bezeugt, und sie wissen es.*“, (43:86). Dies bedeutet, dass man die Bedeutung von *La ilaha illa Allah* bezeugt, Wissen darüber besitzt, es mit der Zunge ausspricht

und in Taten umsetzt. *Denn la ilaha illa Allah* ist *Qawl* und *'Amal*. Der Beweis ist der Hadith des Gesandten Allahs ﷺ welcher sagte: „Wer stirbt, während er weiß, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt, der wird in das Paradies eintreten.“, (Sahih Muslim 26).

2. Al-Yaqin اليقين (die Gewissheit) ist das Gegenteil von *Schak* und *Rayb* (Zweifel). Allah, ta'ala, sagt: „*Die (wahren) Gläubigen sind ja diejenigen, die an Allah und Seinen Gesandten Iman haben und hierauf nicht zweifeln und sich mit ihrem Besitz und mit ihrem eigenen Leben auf Allahs Weg abmühen. Das sind die Wahrhaftigen.*“, (49:15). Der Beweis aus der Sunnah ist die Überlieferung des *Rasulullah* ﷺ: „Ich bezeuge, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt (*La ilaha illa Allah*) und dass ich der Gesandte Allahs bin. Kein Diener trifft mit diesen beiden (*Schahadatayn*) auf Allah, ohne, dass er das Paradies betreten wird, wer nicht daran zweifelt.“, und „Verkünde jedem, dem du hinter dieser Mauer, *La ilaha illa Allah* bezeugend, begegnest und dessen Herz darüber volle Gewissheit besitzt, die frohe Botschaft vom Paradies.“, (Sahih Muslim 26, 27, 31).

3. Al-Ichlas الإخلاص (die Aufrichtigkeit) stellt das Gegenteil von *Schirk* dar. Der Beweis dafür liegt unter anderem in der

Aya: *„So diene Allah und sei Ihm gegenüber aufrichtig in der Religion.“*, (39:2) und dieser: *„Und nichts anderes wurde ihnen befohlen, als nur Allah zu dienen und Ihm gegenüber (dabei) aufrichtig in der Religion (zu sein).“*, (98:5).

Der Beweis aus der Sunnah ist der Hadith: *„Der glücklichste Mensch mit meiner Fürsprache am Tage der Auferstehung ist derjenige, der aus seinem Herzen heraus aufrichtig La ilaha illa Allah sagt.“*, (Buhari), und in einem anderen Hadith: *„Allah hat dem Feuer denjenigen verboten, der La ilaha illa Allah sagt und damit Allahs Wohlgefallen anstrebt.“*, (Buhari).

4. As-Sidq الصدق (die Wahrhaftigkeit) mit dem Herzen und der Zunge ist das Gegenteil von Unehrlichkeit und Heuchelei (Nifaq). Wer es (La illaha illa Allah) aus Heuchelei sagt, dem bringt es nichts. Der Beweis liegt in der Aya: *„Alif-Lam-Mim. Meinen die Menschen, dass sie in Ruhe gelassen werden, (nur) weil sie sagen: 'Wir haben Iman.', ohne dass sie geprüft werden? Wir haben bereits diejenigen vor ihnen geprüft. Allah wird ganz gewiss diejenigen kennen, die die Wahrheit sprechen, und Er wird ganz gewiss die Lügner kennen.“*, (29:1-3). *„Unter den Menschen gibt es manche, die sagen: 'Wir glauben an Allah und an den Jüngsten Tag', doch sind sie nicht gläubig. Sie*

möchten Allah und diejenigen, die glauben, betrügen. Aber sie betrügen nur sich selbst, ohne zu merken.", (2:8-9).

Folgender Hadith ist der Beweis dafür aus der Sunnah:

„Niemand bezeugt wahrhaftig von seinem Herzen kommend, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt und dass Muhammad Sein Gesandter ist, ohne das Allah ihn dem Feuer verbietet.“, (Sahih Buchari 128).

5. Al-Mahabba المحبة (die Liebe) beinhaltet die Liebe zu diesem Bekenntnis und zu den Leuten von *La ilaha illa Allah*. Der Beweis liegt in der Aya: „*Und doch gibt es unter den Menschen manche, die außer Allah andere als Seinesgleichen annehmen und ihnen dieselbe Liebe schenken wie Allah. Aber diejenigen, die (wirklich) glauben, sind stärker in ihrer Liebe zu Allah.*“, (2:165). Und: „*O, die ihr Iman habt, wer von euch sich von seinem Din abkehrt - so wird Allah Leute bringen, die Er liebt und die Ihn lieben, bescheiden gegenüber den Gläubigen, mächtig (auftretend) gegenüber den Ungläubigen, und die sich auf Allahs Weg abmühen und nicht den Tadel des Tadlers fürchten.*“, (5:54). In der Sunnah gibt es unter anderem diesen Hadith als Beweis:

Anas رضي الله عنه berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte:

„Es gibt drei (Eigenschaften), in denen man die Süße des Imans (Freude des Glaubens) schmecken wird: Allah und

Seinen Gesandten mehr als alles andere zu lieben; einen Menschen nur um Allahs willen zu lieben und es zu verabscheuen, zum Unglauben zurückzukehren, nachdem Allah ihn gerettet hat, so wie er es verabscheut, ins Feuer geworfen zu werden.”

Muslim 43, Buchari 16, 21, 6041, Tirmidhi 2624, Nasai 5003

6. Al-Inqiyad الاقياد (die Ergebung/der Gehorsam) beinhaltet die Ergebung gegenüber diesen Worten, indem man die verpflichteten Taten mit Aufrichtigkeit nur für Allah und, um Sein Wohlgefallen zu erlangen, praktiziert. Der Beweis liegt in dieser *Aya* aus dem Quran: *„Wer hätte eine bessere Religion, als derjenige, der sein Angesicht Allah hingibt (d.h., sich Allah ergibt) und dabei Gutes tut.“*, (4:125), und hier: *„Und wendet euch eurem Herrn reuig zu und seid Ihm ergeben.“*, (39:54). Weiter sagt Allah im Quran: *„Wer sich Allah völlig hingibt und dabei Gutes tut, der hält sich an die festeste Handhabe.“*, (31:22), und diese festeste Handhabe sind die Worte *La ilaha illa Allah*. Und: *„Aber nein, bei deinem Herrn! Sie glauben nicht eher, bis sie dich über das richten lassen, was zwischen ihnen umstritten ist, und hierauf in sich selbst keine Bedrängnis finden durch das, was du entschieden hast und sich in voller Ergebung fügen.“*, (4:65).

7. Al-Qabul قبول (Akzeptanz) stellt das Gegenteil von Ablehnung dar. Wer es ablehnt, die Worte auszusprechen und nach ihnen zu handeln, vielmehr aus Hochmut und Neid nicht damit zufrieden ist - so wie es bei Scheitan der Fall ist - derjenige ist ungläubig, und er wird aus seinem Wissen ziehen, dass diese Worte die Wahrheit von Allah sind, keinen Nutzen ziehen. Allah ﷻ sagt im Quran: *„...denn sie pflegten, wenn zu ihnen gesagt wurde: „Es gibt keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah“, sich hochmütig zu verhalten, und sagten: „Sollen wir denn wahrlich unsere Götter verlassen wegen eines besessenen Dichters?“*, (37:35-36).

Dies sind die sieben grundsätzlichen und bekannten Bedingungen der *Schahadah*. Doch von einigen Gelehrten wird noch eine weitere Bedingung angeführt:

8. Al-Kufr Bit-Taghut الكفر بالطاغوت (Die Ablehnung dessen, was neben Allah verehrt wird)

Dies beinhaltet die Distanzierung von allen *Ibadat*, die nicht Allah ﷻ gelten. Denn, wer die *Schahada* ausspricht, ohne sich vom *Schirk* loszusagen, wird keinen Nutzen davon haben. **Abu Abdullah Tariq Bin Uschaim** رضي الله عنه berichtete: **Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „Wer bezeugt, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen gibt außer Allah und alles andere ablehnt, was neben Allah angebetet wird, dessen**

Besitz und Leben wird unversehrt sein, und seine Rechenschaft liegt bei Allah, Erhaben ist Er.", (Muslim 23).

Allah, Ta'ala, sagt: *„Es gibt keinen Zwang im Glauben. (Der Weg der Besonnenheit) ist nunmehr klar unterschieden von (dem der) Verirrung. Wer also falsche Götter verleugnet, jedoch an Allah glaubt, der hält sich an der festesten Handhabe, bei der es kein Zerreißen gibt. Und Allah ist Allhörend und Allwissend.“, 2:256.*

Und Allah weiß es am besten.

Das Gebet hat als die zweite Säule des Islam ebenso seine Bedingungen, die da sind: Ein Muslim zu sein, im Besitz seiner vollen geistigen Kräfte zu sein³⁵ sowie vor dem Verrichten des Gebets eine richtige und vollständige Gebetswaschung vollzogen zu haben. Der Gesandte Allahs sagte:

"مفتاح الصلاة الطهور"

„Der Schlüssel des Gebets ist die Reinheit.“³⁶

Das Gebet und die Zakah:

Die Beweise für die Pflichten, das Gebet zu verrichten und die Zakah zu entrichten, sind in vielen Ayat im Quran

³⁵ Bezüglich geistig kranken Menschen, ist anzumerken, dass sie zum Gebet nicht verpflichtet sind

³⁶Tirmidhi 3; Abu Daud 56; Ibn Madscha 271

vorhanden. In dieser Aya sagt Allah, der Erhabene: „*Und nichts anderes wurde ihnen befohlen, als nur Allah zu dienen und (dabei) Ihm gegenüber aufrichtig in der Religion zu sein, als Anhänger des rechten Glaubens, und das Gebet zu verrichten und die Zakah zu entrichten; das ist die Religion des rechten Verhaltens.*“, (98:5).

Saum (das Fasten):

Der *Dalil* (der Beweis) für das Fasten im Monat Ramadan liegt in folgender Aya: „*O die ihr glaubt, vorgeschrieben ist euch das Fasten, so wie es denjenigen vor euch vorgeschrieben war, auf dass ihr gottesfürchtig werden möget.*“, (2:183).

Die Hadsch (die Pilgerfahrt):

Dass die *Hadsch* auch verpflichtend (*fard*) ist, beweist die Aussage Allahs ﷻ: „*Und Allah steht es den Menschen gegenüber zu, dass sie die Pilgerfahrt zum Hause (in Mekka) unternehmen - (diejenigen,) die dazu die Möglichkeit haben. Wer aber ungläubig ist, so ist Allah der Weltenbewohner unbedürftig.*“, (3:97).

Wie genau all diese *Ibadat* verrichtet werden, entnimmt man der *Sunna* des Propheten ﷺ, - das heißt, dem, was er gesagt, getan und stillschweigend gebilligt hat.

Die zweite Rangstufe des Islams: der Iman

Die Regel lautet: Nicht jeder Muslim ist ein *Mumin*, jedoch ist jeder Mumin gleichzeitig ein Muslim. Und ein *Muhsin* ist ein Mumin und ein Muslim. Dies gilt aber nicht für den umgekehrten Fall.

Die sechs Säulen des Imans, die der Gesandte Allahs aufzählte, sind ein Bestandteil des Imans.

- 1- die Überzeugung im Herzen **التَّصَدِيقُ بِالْقَلْبِ**
- 2- Worte, die mit der Zunge gesprochen werden **وَالْإِقْرَارُ
بِاللِّسَانِ**
- 3- Handlungen, die mit den Körperteilen ausgeführt
werden **وَالْعَمَلُ بِالْجَوَارِحِ**

Der Iman ist die Überzeugung im Herzen (التَّصَدِيقُ بِالْقَلْبِ), Worte, die mit der Zunge gesprochen werden (وَالْإِقْرَارُ بِاللِّسَانِ) und Handlungen, die mit den Körperteilen (وَالْعَمَلُ بِالْجَوَارِحِ) ausgeführt werden. Der Iman kann in seiner Intensität stärker und schwächer werden, steigen und sinken, sodass sich der Grad des Glaubens zum einen bei einer Person selbst von Zeit zu Zeit ändern kann und zum anderen von einer Person zur anderen unterschiedlich ist.

Man kann Worte in zwei Kategorien einteilen: die Worte des Herzens, *Al-I'tiqad* genannt, (الإِعْتِقَاد) (die Überzeugung)

und die Worte der Zunge: Das Sprechen mit den Worten der Überzeugung.

Außerdem gibt es zwei Arten der Handlungen, die verrichtet werden: Die Handlungen des Herzens, *Niyya* (die Absicht) genannt, und die Handlungen des Körpers: Zum Beispiel das Gebet, die *Hadsch* und der *Dschihad*.

Im Hadith 57 dieses Buches heißt es: „Ein Mu'min ist kein Mu'min während er Zina begeht, noch ist er ein Mu'min während er Alkohol trinkt...“

Das bedeutet, dass er kein Mu'min mit vollständigem Iman sein kann, denn hier hat die Schwäche des Imans dahin geführt, dass er eine Sünde begeht. Wäre sein Iman stark genug, würde diese Stärke ihn daran hindern.

Abdulrazzak sagte: Von allen unseren Scheichs und Gefährten, die ich getroffen habe - unter ihnen Sufyan Ath-Thawri, Malik Bin Anas Ubaydallah Bin Umar, Awza'i, Ma'mar Bin Raschid, Ibn Dschuraidisch, Sufiya Bin 'Uyayna – hörte ich sie sagen, dass Iman *Qawl* und *Amal* ist, und dass er steigt und sinkt. Dieselbe Ansicht vertreten Ibn Mas'ud, Huthayfa, Nakh'i, Al-Hassan Albasri, Ata', Tawus, Mudschahid, Abdullah Bin Mubarak...

Kein diesbezüglich aufgeklärter Mensch kann daran zweifeln, dass niemand die Stufe des Imans von Abu Bakr As-Siddiqs ﷺ erreicht, welcher für die Stärke seines Imans

bekannt war. Buchari schrieb in seinem Sahih-Werk: Ibn Abi Mulaika sagte: Ich traf dreißig von den Gefährten des Propheten ﷺ und alle fürchteten, *Nifaq* (Heuchelei) in sich zu tragen, und niemand von ihnen behauptete, dass seine *Iman*stufe auf der gleichen Ebene sei wie die der Engel *Dschibril* und *Mikail*.

Dass der Iman zu- und abnimmt ist in vielen Ayat belegt, unter anderem an dieser Stelle: „...damit die, die Iman haben, noch an Iman zunehmen...“, (48:4).

Die, in diesem Hadith erwähnten sechs Säulen des Imans, sind mit der Aussage Allahs, des Erhabenen, auch im Quran vorhanden: „Nicht darin besteht die Güte, dass ihr eure Gesichter gegen Osten oder Westen wendet. Güte ist vielmehr, dass man an Allah, den Jüngsten Tag, die Engel, die Bücher und die Propheten Iman hat.“, (2:177). Hier werden fünf Säulen angeführt, und der Beweis für die sechste Säule des Imans, die Vorherbestimmung, ist unter anderem in dieser Aya zu finden: „Gewiss, Wir haben alles in (bestimmtem) Maß und Plan geschaffen.“, (54:49).

Dass der Iman eine höhere Rangstufe im Islam einnimmt, besagen weitere Beweise aus dem Quran, wie zum Beispiel hier: „Die Beduinen sagen: Wir glauben. Sag: Ihr glaubt nicht (wirklich), sondern sagt: Wir haben den Islam ange-

nommen. Denn der Iman ist noch nicht in eure Herzen eingezogen", (49:14).

Du sollst Iman an...haben

1. Allah, als der Schöpfer, Erhalter aller Menschen, Planeten, Pflanzen, als Erhalter des Universums und zu Dem alles zurückkehrt. Er ﷻ Der gibt, lebendig macht und sterben lässt. Der macht, was Er will. Es ist an der Zeit, dass die Menschheit, Muslime und Nichtmuslime, mehr von ihrem Schöpfer erfährt und begreift, dass Er die Menschen erschaffen hat, damit sie Ihm dienen und Seinen Geboten folgen. Er, Der alles Seinem Willen unterwerfen kann und unterworfen wird; Er ist Der wahre Gott, Dem die herrlichsten Namen gebühren und die edelsten Eigenschaften. Von dem alles abhängt, Der selbst jedoch absolut unabhängig ist. Der Undurchdringliche. Die Anbetung alles anderen ist ungültig. Es gibt keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Ihm; nichts und niemand verdient es, angebetet zu werden außer Ihm.

Allah wird aus Liebe, aus Furcht und aus Hoffnung angebetet und nicht wegen einem einzelnen dieser Gründe. Seine Namen und Eigenschaften sind uns zum einen aus dem Quran bekannt und zum anderen haben wir sie von Seinem Gesandten ﷺ, gelernt, ohne Ihn mit Seiner Schöpfung zu vergleichen und ohne einen Namen oder eine Eigenschaft zu

verleugnen. Die Regel ist hier die Aussage Allahs, Erhaben ist Er: "*Nichts ist Ihm gleich*", (42:11). Niemand besitzt seine Eigenschaften: "*Sag: Er ist Allah, Einer, Allah der Überlegene. Er hat nicht gezeugt und ist nicht gezeugt worden, und niemand ist Ihm jemals gleich.*", (112:1-4). Sein Wissen umfasst alles, sei es offenkundig oder verborgen. Er ist barmherziger als eine Mutter zu ihrem Baby. Er, Preis sei Ihm, bedarf keiner Vermittler, und alle Bittgebete werden direkt von Ihm gehört. Er ist nicht allein der Gott der Araber, sondern Herr aller Menschen und von allem, was existiert. ‚Allah‘ ist nicht der eigentümliche Name eines Gottes für die Muslime, sondern auch die arabischen Christen bezeichnen Ihn seit jeher als ‚Allah‘. Und ebenso in der Sprache Jesus‘, Frieden und Segen Allahs seien auf ihm, im Aramäischen, trägt Er den Namen ‚Allah‘. Dass auch Isa (Jesus عليه السلام) sich als einen Gesandten Allahs, und nicht als Gott vorstellte, ist in vielen Ayas des Quran bewiesen, unter anderem in 5:72-75.

2. Iman an Seine Mala'ika (Engel)

Mala'ika sind aus Licht erschaffene Wesen. Der Gesandte sagte:

"خُلِقَتِ الْمَلَائِكَةُ مِنْ نُورٍ وَخُلِقَ الْجَانُّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ وَخُلِقَ آدَمُ مِنْ مِمَّا وُصِفَ لَكُمْ." مسلم 2996

“Die Engel sind aus Licht erschaffen, die Dschann (auch Dschinn) aus einer unruhigen Feuerflamme, und Adam aus jenem, was euch beschrieben wurde (im Quran: aus trockenem Ton, 55:14).”, (Sahih Muslim 2996).

Einige der Engel werden im Quran und in der Sunna zum Teil namentlich erwähnt, und es wird von ihren Aufgaben berichtet. Da wir über die Anzahl der Engel nur Wissen, dass sie unermesslich hoch ist, werden die meisten nicht genannt, an welche wir als Muslime jedoch auch glauben.

Folgend einige Beispiele:

Der Engel Dschibril (Gabriel جبرئيل)

Die Aufgabe von *Dschibril* جبرئيل (Gabriel) liegt darin, die Botschaft, das heißt die Offenbarungen Allahs, an die Gesandten der Menschen zu überbringen. Allah, *Ta'ala*, sagt:

"und er (der Quran) ist ganz sicher eine Offenbarung des Herrn der Welten, mit dem der vertrauenswürdige Geist (Dschibril) herabgekommen ist auf dein Herz (o Muhammad), damit du zu den Überbringern von Warnung gehörst, in deutlicher arabischer Sprache", (Qur'an 26:192-195).

Dschibril wird auch mit den Namen *Arruhul Amin* (der treue Geist) und *Arruhul Qudus* (der reine Geist, in 16:102) erwähnt - als treuer Überbringer der Botschaft an alle Gesandten Allahs, wie Abraham, Jesus und Moses sowie auch

an den letzten Gesandten Allahs, Muhammadﷺ. Außerdem überbrachte er *Maryam* (Maria), Allah segne sie und schenke ihr Frieden, die frohe Botschaft über die Geburt des Gesandten Allahs 'Isa (Jesusﷺ), Allah segne ihn und schenke ihm Frieden, dessen Zeugung auf wundersame Weise ohne Vater erfolgte...³⁷

Der Todesengel wird im Quran mit dem Namen „*Malakul Mawt*“ (Der Todesengel) benannt. Ob er tatsächlich Izrail heißt, wie in den *Israiliyyat* (Geschichten der Kinder Israel) erwähnt, wissen wir nicht; somit können wir es weder bestätigen noch verleugnen.

Malakul-Mawt (der Todesengel), der von Allah mit dem Tod beauftragt wird, ist im Quran wie folgt erwähnt:

³⁷ Scheichul Islam Ibn Taymiya sagte: Die Dschamahir Al-Ulama bestätigen, dass es sich beim *Ruhul Amin* bzw. *Ruhul Quds* um *Dschibril* handelt (*Daqa 'iq At-Tafsir*). Ibn Kathir sagte auch, dass Mudschahid, Dahhak, Qatada, Ibn Dshuraidisch, Wahb Bin Munabih und Saddi sagten, es handele sich um *Dschibril* a.s. Scheich Asch-Schinqiti und viele weitere Ulama sind bzgl. dieser Ayat der gleichen Ansicht: "...und Isa, dem Sohn Maryams, gaben Wir die klaren Beweise und stärkten ihn mit dem Reinen Geist (es wird auch mit dem "Heiligen Geist" übersetzt)...", 2:253. "Da sandten wir unseren Geist zu ihr. Er stellte sich ihr als wohlgestaltetes menschliches Wesen dar.", Maryam:17.

"Sag: Abberufen wird euch der Engel des Todes, der mit euch betraut ist, hierauf werdet ihr zu eurem Herrn zurückgebracht.", (Quran 32:11).

Malik. Dieser Engel ist mit der Wache über die Hölle beauftragt. *Allah ﷻ sagt: "Und sie rufen: O Malik, dein Herr soll unserem Leben ein Ende setzen. Er sagt: Gewiss, ihr werdet (hier) bleiben.", (Quran 43:77).*

Mikail (Michael). Er ist der Beauftragte für Regen und Pflanzen.

Allah, Ta'ala, sagt: "Wer Allah und Seinen Engeln und Seinen Gesandten und Dschibril und Mikail feind ist, so ist Allah den Ungläubigen feind.", (2:98).

Der Engel Israfiel

Dieser Engel wird in das Horn blasen:

Das erste Mal, das ins Horn geblasen wird, werden die verbliebenen Menschen erschrecken. *Allah ﷻ sagt: "und (denke an) den Tag, da ins Horn geblasen wird und da (all) diejenigen erschrecken, die in den Himmeln und die auf der Erde sind, außer wer Allah will. Und alle kommen in Demut zu Ihm.", (27:87).*

Wenn das zweite Mal in das Horn geblasen wird, werden alle sterben außer *Dschibril, Mikail, Israfil* und die acht Träger des Thrones (siehe Ibn Kathirs Erläuterung zu 39:68). *Allah sagt: "Und es wird ins Horn geblasen, und da*

bricht zusammen, wie vom Donnerschlag getroffen, wer in den Himmeln und wer auf der Erde ist, außer wem Allah will. Hierauf wird ein weiteres Mal hineingeblasen, da stehen sie sogleich auf und schauen hin.", 39:68.

Beim dritten Mal werden alle Geschöpfe wieder zum Leben erweckt, damit sie vor *Allah* zur Rechenschaft gezogen werden.

Der Engel *Ridwan*

Er bewacht das Paradies. Weitere Engel sind beauftragt, die Menschen zu schützen und zu begleiten; wiederum andere Engel begleiten Muslime, die nach Wissen streben. Abud Darda' رضي الله عنه berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „Wer einen Weg beschreitet, um sich Wissen anzueignen, dem wird Allah einen Weg zum Paradies erleichtern. Aus Zufriedenheit senken die Engel ihre Flügel über denjenigen, der nach Wissen strebt. Die Bewohner des Himmels und der Erde, ja sogar die Fische im Wasser, bitten (Allah) für den 'Alim (den Wissenden, den Gelehrten) um Vergebung. Das Vorziehen eines Gelehrten (in Bezug auf seinen Rang) gegenüber einem Betenden ist wie der Rang des Mondes allen anderen Sternen gegenüber. Die Gelehrten sind wahrlich die Erben der Propheten und die Propheten haben weder Dinar noch Dirham

hinterlassen. Sie haben aber das Wissen hinterlassen. Wer es (das Wissen) annimmt, der hat sehr viel Glück gehabt.“³⁸

Engel unterstützen diejenigen, die sich auf dem Weg Allahs anstrengen und beteiligen sich, neben *Ilm*-Sitzungen, auch an *Dhikr* (dem Gedenken Allahs) und an den Quran-Sitzungen.

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: "Wahrlich hat Allah Engel, die umherstreifen und die Menschen suchen, die Allahs gedenken. Wenn sie Leute finden, die Allahs, Erhaben ist Er, gedenken, rufen sie (einander) zu: 'Kommt her zu eurem Anliegen!'" Weiter sagte er ﷺ: „Dann überschatten sie sie mit ihren Flügeln im Dunya-Himmel (im untersten Himmel). Ihr Herr wird sie fragen, und Er weiß es am besten: 'Was sagen Meine Diener?'" Er ﷺ fuhr fort: „Sie (die Engel) sagen: 'Sie preisen Dich, rühmen Deine Größe, loben Dich und verherrlichen Dich.' Dann fragt Allah: 'Haben sie Mich gesehen?' Sie antworten: 'Nein! Bei Allah, sie haben Dich nicht gesehen!' Er Sagt: 'Wie wäre es, wenn sie Mich gesehen hätten?' Sie sagen: 'Wenn sie Dich gesehen hätten, würden sie Dir viel inniger dienen, Dich viel mehr verherrlichen und Dich noch mehr lobpreisen.' Er

³⁸ Authentisch: Abu Dawud 3641, 3642, At-Tirmidhi 2684; Sahih Al-Dschami³ 6298, Sahih Abu Dawud von Albani 3096

fragt: 'Und um was bitten sie Mich?' Sie sagen: 'Sie bitten Dich um das Paradies.' Dann fragt Er: 'Und haben sie es gesehen?' Sie sagen: 'Nein! Bei Allah, o Herr, sie haben es nicht gesehen.' Er fragt: 'Wie wäre es, wenn sie es gesehen hätten?' Sie sagen: 'Wenn sie es gesehen hätten, würden sie noch inniger danach streben, ihr Verlangen und ihr Wunsch danach wären viel größer.' Er fragt: 'Und wovor suchen sie Zuflucht (bei Allah)?' Sie antworten: 'Sie suchen Zuflucht (bei Dir) vor dem Höllenfeuer.' Er fragt dann: 'Und haben sie es gesehen?' Sie sagen: 'Nein! Bei Allah, sie haben es nicht gesehen.' Er fragt: 'Wie wäre es, wenn sie es gesehen hätten?' Sie sagen: 'Wenn sie es gesehen hätten, würden sie es noch stärker meiden und noch größere Angst davor haben.' Er sagt: 'So mache Ich euch zu Zeugen, dass Ich ihre Sünden vergeben habe.' Da sagt einer der Engel: 'Unter ihnen aber ist Soundso, der nicht zu ihnen gehört, der (nur) wegen einer (anderen) Sache gekommen war.' Er (Allah) sagt: 'Sie sind die Sitzungsgenossen, und wer mit ihnen zusammensitzt, dem soll kein Unglück geschehen!'"³⁹

Ein Mensch wird ständig von zwei Engeln begleitet. Der eine schreibt seine guten und der andere seine schlechten Taten auf.

³⁹ Authentisch: Sahih Buchari 6408, Sahih Muslim 2689

Alles, was der Mensch sagt, wird registriert. Allah ﷻ sagt: *"Über euch sind wahrlich Hüter (eingesetzt), edle, die (alles) registrieren und die wissen, was ihr tut."*, (82:10-12).

Und *"... wo die beiden Empfänger (der Taten) empfangen, zur Rechten und zur Linken sitzend. Kein Wort äußert er, ohne dass bei ihm ein Beobachter bereit wäre."*, (50:17-18).

Der Gesandte Allahs, ﷺ, sagte: **"Ich sehe, was ihr nicht seht. Der Himmel ächzt, und er ist berechtigt zu ächzen. Denn es gibt nicht einmal Platz für vier Finger, auf dem nicht ein Engel seine Stirn vor Allah niedergeworfen hat..."**, (Tirmidhi 2312; Ibn Madscha 4190).

Engel sind zwar aus Licht erschaffen und unsichtbar für das menschliche Auge, doch mit der Erlaubnis Allahs können sie die Gestalt des Menschens annehmen, wie:

- es in diesem Hadith der Fall ist,
 - der Engel Dschibril, der vor Maryam erschien (siehe Quran 19:17-19) und
 - Dschibril, der sich dem Gesandten Allahs ﷺ zweimal in seiner wahren Gestalt mit seinen sechshundert Flügeln zeigte, während er den ganzen Horizont bedeckte.",
- (Buchari 3060).

Wir haben Beweise, dass die Engel beten wie wir und dabei in Reihen stehen wie wir. Deshalb müssen wir wie die Engel im Gebet stehen und nicht wie die Scheiyatin. Laut einem

Hadith sagten die Gefährten: Der Gesandte Allahs, ﷺ, ist zu uns hinausgetreten (um das Gebet zu verrichten) und sagte: "Wollt ihr nicht so in Reihen stehen wie die Engel bei Ihrem Herrn stehen? Wir fragten: O Gesandter Allahs, und wie stehen die Engel bei Ihrem Herrn? Er antwortete: **“Sie vervollständigen die vorderen Reihen und stellen sich dicht nebeneinander.”** Muslim 430; Abu Daud 661; Nasai 815; Ibn Madscha 992

Und sie vollziehen die Hadsch in jedem der sieben Himmel wie wir die Hadsch vollziehen und führen alle Befehle Allahs aus.

All diese Angaben über die Engel machen immun gegen Lügen der Sekten, gegen falsche Legenden und Aberglauben.

3. Iman an die Kutub (die Bücher)

Iman an die Bücher Allahs, welche nicht verfälscht sind. Denn es gibt zahlreiche Beweise, dass die Thora und Evangelien verfälscht sind, wie es in Quran heißt:

يُحْرِفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ (النساء: 46)

„Verdrehen manche den Sinn der Worte...“ (4:46)

Und der Beweis, dass sie sagen, Isa عليه السلام sei der Sohn Allahs und sie sagen sie sagen, Allah sei arm und sie seien die Reichen und sie erlaubten den Wucher und die Juden erklä-

rten Unzucht mit den Frauen anderer außer mit ihren eigenen Frauen für erlaubt.

Wir glauben an den Quran, als das offenbarte Wort von Allah ﷻ das Dschibril hörte und an den Gesandten der Erde, Muhammad ﷺ überbrachte; der Quran, welcher bis zum Ende der Zeit unverfälscht bleiben wird, hat alle anderen der zuvor niedergesandten Bücher abgelöst, womit sie ihre Gültigkeit verloren haben.

Der Iman an die herabgesandten Bücher beinhaltet jene Bücher, die uns aus dem Quran bekannt sind: Die Schriften Abrahams, die Schriften (87:18-19) und die Thora (*As-Suhuf* und *At-Tawrrah*), die zu Moses herabgesandt wurden sowie das Evangelium (*Injil*) zu Jesus, die Psalmen (*Az-Zabur*) zu David und der Quran zum letzten Gesandten, Muhammad; Allahs Segen und Frieden auf ihnen allen.

Der Muslim glaubt allgemein an diese offenbarten Bücher, jedoch in ihrer wahren und unverfälschten Form, so wie sie von Allah, gepriesen sei Er, herabgesandt wurden, und nicht an die gegenwärtigen und veränderten Bücher der Ahlul Kitab (Leute der Schrift). Allah sagt:

قُلْ آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ [الشورى:15].

"Und sag: Ich glaube an das, was Allah an Büchern herabgesandt hat", 42:15.

Und man (ein Muslim/eine Muslima) muss dem Letzten

folgen und danach handeln - und das ist der edle Quran. Denn alles andere, wenn auch etwas davon unverfälscht geblieben ist (wobei es schwierig oder gar unmöglich ist, zu wissen, was noch authentisch ist), ist durch den Quran ersetzt worden.

Im Gegensatz zum Quran sind die beiden Schriften *As-Suhuf* und *Az-Zabur* verloren gegangen. Die Thora und das Evangelium unterliegen seit geraumer Zeit Verfälschungen, mittels derer die Worte Allahs von Menschen sowohl entfernt als auch durch andere ersetzt beziehungsweise erweitert worden und daher äußerst verzerrt und entfremdet sind, so dass sie letztlich nicht mehr die wahren Offenbarungen Allahs darstellen, sondern ihnen widersprechen.

Was den Quran als die letzte Offenbarung betrifft, ist jedes seiner Worte, jeder seiner Buchstaben sowie seine Schreibweise, Betonung und seine Bedeutungen, die dem Gesandten Allahs ﷺ offenbart wurden, vor jeglicher Verfälschung geschützt. Denn Allah, gepriesen sei Er, hat den Schutz des Qurans nicht den Menschen überlassen, sondern Selbst übernommen, wobei Er ﷻ sagt: *"Gewiss, Wir sind es, die Wir die Ermahnung offenbart haben, und Wir werden wahrlich ihr Hüter sein."*, (15:9).

Allah ﷻ erwähnt nicht alle Namen der offenbarten Schriften, die Er an viele Gesandten und Propheten sandte, sondern Er

erwähnt, dass jeder dieser Gesandten die Botschaft Allahs an sein Volk übermittelte und ihnen den Weg der Rechtleitung zeigte, den Weg des *Tauhid*, der Glaube an Seine Herrschaft (Rububiyah), Seine Anbetung (Uluhiyyah), Seine Namen und Attribute (*Asmai' und Sifat*). Allah ließ die Menschen nicht in Finsternissen zurück und ließ sie nicht verloren gehen; wahrlich, Allah ist gegenüber den Menschen mitleidig, und Er sandte ihnen Schriften und Gesandte.

Bezüglich anderer Schriften sind keine authentischen Überlieferungen mit zuverlässigen Überlieferungsketten vorhanden. Mündlich wurden sie ebensowenig authentisch und wahrheitsgemäß überliefert. Der Quran wurde bereits zu den Lebzeiten des Propheten Muhammads ﷺ von zahlreichen Gefährten Buchstabe für Buchstabe auswendig gelernt und sowohl mündlich als auch schriftlich in einer zuverlässigen Weise überliefert, wie sie die Menschheit kein zweites Mal kennt. Bis heute gibt es in jeder Generation Millionen Muslime, die den Quran auswendig lernen.

Die offenbarten Bücher und ihre *Ahkam* (Gesetze) vor der Offenbarung des Qurans waren nur für ein bestimmtes Volk und für eine bestimmte Zeit gültig. Der Quran ist jedoch für das ganze Universum und bis zum Tage der Auferstehung gültig. Nicht nur für Araber oder im Rahmen einer kleinen Gemeinde. Nein, für alle Völker der Erde und für alle Le-

bensbereiche, also allumfassend für Politik, zwischenmenschliche Beziehungen, Beziehungen zwischen Staat und Volk, zwischen dem Mensch und Allah, für Moral, Kleidungsvorschriften, das Vertragsrecht, Strafrecht usw.

Sogar die Sprache des Qurans ist die Quelle der arabischen Morphologie, Syntax und Phonologie; eine Hochsprache, auf welche keine gebildete arabischsprechende Person verzichten kann, so wie es bei der Gesetzgebung der Fall ist. Der Quran stellt also die erste Quelle der Gesetzgebung, zumindest theoretisch, in der islamischen Welt dar und die Sunna die zweite Quelle. So steht die Sunna ebenso als zweite Quelle für die arabische Sprache. Arabisch ist eine lebendige Sprache, welche auch von Millionen Nichtarabern gesprochen wird. Dies alles ist bei den ursprünglichen Sprachen anderer Schriften nicht der Fall, welche heute kaum noch jemand versteht.

Ferner enthält der Quran zahlreiche wissenschaftliche Wunder, die beweisen, dass es sich um eine Offenbarung durch höchste Kräfte handelt und kein Menschenwerk ist, und Wunder, die durch die moderne Wissenschaft nachvollziehbar sind.

4. Iman an Seine *Rusul* (Gesandten)

Hier geht es um den Iman an Seine Gesandten, von denen Allah zahlreiche an die Menschheit sandte, um sie

rechtzuleiten. Namentlich sind uns 25 von ihnen aus dem Quran bekannt. Der letzte von ihnen ist Muhammad ﷺ, dessen Botschaft die letzte an die Menschheit ist.

Folgend eine Erläuterung zum Unterschied zwischen den *Rusul* und *Anbiya'* (Gesandten und Propheten) Allahs:

Rasul (der Gesandte)

Es gibt viele ausführliche Ansichten darüber. Allgemein gesehen kann man sagen, dass ein *Rasul* (Gesandter) ein Mensch ist, der von Allah mit einer neuen Gesetzgebung entsandt wurde. Er empfängt Offenbarungen, welche er verkündet. Wie Ibrahim, Noh, Musa, Isa (Jesus) und Muhammad, Allahs Segen und Frieden auf ihnen allen. Diese fünf Gesandten Allahs werden auch die *Ulu Al- 'Azm* (die Entschlossenheit besaßen/die Standhaften) genannt, deren Rolle im Quran und in der Sunna besonders hervorgehoben wird.

Vielen Christen und Juden ist nicht bewusst, welche eine hohe Stellung Moses und Jesus im Islam genießen. Ein *Rasul* ist gleichzeitig auch ein *Nabi* (Prophet), jedoch gilt das nicht für den umgekehrten Fall.

Nabi (Prophet)

Ein Prophet ist ein Mensch, der von Allah beauftragt wurde, eine bereits vorangegangene entsandte Botschaft weiter zu

verkünden, also keine von Allah neue Botschaft, so wie es bei *Idris* und den Propheten der Juden, welche Moses folgten, der Fall war.

Allah ﷻ ließ seinen Gesandten und Propheten zahlreiche Wunder zuteil werden: Noah mit der Sintflut und seiner Arche, Moses mit seinem Stab und vielen anderen Wundern, die er Pharao gegenüber erbrachte. Auch Jesus, welcher mit der Erlaubnis Allahs einige Tote lebendig machte und Kranke heilte und selbst durch ein Wunder zur Welt kam, nämlich ohne Vater gezeugt worden zu sein. Und auch die Wunder des letzten Gesandten Allahs, Muhammad ﷺ, die mehr als 1200 an der Zahl sind, wobei das wichtigste, größte und ewige Wunder der edle Quran darstellt.

Die besten Menschen sind die *Rusul*, nach ihnen die *Anbiya* ' und dann die *Awliya* '. Doch wer sind die *Awliya* '?
Imam Schafii sagte, er wüsste nicht, wer die *Awliya* sonst sein könnten außer die *Ulama*.

Trotz unzähliger Veränderungen ist in den Evangelien und der Thora die Tatsache vorhanden, dass alle Gesandten und Propheten von Adam über Noah, Abraham und Moses bis zu Jesus alle die gleiche Botschaft verkündeten: Das es nur einen einzigen Gott gibt, der Herr aller Dinge. Im Quran berichtet Allah ﷻ dass es eine hohe Anzahl von Gesandten

und Propheten gab, deren genaue Zahl und Namen jedoch nur Erﷺ kennt. Alle besaßen den vorzüglichsten Charakter.

Jesus wird im Islam als wertvoller und edler Prophet und Gesandter erwähnt und seine Mutter Mariyam als aufrichtige und rechtschaffene Frau.

In der Zeit zwischen dem Erscheinen Jesus' und dem Erscheinen Muhammads kamen weder andere Propheten noch Gesandte.

Muhammad ﷺ stellt das Siegel des Prophetentums dar und war somit der letzte Gesandte und Prophet und der Quran das letzte Buch an die Menschheit, bis zum Tage der Auferstehung.

Allah nannte im Quran folgende Propheten und Gesandte:

Adam,

Idris (Henoah),

Noah (Nuh),

Hud,

Salih,

Ibrahim (Abraham),

Lot (Lut),

Isma'il (Ismael),

Is-haq (Isaak),

Ya'qub (Jakob),
Yusuf (Josef),
Ayyub (Hiob),
Schu'aib,
Musa (Moses),
Harun (Aaron),
Dawud (David),
Suleiman (Salomo),
Yunus (Jonas),
Ilyas (Elias),
Alyasa` (Elisa),
Dhul-Kifl,
Zakariya (Zaccharias),
Yahya (Johannes),
'Isa (Jesus) und

Muhammad; Allahs Segen und Frieden auf ihnen allen.

Achtzehn der Propheten werden in folgenden Suren genannt:
Surat Al-'An'am, 6:83-86, Hud in 11:50, Salih in 11:61,
Schu'aib in 11:84, Isma'il, Idris und Dhul-Kifl in 21:85,
Muhammed ﷺ, in 48:29.

Zur Bestätigung ihrer Prophetenschaft und mit der Erlaubnis Allahs vollbrachten sie Wunder. Einige der Wunder sind in folgenden Ayat erwähnt: 2:60, 2:260, 3:49, 4:157-158, 5:110, 5:114-115, 7:117, 17:1, 21:6 .

Die Botschaft und der Kern des Auftrages aller Gesandten und Propheten von Adam bis Muhammad ﷺ, dreht sich um einen zentralen Punkt: Allah alleine zu dienen und nichts und niemandem außer Ihm zu dienen. So ist ein Muslim ein Allah Ergebener, der sich Seinen Befehlen unterwirft. Es lohnt sich, die Aufgabe der Gesandten im Quran aufmerksam zu lesen. In folgender Aya wird beispielsweise das Urteil in Bezug darauf klar, wenn jemand nur an einige Gesandte und Propheten glaubt und an andere nicht. Allah ﷻ sagt: *"Diejenigen, die Allah und Seine Gesandten verleugnen und zwischen (dem Iman an) Allah und Seinen Gesandten* einen Unterschied machen wollen und sagen: 'Wir glauben an die einen und verleugnen die anderen', und einen Weg dazwischen einschlagen wollen, das sind die wahren Ungläubigen. Und für die Ungläubigen haben wir eine schmachvolle Strafe bereitet. Diejenigen aber, die an Allah und Seine Gesandten glauben und keinen Unterschied zwischen jemandem von ihnen machen, denen wird Er ihren Lohn geben. Allah ist Allvergebend und Barmherzig", (4:150-152).*

*Das heißt, einen Unterschied zwischen dem Glauben an Allah und dem Glauben an Allahs Gesandte zu machen. Allah schickte Gesandte aus den Reihen der Menschen und nicht der Engel, damit die Menschen ihrem Vorbild realistisch

folgen können und nicht sagen: Sie sind doch Engel und wir sind Menschen.

5. Iman an *Yawmul Qiyama* (den Tag der Auferstehung)

Der Iman an den Tag der Auferstehung gehört ebenfalls zu den sechs Säulen des Imans und ist somit ein fester Bestandteil des islamischen Glaubens. Dieser Iman beinhaltet auch die Befragung im Grab, *Barzach* (die Zwischenphase, trennendes Hindernis), die Wiedererweckung nach dem Tod, die Sirat, der Tag der Abrechnung und die Waage, Dschanna (das Paradies) und Dschahannam (die Hölle).

Der Tod ist das Ende der Prüfung eines Menschen, jedoch nicht das Ende des Menschen. Allah ﷻ sagt: *"Jede Seele wird den Tod kosten. Und Wir prüfen euch mit Schlechtem und Gutem als Versuchung. Und zu Uns werdet ihr zurückgebracht."*, (Al-Anbiya', 21:35) und: *"Jede Seele wird den Tod kosten. Hierauf werdet ihr zu Uns zurückgebracht. Diejenigen, die glauben und rechtschaffene Werke tun, werden Wir im (Paradies)garten ganz gewiss Obergemächer zuweisen, unterhalb derer Flüsse strömen; ewig darin zu bleiben. Wie trefflich ist der Lohn, derjenigen, die (gut) handeln, die standhaft sind und sich auf ihren Herrn verlassen."*, (Al-Ankabut, 29:57-59).

Malakul Mawt (der Todesengel) hat den Auftrag, die Seelen dem Körper zu entziehen. Nach dem Tod folgt die Phase

des Übergangs zwischen dem Tod und der Wiederauferstehung, *Barzach* genannt. Dies ist die Zwischenphase, die Zeit in der eine Seele nach dem Tod verweilt und auf den Jüngsten Tag wartet. Anschließend folgt das Jenseits, das Leben nach dem Tod, also die Auferstehung, mit welcher der Ausgang das Paradies oder die Hölle sein wird - das ewige Leben ohne Sterben. Allah, *Ta'ala*, sagt: *"Wenn dann der Tod zu einem von ihnen kommt, sagt er: 'Mein Herr, bringt mich zurück, auf das ich rechtschaffen handele in dem, was ich hinterlassen habe. 'Keineswegs! Es ist nur ein Wort, das er (so) sagt; hinter ihnen wird ein Barzach (trennendes Hindernis) sein bis zu dem Tag, da sie auferweckt werden. Wenn dann ins Horn geblasen wird, dann wird es zwischen ihnen keine Verwandtschaft mehr geben an jenem Tag, und sie fragen sich nicht mehr gegenseitig. Wessen Waagschalen schwer sein werden, das sind diejenigen, denen es wohl ergeht. Wessen Waagschalen aber leicht sein werden, das sind diejenigen, die ihre Seelen verloren haben; in der Hölle werden sie ewig bleiben."*, (Al-Mu`minun 23:99-104).

Da der Tod der letzte Tag in diesem Leben ist und alles vorbei sein wird, wird er auch gerne als der Jüngste Tag des Einzelnen angesehen.

Die Konsequenzen der Taten des diesseitigen Lebens wird jeder alleine ziehen müssen beziehungsweise die Belohnung für seine Taten. Und der Tag der Auferstehung wird zweifellos kommen, doch wann dieser Zeitpunkt eintritt, das weiß alleine Allah ﷻ. Er sagt: *"Sie fragen dich nach der Stunde, für wann sie feststeht. Sag: „Das Wissen darüber ist nur bei meinem Herrn. Nur Er wird sie zu ihrer Zeit erscheinen lassen. Schwer lastet sie in den Himmeln und auf der Erde. Sie wird nur plötzlich über euch kommen. Sie fragen dich, als ob du gut unterrichtet über sie seiest. Sag: Das Wissen darüber ist bei Allah. Aber die meisten Menschen wissen nicht."* (Al-A'raf, 7:187).

Mehr zum Jüngsten Tag ist unter den Ahadith 180 bis 214 zu finden.

Weitere Informationen über die Zeichen der Stunde sind in Band zwei zu finden.

6. Iman an *Al-Qadar* (die Vorherbestimmung)

"... und du sollst an die Vorherbestimmung glauben, (dass Allah alles bestimmt hat), sei es gut oder schlecht."

Der Iman an *Al-Qadar* gehört zu den 6 Säulen des Imans und ist somit ein fester Bestandteil des islamischen Glaubens.

Im Hadith ist mit "**Der erste, der *Al-Qadar* erwähnte, war...**" der erste gemeint, der *Al-Qadar* leugnete und vom rechten Weg abwich.

Ein Mann namens Ma'bad Al-Dschuhani aus Basra war der erste Gründer einer Sekte, die behauptete, dass es *Al-Qadar* nicht gebe, dass Allah ﷻ die Angelegenheiten erst kenne, wenn sie eintreten und dass Allah nichts auf *Lawh Al-Mahfud* (der wohlbehüteten Tafel) niedergeschrieben habe.

Deshalb distanzierte Ibn Umar رضي الله عنهما sich von solchen Menschen und verkündete, dass ihnen keine gute Tat Nutzen bringe und er „nichts mit ihnen gemein habe und sie nichts mit ihm, denn sie sind keine Muslime, solange sie nicht an *Al-Qadar* glauben“.

Nachdem Ibn Umar رضي الله عنهما das Urteil über diese *Qadariya*-Leute erklärte, tat er dies nicht, ohne, wie es ein Gelehrter oder *Talibul Ilm* tun würde, auch den Beweis für sein Urteil zu erbringen. Hier folgte gleich sein Beweis aus diesem Hadith, dass *Al-Qadar* ein Bestandteil des Imans ist.

Ich räume ein, dass diese kurze Erläuterung für ein umfassendes Verständnis bei Weitem nicht ausreichend ist, da *Al-Qadar* ein sehr kompliziertes Thema ist, worüber man sich viele *Vorträge* anhören und viele Bücher lesen sollte. Eine Prüfung des Imans liegt auch darin, in welchem Maße man sich Allah fügt. Während ich diese Zeilen schreibe zittere ich. Denn, wenn brillante Gelehrte bei diesem Thema Fehler begehen könnten, wie kann dann erst ich der Sache gerecht werden? Ich bitte Allah ﷻ mich rechtzuleiten und aus meinen Zeilen etwas Verständliches hervorzubringen. Zu dieser Prüfung und der Stärke des Imans gab es zahlreiche Auseinandersetzungen, und viele ließen dem schwachen Menschenverstand freien Lauf und rissen die Verse bezüglich *Al-Qadar* aus dem Kontext. Da man *Al-Qadar* auf der Basis des menschlichen Verstandes nur sehr begrenzt erfassen kann, führte es dazu, dass sie in ihren Debatten darüber in dieser beschränkten Form zu philosophieren begannen und letztlich scheiterten. Imam *Ibn Qayyim* stellte die Frage: "Was ließ denn die *Qadariya*, *Murji'a*, *Chawarij*, *Mu'tazila* und andere Bid'a-Leute vom geraden Weg abweichen außer ihre Fehlinterpretation über Allah und Seinen Gesandten?"

Wer jedoch dem Quran und der Sunna folgt wird auch hier, in dieser komplexen Thematik, nicht irregehen. Wer sich aber nur auf seinen Verstand verlässt, wird verlassen sein,

obwohl der Islam den Verstand nicht geringschätzt, ihm im Gegenteil einen hohen Stellenwert einräumt. Die Technologie und ähnliche Aspekte gehören zum fassbaren Bereich des menschlichen Verstandes, doch in Bezug auf den Glauben an die sechs Säulen des Iman müssen wir zu den Texten aus dem Quran und der Sunna zurückkehren. Der menschliche Verstand kann *Al-Qadar* nicht selbstständig begreifen und verstehen, weil dies zu den Verborgenen Allahs gehört. Wir glauben an das, was Allah uns in Seinem Buch und durch Seinen Gesandten ﷺ, mitteilte und glauben ebenso an das Verborgene, über das Allah uns nicht in Kenntnis gesetzt hat. Wir besitzen den Iman an Seine vollkommene Gerechtigkeit. Er ﷻ wird nicht danach gefragt, was Er tut, doch die Menschen werden gefragt und zur Rechenschaft gezogen: *"Er wird nicht befragt nach dem, was Er tut; sie aber werden befragt."* (Al-Anbiya', 21:23).

Die Vollständigkeit des Iman an *Al-Qadar* hängt von den folgenden vier *Maratib* (Stufen des *Al-Qadar*) ab:

مراتب القدر أربع: العلم، الكتابة، المشيئة، الخلق
المرتبة الأولى: مرتبة العلم:

1. **Das Wissen** (Bzgl. des Wissens Allahs): Ein Muslim, eine Muslima besitzt den Iman, dass Allah Allwissend und Sein Wissen allumfassend ist, ungeachtet, um welches noch so kleine Detail oder, um welches noch so unvorstellbar große

Sache es sich handelt. Von Ewigkeit zu Ewigkeit. Er ﷺ weiß im voraus, was Er mit wem, wie und wo macht und welches Geschöpf was, wann und wie tut.

المرتبة الثانية: مرتبة الكتابة:

2. Das Niederschreiben: Ein Muslim, eine Muslima besitzt den Iman, dass Allah alles bereits fünfzigtausend Jahre bevor Er die Himmel und die Erde erschuf auf *Al-Lauh Al-Mahfudh* niederschrieb und damit festlegte.

Allah, *Ta'ala*, sagt: *"Weißt du denn nicht, dass Allah weiß, was im Himmel und auf der Erde ist? Gewiss, das steht in einem Buch; gewiss, das ist Allah ein Leichtes."*, (*Al-Hadsch 22:70*).

Amr Bin Al-'As berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: "Allah schrieb *Al-Maqadir* (die Vorherbestimmung) der Schöpfung 50.000 Jahre, bevor Er die Himmel und die Erde erschuf, nieder.", (Muslim und Tirmidhi). Und in einem anderen Hadith sagte der Gesandte Allahs ﷺ weiter: "Als erstes erschuf Allah den Stift und Er sagte zu ihm: Schreib! Er fragte: O Herr, was soll ich schreiben? Er sagte: Schreib die Bestimmung aller Dinge bis zum Beginn der Stunde nieder.", (Abu Dawud 4700, und von Albani als sahih eingestuft). Das heißt, dass alles Glück, jedes Leid, sämtliche Entwicklungen in dieser Welt oder auf

einem anderen Planeten Allah in jedem Detail bereits bekannt sind, lange bevor sie sich ereignen. Allah ﷻ sagt: *"Kein Unglück trifft ein auf der Erde oder bei euch selbst, ohne dass es in einem Buch (verzeichnet) wäre, bevor Wir es erschaffen – gewiß, dies ist Allah ein Leichtes."*, (Al-Hadid 57:22).

المرتبة الثالثة: مرتبة الإرادة والمشیئة:

3. Der **Wille Allahs**: Ein Muslim, eine Muslima besitzt den Iman, dass Allahs Wille nicht aufzuhalten ist und keine Ereignisse, ob gute oder schlechte, ohne Seinen Willen eintreten. Allah sagt: *"Er ist es, Der euch im Mutterleib gestaltet, wie Er will."*, (3:6). *"Und dein Herr erschafft, was Er will, und wählt."*, (28:68) und: *"Allah tut, was Er will."*, (14:27).

المرتبة الرابعة: مرتبة الخلق:

4. **Die Schöpfung**: Ein Muslim, eine Muslima besitzt den Iman, dass Allah das gesamte Universum und alle Lebewesen erschuf. Ebenso hat Er sämtliche ihrer Handlungen erschaffen, wie Er im Quran sagt: *„wo doch Allah euch und das, was ihr tut, erschaffen hat?“*, (37:96).

Das heißt, alles, was geschieht, geschieht durch Seine Erlaubnis, die des Schöpfers: *„Allah ist der Schöpfer von allem, und Er ist Sachwalter über alles.“*, (Az-Zumar 39:62). Allah

gibt dem Menschen die Fähigkeiten, zwischen Gut und Schlecht unterscheiden zu können und lässt ihn aus dieser Fähigkeit heraus entscheiden. *Al-Qadar* steht nicht im Widerspruch zum freien Willen des Menschen. Denn dieser kann frei entscheiden, ob und wie er etwas tun oder unterlassen möchte, ob er Allah gehorcht oder Sünden begeht, ob er Menschen freundlich oder unfreundlich behandelt usw. Wenn jemand jedoch beispielsweise zittert, so geschieht das ohne seinen Willen.

Über den freien Willen des Menschen sagt Allah: *"Das ist der wahrhaftig (eintreffend)e Tag. Wer nun will, nimmt zu seinem Herrn eine Heimkehr."*, (*An-Naba' 78:39*) und *"Allah erlegt keiner Seele mehr auf, als sie zu leisten vermag. Ihr kommt (nur) zu, was sie verdient hat, und angelastet wird ihr (nur), was sie verdient hat."*, (*Al-Baqara 2:286*). Das heißt, die Menschen haben von Allah die Fähigkeit erhalten, eigenverantwortlich zu handeln.

Ein Muslim hat keinen Einwand gegen *Al-Qadar*, wenn er arm oder schwach ist, weil er weiß, dass krank oder gesund sein, groß oder klein, arm oder reich sein zum *Al-Qadar* Allahs gehören, und Er lässt jedem zukommen, was Er will. Der Iman an *Al-Qadar* verlangt, dass man sich um alles bemüht, und wenn man Erfolg hat, so ist das ein Teil der Vorherbestimmung Allahs. Und wenn jemand in einer Sa-

che scheitert, resigniert er nicht, sondern übt Geduld, weil er weiß, dass es sich um Al-Qadar handelt. Allah, subhana, sagt: "Kein Unglück trifft ein auf der Erde oder bei euch selbst, ohne dass es in einem Buch (verzeichnet) wäre, bevor Wir es erschaffen – gewiss, dies ist Allah ein Leichtes-, damit ihr nicht betrübt seid über das, was euch entgangen ist, und euch nicht (zu sehr) freut über das, was Er euch gegeben hat. Und Allah liebt niemanden, der eingebildet und prahlerisch ist...", (Al-Hadid 57:22-23).

Ein Muslim, eine Muslima weiß, dass alles, was für ihn/sie als *Al-Qadar* feststeht, eintreten wird und alles, was für ihn/sie nicht feststeht, nicht eintreten wird. Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: "...Strebe nach dem, was dir nützt, bitte Allah um Beistand und sei nicht untätig! Sollte dir etwas passieren, dann sage nicht: Wenn ich doch nur dies und jenes getan hätte! Sondern sage: Allah hat es bestimmt, und was Sein Wille ist, macht Er. Denn „wenn“ öffnet dem Satan die Tür.“, Sahih Muslim, Nr. 2664.

Ferner besitzen die Muslime den Iman, dass alles, was mit der Vorherbestimmung festgelegt ist, eben in der bestimmten Menge und Art und Weise eintreten wird. Bezüglich der Frage Maryams (Marias), wie sie ein Kind bekommen konnte, sagt Allah ﷻ im Quran: *"Sie (Maryam) fragte: Mein Herr, wie sollte ich ein Kind haben, wo mich (doch) kein menschliches Wesen berührt hat? Er (der En-*

gel,) antwortete: So (wird es sein); Allah erschafft, was Er will. Wenn Er eine Angelegenheit bestimmt (qada'), so sagt Er zu ihr nur: 'Sei!' und so ist sie.", (Al-i-Imran 3:47).

Deswegen empfahl der Gesandte Allahs ﷺ Ibn Abbas:

„...Wenn du jemanden bittest, dann bitte Allah. Wenn du Hilfe suchst, dann suche Hilfe bei Allah. Und du musst wissen: Wenn die gesamte Menschheit beschließt, dir in einer Sache zu nutzen, wird sie dir nur in dem nutzen, was Allah bereits für dich niedergeschrieben hat, und wenn sie beschließt, dir in einer Sache zu schaden, wird sie dir nur in dem schaden, was Allah bereits für dich niedergeschrieben hat. Die Schreibfedern sind erhoben und die Tinte ist getrocknet.“⁴⁰

Aus einer anderen Überlieferung, außer bei At-Tirmidhi (d.h., diese Überlieferung ist in allen fünf bekannten Hadithwerken außer bei Tirmidhi angeführt):

„Bewahre Allah, dann findest du Ihn bei dir. Kenne Allah in Wohlstand, dann kennt Er dich in der Not. Wisse, was dich verfehlte, sollte dich nicht treffen. Was dich aber trifft, hätte dich nicht verfehlt...“

Alle Ereignisse geschehen nach dem Willen Allahs, ob die Menschen es wollen oder nicht; sie können sie nicht beeinflussen, wie zum Beispiel die Geburt eines Menschen,

⁴⁰ Authentisch: Sahih Aldschami₃ 7957, Sahih At-Tirmidhi durch Albani 243, in Mishkat Almasabi₇ 5302 als sahih eingestuft.

wann er stirbt, sein Geschlecht, seine Eltern, ob er schön oder weniger schön, klug, dumm, groß oder klein sein wird. Ein Muslim ist mit dem zufrieden, was Allahﷻ für ihn bestimmt hat. Allah, *ta'ala*, sagt: *"Und dein Herr erschafft, was Er will, und wählt. Ihnen steht es aber nicht zu, zu wählen. Preis sei Allah! Erhaben ist Er über das, was sie (Ihm) beigesellen."* (Qasas 28:68).

Ein Mumin übt Geduld in allen Angelegenheiten - wenn er beispielsweise krank wird oder jemand aus seinem Familienkreis verstirbt - weil er weiß, dass seine Geduld ihn mittels *Al-Qadar* von seinen Sünden befreit. Allah sagt: *"Wenn Allah dir Unheil widerfahren lässt, so kann es keiner hinwegnehmen außer Ihm. Und wenn Er für dich etwas Gutes will, so kann keiner Seine Huld zurückweisen. Er trifft damit, wen Er will von Seinen Dienern. Er ist der Allvergebene und Barmherzige."* (Hud 11:107).

Der Mensch muss sich erst vor Allah verantworten, wenn er sich ohne Zwang für etwas entschieden hat und seine geistigen Fähigkeiten nicht eingeschränkt sind.

Er zwingt ihnen keine Handlungen auf, um sie danach zu bestrafen. Das geziemt der Gerechtigkeit Allahs nicht. Vielmehr lässt Er sie mit ihrem begrenzten Wissen eigene Entscheidungen treffen. Aus diesem Grund tragen dann die Menschen am Tage der Auferstehung die Verantwortung für ihre freiwillig verrichteten Taten.

Allah hat zwei Wege geschaffen, den des Guten und den des Bösen. Er ﷻ sagt: *"...und ihn (den Menschen) beide Hochebenen⁴¹ geleitet?"*, (Al-Balad 90:10), und Er befiehlt den Menschen, den geraden Weg zu beschreiten und verspricht denjenigen, die ihm gehorchen, eine große Belohnung. Und Er warnt die Menschen vor *Kufr* und in die Irre zugehen, wofür Er ihnen eine harte Strafe androht. Allah ﷻ will, dass Seine Diener den Weg des Guten, des Imans, wählen. Er ﷻ sagt: *"Wenn ihr ungläubig seid, so ist Allah eurer unbedürftig, obgleich Er mit dem Unglauben für Seine Diener nicht zufrieden ist."*, (Az-Zumar 39:7) und *"Und sag: (Es ist) die Wahrheit von eurem Herrn. Wer nun will, der soll glauben, und wer will, soll ungläubig sein."*, (Al-Kahf 18:29) und *"Wir haben ihn (den Menschen) ja den (rechten) Weg geleitet, ob er nun dankbar oder undankbar sein mag."*, (Al-Insan 76:3).

Ein Muslim eine Muslima weiß, dass Allah ﷻ die Versorgung und das Alter jedes Einzelnen bestimmt hat und keine Seele sterben wird, bevor sie ihre Versorgung vollständig verbraucht hat. Allah sagt: *"Und im Himmel ist eure Versorgung und das, was euch versprochen wird. Beim Herrn des Himmels und der Erde, das ist gewiss so wahr, gleichermaßen wie ihr reden könnt."*, (Ath-Thariat 51:22-

⁴¹ D.h.: den breiten Weg des Guten und den des Bösen. Übersetzung des Edlen Quran, Elyas & Bubenheim.

23). Ein Muslim ist beruhigt, wenn er weiß, dass niemand seine Versorgung zurückhalten kann und sagt, was Al-Hassan Al-Basriؓ sagte: "Als ich wusste, dass kein anderer meine Versorgung nehmen kann, war mein Herz beruhigt." Doch ein Muslim bleibt nicht untätig und wartet nicht, bis diese Versorgung kommt. Er darf die *Asbab* (Ursachen) nicht vernachlässigen, die die Versorgung mit sich bringen. Das gehört zu Allahsﷻ, *Al-Qadar*. Hätten die *Sahaba* (Gefährten) es nicht so verstanden, wären sie nicht in dem Eifer gewesen, in dem sie sich stets befanden und wären damit nicht solche Vorbilder geworden. Sie waren ununterbrochen für das Gute tätig, wie ein Bienenstock. Und was die Resultate ihrer Bemühungen anbelangte - dabei verließen sie sich stets auf Allah.

Wenn der Mensch sich bemüht, *Tawakull* übt und sich dabei auf Allah verlässt, wird ihm Allah reichlich geben. Der Gesandte Allahsﷺ sagte: „**Wenn ihr auf Allah vertraut, mit aufrichtigem Vertrauen, wird Er für euren Lebensunterhalt sorgen wie Er für die Vögel sorgt. Morgens fliegen sie mit leerem Magen aus und abends kehren sie mit vollem Magen zurück.**“⁴²

Sie verlassen ihr Nest und fliegen aus, wie es in diesem Had-

⁴² Von At-Tirmidhi berichtet, und er betrachtet ihn als *hasan* Hadith. *Alsilsila Alsahiha* von Albani 310, und *Sahih Aljami3* 5254

ith heißt. Sie bleiben nicht untätig, sondern bemühen sich. So sollte man seinen Lebensunterhalt immer auf Halal-Wegen verdienen, während man darauf vertraut, dass Allah die Versorgung ermöglicht.

Ein Muslim, eine Muslima besitzt den Iman, dass die Vorherbestimmung Allahs und Seine Geheimnisse der Plan für Seine Schöpfung ist, worüber Er keinen Engel und keinen Gesandten etwas wissen ließ. Aus diesem Grund wäre es naiv, sich mit dem begrenzten menschlichen Verstand und Horizont darüber zu vertiefen.

Zu den Eigenschaften Allahs ﷻ gehört, dass Er absolut gerecht ist und Seine allumfassende Gerechtigkeit keine Grenzen kennt. Daher geziemt es Allah ﷻ nicht, dem Menschen gegenüber ungerecht zu sein, ihm eine Tat aufzuzwingen und ihn dafür zu bestrafen. Wenn einem Menschen etwas anderes von Satan eingeflüstert wird, soll er sich daran erinnern, dass Allah ihm nicht einmal im Gewicht eines Stäubchens Unrecht zufügen würde; so wird sein Herz beruhigt. Denn Allah braucht absolut niemanden, keine Gottesdienste bringen Ihm etwas, und keine Sünden schaden Ihm - wie es in einem langen Hadith-Qudsi⁴³ in

⁴³ *Sahih Muslim, 2577. Hadith-Qudsi*: ein heiliger Hadith, in dem Allah, *ta 'la*, etwas gesagt hat, wobei der Gesandte Allahs ﷺ, mitteilt,

diesem Sahih-Werk schön erläutert wird.

Argumente der Menschen, die Schlechtes tun und dann behaupten, ihr Verbrechen sei von Allah gewollt, hört man immer wieder. Sie rechtfertigen sich damit, dass sie kein *Kufr* oder Sünden begehen würden, wenn Allah dies nicht wollte. Es ist richtig, dass Allah alles verhindern kann, jedoch hat Er jeden Menschen mit der Fähigkeit ausgestattet, sich für das Gute zu entscheiden und danach zu handeln. Das Absonderliche ist, dass sie mit *Al-Qadar* nur im Falle von Sünden argumentieren, aber nicht bei guten Taten, was das Manko in ihren Ansichten zeigt. Denn Allah hat diesen Menschen keinen Blick auf die wohlverwahrte Tafel gewährt, weshalb sie ja aufgrund ihrer freien Entscheidung Übles begehen, da sie nicht wissen können, was Allah für sie als *Al-Qadar* bestimmt hat. Wenn der gleichen Person aber etwas genommen wird, wird sie es beharrlich und mit ganzer Kraft zurückverlangen. Allah erwähnt solche Typen wie folgt: "*Diejenigen, die (Ihm) beigesellen, werden sagen: 'Wenn Allah es gewollt hätte, hätten wir (Ihm) nichts beigesellt, und (auch) nicht unsere Väter, und wir hätten nichts verboten. Ebenso haben diejenigen vor ihnen (ihre*

was ihm von Allah offenbart wurde, was jedoch nicht Teil des Qurans ist.

Gesandten) der Lüge bezichtigt, bis sie Unsere Gewalt kosten. Sag: Habt ihr (irgendein) Wissen, das ihr uns vorbringen könnt? Ihr folgt ja nur Mutmaßungen, und ihr stellt nur Schätzungen an. Sag: Allah hat das überzeugende (wörtlich: das durchdringende) Beweismittel. Wenn Er gewollt hätte, hätte Er euch fürwahr allesamt rechtgeleitet.“, (Al-An’am 6:148-149) und: "Und sie sagen: Wenn Der Allerbarmer gewollt hätte, hätten wir ihnen nicht gedient. Sie haben kein Wissen davon; sie stellen nur Schätzungen an.", (Az-Zuchruf 43:20).

Ein Muslim rechtfertigt eine üble Tat nicht mit *Al-Qadar*.

Einst wurde dem Befehlshaber der Gläubigen, Umar Bin Al-Chattab, ein Dieb vorgeführt, welchen er fragte, warum er Diebstahl begangen habe. Dieser antwortete, das es Allahs *Al-Qadar* sei. Da sagte Umar: "Schlagt ihn mit dreißig Peitschenhieben, dann schneidet ihm die Hand ab." Man fragte nach dem Grund der Peitschenhiebe. Er antwortete: "Seine Hand soll wegen des Diebstahls abgeschnitten werden, und geschlagen soll er werden, wegen seiner Lüge Allah gegenüber." Dieser Mann machte eine gefährliche Aussage, indem er *Al-Qadar* für seinen Diebstahl verantwortlich machte, was Allah ﷻ gegenüber eine große Lüge ist. Deshalb bestrafte ihn Umar nicht nur für den Diebstahl, sondern auch für seine ungeheuerliche Lüge. Ein Muslim

glaubt daran, dass alles, was ihm geschieht oder von ihm ausgeht, Allah ﷻ bekannt und bereits niedergeschrieben ist, dass es passieren wird. Somit ist Allahs Wissen علم انكشاف وليس علم اجبار das Wissen der Einsicht und keine zwanghafte Ausführung einer Handlung eines Menschen. Weitere Erläuterungen dazu, wie Umar und andere *Sahaba Al-Qadar* verstanden, sind im Kapitel Medizin zu finden, insbesondere unter den Ahadith 2218 und 2219.

Tirmidhi überliefert, dass der Gesandte Allahs ﷺ, einen Beduinen, welcher die Moschee betrat und sein Kamel zuvor nicht angebunden hatte, darauf aufmerksam machte: „Binde erst dein Kamel an und mache dann *Tawakkul* (d.h., auf Allah vertrauen)“. Als man den Gesandten Allahs ﷺ, fragte, ob medizinische Behandlungen erlaubt seien, antwortete er: „Sie (die Medizin) ist ein Teil des *Al-Qadar*." Und in einem anderen Hadith, der ebenfalls von Tirmidhi berichtet wurde, sagte er ﷺ: „Lasst euch medizinisch behandeln, denn Allah, Der Erhabene und Majestätische, erschuf keine Krankheit, ohne dass Er dafür auch eine Medizin erschuf, außer einer Krankheit: Das Altern." Es gilt sogar als Sünde, wenn man gegen Krankheit oder Hunger nichts unternimmt.

Der Gesandte Allahs ﷺ pflanzte das richtige Verständnis und den Iman an *Al-Qadar*, welcher viele Früchte birgt, in die Herzen seiner Gefährten, so dass sie verstanden, dass der

Iman eines Muslims nicht vollständig sein wird, ehe er daran glaubt, dass das, was ihn trifft, ihn niemals hätte verfehlen können, und das, was ihn verfehlt, ihn niemals hätte treffen können. Durch Ibn Abbas lehrte er uns:

عن ابن عباس رضي الله عنهما، قَالَ: كُنْتُ خَلْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: "يَا غُلَامُ، إِنِّي أَعَلَّمْتُكَ كَلِمَاتٍ: احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ"⁽⁴⁴⁾، احْفَظِ اللَّهَ تَحْدَهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ: أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَىٰ أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَإِنْ اجْتَمَعُوا عَلَىٰ أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ"⁽⁴⁵⁾ رواه الترمذي، وَقَالَ: (حديث حسن صحيح)

وفي رواية غير الترمذي: "وَاعْلَمْ: أَنَّ مَا أَخْطَأَكَ لَمْ يَكُنْ لِيَصِيبِكَ، وَمَا أَصَابَكَ لَمْ يَكُنْ لِيُخْطِئَكَ".

Ibn Abbas رضي الله عنه berichtete, dass er eines Tages (auf einer Reise) hinter dem Propheten saß, als dieser ﷺ sagte:

„O Junge! Ich lehre dich (einige) Worte: Bewahre⁴⁶ Allah, so wird Er dich bewahren. Bewahre Allah, so wirst du Ihn vor dir finden. Wenn du jemanden bittest, dann bitte Allah. Wenn du Hilfe suchst, dann suche Hilfe bei Allah. Und du musst wissen: Wenn die gesamte Gemeinde beschließt, dir

⁽⁴⁴⁾ أي: امتثال أوامره واجتناب نواهيه . شرح رياض الصالحين لابن عثيمين 258/1 .
⁽⁴⁵⁾ أي فرغ من الأمر وجفت كتابته، كناية عن تقدم كتابة المقادير كلها والفراغ منها من أمد بعيد. دليل الفالحين 288/1. صحيح الجامع الصغير للالباني ح 97

⁴⁶ Befolgung Seiner Gebote und Vermeidung Seiner Verbote.

Erläuterungen zu Riyadus-Salihin von Ibn Uthaimin 1/258

in einer Sache zu nutzen, sie dir nur in dem nutzen wird, was Allah bereits für dich niedergeschrieben hat, und wenn sie beschließt, dir in einer Sache zu schaden, sie dir nur in etwas schaden wird, das Allah bereits für dich niedergeschrieben hat. Die Schreibfedern sind abgesetzt und die Tinte ist getrocknet.“⁴⁷

Aus einer anderen Überlieferung, außer bei At-Tirmidhi:

„Wisse, was dich verfehlte, sollte dich nicht treffen. Was dich aber trifft, hätte dich nicht verfehlt.“

Aus diesem Grund besitzt ein Muslim, eine Muslima in Bezug darauf stets innere Ruhe und lebt ein stressfreies Leben. Denn der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Die Angelegenheit des Gläubigen ist zu bewundern; denn alle seine Angelegenheiten sind gut und dies ist bei niemandem so außer bei einem Gläubigen. Wenn ihm also etwas Erfreuliches widerfährt und er (Allah) dankt, ist das gut für ihn, und wenn er einen Schaden erleidet und Geduld übt, so ist das gut für ihn.“⁴⁸

In einem Unglück sieht ein Muslim Allahs *Al-Qadar*, was mit Geduld zu ertragen ist, weil dahinter eine große Weisheit stehen kann und nur Allah weiß, was diese Weisheit und was die Zukunft bringt. Allah ﷻ sagt: "*Aber*

⁴⁷ Authentisch: Sahih Aldschami₃, 7957, Sahih Tirmidhi durch Albani 243, als sahih eingestuft in Mishkat Almasabi₇, 5302

⁴⁸ Authentisch: Sahih Muslim 2999

vielleicht ist euch etwas zuwider, während es gut für euch ist, und vielleicht ist euch etwas lieb, während es schlecht für euch ist. Allah weiß, ihr aber wißt nicht.", (Al-Baqara 2:216). Außerdem erhofft sich ein Muslim, eine Muslima, dass ein Unglück eine Tilgung für seine/ihre Sünden ist.

Der Muslim, die Muslima mit dem Iman an *Al-Qadar* kennt keinen Neid und schaut nicht, mit welchen Gaben Allah andere Menschen versorgt hat, weil alles der Besitz Allahs ist, und Er ﷻ manchen gibt und manchen vorenthält: "*Sag: O Allah, Herr der Herrschaft, Du gibst die Herrschaft, wem Du willst, und Du entziehst die Herrschaft, wem Du willst. Du machst mächtig, wen Du willst, und Du erniedrigst, wen Du willst. In Deiner Hand ist (all) das Gute. Gewiß, Du hast zu allem die Macht.*", (Al-i-Imran 3:26).

Die Dschabariya-Sekte الجبرية

Von den irregeleiteten Sekten behauptet die *Dschabariya*, dass der Mensch keinen eigenen Willen besäße, keine Wahl hätte und somit für seine eigenen Taten nicht verantwortlich sei. Diese ⁴⁹ unterlassen das Handeln, weil sie der Meinung sind, dass sie nichts unternehmen bräuchten, wenn sie sowieso gezwungen sind und *Al-Qadar* sie in der gleichen Form lenke wie sie gelenkt werden, wenn sie keine

⁴⁹ Ein weiterer Irrglaube der *Dschabariya* liegt darin zu leugnen, dass man Allah am Tage der Auferstehung sehen kann.

Kontrolle über ihr Zittern besitzen. Somit hätten sie keine Kontrolle über ihre Taten, gleich einem Baum, der durch den Wind hin und her bewegt wird.

Die Qadariya-Sekte القدرية

Sie leugnen die Voraussicht Allahs und behaupten, der Mensch sei vollkommen unabhängig und Allah wisse nicht im Voraus, was sich in der Zukunft ereignen wird. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte über sie:

القدرية مجوس هذه الأمة إن مرضوا فلا تعودوهم وإن ماتوا فلا تشهدوهم (صحیح الجامع)

"Die Qadariya sind die *Madschus* (Magier, Feueranbeter) dieser Umma. Wenn sie krank werden, besucht sie nicht, und wenn sie sterben, beteiligt euch nicht an deren Begräbnis.", (Sahih Dschami'). Damit meint der Gesandte Allah ﷺ dass die Qadariya ähnliche Ansichten wie die altpersischen Feueranbeter haben. Denn die *Madschus* dachten, dass alles Gute ein Werk des Lichtes sei und alles Schlechte ein Werk der Finsternis. Somit glaubten sie, es gäbe zwei Kräfte und beide hätten die gleiche Stärke.

Die Ahlul Sunna أهل السنة

Sie haben eine klare *Aqida*, nämlich, dass der Mensch einen freien Willen besitzt, mit welchem er eine Wahl treffen kann. Und mit diesem ihm verliehenen Willen wird er

gerechterweise für seine guten Taten belohnt und für die schlechten bestraft beziehungsweise wird ihm verziehen, wenn Allah es will oder, wenn er sie bereut, sonst wäre er nicht zum Ablegen der Rechenschaft verpflichtet. Allah sagt: *"Allah erlegt keiner Seele mehr auf, als sie zu leisten vermag. Ihr kommt (nur) zu, was sie verdient hat, und angelastet wird ihr (nur), was sie verdient hat..."*, (Al-Baqara 2:286). Ohne Leistungen werden keine Erfolge erzielt. Kein Ladenbesitzer würde je etwas verkaufen, wenn er zu Hause bliebe und sein Geschäft nicht öffnen würde. Doch Allah hat für ihn bestimmt, was und wieviel er verkaufen wird, welchen Gewinn er machen oder ob er überhaupt gut dort ankommen wird, und nicht unterwegs stirbt. Wer glaubt, er bekomme ein Kind ohne Frau, der irrt sich. Man braucht nur den Quran und die Sunna aufzuschlagen, welche mit Befehlen gefüllt sind, die die Aussage der *Dschabariya* الجبرية nichtig machen. Zum Beispiel: Seid Wahrhaftig, lügt nicht, tötet nicht, gebt den Armen, unterjocht die Waisen nicht, fahrt den Bettler nicht an, ermahnt, bereut, verzeiht einander, übt Geduld, bittet um Vergebung, lästert nicht, seid freundlich, betet, fastet, vollzieht die Pilgerfahrt, lernt, heiratet usw., und verlasst euch dabei auf Allah und wisset, dass das Vorauswissen eine Eigenschaft Allahs neben vielen Seiner Eigenschaften ist, von denen die Menschen lernen müssen, damit sie Allah so dienen und verherrlichen wie Er

es verdient hat. Es gibt leider viele Widersprüche zwischen den *Ibadat* und dem Verhalten vieler Menschen. Unter anderem, weil sie unter Unwissenheit über die Eigenschaften Allah leiden, nicht um Seine Fähigkeiten über Seine Schöpfung wissen und weder Seine Barmherzigkeit kennen noch wissen, was Er ﷻ von uns will. Er will, dass wir rechtschaffene Taten verrichten, weil Er möchte, dass wir ins Paradies eingehen, und die Hölle und die Taten, die dorthin führen meiden.

Er bestimmt Dinge für uns, und Er will Dinge von uns. Was Er für uns bestimmt hat, wissen wir nicht. Weshalb also beschäftigen wir uns mit dem, was Er ﷻ vor uns verborgen hat und vernachlässigen, was Er uns gezeigt hat und von uns verlangt?

So zum Beispiel das Beten, Menschen gegenüber gütig sein, die Wahrheit sprechen, sein Wissen erweitern, niemandem Unrecht zufügen usw.

Alle Voraussetzungen der *Hidaya* (Rechtleitung) begegnen dem Menschen immer wieder, doch er lehnt sie ab, und seine Hartnäckigkeit lässt ihn nicht nach der Wahrheit suchen, um ihr dann zu folgen, wenn er sie gefunden hat. Er wird irgendeinen Weg, statt den Weg der Rechtleitung, wählen. Doch in Seinem unendlichen Wissen ist auch die Kenntnis darüber vorhanden, dass der Soundso zur Welt kommen und die Wahl haben wird, Gutes zu tun und in-

folgedessen ins Paradies zu gelangen oder Schlechtes zu tun und ins Höllenfeuer zu gelangen. Denn Er ist der Allwissende.

Es gibt Dinge, auf die wir keinen Einfluss haben und Dinge, bei denen wir eine Wahl haben. Und weil Allah gerecht ist, wird Er uns nur für Dinge zur Rechenschaft ziehen, zu denen wir eine freie Wahl hatten. Deshalb wird ein Tier oder ein Mensch, der unzurechnungsfähig ist, oder ein Kind nicht für seine Taten bestraft.

Das unsere Taten bereits auf der *Lawhul Mahfud* niedergeschrieben sind, heißt jedoch nicht, dass wir zu unseren Taten gezwungen sind beziehungsweise wir ohne unser Zutun dazu gezwungen werden, gut oder schlecht zu sein. Ein gutes Beispiel für dieses Thema ist auch, dass ein Lehrer bereits vor der Prüfung, die sein Schüler schreiben wird, mindestens einschätzen kann, ob er bestehen oder durchfallen wird oder es gar weiß. Und Allah, da Er der Allwissende ist, weiß durch Seine Allwissenheit noch besser, welcher Mensch wie handeln wird. Und dies hat er vor Beginn unserer Existenz bereits niedergeschrieben. Er ist unser Schöpfer und weiß wie wir funktionieren, so wie ein Ingenieur weiß, wie sein von ihm erschafftes Werk funktioniert und wo die Stärken und Schwächen liegen. Der Mensch ist mit der Fähigkeit erschaffen worden, eine Wahl zu treffen und danach zu handeln.

Es gibt jedoch auch Dinge und Ereignisse, bei denen der Mensch keine Wahl hat beziehungsweise er kein Wissen über sie besitzt. Dies ist das Vorauswissen und die Bestimmung Allahs, bei der man inne halten sollte. Der Gesandte Allahs sagte:

"إذا ذكر القدر فأمسكوا!" رواه الطبراني في "الكبير" (2/96). والحديث: صححه الشيخ الألباني في "السلسلة الصحيحة" (34)

„... und wenn *Al-Qadar* erwähnt wird, dann haltet inne!“, also diskutiert mit eurem begrenzten Horizont nicht über so eine gewaltige Sache; fügt euch vollkommen und haltet inne. Denn letztlich macht Allah möglich, was Er will, und deshalb liegen im Iman an *Al-Qadar* auch viele Früchte.

Die Früchte des Imans an *Al-Qadar*:

Zu den Früchten des *Imans* an *Al-Qadar* gehört, dass der wahrhaftige *Mumin* frei ist und seine Freiheit genießt, weil er nicht demütig wird außer vor Allah. Er fügt sich vor niemandem außer vor Allah, er fürchtet nichts und niemanden außer Allah. Derjenige, bei dem dies der Fall ist, wird auch den geraden Weg wählen und daran festhalten. Und er ruft zum Weg seines Herrn mit Weisheit, schöner Ermahnung und Güte. Er übt Geduld, wenn Menschen ihn verletzen, ihm Gewalt antun und Lügen über ihn verbreiten. Denn gewalttätige Menschen haben das Leben und die Versorgung der Menschen nicht in ihrer Hand. Was auch immer sie entscheiden, können sie ihre Taten nur mit der Erlaubnis

Allahs ausführen, Der sie für all ihre Taten zur Rechenschaft ziehen wird; wobei wir, wie zuvor bereits angesprochen, wieder bei dem freien Willen und der Wahl zwischen Gut und Böse angelangt sind. Deswegen ist unwahrscheinlich, dass sich im Herzen des Guttuenden im Gewicht eines Stäubchens Furcht befindet, während er an *Al-Qadar* Allahs glaubt.

Al-Qadar treibt die Krankheit und Niedrigkeit des Neides, welcher Hass unter den Menschen schürt, aus dem Herzen des Menschen. Ein Muslim, eine Muslima neidet niemandem das, was Allah einem anderen an Versorgung und Vorzügen in dieser *Dunya* gewährt hat. Denn mit seinem Neid protestiert der Neider gegen Allah, dass Er den einen mehr als den anderen gibt. Ein Muslim will das Gute für jeden Menschen, so wie er das Gute für sich selbst wünscht, und seine Nächstenliebe ist in allen Bereichen des Lebens vertreten. Bekommt er, was er sich wünscht, dankt er Allah für Seine Huld. Bekommt er nicht, was er sich wünscht, dann übt er Geduld, und wird nicht pessimistisch und neidisch.

Der Iman an *Al-Qadar* füllt und stärkt die Herzen mit dem Mut, sich schwersten Hindernissen zu stellen, den Tadel des Tadlers nicht zu fürchten. Außerdem gewinnt man an Intensität, Qualität und Weisheit in allem, was man macht, kennt in der Verteidigung und dem Erlangen von Rechten

für Unterdrückte keine Angst. Den Tod fürchtet man mit dem Wissen, dass man nur dann sterben wird, wenn die *Ajal* (Frist) eingetreten ist, nicht mehr; denn man wird keine Sekunde früher oder später sterben als es einem bestimmt ist.

Wer den Iman an *Al-Qadar* besitzt, trägt stets eine gewisse Ruhe in sich und lässt sich nicht so schnell aus der Reserve locken, wenn sich jemand einem anderen gegenüber falsch verhält. Wird man beispielsweise beschimpft oder wird einem die entgegengebrachte Güte mit Schlechtem gedankt, tut man umso mehr Gutes, weil man sich die Belohnung seiner Geduld von Allah erhofft. Man verzeiht rasch und vergisst den Schmerz darüber.

Der Iman an *Al-Qadar* bringt viele vorzügliche Eigenschaften mit sich. Darunter, dass man stets Hilfe bei Allah sucht, jedem gegenüber bescheiden ist, sich immer bemüht und dann auf Allah vertraut. Man ist großzügig und hat keine Angst, arm zu werden, hilft den Mitmenschen und investiert viel seiner Zeit und seines Wissens auch für sie. Mit Freundlichkeit ist man stets bemüht, Freude in den Herzen anderer Menschen zu verbreiten. In Bezug auf das Verrichten guter Taten, befindet man sich in einem Marathonlauf, der von dem Bewusstsein begleitet ist, dass der Tod dich in jedem Moment überraschen kann.

Der Iman an Al-Qadar ist die beste Medizin für Traurigkeit, Sorgen und sogar für psychische Krankheiten. Denn "wisse, was dich verfehlte, sollte dich nicht treffen. Was dich aber trifft, hätte dich nicht verfehlt."

Weitere Ahadith sind im Kapitel 46 – Vorherbestimmung - zu finden. Das Lesen weiterer Aqida-Werke, die sich mit *Al-Qadar* beziehungsweise allen sechs Säulen des *Imans* ausführlicher befassen, ist empfehlenswert.

Die dritte Rangstufe: Der *Ihsan* الاحسان

Dschibril sagte: Jetzt erzähle mir vom **Ihsan** (der höchsten Stufe der Güte, des Wohltuns, die Vervollkommnung).

Der Prophet ﷺ sagte: „**Du sollst Allah so anbeten, als sähest du Ihn, denn, wenn du Ihn nicht siehst, sieht Er dich doch.**“

Dies ist die höchste Stufe und jeder Muslim und jede Muslima, jeder Mumin und jede Mumina sollte sich dies als Ziel setzen und seinen Charakter stets verbessern; in der Weise, dass ihnen die Tatsache bewusst wird, dass Allah sie sieht. Denn jemand, der das Bewusstsein in sich trägt, dass Allah ihn immer und überall sieht, der wird mehrmals überlegen, ob er etwas Schlechtes tut, und gleichzeitig schnell im Verrichten guter Taten gegenüber Menschen und Allah, um Sein Wohlgefallen zu erlangen, sein wird.

Der Ihsan besteht aus einer einzigen Säule: **Allah so zu dienen, als sähe man ihn vor sich.** Selbst, wenn wir Ihn nicht sehen, denken wir daran, dass Er uns ununterbrochen sieht. Der Beweis ist diese Aya: "*Gewiss, Allah ist mit denjenigen, die gottesfürchtig sind und Muhsin sind.*", (16:128), und in einer anderen Aya:

"Und verlasse dich auf den Allmächtigen und Barmherzigen, Der dich sieht, wenn du aufrecht stehst, und deine Stellung-

swechsle unter denjenigen, die sich niederwerfen. Er ist ja der Allhörende und Allwissende.", (26:217-200) sowie: *"Und mit keiner Angelegenheit befasst Du dich, und nichts verlierst du davon an Qur'an, und keine Tat vollbringt ihr, ohne dass Wir über euch Zeugen sind."*, (10:61).

"Nun berichte mir über die Stunde...", worauf der Prophet, saw, antwortete:

"Darüber weiß der Befragte nicht mehr als der Fragende..." Das heißt, der Gesandte Allahs ﷺ wusste nicht, wann es so weit ist und das Ende dieser Welt sein und wann der Jüngste Tag eintreffen wird. Allah sagt: *"Sie fragen dich nach der Stunde, für wann sie feststeht. Sag: "Das Wissen darüber ist nur bei meinem Herrn. Nur Er wird sie zu ihrer Zeit erscheinen lassen. Schwer lastet sie in den Himmeln und auf der Erde. Sie wird nur plötzlich über euch kommen. Sie fragen dich, als ob du gut unterrichtet über sie seiest. Sag: Das Wissen darüber ist nur bei Allah."*, (Al- 'Araf 7:187).

Lediglich einige Vorzeichen sind dem Gesandten Allahs ﷺ offenbart worden, welche er in diesem Hadith, aber auch in anderen, nannte.

„Davon weiß der Befragte nicht mehr als der Fragende.“ Daraus lernen wir auch, dass ein Gelehrter, ein *Mufti* oder eine ähnliche Person, die man in verschiedenen solcher Angelegenheiten zu Rate zieht, in einer Sache, zu welcher

sie keine Antwort beziehungsweise kein Wissen hat, dies auch sagen sollte. Und das wird die Person nicht mindern, ganz im Gegenteil, ist dies ein Zeichen ihrer Frömmigkeit, Gottesfurcht, Aufrichtigkeit und Fülle ihres Wissens.

Ferner ist nicht alles, was der Gesandte Allahs ﷺ, uns an Zeichen über die Stunde mitteilte, die Zeichen des Tages der Auferstehung, *haram* oder tadelnswert. So ist das Errichten der Wolkenkratzer von den einst bedürftigen Beduinen eines der Zeichen der Stunde, der Überfluss des Geldes ist auch ein Zeichen der Stunde. Und dass eine Zeit kommen wird, in der ein einziger Mann fünfzig Frauen versorgen muss, weil die Zahl der Männer abnehmen und die der Frauen zunehmen wird, ist ebenfalls ein Vorzeichen der Stunde. All diese Dinge sind nicht *haram*, sondern einfach Vorzeichen, bei denen es sich um etwas Gutes oder Schlechtes handeln könnte; um Verbotenes oder Erlaubtes usw. Doch Allah weiß es am besten.

In der Aussage des Gesandten Allahs ﷺ: "**...dass barfußige, nackte, mittellose Schafhirten hohe Gebäude errichten**", liegt ein Beweis des Prophetentums, da es heutzutage tatsächlich so ist, dass die Beduinen auf der arabischen Halbinsel und in der Golfregion die höchsten Wolkenkratzer der Welt errichten. Zu weiteren Zeichen der Stunde wird auf Band 2 verwiesen.

Der Prophet ﷺ sagte: „Er war *Dschibril* (Gabriel عليه السلام), der gekommen ist, um euch eure Religion zu lehren.“ Mit dieser Aussage ist auch festzustellen, dass alle drei, der Iman, der Islam und der Ihsan, als Religion bezeichnet werden können. Hier lernen wir von *Dschibril* عليه السلام außerdem, dass man als Lehrer während eines Unterrichts oder Vortrags nach gewissen Dingen fragen sollte, wenn man weiß, dass die Zuhörer womöglich aus Scheu oder anderen Gründen nicht danach fragen, es für sie jedoch von Nutzen oder gar notwendig wäre.

Dieser Hadith beinhaltet viele Bereiche des Wissens. Er stellt sogar ein Fundament des Islams dar, wie Qadi Iyad erwähnte. Das Thema Aqida und sich das Wissen darüber anzueignen, um seine Religion zu verstehen, gehört zur Pflicht der Muslime, welche sie nicht vernachlässigen oder aufschieben sollten. Viele nützliche Aspekte werden hier angeführt. Dennoch ist das Thema Aqida so umfangreich, dass es noch vieles zu erläutern gäbe, was hier in dieser Form leider nicht ausführlich erfolgen kann.

2 - باب بيان الصلوات التي هي أحد أركان الإسلام Das Gebet - eine der Säulen des Islams

11- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ بْنُ جَمِيلٍ بْنُ طَرِيفِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ التَّمْفِيّ عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ فِيمَا قُرِيَ عَلَيْهِ، عَنْ أَبِي سُهَيْلٍ عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ سَمِعَ طَلْحَةَ بْنَ عُبَيْدِ اللَّهِ، يَقُولُ:

جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ مِنْ أَهْلِ نَجْدٍ، تَائِرُ الرَّأْسِ، تَسْمَعُ دَوِيَّ صَوْتِهِ وَلَا تَفْقَهُ مَا يَقُولُ. حَتَّى دَنَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ، فَإِذَا هُوَ يَسْأَلُ عَنِ الْإِسْلَامِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَمَسَّ صَلَوَاتِ فِي الْيَوْمِ وَاللَّيْلَةِ» فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُنَّ؟ قَالَ: «لَا. إِلَّا أَنْ تَطَّوَّعَ. وَصِيَامِ شَهْرِ رَمَضَانَ» فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُ؟ فَقَالَ: «لَا. إِلَّا أَنْ تَطَّوَّعَ» وَذَكَرَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ الرَّكَاعَةَ. فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهَا؟ قَالَ: «لَا. إِلَّا أَنْ تَطَّوَّعَ.» قَالَ: فَادْبَرَ الرَّجُلُ وَهُوَ يَقُولُ: وَاللَّهِ لَا أَزِيدُ عَلَى هَذَا وَلَا أَنْقُصُ مِنْهُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَفْلَحَ إِنْ صَدَّقَ»

مسلم 11, بخاري 46, 2658, 1891, 6956, ابو داود 391, 392, 3252.
نسائي 457, 2089, 5043

11. Talha Bin Ubaidullah berichtete: Ein Mann aus Nadschd kam zum Gesandten Allahs ﷺ. Er hatte wüstes Haar und wir hörten sein Stimmengewirr, konnten aber seine Worte nicht verstehen. Er näherte sich dem Gesandten Allahs und befragte ihn zum Islam. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „(Es sind) fünf Gebete für den

Tag und die Nacht.“ Er fragte: Sind mir noch andere (Gebete) auferlegt? Er ﷺ antwortete: **„Nein, außer den freiwilligen (Gebeten). Und das Fasten im Monat Ramadan.“**

Er (der Mann) fragte: Sind mir noch andere (Fastenzeiten) auferlegt? Er ﷺ antwortete: **„Nein, außer das freiwillige Fasten.“**

Dann erwähnte der Gesandte Allahs ﷺ die Zakat. Der Mann fragte: Sind mir noch andere (Abgaben) auferlegt? Er ﷺ antwortete: **„Nein, außer du würdest (den Armen) freiwillig (etwas) abgeben.“** Der Mann wendete sich ab, während er noch sagte: Bei Allah, ich werde nicht mehr und nicht weniger als das leisten.

Da sagte der Gesandte Allahs ﷺ: **„Er gehört zu den Gewinnern, wenn er die Wahrheit sagt.“**

Muslim 11; Buchari, 46, 2658; 18916, 956; Abu Dawud 391; 392, 3252; Nasai 457, 2089, 5043

3 - باب السؤال عن أركان الإسلام

Die Frage nach den Säulen des Islams

12- حدثني عمرو بن محمد بن بكير التقيدي : حدثتنا هاشم بن القاسم أبو التضرير . حدثنا سليمان بن المغيرة عن ثابت عن أنس بن مالك ، قال : نُهينا أن نسأل رسول الله عن شيء . فكان يُعجبنا أن يجيء الرجل من أهل البادية ، العاقل ، فيسأله ونحن نسمع . فجاء رجل من أهل البادية ، فقال : يا محمد ! أتانا رسولك فرغم لنا أنك تزعم أن الله أرسلك ؟ قال : «صدق» . قال : فمن خلق السماء ؟ قال : «الله» قال : فمن خلق الأرض ؟ قال : «الله» قال : فمن نصب هذه الجبال ، وجعل فيها ما جعل ؟ قال : «الله» . قال : فبالذي خلق السماء وخلق الأرض ونصب هذه الجبال ، الله أرسلك ؟ قال : «نعم» ، قال : وزعم رسولك أن علينا خمس صلوات في يومنا وليلتنا ، قال : «صدق» . قال : فبالذي أرسلك . الله أمرك بهذا ؟ قال : «نعم» . قال : وزعم رسولك أن علينا زكاة في أموالنا . قال : «صدق» قال : فبالذي أرسلك . الله أمرك بهذا ؟ قال : «نعم» قال : وزعم رسولك أن علينا صوم شهر رمضان في سنتنا . قال : «صدق» . قال : فبالذي أرسلك ، الله أمرك بهذا ؟ قال : «نعم» . قال : وزعم رسولك أن علينا حج البيت من استطاع إليه سبيلاً . قال : «صدق» . قال ، ثم ولي : قال : والذي بعثك بالحق ! لا أريد عليهن ولا أنقص منهن . فقال النبي صلى الله عليه وسلم : «لئن صدق ليدخلن الجنة» .

مسلم 12 ، بخاري 63 ، ترمذي 619 ، نسائي 2090
 وقوله : (زعم رسولك أنك تزعم أن الله تعالى أرسلك قال صدق) فقوله : زعم وتزعم مع تصديقي رسول الله - صلى الله عليه وسلم - إياه دليل على أن زعم ليس مخصوصاً بالكذب والقول المشكوك فيه ، بل يكون أيضاً في القول المحقق ،

وَالصِّدْقِ الَّذِي لَا شَكَّ فِيهِ. وَقَدْ جَاءَ مِنْ هَذَا كَثِيرٌ فِي الْأَحَادِيثِ وَعَنْ النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - قَالَ : زَعَمَ جَبْرِيلُ كَذَا وَقَدْ أَكْثَرَ سَبِيئُوهُ وَهُوَ إِمَامُ الْعَرَبِيَّةِ فِي كِتَابِهِ الَّذِي هُوَ إِمَامٌ كُنْتِ الْعَرَبِيَّةُ مِنْ قَوْلِهِ: زَعَمَ الْخَلِيلُ، زَعَمَ أَبُو الْخَطَّابِ، يُرِيدُ بِذَلِكَ الْقَوْلَ الْمُحَقَّقَ

12. Anas Bin Malik berichtete: Es war uns verboten, den Gesandten Allahs ﷺ (über Dinge, zu denen er schwieg oder die unerheblich waren) zu befragen. Deshalb freute es uns, wenn ein kluger Beduine (zum Propheten) kam und ihn fragte, während wir zuhören konnten.

Einst kam ein Beduine und sagte: O Muhammad, dein Bote kam zu uns und behauptete dass du sagst, Allah habe dich entsandt. Er (der Prophet) antwortete: „**Er hat die Wahrheit gesagt.**“ Der Mann fragte: Wer hat den Himmel erschaffen? Er ﷺ antwortete: „**Allah!**“ Er fragte weiter: Und wer hat die Erde erschaffen? Er (der Prophet) antwortete: „**Allah!**“ Er fragte: Und wer hat diese Berge aufgestellt und erschaffen, was Er darin erschaffen hat? Er ﷺ antwortete: „**Allah!**“ Der Mann sagte: Bei Dem, Der den Himmel und die Erde erschaffen und diese Berge aufgestellt hat, hat Allah dich gesandt? Er antwortete: „**Ja!**“

(Der Mann) fragte: Dein Bote sagte, uns seien fünf Gebete für den Tag und die Nacht auferlegt. Er (der Prophet) antwortete: **„Er hat die Wahrheit gesagt.“** Er fragte: Bei Dem, Der dich gesandt hat, ist es wirklich Allah, Der dir das befohlen hat? Er ﷺ antwortete: **„Ja!“** Er (der Beduine) fragte weiter: Dein Bote sagte, uns sei eine Zakat (Abgabe für Bedürftige) von unserem Vermögen auferlegt. Er (der Prophet) antwortete: **„Er hat die Wahrheit gesagt.“** Er (der Mann) fragte: Bei Dem, Der dich gesandt hat, ist es Allah, Der dir dies befohlen hat?

Der Prophet antwortete: **„Ja!“** Er sagte: Dein Bote sagte, uns sei auferlegt, jedes Jahr im Monat Ramadan zu fasten. Er (der Prophet) antwortete: **„Er hat die Wahrheit gesagt.“** Er fragte: Bei Dem, Der dich gesandt hat, ist es Allah, Der dir das befohlen hat? Er ﷺ antwortete: **„Ja!“**

Weiter sagte er: Dein Bote sagt, es sei denjenigen von uns auferlegt, die Pilgerfahrt zu verrichten, die dazu in der Lage sind. Er (der Prophet) antwortete: **„Er hat die Wahrheit gesagt.“**

Dann ging (der Beduine) fort, während er sagte: Bei Dem, Der dich mit der Wahrheit gesandt hat, ich werde weder mehr noch weniger als dies leisten.

Der Prophet ﷺ sagte: **„Sollte er die Wahrheit gesagt haben, wird er ins Paradies eintreten.“**

Muslim 12; Buchari 63; Tirmidhi 619; Nasai 2090

So wie in diesem Falle kamen zuweilen kluge Beduinen zum Propheten, die ihre Fragen sehr nüchtern und gezielt in richtiger Reihenfolge stellten, da sie auch sehr gut wussten, was sie erfahren wollten.

Anders als die *Sahaba*, welche beim Propheten eine herausragende Erziehung genossen, gehörten die Beduinen nicht zu den höflichsten Menschen.

Die *Sahaba* wurden angehalten, keine gehaltlosen und unnötigen Fragen zu stellen. Wenn den Gelehrten damals manchmal hypothetische Fragen im Wortlaut von „Was, wenn dies und jenes passiert“ gestellt wurden oder Fragen, die schlicht den menschlichen Horizont überschreiten, mahnten die Gelehrten an, solche Fragen erst zu stellen, wenn die entsprechende Situation eintreffe. Doch hier hat der Beduine eine für die *Aqida* äußerst wichtige und zielgerichtete Frage an den Gesandten gestellt. Er wollte wissen, wer der Schöpfer dieser Schöpfung ist und, ob dieser Schöpfer von uns verlangt, Ihn anzubeten.

An dieser Stelle kommen wir zu dem Begriff *Rububiya*. Sogar die damaligen polytheistischen Araber erkannten die Form von *Rububiya* an, das heißt, dass Allah Derjenige ist, Der alles erschuf. Jedoch erkannten sie die Form von *Uluhiya* nicht an, da dieser Aspekt des Glaubens ihre Götzen bedeutungslos machte. Denn *Tauhid Al-Uluhiya* steht für die Erhaltung der Einheit der Verehrung Allahs, dass nur Er ﷻ anbetungswürdig ist und nichts neben Ihm angebetet werden darf.

Der Beduine wollte wissen, ob Allah den Gesandten gesandt hat. Sie wussten damals auch, dass das Prophetentum nicht durch bloße Spiritualität oder Frömmigkeit zu erlangen ist und dass man sie sich nicht aneignen kann, sondern Allah für Seine Botschaft Gesandte und Propheten auserwählt hat; und Muhammad ﷺ ist der letzte von ihnen, und die Botschaft des Islams, unter anderem in Form des Qurans, ist die letzte Botschaft an die Menschheit.

Es gibt Leute und auch Sekten, die den Unterschied zwischen einer Gesandtschaft und einem Prophetentum nicht kennen. Daher sind sie der Ansicht, dass die Folge der Gesandtschaften beendet sei, jedoch nicht die des Prophetentums. Dabei ist nicht bewusst, dass die wertvollste Aufgabe, mit der ein Mensch betraut werden kann, die Gesandtschaft ist, und nicht das Prophetentum. Somit nimmt die Gesandtschaft auch eine höhere Stufe ein. Und mit der

Sendung des Gesandten und Propheten Muhammad ﷺ ist diese Aufgabe vollständig beendet.

Der vorangegangene Hadith ist außerdem ein Beweis, dass lediglich die uns fünf bekannten Fard-Gebete fard, also Pflicht, sind und alle anderen Sunnan beziehungsweise Nafila-Gebete sind, also freiwillig. Aufgrund ihrer hohen Belohnung sind sie sehr zu empfehlen und man sollte versuchen, sie zu verrichten, allerdings gibt es keine authentischen Beweise, sie als Fard-Gebete zu betrachten.

4- باب بيان الإيمان الذي يدخل به الجنة وأن من تمسك بما أمر به دخل الجنة

Der Glaube, der ins Paradies führt. Wer an dem festhält, was ihm (von Allah) vorgeschrieben ist, wird ins Paradies eintreten.

13- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ حَدَّثَنَا أَبِي حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ عُثْمَانَ حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ طَلْحَةَ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو أُيُوبَ أَنَّ أَعْرَابِيًّا عَرَضَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ فِي سَفَرٍ فَأَخَذَ بِحِطَامِ نَاقَتِهِ أَوْ بِرِمَامِهَا ثُمَّ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَوْ يَا مُحَمَّدُ أَخْبِرْنِي بِمَا يَغْتَرِبُنِي مِنَ الْجَنَّةِ وَمَا يَبَاعِدُنِي مِنَ النَّارِ قَالَ فَكَفَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ نَظَرَ فِي أَصْحَابِهِ ثُمَّ قَالَ: "لَقَدْ وَفَّقَ" أَوْ "لَقَدْ هُدِيَ." قَالَ كَيْفَ فُلَّتْ؟ قَالَ فَأَعَادَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "تَعْبُدُ اللَّهَ لَا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا وَتَقِيمُ الصَّلَاةَ وَتُؤْتِي الزَّكَاةَ وَتَصِلُ الرَّحِمَ دَعِ النَّاقَةَ."

مسلم 13، بخاري 1396، 5983، نسائي 467

حِطَامٌ هُوَ الَّذِي يُحْطَمُ بِهِ الْبَعِيرُ وَهُوَ أَنْ يُؤْخَذَ حَبْلٌ مِنْ لَيْفٍ أَوْ شَعْرٍ أَوْ كَتَّانٍ فَيُجْعَلُ فِي أَحَدِ طَرْفَيْهِ حَلْقَةٌ يُسَلَّكُ فِيهَا الطَّرْفُ الْآخَرَ حَتَّى يَصِيرَ كَالْحَلْقَةِ، ثُمَّ يَقْلَدُ الْبَعِيرَ، ثُمَّ يَنْتَى عَلَى مِخْطَمِهِ، فَإِذَا ضَمِرَ مِنَ الْأَدَمِ فَهُوَ جَرِيرٌ. فَأَمَّا الَّذِي يُجْعَلُ فِي الْأَنْفِ

لَقَدْ وَفَّقَ هَذَا: التَّوْفِيقُ خَلْقُ قُدْرَةِ الطَّاعَةِ، وَالْخِذْلَانِ خَلْقُ قُدْرَةِ الْمَعْصِيَةِ قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ -: (وَتَصِلُ الرَّحِمَ) أَي تُحْسِنُ إِلَى أَقَارِبِكَ ذَوِي رَحِمِكَ بِمَا تَيَسَّرَ عَلَى حَسَبِ حَالِكَ وَحَالِهِمْ مِنْ إِتْفَاقٍ، أَوْ سَلَامٍ أَوْ زِيَادَةٍ أَوْ طَاعَتِهِمْ أَوْ غَيْرِ ذَلِكَ

13- Abu Ayub Al-Ansari berichtete: Ein Beduine (Wüstenaraber) stellte sich dem Gesandten Allahs ﷺ in den Weg, als dieser sich auf einer Reise befand. Er nahm den Zügel seiner Kamelstute und fragte: O Gesandter Allahs, oder: O Muhammad, sag mir, was mich dem Paradies näher bringt und was mich vom Höllenfeuer entfernt! Der Prophet ﷺ schwieg, dann sah er seine Gefährten an und sagte: „**Er ist erfolgreich geworden**“ oder „**Er wurde rechtgeleitet**“. Er fragte: „**Was hast du gesagt?**“ Der Beduine wiederholte seine Frage).

Der Prophet ﷺ sagte: „**Indem du Allah dienst, keinen Schirk begehst, das Gebet verrichtest, die Zakat (Bedürftigenabgabe) entrichtest und die Verwandtschaftsbande aufrechterhältst! (Jetzt) lass die Kamelstute los!**“

Muslim 13, Buchari 1396, 5983, Nasai 467

In Bezug auf die Aussage "Er nahm den Zügel seiner (des Propheten) Kamelstute und fragte..." fällt die Unhöflichkeit dem Gesandten Allahs gegenüber auf. Man kann es hier aus der Sicht betrachten, dass dieser Mann sich in einer Notlage befand, da er sich sorgte, etwas enorm Wichtiges für sich und sein Leben, ja, und auch das Jenseits, verpassen zu

können, wenn ihm die Gelegenheit entgehen würde, zu erfahren, was ihn dem Paradies näher bringt und was ihn vom Höllenfeuer entfernt! Da hatte er also den Zügel des Kamels vom Propheten in der Hand und den Retter vor sich. Von den vergänglichen Schätzen der *Dunya* wollte er nichts, sondern kurz und präzise informiert werden, welche Taten ihn zum Ziel, in die Heimat des Paradieses bringen.

Der Gesandte Allahs ﷺ dem von Allah ﷻ, *Dschawami'ul Kalim*⁵⁰ (جموع الكلم (kurze und prägnante Worte mit klaren Bedeutungen) verliehen wurde, fasste das Wichtigste zusammen, als er sagte:

„**Indem du Allah dienst** **تَعْبُدُ اللَّهَ**“, das heißt, Ihn im *Tauhid* anbetest und den Glauben an Folgendes hast:

1- *Tauhid Ar-Rububiya*

Dass Allah Eins ist, sowohl in Seiner Herrschaft als auch in Seinen Handlungen keine Teilhaber hat. Er erschuf alles und bedarf niemaden.

2- *Tauhid Al-Uluhiya*

Dass Er keine Teilhaber in Seiner Anbetung, Verehrung und Göttlichkeit hat, das heißt, niemand neben Ihm angebetet und verehrt werden darf.

3- *Tauhid Al-Sama' was Sifat.*

⁵⁰ *Dschawami' ul Kalim* جموع الكلم dieses Wort kommt unter anderem im Hadith 523 vor und dort wird ausführlicher erläutert.

Dass Er Einer/Eins ist, Dem nichts und niemand jemals gleich ist. Seine Namen und Eigenschaften sind unvergleichbar.

Mit diesen drei Aspekten erfüllt man die Bedingungen des *Tauhid*. Erfüllt man einen einzigen dieser drei Aspekte nicht, begeht man *Schirk*.

Weiter sagte der Prophet zu dem Beduinen:

Indem du kein *Schirk* begehst لَا تُشْرِكْ بِهِ شَيْئًا", das heißt, Ihm nichts beigesellt.

Spätestens hier sollten wir wach werden und lernen, was *Schirk* ist, denn es ist ein Hindernis zwischen uns und dem Paradies. So stellen wir uns die Fragen: Womit verrichten wir unsere *Ibada* für Allah (d.h., Allah dienen) und welche Art *Ibadat* (Pl. von *Ibada*) gibt es? Wie viele und welche Arten von *Schirk* gibt es?

Ibada ist ein Sammelbegriff für alles, was Allah liebt und womit wir Seine Zufriedenheit erlangen. Es gibt zwei Sorten der *Ibadat*:

Ibadat Qalbiya عبادات قلبية mit dem Herzen

Ibadat Badaniya عبادات بدنية körperliche *Ibadat*.

1. **Die *Ibadat* mit dem Herzen** stellen die Basis aller *Ibadat* dar und sind die höchsten und wertvollsten.

Mit *Ibadat Qalbiya* (die mit dem Herzen) misst Allah Seine Diener ab. Und Allah sagt:

رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا (الاسراء
(17:25

“Euer Herr weiß wohl, was in eurem Innersten ist. Wenn ihr rechtschaffen seid, so ist Er gewiß für die sich (zu Ihm) stets Bekehrenden Allvergebend.” (Al-Isra’ 17:25)

Der Gesandte Allahs ﷺ sagt:

"...وَأَنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْعَةً إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ
الْجَسَدُ كُلُّهُ أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ."

"... Im menschlichen Körper ist ein Stück Fleisch, wenn es gesund ist, ist der ganze Körper gesund, und wenn es ungesund ist, ist der ganze Körper ungesund. Wahrlich ist dieses (Stück Fleisch) das Herz."⁵¹

Deswegen sind es die Werke des Herzens, die eine Person nach oben erheben, auch wenn die körperlichen *Ibadat* wenige sind. Zu diesen *Ibadat Qalbiya* gehören die Liebe, *Inaba*⁵², Furcht, Hoffnung und das Vertrauen und sich Verlassen auf Allah (in Arabisch *Tawakkul*).

⁵¹ Authentisch: Sahih Buchari 52, Sahih Muslim 1599

⁵² *Inaba* ist wenn ein Mu'min sich immer wieder Allah zuwendet.

Allahs ﷻ sagt: "O ihr, die ihr glaubt, wendet euch in aufrichtiger Reue zu Allah." (66:8) und „Und kehrt euch zu eurem Herrn, und ergebt euch Ihm, bevor die Strafe über euch kommt; (denn) dann werdet ihr keine Hilfe finden.“ (39:54)

2. *Ibadat Badaniya*, von denen es drei Sorten gibt:

- a) ausschließlich finanzielle *Ibadat*
- b) ausschließlich körperliche *Ibadat*
- c) finanzielle und körperliche *Ibadat*

Zu den ausschließlich finanziellen *Ibadat* sind wie die *Sadaqa*, die *Zakat* und das Ausgeben auf dem Weg Allahs.

Zu den ausschließlich körperlichen *Ibadat* gehören z. B. das Gebet und das Fasten.

Zur finanziellen und körperlichen *Ibadat* gehört zum Beispiel die *Hadsch*, da man für die Reise finanziell aufkommen muss und darüber hinaus auch körperliche Anstrengungen auf sich nimmt, so zum Beispiel bereits die Mühe der Reise, der *Tawaf*, der Sa'i zwischen Safa und Marwa und alle sonstigen Anstrengungen während der *Hadsch*. Ebenso gehört der *Dschihad* zur finanziellen und körperlichen *Ibadat*. Wenn man die Muslime verteidigt, den Unterdrückten zum Sieg verhilft und die Freiheit der Ausübung der Religion herstellt, ist dies sowohl als finanzielle als auch als körperlichen *Ibadat* zu verstehen.

Die bei Allah wertvollsten Ibadat sind jene, die von Herz und Körper ausgehen. Und dafür hat Er uns erschaffen:

قال الله تعالى: (وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِي) (الذاريات:56)

"Und Ich habe die *Dschinn* und die Menschen nur (dazu) erschaffen, damit sie Mir dienen." (Ad-Dariyat 51:56)

Einmal rief der Gesandte Allahs ﷺ: „O Muadh Bin Dschabal?“ (dreimal): „Weißt du, welches Recht Allah den Menschen gegenüber besitzt?“ Er antwortete: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten. Er sagte: „Allah hat den Menschen gegenüber das Recht, dass sie Ihm dienen und Ihm nichts beigesellen (keinen *Schirk* zu begehen).“ Er ﷺ, fragte nach einer Weile erneut: „O Mu‘adh Bin Dschabal, kennst du das Recht der Menschen Allah gegenüber, wenn sie Seines befolgen?“ Er antwortete: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten. Er sagte: „Dass Er sie (die keinen *Schirk* begehen) nicht bestraft.“⁵³

Das heißt, Allah zu dienen, reicht nicht aus. Wir dürfen auch keinen *Schirk* begehen, das heißt, die *Ibadat*, die nur an Allah gerichtet sind, nicht an jemand anderen richten (*Tauhid Al-Uluhiya* genannt). Aber woher wissen wir, ob und wann wir *Schirk* begehen?

Bis hier haben wir den Teil der *Ibadat* und ihre Kategorien erläutert. Nun soll der andere Teil, nämlich das Begehen von *Schirk* und die verschiedenen Arten von *Schirk*, erläutert werden, um davor zu warnen.

Wenn somit jemand Allah ohne Wissen dient, kann er früher oder später dem *Schirk* verfallen, bewusst oder

⁵³Muslim 30; Buchari 5967, 6267, 6500

unbewusst; und seine *Ibadat* werden nicht angenommen. Allah ﷻ sagt:

{وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ} (الزمر: 65)

"Dir und denjenigen, die vor dir waren, ist ja (als Offenbarung) eingegeben worden: "Wenn du (Allah andere) beigesellst, wird dein Werk ganz gewiß hinfällig, und du gehörst ganz gewiß zu den Verlierern..." (Az-Zumur 39:65)

und: Alle Gesandten und Propheten, Allah segne sie und schenke ihnen Frieden, unter ihnen die fünf Standhaften Noah, Abraham, Moses, Jesus und Muhammad, haben zum *Tauhid*, also dem Eingottglauben, gerufen und vor *Schirk* gewarnt. Unter *Schirk* ist ferner zu verstehen, dass man eine Fähigkeit oder Eigenschaft, die allein Allah besitzt, anderen Menschen oder Dingen zuspricht oder man einen Gottesdienst, den man Allah widmet, auch jemand anderem widmet. Aus diesem Grund, der Ignoranz seinem Schöpfer gegenüber, der uns und alles um uns herum erschaffen hat und uns mit allem versorgt, wozu niemand anderer fähig wäre, wobei Allah von uns dafür lediglich unsere Anerkennung und unseren Dank von uns erwartet, stellt *Schirk* eine schlechte Tat und eine Sünde dar.

Je nachdem in welchem Maße, gibt es kleinen und großen Schirk, wobei die Beigesellung anderer neben Allah unter

anderem aus den zuvor genannten Gründen unter den großen *Schirk* fällt:

قال الله تعالى: "إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ"

"*Schirk* ist fürwahr ein gewaltiges Unrecht" (Luqman 31:13)
Ein Unrecht des *Schirk* liegt darin, dass man den Schöpfer auf die Ebene der Geschöpfe stellt. Wobei man, wie bereits erwähnt, zwischen großen und kleinem *Schirk* unterscheidet.

Der oben angeführte große *Schirk*, fällt in die Kategorie *Schirk* der *Rububiya* und *Uluhiya* oder auch *Schirk* der Namen und Eigenschaften Allahs - diese stellen das Gegenteil des reinen *Tauhid* dar.

Die *Ulama* sind der Meinung, dass das Begehen des großen *Schirk* das ewige Verweilen in der Hölle zur Folge hat und die Taten einer solchen Person allesamt nichtig werden.

Der große *Schirk* الشرك الأكبر:

Liegt großer *Schirk* vor, trennt dieser den Muslim vom Islam, da er genau das Gegenteil von *Tauhid*, also des *Eingottglaubens*, darstellt. Hierbei gibt es drei Kategorien:

1. *Schirk* in der *Rububiya* الروبية في الشرك jemand glaubt, dass etwas/jemand anderes als Allah das Universum erschaffen hat und kontrolliert.

Zu dieser Kategorie von *Schirk* gehörte der Pharao, welcher, wie es im Quran steht, von sich behauptete,:

{ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى . فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى } (النازعات: 24)

“Er sagte: Ich bin euer höchster Herr. Da ergriff Allah ihn als warnendes Beispiel für das Jenseits und das Diesseits.”

(79:24-25)

Da ließ Allah ihn ertrinken, um seine Behauptung ungültig zu machen, denn wie wird ein Herr und Schöpfer in seinem Reich ertrunken, wenn er es kontrollieren würde.

Abdullah (Ibn Masud) berichtete: Ich fragte den Gesandten Allahs ﷺ: Welche Sünde ist vor Allah am gewaltigsten? Er antwortete: „**Allah etwas beigesellen, obwohl Er dich erschuf.**“ Ich sagte: Wahrlich, dies ist gewaltig...“ Muslim 86

2. *Schirk* in der *Uluhiya* **شرك في الألوهية**

Hierbei opfert jemand *Ibadat*, die eigentlich nur für Allah verrichtet werden dürfen. So zum Beispiel das Opfern eines Tieres, Bittgebete an jemand anderen wie beispielsweise einen Verstorbenen, in der Annahme richten, der Tote könne als Vermittler zwischen ihm und Allah stehen und ihn Allah näher bringen, ungeachtet dessen, ob der Tote in seinem Leben ein Rechtschaffener Mensch war oder nicht. All diese Dinge versteht man unter *Schirk* der *Uluhiya*. Was die *Ibadat* betrifft, hat Allah keine Vermittler, nicht von Seinen Geschöpfen oder irgendetwas anderem, zwischen

Sich und Seinen Diener gestellt. Die Diener Allahs sind verpflichtet, sich nur Allah zu nähern und nur Ihn zu verherrlichen, Dem allein es gebührt, gedient zu werden - ohne Vermittler - mit sämtlichen *Ibadat* wie Liebe, Furcht, Hoffnung, Gebete, Zakat, Hadsch und alle anderen *Ibadat Qalbiya* und *Badaniya*. Allah, ta'la, sagt:

اقْلُ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، لَا شَرِيكَ لَهُ وَبَدَلِكُ
 أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ { (الأَنْعَامُ : 162-163)

„Sag: Gewiss, mein Gebet und mein (Schlacht)opfer, mein Leben und mein Sterben gehören Allah, Dem Herrn der Weltenbewohner. Er hat keinen Teilhaber. Dies ist mir befohlen worden, und ich bin der erste der (Ihm) Ergebenen.“ (6:162-163)

Ebenso wenig bittet man die Sonne, den Mond, irgendeinen der Planeten oder auch Propheten, dass sie dem Menschen einen Nutzen bringen oder eine Katastrophe abwenden, während diese Bittgebete nur an Allah gerichtet werden. Denn ansonsten sind dies *Ibadat* für andere außer Allah, womit man Ihm Partner zur Seite gestellt hat. Allah ﷻ sagt:

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ
 فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا (الكهف/110)

„Sag: Gewiß, ich bin ja nur ein menschliches Wesen gleich euch; mir wird (als Offenbarung) eingegeben, dass euer Gott

ein Einziger Gott ist. Wer nun auf die Begegnung mit seinem Herrn hofft, der soll rechtschaffen handeln und beim Dienst an seinem Herrn (Ihm) niemanden beigesellen.“ (18:110)

Die Propheten wurden also mit der Verkündung der Botschaft beauftragt und waren die besten Vorbilder. Dennoch können sie keinen Schaden abwenden und keine Bittgebete annehmen.

Folgend nur einige Beispiele von zum Teil weit verbreitetem Götzendienst und damit dem Begehen des großen *Schirk*, unter anderem mit dem Richten von Bittgebeten an und Erbringen von Opfern für: Tote, Götzen, Bäume, Steine, Sterne, Dschinn, Engel, Rechtschaffene, Propheten usw. Einige Menschen sind der Überzeugung, dass ihnen neben Allah ein Mensch schaden und nutzen kann und er auch dazu taugt, angebetet zu werden - so wie es im Fall mancher irregeleiteter Sekten ist, die ihren Scheichs solch eine Stellung zukommen lassen. All dies und Ähnliches fällt in die Kategorie großer *Schirk*. Gleiches und Ähnliches praktizieren einige Menschen mit Dschinn, in dem sie Bittegebete an sie richten und Opfer für sie erbringen aus Furcht vor ihrem Übel. Selbst wenn Menschen diese Praktiken für Propheten anwenden, fällt all dies unter Aberglaube und großen *Schirk*. Denn nur Allah allein

verdient es, angebetet zu werden und nur Er allein ist fähig dir zu helfen und dir zu schaden und Er allein kann deine Bitten erhören. Hilft dir ein Mensch, geschieht dies, weil Allah es erlaubt und bestimmt hat. Würde Er, Der einzig wahre Helfer, es nicht erlauben, so könnte dir auch niemand helfen, selbst wenn er wollte. Allah ﷻ sagt:

(وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ.
 وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ
 يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ) (يونس: 106-107)

„Und rufe nicht statt Allāh (etwas) anderes an, das dir weder nützt noch schadet. Tätest du es, dann wärest du gewiss unter den Ungerechten. Und wenn dich Allāh mit einem Übel treffen will, so gibt es keinen, der es hinwegnehmen kann, außer Ihm; und wenn Er dir etwas Gutes erweisen will, so gibt es keinen, der Seine Gnade verhindern kann. Er lässt sie unter Seinen Dienern zukommen, wem Er will, und Er ist der Allverzeihende, der Barmherzige.“
 (10:106-107)

Und Er ﷻ sagt:

ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ. إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ
 بِشِرْكِكُمْ. (فاطر: 13-14)

„Dies ist Allāh, euer Herr; Sein ist das Reich, und jenen, die ihr statt Seiner anruft, gehört nicht einmal Macht über

das Häutchen eines Dattelkerns. Wenn ihr sie bittet, hören sie eure Bitte nicht; und wenn sie diese auch hören würden, so würden sie euch nichts in Erfüllung bringen. Und am Tage der Auferstehung werden sie leugnen, dass ihr (sie) zu Göttern nahmt.“ (35:13-14). Er ﷺ hat das Richten der Bittgebete an andere als Ihn zum *Schirk* ernannt. Und Allah ﷻ sagt:

(وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الْكَافِرُونَ.) المؤمنون 117،

“Und wer neben Allah einen anderen Gott anruft, für den er keinen Beweis hat, dessen Abrechnung liegt nur bei seinem Herrn. Gewiß, den Ungläubigen wird es nicht wohl ergehen.” (23:117) hier hat Allah ﷻ auch diejenigen, die ihre Bittgebete neben Allah an andere richten als Ungläubige bezeichnet.

Abu Hureira ؓ berichtete: Ich hörte den Gesandte Allahs ﷺ sagen: „Allah, der Erhabene, sagt: 'Ich benötige keine Teilhaber. Wer eine Tat vollbringt und Mir jemanden beigelegt, den lasse Ich mit seiner Beigesellung (allein).’“⁵⁴

Abu Hureira ؓ berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „Der erste Mensch, der am Tag der Auferstehung verurteilt wird, ist ein Märtyrer. Er wird gebracht und seine Wohltaten, die er wiedererkennt, werden ihm vorgestellt. Er

⁵⁴ Sahih Muslim 2985

wird gefragt werden: „Was hast du damit gemacht?“ Er wird sagen: „Ich habe um Deinetwegen gekämpft, bis ich als Märtyrer fiel.“ Er wird sagen: „Du hast gelogen, du kämpftest, damit man sagt, dass du tapfer bist. Das wurde ja gesagt.“ Es wird dann befohlen, ihn auf dem Gesicht zum Feuer zu ziehen und hineinzuworfen. Es wird ein Mann gebracht werden, der sich Wissen aneignete, es andere lehrte und den Koran las. Dieser wird gebracht und seine Wohltaten werden ihm vorgestellt, welche er wiedererkennt. Er wird gefragt werden: „Was hast du damit gemacht?“ Er wird sagen: „Ich habe um Deinetwegen gelernt und gelehrt und las Deinetwillen den Koran.“ Es wird gesagt: „Du hast gelogen, du lernstest das Wissen, damit man sagt, dass du ein Gelehrter bist und du hast den Koran gelesen, damit man sagt, du seiest ein Koranleser. Das wurde ja gesagt.“ Es wird dann befohlen, ihn auf dem Gesicht zum Feuer zu ziehen und hineinzuworfen.

Des Weiteren wird ein Mann gebracht werden, den Allah zu einem wohlhabenden Menschen gemacht und ihm viele Reichtümer verliehen hatte. Er wird gebracht, seine Wohltaten werden ihm vorgestellt und er wird sie wiedererkennen. Er wird gefragt werden: „Was hast du damit gemacht?“ Er wird sagen: „Ich habe keinen Weg unterlassen, den Du gerne hast und auf dem man spendet, ohne, dass ich um Deinetwillen gespendet habe.“ Er wird

sagen: „Du hast gelogen, du tatest dies, damit man sagt, dass du großzügig bist. Das wurde ja gesagt.“ Es wird dann befohlen, ihn auf dem Gesicht zum Feuer zu ziehen und hineinzuworfen.“⁵⁵

Die gewaltigste Sünde, die seit Anbeginn der Menschheit existiert und bis heute begangen wird, ist der *Schirk*. Allah ﷻ sagt es so:

(إِنَّ الشَّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ). (لقمان: 13)

“Schirk ist fürwahr ein gewaltiges Unrecht.” (31:13)

Dem Schöpfer gegenüber, Der die Menschen erschuf, Der Leben gibt, *Rizq* gibt, und Der sterben lässt. Trotz all dieser Gaben, werden manche Menschen undankbar verharrend alles leugnen und sogar *Schirk* begehen, indem sie etwas anderes verherrlichen und ihre *Ibadat* an andere richten - welch großes Unrecht und welches Abirren. Daher ist auch die Strafe Allahs für den *Muschrik* am härtesten:

(إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ). (سورة المائدة: 72)

“Wer Allah (etwas) beigesellt, dem verbietet fürwahr Allah das Paradies, und dessen Zufluchtsort wird das (Höllen)feuer sein. Die Ungerechten werden keine Helfer haben.” (5:72)

⁵⁵ Sahih Muslim 1905

Das heißt, man kann für jede Sünde auf Vergebung hoffen, außer jener, der *Schirk* begeht und keine *Tawbah* übt.

(إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ.) (سورة النساء:

48)

„Allah vergibt gewiß nicht, dass man Ihm (etwas) beigesellt. Doch was außer diesem ist, vergibt Er, wem Er will.“ (4:48) Ferner gehört es auch zum großen *Schirk*, sich vor jemand anderem als Allah *السجود لغير الله* niederzuwerfen.

3. *Schirk der Al-Sama ' was Sifat* الشرك في الأسماء والصفات

Dies ist der Fall, wenn man die Namen und Eigenschaften Allahs, welche unvergleichbar sind, stattdessen auf Seine Geschöpfe anwendet. So zum Beispiel, wenn jemand von einem Menschen behauptet, er würde das Verborgene kennen oder er habe Fähigkeiten, die ihn unbesiegbarmachen. Bei den Schiiten und einigen anderen kleinen Sekten, schreibt man den Führern oder Scheichs göttliche Eigenschaften der absoluten Unfehlbarkeit zu.

Genauso wie die Götzendiener sagen jene, die ihre Scheichs oder Priester als Vermittler sehen: "Wir dienen ihnen nur, damit sie uns Allah nahebringen." (39:3) Und Allah, ta'la, sagt:

„Allahs sind die schönsten Namen; so ruft Ihn damit an und lasst diejenigen, die mit Seinen Namen abwegig

umgehen. Ihnen wird das vergolten, was sie zu tun pflegten.“ (7:180)

Man muss Allah so verstehen, wie Er Sich im Quran beschrieben hat und Sein Gesandter ﷺ Ihn beschrieben hat, ohne dabei Seine Namen und Eigenschaften wegzuinterprieren oder ihnen andere Bedeutungen beizumessen.

Er, subhana, ist nicht wie Seine Geschöpfe. Beispielsweise wird Er nicht müde, bereut nicht, braucht keine Kinder, wie die Menschen usw.:

(لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ. وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ.) (الشورى:11)

„Nichts ist Ihm gleich; und Er ist der Allhörende, der Allsehende.“ (42:11) Sehen und Hören sind selbstverständlich Eigenschaften der Menschen; doch wenn sie Allah zugeschrieben werden, sind sie denen der Menschen nicht im Entferntesten ähnlich. Die Vollkommenheit der Eigenschaften Allahs ist also nicht mit den begrenzten und im Vergleich schwachen Eigenschaften des Menschen zu vergleichen. Daher ist der Mensch auch nur begrenzt fähig, sich die Eigenschaften Allahs vorzustellen.

Was die Namensgebung von Menschen betrifft, so ist es uns nicht erlaubt, einen der Namen Allahs zu tragen, außer mit dem Zusatz „Abd“, was „Diener“ bedeutet. Zum Beispiel Abdullah – Diener Allahs, oder Abdul-Khaliq – Diener des Schöpfers usw.

Es gibt Eigenschaften, die Allah selber Seinen Gesandten ﷺ damit beschrieben hat, wie:

(لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ). (التوبة:128)

„Zu euch ist nunmehr ein Gesandter aus euren eigenen Reihen gekommen. Bedrückend ist es für ihn, wenn ihr in Bedrängnis seid, (er ist) eifrig um euch bestrebt, zu den Gläubigen gnadenvoll und barmherzig.“ (9:128)

Da der Mensch nicht ein „Abd“ eines anderen Menschen sein kann, ungeachtet dessen, wie rechtschaffen dieser sein mag, darf man auch nicht Namen wie Abdul-Masih (Diener des Masias), *Abdul-Nabi* (Diener des Propheten), *Abdul-Rasul* (Diener des Gesandten) oder *Abdul-Hussein* (Diener Husseins) vergeben.

Der kleine Schirk الشرك الاصغر

Der kleine *Schirk* stellt ein Mittel dar, das zum großen Schirk führt und aus diesem Grund sehr ernst genommen werden sollte. Er macht den *Tauhid* zwar nicht ungültig und zerstört auch nicht seine Basis, jedoch macht er ihn unvollkommen und den Menschen dafür anfällig, leichter in den großen *Schirk* zu fallen.

Offenkundiger kleiner *Schirk* hat zwei Kategorien: Taten und Worte. Zum Beispiel das Schwören bei jemand

anderem als Allah, etwa wie: *Wa hayati, wa scharafi, wa hayat...* - ich schwöre bei meinem Leben, meiner Ehre, bei Soundso. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete, er hörte einen Mann sagen: „Nein, bei der Kaaba!“ Ibn 'Umar warnte ihn: „Schwöre bei niemandem außer bei Allah, denn ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: "Wer bei jemand anderem außer Allah schwört, der begeht *Kufr* oder *Schirk*." (Tirmidhi sagte: Ein *hassan* Hadith, Tirmidhi 1535; Abu Daud 3251, Albani: Sahih)

Und der Gesandte Allahs ﷺ sagt:: „Allah, der Erhabene, verbietet euch, bei euren Eltern zu schwören. Wenn jemand überhaupt schwören sollte, dann bei Allah oder er soll schweigen!“⁵⁶ Ebenfalls gehören dazu Aussagen wie "Ich verlasse mich auf Allah und auf dich.“

Ferner gehören zum kleinen *Schirk* "Glücksbringer" jeder Art, wie beispielsweise das bekannte blaue Auge oder andere Talismane, selbst wenn es eine Quran-Aya ist und man sich davon erhofft, dass sie einen vor Unheil und auch dem bösen Blick beschützen würde.

⁵⁶ Authentisch: Sahih Buchari 6108, 6646, Sahih Muslim 1646

Um den kleinen *Schirk* als solche zu nennen, haben die *Ulama* unter anderem folgende zwei Ahadith als Quelle und Beweise angeführt:

"إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمْ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ. قَالُوا: وَمَا الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الرِّيَاءُ"⁵⁷

"Die Sache, die ich für euch am meisten fürchte, ist der kleine *Schirk*." Man fragte: Was ist der kleine *Schirk*, o Gesandter Allahs? Er antwortete: "Ar-Riya' (Augendienerei, Prahlererei)."⁵⁸

"عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: كنا نعدّ على عهد رسول الله ﷺ الرياء الشرك الأصغر"⁵⁹

Schaddad Bin Aws sagte: Ar-Riya' (Prahlererei) haben wir zu den Lebzeiten des Gesandten Allahs ﷺ zum kleinen Schirk gezählt.⁶⁰

Verborgener *Schirk*, *Al-Schirk Al-Chafi* الشرك الخفي ist eine Form von *Schirk*, welcher die meisten verfallen - und zwar

⁵⁷ رواه أحمد في "المسند" (429/5) وصححه المحققون، وصححه الألباني في "صحيح الجامع" (1555)

⁵⁸ *Berichtet von Ahmad in Musnad. Von Albani als Sahih eingestuft*

⁵⁹ أخرجه ابن قانع في معجم الصحابة (34/1)، والطبراني في الكبير (289/7)، والبيهقي في الشعب (337/5)، وصححه الحاكم في المستدرک (365/4)، والألباني في صحيح الترغيب (32)

⁶⁰ Ibn Qani' im Lexikon der Sahaba, 1/34, Tabarani in seinem großen Mu' jam 7/289, Baihaqi in Schu'ab 5/337, Al-Hakim hat diesen Hadith in Mustadrak als Sahih eingestuft 4/365 und Albani in Sahih At-Targhib 32.

der Schirk der Absichten. Ibn Chuzayma überliefert folgenden Hadith: „Der Gesandte Allahs ﷺ ist herausgekommen und verkündete: „O ihr Menschen, hütet euch vor dem heimlichen *Schirk*! Man fragte: O Gesandter Allahs, was ist denn der heimliche Schirk? Er erwiderte: Wenn jemand zum Gebet steht und versucht, sein Gebet schöner zu verrichten, (nur) weil er von den Menschen gesehen wird - das ist der heimliche *Schirk*.“

Wenn jemand für gewöhnlich keine *Ibada* verrichtet außer für *Riya'*, so würde er ohne diesen Anlass mit aller Wahrscheinlichkeit nicht beten, nicht fasten, kein *Dhikr* machen und nicht im Quran lesen. Solch eine Person gehört zu den Heuchlern, und Allah sagt über sie:

(إِنَّ الْمُتَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُتَمَايًا يَرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا * مُدَبِّدِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ ... الآية) ، إلى أن قال: (إِنَّ الْمُتَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا * إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا) النساء/142-146

“Wahrlich, die Heuchler versuchen, Allah zu überlisten; doch Er wird sie überlisten. Und wenn sie sich zum Gebet hinstellen, dann stellen sie sich nur ungerne auf; (sie tun dies nur), um von den Menschen gesehen zu werden, und sie gedenken Allahs nur selten. (142) Unentschlossen schwanken sie zwischen diesen und jenen und gelangen weder zu diesen noch zu jenen...” bis zur Aya: “Wahrlich,

die Heuchler befinden sich auf dem untersten Grund des Höllenfeuers, und du findest für sie keinen Helfer; außer jenen, die es bereut haben und sich bessern und zu Allāh Zuflucht nehmen und die sich mit ihrem Glauben nur an Allāh richten. Diese gehören also zu den Gläubigen. Und Allāh wird den Gläubigen einen gewaltigen Lohn geben.”

4:142-146

Folgend ein plausibles Beispiel, um den Unterschied zwischen großem und kleinem *Schirk* darzustellen: Zwei Täter stehen vor dem Richter. Dieser fragt den einen Angeklagten: Würdest du bei Allah schwören, dass du die Tat nicht begangen hast? Er schwört bei Allah. Dann fragt er erneut: Würdest du bei *Badawi* schwören, dass du die Tat nicht begangen hast? Der Mann fängt an zu zweifeln und schwört nicht, weil er sich vor *Badawi* fürchtet. Der zweite Angeklagte wird gefragt, ob er bereit wäre, zu schwören, dass er die zu Frage stehende Tat nicht begangen hat. Dieser sagte:: Ich schwöre beim Leben des Propheten, ich habe es nicht getan.

Wer begeht das größere Unrecht?

Beide haben gelogen, doch der erste Mann hat eine gewaltige Sünde begangen, weil er *Badawi* mehr fürchtet als Allah. Hätte er einfach nur bei Allah geschworen, hätte er zwar eine große Sünde begangen, wobei sein Islam jedoch

nicht ungültig geworden wäre. Doch einen Menschen auf die gleiche Stufe wie Allah zu stellen, und diesem Falle sogar noch höher, da er vor der Person Badawi mehr Angst hatte als vor Allah, stellt großen *Schirk* dar.

Ibn Masud sagte sogar:

"لَأَنْ أَحْلِفَ بِاللَّهِ كَاذِبًا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَحْلِفَ بَعَيْرِهِ وَأَنَا صَادِقٌ."⁶¹

“Wenn ich bei Allah schwöre und dabei lüge, ist mir dies lieber als dass ich bei jemand anderem schwören würde.”⁶²

Den Schwur bei jemand anderem als bei Allah, was zum kleinen *Schirk* zählt, betrachtete er als schwerwiegender als den Schwur bei Allah während man lügt, obwohl dieser eine große Sünde darstellt.

Des Weiteren gehört der pessimistische Aberglaube zum kleinen *Schirk*. So beispielsweise die Absicht, sich auf eine Reise zu begeben, man aber einer Katze oder einem bestimmten Menschen begegnet und seine Reise dann mit der Begründung, das diese Begegnung Unglück bringe, nicht antritt oder sie abbricht.

Ferner gehört es zum *Schirk*, zu Wahrsagern zu gehen. Doch hier gibt es zahlreiche Meinungen, da es auch davon

⁶¹ مجمع الزوائد للهيثمى 180/4، صحيح الترغيب للالبانى 2953، (حديث موقوف أي ما أُضيف للصحابي)

⁶² Majma' Al-Zawa'd von Al-Haithami 4/180, und von Albani in Sahih At-Targhib als Sahih eingestuft 2953 (es handelt sich um einen Hafith/Hadith(?) Mawquf, d.h., er wird einem Sahabi zugeschrieben).

abhängt, ob man die Aussagen von sogenannten Wahrsagern glaubt. Das Tragen von Amuletten und ähnlichen Utensilien, wie zum Beispiel ein Ring, mit dem Glauben, man wäre auf diese Weise geschützt, fällt ebenfalls in die Kategorie des kleinen Schirk, kann je nach Anwendung aber auch zum großen Schirk führen.

Die Informationen zum Thema *Schirk* sind sehr viel umfangreicher, würden an dieser Stelle aber den Rahmen der Arbeit sprengen. Zum besseren Verständnis werden jedoch noch einige Ahadith angeführt.

14- و حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ إِسْحَاقَ حَدَّثَنَا عَفَّانُ حَدَّثَنَا وَهَيْبٌ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ أَبِي زُرْعَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ أَعْرَابِيًّا جَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ ذُلِّي عَلَى عَمَلٍ إِذَا عَمَلْتُهُ دَخَلْتُ الْجَنَّةَ قَالَ: "تَعْبُدُ اللَّهَ لَا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا وَتَقِيمُ الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ وَتُؤَدِّي الزَّكَاةَ الْمَفْرُوضَةَ وَتَصُومُ رَمَضَانَ." قَالَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا أَزِيدُ عَلَى هَذَا شَيْئًا أَبَدًا وَلَا أَنْقُصُ مِنْهُ، فَلَمَّا وَلى قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَلْيَنْظُرْ إِلَى هَذَا."

مسلم 14، بخاري 1397

14- Abu Hureira berichtete: Ein Beduine (Wüstenaraber) kam zum Gesandten Allahs ﷺ, und fragte: O Gesandter Allahs, sage mir eine Tat, für die ich, wenn ich sie verrichtete, ins Paradies käme! Er ﷺ, antwortete:

„Dass du Allah dienst und Ihm nichts beigesellst, das vorgeschriebene Gebet verrichtest, die vorgeschriebene Zakat (Abgabe) entrichtest und im (Monat) Ramadan fastest.“

Er (der Beduine) sagte: Bei Dem, in Dessen Hand mein Leben ist, ich werde nicht etwas Geringeres als dies tun und dem nicht etwas hinzufügen.

Als dieser fortging, sagte der Prophet ﷺ: **„Wen es erfreut, einen Mann von den Bewohnern des Paradieses zu sehen, soll sich diesen Mann anschauen.“**

Muslim 14, Buchari 1397

15- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ - وَاللَّفْظُ لِأَبِي كُرَيْبٍ - قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي سُفْيَانَ، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ التُّعْمَانُ بْنُ قَوْقِلٍ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِذَا صَلَّيْتُ الْمَكْتُوبَةَ وَحَرَمْتُ الْحَرَامَ وَأَحَلَلْتُ الْحَلَالَ أَدْخُلُ الْجَنَّةَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "نَعَمْ"

15- Dschabir berichtete, dass An-Nu‘man Bin Qawqal zum Propheten ﷺ, kam und fragte: O Gesandter Allahs, wenn ich die Pflichtgebete verrichte, das Verbotene verbiete und das Erlaubte gebiete, werde ich dann ins Paradies eingehen? Der Prophet ﷺ, antwortete: „Ja.“

(...) وَحَدَّثَنِي سَلْمَةُ بْنُ شَيْبٍ، حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ أَعْيَنَ، حَدَّثَنَا مَعْقِلٌ، - وَهُوَ ابْنُ عَمِيْدِ اللَّهِ - عَنْ أَبِي الرَّزْبِيِّ، عَنْ جَابِرٍ، أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ أَرَأَيْتَ إِذَا صَلَّيْتُ الصَّلَوَاتِ الْمَكْتُوبَاتِ وَصُمْتُ رَمَضَانَ وَأَحَلَلْتُ الْحَلَالَ وَحَرَمْتُ الْحَرَامَ وَلَمْ أَزِدْ عَلَى ذَلِكَ شَيْئًا أَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَالَ "نَعَمْ" . قَالَ وَاللَّهِ لَا أَزِيدُ عَلَى ذَلِكَ شَيْئًا

15. (...) Dschabir berichtete, dass ein Mann den Gesandten Allahs ﷺ, fragte: Wenn ich die Pflichtgebete verrichte, im Ramadan faste, das Verbotene verbiete und das Erlaubte gebiete und dem nichts hinzufüge, werde ich dann ins Paradies eingehen?

Er (der Prophet ﷺ), sagte: „Ja.“ Er (der Mann) sagte: Bei Allah, ich werde nichts mehr tun als dies.

5- بيان اركان الاسلام ودعائه العظام

Die Säulen des Islams und seine großartigen Träger

16- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ الْهَمْدَانِيُّ حَدَّثَنَا أَبُو خَالِدٍ يَعْنِي سُلَيْمَانَ
بْنَ حَيَّانَ الْأَحْمَرَ عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ عَنْ سَعْدِ بْنِ عُبَيْدَةَ عَنْ ابْنِ عُمَرَ
عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "بِنَبِيِّ الْإِسْلَامِ عَلَى خَمْسَةٍ عَلَى أَنْ يُوحَدَ
اللَّهُ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَصِيَامِ رَمَضَانَ وَالْحَجِّ" فَقَالَ رَجُلٌ الْحَجُّ وَصِيَامُ
رَمَضَانَ قَالَ: "لَا صِيَامَ رَمَضَانَ وَالْحَجَّ." هَكَذَا سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مسلم 16، بخاري 8، ترمذي 2609

16- Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Der Islam ist auf fünf (Säulen) errichtet: Der Glaube an die Einzigkeit Allahs, das Verrichten des Gebets, das Entrichten der Zakat, das Fasten im Ramadan und das Vollziehen der Hadsch.“

Muslim 16, Buchari 8, Timidhi 2609

(...) حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا عَاصِمٌ، - وَهُوَ ابْنُ مُحَمَّدٍ
بْنَ زَيْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ - عَنْ أَبِيهِ، قَالَ قَالَ عَبْدُ اللَّهِ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "بِنَبِيِّ الْإِسْلَامِ عَلَى خَمْسِ شَهَادَةٍ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ
مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَحَجِّ الْبَيْتِ وَصَوْمِ رَمَضَانَ"
مسلم 16، بخاري 8، ترمذي 2609

(...) Abdullah (Ibn Umar رضي الله عنهما) berichtete:

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Der Islam ist auf fünf (Säulen) gebaut: Die Schahada 'Es gibt keinen Gott außer Allah und Muhammad ist Sein Diener und Gesandter' sprechen, das Gebet verrichten, die Zakat (Abgabe) entrichten, die Hadsch zum Hause (Allahs) vollziehen und das Fasten im Ramadan.**“

Muslim 16, Buchari 8, Timidhi 2609

(...) وَحَدَّثَنِي ابْنُ نُعَيْمٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا حَنْظَلَةُ، قَالَ سَمِعْتُ عِكْرِمَةَ بْنَ خَالِدٍ، يُحَدِّثُ طَاوُوسًا أَنَّ رَجُلًا، قَالَ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ أَلَا تَعْزُونَ فَقَالَ إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "لَنْ يُسَلَّمَ بِمَنْ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَإِقَامُ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ وَصِيَامُ رَمَضَانَ وَحَجُّ الْبَيْتِ"

مسلم 16، بخاري 8، ترمذي 2609

(...) Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Ich hörte den Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Der Islam ist auf fünf (Säulen) erbaut:**

Die Schahada, dass es keinen Gott außer Allah gibt, das Gebet verrichten, die Zakat (Abgabe) entrichten, das Fasten im Ramadan und die Hadsch zum Hause (Allahs) vollziehen.“

Muslim 16, Buchari 8, Timidhi 2609

6- باب الأمر بالإيمان بالله ورسوله وشرائع الدين والدعاء إليه

Der Glaube an Allah und Seine Gesandten und zu den Geboten des Glaubens aufrufen

17- حَدَّثَنَا خَلْفُ بْنُ هِشَامٍ، حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ أَبِي جَمْرَةَ، قَالَ سَمِعْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ، ح وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، - وَاللَّفْظُ لَهُ - أَخْبَرَنَا عَبَّادُ بْنُ عَبَّادٍ، عَنْ أَبِي جَمْرَةَ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ قَدِمَ وَفَدَّ عَبْدُ الْقَيْسِ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّا هَذَا الْحَيَّ مِنْ رَبِيعَةَ وَقَدْ خَالَثَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ كَفَّارٌ مُضَرٌّ فَلَا نَخْلُصُ إِلَيْكَ إِلَّا فِي شَهْرِ الْحَرَامِ فَمُرْنَا بِأَمْرٍ نَعْمَلُ بِهِ وَنَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ وَرَاءِنَا . قَالَ "أَمَرْتُكُمْ بِأَنْ تَزِيعُوا الْإِيمَانَ بِاللَّهِ - ثُمَّ فَسَّرَهَا لَهُمْ فَقَالَ - شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآيَتَاءَ الزَّكَاةِ وَأَنْ تُؤَدُّوا خُمْسَ مَا غَنِمْتُمْ وَأَنْتُمْ عَنِ الدُّبَاةِ وَالْحَنْتَمِ وَالنَّقِيرِ وَالْمَقِيرِ "

مسلم 17, 5178, بخاري 53, 523, 1398, 3095, 3510, 4368, 4369, 6176.
7266, 7556, ترمذي 1599, 2611, ابو داود 3692, 4677, نسائي 5046, 5708

17. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Die Delegation des Abdul Qais kam zum Gesandten Allahs ﷺ und sagte: O Gesandter Allahs, wir werden auch von den Ungläubigen (des Stammes) Mudhar gehindert, weshalb wir nur in den heiligen Monaten zu dir kommen können. So gib uns Anweisungen, die wir befolgen und auch die (zu Hause) Zurückgebliebenen dazu appellieren. Er ﷺ, sagte: „Ich befehle euch (das Befolgen von) vier Anweisungen und verbiete euch vier: Der Glaube an Allah.“

Er interpretierte ihnen dies und sagte:

„(Dies bedeutet) zu Bezeugen, dass es keinen Gott außer Allah gibt und dass Muhammad der Gesandte Allahs ist; das Verrichten des Gebets, das Entrichten der Zakat (Abgabe) und das Entrichten eines Fünftels eurer Beute. Ich verbiete euch *Duba'* (Dattelnwasser aus Kürbisgefäßen), *Hantam, Naqir und Muqayyar* (Das Bereitstellen des Dattelnwassers aus Lehm, Haar und Blut, aus Baumstämmen und in Behältern, die mit Pech hergestellt wurden.“

Muslim 17, 5178; Buchari 53, 523, 1398, 3095, 3510, 4368, 4369, 6176, 7266, 7556; Tirmidhi 1599, 2611; Abu Daud 3692, 4677; Nasai 5046, 5708

17- (...) وعن ابن عباس رضي الله عنهما قال، قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لأشجع عبد القيس: "إن فيك خصلتين يحبهما الله: الحلم والأناة."

17. (...) Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte zu Aschadsch Abdul-Qais رضي الله عنه: „Du trägst zwei Eigenschaften in dir, die Allah liebt: Sanftmut und Gelassenheit.“⁶³

7 - باب الدعاء إلى الشهادتين وشرائع الإسلام

⁶³ Authentisch: Sahih Muslim 17

Der Aufruf zum Glaubensbekenntnis und den Geboten des Islams

19- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو كُرَيْبٌ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ جَمِيعًا عَنْ
وَكَيْعٍ . قَالَ أَبُو بَكْرٍ : حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنْ زَكَرِيَاءَ بْنِ إِسْحَاقَ . قَالَ : حَدَّثَنِي يَحْيَى
بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ صَنْحِيحَةَ عَنْ أَبِي مَعْبُدٍ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ . قَالَ
- أَبُو بَكْرٍ : رَبَّمَا قَالَ وَكَيْعٌ - : عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ ؛ أَنَّ مُعَاذًا قَالَ : بَعَثَنِي رَسُولُ
اللَّهِ . قَالَ : «إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ . فَأَدْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ . وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذَلِكَ . فَأَعْلَمُهُمْ أَنَّ اللَّهَ افْتَرَضَ عَلَيْهِمْ
خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذَلِكَ فَأَعْلَمُهُمْ أَنَّ اللَّهَ افْتَرَضَ
عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَعْيُنِهِمْ فَتُرَدُّ فِي فُقَرَائِهِمْ ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لِذَلِكَ ، فَلْيَأْكُلْ
وَكِرَامَتُ أَمْوَالِهِمْ . وَاتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ ؛ فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ » .
مسلم 19، بخاري 1395، 1458، 2448، 7372، ابو داود 1584، ترمذي
625، 2014، نسائي 2434، 2521، ابن ماجه 1783

19 Mu³ adh ﷺ berichtet: Als der Gesandte Allahs ﷺ, mich nach Jemen sandte, sagte er ﷺ:

„Du kommst zu den Leuten der Schrift (Juden und Christen), so lade sie ein zu bezeugen, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt und dass ich der Gesandte Allahs bin. Wenn sie das befolgen, dann erkläre ihnen, dass Allah ihnen fünf Gebete, für den Tag und die Nacht, zur Pflicht gemacht hat. Wenn sie das

befolgen, dann teile ihnen mit, dass Allah den Wohlhabenden eine Zakat als Pflicht auferlegt hat, um sie unter ihren Armen zu verteilen. Wenn sie das befolgen, dann nimm ihnen ja nicht ihren wertvollen Besitz. Und fürchte die Klage des Unterdrückten, denn es gibt zwischen ihr und Allah keine Trennwand.”⁶⁴

Muslim 19, Buhari 1395, 1458, 2448, 7372, Abu Daud 1584, Tirmidhi 625, 2014, Nasai 2434, 2521, Ibn Madscha 1783

23- وَحَدَّثَنَا سُؤَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ وَابْنُ أَبِي عُمَرَ قَالَا حَدَّثَنَا مَرْوَانُ يَعْنِيانِ الْفَزَارِيَّ عَنْ أَبِي مَالِكٍ عَنْ أَبِيهِ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: "مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَزَمَ مَالَهُ وَدَمَهُ وَجَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ." وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ حَدَّثَنَا أَبُو خَالِدٍ الْأَحْمَرِيُّ وَحَدَّثَنِيهِ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ حَدَّثَنَا بَرِيدُ بْنُ هَارُونَ كِلَاهُمَا عَنْ أَبِي مَالِكٍ عَنْ أَبِيهِ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَنْ وَحَدَّ اللَّهُ ثُمَّ ذَكَرَ بِمِثْلِهِ

23. Abu Malik überliefert von seinem رضي الله عنه Vater, der berichtet: ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: "Wer bezeugt, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen gibt außer Allah, und alles andere

⁶⁴ Authentisch: Sahih Buhari 1395, 1458, Sahih Muslim 19

Ablehnt, was außer Allah angebetet wird, dem wird sein Besitz und sein Leben sicher unversehrt sein und seine Rechenschaft ist bei Allah, Erhaben ist Er." Muslim 23

8- باب الدليل على صحة إسلام من حضره الموت ما لم يشرخ في التزاع وهو
 الفرغزة ونسخ جواز الاستغفار للمشركين والدليل على أن من مات على
 الشرك فهو في أصحاب الجحيم ولا يتقده من ذلك شيء من الوسائل
 Der Beweis der Richtigkeit im Islam, dass man für den-
 jenigen, der (den Islam angenommen hat und) im Ster-
 ben liegt, solange der *Naz'* (Todeskampf) noch nicht
 begonnen hat und die Erlaubnis/ die Zustimmung der
 Abrogation, für Götzendiener um Vergebung zu bitten.
 Der Beweis, dass derjenige, der als Götzenanbeter stirbt,
 von den Bewohnern der Hölle sein wird und ihn nichts
 davor bewahren kann

24- و حَدَّثَنِي حَزْمَةُ بْنُ يَحْيَى التُّحَيْبِيُّ أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهْبٍ قَالَ أَخْبَرَنِي
 يُونُسُ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ قَالَ أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِيهِ قَالَ لَمَّا
 حَضَرَتْ أَبَا طَالِبٍ الْوَفَاةَ جَاءَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَوَجَدَ عِنْدَهُ
 أَبَا جَهْلٍ وَعَبْدَ اللَّهِ بْنُ أَبِي أُمَيَّةَ بْنِ الْمُغِيرَةِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ: "يَا عَمَّ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَلِمَةً أَشْهَدُ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ." فَقَالَ أَبُو جَهْلٍ
 وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي أُمَيَّةَ يَا أَبَا طَالِبٍ أَتَرَعَبُ عَنْ مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ فَأَمَّ يَزِلُ
 رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَغْرُضُهَا عَلَيْهِ وَيُعِيدُ لَهُ تِلْكَ الْمَقَالَةَ حَتَّى قَالَ
 أَبُو طَالِبٍ آخِرَ مَا كَلَّمْتُهُمْ هُوَ عَلَى مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَأَبَى أَنْ يَقُولَ لَا إِلَهَ إِلَّا
 اللَّهُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "أَمَا وَاللَّهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ مَا لَمْ أَنُكِّ
 عَنْكَ." فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: "مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا
 لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَى قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ"

وَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى فِي أَبِي طَالِبٍ فَقَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ."
 مسلم 24، بخاري 1360، 3884، 4675، 4772، 6681، نسائي 2034

24. Said Bin Al-Musaiyibs berichtete von seinem Vater: Während Abu Talib im Sterben lag, kam der Gesandte Allahs ﷺ, zu ihm und fand bei ihm Abu Dschahl und Abdullah Bin Abu Umayya Bin Al-Mughira.

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „O Onkel, sprich: ***La ilaha illallah*** –(Es gibt keinen Gott außer Allah) ein Wort, mit dem ich für dich bei Allah als Zeuge stehen kann.“

Abu Dschahl und Abdullah Bin Abu Umayya sagten: O Abu Talib, wirst du vom Glauben Abdul-Muttalibs abfallen?

Der Gesandte Allahs ﷺ, wiederholte die Worte für ihn immer wieder. Zuletzt sagte Abu Talib: Er (sich selbst meinend) folgt der Religion Abdul-Muttalibs' und lehnt es ab *La ilaha illallah* zu sagen. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Bei Allah, ich werde für dich um Vergebung bitten, solange mir dies (von Allah) nicht verboten wird.“ Danach offenbarte Allah, Der Erhabene und Mächtige, den Vers: „***Dem Propheten und denjenigen, die glauben, steht es nicht zu, für die Götzendiener um Vergebung zu bitten, seien es auch Verwandte, nachdem***

ihnen klar geworden ist, dass sie Insassen des Höllenfeuers sein werden.“

Und Allah, Erhaben sei Er, offenbarte dem Gesandten Allahs ﷺ, über Abu Talib: **„Gewiss, du kannst nicht rechtleiten, wen du gern (rechtgeleitet sehen) möchtest. Allah aber leitet recht, wen Er will. Er kennt sehr wohl die Rechtgeleiteten.“**

Muslim 24, Buchari 1360, 3884, 4675, 4772, 6681, Nasai 2034

25- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبَّادٍ، وَابْنُ أَبِي عَمْرٍ، قَالَ حَدَّثَنَا مَرْوَانُ، عَنْ يَزِيدَ، - وَهُوَ ابْنُ كَيْسَانَ - عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمِّهِ عِنْدَ الْمَوْتِ "قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ" . فَأَنْزَلَ اللَّهُ " إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ " القِصَصِ الْآيَةَ 56.

ترمذي 3188

25. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, zu seinem Onkel (Abu Talib), welcher im Sterben lag, sagte: **„Sprich: *La ilaha illallah* – (Es gibt keinen Gott außer Allah), womit ich für dich am Jüngsten Tag bei Allah bezeugen kann.“** Doch er lehnte es ab. Da offenbarte Allah: **„Gewiss, du kannst nicht rechtleiten, wen du gern (rechtgeleitet sehen) möchtest.“** Qasas:56

Tirmidhi 3188

10 - باب الدليل على أن من مات على التوحيد دخل الجنة قطعاً

Wer während des Ablebens auf Tauhid ist, wird ins
Paradies eingehen

26- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَرُهَيْرُ بْنُ حَزْبٍ كِلَاهُمَا عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ
إِبْرَاهِيمَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ حَدَّثَنَا ابْنُ عَلِيَّةَ عَنْ خَالِدٍ قَالَ حَدَّثَنِي الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ عَنْ
حُمْرَانَ عَنْ عُثْمَانَ قَالَ: "قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ مَاتَ وَهُوَ
يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ."

26. Uthman berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Wer stirbt, während er weiß, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt, der wird in das Paradies eintreten.**“

27- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ النَّضْرِ بْنِ أَبِي النَّضْرِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو النَّضْرِ هَاشِمُ بْنُ الْقَاسِمِ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ الْأَشْجَعِيُّ عَنْ مَالِكِ بْنِ مِغْوَلٍ عَنْ طَلْحَةَ بْنِ مُصَرِّفٍ

عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ **كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَسِيرٍ قَالَ فَتَقَدَّتْ أَرْوَادُ الْقَوْمِ قَالَ حَتَّىٰ هَمَّ بِتَخْرِبِ بَعْضِ حِمَائِلِهِمْ قَالَ فَقَالَ عُمَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَوْ جَمَعْتَ مَا بَقِيَ مِنْ أَرْوَادِ الْقَوْمِ فَدَعَوْتَ اللَّهُ عَلَيْهَا قَالَ فَفَعَلَ قَالَ فَجَاءَ دُو الْبَرِّ بِرُبِّهِ وَدُو النَّمْرِ بِتَمَرِهِ قَالَ وَقَالَ مُجَاهِدٌ وَدُو النَّوَاةِ بِنَوَاهِ قُلْتُ وَمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ بِالنَّوَى قَالَ كَانُوا يَمْضُونَهُ وَيَشْرَبُونَ عَلَيْهِ الْمَاءَ قَالَ فَدَعَا عَلَيْهَا حَتَّىٰ مَلَأَ الْقَوْمُ أَرْوَادَهُمْ قَالَ فَقَالَ عِنْدَ ذَلِكَ: "أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ لَا يَلْقَى اللَّهُ بِهَمَا عِنْدَ عَيْرٍ شَالِكٍ فِيهِمَا إِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ."**

قَوْلُهُ: (لَمَّا كَانَ يَوْمُ غَزْوَةِ تَبُوكَ أَصَابَ النَّاسَ مَجَاعَةٌ) هَكَذَا صَبَطْنَاهُ (يَوْمُ غَزْوَةِ تَبُوكَ) وَالْمَرَادُ بِالْيَوْمِ هُنَا الْوَقْتُ وَالزَّمَانُ لَا الْيَوْمُ الَّذِي هُوَ مَا بَيْنَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَغُرُوبِ الشَّمْسِ. وَلَيْسَ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأُصُولِ أَوْ أَكْثَرِهَا ذِكْرُ الْيَوْمِ هُنَا . وَأَمَّا الْغَزْوَةُ فَيُقَالُ فِيهَا أَيضًا الْغَزَاةُ. وَأَمَّا (تَبُوكُ) فَهِيَ مِنْ أَدْنَى أَرْضِ الشَّامِ . وَالْمَجَاعَةُ يَفْتَحُ الْمِيمُ وَهُوَ الْجُوعُ الشَّدِيدُ النَّوَاضِحُ مِنَ الْأَيْلِ الَّتِي يُسْتَقَى عَلَيْهَا. الذِّكْرُ مِنْهَا نَاضِحٌ وَالْأُنْثَى نَاضِحَةٌ

27. Abu Hureirah berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Ich bezeuge, dass es keinen zu Recht Anbetungs-würdigen außer Allah gibt (La ilaha illa Allah), und dass ich der Gesandte Allahs bin`. Kein Diener trifft mit diesen beiden (Schahadatayn) Allah, ohne, dass er das Paradies betreten wird, wenn er nicht an ihnen zweifelt.“

28- حَدَّثَنَا دَاوُدُ بْنُ رُشَيْدٍ : حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ يَعْنِي ابْنَ مُسْلِمٍ عَنِ ابْنِ جَابِرٍ .
 قَالَ: حَدَّثَنِي عُمَيْرُ بْنُ هَانِيٍّ . قَالَ: حَدَّثَنِي جُنَادَةُ ابْنُ أَبِي أُمَيَّةَ . حَدَّثَنَا عَبَادَةُ
 بْنُ الصَّامِتِ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَأَنَّ عِيسَى
 عَبْدُ اللَّهِ وَابْنُ أُمَّتِهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ، وَأَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ، وَأَنَّ
 النَّارَ حَقٌّ، أَدْخَلَهُ اللَّهُ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ الَّتِي شَاءَ» .
 مسلم 28، بخاري 3435

28. Ubada Bin As-Samit رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wer bezeugt, dass es keinen Gott außer Allah gibt, den Einen, der keinen Teilhaber hat, und dass Muhammad ﷺ, Sein Diener und Gesandter ist, und dass Jesus Allahs Diener und Gesandter sowie Sein Wort ist, welches Er Maria übermittelte und ihm von Seinem Geist einhauchte; und dass das Paradies wahr ist und, dass das Höllenfeuer wahr ist - den wird Allah ins Paradies eintreten lassen, durch jedes der acht Tore des Paradieses, durch das er wünscht.“

Muslim 28, Buchari 3435

30- حَدَّثَنَا هَدَّابُ بْنُ خَالِدٍ الْأَزْدِيُّ حَدَّثَنَا هَمَّامٌ حَدَّثَنَا قَتَادَةُ حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ قَالَ: كُنْتُ رِدْفَ* التَّيِّبِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَيْسَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ إِلَّا مُؤَخَّرَةُ الرَّحْلِ فَقَالَ: "يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ؟"
 قُلْتُ لَبَيْتِكَ رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ ثُمَّ سَارَ سَاعَةً
 ثُمَّ قَالَ: "يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ؟"
 قُلْتُ لَبَيْتِكَ رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ ثُمَّ سَارَ سَاعَةً
 ثُمَّ قَالَ: "يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ؟"
 قُلْتُ لَبَيْتِكَ رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ
 قَالَ: "هَلْ تَدْرِي مَا حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ؟"
 قَالَ قُلْتُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ
 قَالَ: "فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا."
 ثُمَّ سَارَ سَاعَةً قَالَ: "يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ؟"
 قُلْتُ لَبَيْتِكَ رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ
 قَالَ: "هَلْ تَدْرِي مَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ إِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ؟"
 قَالَ قُلْتُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ
 قَالَ: "أَنْ لَا يَعْبُدِيَهُمْ."

30 مسلم، بخاري 5967، 6267، 6500

*وَالرِّدْفُ وَالرِّدْفِيُّ هُوَ الرَّكَّابُ خَلْفَ الرَّكَّابِ

30. Muadh Bin Dschabal berichtete: Ich saß hinter dem Propheten ﷺ, auf dem Kamel, und zwischen mir und ihm war nichts außer dem Endteil des Sattels.

Er ﷺ, sagte: „**O Muadh Bin Dschabal?**“

Ich antwortete: Hier bin ich, o Gesandter Allahs, zu deiner Verfügung!

Dann wiederholte er ﷺ, nach einer Weile:

„**O Muadh Bin Dschabal?**“

Ich antwortete: Hier bin ich, o Gesandter Allahs, zu deiner Verfügung!

Nach einer Weile wiederholte er ﷺ, erneut:

„**O Muadh Bin Dschabal?**“

Ich antwortete: Hier bin ich, o Gesandter Allahs, zu deiner Verfügung! Er fragte:

„**Weißt du, welches Recht Allah den Menschen gegenüber besitzt?**“

Ich antwortete: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten.

Er sagte: „**Das Recht Allahs den Menschen gegenüber ist, Ihm zu dienen und Ihm nichts beizugesellen (kein *Schirk* begehen).**“

Er ﷺ, fragte nach einer Weile erneut:

„**O Mu‘adh Bin Dschabal?**“

Ich antwortete: Hier bin ich, o Gesandter Allahs, zu deiner Verfügung!

Er sagte: **„Kennst du das Recht Allahs, der Menschen gegenüber, wenn sie Seines befolgen?“**

Ich antwortete: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten.

Er sagte: **„Dass Er sie (die kein *Schirk* begehen) nicht bestraft.“**

Muslim 30, Buchari 5967, 6267, 6500

11 - باب الدليل على أن من رضي بالله ربا وبالإسلام ديناً وبمحمد رسولاً،
فهو مؤمن، وإن ارتكب المعاصي الكبائر

Wer mit Allah, dem Islam (als seine Religion) und dem
Gesandten Muhammad zufrieden ist, ist ein Gläubiger,
auch wenn er große Sünden begeht.

34- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى ابْنُ أَبِي عُمَرَ الْمَكِّيُّ وَ بَشْرُ بْنُ الْحَكَمِ . قَالَ: حَدَّثَنَا
عَبْدُ الْعَزِيزِ وَهُوَ ابْنُ مُحَمَّدِ الدَّرَاوَزِيِّ ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ الْهَادِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ
إِبْرَاهِيمَ عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدٍ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ ، أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ
يَقُولُ: «ذَاقَ طَعْمَ الْإِيمَانِ، مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ
رَسُولًا».

مسلم 34، ترمذي 2623

34. Abbas Bin Al-Muttalib, berichtet, dass er den Ge-
sandten Allahs ﷺ, sagen hörte: „Derjenige hat den Ges-
chmack (oder die Süße) des Glaubens genossen (oder:
gekostet), wer damit zufrieden ist, dass Allah sein Herr,
der Islam seine Religion und Muhammad sein Ge-
sandter ist.“

Muslim 34, Tirmidhi 2632

12 - باب بيان عدد شعبِ الإيمانِ وأفضلها وأدناها، وفضيلة الحياء، وكونه من الإيمان

Die Teile des Glaubens und die Scham als Teil des Glaubens

35- حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَعِيدٍ وَ عَبْدِ بْنُ مُحَمَّدٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَامِرٍ الْعُقَدِيُّ . حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنْ النَّبِيِّ قَالَ «الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ شُعْبَةً. وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ».

35 مسلم، بخاري 9، ترمذي 2614، ابو داود 4676، نسائي 5019، 5020، ابن ماجه 57

35. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Der Glaube besteht aus mehr als siebzig Teilen. Haya' (die Scham) ist einer der Teile des Glaubens.“

Muslim 35, Buchari 9, Tirmidhi 2614, Abu Daud 4676, Nasai 5019, 5020

35- (...) حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ . حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ سُهَيْلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ، أَوْ بِضْعٌ وَسِتُّونَ شُعْبَةً، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ».

الْبِضْعُ بِكسر الباء، ويجوز فتحها وهو: من الثلاثة إلى العشرة. والشعبة: القطعة والخصلة. والإماطة: الإزالة. والأذى: ما يؤذي كحجر وشوك وطين ورماد وقدر ونحو ذلك.

35. (...) Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Der Glaube besteht aus mehr als siebzig oder mehr als sechzig Teile; der beste davon ist *La ilaha ilallah* zu sagen und der Geringste, einen Schaden oder ein Hindernis aus dem Weg zu räumen. Und die Scham ist ein Teil des Glaubens.“

36- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ عَمْرُو النَّاقِدُ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ . قَالُوا: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ عَنِ الزُّهْرِيِّ عَنْ سَالِمٍ عَنْ أَبِيهِ، سَمِعَ النَّبِيَّ رَجُلًا يَعْظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ».

مسلم 36، ترمذي 2615، ماجه 58

36. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: „Der Gesandte Allahs ﷺ, hörte einen Mann, der seinen Bruder über das Schamgefühl lehrte. Er ﷺ, sagte: „Die Scham ist vom Glauben.“

Muslim 36, Tirmidhi 2615, Ibn Madscha 58

37- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ (وَاللَّفْظُ لِابْنِ الْمُثَنَّى) قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ. حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ قَتَادَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا السَّوَّارِ يُحَدِّثُ، أَنَّهُ سَمِعَ عِمْرَانَ بْنَ حُصَيْنٍ، يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ أَنَّهُ قَالَ: «الْحَيَاءُ لَا يَأْتِي إِلَّا بِخَيْرٍ»

مسلم 37، بخاري 6117

37. Imran Bin Hus^صain^{رضي الله عنه} berichtete: Der Gesandte Allahs^ﷺ, sagte: „Schamhaftigkeit kommt mit nichts anderem als mit Gutem (bringt nur das Gute).“

Muslim 37, Buchari 6117

13 - جامع أوصاف الإسلام

Zusammenfassung der islamischen Eigenschaften

38- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : وَ أَبُو كُرَيْبٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ نُؤْمِرٍ : ح وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ جَمِيعًا عَنْ جَرِيرٍ . ح وَحَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ . حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ كُلُّهُمُ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سُفْيَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ التَّمَمِيِّ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ قُلْ لِي فِي الْإِسْلَامِ قَوْلًا، لَا أَسْأَلُ عَنْهُ أَحَدًا بَعْدَكَ وَفِي حَدِيثِ أَبِي أُسَامَةَ عَيْرَكَ قَالَ: «قُلْ آمَنْتُ بِاللَّهِ فَاسْتَمْتُمْ».

مسلم 38، ترمذي 2410، ابن ماجه 3972

38. Sufyan Bin Abdullah Al-Thaqafi berichtet: Ich fragte: O Gesandter Allahs, sage mir etwas über den Islam, wonach ich dann niemanden mehr außer dir befragen muss. Er^ﷺ, sagte: „**Sprich: ‚Ich glaube an Allah‘, und sei standhaft dabei.**“⁶⁵

Muslim 38, Tirmidhi 2410, Ibn Madscha 3972

⁶⁵ Sahih Muslim, Nr. 38

14 - باب بيان تفضيل الإسلام وأبي أموره أفضل

Die Vorzüglichkeiten im Islam

39- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ. ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ بْنِ الْمُهَاجِرِ: أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ عَنْ أَبِي الْخَيْرِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ. وَتُقْرِئُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ».

مسلم 39, بخاري 12, 28, 6236, ابو داود 5193, نسائي 5015, ابن ماجه 3253

39. Abdullah Bin Amr berichtete: Ein Mann fragte den Gesandten Allahs ﷺ: Welcher* Islam ist vorzüglich (zu praktizieren)? Er antwortete: „**Dass du von deinen Speisen gibst und jeden mit Salam (den Friedensgruß) grüßt, ob du ihn kennst oder nicht.**“

Muslim 39, Buchari 12, 28, 6236, Abu Daud 5193, Nasai 5015, Ibn Madscha 3253

*welche Tat ist im Islam vorzüglich

42- حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ يَحْيَى بْنِ سَعِيدِ الْأَمْوِيُّ: قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي: حَدَّثَنَا أَبُو بُرْدَةَ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي بُرْدَةَ بْنِ أَبِي مُوسَى عَنْ أَبِي بُرْدَةَ عَنْ أَبِي مُوسَى، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَيُّ الْمُسْلِمِينَ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ».

مسلم 40, 41, 42, بخاري 10, 11, ترمذي 2504, نسائي 5014

42. Abu Musa berichtete: Ein Mann fragte den Gesandten Allahs ﷺ: Wer ist unter den Muslimen der Vortrefflichste? Er sagte: **„Jener, vor dessen Zunge und Hand die Muslime sicher sind.“**⁶⁶

Muslim 40, 41, 42, Buchari 10, 11, Tirmidhi 2504, Nasai 5014

15 - باب بيان خصال من اتصف بهم وجد حلاوة الإيمان Eigenschaften dessen, der Freude am Glauben gefunden hat

43- حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ وَ مُحَمَّدٌ بْنُ يَحْيَى بْنِ أَبِي عُمَرَ وَ مُحَمَّدٌ بْنُ بَشَّارٍ جَمِيعًا عَنِ الثَّقَفِيِّ . قَالَ ابْنُ أَبِي عُمَرَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ عَنْ أَبِي يُونُسَ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: «ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ مِنْ حَلَاوَةِ الْإِيمَانِ، مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَتَاهُ اللَّهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَدَّفَ فِي النَّارِ».

مسلم 43، بخاري 16، 21، 6041، 6941، ترمذي 2624، نسائي 5003

⁶⁶ Sahih Buchari ,Version 10: Abdullah Bin Amr Bin Al-³As ﷺ berichtet, dass der Prophet, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, sagte: „Muslim ist derjenige, vor dessen Zunge und Hand die Muslime sicher sind, und ein *Muhadschir* ist derjenige, der sich von dem fernhält, was Allah verboten hat.“

43. Anas رضي الله عنه berichtet: Der Prophet ﷺ, sagte:

„ Es gibt drei (Eigenschaften), in denen man die Süße des Imans (Freude des Glaubens) schmecken wird: Allah und Seinen Gesandten mehr als alles andere zu lieben; einen Menschen nur um Allahs willen zu lieben und es zu verabscheuen zum Unglauben zurückzukehren, nachdem Allah ihn gerettet hat, so wie er es verabscheut, ins Feuer geworfen zu werden.“

Muslim 43, Buchari 16, 21, 6041, Tirmidhi 2624, Nasai 5003

16 - باب وَجُوبِ مَحَبَّةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَكْثَرَ مِنَ الْأَهْلِ وَالْوَالِدِ وَالْوَالِدِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ. وَإِطْلَاقِ عَدَمِ الْإِيمَانِ عَلَى مَنْ لَمْ يُحِبَّهُ هَذِهِ الْمَحَبَّةُ

Die Pflicht, den Gesandten Allahs ﷺ, mehr als die eigene Familie, eigenen Kinder, Eltern und alle Menschen zu lieben. Und jemanden als Ungläubigen zu bezeichnen, der dies nicht tut

44- وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيَّةَ. ح وَحَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ كِلَاهُمَا عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ - وَفِي حَدِيثِ عَبْدِ الْوَارِثِ الرَّجُلُ - حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ أَهْلِهِ وَمَالِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ».

Muslim 44, Buchari 15, Nasai 5028, 5029, Ibn Madscha 67

44. Anas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Ein Diener** – und in Abdulwarith Hadith heißt es: **ein Mann, ist kein Gläubiger, bis ich ihm lieber bin** (oder, bis seine Liebe zu mir stärker ist als zu seiner Familie) **als seine Familie, sein Vermögen und alle Menschen zusammen.**“

Muslim 44, Buchari 15, Nasai 5028, 5029, Ibn Madscha 67

44- (...) حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ ابْنُ بَشَّارٍ قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قُتَادَةَ يُحَدِّثُ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ «لَا يُؤْؤَمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ».

مسلم 44، بخاري 13، ترمذي 2515، نسائي 5031، 5054، ابن ماجه 66

44. (...) Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Jener von euch ist kein Gläubiger, bis ich ihm lieber bin (oder bis seine Liebe zu mir stärker ist) als seine Kinder, seine Eltern und alle (anderen) Menschen.“**

Muslim 44, Buchari 13, Tirmidhi 2515, Nasai 5031, 5054, Ibn Madscha 66

17 - باب الدليل على أن من خصال الإيمان أن يحب لأخيه المسلم ما يحب
لنفسه من الخير

**Der Beweis, dass es zum Charakter des Glaubens gehört,
seinem Bruder (im Islam) das Gute zu wünschen, was
man sich selbst wünscht**

45- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ ابْنُ بَشَّارٍ قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ: حَدَّثَنَا
شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قَتَادَةَ يُحَدِّثُ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ
قَالَ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ (أَوْ قَالَ لِجَارِهِ) مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ».
مسلم 45، بخاري 13، نسائي 5032

45. Anas رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:
„Keiner von euch gilt als gläubig, bis er seinem
Bruder⁶⁷ (oder er sagte: seinem Nachbar) das wünscht,
was er sich selbst wünscht.“

Muslim 45, Buchari 13, Nasai 5032

⁶⁷ Bruder oder Schwester

18 - باب بيان تحريم إيذاء الجار
Das Verbot, den Nachbar zu quälen
- Umgang mit dem Nachbar -

46- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ وَفُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَعَلِيُّ بْنُ خُجْرٍ جَمِيعًا عَنْ
إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ قَالَ ابْنُ أَبِي أَيُّوبَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ قَالَ: أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ عَنْ
أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ لَا يَأْمَنُ جَارَهُ
بَوَاقِهِ».

مسلم 46، بخاري 6016، أحمد 4/31، 5/412، 6/384
البوئاتق: الغوائل والشرور.

46. Abu Hureira رضي الله عنه berichtet: Der Gesandte Allahs ﷺ,
sagte:

**„Derjenige, dessen Nachbar vor seiner Bosheit nicht
bewahrt bleibt, wird nicht ins Paradies gehen.“⁶⁸**

Muslim 46, Buchari 6016, Ahmad 4/31, 5/412, 6/384

⁶⁸ Und in Bucharis Überlieferung: Abu Hureira رضي الله عنه berichtet: Der
Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, sagte:

„Bei Allah, er glaubt nicht! Bei Allah, er glaubt nicht! Bei Allah, er
glaubt nicht.“ Man fragte: „Wer, o Gesandter Allahs?“ Er sagte: „Der,
dessen Nachbar vor seiner Bosheit keine Ruhe hat.“

19 - باب الْحَثِّ عَلَى إِكْرَامِ الْجَارِ وَالصَّيْفِ وَأُزُومِ الصَّمْتِ إِلَّا مِنَ الْخَيْرِ
وَكَوْنِ ذَلِكَ كُلَّهُ مِنَ الْإِيمَانِ

Die Ermutigung, den Nachbar und den Gästen Ehre zu erweisen und zu schweigen, es sei denn über das Gute (zu sprechen), und dies als Teil des Glaubens

- (Über) Die Nachbarschaft, Gastfreundschaft und das Schweigen oder Gutes zu sprechen -

48- حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ جَمِيعًا عَنْ ابْنِ عُيَيْنَةَ قَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنْ عَمْرِو أَنَّهُ سَمِعَ نَافِعَ بْنَ جُبَيْرٍ يُخْبِرُ عَنْ أَبِي شَرِيحِ الْخُرَاعِيِّ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُحْسِنِ إِلَى جَارِهِ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَنْكُرْ صَيفَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُقِمْ خَيْرًا أَوْ لِيَسْكُتْ».⁶⁹

مسلم 47, 48, 4488, 4489, 4490, بخاري 6019, 6135, 6475, ترمذي

1967, 1968, ابن ماجه 3672

⁶⁹ وعن عائشة رضي الله عنها قالت: قلت يا رسول الله إن لي جارين فإلى أيهما أهدي؟ قال: (إلى أقربها منك باباً) رواه البخاري.

Aisha ■■■ berichtete: Ich fragte: „O Gesandter Allahs! Ich habe zwei Nachbarn; wem soll ich etwas schenken?“ Er antwortete: „Dem, dessen Tür dir am nächsten ist.“

Sahih Buchari 2259

48. Abu Schuraih Al-Chuza'i berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Wer an Allah und den Jüngsten Tag glaubt, soll zu seinem Nachbar gütig sein, und wer an Allah und den Jüngsten Tag glaubt, soll seinem Gast Ehre (Gastfreundschaft) erweisen. Und wer an Allah und den Jüngsten Tag glaubt, soll Gutes sprechen oder schweigen.“

Muslim 47, 48, 4488, 4489, 4490, Buchari 6019, 6135, 6475, Tirmidhi 1967, 1968, Ibn Madscha 3672

20 - باب بيان كون النهي عن المنكر من الإيمان وأن الإيمان يزيد وينقص
وأن الأمر بالمعروف والنهي عن المنكر واجب

Die Bestimmtheit, dass das Verbieten des Verwerflichen zum Glauben gehört, dass der Glaube zunimmt und abnimmt und dass das Gute zu gebieten und das Verwerfliche (oder das Schlechte) zu verbieten, zwei Pflichten sind

Die Pflicht das Gute zu gebieten und das Verwerfliche zu verbieten und das Ab- und Zunehmen des Glaubens

49- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنْ سُفْيَانَ . ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى : حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ : حَدَّثَنَا شُعْبَةُ كِلَاهُمَا عَنْ قَيْسِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ طَارِقِ بْنِ شَهَابٍ ، وَهَذَا حَدِيثُ أَبِي بَكْرٍ قَالَ : أَوَّلُ مَنْ بَدَأَ بِالْحُطْبَةِ ، يَوْمَ

الْعِيدِ قَبْلَ الصَّلَاةِ: مَرْوَانٌ. فَقَامَ إِلَيْهِ رَجُلٌ. فَقَالَ: الصَّلَاةُ قَبْلَ الْخُطْبَةِ؟. فَقَالَ:
 قَدْ تَرَكْتُ مَا هُنَالِكَ. فَقَالَ أَبُو سَعِيدٍ: أَمَّا هَذَا فَقَدْ قَضَى مَا عَلَيْهِ. سَمِعْتُ رَسُولَ
 اللَّهِ يَقُولُ: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيَعْبَرَهُ بِيَدِهِ. فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ. فَإِنْ لَمْ
 يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ. وَذَلِكَ أَوْعَفُ الْإِيمَانِ“.

مسلم 49، ترمذي 2172، ابو داود 1140، 4340، نسائي 5024، 5023،
 ابن ماجه 1275، 4013

49. Tariq Bin Schihab berichtete: Der erste (Chalif), der am Fasttag vor dem Gebet mit dem Predigen begann, war Marwan. Da stand ein Mann auf und fragte: Soll das Gebet vor der Predigt verrichtet werden? Marwan sagte: Man hat das unterlassen.

Da sagte Abu Said (Al-Chudri): Was diesen Mann angeht, hat dieser erfüllt, was ihm (als Pflicht) obliegt. (Denn auch) Ich habe den Gesandten Allahs ﷺ, sagen hören: „**Wer von euch etwas Übles sieht, soll er es mit seiner eigenen Hand (mit Taten) ändern; wenn er dies nicht kann, so soll er es mit seiner Zunge (mit Worten) verändern; kann er dies auch nicht, dann mit seinem Herzen***, und dies ist das Schwächste** des Glaubens.“

Muslim 49, Tirmidhi 2172, Abu Daud 1140, 4340, Nasai 5023, 5024, Ibn Madscha 1275, 4013

*das heißt, der Wunsch, etwas zu ändern

**das Schwächste, gemeint ist hier das Mindeste

22 - باب بيان أنَّهُ لا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلاَّ الْمُؤْمِنُونَ وَأَنَّ مَحَبَّةَ الْمُؤْمِنِينَ مِنَ
الإيمانِ وَأَنَّ إِفْشَاءَ السَّلَامِ سَبَبٌ لِحُصُولِهَا

Die Gewissheit, dass nur Gläubige ins Paradies eingehen werden; die Liebe zu den Gläubigen gehört zum Glauben und das Verbreiten des Friedensgruß' (Assalamu alaikum) ist ein Grund, das Paradies zu erreichen
- Das Paradies für die Gläubigen, die Liebe zu den Gläubigen und das Verbreiten des Friedensgruß' (als Weg zum Paradies)

54- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ وَكِيعٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا. وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا. أَوْلا أَدُلُّكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟» «أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ».

مسلم 54، ابن ماجه 68

54. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ihr werdet das Paradies nicht betreten, bis ihr glaubt, und ihr werdet nicht glauben, bis ihr einander liebt. Soll ich euch (eine Sache) nennen, womit ihr einander lieben werdet? Verbreitet den Friedensgruß unter euch.“

Muslim 54, Buchari 68

54 (...) وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، أُنْبَأَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ، بِهَذَا الْإِسْنَادِ
قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَدْخُلُونَ
الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا " . بِمِثْلِ حَدِيثِ أَبِي مُعَاوِيَةَ وَوَكَيْعٍ .

Eine andere Überlieferung:

54. (...) „Bei Dem, in Dessen Händen meine Seele liegt,
ihr werdet das Paradies nicht betreten, bis ihr glaubt...“

23 - باب بيان أن الدين النصيحة

Der aufrichtige Rat als Teil des Glaubens

55- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبَّادٍ الْمَكِّيُّ : حَدَّثَنَا سُفْيَانُ . قَالَ : قُلْتُ لِ سُهَيْلٍ : إِنَّ عَمْرًا حَدَّثَنَا عَنِ الْقَعْقَاعِ عَنْ أَبِيكَ . قَالَ : وَرَجَوْتُ أَنْ يُسْقِطَ عَنِّي رَجُلًا . قَالَ فَقَالَ : سَمِعْتُهُ مِنَ الَّذِي سَمِعَهُ مِنْهُ أَبِي . كَانَ صَدِيقًا لَهُ بِالشَّامِ . ثُمَّ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنْ سُهَيْلٍ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ ، أَنَّ النَّبِيَّ قَالَ : «الدين النصيحة» قُلْنَا : لِمَنْ ؟ قَالَ : «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ» .

مسلم 55، ابو داود 4944، نسائي 4208، 4209

55. Tamim Addari überlieferte, dass der Prophet sagte: „Religion ist der aufrichtige Rat.“ Wir fragten: Wofür/Wozu? Er sagte: „Für Allah, Sein Buch, Seinen Gesandten, Vorsteher der Muslime und für das ganze Volk.“

Muslim 55, Abu Daud 4944, Nasai 4208, 4209

*oder die Aufrichtigkeit

56- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ ، وَأَبُو أُسَامَةَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي خَالِدٍ ، عَنْ قَيْسٍ ، عَنْ جَرِيرٍ ، قَالَ بَايَعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى إِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَالتُّصْحِحِّ لِكُلِّ مُسْلِمٍ

مسلم 56، بخاري 57، 524، 1401، 2157، 2715، ترمذي 1925، نسائي

4200

56. Dschurair berichtete: Ich haben dem Gesandten Allahs ﷺ, den Treueeid auf das Verrichten des Gebets, das Entrichten der Zakat und den aufrichtigen Rat jedem Muslim gegenüber, geleistet.

Muslim 56, Buchari 57, 524, 1401, 2157, 2715, Tirmidhi 1925; Nasai 4200

26- باب بيان نقصان الإيمان بالمعاصي ونفيه عن المتكسب بالمعصية على
إرادة نفي كماله

**Das Abnehmen des Glaubens durch Sünden und das
Aufheben (des Glaubens) für den, der sie begeht**

57- حَدَّثَنِي حَزْمَةُ بْنُ يَحْيَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرَانَ التَّجِيبِيُّ، أَنَّ ابْنَ أَبِي وَهْبٍ، قَالَ أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، قَالَ سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ بْنَ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، وَسَعِيدَ بْنَ الْمُسَيَّبِ، يَقُولَانِ قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "لَا يَزْنِي الزَّانِي حِينَ يَزْنِي وَهُوَ مُؤْمِنٌ وَلَا يَسْرِقُ السَّارِقُ حِينَ يَسْرِقُ وَهُوَ مُؤْمِنٌ وَلَا يَشْرَبُ الْخَمْرَ حِينَ يَشْرَبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ".
مسلم 57، بخاري 5578

57. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Derjenige, der Ehebruch begeht, ist nicht gleichzeitig ein Mu'min (Gläubiger), während er Ehebruch begeht. Und derjenige der Diebstahl begeht, ist nicht gleichzeitig ein Gläubiger, während er einen

Diebstahl begeht. Und jemand der Wein trinkt, ist nicht gleichzeitig ein Gläubiger während er trinkt.“

Muslim 57; Buchari 5578

57- (...) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ سُلَيْمَانَ، عَنْ ذَكْوَانَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لَا يَزْنِي الزَّانِي حِينَ يَزْنِي وَهُوَ مُؤْمِنٌ وَلَا يَسْرِقُ حِينَ يَسْرِقُ وَهُوَ مُؤْمِنٌ وَلَا يَشْرَبُ الْخَمْرَ حِينَ يَشْرَبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ وَالتَّوْبَةُ مَعْرُوضَةٌ بَعْدَ "

مسلم 57 (...), بخاري 6810، نسائي 4886

57 (...) Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Während derjenige der Ehebruch begeht, begeht er es nicht und er gleichzeitig mu'min (gläubig) ist. Und ein Dieb begeht keinen Diebstahl, und während er Diebstahl begeht und ist er gleichzeitig (immer)noch ein Gläubiger. Und jemand trinkt kein Wein, während er trinkt und er wäre gleichzeitig ein Gläubiger. Und die Tauba ist immer noch vorhanden.“

Oder: Ein Mu'min bleibt kein Mu'min, während er außerehelichen Geschlechtsverkehr hat, noch ist er ein Mu'min, während er stiehlt und er ist kein Mu'min, während er Berauschendes trinkt. Doch die Tauba, (es zu bereuen und damit aufzuhören), ist immer möglich.

25 - باب بيان خصال المتافق
Eigenschaften des Heuchlers

58- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ . ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ . ح وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ : حَدَّثَنَا وَكِيعٌ . حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُرَّةَ عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَتْ مُتَافِقًا خَالِصًا. وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَلَّةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَلَّةٌ مِنَ التَّفَاقِ. حَتَّى يَدْعَهَا: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ. وَإِذَا عَاهَدَ عَدَرَ. وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ. وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ» غَيْرَ أَنَّ فِي حَدِيثِ سُفْيَانَ «وَإِنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ التَّفَاقِ» .
مسلم 58، بخاري 34، 2459، 3178، ترمذي 2632، ابو داود 4688

58. Abdullah Bin Amr Bin Al-³As⁴ berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wer vier (Eigenschaften) besitzt, ist ein vollständiger Heuchler, und wer eine von diesen Eigenschaften besitzt, der hat eine Eigenschaft der Heuchelei, bis er damit aufhört: Wenn ihm etwas anvertraut wird, wird er untreu, wenn er spricht, lügt er, wenn er verspricht, bricht er es und wenn er streitet, wird er das Maß überschreiten.“

Muslim 58, Buchari 34, 2459, 3178, Tirmidhi 2632, Abi Daud 4688

59- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي حَبْشَةَ وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ - وَاللَّفْظُ لِيَحْيَى . . قَالَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ . قَالَ: أَخْبَرَنِي أَبُو سَهْلٍ نَافِعُ بْنُ مَالِكِ بْنِ أَبِي عَامِرٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا اتَّخَذَ حَاوِيًّا».

مسلم 59، بخاري 33، 2682، 2749، ترمذي 2631، نسائي 5036

حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ مُكْرَمٍ الْعَمِّيُّ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ قَيْسِ أَبِي زَكِيٍّ، قَالَ سَمِعْتُ الْعَلَاءَ بْنَ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، يُحَدِّثُ هَذَا الْإِسْتِثْنَاءَ وَقَالَ «آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ... وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى وَرَعِمَ أَنَّهُ مُسْلِمٌ».

ترمذي 2631

وَحَدَّثَنِي أَبُو نَصْرِ النَّمَّازُ وَ عَبْدِ الْأَعْلَى بْنُ حَمَّادٍ قَالَ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ دَاوُدَ بْنِ أَبِي هِنْدٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ بِمِثْلِ حَدِيثِ يَحْيَى بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ الْعَلَاءِ. ذَكَرَ فِيهِ «وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى وَرَعِمَ أَنَّهُ مُسْلِمٌ».

59. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Die Merkmale eines Heuchlers sind drei: Wenn er spricht, lügt er, wenn er etwas verspricht, bricht er es, und wenn ihm etwas anvertraut wird, betrügt er.“

In einer anderen Überlieferung heißt es zusätzlich: „Und (selbst) wenn er fastet, betet und behauptet, ein Muslim zu sein.“

Tirmidhi 2631

27 - باب بيان حال إيمان من رغب عن أبيه وهو يعلم

Wer sich jemand anderen wissentlich zum Vater nimmt
als seinen eigenen

61- وحدثني زهير بن حرب : حدثنا عبد الصمد بن عبد الوارث . حدثنا أبي . حدثنا حسين المعلم عن ابن بريدة عن يحيى بن يعمر أن أبا الأسود حدثه عن أبي ذر ، أنه سمع رسول الله يقول : «أيما رجل ادعى لغير أبيه وهو يعلمه ، إلا كفر . ومن ادعى ما ليس له فليس منا . وليتبرأ مفعده من النار . ومن دعا رجلاً بالكفر ، أو قال : عدو الله ، وليس كذلك . إلا حار عليه .“
مسلم 61 ، بخاري 3508

61. Abu Dhar berichtete, dass er den Gesandten Allahs ﷺ, hörte, sagen hörte: „Jemand, der seine Zugehörigkeit zu einem anderen als seinem (eigenen) Vater vorgibt und er weiß es, der ist gewiss vom Glauben abgekommen. Und behauptet Besitzer einer Sache zu sein, die ihm nicht gehört, der gehört nicht zu uns und soll seinen Sitz im Feuer einnehmen. Und wer jemanden des Unglaubens beschuldigt, oder (zu ihm) sagt: Feind Allahs, es jedoch nicht der Fall ist, wird ihn dies selbst treffen.“

Muslim 61, Buchari 3508

63- حَدَّثَنِي عَمْرُو التَّائِدُ، حَدَّثَنَا هُشَيْمُ بْنُ بَشِيرٍ، أَخْبَرَنَا خَالِدٌ، عَنْ أَبِي عَثْمَانَ، قَالَ لَمَّا ادَّعَى زِيَادٌ لَقِيْتُ أَبَا بَكْرَةَ فَقُلْتُ لَهُ مَا هَذَا الَّذِي صَنَعْتُمْ إِنِّي سَمِعْتُ سَعْدَ بْنَ أَبِي وَقَّاصٍ يَقُولُ سَمِعَ أُذُنَايَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَقُولُ " مَنْ ادَّعَى أَبَا فِي الْإِسْلَامِ غَيْرَ أَبِيهِ يَعْلَمُ أَنَّهُ غَيْرُ أَبِيهِ فَالْجَنَّةُ عَلَيْهِ حَرَامٌ ". فَقَالَ أَبُو بَكْرَةَ وَأَنَا سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 مسلم 63، بخاري 4326، 6767، ابو داود 5113، 2610

63. Saad Bin Abi Waqqas berichtete, dass er den Gesandten Allahs ﷺ, mit seinen eigenen Ohren sagen hörte: „Wer im Islam vorgibt einen anderen als seinen eigenen Vater zu haben, **und er weiß, dass jener nicht sein Vater ist, so ist ihm das Paradies verwehrt.**“

Muslim 63; Bucharî 4326, 6767, Abu Daud 5113, Ibn Madscha 2610

63- (...) حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ زَكَرِيَاءَ بْنِ أَبِي زَائِدَةَ، وَأَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ عَاصِمٍ، عَنْ أَبِي عَثْمَانَ، عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي بَكْرَةَ كِلَاهُمَا يَقُولُ سَمِعْتُهُ أُذُنَايَ، وَوَعَاهُ قَلْبِي مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " مَنْ ادَّعَى إِلَى غَيْرِ أَبِيهِ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ غَيْرُ أَبِيهِ فَالْجَنَّةُ عَلَيْهِ حَرَامٌ. "

63. (...) Saad und Abu Bakra, beide berichteten, dass sie den Gesandten Allahs ﷺ, mit ihren eigenen Ohren sagen hörten: „Wer seine Zugehörigkeit zu einem anderen als seinem (eigenen) Vater angibt, **und er weiß, dass jener nicht sein Vater ist, so ist ihm das Paradies verwehrt.**“

28 - باب بيان قول النبي صلى الله عليه وسلم "سبأب المسلم فسوق وقالة كُفْرٌ"

„Die Beschimpfung eines Muslims ist Frevel und ihn bekämpfen ist Kufr (Unglauben)

64- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكَّارٍ بْنُ الرَّيَّانِ وَ عَوْنُ بْنُ سَلَامٍ قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ طَلْحَةَ . ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ. ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى : حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ : حَدَّثَنَا شُعْبَةُ كُلُّهُمْ عَنْ زَيْدِ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ. وَقِتَالُهُ كُفْرٌ» قَالَ زَيْدٌ: فَقُلْتُ لِأَبِي وَائِلٍ: أَنْتَ سَمِعْتَهُ مِنْ عَبْدِ اللَّهِ يَرْوِيهِ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ؟ قَالَ: نَعَمْ. مسلم 64، بخاري 48، 6044، ترمذي 1983، 2635، نسائي 4121، 4122، 4123، 4124

64. Abdullah Bin Mas'du berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Das Beschimpfen eines Muslims ist Frevel und ihn zu bekämpfen, ist Kufr (Unglaube).“

Muslim 64, Buchari 48, 6044, Tirmidhi 1983, 2635, Nasai 4121, 4122, 4123, 4124

29- باب " لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كَمَا رَأَى يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ "

Kehrt nach mir nicht zum Unglauben zurück, sodass die einen von euch die Nacken von den anderen abschlagen

65- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَمُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَابْنُ، بِشَّارٍ جَمِيعًا عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرٍ، عَنْ شُعْبَةَ، ح وَحَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُدْرِكٍ، سَمِعَ أَبَا زُرْعَةَ، يُحَدِّثُ عَنْ جَدِّهِ جَرِيرٍ قَالَ قَالَ لِي النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ " اسْتَنْصِتِ النَّاسَ " . ثُمَّ قَالَ " لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كَمَا رَأَى يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ " .

مسلم 65، بخاري 121، 4405، 6869، 7080، نسائي 4142، ابن ماجه 3942

65. Dschurair berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte während der Abschiedspilgerfahrt zu mir: „**Lass die Menschen zuhören.**“ Dann sagte er: „**Kehrt nach mir nicht zum Unglauben zurück, sodass die einen von euch die Nacken von den anderen abschlagen*.**“

*indem ihr einander tötet

Muslim 65, Buchari 121, 4405, 6869, 7080, Nasai 4142, Ibn Madscha 3942

66- وَحَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ وَاقِدِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِمِثْلِهِ .

مسلم 66، بخاري 4402، 4403، 6166، 6785، 6868، 7077، ابو داود 4686، نسائي 4136، ابن ماجه 3943

66. Ibn Umar رضي الله عنهما überliefert den gleichen Hadith, siehe Nr. 65.

Muslim 66, Buchari 4402, 4403, 6166, 6785, 6868, 7077, Abu Daud 4686, Nasai 4136, Ibn Madscha 3943

32 - باب بيان كفر من قال مُطِرْنَا بِالنَّوْءِ

Der Unglaube desjenigen, der sagt: Der Regen fiel auf
uns durch den Zyklus herab

71- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ كَيْسَانَ عَنْ
عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدِ الْجُهَنِيِّ قَالَ: صَلَّى بِنَا رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْحُدَيْبِيَةِ فِي إِثْرِ السَّمَاءِ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلِ. فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ
عَلَى النَّاسِ فَقَالَ: «هَلْ تَذَرُونَ مَاذَا قَالَ رَبِّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ:
«قَالَ: أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ فِي وَكَافِرٌ. فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ
وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ فِي كَافِرٌ بِالْكُوكِبِ. وَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِنَوْءِ كَذَا
وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ فِي مُؤْمِنٌ بِالْكُوكِبِ.»

71مسلم، بخاري 846، 1038، 4147، 7503، ابو داود 3906، نسائي 1524

71. Zaid Bin Chalid Al-Dschuhani berichtete: Der Gesandte Allahs leitete uns in Al-Hudaibiya im Morgen gebet auf den Spuren des Regens der vergangenen Nacht.

Als er (mit dem Gebet) fertig war, kam er auf die Menschen zu und sagte: **„Wisst ihr, was euer Herr gesagt hat?“** Sie antworteten: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten. Er sagte: **„Er (Allah) sagte: Unter Meinen Dienern gibt es welche, die morgens aufstehen und an Mich glauben, und welche, die nicht an Mich glauben. Was jenen angeht, der sagt: Es regnete durch**

die Gnade Allahs und Seine Barmherzigkeit, der glaubt an Mich und verleugnet die Sterne. Was jedoch den angeht, der sagt: Es regnete durch die Sterne des Soundso, der verleugnet Mich und glaubt an die Sterne.“

Muslim 71, Buchari 846, 1038, 4147, 7503, Abu Daud 3906, Nasai 1524

33 - باب الدليل على أن حب الأنصار وعلي - رضى الله عنهم - من الإيمان
وعلاماته وبغضهم من علامات التناق

Der Beweis, dass die Liebe zu den Ansar (den Helfern) und zu Ali, Allahs Wohlgefallen auf ihnen, zum Glauben und zu seinen Merkmalen zählt und sie zu verachten gehört zu den Eigenschaften der Heuchelei

74 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ عَنْ شُعْبَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَبْرِ قَالَ: سَمِعْتُ أَنَسًا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «آيَةُ الْمُتَأَفِّقِ: بُغْضُ الْأَنْصَارِ. وَآيَةُ الْمُؤْمِنِ: حُبُّ الْأَنْصَارِ».
مسلم 74 ، بخاري 17 ، 3784 ، نسائي 5034

74. Anas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die Eigenschaft des Heuchlers ist der Haß gegenüber den Ansar (den Helfern), und die Eigenschaft des Gläubigen ist die Liebe zu den Ansar.“

Muslim 74, Buchari 17, 3784, Nasai 5034

75- وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ: حَدَّثَنِي مُعَاذُ بْنُ مُعَاذٍ ح وَحَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ وَاللَّفْظُ لَهُ حَدَّثَنَا أَبِي. حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ قَالَ: سَمِعْتُ الْبَرَاءَ، يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ أَنَّهُ قَالَ فِي الْأَنْصَارِ: «لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ وَلَا يُبْغِضُهُمْ إِلَّا مُنَافِقٌ. مَنْ أَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُ اللَّهُ. وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ». قَالَ شُعْبَةُ: قُلْتُ لِعَدِيِّ. سَمِعْتَهُ مِنَ الْبَرَاءِ؟ قَالَ: إِيَّايَ حَدَّثَ.

مسلم 75 ، بخاري 3783 ، ترمذي 3899 ، ابن ماجه 163

75. Al-Bara' berichtet vom Propheten ﷺ, dass er über die Ansar sagte: „Niemand liebt sie außer den Gläubigen, und niemand hasst sie außer ein Heuchler. Wer sie liebt, den liebt Allah und wer sie hasst, den hasst Allah.“

Muslim 75, Buchari 3783, Tirmidhi 3899, Ibn Madscha 163

78- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ وَ أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ. ح وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَاللَّفْظُ لَهُ أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ عَنْ زَرَ قَالَ: قَالَ عَلِيٌّ: وَالَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَبَرَأَ النَّسَمَةَ* إِنَّهُ لَعَهْدُ النَّبِيِّ الْأَمِيِّ لِيَّ: أَنْ لَا يُحِبَّنِي إِلَّا مُؤْمِنٌ، وَلَا يُبْغِضَنِي إِلَّا مُنَافِقٌ.

مسلم 78، ترمذي 3736، نسائي 5033، 5037، ابن ماجه 114

النووي: *النسمة: حكي الأزهري أن النسمة هي النفس، وأن كل دابة في جوفها روح فهي نسمة

78. Ali sagte: Ich schwöre bei Dem, Der den Kern spaltet und das Atmen (gemeint ist die Seele) erschuf, dass es die Zusicherung des Lesens und Schreibens unkundi-

ge Prophet ist, dass mich niemand lieben wird außer ein Gläubiger und, dass mich niemand hassen wird außer ein Heuchler.

Muslim 78, Tirmidhi 3736, Nasai 5033, 5037, Ibn Madscha

114

35 - باب بيان إطلاق اسم الكُفْر على من ترك الصلاة

Denjenigen des *Kufr* zu bezeichnen, der das Gebet unterlassen hat

81- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو كُرَيْبٌ قَالَا: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا قرَأَ ابْنُ آدَمَ السُّجْدَةَ فَسَجَدَ، اعْتَرَلَ الشَّيْطَانُ يَبْكِي. يَقُولُ: يَا وَيْلَهُ. وَفِي رِوَايَةٍ أَبِي كُرَيْبٍ: يَا وَيْلِي. أُمِرَ ابْنُ آدَمَ بِالسُّجُودِ فَسَجَدَ فَلَهُ الْجَنَّةُ. وَأُمِرْتُ بِالسُّجُودِ فَأَيْبْتُ فَلِيَ النَّارُ».

مسلم 81، ابن ماجه 1052

81. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn der Sohn Adams *Assadschda* (Niederwerfungsverse) rezitiert hat und die Niederwerfung vollzogen hat, geht der Satan weinend davon und sagt: O wehe ihm (Abu Kurais Version: wehe mir), befohlen wurde dem Sohn Adams die Niederwerfung, er hat sich niedergeworfen und für ihn ist das Paradies. Mir wurde sie (die Niederwerfung ebenfalls) befohlen, und ich habe mich verweigert, und für mich ist das Feuer.“

Muslim 81, Ibn Madscha 1052

82- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ وَ عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ كِلَاهُمَا عَنْ جَرِيرٍ .
 قَالَ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي سَفْيَانَ قَالَ: سَمِعْتُ جَابِرًا يَقُولُ:
 سَمِعْتُ النَّبِيَّ يَقُولُ: «لَنْ يَكُونَ الرَّجُلُ وَيَتَى الشِّرْكَ وَالْكُفْرَ تَرَكَ الصَّلَاةَ»
 مسلم 82، ترمذي 2618، نسائي 463

82. Dschabir رضي الله عنه berichtet: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen:

„Zwischen dem Menschen und der Götzendienerei und dem Unglauben ist das Unterlassen des Gebetes.“⁷⁰

Muslim 82, Tirmidhi 2618, Nasai 463

⁷⁰ Ähnliche Überlieferung: „Das Abkommen zwischen uns und ihnen ist das Gebet..Wer auch immer es unterlässt, hat Kufr begangen.“
 Überliefert in Tirmidhi 2621, An–Nasâi 463 und Ibn Mâdscha 1079.

36 - باب بيان كون الإيمان بالله تعالى أفضل الأعمال

Die Vortrefflichste aller Taten - der Glaube an Allah, Den Allmächtigen

83- وَحَدَّثَنَا مَنْصُورُ بْنُ أَبِي مُرَاجِمٍ : حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ سَعْدٍ . ح وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ بْنِ زِيَادٍ : أَخْبَرَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ يَعْنَى ابْنَ سَعْدٍ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيْبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «إِيمَانٌ بِاللَّهِ» قَالَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» قَالَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: «حَجٌّ مُبْرُورٌ». وَفِي رِوَايَةِ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرٍ قَالَ: «إِيمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ». وَحَدَّثَنِيهِ مُحَمَّدُ بْنُ زَافِعٍ وَعَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ عَنْ عَبْدِ الرَّزَّاقِ. أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنِ الرَّهْرِيِّ، بِهَذَا الْأَسْنَادِ، مِثْلَهُ.

مسلم 83، بخاري 26، 1519، نسائي 5000، 2623، 3130
المبرور: هو الذي لا يرتكب صاحبه فيه معصية.

83. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete, dass man den Gesandten Allahs ﷺ, fragte: Welche Tat ist die beste? Er ﷺ, antwortete: „Der Glaube an Allah.“ Man fragte: Was dann? Er ﷺ, antwortete: „Der Einsatz auf dem Wege Allahs.“ Man fragte: Was dann? Er ﷺ, antwortete: „Die pflichtgemäß und aufrichtig vollzogene Hadsch.“

Und in Muhammad Bin Jaafars Überlieferung: „...der Glaube an Allah und Seinen Gesandten.“

84- حَدَّثَنِي أَبُو الرَّبِيعِ الرَّهْزَائِيُّ حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ ح
و حَدَّثَنَا حَلْفُ بْنُ هِشَامٍ وَاللَّفْظُ لَهُ حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ
عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي مُرَاوِحٍ اللَّيْثِيِّ عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ الْأَعْمَالِ
أَفْضَلُ قَالَ: "الْإِيمَانُ بِاللَّهِ وَالْجِهَادُ فِي سَبِيلِهِ." قَالَ قُلْتُ أَيُّ الرِّقَابِ أَفْضَلُ
قَالَ: "أَنْفُسُهَا عِنْدَ أَهْلِهَا وَأَكْثَرُهَا تَمَمًا." قَالَ قُلْتُ فَإِنْ لَمْ أَفْعَلْ قَالَ: "تُعِينُ
صَانِعًا أَوْ تَصْنَعُ لِأَخْرَقٍ." قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِنْ صَعُفْتُ عَنْ بَعْضِ
الْعَمَلِ قَالَ تَكْفُفْ شَرِّكَ عَنِ النَّاسِ فَإِنَّهَا صَدَقَةٌ مِنْكَ عَلَى نَفْسِكَ

مسلم 84، بخاري 2518، نسائي 3129، ابن ماجه 2523

وقوله - صلى الله عليه وسلم: "تعين صانعا، أو تصنع لأخرق." الأخرق هو الذي ليس بصانع. يقال: رجل أخرق، وامرأة خرقاء: لمن لا صنعة له، فإن كان صانعا حاذقا قيل: رجل صنع بفتح النون، وامرأة صناع بفتح الصاد.

84. Abu Dharr berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, welche Taten sind die vorzüglichsten?

Er antwortete: „**Der Glaube an Allah und der Einsatz auf Seinem Weg.**“ Ich fragte: Und welche Nacken (Befreiung eines Sklavens) sind die wertvollsten? Er antwortete: „**Die bei ihren Familien am beliebtesten, und die (zum Freikaufen) teuersten.**“ Ich fragte: Und wenn ich nicht in der Lage dazu bin? Er sagte: „**Einem Bedürftigen helfen, seine Arbeit besser zu verrichten, wenn er selbst nicht in der Lage dazu ist.**“ Ich fragte dann:

O Gesandter Allahs, was ist, wenn ich zu schwach im Ausführen solcher (guten) Taten bin (in solch guten

Taten nachlässig werde)? Er antwortete: **„Füge niemandem Unrecht zu, das ist eine Sadaqa (Almosen) von dir für dich selbst.“**

Muslim 84, Buchari 2518, Nasai 3129, Ibn Madscha 2523

85- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسَهَّرٍ عَنِ الشَّيْبَانِيِّ عَنِ الْوَلِيدِ ابْنِ الْعِزَّارِ عَنْ سَعْدِ بْنِ إِيسَى أَبِي عَمْرٍو الشَّيْبَانِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ لَوْفِيهَا» قَالَ قُلْتُ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «بِرُّ الْوَالِدَيْنِ» قَالَ قُلْتُ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» فَمَا تَرَكْتُ أَسْتَرِيدُهُ إِلَّا إِزْعَاءَ عَلَيْهِ.

Muslim 85, بخاري 527, 2782, 5970, 7534, ترمذي 173, نسائي 609, 610

85. Abdullah Bin Mas'ud رضي الله عنه berichtet, dass er den Propheten صلى الله عليه وسلم, fragte: „Welche Tat ist die vorzüglichste (d.h. ist Allah am liebsten)?“ Er antwortete:

„Das Verrichten des Gebets zu seiner richtigen Zeit.“

Ich fragte: Und welche dann? Er صلى الله عليه وسلم, antwortete: **„Den Eltern gegenüber Güte erweisen.“** Ich fragte: Und welche dann? Er antwortete: **„Dschihad (der Einsatz) auf dem Wege Allahs.“**

Ich hätte nicht aufgehört ihn weiter zu fragen, wenn es nicht aus Rücksicht zu ihm gewesen wäre.

Muslim 85, Buchari 527, 2782, 5970, 7534, Tirmidhi 173, Nasai 609, 610

37 - باب كَوْنِ الشَّرِكِ أَفْجَحِ الذُّنُوبِ وَيَبَيِّنُ أَعْظَمَهَا بَعْدَهُ

Die schwersten Sünden und Beigesellung ist die schwerste aller Sünden

86- حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ، قَالَ إِسْحَاقُ: أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ، وَقَالَ عُثْمَانُ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ شَرْحِبِيلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ: أَيُّ الذَّنْبِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدَاءً وَهُوَ خَلَقَكَ» قَالَ فُلْتُ لَهُ: إِنَّ ذَلِكَ لَعَظِيمٌ. قَالَ فُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «مَنْ أَنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ مَخَافَةَ أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ» قَالَ فُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «مَنْ أَنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ».

مسلم 86، بخاري 4477، 6001، 6811، 7520، 7532، ترمذي 3182، أبو داود 2310، نسائي 4024

86. Abdullah (Ibn Masud) berichtete: Ich fragte den Gesandten Allahs ﷺ: Welche Sünde ist vor Allah am gewaltigsten? Er antwortete: **„Allah etwas beigesellen, obwohl Er dich erschuf.“** Ich sagte: Wahrlich, dies ist gewaltig. Dann fragte ich: Was dann? Er antwortete: **„Dein Kind aus Furcht vor Hunger zu töten.“** Ich fragte: Was dann? Er antwortete: **„Zina (Unzucht) mit der Frau deines Nachbarn zu begehen.“**

Muslim 86, Buchari 4477, 6001, 6811, 7520, 7532, Tirmidhi 3182, Abu Daud 2310, Nasai 4024

38 - باب بيان الكبائر وأكبرها

Die großen Sünden und die größten von ihnen

87- حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ النَّاقِدُ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ ابْنُ عَلِيَّةَ، عَنْ سَعِيدِ الْجُرَيْرِيِّ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ أَبِي بَكْرَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ كُنَّا عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ "أَلَا أُتْبِئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ - ثَلَاثًا - الْإِشْرَاقُ بِاللَّهِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَشَهَادَةُ الزُّورِ أَوْ قَوْلُ الزُّورِ". وَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُتَّكِنًا فَجَلَسَ فَمَارَالَ يَكْرِزُهَا حَتَّى قُلْنَا لَيْتَهُ سَكَتَ
مسلم 87, بخاري 2654, 5976, 6273, 6274, 6919, ترمذي 1901, 2301.

3019

87. Abu Bakra berichtete von seinem Vater: Wir waren beim Gesandten Allahs ﷺ, und er sagte: „Soll ich euch nicht über die größten Sünden aufklären?“, und wiederholte Folgendes dreimal: **Allah Mitgötter beigesellen, die Grobheit den Eltern gegenüber und das falsche Zeugnis oder die falsche Aussage.**“ Während der Gesandte Allahs ﷺ, dies sagte, setzte er sich auf dem Bodensitzend aufrecht hin und wiederholte es so lange, bis wir sagten: Wenn er doch nur aufhören würde.

88- وَحَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ حَبِيبٍ الْحَارِثِيُّ. حَدَّثَنَا خَالِدٌ وَهُوَ ابْنُ الْحَارِثِ حَدَّثَنَا شُعْبَةُ. أَخْبَرَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي بَكْرٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ عَنِ النَّبِيِّ فِي الْكِبَائِرِ قَالَ: «الْبَشْرُكُ بِاللَّهِ. وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ. وَقَتْلُ النَّفْسِ. وَقَوْلُ الزُّورِ».

مسلم 88, بخاري 2653, 5977, 6871, ترمذي 1207, 3018, نسائي 4021, 4882

88. Anas berichtete vom Propheten über die größten Sünden: „Allah Mitgötter beigesellen, die Grobheit den Eltern gegenüber, die Tötung eines Menschen und die falsche Aussage.“

89- حَدَّثَنِي هَارُونُ بْنُ سَعِيدٍ الْأَيْمِيُّ . حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ . قَالَ: حَدَّثَنِي سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ عَنْ ثَوْرِ بْنِ زَيْدٍ عَنْ أَبِي الْعَيْثِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُفْبِقَاتِ» قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشِّرْكَ بِاللَّهِ. وَالسِّخْرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ“.

89 مسلم، 2767 و 5764 و 6857 بخاري، 2874 ابو داود، 3673 نسائي المهلكات.

89. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Hütet euch vor den sieben vernichtenden (großen) Sünden!“ **Man fragte:** O Gesandter Allahs, welche sind das? Er ﷺ, antwortete: „Allah einen Partner zur Seite stellen; die Zauberei; das Töten einer Seele, die Allah unantastbar gemacht hat, außer zu Recht; das Aufzehren des Besitzes der Waisen und das Nehmen von Zinsen; (aus Feigheit) die Flucht an der Front vor

dem Feind und die (Unzuchts-) Verleumdung der ehrbaren, ahnungslosen Muminat (gläubigen Frauen).“

90- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ . حَدَّثَنَا اللَّيْثُ عَنِ ابْنِ الْهَادِ عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ حُمَيْدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مِنَ الْكِبَائِرِ شِمُّ الرَّجُلِ وَالِدَيْهِ» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَهَلْ يَشْتَمُ الرَّجُلُ وَالِدَيْهِ؟ قَالَ: «نَعَمْ. يَسُبُّ أَبَا الرَّجُلِ، فَيَسُبُّ أَبَاهُ. وَيَسُبُّ أُمَّهُ، فَيَسُبُّ أُمَّهُ.»
90 مسلم، 5973 بخاري، 1902 ترمذي، 5141 ابو داود

90. Abdullah Bin Amr Bin Al-‘As^{رضي الله عنه} berichtete:

Der Gesandte Allahs^ﷺ, sagte: **„Zu den größten Sünden gehört das Beschimpfen der eigenen Eltern.“**

Die Leute fragten: O Gesandter Allahs! Beschimpft überhaupt jemand seine eigenen Eltern? Er sagte: **„Ja, wenn jemand den Vater des Anderen beschimpft, der dann (wiederum) seinen Vater beschimpft, und wenn jemand die Mutter eines Anderen beschimpft und der Andere dann seine Mutter beschimpft.“**

39 - باب تحريم الكبر وبيانہ

Verbot von Hochmut und die Erklärung

91- وحدثنا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ وَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ دِينَارٍ
جَمِيعًا عَنْ يَحْيَى بْنِ حَمَّادٍ. قَالَ ابْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ حَمَّادٍ.
أَخْبَرَنَا شُعْبَةُ عَنْ أَبِي بَانٍ بْنِ تَغْلِبٍ عَنْ فُضَيْلِ بْنِ الْقَيْسِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ
التَّحِييِّ عَنْ عَلْقَمَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «لَا
يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ» قَالَ رَجُلٌ: إِنَّ
الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسَنًا، وَتَعْلَاهُ حَسَنَةٌ. قَالَ: «لَنْ يَرْضَى اللَّهُ
جَمِيلًا يُحِبُّ الْجَمَالَ. الْكِبَرُ: بَطْرُ الْحَقِّ وَغَمَطُ النَّاسِ».

91 مسلم، 1999 ترمذي

91. Abdullah Bin Masud überliefert vom Propheten ﷺ: „Wer nur das Gewicht eines Stäubchens Hochmut in seinem Herzen trägt, wird nicht ins Paradies eingehen.“ Ein Mann sagte: Ein Mann hat es aber gerne, dass seine Kleidung schön ist und seine Schuhe schön sind? Er sagte: „Wahrlich, Allah ist schön und Er liebt die Schönheit.“

(Doch) Hochmut ignoriert das Recht und ist (eine) Missachtung der Menschen."

Einige weitere Ahadith über Hochmut, auch aus anderen Hadith-Werken:

وعن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه، عن النبي صلى الله عليه وسلم، قَالَ: « لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ !. ” فَقَالَ رَجُلٌ: إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسَنًا، وَتَعَالَى حَسَنَتُهُ؟ قَالَ: « إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ، الْكِبَرُ: بَطْرُ الْحَقِّ وَغَمَطُ النَّاسِ. ” رواه مسلم. » « بَطْرُ الْحَقِّ: دَفْعُهُ وَرَدُّهُ عَلَى قَائِلِهِ، وَ” غَمَطُ النَّاسِ“: اخْتِقَارُهُمْ. 91 مسلم، 1999 ترمذي

Abdullah Ibn Masud überliefert vom Propheten صلى الله عليه وسلم: „Wer nur das Gewicht eines Stäubchens Hochmut in seinem Herzen trägt, wird nicht ins Paradies eingehen.“ Ein Mann sagte: Ein Mann hat es aber gerne, dass seine Kleidung schön ist und seine Schuhe schön sind? Er sagte: „Wahrlich, Allah ist schön und Er liebt die Schönheit. (Doch) Hochmut ignoriert das Recht und ist (eine) Missachtung der Menschen.“

وعن سلمة بن الأكواع رضي الله عنه: أَنَّ رَجُلًا أَكَلَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم بِشِمَالِهِ، فَقَالَ: « كُلْ بِيَمِينِكَ. ” قَالَ: لَا أَسْتَطِيعُ ! قَالَ: « لَا اسْتَطَعْتَ. ” مَا مَنَعَهُ إِلَّا الْكِبَرُ. قَالَ: فَمَا رَفَعَهَا إِلَى فِيهِ. رواه مسلم.

Salama Bin Amr Bin Al-Akwa' رضي الله عنه berichtete: Im Gegenwart des Propheten صلى الله عليه وسلم aß ein Mann mit der linken Hand. Er صلى الله عليه وسلم sagt: „Iss mit deiner rechten Hand!“ Er (der Mann) sagte: „Ich kann das nicht.“ Der Prophet صلى الله عليه وسلم sagte: „Du sollst auch nicht können!“ Nichts hat den Mann verhindert mit der rechten Hand zu essen,

außer Hochmut und tatsächlich geschah es, dass er sie nicht wieder zu seinem Mund heben konnte. (Muslim Buchari)

وَعَنْ حَارِثَةَ بْنِ وَهَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، يَقُولُ: «أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَهْلِ النَّارِ: كُلُّ عَثَلٍ جَوَاطِئُ مُسْتَكْبِرٍ». متفقٌ عَلَيْهِ، وتقدم شرحه في بابِ ضعفَةِ المسلمين.

Haritha Bin Wahb رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ sagt: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „Soll ich euch von den Bewohnern des Feuers erzählen? Es ist jeder, der unverschämt, hochnäsigt und arrogant ist.“⁷¹

وَعَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «اِحْتَجَّتِ الْجَنَّةُ وَالنَّارُ، فَقَالَتِ النَّارُ: فِي الْجَبَّارُونَ وَالْمُتَكَبِّرُونَ. وَقَالَتِ الْجَنَّةُ: فِي ضِعْفَاءِ النَّاسِ وَمَسَاكِينِهِمْ، فَقَضَى اللَّهُ بَيْنَهُمَا: إِنَّكَ الْجَنَّةُ رَحْمَتِي أَرْحَمُ بِكَ مِنْ أَشَاءِ، وَإِنَّكَ النَّارُ عَذَابِي أَعَذِّبُ بِكَ مِنْ أَشَاءِ، وَلِكُلِّكُمَا عَلَيَّ مَلُؤْهَا». رواه مسلم.

Abu Said Al-Chudri رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ berichtete: Der Prophet ﷺ sagte: „Die Hölle und das Paradies stritten sich. Die Hölle sagte: Die Gewalttätigen und die Hochmütigen sind in mir. Und das Paradies sagte: Die Schwachen der Menschen und die Bedürftigen sind in mir. Allah fällte zwischen ihnen das Urteil: Du bist das Paradies, Meine Barmherzigkeit, mit der Ich Mich erbarme, wem Ich will. Und du bist das Höllenfeuer, Meine Strafe, mit dir bestrafe Ich, wen Ich will und es obliegt Mir euch beiden zu füllen.“ (Muslim)

وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، قَالَ: «لَا يَنْظُرُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَى مَنْ جَرَّ إِزَارَهُ بَطْرًا». متفقٌ عَلَيْهِ.

⁷¹ Authentisch: Sahih Buchari 2692, Sahih Muslim 2605

Ibn `Umar رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Allah wird in *Yawmul Qiyama* (am Tag der Auferstehung) diejenigen nicht anschauen, die ihre Kleidung aus Überheblichkeit hinter sich (am Boden) ziehen lassen.“ (Buchari und Muslim)

وعنه، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يُرَكِّبُهُمْ، وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: شَيْخٌ زَانٍ، وَمَلِكٌ كَذَّابٌ، وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ.»⁷² «الْعَائِلُ»: الْفَقِيرُ.

Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „(Es gibt) drei, mit denen Allah am Tage der Auferstehung nicht sprechen und ihre Rechtfertigung nicht annehmen wird, sie nicht ansehen wird und für sie wird es eine schmerzliche Strafe geben: Ein alter Mann, der Ehebruch begeht, ein König (Staatsoberhaupt), der ein Lügner ist und ein hochmütiger Bedürftiger.“

وعنه، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قَالَ اللَّهُ ﻋَلَيْكَ: الْعِزُّ لِزَارِي، وَالْكَبْرِيَاءُ لِرِدَائِي، فَعَنْ بِنَارِ عَنِّي فِي وَاحِدٍ مِنْهَا فَقَدْ عَدَّبْتُهُ.» رواه مسلم.

Abu Hureira رضي الله عنه berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Allah, der Allmächtige und Erhabene, ﻋَلَيْكَ sagt: "Macht ist Mein Kleid und Hochmut ist Mein Mantel. Wer mit Mir in einem der beiden konkurriert, den bestrafe Ich.“ (Muslim)

وعنه: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، قَالَ: «بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي فِي حُلَّةٍ تُعْجِبُهُ نَفْسُهُ، مُرْجِلٌ رَأْسَهُ، يَخْتَالُ فِي مَشْيَتِهِ، إِذْ حَسَفَ اللَّهُ بِهِ، فَهُوَ يَتَجَلَّجَلُ فِي الْأَرْضِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.» متفقٌ عَلَيْهِ. «مُرْجِلٌ رَأْسَهُ»: أَيُّ مُمَسِّطُهُ، «يَتَجَلَّجَلُ»: بِالْجَمِينِ: أَيُّ يُعْوِضُ وَيَنْزِلُ.

⁷² مسلم 106، ترمذي 1211، ابو داود 4087، 4088، نسائي 2562، 2563،

4470، 4471، 5348، ابن ماجه 2208

Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ sagte: „Während ein Mann in seinem luxuriösen Kleid arrogant, dessen (schulterlangen) Haare gekämmt und hochmütig läuft, lässt Allah ihn unerwartet im Erdboden solange versinken bis zum Tag der Auferstehung.“ (Buchari und Muslim)

: « لَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَذْهَبُ بِنَفْسِهِ ﷺ. قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَعَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ حَتَّى يَكْتَبَ فِي الْجُبَّارِينَ، فَيُصِيبُهُ مَا أَصَابَهُمْ. ” رواه الترمذي، وقال: «حديث حسن.»
» يَذْهَبُ بِنَفْسِهِ. ” أَيُّ: يَرْتَفِعُ وَيَتَكَبَّرُ.

Salama Bin Al-Akwa' ﷺ berichtet, dass der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Ein Mann wird mit seiner Prahlerei so weit gehen, bis er (bei Allah) von den Tyrannen gezählt wird und dann er das Gleich (in der Strafe) abbekommt, wie diese.“

(At-Tirmidhi) ein *hassan* Hadith

Darüber gibt es zahlreiche Ahadith

40 - باب: الدليل على مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ مَاتَ مُشْرِكًا دَخَلَ النَّارَ

Das Paradies für den, der Allah beim Tode keine
Mitgötter beigesellt und das Feuer für den, der als
Götzendiener stirbt

92- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي وَوَكَيْعٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ وَكَيْعٌ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "مَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ" وَقُلْتُ أَنَا وَمَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ
مسلم 92، بخاري 1238، 4497، 6683

92. Abdullah (Ibn Masud) berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „**Wer stirbt und Allah etwas beigesellt, geht ins Feuer ein.**“ Ich sagte zu mir: Und wer stirbt und Allah nichts beigesellt, geht ins Paradies ein.
Muslim 92, Buchari 1238, 4497, 6683

93- وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو كُرَيْبٍ قَالَا: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي سُفْيَانَ عَنْ جَابِرٍ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا الْمُوجِبَاتُ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ. وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ».

93. Dschabir berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ: „Wer stirbt und Allah nichts beigesellt, wird ins Paradies eintreten. Und wer stirbt und Allah etwas beigesellt, wird ins Feuer gehen.“

95- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا لَيْثٌ ح وَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ وَاللَّفْظُ مُتَقَارِبٌ أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَدِيٍّ بْنِ الْخِيَارِ عَنِ الْمُقَدَّادِ بْنِ الْأَسْوَدِ أَنَّهُ أَخْبَرَهُ أَنَّهُ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْتَ إِنْ لَقِيتُ رَجُلًا مِنْ الْكُفَّارِ فَقَاتَلَنِي فَضَرَبَ إِحْدَى يَدَيَّ بِالسَّيْفِ فَقَطَعَهَا ثُمَّ لَادَ مِنِّي بِشَجَرَةٍ فَقَالَ أَسَلَمْتُ لِلَّهِ أَفَأَقْتُلُهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ بَعْدَ أَنْ قَالَهَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "لَا تَقْتُلْهُ!" قَالَ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّهُ قَدْ قَطَعَ يَدِي ثُمَّ قَالَ ذَلِكَ بَعْدَ أَنْ قَطَعَهَا أَفَأَقْتُلُهُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "لَا تَقْتُلْهُ فَإِنْ قَتَلْتَهُ فَإِنَّهُ بِمَنْزِلَتِكَ قَبْلَ أَنْ تَقْتُلَهُ وَإِنَّكَ بِمَنْزِلَتِهِ قَبْلَ أَنْ يَهُولَ كَلِمَتُهُ الَّتِي قَالَ."

مسلم 95، بخاري 4019، 6865

95. Al-Miqdad Bin Al-Aswad berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, wenn ich einem Ungläubigen (im Kampf) begegne, der mit dem Schwert eine meiner Hände abschlägt, dann vor mir zu einem Baum flieht und sagt: Ich bin Allah ergeben (also ein Muslim geworden) - soll ich ihn töten, o Gesandter Allahs, nachdem er das gesagt hat?

Der Gesandte Allahs ﷺ, antwortete: „**Töte ihn nicht!**“ Ich wiederholte: O Gesandter Allahs, er hat aber zuvor

meine Hand abgehackt und es erst danach ausgesprochen. Soll ich ihn töten? Der Gesandte Allahs ﷺ, antwortete: „Töte ihn nicht! Denn, wenn du ihn tötest, so ist er auf deiner Stufe, (auf der du warst,) bevor du ihn getötet hast, und du bist auf seiner Stufe, (auf der er war,) bevor er diese Worte ausgesprochen hatte.“

96- (...) حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ الدَّوْرَقِيُّ، حَدَّثَنَا هُسَيْمٌ، أَخْبَرَنَا حُصَيْنٌ، حَدَّثَنَا أَبُو ظَلَيْبَانَ، قَالَ سَمِعْتُ أُسَامَةَ بْنَ زَيْدِ بْنِ حَارِثَةَ يُحَدِّثُ قَالَ بَعَثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الْحُرَقَةِ مِنْ جُهَيْنَةَ فَصَبَّحْنَا الْقَوْمَ فَهَزَمْنَاهُمْ وَلَجِحْتُ أَنَا وَرَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ رَجُلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا عَشِينَاهُ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ . فَكَفَّ عَنْهُ الْأَنْصَارِيُّ وَطَعَنَتْهُ بِرُمْحِي حَتَّى قَتَلْتُهُ . قَالَ فَلَمَّا قَدِمْنَا بَلَغَ ذَلِكَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لِي " يَا أُسَامَةُ أَقْتَلْتَهُ بَعْدَ مَا قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ " . قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّمَا كَانَ مُتَعَوِّدًا . قَالَ فَقَالَ " أَقْتَلْتَهُ بَعْدَ مَا قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ " . قَالَ فَمَا زَالَ يَكْرِرُهَا عَلَيَّ حَتَّى تَمَّتْ أَنِّي لَمْ أَكُنْ أَسْلَمْتُ قَبْلَ ذَلِكَ الْيَوْمِ . مسلم 96، بخاري 4269، 6872، أبو داود 2643

96. Usama Bin Zaid Bin Haritha berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, schickte uns nach Hurqa bei Dschuhaina. Am nächsten Morgen besiegten wir dessen Einwohner.

Mit einem der Ansar verfolgte ich einen Mann, der, als wir ihn erreicht hatten, sagte: *La ilaha illallah* – es gibt keinen Gott außer Allah. Da ließ der Mann der Ansar

von ihm ab, während ich ihn mit meiner Lanze erstach. Nach unserer Rückkehr, erfuhr der Gesandte Allahs ﷺ, davon und sagte zu mir: „**O Usama, hast du ihn umgebracht, nachdem er sagte: *La ilaha illallah?***“

Ich sagte: O Gesandter Allahs, er (sagte es) nur aus Zufluchtssuche (nicht, weil er es ernst meinte). Er fragte wieder: „**Hast du ihn umgebracht, nachdem er sagte: *La ilaha illallah?***“ Er wiederholte die Frage immer wieder, bis ich mir wünschte, ich hätte den Islam vor diesem Tag* noch nicht angenommen.“ Saad sagte: Und ich, bei Allah, werde keinen Muslim umbringen, bis Thul-Butain (Usama) es getan hat. Ein Mann fragte: Hat denn Allah nicht gesagt: „***Und kämpft gegen sie, bis es keine Verfolgung mehr gibt und (bis) die Religion gänzlich Allahs ist.***“

Saad sagte: Wir haben gekämpft, damit es keine Verfolgung mehr gibt. Du und deine Gefährten aber wollt kämpfen, damit es Verfolgung gibt.

Muslim 96, Buchari, 4269, 6872, Abu Daud 2643

* denn, an dem Tag, an dem ein Mensch den Islam annimmt, werden ihm all seine vorangegangenen Sünden vergeben.

42- باب قَوْلِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - "مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا"

„Wer eine Waffe gegen uns richtet, der ist nicht von uns.“

100- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ بَرَّادٍ الْأَشْعَرِيُّ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالُوا حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنْ بَرِيدٍ، عَنْ أَبِي بُرْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا"

مسلم 100، بخاري 7071، ترمذي 1459، ابن ماجه 2577

100. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wer gegen uns die Waffen richtet, gehört nicht zu uns, und wer uns betrügt, gehört nicht zu uns.“

Muslim 100, Buchari 7071, Tirmidhi 1459, Ibn Madscha 2577

43 - باب قَوْلِ النَّبِيِّ - صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - " مَنْ عَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا " „Wer uns betrügt, gehört nicht zu uns.“

101- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ : حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ وَهُوَ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْقَارِي .
ح وَحَدَّثَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ مُحَمَّدُ بْنُ حَيَّانَ : حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي حَازِمٍ كِلَاهُمَا عَنْ
سُهَيْلِ بْنِ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مَنْ حَمَلَ
عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا، وَمَنْ عَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا».
مسلم 101، ابن ماجه 2575

101. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wer gegen uns die Waffen richtet, gehört nicht zu uns, und wer uns betrügt, gehört nicht zu uns.“

Muslim 101, Ibn Madscha 2575

102- وَحَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ أَبِي أُيُوبَ وَ قُتَيْبَةُ وَ ابْنُ حُجْرٍ . جَمِيعًا عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ
جَعْفَرٍ . قَالَ ابْنُ أُيُوبَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ . قَالَ: أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ
أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ مَرَّ عَلَى صُبْرَةِ طَعَامٍ، فَأَدْخَلَ يَدَهُ فِيهَا، فَتَالَتْ أَصَابِعُهُ
بَلَلًا. فَقَالَ: «مَا هَذَا يَا صَاحِبَ الطَّعَامِ؟» قَالَ: أَصَابَتْهُ السَّمَاءُ يَا رَسُولَ اللَّهِ!
قَالَ: «أَفَلَا جَعَلْتَهُ فَوْقَ الطَّعَامِ كَي يَرَاهُ النَّاسُ، مَنْ عَشَّ فَلَيْسَ مِنِّي».
مسلم 102، ترمذي 1315

102. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete:

Der Gesandte Allahs ﷺ, lief an einem Getreidehaufen vorbei. Als er seine Hand hineinsteckte, wurden seine Finger nass. Er ﷺ, fragte:

„Was ist das, o Besitzer des Lebensmittels?“ Dieser antwortete: Der Himmel hat es getroffen (der Regen war es), o Gesandter Allahs. Er ﷺ, sagte: **„Wäre es nicht besser, du hättest obendrauf gelegt, damit die Leute es sehen! Wer betrügt, gehört nicht zu mir.“**

Muslim 102, Tirmidhi 1315

44 - باب تَحْرِيمِ ضَرْبِ الْخُدُودِ وَشَقِّ الْجُبُوبِ وَالِدَعَا بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ
Verbot der Schläge auf die Wangen, das herunterreißen
der Kleidungsöffnungen und den Ruf der *Dschahiliyya*
(Sitten der vorislamische Unwissenheit)

103- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ. ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَوَكَيْعٌ. ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي. جَمِيعًا عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُرَّةَ عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الْخُدُودَ، أَوْ شَقَّ الْجُبُوبَ. أَوْ دَعَا بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ». هَذَا حَدِيثٌ يَحْيَى. وَأَمَّا ابْنُ نُمَيْرٍ وَأَبُو بَكْرِ فَقَالَا «وَشَقِّ وَدَعَا» بِغَيْرِ أَلْفٍ.

مسلم 103, بخاري 1294, 1297, 1298, 3519, نسائي 1859, ابن ماجه 1584

103. Ibn Mas‘ud رضي الله عنه berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ:

„Wer sich auf die Wangen schlägt, seine Kleider herunterreißt und die Sitte* der *Dschahiliya* herbeiruft, gehört nicht zu uns“

*Was oft in der Zeit der Unwissenheit vor dem Islam bei den Totentrauern passierte

Muslim 103, Buchari 1294, 1297, 1298, Nasai 1859, Ibn Madscha 1584

45 - باب بيان غلطِ تحريمِ النَمِيمَةِ

Verbot der üblen Nachrede (*Namima*)

105 مسلم، وحدثني شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ أَسْمَاءَ الضُّبَعِيُّ قَالَا: حَدَّثَنَا مَهْدِيُّ وَهُوَ ابْنُ مَيْمُونٍ، حَدَّثَنَا وَاصِلُ الْأَخْذَبِ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ حُدَيْفَةَ أَنَّهُ بَلَغَهُ أَنَّ رَجُلًا يَتِمُّ الْحَدِيثَ. فَقَالَ حُدَيْفَةُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ تَمَامٌ».

105. Huthaifa رضي الله عنه berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ:

„Ins Paradies wird nicht eintreten, wer *Namam* ist (Namima begeht, d.h. wer üble Nachrede verbreitet)!“

105- (...) حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ السَّعْدِيُّ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ إِسْحَاقُ : أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَمَّامِ بْنِ الْحَارِثِ قَالَ: كَانَ رَجُلٌ يَنْتَقِلُ الْحَدِيثَ إِلَى الْأَمِيرِ. فَكُنَّا جُلُوسًا فِي الْمَسْجِدِ. فَقَالَ الْقَوْمُ: هَذَا وَمَنْ يَنْتَقِلُ الْحَدِيثَ إِلَى الْأَمِيرِ. قَالَ فَجَاءَ حَتَّى جَلَسَ إِلَيْنَا. فَقَالَ حُدَيْفَةُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ تَمَامٌ».

مسلم 105، بخاري 6056، ترمذي 2026، ابو داود 4871

105 (...) Huthaifa رضي الله عنه berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ:

„Ins Paradies wird nicht eintreten, wer *Qattat* ist (Namima begeht, d.h. wer üble Nachrede verbreitet)!“

Muslim 105, Buchari 6056, Tirmidhi 2026, Abu Daud 4871

46- باب تحريم إشبالي الإزارِ وَالْمَنْ بِالْعَطِيَةِ وَتَنْفِيْقِ التَّسْلَعَةِ بِالْحَلْفِ وَبَيَانِ الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ وَلَا يَزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Die drei, die Allah am Tage der Auferstehung nicht ansprechen, ansehen und nicht reinigen wird und ihre schmerzliche Strafe

106- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ ابْنُ بَشَّارٍ قَالُوا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ شُعْبَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُدْرِكٍ عَنْ أَبِي زُرْعَةَ عَنْ حَرِشَةَ بْنِ الْحَرِّ عَنْ أَبِي ذَرٍّ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «ثَلَاثَةٌ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ، وَلَا يَزَكِّيهِمْ، وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» قَالَ فَقَرَأَهَا رَسُولُ اللَّهِ ثَلَاثَ مَرَارٍ. قَالَ أَبُو ذَرٍّ: حَابُوا وَحَسِرُوا، مَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الْمُسْبِلُ إِزَارَهُ وَالْمَتَائِقُ وَالْمُتَّفِقُ سِلْعَتَهُ بِالْحَلْفِ الْكَاذِبِ».

مسلم 106، ترمذي 1211، ابو داود 4087، 4088، نسائي 2562، 2563،

4470، 4471، 5348، ابن ماجه 2208

106. Abu Dhar berichtet: Der Prophet ﷺ, sagte: „(Es gibt) drei, mit denen Allah am Tage der Auferstehung nicht sprechen wird, sie nicht ansehen und ihre Rechtfertigung nicht annehmen wird, und für sie wird es eine schmerzliche Strafe geben.“ Dreimal wiederholte der Gesandte Allahs ﷺ, dies. Abu Dhar sagte dazu: Hoffnungslos und Verloren sind sie. Wer sind sie, o Gesandter Allahs?

Er ﷺ, antwortete: „Der *Musbil* (derjenige, der seine Kleider aus Hochmut lang trägt), der *Mannan* (derjenige, der über seine Sadaqa oder sonstige (materielle) Zuwendungen erzählt und den Bedürftigen in Verlegenheit bringt) und derjenige, der seine Ware mit falschem Schwur verkauft.“

Muslim 106, Tirmidhi 1211, Abu Daud 4087, 4088, Nasai 2562, 2563, 4470, 4471, 5348, Ibn Madscha 2208

107- وحدثنا أبو بكر بن أبي شيبة : حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ وَ أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي حَازِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ثَلَاثَةٌ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُرَكِّبُهُمْ (قَالَ أَبُو مُعَاوِيَةَ: وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ) وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: شَيْخٌ زَانٍ وَمَلِكٌ كَذَّابٌ. وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ».

107. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „(Es gibt) drei, mit denen Allah am Tage der

Auferstehung nicht sprechen und ihre Rechtfertigung nicht annehmen wird (Abu Mu'awiya überliefert: ...und sie nicht ansehen wird), und für sie wird es eine schmerzliche Strafe geben: Ein alter Mann, der Ehebruch begeht, ein König (Staatsoberhaupt), der ein Lügner ist und ein hochmütiger Bedürftiger."

108- وحدثنا أبو بكر بن أبي شيبة و أبو كريب . قالاً: حدثنا أبو معاوية عن الأعمش عن أبي صالح عن أبي هريرة - وهذا حديث أبي بكر - قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «ثَلَاثٌ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُنْظَرُ لَهُمْ وَلَا يُرْكَبُهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: رَجُلٌ عَلَى فَضْلِ مَاءٍ بِالْقَلَاوِ يَمْتَعُهُ مِنْ ابْنِ السَّبِيلِ. وَرَجُلٌ بَايَعَ رَجُلًا بِسَلْعَةٍ بَعْدَ الْعَصْرِ فَحَلَفَ لَهُ بِاللَّهِ لِأَخَذِهَا بِكَذَا وَكَذَا فَصَدَّقَهُ، وَهُوَ عَلَى غَيْرِ ذَلِكَ. وَرَجُلٌ بَايَعَ إِمَامًا لَا يُبَايِعُهُ إِلَّا لِدُنْيَا، فَإِنْ أَعْطَاهُ مِنْهَا وَفَى، وَإِنْ لَمْ يُعْطِهِ مِنْهَا لَمْ يَفِ».

مسلم 108، ابن ماجه 2207، 2870

108. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „(Es gibt) drei, mit denen Allah am Tage der Auferstehung nicht sprechen wird, sie nicht ansehen und ihre Rechtfertigung nicht annehmen wird (und sie nicht von Sünden reinigen wird) und für sie wird es eine schmerzliche Strafe geben:

1. Ein Mann, der sich in der Wüste befindet und reichlich Wasser hat, es aber dem Reisenden (zum Durststillen) verweigert.
2. Ein Mann, der einem anderen nach dem Asr-Gebet eine Ware verkauft, bei Allah schwört, er habe sie für einen bestimmten Betrag erworben während dieser (Betrag) nicht stimmt.
3. Ein Mann, der einem Imam (Politiker o.Ä.) den Treueid leistet, dies jedoch nur für Interessen der Dunya (des Diesseits). Wenn er (Imam) ihm davon gibt, bleibt er ihm treu und wenn er ihm nichts davon gibt, wird er untreu.“

Muslim 108, Ibn Madscha 2207, 2870

108- (...) وَحَدَّثَنِي عَمْرُو التَّائِدُ، حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ عَمْرٍو، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، - قَالَ أَرَاهُ مَرْفُوعًا - قَالَ "ثَلَاثَةٌ لَا يَكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ رَجُلٌ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ بَعْدَ صَلَاةِ الْعَصْرِ عَلَى مَالٍ مُسْلِمٍ فَانْقَطَعَهُ". وَبَاقِي حَدِيثِهِ نَحْوُ حَدِيثِ الْأَعْمَشِ

بخاري 2369، 7446

108. (...) Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „(Es gibt) drei, mit denen Allah am Tage der Auferstehung nicht sprechen und sie nicht ansehen wird, und für sie wird es eine schmerzliche Strafe geben: Ein Mann, der nach dem Asr-Gebet einen Eid auf den

Besitz eines Muslim leistet und ihm dann (diesen zu Unrecht) wegnimmt.“

Buchari 2369, 7446

47 - باب غَلَطِ تَحْرِيمِ قَتْلِ الْإِنْسَانِ نَفْسَهُ وَإِنْ مَن قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عُدِبَ بِهِ فِي النَّارِ وَأَنَّهُ لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلَّا نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ

Das Verbot von Selbstmord; wer sich mit einem Gegenstand umbringt, wird mit diesem im Feuer gepeinigt. Und das Paradies wird nur eine Seele betreten, die sich Allahs ergeben hat

109- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو سَعِيدٍ الْأَشْجِيُّ قَالَا: حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ فَحَدِيدَتُهُ فِي يَدِهِ يَتَوَجَّأُ بِهَا فِي بَطْنِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا. وَمَنْ شَرِبَ سَمًا فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَهُوَ يَتَحَسَّاهُ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا. وَمَنْ تَرَدَّى مِنْ جَبَلٍ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَهُوَ يَتَرَدَّى فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا»

مسلم 109، بخاري 5778 ترمذي 2044 ، ابن ماجه 3460، نسائي 1964

109. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wer sich mit einem Stück Eisen (oder einem Dolch, Messer, Schwert, etc.) umbringt, der wird sein Stück Eisen im Höllenfeuer in der Hand tragen und es sich in seinen Bauch stecken, für alle Ewigkeit. Und wer

sich (absichtlich) vergiftet, der wird sein Gift im Höllenfeuer in seiner Hand tragen und es trinken, für alle Ewigkeit. Und wer sich von einem Berg stürzt, der stürzt ins Höllenfeuer, für alle Ewigkeit.“

Muslim 109, Buchari 5778, Tirmidhi 2044, Ibn Madscha 3460, Nasai 1964

110- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى : حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ سَلَامٍ بْنُ أَبِي سَلَامٍ الدِّمَشْقِيُّ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ أَنَّ أَبَا قِلَابَةَ أَخْبَرَهُ أَنَّ ثَابِتَ بْنَ الصَّخَّالِكِ، أَخْبَرَهُ أَنَّهُ بَايَعَ رَسُولَ اللَّهِ تَحْتَ الشَّجَرَةِ. وَأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ بِمَلَأَةٍ غَيْرِ الْإِسْلَامِ كَاذِبًا فَهُوَ كَمَا قَالَ. وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عُدِّبَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. وَلَيْسَ عَلَى رَجُلٍ نَذْرٌ فِي مَا لَا يَمْلِكُهُ».

Muslim 110, بخاري 1363, 6047, 6105, 6652, ترمذي 1543, ابو داود 3257, 3779, نسائي 3822, ابن ماجه 2098

110. Abu Ziad Thabit Bin Ad-Dhahak Al-Ansari, sagte, dass er dem Gesandten Allahs unter dem Baum den Treueeid geschworen hatte (als er an der Ar-Ridwan-Huldigung unter einem Baum teilnahm) und berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wer bei einem anderen Volk (bzw. Glauben) als dem (Volk des) Islams einen falschen Eid schwört, er gleicht dem, was er gesagt hat (nämlich ein Lügner). Wer sich mit einem Gegenstand umbringt, wird mit dem

(gleichen Gegenstand) am Tage der Auferstehung bestraft. (Und) Ein Mensch darf nichts opfern, was ihm nicht gehört.“⁷³

Muslim 110, Buchari 1363, 6047, 6105, 6652, Tirmidi 1543, Abu Daud 3257, Nasai 3779, 3780, 3822, Ibn Madscha 2098

111- و حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ وَعَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ جَمِيعًا عَنْ عَبْدِ الرَّزَّاقِ قَالَ ابْنُ رَافِعٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنِ الرَّهْرِيِّ عَنِ ابْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ شَهِدْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتِينًا فَقَالَ لِرَجُلٍ مِمَّنْ يُدْعَى بِالْإِسْلَامِ هَذَا مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَلَمَّا حَضَرْنَا الْقِتَالَ قَاتَلَ الرَّجُلُ قِتَالًا شَدِيدًا فَأَصَابَتْهُ جِرَاحَةٌ فَقِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ الرَّجُلُ الَّذِي قُلْتَ لَهُ آفًا إِنَّهُ مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَإِنَّهُ قَاتَلَ الْيَوْمَ قِتَالًا شَدِيدًا وَقَدْ مَاتَ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "إِلَى النَّارِ". فَكَادَ بَعْضُ الْمُسْلِمِينَ أَنْ يَرْتَابَ فَيَبْتِمَا هُمْ عَلَى ذَلِكَ إِذْ

⁷³ Bucharis Version (6047): Thabit Bin Ad-Dhahak Al-Ansari , der zu den Baum-Leuten gehörte (Er hatte an Ar-Ridwan-Huldigung teilgenommen) berichtete: Der Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, sagte: „Wer bei einem anderen Volk (bzw. Glauben) als dem (Volk des) Islam einen falschen Eid schwört, ist gleich dem, was er gesagt hat (nämlich ein Lügner). Der Sohn Adams (ein Mensch) darf nicht etwas opfern, was ihm nicht gehört. Wer sich mit einem Gegenstand umbringt, wird mit dem (gleichen Gegenstand) am Tage der Auferstehung bestraft. Wer einen Gläubigen verflucht, ist es so wie seine Ermordung. Wer einen Gläubigen der Unglaube verleumdet, ist es so wie seine Ermordung.“

قِيلَ إِنَّهُ لَمْ يَمُتْ وَلَكِنَّ بِهِ جِرَاحًا شَدِيدًا فَلَمَّا كَانَ مِنَ اللَّيْلِ لَمْ يَصْبِرْ عَلَى
 الْجِرَاحِ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَأُخْبِرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِذَلِكَ فَقَالَ: "اللَّهُ أَكْبَرُ
 أَشْهَدُ أَنِّي عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ." ثُمَّ أَمَرَ بِأَلَا فَنَادَى فِي النَّاسِ: اللَّهُ لَا يَدْخُلُ
 الْجَنَّةَ إِلَّا نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ يُؤَيِّدُ هَذَا الدِّينَ بِالرَّجُلِ الْفَاجِرِ.

مسلم 111، بخاري 4203

111. Abu Hureira berichtete: Mit dem Gesandten Allahs ﷺ, beteiligten wir uns am (Kampf von) Hunayn. Er sprach über einen Mann, der seine Zugehörigkeit zum Islam nur vorgibt: **„Dieser ist von den Bewohnern des Feuers!“** Während der Schlacht hatte der Mann einen sehr harten Kampf und wurde verwundet. Man sagte dann: O Gesandter Allahs, der Mann, von dem du sagtest: **„Dieser ist von den Bewohnern des Feuers.“**, er hatte heute einen sehr harten Kampf und ist ums Leben gekommen. Der Prophet ﷺ, sagte: **„Ins Feuer!“** Beinahe wurden einige Muslime verzweifelt, während es Stimmen gab, die meinten, der Mann sei nicht tot, sondern schwer verwundet. Als es Nacht wurde, ertrug er die Schmerzen seiner Wunde nicht mehr und brachte sich um. Als dies dem Propheten ﷺ, erzählt wurde, sagte er: **„Allahu Akbar - Allah ist der Größte. Ich bezeuge, dass ich der Diener Allahs und Sein Gesandter bin.“** Dann ließ er die Leute rufen und sagte: **„Niemand wird ins Paradies**

eintreten außer eine muslimische Seele, und Allah wird dieser Religion (sogar) durch einen frevelnden Mann zum Sieg verhelfen!“

Muslim 111, Buchari 4203

112- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ، - وَهُوَ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْقَارِي
 - حَتَّى مِنَ الْعَرَبِ - عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ، أَنَّ رَسُولَ
 اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ التَّمْيِ هُوَ وَالْمُشْرِكُونَ فَاقْتَتَلُوا. فَلَمَّا مَالَ رَسُولُ اللَّهِ
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى عَسْكَرِهِ وَمَالَ الْآخَرُونَ إِلَى عَسْكَرِهِمْ وَفِي أَصْحَابِ
 رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ لَا يَدْعُ لَهُمْ شَاذَةً إِلَّا اتَّبَعَهَا يَضْرِبُهَا
 بِسَيْفِهِ فَقَالُوا مَا أَجْزَأْنَا مِنْهُ الْيَوْمَ أَحَدًا كَمَا أَجْزَأْنَا فُلَانًا . فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " أَمَا إِنَّهُ مِنْ أَهْلِ النَّارِ " . فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ أَنَا صَاحِبُهُ أَبَدًا .
 قَالَ فَخَرَجَ مَعَهُ كُلَّمَا وَقَفَ وَقَفَ مَعَهُ وَإِذَا أَسْرَعَ أَسْرَعَ مَعَهُ - قَالَ - فَخَرَجَ
 الرَّجُلُ جُرْحًا شَدِيدًا فَاسْتَعَجَلَ الْمَوْتَ فَوَضَعَ نَصْلَ سَيْفِهِ بِالْأَرْضِ وَدُبَابُهُ بَيْنَ
 تَدْيِيهِ ثُمَّ تَحَامَلَ عَلَى سَيْفِهِ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَخَرَجَ الرَّجُلُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ أَشْهَدُ أَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ . قَالَ " وَمَا ذَلِكَ " . قَالَ الرَّجُلُ الَّذِي
 ذَكَرْتَ إِنَّمَا أَنَا مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَأَعْظَمَ النَّاسُ ذَلِكَ فَقُلْتُ أَنَا لَكُمْ بِهِ فَخَرَجْتُ فِي
 طَلْبِهِ حَتَّى جُرِحَ جُرْحًا شَدِيدًا فَاسْتَعَجَلَ الْمَوْتَ فَوَضَعَ نَصْلَ سَيْفِهِ بِالْأَرْضِ
 وَدُبَابُهُ بَيْنَ تَدْيِيهِ ثُمَّ تَحَامَلَ عَلَيْهِ فَقَتَلَ نَفْسَهُ . فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ عِنْدَ ذَلِكَ " إِنَّ الرَّجُلَ لَيَعْمَلُ عَمَلَ أَهْلِ الْجَنَّةِ فِيمَا يَتَدَوُّ لِلنَّاسِ وَهُوَ مِنْ
 أَهْلِ النَّارِ وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَعْمَلُ عَمَلَ أَهْلِ النَّارِ فِيمَا يَتَدَوُّ لِلنَّاسِ وَهُوَ مِنْ أَهْلِ
 الْجَنَّةِ "

مسلم 112، 6683، بخاري 4202، 2898 واطرافه في 4207، 6493، 6607

112. Sahl Bin Saad As-Saidi berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, und die Götzendiener trafen aufeinander und trugen einen Kampf aus.

Als der Gesandte Allahs ﷺ, sich mit seinen Gefährten zurückzog und die anderen (Götzendiener) sich ebenso, gab es unter den Gefährten des Gesandten Allahs ﷺ, einen Mann, der keinen Götzendiener ließ, ohne ihn zu verfolgen. Er stand seitlich von den Truppen etwas außerhalb, und verfolgte die Götzendiener und erschlug jeden mit seinem Schwert, den er erreichte.

Da sagten sie (die Gefährten): Niemand von uns hat heute seine Angelegenheit so gut ausgeübt wie der Soundso.

Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: **„Was diesen Mann angeht, so gehört er zu den Bewohnern des Feuers!“**

Da sagte einer der Männer von den Gefährten: Ich werde diesen Mann nicht mehr aus den Augen lassen. Deshalb verfolgte er ihn (überall hin), wenn er stehen blieb, blieb er auch stehen, beeilte er sich, tat er dies ebenso.

Dann erzählte er: Der Mann erlitt eine schwere Verletzung, so dass er sich den Tod wünschte. Er steckte den Handgriff seines Schwertes in die Erde, die Klinge zwischen seine Brust gerichtet und warf sich schließlich

auf sein Schwert und tötete sich. Der Mann ging zum Gesandten Allahsﷺ, und sagte: Ich bezeuge, dass du der Gesandte Allahs bist. Er (der Gesandte) fragte: „**Was ist geschehen?**“

Er sagte: Der Mann, von dem du sagtest, er würde ein Bewohner des (Höllen)Feuers sein, haben die Menschen dies kaum geglaubt. Doch ich hatte euch gesagt, überlasst die Sache mir und ich verfolgte (und beobachtete) ihn, bis ich sah, dass er eine schwere Verletzung erlitt und sich den Tod wünschte.

Er steckte den Handgriff seines Schwertes in die Erde, die Klinge zwischen seine Brust gerichtet und warf sich schließlich auf sein Schwert und tötete sich.

Der Gesandte Allahsﷺ, sagte dazu: „**Wahrlich, ein Mensch vollbringt Werke der Bewohner des Paradieses - so scheint es den Menschen - während er eigentlich ein Bewohner des Feuers ist.**

Und ein Mensch vollbringt Werke der Bewohner des Feuers - so scheint es den Menschen - während er eigentlich ein Bewohner des Paradieses ist.“

Muslim 112, 6683, Buhari 4202, 2898 und teilweise in 4207, 6493, 6607

113- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ حَدَّثَنَا الزُّبَيْرِيُّ وَهُوَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ حَدَّثَنَا شَيْبَانُ قَالَ سَمِعْتُ الْحَسَنَ يَقُولُ: إِنَّ رَجُلًا مِمَّنْ كَانَ قَبْلَكُمْ خَرَجَتْ بِهِ فُرْحَةٌ فَلَمَّا آذَنَهُ انْتَرَعَ سَهْمًا مِنْ كِنَانَتِهِ فَنَكَأَهَا فَلَمْ يَرِقْ الدَّمُ حَتَّى مَاتَ قَالَ رَبُّكُمْ قَدْ حَرَمْتُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ ثُمَّ مَدَّ يَدَهُ إِلَى الْمَسْجِدِ فَقَالَ إِي وَاللَّهِ لَقَدْ حَدَّثَنِي بِهَذَا الْحَدِيثِ جُنْدَبٌ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي هَذَا الْمَسْجِدِ.
 مسلم 113، بخاري 3463

113. Al-Hassan berichtet von Dschundab Bin Abdullah: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

Ein Mann (von den Völkern) vor euch hatte einen Abszess (Geschwür). Als er ihm Schmerzen bereitete, zog er aus seinem Köcher (Behälter für Pfeile) einen Pfeil und stach damit so hinein, dass das Blut nicht mehr aufhörte zu fließen, bis er starb. Daraufhin sagte euer Herr: Ich habe diesem das Paradies verwehrt.“

Dann streckte er (der Überlieferer) seine Hand in Richtung der Moschee aus und sagte: Ja, bei Allah, Dschundab hat mir diesen Hadith von dem Gesandten Allahs ﷺ, in dieser Moschee überliefert.

Muslim 113, Buchari 3463

53 - باب هل يُؤاخذُ بأعمالِ الجاهليَّةِ؟

Ob man wegen der Sünden der *Dschahiliyya* zur Rechenschaft gezogen?

120- حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ لِرَسُولِ اللَّهِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أُنْزِلَ بِمَا عَمَلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «أَمَّا مَنْ أَحْسَنَ مِنْكُمْ فِي الْإِسْلَامِ فَلَا يُؤَاخَذُ بِهَا. وَمَنْ أَسَاءَ أَخَذَ بِعَمَلِهِ فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَالْإِسْلَامِ».

120 مسلم، 6921 بخاري

120. Abdullah Bin Masud berichtete: Leute sagten zum Gesandten Allahs ﷺ: O Gesandter Allahs, ob wir wegen unserer Taten der Dschahiliya (Zeit der vorislamischen Unwissenheit) bestraft werden?

Er antwortete: „**Wer von euch im Islam gute Taten vollbringt, der wird sie nicht verantworten müssen** (wird wegen seiner Sünden der Dschahiliya nicht zur Rechenschaft gezogen). **Und wer Böses tut, der wird wegen den Sünden der Dschahiliya und denen, die er im Islam beging, bestraft werden.**“

Muslim 120, Buchari 6921

120- (...) حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ : حَدَّثَنَا أَبِي وَوَكَيْعٌ . ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . - وَاللَّفْظُ لَهُ .. حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْوَاحُ بِمَا عَمَلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخَذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ. وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ»

مسلم 120، بخاري 6921، ابن ماجه 4242

120. (...) Abdullah berichtete: Wir fragten den Gesandten Allahs ﷺ: O Gesandter Allahs, werden wir wegen unserer Taten der Dschahiliya (Zeit der vorislamischen Unwissenheit) bestraft werden?

Er antwortete: „**Wer im Islam gute Taten vollbringt, der wird sich für seine Taten der Dschahiliya nicht verantworten müssen.**

Und wer im Islam (nachdem er den Islam angenommen hat) **Böses tut, so wird er für die Ersteren und Letzteren zur Rechenschaft gezogen** (der wird wegen den Sünden der Dschahiliya und denen, die er im Islam beging, bestraft werden).“

Muslim 120; Buchari 6921; Ibn Madscha 4242

56 - باب كون الإسلام يهدم ما قبله وكذا الهجرة والحج

Der Islam tilgt die vorherigen Sünden sowie die Hidschra und Hadsch

121- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى الْعَنْزِيُّ وَ أَبُو مَعْنٍ الرَّقَائِيُّ وَ إِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ. كُلُّهُمُ عَنْ أَبِي عَاصِمٍ. وَاللَّفْظُ لِابْنِهِ الْمُثَنَّى. حَدَّثَنَا الصَّحَّاحُ يَعْنِي أَبَا عَاصِمٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا حَيَوَةُ بْنُ شُرَيْحٍ، قَالَ: حَدَّثَنِي يَزِيدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ عَنْ ابْنِ شُبَّانَةَ الْمُهْرِيِّ قَالَ: حَضَرْنَا عَمْرَو بْنَ الْعَاصِ - وَهُوَ فِي سِيَاقَةِ الْمَوْتِ - فَبَكَى طَوِيلًا وَحَوْلَ وَجْهِهِ إِلَى الْجِدَارِ. فَجَعَلَ ابْنُهُ يَقُولُ: يَا أَبَتَاهُ! أَمَا بَشَّرَكَ رَسُولُ اللَّهِ بِكَذَا؟ أَمَا بَشَّرَكَ رَسُولُ اللَّهِ بِكَذَا؟ قَالَ فَأَقْبَلَ بِوَجْهِهِ فَقَالَ: إِنَّ أَفْضَلَ مَا نُعِدُّهُ شَهَادَةً أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ. إِنِّي قَدْ كُنْتُ عَلَى أَطْبَاقٍ ثَلَاثٍ. لَقَدْ رَأَيْتُنِي وَمَا أَحَدٌ أَشَدَّ بُغْضًا لِرَسُولِ اللَّهِ مِنِّي. وَلَا أَحَبَّ إِلَيَّ أَنْ أَكُونَ قَدِ اسْتَمَكَنْتُ مِنْهُ فَتَقَلَّبْتُ. فَلَوْ مِثُّ عَلَى تِلْكَ الْحَالِ لَكُنْتُ مِنْ أَهْلِ النَّارِ. فَلَمَّا جَعَلَ اللَّهُ الْإِسْلَامَ فِي قَلْبِي أَتَيْتُ النَّبِيَّ فَقُلْتُ: ابْسُطْ يَمِينَكَ فَلَا بَايِعَكَ. فَبَسَطَ يَمِينَهُ. قَالَ فَتَبَضَّصْتُ يَدِي. قَالَ: «مَا لَكَ يَا عَمْرُو؟» قَالَ: «أَمَّا عَلِمْتَ أَنَّ الْإِسْلَامَ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ؟ وَأَنَّ الْهَجْرَةَ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهَا؟ وَأَنَّ الْحَجَّ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ؟ وَمَا كَانَ أَحَدٌ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا أَجَلَ فِي عَيْنِي مِنْهُ. وَمَا كُنْتُ أَطِيقُ أَنْ أَمْلَأَ عَيْنِي مِنْهُ إِجْلَالًا لَهُ. وَلَوْ سَأَلْتُ أَنْ أَصِفَهُ مَا أَطَقْتُ، لِأَنِّي لَمْ أَكُنْ أَمْلَأُ عَيْنِي مِنْهُ. وَلَوْ مِثُّ عَلَى تِلْكَ الْحَالِ لَرَجَوْتُ أَنْ أَكُونَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ. ثُمَّ وَلِينَا أَشْيَاءَ مَا أُدْرِي مَا حَالِي فِيهَا، فَإِذَا أَنَا مِثُّ، فَلَا تَصْحَبُنِي نَاحِيَةٌ وَلَا نَارٌ فَإِذَا دَفَنْتُمُونِي فَسُئِلُوا عَلَيَّ التَّرَابَ سَتَا. ثُمَّ أَقْبِيُوا حَوْلَ قَبْرِي قَدَرٌ مَا تُنْحَرُ جُرُورٌ وَيُقَسَّمُ لِحْمَهَا حَتَّى اسْتَأْنَسَ بِكُمْ، وَأَنْظُرُ مَاذَا أَرَا جِعُ بِهِ رُسُلَ رَبِّي.

121. Ibn Schamasa Al-Muhri berichtete: Wir waren bei Amr Bin Al-As, als er im Sterbebett lag während er lange weinte und sein Gesicht zur Wand drehte. Sein Sohn (Abdullah) sagte zu ihm: O Vater, hat der Gesandte Allahs dir nicht dies und jenes verheißen? ...

Amr sagte: Als Allah den Islam in mein Herz legte, kam ich zum Propheten ﷺ, und sagte: Strecke deine Hand aus, damit ich dir den Treueid leiste! Als er ﷺ, seine Hand ausstreckte, zog ich meine Hand zurück.

Der Gesandte Allahs ﷺ, fragte: „**Was ist mit dir Amr?**“ Ich sagte: Ich hätte eine Bedingung. Er ﷺ sagte: „**Bedingung? Welche Bedingung?**“

- Dass mir verziehen wird.

Er ﷺ, sagte: „**Wusstest du denn nicht, dass der Islam tilgt, was vorher war? Und dass die Auswanderung ebenfalls tilgt, was vorher war? Und dass die Pilgerfahrt tilgt, was vorher war?**“

Niemand war mir lieber als der Gesandte Allahs ﷺ, und niemand war mir würdiger als er, und aus Ehrfurcht konnte ich meine Augen zum Antlitz des Propheten kaum heben. Wenn man mich bitten würde, ihn zu beschreiben, könnte ich dies nicht tun, weil ich ihn (aus Ehrfurcht) mit meinen Augen nicht genug ansehen konnte (...).

122- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ بْنِ مَيْمُونٍ وَابْنُ إِسْرَاهِيمَ بْنِ دِينَارٍ وَاللَّفْظُ لِإِبْرَاهِيمَ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَجَّاجٌ وَهُوَ ابْنُ مُحَمَّدٍ عَنِ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يَعْلى بْنُ مُسْلِمٍ أَنَّهُ سَمِعَ سَعِيدَ بْنَ جُبَيْرٍ يُحَدِّثُ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ نَاسًا مِنْ أَهْلِ الشِّرْكِ قَتَلُوا فَأَكْتَرُوا. وَرَنُوا فَأَكْتَرُوا، ثُمَّ أَتَوْا مُحَمَّدًا، فَقَالُوا: إِنَّ الَّذِي تَقُولُ وَتَدْعُو لِحَسَنٍ. وَلَوْ تَخْبِرُنَا أَنَّ لِمَا عَمِلْنَا كَفَّارَةً فَتَنْزَلْ: {وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يُمَثِّلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا} (الفرقان آية: 68) وَتَنْزَلْ: {يَعْبَادِي الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ} (الزمر آية: 53).

مسلم 122، بخاري 4810، ابو داود 4274، نسائي 4015

122. (Abdullah) Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Einige von den Götzendienern begingen maßlos Mord und Unzucht. Dann kamen sie zu Muhammad ﷺ, und sagten: Was du sagst und wozu du aufrufst, ist schön. Wenn du uns doch nur sagen könntest, ob es dafür, was wir getan haben, eine Vergebung gibt?

Es wurde darauf offenbart: **„Und diejenigen, die neben Allah keinen anderen Gott anrufen und nicht die Seele töten, die Allah (ihr zu töten) verboten hat, außer aus einem rechtmäßigen Grund, und die keine Unzucht begehen - Wer das aber tut, hat die Folge der Sünde zu erleiden.“** (Furqan: 68)

Auch wurde offenbart: *„O Meine Diener, die ihr gegen euch selbst maßlos gewesen seid, verliert nicht die Hoffnung auf Allahs Barmherzigkeit.“ Al-Zumar 53*

Muslim 122; Buchari 4810; Abu Daud 4274; Nasai 4015

55 - باب بيان حكم عمل الكافر إذا أسلم بعده

Die (gute) Tat des Ungläubigen, der nach ihr den Islam annimmt

123- حَدَّثَنِي حَزْمَلَةُ بْنُ يَحْيَى. أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ. قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ عَنْ ابْنِ شَهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ أَنَّ حَكِيمَ بْنَ حِزَامٍ، أَخْبَرَهُ أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ: أَرَأَيْتَ أُمُورًا كُنْتُ أَتَحْتُّ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ، هَلْ لِي فِيهَا مِنْ شَيْءٍ؟ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسْلَمْتَ عَلَى مَا أَسْلَمْتَ مِنْ حَيْرٍ». وَالتَّحْتُ التَّعَبُّدُ.

مسلم 123، بخاري 1436، 2220، 2538، 5992

123. ... Urwa Bin Az-Zubair berichtet von Hakim Bin Hizam, der zum Gesandten Allahs ﷺ, sagte: Kannst du mir sagen, ob ich von den Dingen an Gottesdiensten, die ich in der Zeit der Dschahiliya praktiziert habe, etwas haben werde (von Allah dafür die Belohnung erhalten werde)? Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Du hast den Islam mit den vorangegangenen Guten** (Taten, die du früher verrichtet hast) **angenommen.**“

Muslim 123; Buchari 1436, 2220, 2538, 5992

123- (...) وَحَدَّثَنَا حَسَنُ الْخُلَوَانِيُّ وَعَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ قَالَ الْخُلَوَانِيُّ : حَدَّثَنَا. وَقَالَ عَبْدُ : حَدَّثَنِي يَعْقُوبُ وَهُوَ ابْنُ إِبْرَاهِيمَ بْنِ سَعْدٍ حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ صَالِحِ

عَنْ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ أَنَّ حَكِيمَ بْنَ حِزَامٍ أَخْبَرَهُ، أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ: أَيُّ رَسُولِ اللَّهِ أَرَأَيْتَ أُمُورًا كُنْتُ أَتَحَتُّ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ. مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ أَوْ صَلَاةٍ رَجِمَ. أَفِيهَا أَجْرٌ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَأَلْتُ عَلَى مَا أَسَأَلْتَ مِنْ خَيْرٍ.»

مسلم 123، بخاري 1436، 2220، 2538، 5992

123. (...) Urwa Bin Az-Zubair berichtete von Hakim Bin Hizam, dass dieser zum Gesandten Allahs ﷺ, sagte: O Gesandter Allahs, kannst du mir sagen, ob ich für die guten Taten meiner *Dschahiliyyzeit* von den Dingen, wie Gottesdiensten, Almosen geben, Sklaven befreien und Verwandten Güte erweisen von Allah die Belohnung erhalten werde?

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Du hast den Islam mit den vorangegangenen Guten** (Taten, die du früher verrichtet hast) **angenommen.**“

Muslim 123; Buchari 1436, 2220, 2538, 5992

56 - باب صدق الإيمان وإخلاصه

Die Wahrhaftigkeit im Glauben und seine Aufrichtigkeit

124- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ وَ أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ وَكِيعٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ عَنْ عَلْقَمَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: لَمَّا تَرَلَّتْ: {الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ} (الأنعام آية: 82) شَقَّ ذَلِكَ عَلَى أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ وَقَالُوا: أَيُّنَا لَا يَظْلِمُ نَفْسَهُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: „لَيْسَ هُوَ كَمَا تَظُنُّونَ. إِنَّمَا هُوَ كَمَا قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ: {يَبْنِيُّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ} (لقمان آية: 13).“ مسلم 124، بخاري 32، 3360، 3428، 3429، 4629، 4776، 6918، 6937، ترمذي 3067

124. Abdullah berichtete: Als folgender Quranvers offenbart wurde: „**Diejenigen, die glauben und ihren Glauben nicht mit Ungerechtigkeit verdecken...**“ (6:82), bedrückte dies die Gefährten des Gesandten Allahs und sie sagten: Wer von uns ist seiner Seele gegenüber nicht Unrecht? Der Gesandte Allahs ﷺ, antwortete darauf: „**Es ist nicht so, wie ihr mutmaßt, sondern wie Luqman zu seinem Sohn sagte: „Mein lieber Sohn, geselle Allah nichts bei, denn Götzendienst ist fürwahr ein gewaltiges Unrecht.**“ (Quran 31:13)

Muslim 124, Buchari 32, 3360, 3428, 3429, 4629, 4776, 6918, 6937, Tirmidhi 3067

126. باب بيان أنه سبحانه وتعالى لم يكلف إلا ما يطاق

Allah ﷻ fordert von keiner Seele etwas über das

hinaus, was sie zu leisten vermag

125. حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ مِهَالٍ الصَّرِيرُ وَأُمَيَّةُ بْنُ بَشْطَامِ العَيْشِيُّ. وَاللَّفْظُ لِأُمَيَّةَ
قَالَ حَدَّثَنَا بَرِيدٌ بْنُ زُرَيْعٍ حَدَّثَنَا رَوْحٌ وَهُوَ ابْنُ الْقَاسِمِ عَنِ الْعَلَاءِ عَنِ أَبِيهِ عَنْ
أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ "لَمَّا نَزَلَتْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُا يُحَاسِبُكُمْ بِهِ اللَّهُ
فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ." قَالَ فَاسْتَدَّ
ذَلِكَ عَلَى أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَتَوْا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ بَرَكُوا عَلَى الرَّكْبِ فَقَالُوا أَيُّ رَسُولِ اللَّهِ كَلَّفْنَا مِنَ الْأَعْمَالِ مَا
نُطِيقُ الصَّلَاةَ وَالصِّيَامَ وَالْجِهَادَ وَالصَّدَقَةَ وَقَدْ أَنْزَلْتَ عَلَيْكَ هَذِهِ الْآيَةَ وَلَا
نُطِيقُهَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَقُولُوا كَمَا قَالَ أَهْلُ
الْكِتَابَيْنِ مِنْ قَبْلِكُمْ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا بَلْ قُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ فَلَمَّا اقْتَرَأَهَا الْقَوْمُ ذَلِكَ
بِهَا أَلْسِنَتُهُمْ فَأَنْزَلَ اللَّهُ فِي إِثْرِهَا: "آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ
كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا تَقْرُؤُا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ " فَلَمَّا فَعَلُوا ذَلِكَ نَسَخَهَا اللَّهُ تَعَالَى فَأَنْزَلَ
اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ "لَا يَكُفِّرُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَنُسَخَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا
اكَتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تَوَاجِدُنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا " قَالَ نَعَمْ "رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا
إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا " قَالَ نَعَمْ "رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا
بِهِ " قَالَ نَعَمْ "وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ " قَالَ نَعَمْ "

125. Abu Hureira رضي الله عنه berichtet: Als dieser Quran-Aya offenbart wurde: **"Allah gehört das, was in den Himmeln und was in der Erde ist. Und ob ihr kundtut, was in euren Seelen ist, oder es geheim haltet, Allah wird euch dafür zur Rechenschaft ziehen. Dann verzeiht Er, wem Er will, und bestraft, wen Er will. Und Allah hat Macht über alle Dinge."** (Sure 2:284), war dies sehr hart für die Gefährten des Propheten صلى الله عليه وسلم und sie wurden aufgeregt. Sie sind zum Propheten صلى الله عليه وسلم knieten nieder (wegen der Aufregung) gekommen und sagten: "Du siehst, O Gesandter Allahs, dass wir mit Taten belasten sind, wie das Gebet, dem Fasten, dem *Dschihad* und den *Sadaqa* (Abgaben an die Bedürftigen). Und jetzt ist dir diese *Aya* offenbart worden, die wir nicht verkraften.

Der Gesandte Allahs صلى الله عليه وسلم sagte: **"Wollt ihr das Gleiche sagen, wie die Leute der beiden Schriften (Juden und Christen) vor euch gesagt haben: 'Wir haben gehört, aber wir werden nicht gehorchen.'? Viel mehr sollt ihr sagen: „Wir hören und gehorchen. Gewähre uns Deine Vergebung, unser Herr, und zu Dir ist die Heimkehr.“**

(Sure 2:285)

Sie (die Muslime) sagten: „Wir hören und gehorchen. Gewähre uns Deine Vergebung, unser Herr, und zu Dir ist die Heimkehr.“

Als die Menschen diese Aya immer wieder rezitierten, offenbarte Allah: „Der Gesandte glaubt an das, was ihm von seinem Herrn herabgesandt worden ist, ebenso die Gläubigen; sie alle glauben an Allah und an Seine Engel und an Seine Bücher und an Seine Gesandten. Wir machen keinen Unterschied zwischen Seinen Gesandten. Und sie sagen: „Wir hören und gehorchen. Gewähre uns Deine Vergebung, unser Herr, und zu Dir ist die Heimkehr.“

Als sie sich diese Aya angeeignet haben, offenbarte Allah: **“Allah fordert von keiner Seele etwas über das hinaus, was sie zu leisten vermag. Ihr wird zuteil, was sie erworben hat, und über sie kommt, was sie sich zuschulden kommen lässt. Unser Herr, mache uns nicht zum Vorwurf, wenn wir (etwas) vergessen oder Fehler begehen.“** Er (der Prophet) sagte: **“Ja”**

„Unser Herr, und erlege uns keine Bürde auf, so wie Du sie jenen auferlegt hast, die vor uns waren.“

Er (der Prophet) sagte: **“Ja”**

“Unser Herr, und lade uns nichts auf, wofür wir keine Kraft haben.“ Er (der Prophet) sagte: **“Ja”**

„Und verzeihe uns, und vergib uns, und erbarme Dich unser. Du bist unser Beschützer. So hilf uns gegen das Volk der Ungläubigen!“ (2:286) Er (der Prophet) sagte: **“Ja”**

58 - باب تَجَاوَزِ * اللهُ عَنْ حَدِيثِ النَّفْسِ، وَالْحَوَاطِرِ، بِالْقَلْبِ إِذَا لَمْ تَسْتَعِزَّ
Allah hat *Hadithun Nafs** vergeben, was einem im Herzen einfällt, solange es nicht stabil wird (solange daraus keine Taten folgen).

* d. h., Allah hat erlassen oder davon abgesehen, was nur ein Einfall oder Gedanke ist, was man aus seinem Innern heranzieht

127- حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ وَفُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ مُحَمَّدٌ بْنُ عُبَيْدِ الْعُبَيْرِيُّ
وَاللَّفْظُ لِسَعِيدٍ قَالُوا: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ زُرَّارَةَ بْنِ أَوْفَى عَنْ أَبِي
هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ تَجَاوَزَ لِأُمَّتِي مَا
حَدَّثْتُ بِهِ أَنْفُسَهَا مَا لَمْ يَتَكَلَّمُوا أَوْ يَعْمَلُوا بِهِ».

Muslim 127, بخاري 2528, 6664, ترمذي 1183, ابو داود 2209, نسائي
3434, 3435, ابن ماجه 2040, 2044

127. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Meiner Gemeinde hat Allah erlassen, was in ihre Seelen befällt, solange sie nicht davon sprechen oder danach handeln.“

Muslim 127, Buchari 2528, 6664, Tirmidhi 1183, Abu Daud
2209, Nasai 3434, 3435, Ibn Madscha 2040, 2044

59 - باب إِذَا هَمَّ الْعَبْدُ بِحَسَنَةٍ كَتَبَتْ وَإِذَا هَمَّ بِسَيِّئَةٍ لَمْ تَكْتَبْ

Wenn ein Diener beabsichtigt, etwas Gutes zu tun, wird es niedergeschrieben, und wenn er beabsichtigt, etwas Böses zu tun (es jedoch nicht tut), wird es nicht niedergeschrieben

128- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَإِسْحَقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ وَاللَّفْظُ لِأَبِي بَكْرٍ قَالَ إِسْحَقُ: أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ وَقَالَ: الْآخَرَانِ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُيَيْنَةَ عَنْ أَبِي الزِّنَادِ عَنِ الْأَعْرَجِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: إِذَا هَمَّ عَبْدِي بِسَيِّئَةٍ فَلَا تَكْتُبُوهَا عَلَيْهِ، فَإِنْ عَمِلَهَا فَاتَّكْتُبُوهَا سَيِّئَةً، وَإِذَا هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَفْعَلْهَا فَاتَّكْتُبُوهَا حَسَنَةً. فَإِنْ عَمِلَهَا فَاتَّكْتُبُوهَا عَشْرًا».

128 مسلم، ترمذي 3073

128. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: Allah, der Mächtige und Majestätische, sagte: „Wenn mein Diener beabsichtigt, etwas Böses zu tun, dann schreibt es gegen ihn (noch) nicht nieder. (Erst) Wenn er es tut, schreibt (jedoch nur) eine schlechte Tat nieder. Wenn er aber beabsichtigt, etwas Gutes zu tun und es nicht tut, dann schreibt ihm eine gute Tat nieder. Wenn er es aber tut, dann schreibt ihm zehn (gute Taten) nieder.“

Muslim 128, Tirmidhi 3073

131- حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ : حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ عَنِ الْجَعْدِ أَبِي عُثْمَانَ .
 حَدَّثَنَا أَبُو رَجَاءٍ الْغَطَارِدِيُّ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ - فِيمَا يَرُوي عَنْ
 رَبِّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى - ، قَالَ : «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ . ثُمَّ بَيَّنَ ذَلِكَ ،
 فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً وَإِنْ هَمَّ بِهَا فَعَمَلَهَا كَتَبَهَا
 اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضَعِيفٍ إِلَى أضعَافٍ كَثِيرَةٍ .
 وَإِنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً ... وَإِنْ هَمَّ بِهَا فَعَمَلَهَا ،
 كَتَبَهَا اللَّهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً“ .
 مسلم 131، بخاري 6491

131. Abdullah Bin Abbas (Bin Abdul-Muttalib) erzählte, dass der Gesandte Allahs ﷺ, von seinem Herrn, dem Gesegneten und Erhabenen, berichtete:

„Allah hat die guten und die schlechten Taten niedergeschrieben. Dann erklärte er: „Wer etwas Gutes beabsichtigt und es nicht durchführt, dem rechnet Allah, dies bei Sich als eine volle gute Tat an.

Wenn er es beabsichtigt und durchführt, dann rechnet Allah, Der Gesegnete und Erhabene, ihm dies bei Sich als zehn gute Taten an, bis zum siebenhundertfachen und bis zum vielfachen, an.

Und wenn er etwas Schlechtes beabsichtigt, es aber nicht tut, dem wird Allah dies als eine volle gute Tat anrechnen.

Hat er diese schlechte Tat jedoch durchgeführt, so rechnet Allah ihm nur eine schlechte Tat an.“

Muslim 131, Buchari 6491

60 - باب بيان الوسوسة في الإيمان وما يقوله من وجدها

Das Einflüstern im Glauben und was man sagt, wenn man es verspürt

132- حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ سُهَيْلٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: جَاءَ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ فَسَأَلُوهُ: إِنَّا نَجِدُ فِي أَنْفُسِنَا مَا يَتَعَاطَى أَحَدُنَا أَنْ يَتَكَلَّمَ بِهِ. قَالَ: «وَقَدْ وَجَدْتُمُوهُ؟» قَالُوا: نَعَمْ. قَالَ: «ذَلِكَ صَرِيحُ الْإِيمَانِ». مسلم 132

132. Abu Hureira berichtete: Die Gefährten des Propheten kamen und fragten ihn: Wir verspüren Dinge (das Einflüstern) in unserem Inneren, worüber wir nicht wagen zu sprechen. Er fragte: „**Habt ihr es verspürt?**“ Sie sagten: Ja. Er entgegnete: „**Dies ist der ehrliche Glaube.**“

Muslim 132

134- حَدَّثَنَا هَرُونَ بْنُ مَعْرُوفٍ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبَّادٍ -وَاللَّفْظُ لِهَارُونَ- قَالَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنِ هِشَامِ بْنِ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَزَالُ النَّاسُ يَنْسَاءُونَ حَتَّى يَقَالَ: هَذَا، خَلَقَ اللَّهُ الْخَلْقَ، فَمَنْ خَلَقَ اللَّهُ؟ فَمَنْ وَجَدَ مِنْ ذَلِكَ شَيْئًا فَلْيُحْسِنْ: آمَنْتُ بِاللَّهِ».

Muslim 134, بخاري 3276, 4721

134. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Die Menschen werden solange fragen, bis es gesagt wird: Allah hat (alle) Geschöpfe erschaffen; wer aber hat Allah erschaffen? Wer so etwas (diese Frage) verspürt, soll sagen: „Ich glaube an Allah.“**

Muslim 134, Buchari 3276, 4721

61 - باب وَعِيدِ مَنْ اقْتَطَعَ حَقَّ مُسْلِمٍ يَمِينٍ فَاجْرَهُ بِالنَّارِ

Das Feuer für den, der einem Muslim sein Recht durch
einen falschen Eid genommen hat

137- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ وَقُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَعَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ . جَمِيعًا عَنْ
إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ . قَالَ ابْنُ أَيُّوبَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا
الْعَلَاءُ وَهُوَ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ مَوْلَى الْخَزْفَةِ عَنْ مَعْبُدِ بْنِ كَعْبِ السَّلَمِيِّ عَنْ
أَخِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ كَعْبٍ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مَنْ اقْتَطَعَ حَقَّ
امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَمِينِهِ، فَقَدْ أُوجِبَ اللَّهُ لَهُ النَّارَ، وَحَرَّمَ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ» فَقَالَ لَهُ
رَجُلٌ: وَإِنْ كَانَ شَيْئًا يَسِيرًا، يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «وَإِنْ قَضِيًّا مِنْ أَرَاكٍ» .
مسلم 137، نسائي 5434، ابن ماجه 2324

137. Abu Umama berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte:

„Wer das Vermögen eines Muslims durch einen falschen Eid (zu Unrecht) wegnimmt, für den hat Allah das Feuer bestimmt und ihm das Paradies verwehrt.“ Ein Mann fragte: Auch wenn es etwas Geringes ist, o Gesandter Allahs? Er sagte: „Auch wenn es ein Stück Holz aus *Arak** ist.“

* was man zum Reinigen der Zähne verwendet

Muslim 137, Nasai 5434, Ibn Madscha 2324

138- وحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . حَدَّثَنَا وَكِيعٌ . ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ ثُمَيْرٍ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ وَكِيعٌ . ح وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ وَاللَّفْظُ لَهُ أَخْبَرَنَا وَكِيعٌ . حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ قَالَ: مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ صَبْرٍ يَشْتَطِعُ بِهَا مَالَ امْرِئٍ مُسْلِمٍ، هُوَ فِيهَا فَاجِرٌ، لَقِيَ اللَّهَ وَهُوَ عَلَيْهِ غَضَبَانٌ“ قَالَ: فَدَخَلَ الْأَشْعَثُ بْنُ قَيْسٍ فَقَالَ: مَا يُحَدِّثُكُمْ أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ؟ قَالُوا: كَذَا وَكَذَا. قَالَ: صَدَقَ أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ. فِي نَزَلَتْ. كَانَ بَيْنِي وَبَيْنَ رَجُلٍ أَرْضٌ بِالْيَمَنِ. فَخَاصَمْتُهُ إِلَى النَّبِيِّ . فَقَالَ: «هَلْ لَكَ بِئِنَّهُ؟» فَقُلْتُ: لَا. قَالَ: «فِيَمِينِهِ» قُلْتُ: إِذَنْ يَحْلِفُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ، عِنْدَ ذَلِكَ: «مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ صَبْرٍ، يَشْتَطِعُ بِهَا مَالَ امْرِئٍ مُسْلِمٍ، هُوَ فِيهَا فَاجِرٌ، لَقِيَ اللَّهَ وَهُوَ عَلَيْهِ غَضَبَانٌ“ فَتَزَلَّتْ: لِإِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا {

(العمران الآية: 77) إِلَى آخِرِ الْآيَةِ.

مسلم 138، بخاري 2356، 2357، 2416، 2417، 2515، 2516، 2666، 2667، 2676، 2677، 4549، 4550، 6676، 6677، 7183، 7184، 7445، ترمذي 1269، 2996، ابو داود 3243، ابن ماجه 2323

138. Abdullah (Ibn Umar رضي الله عنهما) berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Wer zu Unrecht auf das Vermögen eines Muslims schwört, um es ihm wegzunehmen, dieser wird Allah begegnen, Der zornig über ihn ist.“

Dann trat Al-Ascháth Bin Qais ein und fragte: Was erzählt euch Abu Abdurrahman (Ibn Umar رضي الله عنهما)? Die Anwesenden antworteten, was er ihnen erzählte. Er sagte: Abu Abdurrahman sagt die Wahrheit, denn über

mich ist er (der Quranvers) herabgesandt worden. Es gab Streit zwischen mir und einem Mann über ein Grundstück im Jemen.

Ich brachte die Angelegenheit vor den Propheten ﷺ. Er fragte mich: „Hast du einen Beweis?“ Ich antwortete: Nein. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: **„Dann seinen Schwur.(er soll vereidigt werden)“** Ich sagte: Er soll schwören. Da sagte der Gesandte Allahs ﷺ: **„Wer zu Unrecht auf das Vermögen eines Muslims schwört, um es ihm wegzunehmen, dieser wird Allah beegnen, Der zornig über ihn ist.“**

Dann wurde (folgender Quranvers von Allah) offenbart: *„Diejenigen, die ihren Bund mit Allah und ihre Eide für einen geringen Preis verkaufen, haben am Jenseits keinen Anteil. Und Allah wird am Tage der Auferstehung weder zu ihnen sprechen noch sie anschauen noch sie läutern. Für sie wird es schmerzliche Strafe geben.“* Quran 3:77

Muslim 138, Buchari 2356, 2357, 2416, 2417, 2515, 2516, 2549, 2550, 2666, 2667, 2676, 2677, 6676, 6677, 7183, 7184, 7445, Tirmidhi 1269, 2996, Abu Daud 3243, Ibn Madscha 2323

138- (...) وَحَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي عُمَرَ الْمَكِّيُّ، حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ جَامِعِ بْنِ أَبِي رَاشِدٍ، وَعَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ أَعْيَنَ، سَمِعَا شَقِيقَ بْنَ سَلَمَةَ، يَقُولُ سَمِعْتُ ابْنَ مَسْعُودٍ، يَقُولُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "مَنْ حَلَفَ عَلَى مَالِ امْرِئٍ مُسْلِمٍ بِغَيْرِ حَقِّهِ لَقِيَ اللَّهَ وَهُوَ عَلَيْهِ غَضَبَانُ" قَالَ عَبْدُ اللَّهِ ثُمَّ قَرَأَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِصْدَاقَهُ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ "إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا" إِلَى آخِرِ الْآيَةِ

138. (...) Abdullah Bin Masud berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen:

„Wer auf das Vermögen eines Muslims schwört, ohne ein Recht darauf zu haben, (einzig, um es sich anzueignen), der wird Allah begegnen, Der zornig über ihn ist.“

Abdullah sagte: Dann rezitierte der Gesandte Allahs ﷺ, als Bestätigung dessen, was er gesagt hat (folgenden Quranvers):

„Diejenigen, die ihren Bund mit Allah und ihre Eide für einen geringen Preis verkaufen...“ Quran 3:77

Muslim 138

62 - باب اللّيلِ على أنّ من قصّد أخذَ مالٍ غيرهِ بغيرِ حقِّ كانَ القاصِدُ مُهدّرَ الدّمِ في حقِّهِ وإن قُتِلَ كانَ في النَّارِ وأنّ من قُتِلَ دونَ مالِهِ فهوَ شهيدٌ
 Wer den Besitz eines anderen unrechtmäßig entwendet,
 dessen Blut zu vergießen ist erlaubt; wenn er getötet
 wird, wird er im Feuer sein, und wer wegen seines Ver-
 mögens ums Leben kommt, ist ein Märtyrer
 - Das unrechtmäßige Entwenden eines Eigentums -

140- حدّثني أبو كُرَيْبٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ : حَدَّثَنَا خَالِدُ يَعْنِي ابْنَ مَخْلَدٍ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ . فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ رَجُلٌ يُرِيدُ أَخْذَ مَالِي؟ قَالَ: «فَلَا تُعْطِهِ مَالَكَ» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَاتَلَنِي؟ قَالَ: «قَاتِلْهُ» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَتَلَنِي؟ قَالَ: «فَأَنْتَ شَهِيدٌ» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَتَلْتُهُ؟ قَالَ: «هُوَ فِي النَّارِ»
 مسلم 140

140. Abu Hureira berichtete: Ein Mann kam zum Gesandten Allahs ﷺ, und fragte: O Gesandter Allahs, wie siehst du es, wenn ein Mann kommt und mir mein Eigentum nehmen will? Er antwortete: „Gib ihm ihn nicht!“ Er fragte: Wenn er mich aber bekämpft? Er ﷺ, antwortete: „Dann bekämpfe ihn!“

Der Mann fragte: Wie ist es, wenn er mich tötet? Er antwortete: „**Dann bist du ein Märtyrer!**“

Der Mann fragte: Wie ist es, wenn ich ihn töte? Er sagte: „**Dann ist er im Feuer!**“

141- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ الْخَلَوَائِيُّ وَإِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ وَمُحَمَّدُ بْنُ زَائِعٍ وَالْفَاظِلِيُّ مُمْتَارِبَةُ قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا وَقَالَ الْآخَرَانِ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ أَخْبَرَنِي سُلَيْمَانُ الْأَحْوَلُ أَنَّ ثَابِتًا مَوْلَى عُمَرَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَخْبَرَهُ. أَنَّهُ لَمَّا كَانَ بَيْنَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو وَبَيْنَ عَنبَسَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ مَا كَانَ تَيَسَّرُوا لِلْقِتَالِ فَرَكِبَ خَالِدُ بْنُ الْعَاصِ إِلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو فَوَعِظَهُ خَالِدٌ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ." وَحَدَّثَنِيهِ مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ ح وَحَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عُثْمَانَ التَّوْقَلِيُّ حَدَّثَنَا أَبُو عَاصِمٍ كِلَاهُمَا عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ بِهَذَا الْإِسْنَادِ مِثْلَهُ

141. Abdullah Bin Amr berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte:

„**Wer wegen seines Vermögens (um es zu schützen) stirbt, der ist ein Märtyrer.**“

63 - باب استحقاق الوالي العايش لرعيته النار

Das Feuer für den korrupten Herrscher

142- حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ : حَدَّثَنَا أَبُو الْأَشْهَبِ عَنِ الْحَسَنِ قَالَ: عَادَ عَبِيدُ اللَّهِ بْنُ زِيَادٍ مَعْقِلَ بْنَ يَسَارٍ الْمُرَنِّيَّ فِي مَرَضِهِ الَّذِي مَاتَ فِيهِ. قَالَ مَعْقِلٌ: إِنِّي مُحَدِّثُكَ حَدِيثًا سَمِعْتُهُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ، لَوْ عَلِمْتُ أَنَّ لِي حَيَاةً مَا حَدَّثْتُكَ. إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ عَائِشٌ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ».

مسلم 142، 4729، 4730، بخاري 7150، 7151

142. Ubaidullah Bin Ziad besuchte Ma'qil Bin Yasaar Al-Mazni während er krank war und im Sterben lag. Ma'qil sagte zu ihm: Ich erzähle dir einen Hadith, den ich vom Gesandten Allahs, hörte. Wüsste ich, dass ich weiterleben würde, hätte ich ihn dir nicht erzählt. Ich hörte den Gesandten Allahs sagen: „**Es gibt keinen Diener, den Allah zum Herrscher bestimmt, der dann seinen Untertanen gegenüber korrupt ist und stirbt, ohne dass Allah ihm das Paradies verbietet.**“

Muslim 142, 4729, 4730, Buchari 7150, 7151

142- (...) وَحَدَّثَنَا أَبُو عَسَانَ الْمِسْمَعِيُّ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ إِسْحَاقُ: أَخْبَرَنَا، وَقَالَ الْأَخْرَانِ: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَبِي الْمَلِيحِ أَنَّ عَبِيدَ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ عَادَ مَعْقِلَ بْنَ يَسَارٍ فِي

مَرَضِهِ. فَقَالَ لَهُ مَعْقِلٌ: إِنِّي مُحَدِّثُكَ بِحَدِيثٍ لَوْلَا أَنِّي فِي الْمَوْتِ لَمْ أُحَدِّثْكَ بِهِ. سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «مَا مِنْ أَمِيرٍ يَلِي أَمْرَ الْمُسْلِمِينَ، ثُمَّ لَا يَجْتَهِدُ لَهُمْ وَيُنْصَحُ إِلَّا لَمْ يَدْخُلْ مَعَهُمُ الْجَنَّةَ».

مسلم 142، 4731

142. (...) Ubaidullah Bin Ziad besuchte Ma'qil Bin Yasaar Al-Mazni während er krank war und Ma'qil sagte zu ihm: Ich erzähle dir einen Hadith. Würde ich nicht im Sterben liegen, hätte ich ihn dir nicht erzählt. Ich hörte den Gesandten Allahs sagen: **„Es gibt keinen Emir, den Allah über die Muslime eingesetzt hat, der sich dann nicht anstrengt, nicht den aufrichtigen Rat erteilt und dann ins Paradies eingeht.“**

Muslim 142, 4731

64- باب رفع الأمانة والإيمان من بعض القلوب وعرض الفئس على القلوب
 Die Treue und der Glauben verschwinden aus manchen
 Herzen, die Prüfungen unterzogen werden

143- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَوَكَيْعٌ ح وَ حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ زَيْدِ بْنِ وَهْبٍ عَنْ حُدَيْفَةَ قَالَ حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَدِيثَيْنِ قَدْ رَأَيْتُ أَحَدَهُمَا وَأَنَا أَنْتَظِرُ الْآخَرَ حَدَّثَنَا: "أَنَّ الْأَمَانَةَ نَزَلَتْ فِي جَنْدِرِ قُلُوبِ الرِّجَالِ ثُمَّ نَزَلَ الْقُرْآنُ فَعَلِمُوا مِنَ الْقُرْآنِ وَعَلِمُوا مِنَ السُّنَّةِ ثُمَّ حَدَّثَنَا عَنْ رَفْعِ الْأَمَانَةِ قَالَ يَتَامُ الرَّجُلُ النَّوْمَةَ فَتُضْبَضُ الْأَمَانَةُ مِنْ قَلْبِهِ فَيَطَّلُ أَهْرَهَا مِثْلَ الْوَكْتِ ثُمَّ يَتَامُ النَّوْمَةَ فَتُضْبَضُ الْأَمَانَةُ مِنْ قَلْبِهِ فَيَطَّلُ أَهْرَهَا مِثْلَ الْعَجَلِ كَجَمْرِ دَخَرَجْتَهُ عَلَى رِجْلِكَ فَتَبْطُ قَتْرَاهُ مُتَبَرِّئًا وَلَيْسَ فِيهِ شَيْءٌ ثُمَّ أَخَذَ حَصَى فَدَخَرَجَهُ عَلَى رِجْلِهِ فَيَضْبِحُ النَّاسُ يَتَّبِعُونَ لَا يَكَادُ أَحَدٌ يُؤَدِّي الْأَمَانَةَ حَتَّى يُقَالَ إِنَّ فِي بَيْتِي فُلَانٌ رَجُلًا أَمِينًا حَتَّى يُقَالَ لِلرَّجُلِ مَا أَجَلَهُ مَا أَظْرَفَهُ مَا أَعْقَلَهُ وَمَا فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ حَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ". وَلَقَدْ آتَى عَلِيَّ زَمَانَ وَمَا أَبَالِي أَيْكُمْ بَايَعْتُ لِيْنِ كَانَ مُسْلِمًا لِيَرِدْنَهُ عَلِيٌّ دِينَهُ وَلِيْنِ كَانَ نَصْرَانِيًّا أَوْ يَهُودِيًّا لِيَرِدْنَهُ عَلِيٌّ سَاعِيَهُ وَأَمَّا الْيَوْمَ فَمَا كُنْتُ لِأَبَايَعُ مِنْكُمْ إِلَّا فُلَانًا وَفُلَانًا. ⁷⁴ مسلم 143، بخاري 6497، 7086، 7276، ترمذي 2179، ابن ماجه 4053

⁷⁴ الجندر هو الأصل وأما الأمانة فالظاهر أن الفرد بها التكليف الذي كلف الله تعالى به عباده والمهد الذي أخذه عليهم. قال الإمام أبو الحسن الوجيه - رحمه الله - في قول الله تعالى: "إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ". - تفسيرها - قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - هِيَ الْفُرَاطُ الَّتِي افْتَرَضَهَا اللَّهُ تَعَالَى عَلَى الْعِبَادِ وَقَالَ الْحَسَنُ هُوَ الْيَمِينُ وَالْيَمِينُ كُلُّهُ أَمَانَةٌ وَقَالَ أَبُو الْعَالِيَةِ الْأَمَانَةُ مَا أَمُرُوا بِهِ وَمَا نُبُوهَا عَنْهُ وَقَالَ مُقَاتِلُ الْأَمَانَةُ الطَّاعَةُ قَالَ الْوَاجِدِيُّ وَهَذَا قَوْلُ أَكْثَرِ الْمُفَسِّرِينَ قَالَ فَالْأَمَانَةُ فِي قَوْلِ جَمِيعِهِمُ الطَّاعَةُ وَالْفُرَاطُ الَّتِي يَتَعَلَّقُ بِأَدَائِهَا الثَّوَابُ وَيَنْتَضِيحُهَا الْعِقَابُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ

وقال صاحب التحرير الأمانة في الحديث هي الأمانة المذكورة في قوله تعالى: "إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَلْفَتْهُنَّ فَاتَّخَذْنَا الْإِنْسَانَ خَلِيفَةً" وهي عين الإيمان فإذا استمكنت الأمانة من قلب العبد قام حينئذ بإداء التكليف واعتنت ما يريد عليه منها وجد في إقامتها والله أعلم

وأما قوله - صلى الله عليه وسلم - فيقول أترها مثل الوكت فهو يفتح الواو وإسكان الكاف وبالطاء المثناة من فوق وهو الأثر اليسير كذا قاله الهروي وقال غيره هو سواد يسير وقيل هو لون يحدث مخاليف للون الذي كان قبله

وأما المجل فيفتح الهميم وإسكان الجيم وفتحها لغتان حكاهما صاحب التحرير والمشهور الإسكان يقال منه مجلت يده يكسر الجيم تمجل بفتحها مجلا بفتحها أيضا ومجلت بفتح الجيم تمجل بضمها مجلا بإسكانها لغتان مشهورتان وأمجلها غيرها قال أهل اللغة والعريب المجل هو التفتت الذي يصبر في اليد من العمل بقاس أو نحوها ويصبر كالفتة فيه ماء قليل

وأما قوله كجمرٍ دخرجته على رجليك فيقطع فترة منبراً وليس فيه شيء فالجمر والدخرجه معروفان ونطق بفتح النون وكسر الفاء ويقال تنقط بفتحها وممتراً مرتباً وأصل هذه اللفظة الارتفاع ومنه المنبر لا ارتفاع وارتفاع الخطيب عليه وقوله نطق ولم يقل نطق مع أن الرجل مؤنثه إما أن يكون ذكر فقط أيتاعاً للفظ الرجل وإما أن يكون إنباعاً لمعنى الرجل وهو العضو وأما قوله ثم أخذ حصي فدخرجه فهكذا ضبطناه وهو ظاهر ووقع في أكثر الأصول ثم أخذ حصاة فدخرجه بإفراء لفظ الحصاة وهو صحيح أيضاً ويكون معناه دخرح ذلك المأخوذ أو الشيء وهو الحصاة والله أعلم

قال صاحب التحرير: معنى الحديث أن الأمانة تزول عن القلوب شيئاً فشيئاً فإذا زال أول جزء منها زال نورها وخالفتها ظلمة كالوكت وهو اعتراض لون مخاليف للون الذي قبله فإذا زال شيء آخر صار كالمجل وهو أثر محكم لا يكاد يزول إلا بعد مدة وهذه الظلمة فوق التي قبلها ثم شبه زوال ذلك الثور بعد وقوعه في القلب وخروجه بعد استئثاره فيه واعتقاب الظلمة إياه بجمرٍ يدخرجه على رجليه حتى يؤثر فيها ثم يزول الجمر ويبقى التفتت وأخذه الحصاة ودخرجته إليها أراد بها زيادة البيان وإيضاح المذكور والله أعلم

وأما قول حذيفة - رضي الله عنه - ولقد أتى علي زمان وما أبالي أيكم بايعت لئن كان مسلماً ليردته علي دينه ولئن كان نصرانياً أو يهودياً ليردته علي ساعيه وأما اليوم فما كنت لأنايع إلا فلاناً وفلاناً فمعنى المنايعة هنا البيع والشراء المعروفان ومراذه أي كنت أعلم أن الأمانة لم ترتفع وأن في الناس وفاء بالعهود فكنت أقدم على مبايعة من اتفق عني باحج عن حاله وثوقاً بالناس وأمانتهم فإنه إن كان مسلماً فدينه وأمانته تمنعه من الخيانة وتحميه على أداء الأمانة وإن كان

143. Huzaifa berichtete: Allahs Gesandterﷺ, teilte uns zwei Hadithe mit, von denen ich einen habe wahr werden sehen und auf den anderen noch warte.

Erﷺ, sagte zu uns: „(Amana) Treue ist in die Herzen der Menschen herabgesandt worden, dann wurde der Quran herabgesandt, so lernten sie vom Quran und sie lernten von der Sunna.“

Dann sprach er zu uns über die Aufhebung der Treue und sagte: „Ein Mensch schläft während (etwas) von dem anvertrauten Gut (Treue) aus seinem Herzen genommen wird, sodass (an dessen Stelle) eine Spur gleich eines (dunklen) Pünktchens zurückbleibt. Dann, wenn er schläft, wird (etwas) von dem anvertrauten Gut aus seinem Herzen genommen, sodass (an dessen Stelle) eine Spur gleich einer Schwiele in seinem Herzen bleibt, gleich einem Stück glühender Kohle, das über seinen Fuß rollt und eine Brandblase hinterlässt, darin aber nichts ist.“

كَافِرًا فَسَاعِيهِ وَهُوَ الْوَالِي عَلَيْهِ كَانَ أَيْضًا يَقُومُ بِالْأَمَانَةِ فِي وَلَا يَتَّبِعُهُ فَيَسْتَخْرِجُ حَقِّي مِنْهُ وَأَمَّا الْيَوْمَ فَقَدْ ذَهَبَتِ الْأَمَانَةُ فَمَا بَقِيَ لِي وَثُوقٌ بِمَنْ أُبَايَعُهُ وَلَا بِالسَّاعِي فِي آدَائِهَا الْأَمَانَةَ فَمَا أُبَايَعُ إِلَّا فُلَانًا وَفُلَانًا يَعْنِي أَفْرَادًا مِنَ النَّاسِ أَغْرَفَهُمْ وَأَثِقَ بِهِمْ قَالَ صَاحِبُ التَّحْرِيرِ وَالْقَاضِي عِيَاضُ رَحِمَهُمَا اللَّهُ وَحَمَلَ بَعْضُ الْعُلَمَاءِ الْمُبَايَعَةَ هُنَا عَلَى تَبِعَةِ الْخِلَافَةِ وَعَبْرَهَا مِنَ الْمَعَاقِدَةِ وَالتَّحَالُفِ فِي أُمُورِ الدِّينِ قَالَا وَهَذَا خَطَأٌ مِنْ قَائِلِهِ وَفِي هَذَا الْحَدِيثِ مَوَاضِعٌ تُبْطَلُ قَوْلُهُ مِنْهَا قَوْلُهُ وَلَئِنْ كَانَ نَصْرَانِيًّا أَوْ يَهُودِيًّا وَمَعْلُومٌ أَنَّ النَّصْرَانِيَّ وَالْيَهُودِيَّ لَا يُعَاقَدُ عَلَى شَيْءٍ مِنْ أُمُورِ الدِّينِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ

Dabei nahm er ^ﷺ, einen Kieselstein und ließ ihn über seinen Fuß rollen. **„Dann werden die Leute ihren Geschäften nachgehen, während kaum jemand wahrhaftig ist, sodass man sagen wird: 'Unter den und den Einwohnern gibt es einen Vertrauenswürdigen, es wird so weiter gehen, bis man über einen Mann sagt: 'Wie charaktervoll ist er, wie nett ist er, wie klug ist er, während nicht einmal im Gewicht des Senfkorns Glauben in seinem Herzen ist.“**

Ich habe eine Zeit erlebt, in der ich mir keine Sorgen machte, mit wem von euch ich Geschäfte machte. Wäre er ein Muslim, so sicherte mir seine Religion zu (mein Recht zu erhalten), und wäre er ein Christ oder ein Jude, so sicherte mir der Schutzbeauftragte (muslimischer Wali) zu (mein Recht zu erhalten). Aber heute mache ich mit keinem von euch Geschäfte außer mit dem und dem.“⁷⁵ Muslim 143, Buchari 6497, 7086, 7276, Tirmidhi 2179, Ibn Madscha 4053

⁷⁵ *Wörtlich: *Amana* - hier ist das anvertraute Gut gemeint, das laut Kommentatoren, die An-Nawawi zur Rate zieht, wie folgt interpretiert wird: Auferlegung einer Verantwortung, mit der Allah Seine Diener beauftragt hat und die Einhaltung des Bundes, den die Menschen Allah gegenüber einzuhalten haben. Imam Al-Hassan Al-Wahidi, Allah erbarme Sich seiner, sagte zu dem Vers : „*Wir haben*

144- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ حَدَّثَنَا أَبُو خَالِدٍ يَعْنِي سُلَيْمَانَ بْنَ حَيَّانَ عَنْ سَعْدِ بْنِ طَارِقٍ عَنْ رَبِيعٍ عَنْ حُدَيْفَةَ قَالَ كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ أَيُّكُمْ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ الْفِتْنَ فَقَالَ قَوْمٌ نَحْنُ سَمِعْنَاهُ فَقَالَ لَعَلَّكُمْ تَعْنُونَ فِتْنَةَ الرَّجُلِ فِي أَهْلِهِ وَجَارِهِ قَالُوا أَجَلٌ قَالَ تِلْكَ تُكَفِّرُهَا الصَّلَاةُ وَالصِّيَامُ وَالصَّدَقَةُ وَلَكِنْ أَيُّكُمْ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ الْفِتْنَ الَّتِي تَمُوجُ مَوْجَ الْبَحْرِ قَالَ حُدَيْفَةُ فَأَسْكَتَ الْقَوْمُ فَقُلْتُ أَنَا قَالَ أَنْتَ لِلَّهِ أَبُوكَ قَالَ حُدَيْفَةُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: "تُعْرَضُ الْفِتْنُ عَلَى الْقُلُوبِ كَالْحَصِيرِ عُوْدًا عُوْدًا فَأَيُّ قَلْبٍ أَشْرَبَهَا نُكْتُ فِيهِ نُكْتَةٌ سَوْدَاءٌ وَأَيُّ

Amana (das anvertraute Gut) den Himmeln und der Erde und den Bergen angeboten, aber sie weigerten sich, es zu tragen, sie scheuten sich davor. Der Mensch trug es – gewiss, er ist sehr oft ungerecht und sehr oft töricht.“ (33:72), dass Ibn Abbas, Allahs Wohlgefallen auf ihm, ihn wie folgt kommentierte: Es (*Amana*) sind die Pflichten, die Allah, Erhaben sei Er, dem Diener auferlegt hat. Al-Hassan sagt, es handelt sich um die Religion, und die ganze Religion ist *Amana* (ein anvertrautes Gut). Abul Aliya sagt: *Amana* ist, was ihnen geboten und verboten wurde. Muqatil sagt: *Amana* ist, (Allah) zu gehorchen. Al-Wahidi sagt: Laut Meinung und Aussage aller Kommentatoren ist *Amana*: Den Pflichten zu gehorchen, deren Verrichtung die Belohnung (von Allah) mit sich bringt und deren Vernachlässigung/Unterlassung Strafe mit sich bringt. Und Allah weiß es am besten.

Lt. anderer Kommentatoren: *Amana* ist der Kern des Glaubens, und wenn *Amana* im Herzen eines Dieners verankert ist, wird dieser seine Pflichten verrichten [...]

قَلْبٍ أَنْكَرَهَا تُكِّتَ فِيهِ نُكْتَةٌ بَيْضَاءُ حَتَّى تَصِيرَ عَلَى قَلْبَيْنِ عَلَى أَيْمَنِ مِثْلِ الصِّفَا فَلَا تَضُرُّهُ فَتِنَّةٌ مَا دَامَتْ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ وَالْآخِرُ أَسْوَدٌ مُزْبَادًا كَالْكُوزِ مُجْحِيًا لَا يَعْرِفُ مَعْرُوفًا وَلَا يُنْكِرُ مُنْكَرًا إِلَّا مَا أَشْرَبَ مِنْ هَوَاءٍ."

وقوله لله أبوك كلمة مدح تعناد العرب الثناء بها فإن الإضافة إلى العظيم تشریف ولهذا يقال بيت الله قال صاحب التحرير فإذا وجد من الولد ما يحمد قيل له لله أبوك حيث أتى بمثلك قال القاضي عياض - رحمه الله - ليس تشبيهه بالصفاء بياناً لبياضه لكن صفة أخرى لشدة على عقد الإيمان وسلامته من الخلل وأن الفتن لم تلصق به ولم تؤثر فيه كالصفاء وهو الحجر الأملس الذي لا يعلق به شيء

144. Huzaifa berichtete: Wir waren bei Umar, als er fragte: Wer von euch hörte den Gesandten Allahs ﷺ, über die Verwirrungen sprechen?

Einige Leute sagten: Wir haben ihn gehört. Umar sagte: Ihr meint wahrscheinlich die Prüfungen durch Familie und Nachbarn*. Sie sagten: Ja. Er sagte: Solche werden durch das Gebet, das Fasten und das Geben von Almosen getilgt. Doch wer von euch hörte den Propheten ﷺ, über die Verwirrungen reden, die so hoch sind wie die Wellen des Meeres? Alle Leute schwiegen. Ich sagte: Ich. Umar sagte: Du, lillahi, *Abuka* (das ist eine Anerkennung ein Lob).

Huzaifa sagte dann: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen:

„Verbreiten werden die Verwirrungen in den Herzen wie die Palmmatte, Zweig für Zweig (gemeint ist nach und nach geflickt wird); sodass jedes Herz, das sie aufnimmt, mit einem schwarzen Punkt befleckt wird. Und jedes Herz, das sie verweigert hat, mit einem weißen Punkt gekennzeichnet wird, bis es zwei Herzen gibt. Ein weißes, wie ein glatter Stein, dem keine Wirren schaden, solange die Himmel und die Erde bestehen. Und ein dunkles Grau, wie ein umgedrehtes Gefäß, das das Gute nicht erkennt und das Verwerfliche nicht ablehnt, ohne dass es nach seinem eigenen Begehren handelt.“

*gemeint ist die Besorgung für Familie und alles, was man mit ihnen unternimmt, das einem vom Jenseits vergessen lässt und/oder das Missachten ihrer Rechte.

65 - باب بيان أن الإسلام بدأ غريباً وسيعود غريباً وأنه يَأرُرُ بَيْنَ الْمَسْجِدَيْنِ

**Der Islam begann fremd und wird fremd zurückkehren
und er wird stets zwischen den beiden Moscheen zu
finden sein**

145- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبَّادٍ وَابْنُ أَبِي عُمَرَ جَمِيعًا، عَنْ مَرْوَانَ الْقَزَارِيِّ . قَالَ
ابْنُ عَبَّادٍ : حَدَّثَنَا مَرْوَانُ عَنْ يَزِيدَ يَعْنِي ابْنَ كَيْسَانَ ، عَنْ أَبِي حَارِمٍ عَنْ أَبِي
هُرَيْرَةَ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا
وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ غَرِيبًا. فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ».

مسلم 145، ابن ماجه 3986

145. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Der Islam begann fremd und wird fremd zurückkehren, so möge die Seligkeit für für die Fremden sein.“

Muslim 145, Ibn Madscha 3986

146- وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ زَائِعٍ وَ الْقُضْلُ بْنُ سَهْلٍ الْأَعْرَجُ قَالَا: حَدَّثَنَا شَبَابَةُ
بْنُ سَوَّارٍ: حَدَّثَنَا عَاجِمٌ وَهُوَ ابْنُ مُحَمَّدِ الْعُمَرِيُّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ
النَّبِيِّ قَالَ: «بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ غَرِيبًا كَمَا بَدَأَ. وَهُوَ يَأرُرُ بَيْنَ
الْمَسْجِدَيْنِ كَمَا تَأرُرُ الْحَيَّةُ فِي جُحْرِهَا».

146. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wahrlich, der Islam begann fremd und wird fremd zurückkehren, wie es angefangen hat und er wird stets zwischen den beiden Moscheen zu finden sein, wie eine Schlange ihr Loch wiederfindet.“

147- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ وَ أَبُو أُسَامَةَ عَنْ
عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ. ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ عَنْ
حُبَيْبِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ
قَالَ: «لَنْ يَأْمَانَ لِيَأْرُرُوا إِلَى الْمَدِينَةِ كَمَا تَأْرُرُ الْحَيَّةُ إِلَى جُحْرِهَا».

مسلم 147، بخاري 1876، ابن ماجه 3111

147. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Wahrlich, der Glaube wird stets nach Medina zurück finden (können), wie eine Schlange ihr Loch wiederfindet.“**

Muslim 147, Buchari 1876, Ibn Madscha 3111

69 - باب تَأَلَّفَ قَلْبٍ مَنْ يَخَافُ عَلَى إِيمَانِهِ لِضَعْفِهِ وَالتَّهْيِ عَنِ الْقَطْعِ بِالْإِيمَانِ
مِنْ غَيْرِ دَلِيلٍ قَاطِعٍ

Das Herz desjenigen gewinnen, um dessen Glauben man fürchtet, weil er schwach ist, und das Untersagen, darüber zu urteilen, ob jemand gläubig sei, ohne einen klaren Beweis

150- حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي عُمَرَ: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنِ الزُّهْرِيِّ عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدٍ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: قَسَمَ رَسُولُ اللَّهِ قَسَمًا. فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَعْطِ فَلَانًا فَإِنَّهُ مُؤْمِنٌ. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوْ مُسْلِمٌ» أَقُولُهَا ثَلَاثًا. وَيُرَدِّدُهَا عَلَيَّ ثَلَاثًا «أَوْ مُسْلِمٌ» ثُمَّ قَالَ: «لِي لَأُعْطِيَ الرَّجُلَ وَعِزَّةُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْهُ. مَخَافَةٌ أَنْ يَكْبَهُ اللَّهُ فِي النَّارِ».

مسلم 150، 2434، بخاري 27، 1478، ابو داود 4683، 4685، نسائي 5007، 5008

النووي: وَقَوْلُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (مَخَافَةٌ أَنْ يَكْبَهُ اللَّهُ فِي النَّارِ) يَكْبَهُ بِفَتْحِ الْيَاءِ يُقَالُ أَكَبَّ الرَّجُلُ وَكَبَهُ اللَّهُ وَهَذَا بِنَاءٌ غَرِيبٌ فَإِنَّ الْعَادَةَ أَنْ يَكُونَ الْفِعْلُ اللَّازِمُ بِغَيْرِ هَمْزَةٍ فَيَعْدَى بِالْهَمْزَةِ وَهُنَا عَكْسُهُ وَالضَّمِيرُ فِي (يَكْبَهُ) يَعُودُ عَلَى الْمُعْطَى أَيَّ اتَّأَلَّفَ قَلْبَهُ بِالْإِعْطَاءِ مَخَافَةٌ مِنْ كُفْرِهِ إِذَا لَمْ يُعْطَ

150. Sa'd berichtete von seinem Vater: Als der Gesandte Allahs ﷺ, einmal etwas (Almosen) verteilte. Ich sagte: O Gesandter Allahs, gib es dem Soundso, denn er ist ein Gläubiger. Da sagte der Prophet ﷺ: „Oder er ist ein Muslim!“ Ich wiederholte es dreimal und er wiederholte

dreimal: „**Oder er ist ein Muslim!**“ Schließlich sagte er: „**Ich gebe (manchmal) einem Mann, während mir ein anderer lieber ist als er, aus Furcht, Allah würde ihn ins Feuer werfen***.“

* ‚Das Herz desjenigen gewinnen, um dessen Glauben man fürchtet, weil er schwach ist‘, bedeutet Furcht zu haben, dass, wenn man solchen nichts gäbe, diese noch schwächer werden, dadurch den Glauben verlassen und infolgedessen ins Höllenfeuer gelangen könnten.

70- باب وُجُوبِ الْإِيمَانِ بِرِسَالَةِ نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى جَمِيعِ
النَّاسِ وَنَسْخِ الْمَلِكِ بِمِلَّتِهِ

Der Glaube an die zu allen Menschen gesandte
Botschaft unseres Propheten ﷺ und die Ersetzung der
Religionen durch seine Religion

152- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا لَيْثٌ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ عَنْ أَبِيهِ
عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "مَا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ مِنْ
نَبِيٍّ إِلَّا قَدْ أُعْطِيَ مِنَ الْآيَاتِ مَا مِثْلُهُ آمَنَ عَلَيْهِ الْبَشَرُ وَإِنَّمَا كَانَ الَّذِي أُوتِيَتْ
وَخِيَا أَوْحَى اللَّهُ إِلَيَّ فَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَكْثَرَهُمْ تَابِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ."
مسلم 152، بخاري 4981، 7274

152. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Von den Propheten gibt es keinen, dem nicht Zeichen (Wunder) zuteil wurden, welche die Menschen glauben ließ. Was mir jedoch gebracht wurde, ist eine Offenbarung von Allah. Deshalb wünsche ich mir, am Tage der Auferstehung die meisten Anhänger zu haben.“

Muslim 152, Buchari 4981, 7274

153- حَدَّثَنِي يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، قَالَ وَأَخْبَرَنِي عَمْرُو،
أَنَّ أَبَا يُونُسَ، حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ

قَالَ "وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُزِيلَتْ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنَ أَصْحَابِ النَّارِ"

153. Abu Hureira berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ: „Bei Dem, in Dessen Hand Muhammads Seele ist, hört niemand von den Menschen (in diesem Zeitalter von meiner Botschaft) von mir, ob Jude oder Christ, und stirbt dann, ohne an das geglaubt zu haben, womit ich gesandt wurde, ohne dass er von den Bewohnern des Feuers sein wird.“*

* d. h., wer von seiner Botschaft erfahren und sie nicht folgt, wird zu den Bewohnern des Feuers gehören.

154- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ عَنْ صَالِحِ بْنِ صَالِحِ الْهَمْدَانِيِّ عَنِ الشَّعْبِيِّ قَالَ رَأَيْتُ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ خُرَّاسَانَ سَأَلَ الشَّعْبِيَّ فَقَالَ يَا أَبَا عَمْرٍو إِنَّ مِنْ قِبَلِنَا مِنْ أَهْلِ خُرَّاسَانَ يُقُولُونَ فِي الرَّجُلِ إِذَا أَعْتَقَ أُمَّتَهُ ثُمَّ تَرَوَّجَهَا فَهُوَ كَالرَّائِبِ بَدَنَتُهُ فَقَالَ الشَّعْبِيُّ حَدَّثَنِي أَبُو بَرْدَةَ بْنُ أَبِي مُوسَى عَنْ أَبِيهِ. أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "ثَلَاثَةٌ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنَ بِبَيْتِهِ وَأَدْرَكَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَآمَنَ بِهِ وَاتَّبَعَهُ وَصَدَقَهُ فَلَهُ أَجْرَانِ وَعَبْدٌ مَمْلُوكٌ أَدَّى حَقَّ اللَّهِ تَعَالَى وَحَقَّ سَيِّدِهِ فَلَهُ أَجْرَانِ وَرَجُلٌ كَانَتْ لَهُ أُمَّةٌ فَعَدَّاهَا فَأَحْسَنَ غَدَاءَهَا ثُمَّ أَدْبَاهَا فَأَحْسَنَ أَدْبَاهَا ثُمَّ أَعْتَقَهَا وَتَرَوَّجَهَا فَلَهُ أَجْرَانِ."

مسلم 154, بخاري 97, 2547, 3011, 3446, 5083, ترمذي 1116, نسائي 3344, ابن ماجه 1956

ملخص شرح الاحاديث الثلاثة 152-154 للامام النووي:

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - عَنْ الْمُعْجَزَاتِ: أَنْ كُلَّ نَبِيٍّ أُعْطِيَ مِنَ الْمُعْجَزَاتِ مَا كَانَ مِثْلَهُ لِمَنْ كَانَ قَبْلَهُ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ فَأَمَّنَ بِهِ الْبَشَرُ وَأَمَّا مُعْجَزَتِي الْعَظِيمَةُ الظَّاهِرَةُ فَهِيَ الْقُرْآنُ الَّذِي لَمْ يُعْطَ أَحَدٌ مِثْلَهُ فَلِهَذَا قَالَ أَنَا أَكْثَرُهُمْ تَابِعًا وَالثَّانِي مَعْنَاهُ أَنَّ الَّذِي أُوتِيَتْهُ لَا يَتَطَرَّقُ إِلَيْهِ تَخْيِيلٌ بِسِحْرِ وَشِبْهَةٍ بِخِلَافِ مُعْجَزَةٍ غَيْرِي فَإِنَّهُ قَدْ يُخَيَّلُ السَّاحِرُ بِشَيْءٍ مِمَّا يُقَارِبُ صُورَتَهَا كَمَا خَيَّلَتِ السَّحْرَةُ فِي صُورَةِ عَصَا مُوسَى - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - وَالْحَيَالُ قَدْ يَرُوجُ عَلَى بَعْضِ الْعَوَامِّ وَالْفُرُقِ بَيْنَ الْمُعْجَزَةِ وَالسِّحْرِ وَالتَّخْيِيلِ يُجْتَنَبُ إِلَى فِكْرٍ وَنَظَرٍ وَقَدْ يُخْطِئُ النَّاطِرُ فَيَعْتَقِدُهُمَا سِوَاءً

وَالثَّلَاثُ مَعْنَاهُ أَنَّ مُعْجَزَاتِ الْأَنْبِيَاءِ انْتَرَضَتْ بِانْتِرَاضِ أَعْصَارِهِمْ وَلَمْ يُشَاهِدْهَا إِلَّا مَنْ حَضَرَهَا بِحَضْرَتِهِمْ وَمُعْجَزَةُ نَبِيِّنَا - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - الْقُرْآنُ الْمُسْتَمِرُّ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَعَ خَرَقِ الْعَادَةِ فِي أَسْلُوبِهِ وَبَلَاغَتِهِ وَإِحْبَارِهِ بِالْمُعْجِزَاتِ وَحُجْرِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ عَنْ أَنْ يَأْتُوا بِسُورَةٍ مِنْ مِثْلِهِ مُجْتَمِعِينَ أَوْ مُتَفَرِّقِينَ فِي جَمِيعِ الْأَعْصَارِ وَمَعَ اعْتِنَائِهِمْ بِمُعَارَضَتِهِ فَلَمْ يَقْدِرُوا وَهُمْ أَفْصَحُ الْقُرُونِ مَعَ غَيْرِ ذَلِكَ مِنْ وُجُوهِ إِعْجَازِهِ الْمَعْرُوفَةِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ

وَقَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَكْثَرَهُمْ تَابِعًا عِلْمٌ مِنْ أَعْلَامِ التَّبَوُّةِ فَإِنَّهُ أَخْبَرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِهَذَا فِي زَمَنِ قَلَّةِ الْمُسْلِمِينَ ثُمَّ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَفَتَحَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ الْبِلَادَ وَبَارَكَ فِيهِمْ حَتَّى انْتَهَى الْأَمْرُ وَاتَّسَعَ الْإِسْلَامُ فِي الْمُسْلِمِينَ إِلَى هَذِهِ الْغَايَةِ الْمَعْرُوفَةِ وَاللَّهُ الْحَمْدُ عَلَى هَذِهِ النِّعْمَةِ وَسَائِرِ نِعَمِهِ الَّتِي لَا تُحْصَى وَاللَّهُ أَعْلَمُ

وَأَمَّا الْحَدِيثُ الثَّانِي فَفِيهِ نَسْخُ الْمِلَلِ كُلِّهَا بِرِسَالَةِ نَبِيِّنَا - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - وَفِي مَفْهُومِهِ دَلَالَةٌ عَلَى أَنَّ مَنْ لَمْ تَبْلُغْهُ دَعْوَةُ الْإِسْلَامِ فَهُوَ مَعْدُورٌ وَهَذَا جَارٍ عَلَى مَا تَقَدَّمَ فِي الْأُصُولِ أَنَّهُ لَا حُكْمَ قَبْلَ وَرُودِ الشَّرْعِ عَلَى الصَّحِيحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ وَقَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ أَيِّ مَمَّنْ هُوَ مَوْجُودٌ فِي زَمَنِي وَبَعْدِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَكُلُّهُمْ يَجِبُ عَلَيْهِ الدُّخُولُ فِي طَاعَتِهِ وَأَمَّا

ذَكَرَ الْيَهُودِيَّ وَالنَّصْرَانِيَّ تَنْبِيْهَا عَلَى مَنْ سِوَاهُمَا وَذَلِكَ لِأَنَّ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى لَهُمْ كِتَابٌ فَإِذَا كَانَ هَذَا شَأْنُهُمْ مَعَ أَنَّ لَهُمْ كِتَابًا فَغَيْرُهُمْ مِمَّنْ لَا كِتَابَ لَهُ أَوْلَى وَاللَّهُ أَعْلَمُ وَأَمَّا الْحَدِيثُ الثَّلَاثِ فَفِيهِ فَضِيلَةٌ مِنْ أَمَنِ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ بِنَبِيِّنَا - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - وَأَنَّ لَهُ أَجْرَيْنِ لِإِيْمَانِهِ بِنَبِيِّهِ قَبْلَ النَّسْخِ وَالثَّانِي لِإِيْمَانِهِ بِنَبِيِّنَا - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - وَفِيهِ فَضِيلَةٌ مَنْ أَعْتَقَ مَمْلُوكَتَهُ وَتَزَوَّجَهَا وَلَبَسَ هَذَا مِنَ الرُّجُوعِ فِي الصَّدَقَةِ فِي شَيْءٍ بَلْ هُوَ إِحْسَانٌ إِلَيْهَا بَعْدَ إِحْسَانٍ.

154. Abu Musa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Drei (Sorten von Menschen), erhalten ihre Belohnung (von Allah) zweifach: Jemand von den Leuten der Schrift, der an seinen Propheten geglaubt hat und den Propheten Muhammad ﷺ ebenfalls erreicht, an ihn geglaubt hat und ihm gefolgt ist, erhält den zweifachen Lohn.

Ein Sklave (oder ein Angestellter), der Allah und seinem Herrn gegenüber seine Pflichten erfüllt hat, erhält den zweifachen Lohn. Und ein Mann, der eine Sklavin hatte, sie sehr gut versorgte, sie sehr gut erzog (bzw. bildete), ihr dann die Freiheit schenkte und sie schließlich heiratete, erhält den zweifachen Lohn.“

Muslim 154, Buchari 97, 2547, 3011, 3446, 5053, Tirmidhi 1116, Nasai 3344, Ibn Madscha 1956

Zusammenfassung des Kommentars An-Nawawis zu den Ahadith 152-154:

Mit der Aussage des Propheten ﷺ, über die Wunder beziehungsweise Zeichen ist gemeint, dass jedem Propheten unterschiedliche Wunder oder Zeichen gegeben wurden, die nicht denen der vorangegangenen Propheten glichen, sodass die Menschen daran glaubten. Was mein großes offensichtlichen Zeichen angeht, so ist dies der Quran, der seinesgleichen niemandem gegeben wurde. Aus diesem Grund sagte er ﷺ, dass er von ihnen die meisten Anhänger haben wird.

Des Weiteren heißt es: Bei dem, was mir offenbart wurde, kann niemand einen Zweifel daran haben oder mit dem Gedanken spielen, es sei Zauberei; im Gegensatz zu den Wunderzeichen meiner Vorgänger (Propheten), bei denen sich die Menschen etwas einbilden könnten oder ein Zauberer auf die Idee kommen kann, dass das Wunder eines Propheten (seinem Werk) ähnlich sei; so wie die Zauberer mit dem Stab Moses', Allahs segne ihm und gebe ihm Frieden, auf diese Idee kommen konnten. Und solche Phantasien können die Allgemeinheit beeinflussen.

Um zwischen dem Wunder, dem Zauber und der Phantasie unterscheiden zu können, braucht es Gedankenarbeit und Überprüfung, und der Prüfer, der sich damit

auseinander-setzt, kann sich irren, indem er alle drei (Wunder, Zauberei und Phantasie) gleich sieht.

Das dritte heißt, die Wunder der Propheten sind mit dem Aussterben ihres Zeitalters gleichermaßen vergangen, sodass sie niemand außer die Anwesenden gesehen haben. Was das Wunder unseres Propheten ﷺ, betrifft, so ist dies der Quran, der bis zum Tage der Auferstehung existieren wird.

Der Quran ist überaus außergewöhnlich, in seinem Stil, seiner Methodik und seinem Kundtun über Verborgenes durchbricht er jede Regel. (Dies zeigt unter anderem) die Tatsache, dass kein Wesen, weder Mensch noch *Dschinn* fähig sind, eine ähnliche Sura zustande zu bringen. Selbst wenn sie sich für diesen Zweck alle zusammentun würden oder einzeln (einzelne Wissenschaftler) aus allen Zeitaltern, würden sie es niemals zustande bringen, und das, obwohl sie (die Araber aus der Zeit der Offenbarung) unschlagbar die Besten aller Zeiten und der gesamten Menschheit in der Kunst der Sprache waren. Auch viele andere bekannte Bereiche der Wunderzeichen, sind Beweise für die Richtigkeit des Quran. Und Allah weiß es am besten.

Die Aussage des Gesandten ﷺ, er hoffe darauf, von allen Propheten, der mit den meisten Anhängern zu sein, ist eines seiner prophetischen Wunderzeichen.

Denn er, auf dem der Friede sei, verkündete dies in einer Zeit, in der die Muslime in ihrer Zahl noch sehr gering waren. Dann ließ Allah, Erhaben sei Er, die Muslime Länder bevölkern und segnete diese Länder, bis der Islam sich mit den Muslimen überall verbreitete. So sei Allah das Lob für diese Huld und allen anderen, die nicht gezählt werden können.

Was den zweiten Hadith betrifft, so sind alle andere Religionen durch die Botschaft unseres Propheten ﷺ, ersetzt worden und darin ist der Hinweis, dass derjenige, zu dem die Botschaft des Islams nicht gelangt ist, weil er ihm nicht erklärt wurde, entschuldigt ist und, dass es kein anderes Urteil geben darf, bevor eine Rechtsprechung bekannt wird.

Und „...**niemand, der von mir in diesem Zeitalter hört...**“, das heißt, von denen, die in seinem Zeitalter anwesend sind sowie in den Zeitaltern nach ihm, bis zum Tage der Auferstehung, müssen ihm alle gehorchen. Er erwähnte Jude und Christ, weil sie eine Schrift haben. Wenn dies (die Notwendigkeit Islam zu folgen) bei ihnen der Fall ist, obwohl sie schon ein Buch haben, dann haben andere, die

keine Schriften besitzen, eher die Notwendigkeit, diese Botschaft zu folgen. Und Allah weiß es am besten.

Im dritten Hadith sind die Vorzüge desjenigen von den Leuten der Schrift erwähnt, der an unseren Propheten ﷺ, glaubte und die zweifache Belohnung erhält; zum einen, weil er an seinen Propheten glaubte, bevor dieser vom Propheten Muhammad (durch den Islam) ersetzt wurde, und zum anderen durch seinen Glauben an unseren Propheten ﷺ.

71- باب نزول عيسى ابن مريم حاكما بشرية نبينا محمد صلى الله عليه وسلم
Die Herabsendung Jesus', des Sohnes der Maria, als
Herrscher mit den Gesetzen unseres Propheten Mu-
hammad ﷺ

- Die Rückkehr Jesus' mit den Gesetzen unseres Propheten -

155- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ . ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ: أَخْبَرَنَا
اللَيْثُ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ ابْنِ الْمُسَيَّبِ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيُوشِكَنَّ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ
حَكَمًا مُقْسِطًا. فَيَكْسِرُ الصَّلِيبَ، وَيَقْتُلُ الْخَنزِيرَ، وَيَضَعُ الْجِزْيَةَ، وَيَبِيضُ الْمَالَ
حَتَّى لَا يُقْبَلَهُ أَحَدٌ».

مسلم 155، بخاري 2222، ترمذي 2233

155. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „(Ich schwöre) bei Dem, in Dessen Hand meine Seele ist, dass euch der Sohn der Maria (as) bald herabgesandt wird, als gerechter Richter, der das Kreuz brechen, das Schwein töten, die Dschziya (Schutzsteuer) aufheben wird und sich das Geld in so einem Ausmaß vermehren wird, bis es niemand mehr annehmen will.“

Muslim 155, Buchari 2222, Tirmidhi 2233

72 - باب بيان الزمن الذي لا يقبل فيه الإيمان

Die Zeit, in der der Glaube nicht mehr angenommen
wird

157- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي حَبْشَةَ وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ قَالُوا: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ يَعْنُونَ ابْنَ جَعْفَرٍ، عَنِ الْعَلَاءِ وَهُوَ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا. فَإِذَا طَلَعَتْ مِنْ مَغْرِبِهَا آمَنَ النَّاسُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ، فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا» (الأنعام الآية: 158)
مسلم 157، بخاري 4635، 4636، ابو داود 4312، ابن ماجه 4068

157. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die Stunde wird nicht eintreffen, bis die Sonne von Westen aufgeht. Wenn sie von ihrem Westen aufgeht, werden alle Menschen gläubig werden, an dem Tag *„nutzt aber einer Seele ihr Glaube nicht, wenn sie nicht schon zuvor geglaubt oder in ihrem Glauben Gutes erlangt hat.“* (Quran 6:158)

Muslim 157, Buchari 4635, 4636, Abu Daud 4312, Ibn Madscha 4068

158- وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، قَالََا حَدَّثَنَا وَكِيعٌ، ح وَحَدَّثَنِيهِ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ يُونُسَ الْأَزْرُقِيُّ، جَمِيعًا عَنْ فَضِيلِ بْنِ غَزْوَانَ، ح وَحَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ، مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ - وَاللَّفْظُ لَهُ - حَدَّثَنَا ابْنُ فَضِيلٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى

الله عليه وسلم "ثَلَاثٌ إِذَا خَرَجْنَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ
أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا طُلُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا وَالذَّجَالُ وَدَابَّةُ الْأَرْضِ "
مسلم 158، ترمذي 3072

158. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn drei (Zeichen) eintreffen, wird einer Seele ihr Glauben nicht mehr nutzen, wenn *sie nicht schon zuvor geglaubt oder in ihrem Glauben Gutes erlangt hat*: Das Aufgehen der Sonne von ihrem Westen. (Das Erscheinen) des Dadschal (des falschen Messias, des Antichrist) und des Tieres der Erde. “

Muslim 158, Tirmidhi 3072

73 - باب بدء الوحي إلى رسول الله صلى الله عليه وسلم

Der Anfang der Offenbarung an den Gesandten Allahs ﷺ

160- حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ أَحْمَدُ بْنُ عَمْرٍو بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَرْحٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي يُونُسُ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: حَدَّثَنِي عَزْوَةُ بْنُ الزُّبَيْرِ أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ أَخْبَرْتُهُ، أَنَّهَا قَالَتْ: كَانَ أَوَّلُ مَا بَدَأَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ مِنَ الْوَحْيِ الرَّؤْيَا الصَّادِقَةَ فِي النَّوْمِ. فَكَانَ لَا يَرَى رُؤْيَا إِلَّا جَاءَتْهُ مِثْلَ فَلَقِ الصُّبْحِ. ثُمَّ حُبِّبَ إِلَيْهِ الْخَلَاءُ، فَكَانَ يَخْلُو بِعَارِ حِرَاءٍ يَتَحَنَّنُ فِيهِ، (وَهُوَ التَّعَبُّدُ) اللَّيَالِي أُولَاتِ الْعَدَدِ قَبْلَ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى أَهْلِهِ، وَيَتَرَوَّدُ لِذَلِكَ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى حَدِيجَةَ فَيَتَرَوَّدُ لِمِثْلِهَا حَتَّى فَجَّهَهُ الْحَقُّ وَهُوَ فِي عَارِ حِرَاءٍ، فَجَاءَهُ الْمَلَكُ فَقَالَ: اقْرَأْ. قَالَ: «مَا أَنَا بِقَارِءٍ» قَالَ: «فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الْجَهْدَ، ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: اقْرَأْ. قَالَ قُلْتُ: مَا أَنَا بِقَارِءٍ، قَالَ فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّلَاثَةَ حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الْجَهْدَ ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: اقْرَأْ. فَقُلْتُ: مَا أَنَا بِقَارِءٍ فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّلَاثَةَ حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الْجَهْدَ. ثُمَّ أَرْسَلَنِي فَقَالَ: اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ * خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ * اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ * الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ * عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ» {العلق الآيات: 1 - 5}

فَرَجَعَ بِهَا رَسُولُ اللَّهِ تَرَجُّفٌ بِوَادِرُهُ حَتَّى دَخَلَ عَلَى حَدِيجَةَ فَقَالَ: «رَمَلُونِي فَرَمَلُونِي» فَرَمَلُوهُ حَتَّى ذَهَبَ عَنْهُ الرَّوْعُ. ثُمَّ قَالَ لِحَدِيجَةَ: «أَيُّ حَدِيجَةَ! مَا لِي وَأَخْبَرَهَا الْخَبَرَ. قَالَ: «لَقَدْ حَشِيتُ عَلَى نَفْسِي» قَالَتْ لَهُ حَدِيجَةُ: كَلَّا. أَبْشِرْ. فَوَاللَّهِ لَا يُخْزِيكَ اللَّهُ أَبَدًا. وَاللَّهِ إِنَّكَ لَتَصِلُ الرَّحِمَ وَتَصْدُقُ الْحَدِيثَ، وَتَحْمِلُ الْكَلَّ، وَتَكْسِبُ الْمَعْدُومَ، وَتَقْرِي الضَّيْفَ، وَتُعِينُ عَلَى نَوَائِبِ الْحَقِّ. فَانطَلَقَتْ بِهِ حَدِيجَةُ حَتَّى أَتَتْ بِهِ وَرَقَةَ بْنَ نَوْفَلِ بْنِ أَسَدِ بْنِ عَبْدِ الْعُزَّى. وَهُوَ ابْنُ عَمِّ

حَدِيثَهُ، أَخِي أَيُّهَا. وَكَانَ أَمْرًا تَنَصَّرَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَكَانَ يَكْتُبُ الْكِتَابَ الْعَرَبِيَّ وَيَكْتُبُ مِنَ الْإِنجِيلِ بِالْعَرَبِيَّةِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ. وَكَانَ شَيْخًا كَبِيرًا قَدْ عَمِيَ. فَقَالَتْ لَهُ حَدِيثُهُ: أَيِّ عَمِّ اسْمِعْ مِنْ ابْنِ أَخِيكَ. قَالَ وَرَقَّةُ بْنُ نَوْفَلٍ: يَا ابْنَ أَخِي مَاذَا تَرَى؟ فَأَخْبَرَهُ رَسُولُ اللَّهِ حَبَرَ مَا رَأَهُ. فَقَالَ لَهُ وَرَقَّةُ: هَذَا النَّامُوسُ الَّذِي أُنزِلَ عَلَى مُوسَى، يَا لَيْتَنِي فِيهَا جَدَعًا، يَا لَيْتَنِي أَكُونُ حَيًّا حِينَ يُخْرِجُكَ قَوْمُكَ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوْ مُخْرِجِي هُمْ؟» قَالَ وَرَقَّةُ: نَعَمْ، لَمْ يَأْتِ رَجُلٌ قَطُّ بِمَا حِثُّتَ بِهِ إِلَّا عُدِي، وَإِنْ يُدْرِكُنِي يَوْمُكَ أَنْصُرَكَ نَصْرًا مُؤَزَّرًا.

مسلم 160، بخاري 3، 3392، 4953، 4955، 4956، 4957، 6982. مسند
الامام احمد 6/ص 233

قَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - زَمَلُونِي زَمَلُونِي هَكَذَا هُوَ فِي الرِّوَايَاتِ مُكْرَّرٌ مَرَّتَيْنِ وَمَعْنَى زَمَلُونِي غَطُّونِي بِالثِّيَابِ وَلَقُونِي

160. Aischa, die Ehefrau des Propheten, berichtete: Das erste, was geschah, als die Offenbarung zum Gesandten Allahs ﷺ, begann, war das wahre Traumgesicht in seinem Schlaf, sodass er keinen Traum sah, der nicht (so deutlich) wie das Morgenlicht bewahrheitet wurde. Dann wurde ihm das Alleinsein lieb gemacht.

Sein Alleinsein war in der Höhle von Hira', wo er (Allah) in einer bestimmten Anzahl der Nächte anbetete, bevor er wieder zu seiner Familie zurückkehrte, um sich dafür (für das nächste Mal) vorzubereiten und dann (immer wieder) zu Chadidscha zurückkehrte, bis die

Wahrheit ihn überraschte, als er sich in der Höhle von Hira' befand. So kam der Engel (Gabriel ﷺ) zu ihm und sagte: Lies! Er sagte: „**Ich kann nicht lesen.**“

Er (der Prophet) sagte: „**Er (Gabriel ﷺ) packte mich und drückte mich bis ich kraftlos war, dann ließ er mich los und sagte noch einmal: Lies! Ich sagte: ‚Ich kann doch nicht lesen.‘**“

Er sagte weiter: „**Er (Gabriel ﷺ) fing mich zum zweiten Mal und drückte mich erneut bis ich kraftlos war, dann ließ er mich los und sagte noch einmal: Lies! Ich sagte: ‚Ich kann doch nicht lesen.‘ Er (Gabriel ﷺ) fing mich zum dritten Mal und drückte mich erneut bis ich kraftlos war, dann ließ er mich los und sagte noch einmal:**

Lies im Namen deines Herrn, Der erschaffen hat, den Menschen erschaffen hat, aus einem Anhängsel (Gerinsel). Lies, und dein Herr ist der Edelste, Der (das Schreiben) mit dem Schreibrohr gelehrt hat, den Menschen gelehrt hat, was er nicht wusste.“ 96:1-5*

So kehrte der Gesandte Allahs ﷺ, mit zitternden Schultern zu Chadidscha zurück und sagte: „Hüll mich ein, hüll mich ein!“ Sie hüllten ihn ein, bis er sich vom

Schreck erholt hatte. Dann sagte er zu Chadidscha: „**Chadidscha, was ist mit mir?**“, und er berichtete ihr von dem Geschehen und sagte dabei: „**Ich fürchtete um mein Leben!**“

Da sagte Chadidscha ﷺ: Niemals wirst du in Gegenwart von Allah eine Schande erleben; denn du bist wahrlich jemand, der die Verwandtschaftsbande pflegt, nur Wahres spricht, den Schwachen unterstützt, dem Mittellosen gibt, den Gast ehrt und der Gerechtigkeit zum Sieg verhilfst.

Chadidscha ging mit ihm los, bis zu bei Waraqa Bin Nawfal Bin Asad Bin Abdel-Uzza kamen, dem Cousin Chadidschas väterlicherseits. Er war ein Mann, der in der *Dschahiliya* (vorislamischen Zeit) zum Christen wurde, der in Arabisch niederschrieb und soviel Allah wollte, aus dem Evangelium ins Arabische übertragen konnte.

Er war ein alter Mann, der erblindet war, (deshalb) sagte Chadidscha zu ihm: O Onkel, höre dem Sohn deines Bruders zu! Waraqa Bin Nawfal fragte: O Sohn meines Bruders, was gibt es? Der Gesandte Allahs ﷺ, berichtete ihm von seinem Ereignis.

Waraqa sagte zu ihm: Es war der *Namus*⁷⁶, derselbe, der auch Moses erschien (wörtlich: herabgesandt wurde). Ich wünschte, ich wäre jung und stark und würde solange leben (,um dabei zu sein), wenn dein Volk dich vertreibt.** (Überrascht) sagte der Gesandte Allahsﷺ: „Würden sie mich vertreiben?“

Ja, niemand ist bisher mit dieser Botschaft gekommen, ohne angefeindet zu werden!, antwortete Waraqa. Wenn ich deinen Tag (an dem sie dich vertreiben) erlebe, werde ich dir mit all meiner Kraft helfen.⁷⁷

Muslim 160, Buchari 3, 3392, 4953, 4955, 4956, 4957, 6982, Musnad Imam Ahmad 6/S. 233

* Anhängsel (Gerinsel), das ist ein Entwicklungsstadium des Embryos

** oder: wenn ich doch nur ein junger, starker Mann wäre! Wenn ich doch nur noch am Leben wäre, wenn dein Volk dich vertreibt.

⁷⁶ *Der große Namus*: Der Erzengel Dschibril (Gabriel ﷺ)

⁷⁷ In Bucharis Version (Nr. 4953) kommt Folgendes hinzu: „Es dauerte nicht mehr lange und Waraqa starb. Für eine kurze Zeit blieben die Offenbarungen aus, sodass der Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, traurig wurde.“

161- وحدثني أبو الطاهر، أخبرنا ابن وهب قال: حدثني يونس، قال: قال ابن شهاب: أخبرني أبو سلمة بن عبد الرحمن أن جابر بن عبد الله الأنصاري، وكان من أصحاب رسول الله كان يحدث. قال: قال رسول الله وهو يحدث عن فترة الوحي قال في حديثه: «فبينما أنا أمشي سمعت صوتا من السماء، فرفعت رأسي، فإذا الملك الذي جاءني بحراء جالسا على كرسي بين السماء والأرض» قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «فجئت منه فرقا فرجعت، فقلت: زملوني زملوني. فدثروني. فأنزل الله تبارك وتعالى: {يَأْيُهَا الْمُدِيرُ * فَمُ فَأَنْزِرُ * وَرَبِّكَ فَكَبِّرُ * وَبِهَاكَ فَطَهِّرُ * وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ} (المدثر الآيات: 1 - 5) وهي الأوثان قال: ثم تتابع الوحي.

مسلم 161، بخاري 3، 3238، 4922-4926، 4954، 6214، ترمذي 3325

161. Dschabir Bin Abdullah Al-Ansari, ein Gefährte des Gesandten Allahs ﷺ, pflegte zu berichten: Der Gesandte Allahs ﷺ, sprach über die Zeit (Anfang der Herab-sendung) der Offenbarungen: „Während ich lief, hörte ich eine Stimme vom Himmel, da erhob ich meinen Kopf und sah den Engel, der in der Höhle von Hira’ zu mir gekommen war, sitzend zwischen dem Himmel und der Erde (den Horizont ausfüllend).“ Der Gesandte Al-lahs erzählte weiter: „Ich erschrak, kehrte um und sagte (zu meiner Frau): „Hüll mich ein, hüll mich ein! Sie (seine Frau und seine Töchter) deckten mich zu. Da offenbarte Allah, Gesegnet und Erhaben sei Er: „O du

Zugedeckter, stehe auf und warne; und deinen Herrn, Den preise als Den Größten (in dem du sprichst: Allahu akbar), und deine Gewänder, die reinige, und (die Unreinheit des) Götzen(dienstes), die meide.“ 74:1-5. Er sagte, danach wurden Offenbarungen kontinuierlich fortgesetzt.

Muslim 161, Buchari 4, 3238, 4922, 4923, 4924, 4925, 4926, 4954, 6214, Tirmidhi 3325

74 - باب الإسراء بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى السَّمَاوَاتِ وَفَرَضِ الصَّلَاةِ

Die Nachtreise des Gesandten und die Gebetspflicht

162- حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ قَرُوحَ : حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ : حَدَّثَنَا ثَابِتُ الْبُنَاتِيِّ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ : «أَتَيْتُ بِالْبَرَاقِ» (وَهُوَ ذَابَّةٌ أبيضُ طَوِيلٌ فَوْقَ الْحِمَارِ وَدُونَ الْبَعْلِ . يَضَعُ حَافِرَهُ عِنْدَ مُنْتَهَى طَرْفِهِ) قَالَ : «فَرَكِبْتُهُ حَتَّى أَتَيْتُ بَيْتَ الْمَقْدِسِ» .

قَالَ : «فَرَبَطْتُهُ بِالْحَلَقَةِ الَّتِي يَرَبِطُ بِهَا الْأَنْبِيَاءُ . ثُمَّ دَخَلْتُ الْمَسْجِدَ فَصَلَّيْتُ فِيهِ رَكَعَتَيْنِ . ثُمَّ خَرَجْتُ ، فَبَجَاءَنِي جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِإِنَاءٍ مِنْ تَمْرٍ ، وَإِنَاءٍ مِنْ لَبَنٍ . فَاخْتَرْتُ اللَّبَنَ . فَقَالَ جِبْرِيلُ : اخْتَرْتُ الْفِطْرَةَ . ثُمَّ عَرَجَ بِنَا إِلَى السَّمَاءِ . فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيلُ فَقِيلَ : مَنْ أَنْتَ ؟ قَالَ : جِبْرِيلُ . قِيلَ : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قَالَ : مُحَمَّدٌ . قِيلَ : وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ ؟

قَالَ : قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ . فَفُتِّحَ لَنَا . فَإِذَا أَنَا بِأَدَمَ ، فَرَحَّبَ بِي وَدَعَا لِي بِخَيْرٍ . ثُمَّ عَرَجَ بِنَا إِلَى السَّمَاءِ الثَّانِيَةِ ، فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ . فَقِيلَ : مَنْ أَنْتَ ؟ قَالَ : جِبْرِيلُ . قِيلَ : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قَالَ : مُحَمَّدٌ . قِيلَ : وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ ؟ قَالَ : قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ . فَفُتِّحَ لَنَا . فَإِذَا أَنَا بِأَبِي الْحَالَةِ : عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ، وَيَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا - صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمَا - ، فَرَحَّبَا ، وَدَعَوَا لِي بِخَيْرٍ .

ثُمَّ عَرَجَ بِي إِلَى السَّمَاءِ الثَّالِثَةِ ، فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيلُ . فَقِيلَ : مَنْ أَنْتَ ؟ قَالَ : جِبْرِيلُ . قِيلَ : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قَالَ : مُحَمَّدٌ . قِيلَ : وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ ؟ قَالَ : قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ . فَفُتِّحَ لَنَا ، فَإِذَا أَنَا بِيُوسُفَ ، وَقَدْ أُعْطِيَ شَطْرَ الْحُسَيْنِ ، فَرَحَّبَ وَدَعَا لِي بِخَيْرٍ . ثُمَّ عَرَجَ بِنَا إِلَى السَّمَاءِ الرَّابِعَةِ ، فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ . قِيلَ : مَنْ هَذَا قَالَ : جِبْرِيلُ . قِيلَ : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قَالَ : مُحَمَّدٌ . قَالَ : وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ . قَالَ :

قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ. فَفُتِحَ لَنَا فَإِذَا أَنَا بِإِدْرِيسَ، فَرَحَّبَ وَدَعَا لِي بِخَيْرٍ. قَالَ اللَّهُ عَزَّ
وَجَلَّ: {وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا} (مريم آية: 57)

ثُمَّ عَرَجَ بِنَا إِلَى السَّمَاءِ الْخَامِسَةِ، فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيْلُ. قِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ:
جِبْرِيْلُ. قِيلَ: وَمَنْ مَعَكَ؟ قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ؟

قَالَ: قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ. فَفُتِحَ لَنَا، فَإِذَا أَنَا بِهَارُونَ، فَرَحَّبَ وَدَعَا لِي بِخَيْرٍ. ثُمَّ عَرَجَ
بِنَا إِلَى السَّمَاءِ السَّادِسَةِ. فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيْلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ. قِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ:
جِبْرِيْلُ. قِيلَ: وَمَنْ مَعَكَ؟

قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ؟ قَالَ: قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ. فَفُتِحَ لَنَا، فَإِذَا أَنَا
بِمُوسَى، فَرَحَّبَ وَدَعَا لِي بِخَيْرٍ. ثُمَّ عَرَجَ إِلَى السَّمَاءِ السَّابِعَةِ. فَاسْتَفْتَحَ جِبْرِيْلُ.
فَقِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: جِبْرِيْلُ. قِيلَ: وَمَنْ مَعَكَ؟ قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ بُعِثَ
إِلَيْهِ؟ قَالَ: قَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ. فَفُتِحَ لَنَا فَإِذَا أَنَا بِإِبْرَاهِيمَ، مُسْنِدًا ظَهْرَهُ إِلَى الْبَيْتِ
الْمَعْمُورِ. وَإِذَا هُوَ يَدْخُلُهُ كُلُّ يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلِكٍ لَا يَبُودُونَ إِلَيْهِ. ثُمَّ ذَهَبَ
بِي إِلَى سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى وَإِذَا وَرْفُهَا كَأَذَانِ الْفَيْلَةِ. وَإِذَا ثَمَرُهَا كَالْفَلَّالِ. قَالَ، فَلَمَّا
عَشِيهَا مِنْ أَمْرِ اللَّهِ مَا عَشِيَتْ تَغْيُرُثُ. فَمَا أَحَدٌ مِنْ خَلْقِ اللَّهِ يَسْتَطِيعُ أَنْ
يَنْعَمَهَا مِنْ حُسْنِهَا. فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيَّ مَا أَوْحَى. فَقَرَضَ عَلَيَّ تَمْسِينَ صَلَاةً فِي
كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ. فَتَرَلْتُ إِلَى مُوسَى، فَقَالَ: مَا قَرَضَ رَبُّكَ عَلَى أُمَّتِكَ؟ قُلْتُ:
تَمْسِينَ صَلَاةً. قَالَ: ازْجِعْ إِلَى رَبِّكَ. فَاسْأَلْهُ التَّخْفِيفَ. فَإِنَّ أُمَّتَكَ لَا يُطِيقُونَ
ذَلِكَ. فَلَمَّا قَدْ بَلَوْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَخَبَرْتُهُمْ. قَالَ، فَرَجَعْتُ إِلَى رَبِّي فَقُلْتُ: يَا
رَبِّ حَقِّفْ عَلَى أُمَّتِي. فَحَطَّ عَنِّي حَمْسًا. فَرَجَعْتُ إِلَى مُوسَى فَقُلْتُ: حَطَّ
عَنِّي حَمْسًا. قَالَ: إِنَّ أُمَّتَكَ لَا يُطِيقُونَ ذَلِكَ فَارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ التَّخْفِيفَ.
قَالَ، فَلَمْ أَرْزُ أَنْزِجْ بَيْنَ رَبِّي تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَبَيْنَ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ حَتَّى قَالَ:
يَا مُحَمَّدُ! إِنَّهُمْ حَمْسَ صَلَوَاتٍ كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ. لِكُلِّ صَلَاةٍ عَشْرٌ. فَذَلِكَ
حَمْسُونَ صَلَاةً. وَمَنْ هُمْ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كُنَيْتٌ لَهُ حَسَنَةٌ. فَإِنْ عَمِلَهَا كُنَيْتٌ
لَهُ عَشْرًا. وَمَنْ هُمْ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا لَمْ تُكْتَبْ سَيْنًا. فَإِنْ عَمِلَهَا كُنَيْتٌ سَيِّئَةٌ

وَاحِدَةً. قَالَ: فَتَرَلْتُ حَتَّى اسْتَهَيْتُ إِلَى مُوسَى فَأَخْبَرْتُهُ. فَقَالَ: ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَمَا سَأَلَهُ الْخَفِيفَ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ فَقُلْتُ: قَدْ رَجَعْتُ إِلَى رَبِّي حَتَّى اسْتَحْيَيْتُ مِنْهُ“.

مسلم 162، واطارفة في مسلم 131 في البخاري 3570، 7517، 6491
 وَأَمَّا قَوْلُ بَوَّابِ السَّمَاءِ: (وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ؟) فَمُرَادُهُ وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ لِلْإِسْرَاءِ وَصُعودِ
 السَّمَاوَاتِ؟ وَلَيْسَ مُرَادُهُ الْإِسْتِفْهَامَ عَنِ أَصْلِ الْبُعْثَةِ وَالرِّسَالَةَ فَإِنَّ ذَلِكَ لَا يَخْفَى
 عَلَيْهِ إِلَى هَذِهِ الْمُدَّةِ فَهَذَا هُوَ الصَّحِيحُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ فِي مَعْنَاهُ. وَلَمْ يَذْكَرِ الْحَطَّايُ فِي
 شَرْحِ الْبُخَارِيِّ وَجَمَاعَةٍ مِنَ الْعُلَمَاءِ غَيْرُهُ وَإِنْ كَانَ الْقَاضِي قَدْ ذَكَرَ خِلَافًا أَوْ أَشَارَ إِلَى
 خِلَافٍ فِي أَنَّهُ اسْتَفْهَمَ عَنِ أَصْلِ الْبُعْثَةِ أَوْ عَمَّا ذَكَرْتُهُ. قَالَ الْقَاضِي وَفِي هَذَا أَنَّ
 لِسَّمَاءَ أَبْوَابًا حَقِيقَةً وَحَفْظَةً مُوَكَّلِينَ بِهَا وَفِيهِ إِثْبَاتُ الْإِسْتِثْنَانِ. وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ وَالْمُفَسِّرُونَ وَغَيْرُهُمْ: سُمِّيَتْ سِدْرَةَ الْمُنْتَهَى لِأَنَّ عِلْمَ الْمَلَائِكَةِ يَنْتَهِي
 إِلَيْهَا وَلَمْ يُجَاوِزْهَا أَحَدٌ إِلَّا رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - وَحُكِيَ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ
 بْنِ مَسْعُودٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - أَنَّهَا سُمِّيَتْ بِذَلِكَ لِكُونِهَا يَنْتَهِي إِلَيْهَا مَا يَهْطُ مِنْ
 فَوْقِهَا وَمَا يَصْعَدُ مِنْ تَحْتِهَا مِنْ أَمْرِ اللَّهِ تَعَالَى .

وَقَوْلُهُ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - : (وَإِذَا تَمَرَّهَا كَالْقَلَالِ) هُوَ يَكْسِرُ الْقَافَ جَمْعَ قَلَاءَةٍ
 وَالْقَلَاءَةُ جَرَّةٌ عَظِيمَةٌ تَسْعُ قَرَيْتَيْنِ أَوْ أَكْثَرَ

162. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Buraq wurde mir gebracht.“ Dies ist ein weißes Tier, größer als ein Esel, kleiner als ein Maultier, das es seinen Huf (Sprung beim Fliegen) dorthin legte, wo seine Augen sehen konnte. Er ﷺ, sagte: „Ich bestieg es, bis ich Baitul Maqdis (das heilige Haus in Jerusalem) erreichte.“

Erﷺ, fuhr fort: „Ich habe es (das Tier) an den Ring gebunden, an dem die Propheten (auch das Tier) binden.“

„Dann bin ich in die Moschee eingetreten und verrichtete zwei *Rakaas* (Gebetseinheiten) und ging wieder hinaus. Gabrielﷺ brachte mir ein Gefäß Wein und ein Gefäß Milch, wovon ich das mit Milch wählte. Gabrielﷺ sagte: Du hast die *Fitra* (natürliche Veranlagung) gewählt.

Wir stiegen zum ersten Himmel hinauf, in dem Gabrielﷺ um Eintritt bat. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel.

Man fragte: Und wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden. Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Adamﷺ, der mich begrüßte und Bittgebete für mich sprach. Dann stiegen wir zum zweiten Himmel auf.

Gabrielﷺ, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabrielﷺ. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden.

Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf die zwei Cousins (mütterlicherseits), Isa Bin Maryam (Jesusﷺ),

Sohn der Maria) und Yahya Bin Zakariya (Johannes, Sohn von Zacharias عليه السلام), Friede sei mit ihnen beiden. Sie begrüßten mich und sprachen Bittgebete für mich.

Anschließend stiegen wir zum dritten Himmel auf. Gabriel عليه السلام bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel عليه السلام. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden.

Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Yusuf (Josef عليه السلام), Friede sei mit ihm. (Ich sah ihn), dem die Hälfte der (gesamten) Schönheit gegeben wurde. Er begrüßte mich und sprach Bittgebete für mich.

Dann stiegen wir zum vierten Himmel auf. Gabriel, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel عليه السلام. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden. Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Idris. Er begrüßte mich und sprach Bittgebete für mich. Allah, Der Mächtige und Majestätische, sagte (über Idris): „*Und Wir hoben ihn zu einem hohen Ort empor.*“

Dann stiegen wir zum fünften Himmel auf. Gabriel, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden.

Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Harun (Aaron), Friede sei mit ihm. Er begrüßte mich und sprach Bittgebete für mich.

Dann stiegen wir zum sechsten Himmel auf. Gabriel, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden. Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Musa (Moses ﷺ), Friede sei mit ihm. Er begrüßte mich und sprach Bittgebete für mich.

Dann stiegen wir zum siebten Himmel auf. Gabriel, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Man fragte: Wer bist du? Er antwortete: Gabriel. Man fragte: Wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja, es ist nach ihm geschickt worden. Uns wurde das Tor geöffnet und ich traf auf Ibrahim (Abraham ﷺ), Friede sei mit ihm, der

seinen Rücken an Al-Bait Al-Ma'mur (das viel bevölkerte, ehrwürdige Haus) lehnte, in welches jeden Tag siebzigtausend Engel hineingehen und zu dem sie nie wieder kommen werden. Dann brachte er (Gabriel) mich zum *Sidratul Muntaha* (Zyziphusbaum, Lotusbaum des Endzieles), dessen Blätter wie Elefantenohren sind und dessen Früchte wie riesige Tonkrüge. Als ihn (den Baum) der Befehl Allahs erreichte, änderte er sich so, dass kein Geschöpf Allahs in der Lage ist, seine Schönheit zu beschreiben.

Dann offenbarte mir Allah, was Er offenbarte. Er erlegte mir als Pflicht fünfzig Gebete für den Tag und die Nacht (insgesamt) auf.

Als ich zu Moses, Friede sei mit ihm, herabgestiegen war, fragte er: Was hat dein Herr deiner Umma (Gemeinde als Pflicht) auferlegt? Ich sagte: Fünfzig Gebete. Er sagte: Kehre zu deinem Herrn zurück und bitte Ihn um Erleichterung, denn deine Umma wird es nicht verkraften, denn ich habe schon die Kinder Israels mit dieser Prüfung geprüft.

Ich kehrte zu meinem Herrn zurück und sprach: O Herr, erleichtere es für meine Umma. Da erließ Er mir fünf. Ich kehrte zu Moses, Friede sei mit ihm, zurück und sagte zu ihm: Er (Allah) erließ mir fünf. Er sagte:

Deine Umma wird es nicht verkraften. Kehre zu deinem Herrn zurück und bitte Ihn um Erleichterung.

Ich ging immer wieder zwischen meinem Herrn, Segensreich und Erhaben sei Er, und Moses, Friede sei mit ihm, hin und her, bis Er (Allah) sagte: O Muhammad, es sind fünf Gebete für den Tag und die Nacht (insgesamt). Für jedes Gebet (beträgt die Belohnung gleich) zehn (verrichteter Gebete), das sind fünfzig Gebete. Und wer beabsichtigt, eine Wohltat zu vollbringen, sie dann nicht vollbringt, wird ihm dies als eine Wohltat niedergeschrieben. Wenn er sie vollbringt, werden für ihn zehn (Wohltaten) niedergeschrieben. Wer aber etwas Schlechtes beabsichtigt, es aber nicht tut, wird keine (schlechte Tat) niedergeschrieben. Hat er diese schlechte Tat jedoch durchgeführt, so wird ihm (nur) eine schlechte Tat niedergeschrieben.

Dann stieg ich herab, bis ich (wieder) zu Moses, Friede sei mit ihm, gelangte, dem ich davon erzählte. Er sagte: Kehre zu deinem Herrn zurück und bitte Ihn um Erleichterung.“ Da sagte der Gesandte Allahs ﷺ: „Ich sagte: Ich bin so oft zu meinem Herrn zurückgekehrt, bis ich mich vor Ihm schämte.“

Muslim 162, Buchari 7517 und ab: „...wer etwas Gutes beabsichtigt...“ auch unter der Nr. 131 in Muslim und in Buchari unter Nr. 6491 zu finden.

164- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى : حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي عَدِيٍّ عَنْ سَعِيدٍ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ لَعَلَّهُ قَالَ عَنْ مَالِكِ بْنِ صَعْصَعَةَ ، رَجُلٍ مِنْ قَوْمِهِ قَالَ: قَالَ نَبِيُّ اللَّهِ: «بَيْنَمَا أَنَا عِنْدَ الْبَيْتِ بَيْنَ النَّائِمِ وَالْبَيْطَانِ. إِذْ سَمِعْتُ قَائِلًا يُقُولُ: أَحَدُ الثَّلَاثَةِ بَيْنَ الرَّجُلَيْنِ. فَأَتَيْتُ فَأَنْطَلِقُ بِي. فَأَتَيْتُ بِطَلَسْتٍ مِنْ ذَهَبٍ فِيهَا مِنْ مَاءٍ زَمْزَمَ. فَشَرَحَ صَدْرِي إِلَى كَذَا وَكَذَا.»

(قَالَ قَتَادَةُ: فَقُلْتُ لِلَّذِي مَعِيَ: مَا يَعْني؟ قَالَ: إِلَى أَسْفَلِ بَطْنِهِ) "فَاسْتُخْرِجْ قَلْبِي، فَغَسِلْ بِمَاءِ زَمْزَمَ، ثُمَّ أُعِيدْ مَكَانَهُ. ثُمَّ حُشِّي لِإِيمَانَا وَحِكْمَتِهِ. ثُمَّ أُتَيْتُ بِدَابَّةٍ أَيْبَضُ يُقَالُ لَهُ الْبَرَاءِيُّ. فَوَقَّ الْحِمَارُ وَذَوْنَ الْبُعْلِ. يَهْجُ حَطْلُوهُ عِنْدَ أَقْصَى طَرْفِهِ، فَحَوَّلْتُ عَلَيْهِ. ثُمَّ انْطَلَقْنَا حَتَّى أَتَيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا، فَاسْتَفْتَحَ جَبْرَيْلُ. فَقِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: جَبْرَيْلُ. قِيلَ: وَمَنْ مَعَكَ؟ قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ بُعِثَ إِلَيْهِ؟ قَالَ: نَعَمْ. قَالَ فَفَتَحَ لَنَا. وَقَالَ: مَرْحَبًا بِهِ. وَلِنِعْمِ الْمَجِيءُ جَاءَ. قَالَ: فَأَتَيْنَا عَلَى آدَمَ.

وَسَاقَ الْحَدِيثَ بِقِصَّتِهِ. وَذَكَرَ أَنَّهُ لَفِيَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةِ عَيْسَى وَيَحْيَى عَلَيْهِمَا السَّلَامُ. وَفِي الثَّلَاثَةِ يُوسُفَ. وَفِي الرَّابِعَةِ إِدْرِيسَ. وَفِي الْخَامِسَةِ هَارُونَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَسَلَّمَ قَالَ: "ثُمَّ انْطَلَقْنَا حَتَّى انْتَهَيْنَا إِلَى السَّمَاءِ السَّادِسَةِ. فَأَتَيْتُ عَلَى مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ. فَقَالَ: مَرْحَبًا بِالْأَخِ الصَّالِحِ وَالنَّبِيِّ الصَّالِحِ. فَلَمَّا جَاوَزْتُهُ بَكَى. فَتَوَدَّيْ: مَا يَبْكُكَ؟ قَالَ: رَبِّ هَذَا عَلَّامٌ بِعَثْتُهُ بَعْدِي. يَدْخُلُ مِنْ أُمَّتِهِ الْجَنَّةَ أَكْثَرَ مِمَّا يَدْخُلُ مِنْ أُمَّتِي. قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقْنَا حَتَّى انْتَهَيْنَا إِلَى السَّمَاءِ السَّابِعَةِ. فَأَتَيْتُ عَلَى إِبْرَاهِيمَ."

وَقَالَ فِي الْحَدِيثِ: وَحَدَّثَ نَبِيُّ اللَّهِ أَنَّهُ رَأَى أَرْبَعَةَ أَنْهَارٍ يَخْرُجُ مِنْ أَصْلَمِهَا نَهْرَانِ ظَاهِرَانِ، وَنَهْرَانِ بَاطِنَانِ. «فَقُلْتُ: يَا جَبْرِيلُ! مَا هَذِهِ الْأَنْهَارُ؟ قَالَ: أَمَّا النَّهْرَانِ الْبَاطِنَانِ فَنَهْرَانِ فِي الْجَنَّةِ. وَأَمَّا الظَّاهِرَانِ فَالْتَّيْلُ وَالْقُرْثُ. ثُمَّ رَفَعَ لِي الْبَيْتَ الْمَعْمُورَ. فَقُلْتُ: يَا جَبْرِيلُ! مَا هَذَا؟ قَالَ هَذَا الْبَيْتُ الْمَعْمُورُ. يَدْخُلُهُ كُلُّ يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ. إِذَا خَرَجُوا مِنْهُ لَمْ يَعُودُوا فِيهِ آخِرُ مَا عَلَيْهِمْ. ثُمَّ أُتِيَتْ بِإِنَاءَيْنِ أَحَدُهُمَا حَمْرٌ وَالْآخَرُ لَبَنٌ. فَعَرَضَا عَلَيَّ. فَاخْتَرْتُ اللَّبَنَ. فَقِيلَ: أَصَبْتَ، أَصَابَ اللَّهُ بِكَ. أُمَّتُكَ عَلَى الْفِطْرَةِ. ثُمَّ فُرِصَتْ عَلَيَّ كُلُّ يَوْمٍ تَمْسُونَ صَلَاةً».

ثُمَّ ذَكَرَ قِصَّتَهَا إِلَى آخِرِ الْحَدِيثِ.

مسلم 164, بخاري 3207, 3887, 3393, 3430, ترمذي 3346, نسائي 447

164. Qutada رضي الله عنه überliefert von Anas Bin Malik رضي الله عنه und dieser von Malik Bin Sa'sa'a رضي الله عنه, der berichtete: Der Prophet Allahs ﷺ, sagte: „Als ich in der Nähe des Hauses (Kaaba) zwischen Schlaf- und Wachzustand war, hörte ich jemanden sagen: Einer dieser drei Männer, der zwischen den zwei Männern, ist er.' Man kam zu mir und nahm mich mit. Sie brachten mir eine Schüssel aus Gold, in der sich Zamzam-Wasser befand. Man öffnete meine Brust bis zu der Stelle soundso.“

Qatada sagte: Ich fragte meinen Begleiter, was heißt: ‚bis zu der Stelle soundso'. Er antwortete: (Es heißt) ‚bis zum unteren Bereich seines Bauches'.

„Mein Herz wurde herausgeholt, gereinigt, mit Glauben und Weisheit ausgefüllt und wieder an seine Stelle ge-

setzt. Anschließend brachte man mir ein weißes Maultier, Buraq genannt, größer als ein Esel und kleiner als ein Maultier. Sein Schritt reicht so weit wie das Auge reicht.

Ich wurde darauf gesetzt, dann starteten wir, bis wir zum Himmel der *Dunya* (zum ersten Himmel) gelangten. Gabriel, Friede sei mit ihm, bat um Einlass. Es wurde gefragt: Wer ist es? Gabriel antwortete: Gabriel. Man fragte: Und wer ist mit dir? Er antwortete: Muhammad. Man fragte: Wurde nach ihm geschickt? Er antwortete: Ja!

Uns wurde das Tor geöffnet und gesagt: Er sei willkommen, und welch ein wundervolles Kommen! Da trafen wir auf Adam, Friede sei mit ihm.“

Der Überlieferer spricht weiter: Er (der Prophet) fährt mit dem Inhalt des Hadith fort und erwähnt, dass er im zweiten Himmel auf Jesus und Johannes, Friede sei mit beiden, im dritten Josef, im vierten Idris und im fünften Harun (Aaron), Friede sei mit ihnen, traf.

Er (der Prophet) sagte: „Dann setzten wir unsere Reise fort, bis wir zum sechsten Himmel gelangten. Dort traf ich auf Moses, Friede sei mit ihm, und begrüßte ihn.

Er erwiderte: Sei willkommen, o rechtschaffener Bruder und rechtschaffener Prophet. Als ich ihn passiert hatte, weinte er.

Da fragte man ihn: Was lässt dich weinen? Er sagte: O Allah, Du hast diesen jungen Mann erst nach mir gesendet, dennoch werden von seiner Umma mehr ins Paradies eintreten als von meiner Umma.“

Er ﷺ, sagte weiter: „Dann starteten wir, bis wir zum siebten Himmel gelangten, wo ich zu Ibrahim(Abraham) kam.“

Der Überlieferer spricht weiter: Er (der Prophet) fährt mit dem Inhalt des Hadith fort und erwähnt, dass er vier Flüsse sah, zwei von ihnen erkennbar und zwei nicht erkennbar.

„Ich fragte: O Dschibril (Gabriel), was sind diese Flüsse? Er antwortete: Was die zwei nicht erkennbaren Flüssen betrifft, so sind sie zwei Flüsse im Paradies, doch die zwei erkennbaren sind der Nil und der Furat (Euphrat). Mir ist dann das Al-Bait Al-Ma'mur (das viel bevölkerte, ehrwürdige Haus) gezeigt worden, sodass ich fragte: O Gabriel, was ist das? Er antwortete: Das ist das Al-Bait Al-Ma'mur, in das jeden Tag siebzigtausend Engel hineingehen, und wenn sie es verlassen haben, kehren

sie nie wieder zurück. Das war für sie das letzte Mal.
(d.h. sie kommen nie wieder dran)

Dann wurden mir zwei Behälter gebracht, von denen in einem Wein und im anderen Milch war. Sie wurden mir angeboten und ich wählte den mit der Milch. Da wurde mir gesagt: Du hast (eine gute Wahl) getroffen, möge Allah deine Umma mit der Fitra (der natürlichen Veranlagung) rechtleiten. Dann wurden mir fünfzig tägliche Gebete als Pflicht auferlegt.“

Dann erzählte der Prophet die Geschichte bis zum Ende des Hadith.

Muslim 164, Buchari 3207, 3887, 3393, 3430, Tirmidhi 3346, Nasai 447

166- حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ وَسُرَيْجُ بْنُ يُونُسَ قَالَا حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ أَخْبَرَنَا دَاوُدُ بْنُ أَبِي هِنْدٍ عَنْ أَبِي الْعَالِيَةِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ بِوَادِي الْأَزْرَقِ فَقَالَ: "أَيُّ وَادٍ هَذَا؟" فَقَالُوا هَذَا وَادِي الْأَزْرَقِ قَالَ: "كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ هَابِطًا مِنَ الثَّنِيَّةِ وَلَهُ جُؤَارٌ إِلَى اللَّهِ بِالثَّلْيِيَّةِ." ثُمَّ أَنَّى عَلَى ثَنِيَّةِ هَرَشَى فَقَالَ: "أَيُّ ثَنِيَّةٍ هَذِهِ؟" قَالُوا ثَنِيَّةُ هَرَشَى قَالَ: "كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى يُونُسَ بْنِ مَتَّى عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَى نَاقَةٍ حَمْرَاءَ جَعْدَةٌ عَلَيْهِ جَبَّةٌ مِنْ صُوفٍ خِطَامُ نَاقَتِهِ حُلْبَةٌ وَهُوَ يَلْبِي."

مسلم 166، ابن ماجه 2891

166. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, ging am Wadi Al-Azraq vorbei und fragte: „**Welches Tal ist das?**“ Man antwortete: Das ist das Wadi Al-Azraq (blaues Tal). Er sagte: „**(Es ist) als sähe ich Moses, Friede sei mit ihm, von dem Hügel herunterkommen während er die Talbiya laut aussprach***.“

Dann kam er zum Hügel Harscha und fragte: „**Welcher Hügel ist dieser?**“ Man antwortete: Der Hügel Harscha. Er sagte: „**(Es ist) als sähe ich Jonas, den Sohn von Matthäus, Friede sei mit ihm, der ein Dschubba (ein Gewand) aus Wolle trägt und auf einer roten Kameltute, deren Zügel aus Palmfasern sind, reitend während er die Talbiya aussprach*.**“

Muslim 166, Ibn Madscha 2891

* Talbiya ist der folgende Ausspruch:

„*Labbaikallahumma labbaik, labbaika la scharika laka labbaik, innal hamda wannimata laka wal Mulk, la scharika lak* – Hier bin ich, o Allah, hier bin ich zu Dir gekommen, hier bin ich. Hier bin ich zu Dir gekommen, Du hast keinen Teilhaber, und hier bin ich. Wahrlich, alles Lob und die Gnade gebühren Dir, und das Königreich. Du hast keinen Teilhaber.“

168- وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ، وَعَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ، - وَتَقَارَبَا فِي اللَّفْظِ - قَالَ ابْنُ رَافِعٍ حَدَّثَنَا وَقَالَ عَبْدُ، أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ، عَنِ الرَّهْرِيِّ، قَالَ أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "حِينَ أُسْرِيَ بِي لَقِيتُ مُوسَى - عَلَيْهِ السَّلَامُ - . فَتَنَعْتُهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " فَأَذَا رَجُلٌ - حَسِبْتُهُ قَالَ - مُضْطَرِبٌ رَجُلُ الرَّأْسِ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ سَنْوَةَ - قَالَ - وَلَقِيتُ عِيسَى . فَتَنَعْتُهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " فَأَذَا رِبْعَةٌ أَحْمَرٌ كَأَنَّمَا خَرَجَ مِنْ دِيمَاسٍ . . - يَنْعِي حَمَامًا - قَالَ " وَرَأَيْتُ إِبْرَاهِيمَ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ - وَأَنَا أَشْبَهُ وَآدِهِ بِهِ - قَالَ - فَأَتَيْتُ بِإِنَاعَيْنِ فِي أَحَدِهِمَا لَبَنٌ وَفِي الْآخَرِ خَمْرٌ فَقِيلَ لِي خُذْ أُيْمَا شِئْتُ . فَأَخَذْتُ اللَّبَنَ فَشَرِبْتُهُ . فَقَالَ هُدَيْتَ الْفِطْرَةَ أَوْ أَصَبْتَ الْفِطْرَةَ أَمَا إِنَّكَ لَوْ أَخَذْتَ الْخَمْرَ عَوْتُ أُمَّتِكَ "

مسلم 168، بخاري 3394، 3437، 5576، ترمذي 3130

168. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Als ich die Nachtreise (*Isra*) antrat, traf ich Moses, Friede sei mit ihm.“

Der Prophet ﷺ, beschrieb ihn: „Er war ein Mann mit einer aufrechten Figur, mit gebürstetem Haar, als gehöre er zu den Männern aus Schanu 'a.“

Er erzählte weiter: „Ich traf Jesus.“ Der Prophet ﷺ, beschrieb auch ihn: „(Er war von) mittelgroßer Statur, rot (mit rotem Gesicht oder gerötete Haut), als käme er gerade aus dem Bad.“ Er sagte noch: „Ich sah Abraham,

Allah segne ihn, und ich habe mit ihm unter seinen Söhnen am meisten Ähnlichkeit.“

Er fuhr fort: „Man brachte mir zwei Gefäße, in einem war Milch und im anderen Wein. Man sagte mir: Nimm, welches du möchtest! Ich nahm die Milch und trank sie. Da sagte er (Gabriel عليه السلام) zu mir: Du bist nach der Fitra (natürlichen Veranlagung) rechtgeleitet – (oder du hast die Fitra ausgewählt. Hättest du den Wein gewählt, wäre deine Umma irregegangen.“

Muslim 168, Buchari 3394, 3437, 5576, Tirmidhi 3130

75 - باب في ذِكْرِ الْمَسِيحِ ابْنِ مَرْيَمَ وَالْمَسِيحِ الدَّجَالِي

Der Messias, der Sohn Marias, und der falsche Messias

169- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ نَافِعٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «أُرَانِي لَيْلَةً عِنْدَ الْكَعْبَةِ. قَرَأْتُ رَجُلًا آدَمَ كَأَحْسَنِ مَا أَنْتَ رَأَى مِنْ أَدَمِ الرِّجَالِ. لَهُ لِمَةٌ كَأَحْسَنِ مَا أَنْتَ رَأَى مِنَ اللَّحْمِ. قَدْ رَجَلَهَا فَهِيَ تَقْطُرُ مَاءً. مُتَّكِمًا عَلَى رَجُلَيْنِ (أَوْ عَلَى عَوَاقِقِ رَجُلَيْنِ) يَطْلُوفُ بِالْيَمِينِ. فَسَأَلْتُ مَنْ هَذَا؟ فَقَالُوا: هَذَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ. ثُمَّ إِذَا أَنَا بِرَجُلٍ جَعْدٍ قَطَطٍ. أَعْوَرِ الْعَيْنِ الْيُمْنَى. كَانَتْهَا عَيْبَةٌ طَافِيَةٌ. فَسَأَلْتُ: مَنْ هَذَا؟ فَقِيلَ: هَذَا الْمَسِيحُ الدَّجَالُ».

مسلم 169، 7362 بخاري 5902، 6999 واطرافه في 3439، 3440

169. Abdullah Bin Umar berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Eines Nachts sah ich im Traum, dass ich an der Kaaba war. Ich sah einen braunen Mann, der schönste, den du dir unter den braunhäutigen Männern vorstellen kannst. Er hatte Strähnen, die schönsten Strähnen, die du dir vorstellen kannst, sie waren gekämmt und Wasser tropfte von ihnen herab. Entweder stützte er sich auf zwei Männer oder er war auf den Schultern zweier Männer und vollzog den *Tawaf* um das Haus (Umrundung der Kaaba). Ich fragte: Wer ist dieser? Es wurde mir gesagt: Das ist der Messias,

Sohn der Maria. Da sah ich einen kleinen Mann mit gelocktem Haar, dessen rechtes Auge blind war, als wäre es eine hervortretende Weintraube. Als ich fragte, wer dieser sei, sagte man mir: Das ist Al-Masih Al-Dadschal (der falsche Messias).“

Muslim 169, 7362, Buchari 5902, 6999 und zum Teil in 3439, 3440

170- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا لَيْثٌ، عَنْ عُقَيْلٍ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "لَمَّا كَذَّبْتَنِي قُرَيْشٌ قُمْتُ فِي الْحَجْرِ فَجَلَّ اللَّهُ لِي بَيْتَ الْمُقَدَّسِ فَطَلَفْتُ أُخْبِرُهُمْ عَنْ آيَاتِهِ وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَيْهِ."

مسلم 170، بخاري 4710، 3886، ترمذي 3133

170- Dschabir Bin Abdullah berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Als die Quraish mich der Lüge bezichtigten, stand ich in Al-Hidschr (bei der Kaaba), da zeigte mir Allah *Baitul Maqdis* (das geheiligte Haus in der Stadt Quds, Jerusalem), sodass ich ihnen ihre Zeichen beschreiben konnte, während ich sie sah*.“

Muslim 170, Buchari 4710, 3886, Tirmidhi 3133

*Allah, Erhaben sei Er, ließ ihn sehen

172- وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا حُجْبِيُّ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ،
 - وَهُوَ ابْنُ أَبِي سَلَمَةَ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْفَضْلِ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ
 الرَّحْمَنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَقَدْ
 رَأَيْتُنِي فِي الْحَجْرِ وَفَرَيْشُ تَسْأَلُنِي عَنْ مَسْرَائِي فَسَأَلْتَنِي عَنْ أَشْيَاءَ مِنْ بَيْتِ
 الْمُقَدِّسِ لَمْ أَتِبْتَهَا . فَكُرَيْتُ كُرَيْبَةَ مَا كُرَيْتُ مِثْلَهُ قَطُّ قَالَ فَرَفَعَهُ اللَّهُ لِي أَنْظُرَ
 إِلَيْهِ مَا يَسْأَلُونِي عَنْ شَيْءٍ إِلَّا أَنْبَأْتُهُمْ بِهِ وَقَدْ رَأَيْتُنِي فِي جَمَاعَةٍ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ فَإِذَا
 مُوسَى قَائِمٌ يُصَلِّي فَإِذَا رَجُلٌ صَرَبٌ جَعْدٌ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ شَعْوَةَ وَإِذَا عِيسَى
 ابْنُ مَرْيَمَ - عَلَيْهِ السَّلَامُ - قَائِمٌ يُصَلِّي أَقْرَبُ النَّاسِ بِهَا شَبَاهَا عُرْوَةَ بْنُ مَسْعُودٍ
 الثَّقَفِيُّ وَإِذَا إِبْرَاهِيمُ - عَلَيْهِ السَّلَامُ - قَائِمٌ يُصَلِّي أَشْبَهُ النَّاسِ بِهٖ صَاحِبُكُمْ -
 يَغْنِي نَفْسَهُ - فَحَاتَتِ الصَّلَاةَ فَأَمَمْتُهُمْ فَلَمَّا فَرَغْتُ مِنَ الصَّلَاةِ قَالَ قَائِلٌ يَا
 مُحَمَّدُ هَذَا مَالِكٌ صَاحِبُ النَّارِ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ . فَأَلْتَمَسْتُ إِلَيْهِ فَبَدَأَنِي بِالسَّلَامِ "

172. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, erzählte (später): „Du hättest mich bei Al-Hidschr (einer Stätte in der Kaaba) gesehen, als die (Männer aus dem Stamm) Quraisch mich zu meiner Nachtreise befragten. Sie stellten mir Fragen über *Baitul Maqdis* (in Quds, Jerusalem), die mir entgangen waren (ich nicht mehr im Gedächtnis hatte). Deshalb ärgerte ich mich wie nie zuvor. Da erhob Allah sie (die Stadt Jerusalem) vor mir empor, sodass ich alles sah und es keine Frage von ihnen gab, die ich nicht beantworten konnte. Ich befand mich unter einigen der Propheten, während ich Moses im Gebet stehen sah, ein kräftiger Mann mit

gewelltem Haar, als gehöre er zu den Männern von Schanu'a. Auch Jesus, der Sohn Marias, Friede sei mit ihm, der 'Urwa Bin Mas'ud Ath-Thaqafi sehr ähnelt, stand dar und betete.

Dann sah ich auch Abraham, Friede sei mit ihm, der im Gebet stand. Derjenige, der ihm am meisten ähnelt, ist euer Gefährte.“

Damit meinte der Gesandte Allahs sich selbst. „Dann trat die Zeit des Gebets ein, und ich betete ihnen vor. Als ich das Gebet beendet hatte, sagte jemand zu mir: O Muhammad, dies ist Malik, der Höllenwärter, begrüße ihn. Als ich mich zu ihm wendete (um ihn zu begrüßen,) begrüßte er mich zuerst.“

76 - باب في ذكر سِدْرَةِ الْمُنتَهَى

Die Erwähnung von Sidratul Muntaha (Zyziphusbaum, Lotusbaum des Endzieles)

173- وحدثنا أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ: حَدَّثَنَا مَالِكُ بْنُ مَعْوَلٍ.
ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ جَمِيعاً عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ. وَالْفَاظُهُمْ
مُتَقَارِبَةٌ. قَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا مَالِكُ بْنُ مَعْوَلٍ عَنِ الرَّبِيعِ بْنِ عَدِيٍّ،
عَنْ طَلْحَةَ عَنْ مَرَّةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: لَمَّا أُسْرِيَ بِرَسُولِ اللَّهِ انْتَهَى بِهِ إِلَى
سِدْرَةِ الْمُنتَهَى. وَهِيَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةِ. إِلَيْهَا يَنْتَهِي مَا يُغْرَحُ بِهِ مِنَ الْأَرْضِ.
فَيَقْبَضُ مِنْهَا. وَإِلَيْهَا يَنْتَهِي مَا يُهْبَطُ بِهِ مِنْ فَوْقِهَا. فَيَقْبَضُ مِنْهَا. قَالَ: **{إِذْ يَغْشَى**
الْسِدْرَةَ مَا يَغْشَى} (النجم الآية: 16). قَالَ: فَرَأَسُ مِنْ ذَهَبٍ. قَالَ: فَأَعْطَى
رَسُولُ اللَّهِ ثَلَاثًا: أُعْطِيَ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسَ. وَأُعْطِيَ حَوَاتِيمَ سُورَةِ الْبَقَرَةِ. وَغَفَرَ
لِمَنْ لَمْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ مِنْ أُمَّتِهِ شَيْئًا الْمُفْجَحَاتِ.

مسلم 173، ترمذي 3276، نسائي 450

النووي:

الْمُفْجَحَاتُ معناه: الذنوب العظام الكبائر التي تهلك أصحابها وتوردهم النار وتقمحهم
إياها.

والتقمح: الوقوع في المهالك، ومعنى الكلام: من مات من هذه الأمة غير مشرك
بالله غفر له الْمُفْجَحَاتُ والمراد، والله أعلم، بغفرانها أنه لا يخلد في النار بخلاف
المشركين، وليس المراد أنه لا يعذب أصلاً فقد تقررت نصوص الشرع وإجماع أهل
السنة على إثبات عذاب بعض العصاة من الموحدين.

173. Abdullah berichtete: Als man den Gesandten Allahs ﷺ, mit auf die Nachtreise (Isra') nahm, endete sie für ihn am *Sidratul Muntaha* (Zyziphusbaum, Lotosbaum des Endzieles), welcher sich im sechsten Himmel befindet. Dort endet, was aus der Erde dorthin gelangt und es wird entgegengenommen und dort endet auch, was von oben dorthin gelangt und es wird entgegengenommen*. Er rezitierte: „**Als den Sidr-Baum überdeckte, was (ihn) überdeckte...**“, Quran 53:16.

... Er sagte weiter: Dem Gesandten Allahs ﷺ, wurden drei Dinge gegeben: Ihm wurden die fünf (täglichen Gebete) gegeben, die letzten Verse der Sura Al-Baqara, und demjenigen aus seiner Umma, der Allah nichts beigesellt, wurden die größten Sünden vergeben.

Muslim 173, Tirmidhi 3276, Nasai 450

* oder: Dort endet und dort wird es entgegengenommen...

174- وحَدَّثَنِي أَبُو الرَّبِيعِ الرَّهْرَائِيُّ: حَدَّثَنَا عَبَادٌ وَهُوَ ابْنُ الْعَوَّامِ: حَدَّثَنَا الشَّيْبَانِيُّ قَالَ: سَأَلْتُ زُرَّ بْنَ حُبَيْشٍ، عَنْ قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: {فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى} (النجم الآية: 9) قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ مَسْعُودٍ، أَنَّ النَّبِيَّ رَأَى جِبْرِيلَ لَهُ سِتْمِائَةٌ جَنَاحٍ.

مسلم 174، بخاري 4856، 4857، 3232، ترمذي 3277

174. Asch-Schaibani berichtete, dass er Zir Bin Hubaisch über den Quranvers: **„...so dass er (nur) zwei Bogenlängen entfernt war oder noch näher.“**, Quran 53:9, befragte. Dieser antwortete: Ibn Mas‘ud sagte mir, dass der Prophet ﷺ, Gabriel ﷺ sah, der siebenhundert Flügel hat.

Muslim 174, Buchari 4856, 4857, 3232, Tirmidhi 3277

174 (...) - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ غِيَاثٍ عَنِ الشَّيْبَانِيِّ عَنْ زُرَّيْرِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: {مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَى} (النجم الآية: 11) قَالَ: رَأَى جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَهُ سِتْمِائَةٌ جَنَاحَ.

174. (...) Asch-Schaibani berichtet von Zir von Abdullah hörte, der (über Ayya): **„Nicht hat sein Herz erlogen, was es sah.“**, (Quran 53:11), berichtet: Er ﷺ, sah Gabriel, der siebenhundert Flügel hat.

... حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ الْعَنْبَرِيُّ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ سُلَيْمَانَ الشَّيْبَانِيِّ. سَمِعَ زُرَّيْرَ بْنَ حَبِيشٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: {لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى} (النجم الآية: 18) قَالَ: رَأَى جِبْرِيلَ فِي صُورَتِهِ، لَهُ سِتْمِائَةٌ جَنَاحَ.

(...) Sulaiman Asch-Schaibani hörte Zir Bin Hubaisch von Abdullah (über den Vers): **„Wahrlich, er sah von den Zeichen seines Herrn die größten.“**, Quran 53:18, sagen: Er ﷺ, sah Gabriel ﷺ in seiner (vollen) Gestalt, mit siebenhundert Flügeln.

79- باب مَعْنَى قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ "وَلَقَدْ رَأَهُ نَزْلَةً أُخْرَى" وَهَلْ رَأَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَبَّهُ لَيْلَةَ الْإِسْرَاءِ

Die Bedeutung der Worte Allahs ﷻ „*Und er sah ihn ja ein anderes Mal herabkommen*“, und, ob der Prophet Allahs ﷻ, während der *Isra* seinen Herrn sah

175 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، "وَلَقَدْ رَأَهُ نَزْلَةً أُخْرَى" قَالَ رَأَى جِبْرِيلَ .

175. Abu Hureira berichtet über (den Vers): „*Und er sah ihn ja ein anderes Mal herabkommen*“, Quran 53:13, dass der Gesandte Allahs ﷻ, während der *Isra* (Nachtreise) Gabriel ﷺ sah.

176 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا حَفْصٌ، عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ، عَنْ عَطَاءٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ رَأَهُ بِقَلْبِهِ .

176. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtet, dass er ﷻ, Ihn (Allah während der *Isra*) mit seinem Herzen sah.

(...) - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو سَعِيدٍ الْأَسَدِيُّ جَمِيعًا عَنْ وَكَيْعٍ، - قَالَ الْأَسَدِيُّ حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ، - حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ زِيَادِ بْنِ الْحُصَيْنِ أَبِي جَهْمَةَ، عَنْ أَبِي الْعَالِيَةِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ "مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَى" "وَلَقَدْ رَأَهُ نَزْلَةً أُخْرَى" قَالَ رَأَهُ بِفُؤَادِهِ مَرَّتَيْنِ .

(...) Abn Abbas berichtet über (den Vers): „*Nicht hat sein Herz erlogen, was es sah.*“, Quran 53:11, sowie „*Und er sah ihn ja ein anderes Mal herabkommen*“, Quran 53:13, dass der Gesandte Allahs ﷺ, Ihn (Allah) während der *Isra*’ mit seinem Herzen zwei Mal sah.

177 - حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ دَاوُدَ، عَنِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ مَسْرُوقٍ، قَالَ كُنْتُ مُتَكِنًا عِنْدَ عَائِشَةَ فَقَالَتْ يَا أَبَا عَائِشَةَ ثَلَاثٌ مَنْ تَكَلَّمَ بِوَاحِدَةٍ مِنْهُنَّ فَقَدْ أَعْظَمَ عَلَى اللَّهِ الْفُرْيَةَ . قُلْتُ مَا هُنَّ قَالَتْ مَنْ زَعَمَ أَنَّ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى رَبَّهُ فَقَدْ أَعْظَمَ عَلَى اللَّهِ الْفُرْيَةَ . قَالَ وَكُنْتُ مُتَكِنًا فَجَلَسْتُ فَقُلْتُ يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ أَنْظِرِيَنِي وَلَا تَعْجَلِيَنِي أَلَمْ يَقُلِ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ "وَلَقَدْ رَأَهُ بِالْأَفْقِ الْمُبِينِ" "وَلَقَدْ رَأَهُ نَزْلَةً أُخْرَى" . فَقَالَتْ أَنَا أَوَّلُ هَذِهِ الْأُمَّةِ سَأَلَ عَنْ ذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ "إِنَّمَا هُوَ جِبْرِيلُ لَمْ أَرَهُ عَلَى صُورَتِهِ الَّتِي خُلِقَ عَلَيْهَا غَيْرَ هَاتَيْنِ الْمَرَّتَيْنِ رَأَيْتُهُ مُنْهَبِطًا مِنَ السَّمَاءِ سَادًا عِظَمَ خَلْقِهِ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ" . فَقَالَتْ أَوْلَمْ تَسْمَعْ أَنَّ اللَّهَ يَقُولُ "لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ" أَوْلَمْ تَسْمَعْ أَنَّ اللَّهَ يَقُولُ "وَمَا كَانَ لِنَبِئٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَخَبًا أَوْ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بَأُذُنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ"

قَالَتْ وَمَنْ زَعَمَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَتَمَ شَيْئًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَقَدْ أَعْظَمَ عَلَى اللَّهِ الْفُرْيَةَ وَاللَّهُ يَقُولُ "يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ" .

قَالَتْ وَمَنْ زَعَمَ أَنَّهُ يُخْبِرُ بِمَا يَكُونُ فِي عَدِّ فَقَدْ أَعْظَمَ عَلَى اللَّهِ الْفِرْيَةَ وَاللَّهُ
يَقُولُ "قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ".

مسلم 177, بخاري 4612, 4855, 7380, 7531, ترمذي 3068, 3278

177. Masruq berichtete: Einmal saß ich bei Aischa. Ich war angelehnt. Sie sagte zu mir: O Vater von 'Aischa (denn Masruqs Tochter hieß ebenfalls 'Aischa), es gibt drei Dinge, bei deren Behauptung man eine enorm große Lüge gegen Allah aufgebracht hat. Ich fragte: Welche sind es? Sie sagte: Wer behauptet, dass Muhammad ﷺ, seinen Herrn gesehen habe, hat eine enorm große Lüge gegen Allah erdichtet. Bis dahin anlehnend, setzte ich mich dann aufrecht und fragte: O Mutter der Gläubigen, warte und lasse mich nicht beeilen, hat denn Allah ﷻ nicht gesagt: „*Er hat ihn ja am deutlichen Horizont gesehen*“, Quran 81:23, und „*Und er sah ihn ja ein anderes Mal herabkommen*“, Quran 53:13?

Sie antwortete: Ich war die erste dieser Umma, die den Gesandten Allahs ﷺ, danach fragte und er ﷺ antwortete: „*Er war Gabriel, den ich in seiner ursprünglichen Gestalt, mit welcher er erschaffen wurde, nie gesehen habe, außer diese beiden Male. Ich sah ihn vom Himmel*

herabkommen, als seine riesige Gestalt alles zwischen Himmel und Erde ausfüllte.“

Sie sagte weiter: Hast du nicht gehört, dass Allah sagt: *„Die Blicke erfassen Ihn nicht, Er aber erfasst die Blicke. Und Er ist der Feinfühlige und Allkundige.“* (Quran 6:103)? Hast du nicht gehört, dass Allah sagt: *„Und es steht keinem menschlichen Wesen zu, dass Allah zu ihm spricht, außer durch Eingeben (von Offenbarung) oder hinter einem Vorhang oder, indem Er einen Boten sendet, der (ihm) dann mit Seiner Erlaubnis (als Offenbarung) eingibt, was Er will. Gewiss, Er ist Erhaben und Allweise.“* (Quran 42:51)?

Sie, (Aischa) sagte weiter: Und wer behauptet, der Gesandte Allahs ﷺ, habe etwas aus dem Buch Allahs verheimlicht, der hat gegen Allah eine enorm große Lüge hervorgebracht, und Allah sagt: *„O du Gesandter, übermittele, was zu dir (als Offenbarung) von deinem Herrn herabgesandt worden ist! Wenn du es nicht tust, so hast du Seine Botschaft nicht übermittelt.“* (Quran 5:67).

Schließlich sagte sie: Und wer behauptet, dass er die Zukunft kennt und weiß, was morgen geschieht, der hat gegen Allah eine enorm große Lüge hervorgebracht, und Allah sagt: *„Sag: Über das Verborgene weiß nicht Bes-*

cheid, wer in den Himmeln und auf der Erde ist, außer Allah.“ (Quran 27:65)

Muslim 177, Buchari 4612, 4855, 7380, 7531, Tirmidhi 3068, 3278

177. (...) - وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ، حَدَّثَنَا دَاوُدُ،
بِهَذَا الْإِسْنَادِ نَحْوَ حَدِيثِ ابْنِ عَبَّاسٍ وَرَأَدَ قَالَتْ وَلَوْ كَانَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ كَاتِمًا شَيْئًا وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ لَكُنْتُمْ هَذِهِ الْآيَةَ "وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ
وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ
وَتَخْفَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ"

177. (...) Abu 'Ulayyas hat den gleichen Bericht mit derselben *Isnad* wie der vorangegangene und fügt hinzu: Sie ('Aischa) sagte: Hätte Muhammad ﷺ, etwas von dem, was ihm (als Offenbarung) herabgesandt wurde, verheimlicht, hätte er diesen Vers verheimlicht: „*Und als du zu demjenigen sagtest, dem Allah Gunst erwiesen hatte und dem* auch du Gunst erwiesen hattest: ‚Behalte deine Gattin für dich und fürchte Allah‘, und in deinem Inneren verborgen hieltest, was doch Allah offenlegen wird, und die Menschen fürchtest, während Allah ein größeres Anrecht darauf hat, dass du Ihn fürchtest.*“, Quran 33:37.

*Hier handelt es sich um den Sklaven Zaid, den der Gesandte Allahs ﷺ, freiließ und wie sein eigenes Kind behandelte.

(...) - وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، حَدَّثَنَا زَكَرِيَاءُ، عَنِ ابْنِ أَشْوَعٍ، عَنْ عَامِرٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، قَالَ قُلْتُ لِعَائِشَةَ فَأَيَّنَ قَوْلُهُ "مِمَّ دَنَا فَتَدَلَّى * فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى * فَأَوْحَى إِلَى عَبْدِهِ مَا أَوْحَى" قَالَتْ إِنَّمَا ذَاكَ جِبْرِيلُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَأْتِيهِ فِي صُورَةِ الرَّجَالِ وَإِنَّهُ أَتَاهُ فِي هَذِهِ الْمَرَّةِ فِي صُورَتِهِ الَّتِي هِيَ صُورَتُهُ فَسَدَّ أَفَقَ السَّمَاءِ . بخاري 3234

(...) Masruq berichtete: Ich fragte Aischa, was es mit Seinem (Allahs) Wort in diesem Vers auf sich hat: **„Hierauf kam er näher und stieg herunter, so dass er (nur) zwei Bogenlängen entfernt war oder noch näher. Da gab Er seinem Diener (als Offenbarung) ein, was Er eingab.“** (Quran 53:8-10).

Sie antwortete: Das war Gabriel عليه السلام, der pflegte in Gestalt eines Menschen zu ihm (zum Gesandten) zu kommen. Dieses Mal kam er aber in seiner eigenen Gestalt zu ihm, sodass er den Horizont des Himmels ausfüllte.

Buchari 3234

80- باب في قَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ " نُورٌ أَنَّى أَرَاهُ " وَفِي قَوْلِهِ " رَأَيْتُ نُورًا " ⁷⁸

Seine Aussage, (des Gesandten) Friede sei mit ihm:
„Licht ist Er, wie konnte ich Ihn sehen?“, und seine
Aussage: „Ich sah Licht.“

178 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا وَكِيعٌ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَقِيقٍ، عَنْ أَبِي دَرٍّ، قَالَ سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَلْ رَأَيْتَ رَبَّكَ قَالَ " نُورٌ أَنَّى أَرَاهُ " .

178. Abu Dhar berichtete: Ich fragte den Gesandten Allahs ﷺ, ob er seinen Herrn gesehen hat: Er antwortete:
„Licht ist Er, wie konnte ich Ihn sehen?“

⁷⁸ قال الشيخ شمس الدين ابن القيم: سمعت شيخ الإسلام أحمد بن تيمية يقول في قوله صلى الله عليه وسلم "نور أنى أراه" معناه: كان ثم نور، وحال دون رؤيته نور فأنى أراه؟ قال: ويدل عليه أن في بعض ألفاظ الصحيح هل رأيت ربك؟ فقال "رأيت نوراً". وقد أعضل أمر هذا الحديث على كثير من الناس، حتى صحفه بعضهم فقال "نوراً إني أراه على أنها ياء النسب، والكلمة كلمة واحدة. وهذا خطأ لفظاً ومعنى، وإنما أوجب لهم هذا الإشكال والخطأ أنهم لما اعتقدوا أن رسول الله صلى الله عليه وسلم رأى ربه، وكان قوله "أنى أراه؟" كالإنكار للرؤية، حاروا في الحديث، وردده بعضهم باضطراب لفظه، وكل هذا عدول عن موجب الدليل. (مجموع فتاوى شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله تعالى - المجلد السادس.)

(...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ، حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ، حَدَّثَنَا أَبِي ح، وَحَدَّثَنِي حَجَّاجُ بْنُ الشَّاعِرِ، حَدَّثَنَا عَفَّانُ بْنُ مُسْلِمٍ، حَدَّثَنَا هَمَّامٌ، كِلَاهُمَا عَنْ فَتَادَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَقِيقٍ، قَالَ قُلْتُ لِأَبِي دَرٍّ لَوْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَسَأَلْتُهُ فَقَالَ عَنْ أَيِّ شَيْءٍ كُنْتَ تَسْأَلُهُ قَالَ كُنْتُ أَسْأَلُهُ هَلْ رَأَيْتَ رَبَّكَ قَالَ أَبُو دَرٍّ قَدْ سَأَلْتُ فَقَالَ " رَأَيْتُ نُورًا "

(...) Abdullah Bin Schaqiq berichtete: Ich sagte zu Abu Darr: Hätte ich den Gesandten Allahs ﷺ, gesehen, hätte ich ihn etwas gefragt. Er (Abu Darr) fragte: Was hättest du ihn gefragt? Er sagte: Ich hätte ihn gefragt, ob er seinen Herrn gesehen hat. Abu Dhar sagte: In der Tat, habe ich ihn gefragt und er antwortete: „**Ich sah Licht.**“

81- باب فِي قَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ " إِنَّ اللَّهَ لَا يَتَأَمُّ " وَفِي قَوْلِهِ " حِجَابُهُ النُّورُ لَوْ كَشَفَهُ لَأَحْرَقَ سُبْحَاتٍ وَنَجْمِهِ مَا انْتَهَى إِلَيْهِ بَصَرُهُ مِنْ خَلْقِهِ

Über die Aussage des Gesandten Allah ﷺ: „Allah schläft nicht.“, und seine Aussage: „Sein Vorhang ist Licht, würde Er es (den Vorhang) entfernen, würden all Seine Geschöpfe durch die Helligkeit Seines Antlitzes verbrennen.“

179- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ حَمْرُو بْنِ مُرَّةَ، عَنْ أَبِي عُبَيْدَةَ، عَنْ أَبِي مُوسَى، قَالَ قَامَ فِينَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِخَمْسِ كَلِمَاتٍ فَقَالَ " إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَا يَتَأَمُّ وَلَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ يَتَأَمَّ يَنْفِضُ الْقِسْطَ وَيَرْفَعُهُ يَرْفَعُ إِلَيْهِ عَمَلُ اللَّيْلِ قَبْلَ عَمَلِ النَّهَارِ وَعَمَلُ النَّهَارِ قَبْلَ عَمَلِ اللَّيْلِ حِجَابُهُ النُّورُ - وَفِي رَوَايَةٍ أَبِي بَكْرٍ النَّازِ - لَوْ كَشَفَهُ لَأَحْرَقَتْ سُبْحَاتٍ وَنَجْمِهِ مَا انْتَهَى إِلَيْهِ بَصَرُهُ مِنْ خَلْقِهِ "

مسلم 179، ابن ماجه 195، 196

179. Abu Musa berichtete: Der Gesandte Allah ﷺ, erzählte uns einst fünf Dinge. Er sagte: „Allah ﷻ schläft nicht, und es ziemt Ihm nicht zu schlafen. Er senkt die Waage herab und erhebt sie wieder hinauf. Die Taten der Nacht werden vor den Taten des Tages zu Ihm emporgehoben, und die Taten des Tages werden vor den Taten der Nacht zu Ihm emporgehoben. Sein Vorhang ist Licht. In Abu Bakrs (Ibn Abu Schaiba) Bericht heißt

es: (Sein Vorhang) ist Feuer. Wenn Er ihn (den Vorhang) zeige, würde der Strahl seines Antlitzes all seine Geschöpfe, die er erreicht, verbrennen.“

Muslim 179, Ibn Madscha 195, 196

80 - باب إِبْتِاتِ رُؤْيَةِ الْمُؤْمِنِينَ فِي الْآخِرَةِ رَبِّهِمْ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى

Der Beweis, dass die Gläubigen im Jenseits ihren Herrn,
Gepriesen und Erhaben sei Er, sehen werden

- Die Gläubigen werden ihren Herrn im Jenseits sehen -

180- حَدَّثَنَا نَصْرُ بْنُ عَلِيٍّ الْجَهْضَمِيُّ وَ أَبُو عَسَانَ الْمُسَمَعِيُّ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ جَمِيعاً عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ الصَّمَدِ، وَاللَّفْظُ لِأَبِي عَسَانَ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو عَبْدِ الصَّمَدِ: حَدَّثَنَا أَبُو عَمْرَانَ الْجَوْنِيُّ عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ قَيْسٍ، عَنْ أَبِيهِ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «جَنَّاتَانِ مِنْ فَضَّةٍ آتَيْنُهُمَا وَمَا فِيهِمَا. وَجَنَّاتَانِ مِنْ ذَهَبٍ آتَيْنُهُمَا وَمَا فِيهِمَا. وَمَا بَيْنَ الْقَوْمِ وَبَيْنَ أَنْ يَنْظُرُوا إِلَى رَبِّهِمْ إِلَّا رِداءَ الْكِبْرِيَاءِ عَلَى وَجْهِهِ. فِي جَنَّةٍ عَدْنٍ».

Muslim 180, بخاري 4878, 4880, 7444, ترمذي 2528, ابن ماجه 186

180. Abdullah Bin Qais berichtete von seinem Vater (Abu Musa Al-Asch'ari): Der Prophet ﷺ, sagte: „Zwei Gärten aus dem Paradies werden aus Silber sein, ihre Gefäße und ebenso alles, was darin ist. Und zwei Gärten aus dem Paradies werden aus Gold sein, ihre Gefäße

und ebenso alles, was darin ist. Das einzige, was die Menschen hindert, ihren Herrn in den Paradiesgärten von Eden zu sehen, ist das Gewand Seiner Herrlichkeit, das sich vor seinem Antlitz befindet.“

Muslim 180, Buhari 4878, 4880, 7444, Tirmidhi 2528, Ibn Madscha 186

181- حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ مَيْسَرَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ : حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ عَنْ ثَابِتِ الْبُنَاتِيِّ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى عَنْ ضَهَبِ بْنِ التَّيِّ قَالَ: «إِذَا دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ، قَالَ يَقُولُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: ثَرِيدُونَ شَيْنًا أَرِيدُكُمْ؟ فَيَقُولُونَ: أَلَمْ تُبَيِّضْ وُجُوهَنَا؟ أَلَمْ تُدْخِلْنَا الْجَنَّةَ وَتُنَجِّنَا مِنَ النَّارِ؟ قَالَ: فَيَكْشِفُ الْحِجَابَ. فَمَا أُعْطُوا شَيْنًا أَحَبَّ إِلَيْهِمْ مِنَ النَّظَرِ إِلَى رَبِّهِمْ عَزَّ وَجَلَّ“.

مسلم 181, 633, بخاري 554, 573, 4851, 7434, 7435, 7436, ترمذي 2552, ابن ماجه 187

181. Suhaib berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn die Paradiesbewohner in das Paradies eintreten, wird Allah, der Segensreiche und Erhabene, sagen: ‚Fehlt es euch an, irgend etwas, was Ich euch noch geben sollte?‘ Sie werden sagen: ‚Hast Du unsere Gesichter nicht mit Glück erhelt*? Hast Du uns nicht ins Paradies gebracht und uns vor dem Höllenfeuer bewahrt?‘**

Dann wird der Schleier enthüllt werden, sodass ihnen (bis) dahin nichts gegeben wurde, was ihnen lieber war als ihren Herrn zu sehen.“

Muslim 181, 633, Buchari 554, 573, 4851, 7434, 7435, 7436, Tirmidhi 2552, Ibn Madscha 187

* Mit „unsere Gesichter weiß gemacht“ ist nicht, wie der Mensch es verstehen würde, die weiße Hautfarbe gemeint, sondern vielmehr weiß im Sinne von Erhellen. Und Erhellen im Sinne von vor Glück erstrahlen, weil Allah ihnen beispielsweise eine hohe Position im Paradies erfüllt hat/einen hohen Platz im Paradies gewährt hat, was ihre Gesichter vor reinem Glück hat erstrahlen lassen und das Erstrahlen findet grundsätzlich in einer hellen Form statt.

** d. h., ‚Was wollen wir mehr als dies?‘

(...) حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، عَنْ حَمَادِ بْنِ سَلَمَةَ، بِهَذَا الْإِسْنَادِ وَزَادَ ثُمَّ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ "لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ"

(...) Hammad Bin Salama überliefert mir der gleichen *Isnad* und zusätzlich dazu:

Dann rezitierte er: **„Für diejenigen, die Gutes tun, gibt es das Beste (an Lohn) und noch mehr.“**

81 - باب معرفة طريق الرؤية

Wie man Allah sehen wird

182- حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ: حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ، أَخْبَرَهُ: أَنَّ نَاسًا قَالُوا لِرَسُولِ اللَّهِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَلْ تَرَى رَبَّنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «هَلْ تُضَاوِرُونَ فِي رُؤْيَةِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ؟» قَالُوا: لَا. يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: «هَلْ تُضَاوِرُونَ فِي الشَّمْسِ لَيْسَ دُونَهَا سَحَابٌ؟» قَالُوا: لَا. يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: «فَأَيْكُمْ تَرَوْنَهُ كَذَلِكَ. يَجْمَعُ اللَّهُ النَّاسَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. فَيَقُولُ: مَنْ كَانَ يَعْبُدُ شَيْئًا فَلْيَتَّبِعْهُ. فَيَتَّبِعُ مَنْ كَانَ يَعْبُدُ الشَّمْسَ الشَّمْسَ. وَيَتَّبِعُ مَنْ كَانَ يَعْبُدُ الْقَمَرَ الْقَمَرَ. وَيَتَّبِعُ مَنْ كَانَ يَعْبُدُ الطَّوَاعِيَةَ الطَّوَاعِيَةَ⁷⁹. وَتَبْقَى هَذِهِ الْأُمَّةُ فِيهَا مُتَأَفِّفُوهَا. فَيَأْتِيهِمُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى، فِي صُورَةٍ غَيْرِ صُورَتِهِ الَّتِي يَعْرِفُونَ. فَيَقُولُ: أَنَا رَبُّكُمْ. فَيَقُولُونَ: نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْكَ. هَذَا مَكَانُنَا حَتَّى يَأْتِيَنَا رَبُّنَا. فَإِذَا جَاءَ رَبُّنَا عَرَفْنَا. فَيَأْتِيهِمُ اللَّهُ تَعَالَى فِي صُورَتِهِ⁸⁰ الَّتِي يَعْرِفُونَ. فَيَقُولُ: أَنَا رَبُّكُمْ.

⁷⁹ قوله : الطواعيت هو جمع طاغوت، قال الليث وأبو عبيدة والكسائي وجاهير أهل اللغة : الطاغوت كل ما عُبد من دون الله تعالى، وقال ابن عباس ومقاتل والكلبي وغيرهم: الطاغوت الشيطان وقيل: هو الأصنام، قال الواحدي : الطاغوت يكون واحدا وجمعا ويؤنث ويذكر . قال الله تعالى : "يريدون أن يتحاكوا إلى الطاغوت وقد أمروا أن يكرهوا به." فهذا في الواحد، وقال تعالى في الجمع : "والذين كفروا أولياؤهم الطاغوت يخرجونهم " وقال في المؤنث : "والذين اجتنبوا الطاغوت أن يعبدوها" قال الواحدي ومثله من الأسماء الفلك يكون واحدا وجمعا ومذكرا أو مؤنثا قال النحويون: وزنه (فعلوت) والتاء زائدة، وهو مشتق من طغى وتقديره طغوت ثم قلبت الواو ألفا. والله أعلم

⁸⁰ أن لأهل العلم في أحاديث الصفات وآيات الصفات قولين : أحدهما : وهو مذهب معظم السلف أو كلهم أنه لا يتكلم في معناها، بل يقولون : يجب علينا أن نؤمن بها ونعتقد لها معنى يليق بجلال الله تعالى وعظمته مع اعتقادنا الجازم أن الله تعالى ليس كمثل شيء وأنه منزه عن

فَيَقُولُونَ: أَنْتَ رَبُّنَا. فَيَتَّبِعُونَهُ. وَيَضْرِبُ الصِّرَاطَ بَيْنَ ظَهْرِي جَهَنَّمَ. فَأَكُونُ أَنَا
وَأُمَّتِي أَوَّلَ مَنْ يُجِيزُ. وَلَا يَتَكَلَّمُ يَوْمَئِذٍ إِلَّا الرُّسُلُ. وَدَعْوَى الرُّسُلِ يَوْمَئِذٍ: اللَّهُمَّ!
سَلِّمْ، وَسَلِّمْ. وَفِي جَهَنَّمَ كَلَالِيْبٌ مِثْلُ شَوْكِ السَّعْدَانِ. هَلْ رَأَيْتُمُ السَّعْدَانَ؟“
قَالُوا: نَعَمْ. يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: «قَائِمًا مِثْلُ شَوْكِ السَّعْدَانِ.⁸¹ عَيْرُ اللَّهِ لَا يَعْلَمُ مَا
قَدَرُ عِظْمِهَا إِلَّا اللَّهُ. تَخْطُفُ النَّاسَ بِأَعْمَالِهِمْ. فَمِنْهُمْ الْمُؤْمِنُ بَقِيَّ بَعْمَلِهِ. وَمِنْهُمْ
الْمُجَارِي حَتَّى يَنْجِي. حَتَّى إِذَا فَرَّغَ اللَّهُ مِنَ الْقَضَاءِ بَيْنَ الْعِبَادِ، وَأَرَادَ أَنْ يُخْرِجَ
بِرَحْمَتِهِ مَنْ أَرَادَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ، أَمَرَ الْمَلَائِكَةَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ لَا
يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا، مِمَّنْ أَرَادَ اللَّهُ تَعَالَى أَنْ يَرْحَمَهُ، وَمِمَّنْ يَقُولُ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ.
فَيَعْرِفُونَهُمْ فِي النَّارِ. يَعْرِفُونَهُمْ بِأَثَرِ السُّجُودِ. تَأْكُلُ النَّارُ مِنْ ابْنِ آدَمَ إِلَّا أَثَرَ
السُّجُودِ. حَرَّمَ اللَّهُ عَلَى النَّارِ أَنْ تَأْكُلَ أَثَرَ السُّجُودِ.

التجسم والانتقال والتحيز في جهة وعن سائر صفات المخلوق ، وهذا القول هو مذهب جماعة
من المتكلمين ، واختاره جماعة من محققهم وهو أسلم . والقول الثاني : وهو مذهب معظم
المتكلمين أنها تتأول على ما يليق بها على حسب مواقعها ، وإنما يسوغ تأويلها لمن كان من أهله
بأن يكون عارفا بلسان العرب وقواعد الأصول والفروع ، ذا رياضة في العلم ، فعلى هذا
المذهب يقال في قوله - صلى الله عليه وسلم - : (فيأتيهم الله) أن الإتيان عبارة عن رؤيتهم
إياه ؛ لأن العادة أن من غاب عن غيره لا يمكنه رؤيته إلا بالإتيان ، فعبر بالإتيان والمحجى هنا
عن الرؤية مجازا ، وقيل : الإتيان فعل من أفعال الله تعالى سواه إتيانا ، وقيل : المراد (يأتيهم
الله) أي : يأتيهم بعض ملائكة الله ، قال القاضي عياض - رحمه الله - : هذا الوجه أشبه
عندي بالحديث ، قال : ويكون هذا الملك الذي جاءهم في الصورة التي أنكروها من سمات
الحدث الظاهرة على الملك والمخلوق ، قال : أو يكون معناه : يأتيهم الله في صورة ، أي : يأتيهم
بصورة ويظهر لهم من صور ملائكته ومخلوقاته التي لا تشبه صفات الإله ليختبرهم ، وهذا آخر
امتحان المؤمنين ، فإذا قال لهم هذا الملك أو هذه الصورة (: أنا ربكم) رأوا عليه من علامات
المخلوق ما ينكرونه ويعلمون أنه ليس بهم ، ويستعيذون بالله منه
⁸¹ السعدان فبفتح السين وإسكان العين المهملة وهو نبت له شوكة عظيمة مثل الحسك من كل

الجوانب

فِيخْرَجُونَ مِنَ النَّارِ وَقَدْ اَمْتَحَشُوا. فَيَصَّبُ عَلَيْهِمْ مَاءٌ الْحَيَاةِ. فَيَنْبُتُونَ مِنْهُ كَمَا
تَنْبُتُ الْحَبَّةُ فِي حَيْلِ السَّيْلِ. ثُمَّ يَفْرَعُ اللهُ تَعَالَى مِنَ الْقَضَاءِ بَيْنَ الْعِبَادِ وَيَتَقَى
رَجُلٌ مُثْبِلٌ بِوَجْهِهِ عَلَى النَّارِ وَهُوَ آخِرُ أَهْلِ الْجَنَّةِ دُخُولًا الْجَنَّةِ فَيَقُولُ أَيُّ
رَبِّ اَصْرَفَ وَوَجَّهِي عَنِ النَّارِ فَإِنَّهُ قَدْ قَسَبَتِي رِيحَهَا وَأَحْرَقَتِي ذَكَوْهَا فَيَدْعُو اللهُ
مَا شَاءَ اللهُ أَنْ يَدْعُوهُ

ثُمَّ يَقُولُ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى هَلْ عَسَيْتَ إِنْ فَعَلْتَ ذَلِكَ بِكَ أَنْ تَسْأَلَ غَيْرَهُ
فَيَقُولُ لَا أَسْأَلُكَ غَيْرَهُ وَيُعْطِي رَبَّهُ مِنْ عُهودٍ وَمَوَائِقٍ مَا شَاءَ اللهُ فَيَصْرِفُ اللهُ
وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ فَإِذَا أُقْبِلَ عَلَى الْجَنَّةِ وَرَأَاهَا سَكَتَ مَا شَاءَ اللهُ أَنْ يَسْكُتَ ثُمَّ
يَقُولُ أَيُّ رَبِّ قَدِمَنِي إِلَى بَابِ الْجَنَّةِ فَيَقُولُ اللهُ لَهُ أَلَيْسَ قَدْ أُعْطِيتَ عُهودَكَ
وَمَوَائِقَكَ لَا تَسْأَلْنِي غَيْرَ الَّذِي أُعْطَيْتَكَ وَبِذَلِكَ يَا ابْنَ آدَمَ مَا أَعْدَرَكَ فَيَقُولُ أَيُّ
رَبِّ وَيَدْعُو اللهُ حَتَّى يَقُولَ لَهُ فَهَلْ عَسَيْتَ إِنْ أُعْطَيْتَكَ ذَلِكَ أَنْ تَسْأَلَ غَيْرَهُ.
فَيَقُولُ لَا وَعِزَّتِكَ فَيُعْطِي رَبَّهُ مَا شَاءَ اللهُ مِنْ عُهودٍ وَمَوَائِقٍ فَيَقْدِمُهُ إِلَى بَابِ
الْجَنَّةِ فَإِذَا قَامَ عَلَى بَابِ الْجَنَّةِ انْقَهَمَتْ لَهُ الْجَنَّةُ فَرَأَى مَا فِيهَا مِنَ الْخَيْرِ
وَالسُّرُورِ فَيَسْكُتُ مَا شَاءَ اللهُ أَنْ يَسْكُتَ.

ثُمَّ يَقُولُ أَيُّ رَبِّ أَذْخَلَنِي الْجَنَّةَ فَيَقُولُ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَهُ أَلَيْسَ قَدْ أُعْطِيتَ
عُهودَكَ وَمَوَائِقَكَ أَنْ لَا تَسْأَلَ غَيْرَ مَا أُعْطِيتَ وَبِذَلِكَ يَا ابْنَ آدَمَ مَا أَعْدَرَكَ
فَيَقُولُ أَيُّ رَبِّ لَا أَكُونُ أَشَقَى خَلْقِكَ فَلَا يَزَالُ يَدْعُو اللهُ حَتَّى يَضْحَكَ اللهُ
تَبَارَكَ وَتَعَالَى مِنْهُ فَإِذَا ضَحِكَ اللهُ مِنْهُ قَالَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ فَإِذَا دَخَلَهَا قَالَ اللهُ لَهُ
تَمَنَّهُ فَيَسْأَلُ رَبَّهُ وَيَتَمَتَّى حَتَّى إِنَّ اللهُ لَيُنْذِرُهُ مِنْ كَذَا وَكَذَا حَتَّى إِذَا انْقَطَعَتْ
بِهِ الْأَمَانِيُّ قَالَ اللهُ تَعَالَى ذَلِكَ لَكَ وَمِثْلُهُ مَعَهُ "

قَالَ عَطَاءُ بْنُ يَزِيدَ وَأَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ مَعَ أَبِي هُرَيْرَةَ لَا يَرُدُّ عَلَيْهِ مِنْ حَدِيثِهِ
شَيْئًا حَتَّى إِذَا حَدَّثَ أَبُو هُرَيْرَةَ أَنَّ اللهُ قَالَ لِذَلِكَ الرَّجُلِ: " وَمِثْلُهُ مَعَهُ " قَالَ

أَبُو سَعِيدٍ: "وَعَشْرَةٌ أَمْثَالَهُ مَعَهُ." يَا أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ مَا حَفِظْتُ إِلَّا قَوْلَهُ: "ذَلِكَ لَكَ وَمِثْلُهُ مَعَهُ."
 قَالَ أَبُو سَعِيدٍ أَشْهَدُ أَنِّي حَفِظْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَوْلَهُ: "ذَلِكَ لَكَ وَعَشْرَةٌ أَمْثَالَهُ." قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: "وَذَلِكَ الرَّجُلُ آخِرُ أَهْلِ الْجَنَّةِ دُخُولًا الْجَنَّةِ."

182 مسلم، بخاري 806، 6573، 7437، 1139 نسائي

182. Ata' Bin Yazid Al-Laythi berichtete, dass Abu Hureira ihm erzählte: Einige Menschen sagten zum Gesandten Allahs ﷺ: O Gesandter Allahs, werden wir am Tage der Auferstehung unseren Herrn sehen?

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Zweifelt* ihr daran, in einer Vollmondnacht den Mond sehen zu können?**“ Sie antworteten: Nein, o Gesandter Allahs.

Er sagte dann: „**Zweifelt ihr an der Sonne, wenn es keine Wolken gibt?**“

Sie antworteten: Nein, o Gesandter Allahs. Er sagte: „**So werdet ihr Ihn auch sehen.**“

Am Tage der Auferstehung wird Allah die Menschen versammeln und sagen: ,Wer etwas anbetete, so soll er diesem folgen (oder, jeder soll dem folgen, was er verehrte), so folgen diejenigen, die die Sonne anbeteten, der Sonne, diejenigen, die den Mond anbeteten, folgen dem Mond, und diejenigen, die *Tawaghite*** verehren,

folgen die *Tawaghite*** . Zurück wird diese Umma bleiben, unter ihnen auch die Heuchler.

Dann erscheint ihnen Allah, Segensreich und Erhaben sei Er, in einer anderen Gestalt*** als jene, die sie kennen, und wird sagen: ‚Ich bin euer Herr.‘ Sie werden sagen: Wir suchen bei Allah Zuflucht vor dir und werden hier bleiben, bis unser Herr zu uns kommt, denn wenn unser Herr kommt, werden wir Ihn erkennen.

Dann kommt Allah in seiner Gestalt zu ihnen, wie sie Ihn kennen und wird sagen: ‚Ich bin euer Herr!‘ Sie sagen: Du bist unser Herr, so werden sie Ihm folgen. Dann wird der *Sirat* (die Brücke****) über dem Abgrund (wörtl. dem Rücken) der Hölle aufgestellt, sodass ich und meine Umma die ersten sein werden, denen es erlaubt sein wird, sie (die Brücke) zu passieren. An diesem Tag ist es niemandem erlaubt, zu sprechen außer den Propheten.

Der Ruf der Propheten wird an diesem Tag sein: O Allah, rette uns! Rette uns! In der Hölle sind Haken, sowie Dorne des Sa’dan (ein Dorn aus der Wüste). Der Gesandte fragte: **Habt ihr Sa’dan gesehen?**“ Sie erwiderten: Ja, o Gesandter Allahs.

Er sprach weiter: „Sie sind ganz wie die Dornen des Sa'dan, nur, dass niemand deren übermäßige Kraft kennt außer Allah! Sie (die scharfen Haken) schlingen sich um die Menschen, je nach ihren Taten. Der Gläubige wird ihnen mit seinen (guten) Taten entwischen. Es gibt jene, die bestraft werden, bis Allah sie (aus der Hölle) errettet. (Und) bis Allah zwischen den Menschen richtet und mit Seiner Barmherzigkeit jene der Bewohner der Hölle befreit, die Er will, gibt Er den Engeln den Befehl, diejenigen von ihnen aus der Hölle herauszuholen, die Allah nichts beigeesellt hatten. Das sind solche, denen Allah, Erhaben sei Er, Sich erbarmen wird, solche, die sagen: *La ilaha ilallah* - Es gibt keinen Gott außer Allah. Sie (die Engel) werden sie im Feuer erkennen.

Sie werden durch die Spuren der Niederwerfung erkannt werden. Das Feuer verzehrt den ganzen Menschen, außer die Spuren der Niederwerfung. Allah hat es dem Feuer verboten, die Spuren der Niederwerfung zu verzehren.

Sie (die Menschen) kommen aus dem Feuer heraus, während sie verbrannten.

Dann wird das Wasser des Lebens über sie gegossen, sodass sie wachsen wie Saatgut mit Schlamm, das mit Hochwasser überschwemmt wurde.

Dann, wenn Allah, Erhaben sei Er, mit der Rechenschaft zwischen der Menschen (d.h. was Menschen einander angetan haben) fertig ist, wird nur ein Mann bleiben, dessen Gesicht zum Feuer gewandt und er der letzte Paradiesbewohner ist, der es betreten wird.

Er wird rufen: O mein Herr, wende mein Gesicht vom Feuer ab, denn wahrlich sein Gestank verpestet mich und seine Flammen haben mich verbrannt.

Er wird Allah so oft bitten wie Allah es will und dann wird Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, sagen: ‚Wenn Ich es tue (dich erlöse), würdest du noch um mehr bitten?‘ Er wird antworten: Ich werde um nichts mehr bitten.

Dann wird er seinem Herrn so viele Zusicherungen und Eide leisten wie Er will. Allah wird dann sein Gesicht vom Feuer abwenden. Wenn es zum Paradies gewandt wird und er es sieht, wird er schweigen, solange Allah will. Dann wird er sagen: O mein Herr, führ mich zum Tor des Paradieses. Da wird Allah zu ihm sagen: ‚Hast du denn nicht Zusicherungen und Eide geleistet, dass du um nichts mehr bitten wirst außer, was Ich dir gewährt

habe? Wehe dir, du Sohn Adams (du Mensch)! Wie wortbrüchig du bist!

Er wird sagen: O mein Herr; und er wird Allah (weiter) bitten, bis Er zu ihm sagt: ‚Wenn Ich es dir gewähre, wirst du dann um nichts mehr bitten?‘ Er wird sagen: Nein, bei Deiner Macht!

Und dann wird er seinem Herrn seine Zusicherungen und Eide leisten, so viele wie Allah will. Dann wird er zum Tor des Paradieses geführt. Wenn er vor dem Tor steht, wird ihm das Paradies eröffnet. Er wird die Güte und Fröhlichkeiten darin sehen und so lange schweigen wie Allah es will.

Dann wird er sagen: O Herr, bringe mich ins Paradies! Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, wird zu ihm sagen: ‚Hast du denn nicht Zusicherungen und Eide geleistet, dass du um nichts mehr bitten wirst außer, was ich dir gewährt habe? Wehe dir, du Sohn Adams (du Mensch)! Wie wortbrüchig du bist!‘

Er wird sagen: O mein Herr, ich möchte nicht zu den erbärmlichsten von Deinen Geschöpfen gehören.

Er wird Allah weiter bitten, bis Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, lacht. Wenn Allah dann (über ihn) lacht, wird Er sagen: ‚Trete ein, in das Paradies.‘

Wenn er ins Paradies eingetreten ist, wird Allah zu ihm sagen: ‚Jetzt wünsche dir, was du begehrt!‘ Er wird seinen Herren bitten und Wünsche äußern, bis Allah ihn noch an diese und jene erinnert.

(Es wird so weitergehen) bis ihm keine Wünsche mehr bleiben. Da wird Allah, Erhaben ist Er, sagen: ‚Das sollst du erhalten und noch mal so viel!‘

Der Überlieferer Ata' Bin Yazid sagte:

Und Abu Sa'id Al-Chudri war mit Abu Hureira gewesen, der seinem Hadith in nichts widersprach, bis Abu Hureira sprach, dass Allah zu dem Mann sagte: „...und **noch mal so viel!**“ Abu Said sagte: „...**und noch zehn Mal soviel mehr!**“ o Abu Hureira.

Abu Hureira sagte: Ich habe nichts anderes auswendig gelernt außer „und **noch mal so viel!**“

Abu Said sagte: Ich bezeuge, dass ich von dem Gesandten Allahs ﷺ, auswendig gelernt habe, dass er sagte: „...**und noch zehn Mal soviel mehr!**“

Abu Hureira fuhr fort: „**Und dieser Mann war der letzte Paradiesbewohner, der in das Paradies eintrat.**“

Muslim 182, Buchari 806, 6573, 7437, Nasai 1139

* Es heißt auch „Wird es euch schaden, in einer Vollmondnacht den Mond zu sehen?“, und es wird euch das nicht Mühe oder Müdigkeit kosten.

** *Tawaghite*, Pl. von *Taghut*. Laith, Abu ‘Ubaida, al-Kasai und der Konsens der Sprachexperten sagen: *Taghut* ist alles, was außer Allah, Erhaben sei Er, verehrt wird. Ibn Abbas رضي الله عنهما, Muqatil, Al-Kalbi und andere sagen: *Taghut* ist der Satan. Es wurde ferner gesagt, dass *Taghut* Götzen sind.

*** Zum Glauben eines Muslims/einer Muslima gehört auch, daran zu glauben, wie Allah Sich beschrieben hat, mit dem Bewusstsein, dass keine menschlichen Worte Allahs Eigenschaften so beschreiben können, wie es Ihm, Erhaben ist Er, würdig ist. Ein Muslim zieht mit dem Wissen, dass Allah nichts, Erhaben ist Er, ähnelt, somit keine Vergleiche zu Seinen majestätischen Eigenschaften.

**** Diese Brücke ist dünner als ein Haar und schärfer als ein Schwert.

183- وحدثني سُوَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ: حَدَّثَنِي حَفْصُ بْنُ مَيْسَرَةَ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ نَاسًا فِي زَمَنِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ هَلْ نَرَى رَبَّنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "نَعَمْ" قَالَ: "هَلْ تُضَارُونَ فِي رُؤْيَةِ الشَّمْسِ بِالظُّهْرِ صَحْوًا لَيْسَ مَعَهَا سَحَابٌ وَهَلْ تُضَارُونَ فِي رُؤْيَةِ الْقَمَرِ لَيْلَةً الْبَدْرِ صَحْوًا لَيْسَ فِيهَا سَحَابٌ؟"

قَالُوا لَا يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: "مَا تُضَارُونَ فِي رُؤْيَةِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا كَمَا تُضَارُونَ فِي رُؤْيَةِ أَحَدِيهَا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَدْنَى مُؤَدَّنٍ لِيَتَّبِعَ كُلُّ أُمَّةٍ مَا كَانَتْ تَعْبُدُ فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ كَانَ يَعْْبُدُ غَيْرَ اللَّهِ سُبْحَانَهُ مِنَ الْأَصْنَامِ وَالْأَنْصَابِ إِلَّا يَنْتَسِقُطُونَ فِي النَّارِ حَتَّى إِذَا لَمْ يَبْقَ إِلَّا مَنْ كَانَ يَعْْبُدُ اللَّهَ مِنْ بَرٍّ وَفَاجِرٍ وَغَيْرِ* أَهْلِ الْكِتَابِ فَيُدْعَى الْيَهُودُ فَيَقَالُ لَهُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ قَالُوا كُنَّا تَعْبُدُ عَزِيرَ ابْنِ اللَّهِ فَيَقَالُ كَذَبْتُمْ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ صَاحِبَةٍ وَلَا وَلَدٍ فَمَاذَا تَبْغُونَ قَالُوا عَطِشْنَا يَا رَبَّنَا فَاسْقِنَا فَيَسْأَلُ إِلَيْهِمْ أَلَا تَرُدُونَ فَيُخْشَرُونَ إِلَى النَّارِ كَانَتْ سَرَابٌ يَحْطِمُ بَعْضُهَا بَعْضًا فَيَنْتَسِقُطُونَ فِي النَّارِ ثُمَّ يُدْعَى النَّصَارَى فَيَقَالُ لَهُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ قَالُوا كُنَّا تَعْبُدُ الْمَسِيحَ ابْنَ اللَّهِ فَيَقَالُ لَهُمْ كَذَبْتُمْ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ صَاحِبَةٍ وَلَا وَلَدٍ فَيَقَالُ لَهُمْ مَاذَا تَبْغُونَ فَيَقُولُونَ عَطِشْنَا يَا رَبَّنَا فَاسْقِنَا قَالَ فَيَسْأَلُ إِلَيْهِمْ أَلَا تَرُدُونَ فَيُخْشَرُونَ إِلَى جَهَنَّمَ كَانَتْ سَرَابٌ يَحْطِمُ بَعْضُهَا بَعْضًا فَيَنْتَسِقُطُونَ فِي النَّارِ حَتَّى إِذَا لَمْ يَبْقَ إِلَّا مَنْ كَانَ يَعْْبُدُ اللَّهَ تَعَالَى مِنْ بَرٍّ وَفَاجِرٍ أَنَا هُمْ رَبُّ الْعَالَمِينَ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى فِي أَدْنَى صُورَةٍ مِنَ الَّتِي رَأَوْهُ فِيهَا قَالَ فَمَا تَنْتَظِرُونَ تَتَّبِعُ كُلُّ أُمَّةٍ مَا كَانَتْ تَعْبُدُ قَالُوا يَا رَبَّنَا فَارْقِنَا النَّاسَ فِي الدُّنْيَا أَفْقَرُ مَا كُنَّا إِلَيْهِمْ وَلَمْ نُصَاحِبِهِمْ فَيَقُولُ أَنَا رَبُّكُمْ فَيَقُولُونَ نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْكَ لَا نُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا حَتَّى إِذَا بَعْضُهُمْ لِيَكَاذِبُ أَنْ يَنْقَلِبَ فَيَقُولُ هَلْ يَبْنِيكُمْ

وَبَيَّنَهُ آيَةٌ فَتَعْرِفُونَهُ بِهَا فَيَقُولُونَ نَعَمْ فَيُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ⁸² فَلَا يَبْقَى مِنْ كَانَ
يَسْجُدُ لِلَّهِ مِنْ تَلْقَاءِ نَفْسِهِ إِلَّا أُذِنَ لِلَّهِ لَهُ بِالسُّجُودِ وَلَا يَبْقَى مِنْ كَانَ يَسْجُدُ
إِقْبَاءً وَرِيَاءً إِلَّا جَعَلَ اللَّهُ ظَهْرَهُ طَبَقَةً⁸³ وَاحِدَةً كُلَّمَا أَرَادَ أَنْ يَسْجُدَ حَزَرَ عَلَى
فَقَاهُ ثُمَّ يَرْفَعُونَ رُؤُوسَهُمْ وَقَدْ تَحَوَّلَ فِي صُورَتِهِ الَّتِي رَأَوْهُ فِيهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ فَقَالَ أَنَا
رَبُّكُمْ فَيَقُولُونَ أَنْتَ رَبُّنَا ثُمَّ يَضْرِبُ الْجِسْرَ عَلَى جَهَنَّمَ وَتَحِلُّ الشَّقَاعَةُ وَيَقُولُونَ
اللَّهُمَّ سَلِّمْ سَلِّمْ"

قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الْجِسْرُ قَالَ: دَحْضُ مَزَلَةٍ⁸⁴ فِيهِ خَطَايِطٌ وَكَلَالِبٌ
وَخَسَكٌ تَكُونُ يَتَجَدَّدُ فِيهَا شَوْكَةٌ يُقَالُ لَهَا السَّغْدَانُ فَيَبْرُؤُ الْمُؤْمِنُونَ كَطَرْفٍ

⁸² قوله - صلى الله عليه وسلم: (فيكشف عن ساق) ضبط (يكشف) بفتح الياء وضما وهما صحيحان. وفسر ابن عباس وجمهور أهل اللغة وغريب الحديث الساق هنا بالشدّة أي يكشف عن شدة وأمر محمول، وهذا مثل تضربه العرب لشدّة الأمر، ولهذا يقولون: قامت الحرب على ساق، وأصله أن الإنسان إذا وقع في أمر شديد شمر ساعده وكشف عن ساقه للاهتمام به. قال القاضي عياض - رحمه الله - : وقيل المراد بالساق هنا نور عظيم، وورد ذلك في حديث عن النبي - صلى الله عليه وسلم - قال ابن فورك : ومعنى ذلك ما يتجدد للمؤمنين عند رؤية الله تعالى من الفوائد والأطاف. قال القاضي عياض : وقيل: قد يكون الساق علامة بينه وبين المؤمنين من ظهور جماعة من الملائكة على خلقة عظيمة لأنه يقال: ساق من الناس كما يقال: رجل من جراد، وقيل: قد يكون ساق مخلوقا جعله الله تعالى علامة للمؤمنين خارجة عن السوق المعتادة، وقيل: كشف الخوف وإزالة الرعب عنهم وما كان غلب على قلوبهم من الأهوال، فنطمئن حينئذ نفوسهم عند ذلك، ويتجلى لهم فيخرون سجدا. قال الخطابي - رحمه الله - : وهذه الرؤية التي في هذا المقام يوم القيامة غير الرؤية التي في الجنة لكرامة أولياء الله تعالى، وإنما هذه للامتحان. والله أعلم

⁸³ طبقة فبفتح الطاء والباء. قال الهروي وغيره: الطبق فقار الظهر أي صار فقارة واحدة كالصحيفة فلا يقدر على السجود

⁸⁴ قوله: قيل: يا رسول الله وما الجسر؟ قال: دحض مزلة هو بتنوين دحض وداله مفتوحة والحاء ساكنة. و مزلة: بفتح الميم وفي الزاي لغتان مشهورتان الفتح والكسر، والدحض والمزلة

العَيْنِ وَكَالْبَرْقِ وَكَالتَّرْبِخِ وَكَالطَّيْرِ وَكَاجَاوِيدِ الْخَيْلِ وَالرِّكَابِ فَتَاجِ مُسَلَّمٍ
وَمَخْدُوشٍ مُزْسَلٍ وَمَكْدُوسٍ فِي نَارِ جَهَنَّمَ حَتَّى إِذَا خَلَصَ الْمُؤْمِنُونَ مِنَ النَّارِ
قَالَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ بِأَشَدَّ مُنَاسَدَةً لِلَّهِ فِي اسْتِثْصَاءِ الْحَقِّ مِنْ
الْمُؤْمِنِينَ لِلَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ فِي النَّارِ يَقُولُونَ رَبَّنَا كَانُوا يَصُومُونَ
مَعَنَا وَيُصَلُّونَ وَيُحْجُونَ فَيَقَالُ لَهُمْ أَخْرِجُوا مَنْ عَرَفْتُمْ فَتَحَرَّمُ صُورُهُمْ عَلَى النَّارِ
فَيُخْرِجُونَ خَلْقًا كَثِيرًا قَدْ أَخَذَتِ النَّارُ إِلَى نِصْفِ سَاقِيهِ وَإِلَى رُكْبَتَيْهِ ثُمَّ يَقُولُونَ
رَبَّنَا مَا بَقِيَ فِيهَا أَحَدٌ مِمَّنْ أَمَرْتَنَا بِهِ فَيَقُولُ ارْجِعُوا فَمَنْ وَجَدْتُمْ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالَ
دِينَارٍ مِنْ خَيْرٍ فَأَخْرِجُوهُ فَيُخْرِجُونَ خَلْقًا كَثِيرًا ثُمَّ يَقُولُونَ رَبَّنَا لَمْ نَنْزِرْ فِيهَا

أَحَدًا مِمَّنْ أَمَرْتَنَا
ثُمَّ يَقُولُ ارْجِعُوا فَمَنْ وَجَدْتُمْ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالَ نِصْفِ دِينَارٍ مِنْ خَيْرٍ فَأَخْرِجُوهُ
فَيُخْرِجُونَ خَلْقًا كَثِيرًا ثُمَّ يَقُولُونَ رَبَّنَا لَمْ نَنْزِرْ فِيهَا مِمَّنْ أَمَرْتَنَا أَحَدًا
ثُمَّ يَقُولُ ارْجِعُوا فَمَنْ وَجَدْتُمْ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ مِنْ خَيْرٍ فَأَخْرِجُوهُ فَيُخْرِجُونَ
خَلْقًا كَثِيرًا ثُمَّ يَقُولُونَ رَبَّنَا لَمْ نَنْزِرْ فِيهَا خَيْرًا."

وَكَانَ أَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ يَقُولُ إِنْ لَمْ تُصَدِّقُونِي بِهَذَا الْحَدِيثِ فَأَفْرَءُوا إِنْ
شِئْتُمْ: "إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلُمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يَبْضَاعِهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ
أَجْرًا عَظِيمًا." فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ سَمِعْتُ الْمَلَائِكَةَ وَسَمِعْتُ النَّبِيَّ وَسَمِعْتُ
الْمُؤْمِنِينَ وَلَمْ يَبْقَ إِلَّا أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ فَيَبْضُ قَبْضَةً مِنَ النَّارِ فَيُخْرِجُ مِنْهَا قَوْمًا
لَمْ يَعْمَلُوا خَيْرًا فَطَّ قَدْ عَادُوا حَمَامًا فَيُلْقِيهِمْ فِي نَهْرٍ فِي أَفْوَاهِ الْجَنَّةِ يَقَالُ لَهُ نَهْرُ
الْحَيَاةِ فَيُخْرِجُونَ كَمَا تَخْرُجُ الْحَبَّةُ فِي حِمْلِ السَّيْلِ أَلَّا تَرَوْنَهَا تَكُونُ إِلَى الْحَجَرِ
أَوْ إِلَى الشَّجَرِ مَا يَكُونُ إِلَى الشَّمْسِ أَصْبَنُورًا وَأَخْيَضُورًا وَمَا يَكُونُ مِنْهَا إِلَى
الظِّلِّ يَكُونُ أَيْضًا."

بمعنى واحد، وهو الموضع الذي تنزل فيه الأقدام ولا تستقر. ومنه دحضت الشمس أي: مالت،
وحجة داحضة لا ثبات لها

فَقَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ كَأَنَّكَ كُنْتَ تَزْعَى بِالْبَأْدِيَةِ،
 قَالَ: "فَيَخْرُجُونَ كَاللُّؤْلُؤِ فِي رِقَابِهِمُ الْخَوَاتِمُ يَغْرِفُهُمْ أَهْلُ الْجَنَّةِ هَوًّا لَأَنَّ عَتَمَاءَ اللَّهِ
 الَّذِينَ أَذْخَلَهُمُ اللَّهُ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ عَمَلٍ عَمِلُوهُ وَلَا خَيْرٍ قَدَّمُوهُ ثُمَّ يَقُولُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ
 فَمَا رَأَيْتُمُوهُ فَهُوَ لَكُمْ فَيَقُولُونَ رَبَّنَا أَعْطَيْنَا مَا لَمْ نُنْعَطِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ فَيَقُولُ
 لَكُمْ عِنْدِي أَفْضَلُ مِنْ هَذَا فَيَقُولُونَ يَا رَبَّنَا أَيُّ شَيْءٍ أَفْضَلُ مِنْ هَذَا فَيَقُولُ
 رِضَايَ فَلَا أَسْخَطُ عَلَيْكُمْ بَعْدَهُ أَبَدًا."

مسلم 183، بخاري 4581، 7439

*عبر فبضم الغين المعجمة وفتح الباء الموحدة المشددة ومعناه بقاياهم جمع غابر

183. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete: Einige Menschen aus der Zeit des Gesandten Allahs ﷺ fragten: O Gesandter Allahs, werden wir am Tage der Auferstehung unseren Herrn sehen?

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ja!“

Er sagte weiter: „**Zweifelt*** (oder: erleidet, siehe Kommentar) **ihr, die Sonne an einem Mittag klar und ohne Wolken sehen zu können?**

Und zweifelt ihr, den Mond klar und ohne Wolken in einer Vollmondnacht sehen zu können?“ Sie antworteten: Nein, o Gesandter Allahs.

Er sagte: „**Ihr werdet nicht zweifeln***, Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, am Tage der Auferstehung zu sehen, so wie ihr nicht zweifelt, eins von beiden (Sonne oder Mond) sehen zu können.

Wenn der Tag der Auferstehung gekommen ist, wird ein Rufer verkünden: Jede Umma (Gemeinde) soll dem folgen, was sie verehrt hat. So wird es niemanden geben, der statt Allah (etwas anderes an) Götzen und Figuren verehrt hat, ohne dass dieser ins Feuer fallen wird, bis niemand zurückbleibt außer diejenigen, die Allah verehrten; unter ihnen die Rechtschaffenen, die Sünder und die Verbliebenen unter den Leuten der Schrift (d.h., Juden und Christen).

Die Juden werden gerufen. Sie werden gefragt: Wen habt ihr verehrt? Sie werden sagen: Wir haben 'Uzair, den Sohn Allahs, angebetet. Es wird ihnen gesagt: Ihr habt gelogen! Niemals hat Sich Allah eine Gefährtin oder einen Sohn genommen. (Man wird sie fragen:) Was wollt ihr? Sie werden antworten: Wir sind durstig, unser Herr, gib uns doch was zu Trinken.

Es wird ihnen ein Zeichen gegeben, dass sie nichts bekommen. So werden sie zum Feuer geführt. Es (das Feuer) ist wie eine Luftspiegelung, bei der ein Teil den anderen vernichtet; so werden sie ins Feuer hinabfallen.

Danach werden die Christen kommen. Man wird sie fragen: Wen habt ihr angebetet?

Sie werden sagen: Wir haben Jesus, den Sohn Allahs, angebetet. Es wird ihnen gesagt: Ihr habt gelogen! Nie-

mals hat Sich Allah eine Gefährtin oder einen Sohn genommen.

(Man wird sie fragen:) Was wollt ihr? Sie werden antworten: Wir sind durstig, unser Herr, gib uns doch was zu Trinken. Es wird ihnen ein Zeichen gegeben, dass sie nichts bekommen.

So werden sie zum Feuer geführt. Es (das Feuer) ist wie eine Luftspiegelung, bei der ein Teil den anderen vernichtet; so werden sie ins Feuer hinabfallen.

Es werden die zurückbleiben, die Allah anbeteten, unter ihnen die Rechtschaffenen und die Sünder.

Der Herr der Welten, Der Gepriesene und Erhabene, wird ihnen in einer anderen Form näher kommen, als jene, in der sie Ihn zuvor gesehen hatten. Er wird sie fragen: Was erhofft ihr euch (oder: was erwartet ihr)? Denn jede Umma (Gemeinde) folgte dem, was sie anbetete! Sie werden antworten: Unser Herr, wir hielten uns fern von den (schlechten) Menschen auf der Erde, obwohl wir sie brauchten und wir haben ihre Freundschaft gemieden.

Da wird Allah zu ihnen sagen: Ich bin euer Herr! Sie werden sagen: Wir nehmen bei Allah Zuflucht vor Dir. Wir werden Allah niemals etwas beigesellen. (Dies

wiederholen sie) zweimal oder dreimal, bis einige von ihnen kurz davor sein werden, sich abzuwenden.

Da wird Allah fragen: Gibt es zwischen euch und Ihm ein Zeichen, mit dem ihr Ihn erkennt? Sie werden antworten: Ja! Da wird die Furcht aufgehoben**. So wird niemand zurückbleiben, der vor Allah freiwillig Niederwerfungen vollzogen hatten, ohne dass Allah ihm erlaubt, sich niederzuwerfen.

Und es wird niemand zurückbleiben, der sich aus Furcht (vor Menschen) oder aus Angeberei niederwarf, ohne dass Allah seinen Rücken (seine Wirbelsäule) zu einer einzigen Platte machte, sodass er jedes Mal auf den Rücken fiel, wenn er sich niederwerfen wollte. Dann werden sie ihre Köpfe erheben und Allah in einer Gestalt sehen, in welcher sie Ihn zum ersten Mal sehen werden.

Er wird zu ihnen sagen: Ich bin euer Herr. Sie werden sagen: (Ja,) Du bist unser Herr.

Dann wird die Brücke über der Hölle aufgestellt und die Fürsprache wird erlaubt. Sie (die Propheten) werden sagen: O Allah, unser Herr, rette uns! Rette uns!“ Jemand fragte: O Gesandter Allahs, was ist `die Brücke? Der Prophet antwortet:

„Eine schreckliche Lage, dort sind Zangen, Haken und Stacheln. Solche (Stacheln), die es in Nadschd gibt und Sa'dan genannt werden.

Die Gläubigen werden sie passieren (je nachdem) wie das Augenzwinkern, wie der Blitz, wie der Wind, wie die Vögel, wie die schnellen Pferde und andere Reittiere. So werden die einen gerettet und in Sicherheit gebracht, andere werden gekratzt und losgelassen und wieder andere werden in das Feuer der Hölle gestoßen. Bis die Gläubigen aus dem Feuer gerettet werden.

Bei Dem, in Dessen Hand meine Seele ist, es gibt niemanden unter euch, der Allah so unermüdlich für die Rechte seiner Brüder, die im Feuer sein werden, anbetet, wie die Gläubigen am Tage der Auferstehung. Sie werden sagen: Unser Herr, sie fasteten und beteten mit uns und vollzogen die Pilgerfahrt mit uns. Es wird zu ihnen gesagt: Holt heraus, die ihr kennt, damit ihre Gestalten dem Höllenfeuer verwehrt werden. So werden sie eine große Zahl der Menschen herausholen, die das Feuer bereits bis zur Mitte ihrer Beine, und einige bis zu ihren Knien, erreicht haben wird.

Die Gläubigen werden sagen: Unser Herr, es ist niemand von denen geblieben, den Du uns befohlen hast (, sie herausholen zu dürfen).

Er wird sagen: Geht zurück, und wenn ihr jemanden seht, in dessen Herz das Gewicht eines Dinars Gutes gibt, so bringt ihn heraus! Sie werden viele Menschen herausholen und sagen: Unser Herr, wir haben niemanden darin gelassen, für den Du uns den Befehl gabst (, ihn herauszuholen). Er wird sagen: Geht zurück, und wenn ihr jemanden seht, in dessen Herz das Gewicht eines halben Dinars Gutes gibt, so bringt ihn heraus!

Sie werden viele Menschen herausholen und sagen: Unser Herr, wir haben niemanden darin gelassen, für den Du uns den Befehl gabst (, ihn herauszuholen).

Dann wird Allah sagen: Geht zurück, und wenn ihr jemanden seht, in dessen Herz das Gewicht eines Stäubchens Gutes gibt, so bringt ihn heraus! Sie werden viele Menschen herausholen und sagen: Unser Herr, wir haben nichts an Gutem zurückgelassen.

Abu Sa'id Al-Chudri pflegte zu sagen: Solltet ihr mir mit diesem Hadith nicht glauben, dann lest, wenn ihr wollt (den Vers):

„Allah tut gewiss nicht im Gewicht eines Stäubchens Unrecht. Und wenn es eine gute Tat ist, vervielfacht Er sie und gibt von Sich aus großartigen Lohn.“ (Quran 4:40)

(Der Prophet setzt fort:) „Da wird Allah ﷻ sagen:

„Die Engel haben Fürsprache eingelegt, die Propheten haben Fürsprache eingelegt und die Gläubigen haben ihre Fürsprache eingelegt.

Es bleibt nur noch der Barmherzigste aller Barmherzigen. So fängt Er eine Handvoll aus dem Feuer und holt Menschen heraus, die nie Gutes getan hatten und bereits zu Kohle wurden.

So wirft Er sie in einen Fluss am Eingang des Paradieses, der *Nahrul Hayat* (Fluss des Lebens) genannt wird. (Und) sie werden wachsen wie Samenkörner, wenn sie in einem Schlamm, den das Hochwasser mitnahm, wachsen. Habt ihr sie nicht gesehen? Es gibt sie neben Steinen oder Bäumen. Die in der Sonne liegen, sind gelb oder grün und die im Schatten liegen, sind weiß.“

Hier sagten die Leute: O Gesandter Allahs, als ob du ein Hirt in der Wüste warst.

Er sagt weiter:

„Wie die Perlen kommen sie hervor, mit Siegeln auf ihren Hälsen, wodurch die Paradiesbewohner erkennen, dass sie Gerettete Allahs sind, die Allah ins Paradies brachte, ohne, dass sie (gute) Taten verrichtet und Gutes vorausgeschickt haben.“

Dann wird Allah zu ihnen sagen: Tretet ins Paradies ein, und was ihr seht, gehört euch. Sie werden sagen: Unser Herr, was Du uns gewährt hast, hast Du niemand anderem auf der ganzen Welt gewährt.

Dann wird Er sagen: Bei Mir habt ihr etwas Besseres als das. Sie werden fragen: Unser Herr, was ist besser als das? Darauf wird Er antworten: Mein Wohlgefallen, Ich werde euch danach nie wieder zornig sein.“

Muslim 183, Buchari 4581, 7439

* Es heißt auch „Wird es euch schaden, in einer Vollmondnacht, den Mond zu sehen?“, und „es wird euch keine Mühe oder Müdigkeit kosten...“

** *Yakschif* ‘*anis-saq* **يَكْشِفُ عَنِ السَّاقِ** bedeutet wörtlich: ‚ein Bein enthüllt‘, damit ist gemeint, dass Bedrängnis oder Furcht aufgehoben sind.

82 - باب إثبات الشفاعة وإخراج الموحدين من النار

Die Fürsprache & Das Retten der *Muwahidin* aus dem Feuer

184- وحدثني هرون بن سعيد الأيبي. حدثنا ابن وهب. قال: أخبرني مالك بن أنس عن عمرو بن يحيى بن عمارة قال: حدثني أبي، عن أبي سعيد الخدري أن رسول الله قال: «يُدخلُ اللهُ أهلَ الجنةِ الجنةَ. يُدخلُ من يشاء برحمته. ويُدخلُ أهلَ النارِ النارَ. ثم يقول: انظروا من وجدتم في قلبه مثقالَ حبةٍ من حردلٍ من إيمانٍ فأخرجوه. فيخرجون منها حمماً قد امتحشوا. فيلقون في نهر الحياة أو الحيا. فينبئون فيه كما تنبت الحبة إلى جانب السيل. ألم تروها كيف تخرج صفراء ملتوية».

مسلم 184، بخاري 22، 6560

184. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Allah lässt die Bewohner des Paradieses in das Paradies eintreten und die Bewohner des Feuers in das Feuer. Dann wird Er sagen: Schaut, wenn ihr jemanden sieht, in dessen Herz im Gewicht eines Senfkorns Glauben steckt, holt ihn heraus.

So werden sie als verbrannte Kohle herausgeholt und in den *Nahrul Hayat* (oder *Al-Haya*, in den Fluss des Lebens) hineingeworfen. Sie werden wachsen wie Samenkörner, wenn diese in einem Schlamm, den das Hoch-

wasser mitnahm, wachsen. Habt ihr sie nicht gesehen, wie sie gelb und kurvig wachsen.“

Muslim 184, Buchari 22, 6560

83 - باب آخِرِ أَهْلِ النَّارِ خُرُوجًا

Die letzten Höllenbewohner, die herauskommen

186- حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ كِلَاهُمَا عَنْ جَرِيرٍ . قَالَ عُثْمَانُ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ إِبرَاهِيمَ عَنْ عَيْبِدَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنِّي لأَعْلَمُ آخِرَ أَهْلِ النَّارِ خُرُوجًا مِنْهَا، وَآخِرَ أَهْلِ الْجَنَّةِ دُخُولًا الْجَنَّةَ. رَجُلٌ يَخْرُجُ مِنَ النَّارِ حَبْنًا. فَيَقُولُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَهُ: أَذْهَبَ فَأَدْخُلِ الْجَنَّةَ. فَيَأْتِيهَا فَيَخْتَلِلُ إِلَيْهِ أَنْهَا مَلَأَى. فَيَرْجِعُ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ وَجَدْتُهَا مَلَأَى. فَيَقُولُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَهُ: أَذْهَبَ فَأَدْخُلِ الْجَنَّةَ. قَالَ فَيَأْتِيهَا فَيَخْتَلِلُ إِلَيْهِ أَنْهَا مَلَأَى. فَيَرْجِعُ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ وَجَدْتُهَا مَلَأَى. فَيَقُولُ اللَّهُ لَهُ: أَذْهَبَ فَأَدْخُلِ الْجَنَّةَ. فَإِنَّ لَكَ مِثْلَ الدُّنْيَا وَعَشْرَةَ أَمْثَالِهَا. أَوْ إِنَّ لَكَ عَشْرَةَ أَمْثَالِ الدُّنْيَا. قَالَ فَيَقُولُ: أَنَسَخَرُ بِي أَوْ أَتَضَحَّكَ بِي وَأَنْتَ الْمَلِكُ؟“

قال: لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى بَدَتْ تَوَاجِدُهُ. قَالَ فَكَانَ يُقَالُ: ذَلِكَ أَذْنَى أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةً.

مسلم 186، بخاري 6571، 7511، ترمذي 2595، ابن ماجه 4339

186. Abdullah Bin Masud رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs sagte:

„Wahrlich, ich weiß, wer als Letzter unter den Bewohnern der Hölle aus ihr herauskommen wird und der letzte Paradiesbewohner sein wird, der das Paradies betritt: Ein Mann verlässt die Hölle kriechend, zu dem Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, sagen wird: 'Geh und trete in das Paradies ein!'

Er geht und denkt, es sei überfüllt, deshalb kehrt er zurück und wird sagen: 'O Herr! Ich habe es überfüllt vorgefunden!'

Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, wird sagen: 'Geh und trete in das Paradies ein!' Er geht und denkt, es sei überfüllt, deshalb kehrt er zurück und wird sagen: 'O Herr! Ich habe es überfüllt vorgefunden!'

Allah, Segensreich und Erhaben ist Er, wird sagen: 'Geh und trete in das Paradies ein! Für dich soll es soviel wie die ganze Welt und dazu zehnfach soviel sein!' Er (der Mann) wird sagen: 'Lachst Du über mich (oder: machst Du dich lustig über mich), obwohl Du der König bist!'"

Er (der Überlieferer Ibn Mas'ud) sagte: Dabei habe ich den Gesandten Allahs lachen sehen, sodass seine Backenzähne zu sehen waren.

Dann sagte er ﷺ: „Dies ist die niedrigste Stellung der Paradiesbewohner.“

Muslim 186, Buchari 6571, 7511, Tirmidhi 2595, Ibn Madscha 4339

84 - باب أَدْنَى أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةً فِيهَا

Der die niedrigste Stellung im Paradies haben wird

194- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ وَ اتَّفَقَا فِي سِيَاقِ الْحَدِيثِ، إِلَّا مَا يَرِيدُ أَحَدُهُمَا مِنَ الْحَرْفِ بَعْدَ الْحَرْفِ قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشِيرٍ. حَدَّثَنَا أَبُو حَيْثَانَ عَنْ أَبِي زُرْعَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: أُنِيَ رَسُولُ اللَّهِ يَوْمًا بِالْحِمِ. فَرَفَعَ إِلَيْهِ الذَّرَاعُ وَكَانَتْ تُعْجِبُهُ فَهَسَّ مِنْهَا نَهْسَةً فَقَالَ: „أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. وَهَلْ تَذَرُونَ بِي ذَاكَ؟ يَجْمَعُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ. فَيَسْمِعُهُمُ النَّاعِي وَيَنْفُذُهُمُ الْبَصْرُ. وَتَذَنُّو السَّمْسُ فَيَنْلَعُ النَّاسُ مِنَ الْعَمِّ وَالْكَرْبِ مَا لَا يُطِيقُونَ. وَمَا لَا يَحْتَمِلُونَ. فَيَقُولُ بَعْضُ النَّاسِ لِبَعْضٍ: أَلَا تَرَوْنَ مَا أَنْتُمْ فِيهِ؟ أَلَا تَرَوْنَ مَا قَدْ بَلَغَكُمْ؟ أَلَا تَنْظُرُونَ مَنْ يَسْتَفْعِلُكُمْ إِلَى رَبِّكُمْ؟ فَيَقُولُ بَعْضُ النَّاسِ لِبَعْضٍ: ائْتُوا آدَمَ. فَيَأْتُونَ آدَمَ. فَيَقُولُونَ: يَا آدَمُ أَنْتَ أَبُو الْبَشَرِ. خَلَقَكَ اللَّهُ بِيَدَيْهِ وَنَفَخَ فِيكَ مِنْ رُوحِهِ وَأَمَرَ الْمَلَائِكَةَ فَسَجَدُوا لَكَ.

اشْفَعْ لَنَا إِلَى رَبِّكَ. أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَيَقُولُ
 آدَمُ: إِنَّ رَبِّي غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَبًا لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ. وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ.
 وَإِنَّهُ نَهَانِي عَنِ الشَّجَرَةِ فَعَصَيْتُهُ. نَفْسِي. نَفْسِي. اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي. اذْهَبُوا إِلَى
 نُوحٍ.

فَيَأْتُونَ نُوحًا فَيَقُولُونَ: يَا نُوحُ أَنْتَ أَوَّلُ الرُّسُلِ إِلَى الْأَرْضِ. وَسَمَّاكَ اللهُ عَبْدًا
 شَكُورًا. اشفَعْ لَنَا إِلَى رَبِّكَ. أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَيَقُولُ
 لَهُمْ: إِنَّ رَبِّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَبًا لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ، وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ
 مِثْلَهُ. وَإِنَّهُ قَدْ كَانَتْ لِي دَعْوَةٌ دَعَوْتُ بِهَا عَلَى قَوْمِي. نَفْسِي. نَفْسِي. اذْهَبُوا إِلَى
 إِبْرَاهِيمَ. فَيَأْتُونَ إِبْرَاهِيمَ فَيَقُولُونَ: أَنْتَ نَبِيُّ اللهِ وَخَلِيلُهُ مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ. اشفَعْ
 لَنَا إِلَى رَبِّكَ. أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَيَقُولُ لَهُمْ
 إِبْرَاهِيمُ: إِنَّ رَبِّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَبًا لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ وَلَا يَغْضَبُ بَعْدَهُ
 مِثْلَهُ. وَذَكَرَ كذِبَاتِهِ. نَفْسِي. نَفْسِي. اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي، اذْهَبُوا إِلَى مُوسَى.
 فَيَأْتُونَ مُوسَى فَيَقُولُونَ: يَا مُوسَى أَنْتَ رَسُولُ اللهِ. فَصَلِّكَ اللهُ، بِرِسَالَاتِهِ
 وَبِكَتَابِهِ، عَلَى النَّاسِ. اشفَعْ لَنَا إِلَى رَبِّكَ. أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا
 قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَيَقُولُ لَهُمْ مُوسَى: إِنَّ رَبِّي قَدْ غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَبًا لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ
 مِثْلَهُ وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ. وَإِنِّي قَتَلْتُ نَفْسًا لَمْ أُوْمَرْ بِقَتْلِهَا. نَفْسِي. نَفْسِي.
 اذْهَبُوا إِلَى عِيسَى. فَيَأْتُونَ عِيسَى فَيَقُولُونَ: يَا عِيسَى أَنْتَ رَسُولُ اللهِ، وَكَلَّمْتَ
 النَّاسَ فِي الْمَهْدِ، وَكَلِمَتُهُ مِنْهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْجَمٍ، وَرُوحٌ مِنْهُ. فَاشْفَعْ لَنَا إِلَى رَبِّكَ.
 أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَيَقُولُ لَهُمْ عِيسَى: إِنَّ رَبِّي قَدْ
 غَضِبَ الْيَوْمَ غَضَبًا لَمْ يَغْضَبْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ وَلَنْ يَغْضَبَ بَعْدَهُ مِثْلَهُ. وَلَمْ يَذْكُرْ لَهُ
 ذَنْبًا. نَفْسِي. نَفْسِي. اذْهَبُوا إِلَى غَيْرِي. اذْهَبُوا إِلَى مُحَمَّدٍ. فَيَأْتُونِي فَيَقُولُونَ: يَا
 مُحَمَّدُ أَنْتَ رَسُولُ اللهِ وَخَاتَمُ الْأَنْبِيَاءِ. وَعَفَّرَ اللهُ لَكَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا
 تَأَخَّرَ. اشفَعْ لَنَا إِلَى رَبِّكَ. أَلَا تَرَى إِلَى مَا نَحْنُ فِيهِ؟ أَلَا تَرَى إِلَى مَا قَدْ بَلَّغْنَا؟ فَأَنْطَلِقُ
 قَاتِي تَحْتَ الْعَرْشِ فَأَقْعُ سَاجِدًا لِرَبِّي.

ثُمَّ يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَيَّ وَيُلْهِمَنِي مِنْ مَحَامِدِهِ وَحُسْنِ الثَّنَاءِ عَلَيْهِ شَيْئًا لَمْ يَفْتَحْهُ لِأَحَدٍ قَبْلِي. ثُمَّ يَقَالُ: يَا مُحَمَّدُ ارْفَعْ رَأْسَكَ. سَلْ نَعْلَهُ. اشْفَعْ تُشَفِّعُ. فَأَرْفَعُ رَأْسِي فَأَقُولُ: يَا رَبِّ أُمَّتِي. أُمَّتِي. فَيَقَالُ: يَا مُحَمَّدُ أَدْخِلِ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِكَ، مَنْ لَا حِسَابَ عَلَيْهِ، مِنَ الْبَابِ الْأَيْمَنِ مِنَ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ. وَهُمْ شُرَكَاءُ النَّاسِ. فِيمَا سِوَى ذَلِكَ مِنَ الْأَبْوَابِ. وَالَّذِي فَسَسَ مُحَمَّدٌ بِيَدِهِ إِنَّ مَا بَيْنَ الْمِصْرَاعَيْنِ مِنَ مَصَارِعِ الْجَنَّةِ لَكَمَا بَيْنَ مَكَّةَ وَهَجْرٍ. أَوْ كَمَا بَيْنَ مَكَّةَ وَبُصْرَى“.

مسلم 194، 1022، بخاري 1421، 3361، 3340، 4712، ترمذي 2434

194. Abu Hureira berichtete: Wir waren mit dem Gesandten Allahs ﷺ, bei jemandem zu Gast, als man ihm (Fleisch) von dem Schulterteil eines Schafes anbot, was er gerne mochte, und er etwas davon aß.

(Bei dieser Gelegenheit) sagte er: „Ich bin der Beste unter den Menschen am Tage der Auferstehung. Wisst ihr warum? Allah wird die ersten und die letzten Menschen an einem Platz versammeln...

Die Sonne wird ihnen nah sein.

Die Menschen werden so viel Kummer und Bedrängnis erleben, sodass sie es kaum ertragen können. Die Menschen werden sagen: 'Seht ihr nicht, wie weit es mit euch gekommen ist und was euch heimgesucht hat?'

Wollt ihr nicht nach jemandem schauen, der für euch bei eurem Herrn Fürsprache einlegt?'

Manche Menschen werden zu den anderen sagen: 'Euer Vater Adam!' Sie gehen zu ihm und sagen: 'O Adam! Du bist der Vater der Menschheit, den Allah mit Seiner Hand erschuf, dir von Seinem Geist einhauchte, und Er befahl den Engeln, sich vor dir niederzuwerfen, und Er hat dich im Paradies leben lassen. Würdest du nicht für uns bei deinem Herrn Fürsprache einlegen? Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden und wie weit es mit uns gekommen ist?'

Er wird antworten: 'Heute ist Allah so zornig wie Er es nie zuvor war, und Er wird danach nie wieder so zornig sein. Er hatte mir verboten von dem Baum zu essen, doch ich gehorchte nicht. Meine Seele! Meine Seele! Meine Seele (will ich retten)! Geht zu einem anderen, geht zu Noah!'

Sie werden zu Noah gehen und sagen: 'O Noah! Du warst der erste Gesandte für die Bewohner der Erde, und dich hat Allah den dankbaren Diener genannt. Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden und wie weit es mit uns gekommen ist? Würdest du nicht für

uns bei deinem Herrn Fürsprache einlegen?' Er wird antworten: 'Heute ist Allah so zornig wie Er es nie zuvor war, und Er wird danach nie wieder so zornig sein. Ich verwünschte mein Volk (weshalb ich dafür nicht geeignet bin und mir es nicht zutraue, ich muss mich heute um meine Seele kümmern), Meine Seele! Meine Seele! Meine Seele (will ich retten)! Geht zu einem anderen, geht zu Abraham!'

Sie werden zu Abraham gehen und sagen: 'O Abraham! Du bist der Prophet Allahs und sein Chalil (eine besondere Freundschaft) von den Bewohnern auf Erden. Würdest du nicht für uns bei deinem Herrn Fürsprache einlegen? Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden?' Er wird antworten: 'Heute ist Allah so zornig wie Er es nie zuvor war, und Er wird danach nie wieder so zornig sein. Ich log dreimal (aus der Not) (weshalb ich dafür nicht geeignet bin und mir es nicht zutraue, ich muss mich heute um meine Seele kümmern). Meine Seele! Meine Seele! Meine Seele (will ich retten)! Geht zu einem anderen, geht zu Moses!'

Sie werden zu Moses gehen und sagen: 'O Moses (Musa)! Du bist der Gesandte Allahs, und von den

Menschen hat Er dir durch Seine Botschaften und Sein Sprechen zu dir Vorzüglichkeit verliehen. Lege für uns doch bei deinem Herrn Fürsprache ein? Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden?' Er wird antworten: 'Heute ist Allah so zornig wie Er es nie zuvor war und Er wird danach nie wieder so zornig sein. Ich tötete einen Menschen, ohne dass mir befohlen wurde, ihn zu töten (weshalb ich dafür nicht geeignet bin und es mir nicht zutraue, ich muss mich heute um meine Seele kümmern). Meine Seele! Meine Seele! Meine Seele (will ich retten)! Geht zu einem anderen, geht zu Jesus (Isa)!'

Sie werden zu Jesus gehen und sagen: 'O Jesus (Isa)! Du bist der Gesandte Allahs und Sein Wort, das Er zu Mariam sandte, ein eingehauchter Geist von Ihm, und du hast zu den Menschen gesprochen, schon als du in der Wiege lagst.

Lege für uns bei deinem Herrn Fürsprache ein! Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden?'

Er wird antworten: 'Heute ist Allah so zornig wie Er es nie zuvor war und Er wird danach nie wieder so zornig sein.' Und er wird keine Sünde erwähnen. 'Meine Seele! Meine Seele! Meine Seele (will ich retten)! Geht zu einem anderen, geht zu Muhammadﷺ!'

Sie werden zu Muhammad gehen.“

und in einer anderen Überlieferung:

„Sie werden zu mir kommen und sagen: 'O Muhammad! Du bist der Gesandte Allahs und der letzte Prophet. Allah hat dir deine vorangegangenen und kommenden Sünden vergeben. Lege für uns bei deinem Herrn Fürsprache ein? Siehst du denn nicht, in welcher Lage wir uns befinden?'

Nachdem werde ich unter Seinen Thron gelangen und mich vor meinem Herrn niederwerfen.

Dann lässt mich Allah Ihn so lobpreisen und Seine Herrlichkeit in bester Weise loben wie er es niemandem vor mir ermöglichte.

Danach wird gesprochen: 'O Muhammad! Erhebe deinen Kopf! Bitte und es wird dir gegeben, lege Fürsprache ein und sie wird erfüllt!'

Dann werde ich meinen Kopf heben und bitten: *Umati ya rab! Umati ya rab! Umati ya rab!* – Meine Umma, o Herr! Meine Umma, o Herr! Meine Umma, o Herr! Es wird dann gesprochen: 'O Muhammad!'

Von deiner Umma lass diejenigen durch das rechte Tor des Paradieses eintreten, die nicht zur Rechenschaft gezogen werden, und außerdem sind sie berechtigt, mit den Menschen (auch) durch andere Tore einzutreten.'
Dann sagte er:

Bei Dem (bei Allah), in Dessen Hand meine Seele ist!
Die Entfernung zwischen dem einen Torflügel und dem anderen von einem Paradiestor, ist wie die Entfernung zwischen Mekka und Hadschar oder Mekka und Busra!"

Muslim 194, 1022, Buchari 1421, 3361, 3340, 4712, Tirmidhi 2434

85 - باب في قول النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "أَنَا أَوَّلُ النَّاسِ يَشْفَعُ فِي الْجَنَّةِ وَأَنَا أَكْثَرُ الْأَنْبِيَاءِ تَبَعًا."

„Ich werde der Erste unter den Menschen sein, der im Paradies Fürsprache einlegt und unter den Propheten werde ich der mit den meisten Anhängern sein.“

196 مسلم، حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَاسْحَقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ . قَالَ قُتَيْبَةُ : حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْمُخْتَارِ بْنِ فُلَيْلٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: „أَنَا أَوَّلُ النَّاسِ يَشْفَعُ فِي الْجَنَّةِ. وَأَنَا أَكْثَرُ الْأَنْبِيَاءِ تَبَعًا“.

196. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Ich werde der Erste unter den Menschen sein, der im Paradies Fürsprache einlegt und unter den Propheten werde ich der mit den meisten Anhängern sein.“

(...) وَحَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ، مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ هِشَامٍ، عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ مُخْتَارِ بْنِ فُلَيْلٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " أَنَا أَكْثَرُ الْأَنْبِيَاءِ تَبَعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَأَنَا أَوَّلُ مَنْ يَشْرَعُ بَابَ الْجَنَّةِ . "

(...) Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ich werde unter den Propheten am Tage der Auferstehung der mit den meisten Anhänger sein, und ich werde der Erste, der an das Tor des Paradieses klopft wird.“

(...) وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا حُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ، عَنْ زَائِدَةَ، عَنِ الْمُخْتَارِ بْنِ فُلَيْلٍ، قَالَ قَالَ أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " أَنَا أَوَّلُ شَفِيعٍ فِي الْجَنَّةِ لَمْ يُصَدَّقْ نَبِيٌّ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ مَا صُدِّقْتُ وَإِنَّ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ نَبِيًّا مَا يُصَدِّقُهُ مِنْ أُمَّتِهِ إِلَّا رَجُلٌ وَاحِدٌ . "

(...) Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ich werde der erste Fürsprecher im Paradies sein. An keinen Propheten wird so viel geglaubt wie an mich geglaubt wird. Es gibt unter den Propheten einen, an den in seiner Gemeinde niemand geglaubt hat außer einem einzigen Mann.“

197 مسلم، وحدثني عمرو التقيد و زهير بن حرب قالاً: حدثنا هاشم بن القاسم . حدثنا سليمان بن المغيرة عن ثابت عن أنس بن مالك قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أبي باب الجنة يوم القيامة. فأستفتح. فيقول العازن: من أنت؟ فأقول: محمد. فيقول: بك أمرت لا أفتح لأحد قبلك» .

197. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Am Tage der Auferstehung werde ich zum Tor des Paradieses kommen und werde darum bitten, dass es geöffnet wird. Der Pförtner wird fragen: Wer bist du? Ich werde antworten: Muhammad. Er wird sagen: Mir wurde befohlen, es niemandem vor dir zu öffnen.“

86 - باب اخْتِيَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَعْوَةَ الشَّفَاعَةِ لِأُمَّتِهِ

Der Prophet ﷺ, hebt sein Bittgebet der Fürsprache für seine Umma auf

198 - حَدَّثَنِي يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهْبٍ، قَالَ أَخْبَرَنِي مَالِكُ بْنُ أَنَسٍ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ يَدْعُوهَا فَأُرِيدُ أَنْ أُخْتَبِيَ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ "

198. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Jeder Prophet hat ein Bittgebet, das er beten wird. Ich möchte mein Bittgebet für meine Umma (Gemeinschaft) als Fürsprache am Tage der Auferstehung aufheben.“

198 (...) - وَحَدَّثَنِي حَزْمَةُ بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شَهَابٍ، أَنَّ عَمْرَو بْنَ أَبِي سَفْيَانَ بْنِ أَبِي سَيْدٍ بْنِ جَارِيَةَ التَّمَقِّيَّ، أَخْبَرَهُ أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ لِكَعْبِ الْأَحْبَارِ إِنَّ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ يَدْعُوهَا فَإِنَّا أُرِيدُ أَنْ أَدْعِيَ دَعْوَتِي سَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ ". فَقَالَ كَعْبٌ لِأَبِي هُرَيْرَةَ أَنْتَ سَمِعْتَ هَذَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ نَعَمْ .

198. Abu Hureira berichtete Ka'b: Der Prophet Allahs ﷺ, sagte: „Jeder Prophet hat ein Bittgebet, das er beten wird. Ich möchte, *inschaAllah* – so Allah will, mein Bittgebet für meine Umma (Gemeinschaft) als Fürsprache am Tage der Auferstehung aufheben.“

Ka'b fragte Abu Hureira: Hast du das von dem Gesandten Allahs ﷺ, gehört? Abu Hureira antwortete: Ja.

199- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو كُرَيْبٍ وَاللَّفْظُ لِأَبِي كُرَيْبٍ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ. فَتَجْعَلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ. وَإِنِّي اخْتِيبْتُ دَعْوَتِي سَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ. فَهِيَ نَائِلَةٌ، إِنْ شَاءَ اللَّهُ، مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

نَحْوُ حَدِيثِ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسٍ فِي صَحِيحِ الْبُخَارِيِّ 6305
مسلم 199، ترمذي 3602، ابن ماجه 4307

199. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Jeder Prophet hat ein Bittgebet, das angenommen wird. So hat jeder Prophet sein Bittgebet voreilig gebetet. Doch ich habe mein Bittgebet für meine Umma für den Tag der Auferstehung als Fürsprache, *inschaAllah*, aufgehoben, wer aus meiner Ummar gestorben ist, während er Allah nichts beigesellt hat.“

Muslim 199, Tirmidhi, 3602, Ibn Madscha 4307

200 - حَدَّثَنِي أَبُو عَسَانَ الْمَسْمَعِيُّ، وَمُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَابْنُ، بَشَّارٍ حَدَّثَانَا - وَاللَّفْظُ، لِأَبِي عَسَانَ - قَالُوا حَدَّثَنَا مُعَاذٌ، - يَعْنُونَ ابْنَ هِشَامٍ - قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ فَتَادَةَ، حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ، أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ دَعَاَهَا لِأُمَّتِهِ وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ "

200. Anas Bin Malik sagte: Der Prophet Allahs ﷺ, sagte: „Jeder Prophet hat ein Bittgebet, das er für seine Umma bereits gebetet hat. Und ich habe mein Bittgebet für meine Umma (Gemeinschaft) als Fürsprache am Tage der Auferstehung aufgehoben.“

87 - باب دُعَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأُمَّتِهِ وَبَكَائِهِ شَفَقَةً عَلَيْهِمْ

Das Bittgebet des Propheten ﷺ für seine Umma und sein Weinen aus Mitleid mit ihnen

202 مسلم، حَدَّثَنِي يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى الصَّدِيقِيُّ. أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ. قَالَ: أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ أَنَّ بَكْرَ بْنَ سَوَادَةَ حَدَّثَهُ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ أَنَّ النَّبِيَّ تَلَا قَوْلَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ فِي إِبْرَاهِيمَ: { رَبِّ إِنِّهِنَّ أَضَلُّنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْكَافِرِينَ فَصِنِّ لِي فِيهِنَّ مِثْلَ مَا صَنَيْتَ لِقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ } (إبراهيم الآية: 36) الْآيَةَ. وَقَالَ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ: { لَئِن تَعَدَّيْتُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ } (المائدة الآية: 118) فَرَفَعَ يَدَيْهِ وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أُمَّتِي أُمَّتِي» وَبَكَى. فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: يَا جَبْرِيْلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ، وَرَبُّكَ أَعْلَمُ، فَسَلَّهُ مَا يُشْكِيكَ؟ فَأَنَاءَهُ جَبْرِيْلُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ فَسَأَلَهُ. فَأَخْبَرَهُ رَسُولُ اللَّهِ بِمَا قَالَ. وَهُوَ أَعْلَمُ. فَقَالَ اللَّهُ: يَا جَبْرِيْلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ فَقُلْ: إِنَّا سَنَرْضِيكَ فِي أُمَّتِكَ وَلَا نَسْؤُهُنَّ.

202. Abdullah Bin Amr Bin Al-'As sagte: Der Prophet Allahs ﷺ, rezitierte die Worte Allahs ﷻ über Abraham (Ibrahim):

„Mein Herr, sie haben viele von den Menschen in die Irre geführt. Wer mir nun folgt, der gehört zu mir, und wer sich mir widersetzt, so bist Du ja Allvergebend und Barmherzig.“ (Quran 14:36) und Jesus (Isa), Friede sei

mit ihm, sagte: *„Wenn Du sie strafst, so sind sie Deine Diener, und wenn Du ihnen vergibst, so bist Du ja der Allmächtige und Allweise.“* (Quran 5:118).

Dann erhob er (der Prophet) seine Hände und sagte: „O Allah, meine Umma, meine Umma.“, und weinte.

Da sagte Allah ﷻ: O Gabriel, geh zu Muhammad - und dein Herr weiß Bescheid -, und frage ihn, was ihn zum Weinen bringt?

Gabriel, Friede sei mit ihm, kam zu ihm und fragte ihn.

Der Gesandte Allahs ﷺ sagte, was ihn bedrückte, und Er weiß es am Besten.

Allah sagte: O Gabriel, gehe zu Muhammad und sage: Wir werden dich in deiner Umma zufrieden stellen und dich nicht bloßstellen.“

89 - باب في قوله تعالى: {وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ} الشعراء 214

Bezüglich der Worte Allahs, Erhaben sei Er: „*Und warne die Nächsten deiner Sippe.*“ (Quran 26:214)

204- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ. قَالَ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ عَنْ مُوسَى بْنِ طَلْحَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: لَمَّا أُنزِلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ {وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ} الشعراء الآية: (214) دَعَا رَسُولُ اللَّهِ فُرَيْشًا. فَاجْتَمَعُوا. فَعَمَّ وَحَصَّ. فَقَالَ: «يَا بَنِي كَعْبِ بْنِ لُؤَيٍّ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا بَنِي مُرَّةَ بْنِ كَعْبٍ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا بَنِي عَبْدِ شَمْسٍ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا بَنِي مَتَافٍ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا بَنِي هَاشِمٍ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ أَتَقْدُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ. يَا قَاطِمَةَ أَتَقْدِي نَفْسِكَ مِنَ النَّارِ. فَإِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا. عَيْرُ أَنْ لَكُمْ رَجَاءً سَأُبَلِّغُهَا بِإِلَهِهَا».

مسلم 204، ترمذي 3185، نسائي 3646، 3647

204. Abu Hureira berichtete: Als dieser Vers: „*Und warne die Nächsten deiner Sippe.*“ (Quran 26:214), hinabgesandt wurde, rief der Gesandte Allahs ﷺ, die Quraisch, die sich versammelten.

Er sprach über Allgemeines und Bestimmtes und sagte: „O ihr Bani* Ka'b Bin Lu'ay, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O ihr Bani Murra Bin Ka'b, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O ihr Bani 'Abd Schams, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O ihr Bani 'Abd Manaaf, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O ihr Bani Haschim, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O ihr Bani 'Abdul-Muttalib, rettet eure Seelen aus dem Feuer!

O Fatima, rette deine Seele aus dem Feuer! Denn vor Allah kann ich nichts für euch tun, außer ihr habt meine Verwandtschaftsbeziehung, die ich pflegen werde.“

Muslim 204, Tirmidhi 3185, Nasai 3646, 3647

* *Bani* heißt, die Söhne/Töchter von ... und die Kinder der Sippe Soundso’.

205- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ، وَيُونُسُ بْنُ بَكْرِ، قَالَ
حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ لَمَّا تَزَلَتْ: "وَأَنْذِرْ
عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ." (الشعراء 214) قَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى
الصَّافَا فَقَالَ " يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ يَا صَفِيَّةُ بِنْتُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ يَا بِيَّ عَبْدِ
الْمُطَّلِبِ لَا أَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا سَلُونِي مِنْ مَالِي مَا شِئْتُمْ "

205. Aischa berichtete: Als der Vers: „**Und warne die Nächsten deiner Sippe.**“ (Quran 26:214), hinabgesandt wurde, stand der Gesandte Allahs ﷺ, auf dem Hügel As-Safa und sprach: „**O Fatima, die Tochter Muhammads, o Safiyya, die Tochter Abdul-Muttalibs, o Bani Abdul-Muttalib, ich kann vor Allah nichts für euch tun, ihr könnt mich um so viel meines Besitzes bitten wie ihr wollt.**“

206- وحدثني حزملة بن يحيى. أخبرنا ابن وهب. قال: أخبرني يونس عن ابن شهاب، قال: أخبرني ابن المسيب وأبو سلمة بن عبد الرحمن أن أبا هريرة قال: قال رسول الله حين أنزل عليه: {وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ} (الشعراء الآية: 214) «يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ اشْتَرُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ اللَّهِ. لَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا. يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ لَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا. يَا عَبَّاسُ بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا. يَا صَفِيَّةُ عَمَّةَ رَسُولِ اللَّهِ لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا. يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ سَلِّينِي بِمَا شِئْتِ. لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا».

مسلم 206، بخاري 2753، 4771، نسائي 3648

206. Abu Hureira berichtete: Als der Vers: „**Und warne die Nächsten deiner Sippe.**“ (Quran 26:214), hinabgesandt wurde, sagte der Gesandte Allahs ﷺ:
 „**O ihr, die Angehörigen der Quraisch, kauft eure Seelen von Allah, denn vor Allah kann ich nichts für euch tun!**“

O Bani Abdul-Muttalib, vor Allah kann ich nichts für euch tun!

O Abbas, Sohn Abdul-Muttalibs, vor Allah kann ich nichts für dich tun!

O Safiyya die Tante des Gesandten Allahs, vor Allah kann ich nichts für dich tun!

O Fatima die Tochter des Gesandten Allahs, bitte mich um was du möchtest, doch vor Allah kann ich nichts für dich tun!“

Muslim 206, Buchari 2753, 4771, Nasai 3648

207- حَدَّثَنَا أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، حَدَّثَنَا التَّيْمِيُّ، عَنِ أَبِي عُمَانَ، عَنْ قَبِيصَةَ بْنِ الْمُخَارِقِ، وَرُهَيْبِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَا لَمَّا تَزَلَتْ: "وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ". قَالَ انْطَلَقَ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى رَضْمَةٍ⁸⁵ مِنْ جَبَلٍ فَعَلَا أَعْلَاهَا حَجْرًا ثُمَّ نَادَى " يَا بَنِي عَبْدِ مَنَاقَاهُ إِنِّي نَذِيرٌ لَكُمْ مِثْلِي

⁸⁵ الرضمة فبفتح الراء وإسكان الضاد المعجمة ويفتحها لغتان حكاها صاحب المطالع وغيره واقتصر صاحب (العين) والجوهري والهروي وغيرهم على الإسكان، وابن فارس وبعضهم على الفتح قالوا: والرضمة واحدة الرضم والرضام وهي صخور عظام بعضها فوق بعض، وقيل هي دون الهضاب، وقال صاحب (العين) الرضمة. حجارة مجتمعة ليست بثابتة في الأرض كأنها منشورة وأما يربأ فهو بفتح الياء وإسكان الراء وبعدها باء موحدة ثم همزة على وزن يقرأ، ومعناه: يحفظهم ويتطلع لهم، ويقال لفاعل ذلك (ربيته) وهو العين والطلبيعة الذي ينظر للقوم لئلا يدهمهم العدو، ولا يكون في الغالب إلا على جبل أو شرف أو شيء مرتفع لينظر إلى بعد. وأما (يهتف) فبفتح الياء وكسر التاء، ومعناه: يصيح ويصرخ، وقولهم: (يا صباحاه) كلمة يعتادونها عند وقوع أمر عظيم فيقولونها ليجتمعوا ويتأهبوا له. والله أعلم

وَمَثَلُكُمْ كَمَثَلِ رَجُلٍ رَأَى الْعَدُوَّ فَأَنْطَلَقَ يَرِيءُ أَهْلَهُ فَخَشِيَ أَنْ يَسْبُوهُ فَجَعَلَ
يَهْتِفُ يَا صَبَاحَاهُ "

207. Qabisa Bin Al-Muchariq und Zuhair Bin Amr berichteten: Als der Vers: „**Und warne die Nächsten deiner Sippe.**“ (Quran 26:214), hinabgesandt wurde, ging der Prophet Allahs ﷺ, auf der Spitze eines Berges zu dem höchsten Felsenhaufen und rief: „O **Abdu Manafah*** (ihr, die Angehörigen des Bani Abdu Manaf) eilt zu mir, denn ich bin ein Warner und mein Gleichnis mit euch ist das eines Mannes, der den Feind erspäht hat und losläuft, um seine Angehörigen zu warnen, bevor er (der Feind) ihm zuvorkommt, und er ruft: O **Sabahah***.“

* Das ist der Ausruf für ein großes, katastrophales oder bedeutungsvolles Geschehen und um alle zu warnen.

208- وحدثنا أبو كريبٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ
عَمْرِو بْنِ مَرْثَةَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ:
{وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ} (الشعراء الآية: 214) وَرَهْطَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ.
خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ حَتَّى صَعَدَ الصَّفَا. فَهَتَفَ: «يَا صَبَاحَاهُ» فَقَالُوا: مَنْ هَذَا الَّذِي
يَهْتِفُ؟ قَالُوا: مُحَمَّدٌ. فَاجْتَمَعُوا إِلَيْهِ، فَقَالَ: «يَا بَنِي فَلَانٍ يَا بَنِي
عَبْدِ مَنَافٍ يَا بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ» فَاجْتَمَعُوا إِلَيْهِ فَقَالَ: «أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَخْبَرْتُمْ أَنَّ
حَيْلًا تَخْرُجُ بِسَفْحِ هَذَا الْجَبَلِ أَكُنْتُمْ مُصَدِّقِي؟» قَالُوا: مَا جَرَّبْنَا عَلَيْكَ كَذِبًا.

قَالَ: «فَأَنِّي نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ». قَالَ فَقَالَ أَبُو لَهَبٍ: تَبَّأ لَكَ أَمَا جَمَعْنَا إِلَّا لِهَذَا؟ ثُمَّ قَامَ: فَنَزَلَتْ هَذِهِ السُّورَةُ: {تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ} (المسد الآية: 1).

مسلم 208، بخاري 1394، 3526، 4801، 4971، 4972، 4973، ترمذي 3363

208. Ibn ‘Abbas berichtete: Als der Vers: **„Und warne die Nächsten deiner Sippe.“** (Quran 26:214), hinabgesandt wurde, ging der Gesandte Allahs ﷺ, hinaus, bis er auf den Berg As-Safa stieg und rief: **„O Sabahah“**

Sie fragten, wer ist das, der da ruft?

Es wurde gesagt: Es ist Muhammad.

Da versammelten sie sich um ihn.

Er rief:

„O Bani Soundso! O Bani Soundso! O Bani Soundso!

O Bani ‘Abd Manaf!

O Bani ‘Abdul-Muttalib!”

Da versammelten sie sich um ihn. Er fragte sie:

„Seht ihr, wenn ich euch sage, es sind Pferde (Reiter) am unteren Teil dieses Berges und sie werden euch angreifen, würdet ihr mir glauben?“

Sie antworteten: Wir haben dich noch nie Lügen hören.

Er sagte: **„Ich bin euch ein Warner vor einer gewaltigen Strafe.“**

Er (Ibn a‘Abbas) berichtete: Abu Lahab sagte: Zugrunde gehen sollst du. Hast du uns nur deswegen versammelt?, und stand dann auf. Darauf wurde diese Sura offenbart: **„Zugrunde gehen sollen die Hände Abu Lahabs und zugrunde gehen soll er selbst.“**⁸⁶ (Quran 111:1)
Muslim 208, Buchari 1394, 3526, 4801, 4971, 4972, 4973, Tirmidhi 3363

* Das ist der Ausruf für ein großes, katastrophales oder bedeutungsvolles Geschehen und um alle zu warnen.

⁸⁶ Und tatsächlich ist Abu Lahab zugrunde gegangen, indem er eines schrecklichen Todes starb, sodass die ganze Stadt an dem Gestank seiner Leiche litt.

90 - باب شَفَاعَةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَبِي تَالِبٍ وَالتَّخْفِيفِ عَنْهُ

بِسْمِ اللَّهِ

Die Fürsprache des Propheten ﷺ, für Abu Talib und das Erleichtern (seiner Strafe) seinetwegen

209- وَحَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمَرَ الْقَوَارِيرِيُّ وَ مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ الْمُقَدَّمِيُّ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمَلِكِ الْأَمْوِيُّ قَالُوا: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ عُمَيْرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحَارِثِ بْنِ تَوْفَلٍ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، أَنَّهُ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَلْ نَفَعَتْ أَبَا تَالِبٍ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ كَانَ يَجُوطُكَ وَيَعْصَبُ لَكَ؟ قَالَ: «نَعَمْ. هُوَ فِي صَحْضَاحٍ مِنْ نَارٍ. وَلَوْلَا أَنَا لَكَانَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ»⁸⁷.

مسلم 209، بخاري 3883، 6208، 6572

قَوْلُهُ: (كَانَ يَجُوطُكَ) هُوَ يَفْتَحُ الْبَيَاءَ وَصَمَّ الْحَاءَ . قَالَ أَهْلُ اللَّغَةِ: يُقَالُ: حَاطَهُ يَجُوطُهُ حَوَاطًا وَحِيَاطَةً إِذَا صَانَهُ وَحَفِظَهُ وَدَبَّ عَنْهُ وَتَوَفَّرَ عَلَى مَصَالِحِهِ.

⁸⁷ قوله - صلى الله عليه وسلم: وجدته في غمرات من النار فأخرجته إلى صحضاح - منزلة أبو طالب - أما الصحضاح فهو ما رق من الماء على وجه الأرض إلى نحو الكعبين، واستعير في النار. وأما الغمرات وهي المعظم من الشيء. وقوله - صلى الله عليه وسلم -: (ولولا أنا لكان في الدرك الأسفل من النار) قال أهل اللغة: في الدرك لغتان فصيحتان مشهورتان: فتح الراء وإسكانها، وقرئ بهما في القراءات السبع، قال الفراء: هما لغتان جمعها أدراك، وقال الزجاج: اللغتان حكاهما أهل اللغة، إلا أن الاختيار فتح الراء لأنه أكثر في الاستعمال، وقال أبو حاتم: جمع (الدرك) بالفتح أدراك كجمع وأجبال وفرس وأفراس، وجمع (الدرك) بالإسكان أدرك كغلس وأفلس. وأما معناه: فقال جميع أهل اللغة والمعاني والغريب وجواهر المفسرين: الدرك الأسفل قعر جهنم. وأقصى أسفلها، قالوا: ولجهنم أدراك، فكل طبقة من أطباقها تسمى دركا. والله أعلم

209. Al-'Abbas Bin 'Abdul-Muttalib berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, ob du dem Abu Talib etwas nützen könntest? Denn er umkreiste (beschützte) dich und zürnte dir zuliebe. Er antwortete: „**Ja, er ist bis zu den Fersen im Höllenfeuer.* Und wäre es nicht meinetwegen, würde er in den tiefsten Stellen des Feuer sein.**“

* Auch Hadithe Nr. 24 und 25

Muslim 209, Buchari 3883, 6208, 6572

210- وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا لَيْثٌ، عَنِ ابْنِ الْهَادِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَبَّابٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذُكِرَ عِنْدَهُ عَمُّهُ أَبُو طَالِبٍ فَقَالَ "لَعَلَّهُ تَنْفَعُهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيُجْعَلُ فِي صَحْصَاحٍ مِنْ نَارٍ يَتَلَعُ كَفَيْبِهِ يَغْلِي مِنْهُ دِمَاعُهُ "

مسلم 210، بخاري 3885، 6564

210. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete: Man erwähnte beim Gesandten Allahs ﷺ, seinen Onkel Abu Talib und er sagte: „**Vielleicht wird ihm meine Fürsprache am Tage der Auferstehung nützen, sodass das Feuer bis zu seinen Fersen gelangt, wodurch sein Gehirn zum Kochen gebracht wird.**“*

Muslim 210, Buchari 3885, 6564

* Den Grund dessen, siehe Hadithe Nr. 24 und 25

91 - باب أهون أهل النار عذابا

Die leichteste Strafe der Höllenbewohner

213- وحدثنا محمد بن المثنى و ابن بشارٍ و اللّفظ لابن المثنى قالاً: حدثنا محمد بن جعفرٍ حدثنا شعبة قال: سمعتُ أبا إسحق يقول: سمعتُ الثُّعْمَانِ بْنَ بَشِيرٍ ، يَخْطُبُ وَهُوَ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «لَنْ أَهْوَنَ أَهْلِ النَّارِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، لَرَجُلٍ تَوَضَّعَ فِي أَحْمَصِ قَدَمَيْهِ جَمْرَتَانِ، يَغْلِي مِنْهُمَا دِمَاعُهُ».

مسلم 213، بخاري 6561، 6562، ترمذي 2604

213. Abu Ishaq sagte: Ich hörte An-Nu‘man Bin Baschir in seiner Predigt berichten: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Der von den Bewohnern des Feuers die leichteste Qual erfährt, ist ein Mann, der zwei Stücke glühende Kohle unter die Füße bekommt, wodurch sein Gehirn zum Kochen gebracht wird.“

Muslim 213, Buchari 6562, Tirmidhi 2604

(...) وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي إِسْحَاقَ، عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " إِنَّ أَهْوَنَ أَهْلِ النَّارِ عَذَابًا مَنْ لَهُ تَعْلَانِ وَيَسْرَاكِنِ مِنْ نَارٍ يَغْلِي مِنْهُمَا دِمَاعُهُ كَمَا يَغْلِي الْمِرْجَلُ مَا يَرَى أَنْ أَحَدًا أَشَدُّ مِنْهُ عَذَابًا وَإِنَّهُ لَأَهْوَنُهُمْ عَذَابًا " .

(...) An-Nu man Bin Baschir ﷺ berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Der von den Bewohnern

des Feuers die leichteste Qual erfährt, ist derjenige, der zwei Schuhe und zwei Bindfäden aus Feuer hat, durch die sein Gehirn zum Kochen gebracht wird wie ein Kessel zum Kochen gebracht wird. (Und) er denkt, dass niemand so hart bestraft wird, obwohl er die leichteste Qual erfährt.”

92 - باب اللّيلِ على أنّ من مات على الكُفرِ لا يَنْفَعُهُ عَمَلٌ

Wer im Unglauben stirbt, dessen Taten werden ihm (am Tage der Auferstehung) nichts nutzen

214 - حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ غِيَاثٍ عَنْ دَاوُدَ عَنِ الشَّعْبِيِّ عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! ابْنُ جُدْعَانَ كَانَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ يَصِلُ الرَّجَمَ، وَيُطْعِمُ الْمِسْكِينَ، فَهَلْ ذَلِكَ نَافِعُهُ؟ قَالَ: «لَا يَنْفَعُهُ. إِنَّهُ لَمْ يَهْلُ يَوْمًا: رَبِّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ» .

214. Aischa berichtete: Ich fragte:

O Gesandter Allahs, Ibn Dschud'an pflegte in der *Dschahiliyya* Verwandtschaftsbeziehungen zu pflegen und den Armen zu Essen zu geben, ob ihm das nutzen wird? Er sagte: „Es wird ihm nichts nutzen, weil er niemals gesagt hat: O mein Herr, vergebe mir meine Sünden am Tage der Auferstehung.“

93 - باب مَوَالِةِ الْمُؤْمِنِينَ وَمُقَاتَعَةِ غَيْرِهِمْ وَالْبِرَاءَةِ مِنْهُمْ

Die Freundschaft zu den Gläubigen und die Lossagung von anderen

215- حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ
إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي خَالِدٍ، عَنْ قَيْسٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ
اللَّهِ، جَهَاراً غَيْرَ سِرٍّ، يَقُولُ: «أَلَا إِنَّ آلَ أَبِي فُلَانٍ (يَعْنِي فُلَانًا) لَيْسُوا لِي
بِأَوْلِيَاءَ وَلِيَّيَ اللَّهِ وَصَالِحِ الْمُؤْمِنِينَ»

مسلم 215، بخاري 5990

215. Amr Bin Al-‘As berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, offen und nicht geheim sagen:

**„Die Sippe des soundso sind nicht meine Schutzherren.
Meine Schutzherren sind Allah und die Rechtschaffenen
unter den Gläubigen.“**

Muslim 215, Buchari 5990

94 - باب الدليل على دخول طوائف من المسلمين الجنة بغير حساب ولا عذاب

Einige Muslime werden das Paradies ohne Rechenschaft und ohne Strafe betreten

219- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ يَعْنِي ابْنَ أَبِي حَازِمٍ عَنْ أَبِي حَازِمٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "لِيَدْخُلَنَّ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِي سَبْعُونَ أَلْفًا أَوْ سِتِّينَ مِائَةَ أَلْفٍ - لَا يَدْرِي أَبُو حَازِمٍ أَيُّمَا قَالَ - مُتَمَاسِكُونَ أَحَدٌ بَعْضُهُمْ بَعْضًا لَا يَدْخُلُ أَوْلَاهُمْ حَتَّى يَدْخُلَ آخِرُهُمْ وَجُوهُهُمْ عَلَى صُورَةِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ."

مسلم 219، بخاري 6554

219. Abu Hazim von Sahl Bin Sa'd berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Ins Paradies werden aus meiner Umma (Gemeinde) siebzigtausend (oder siebenhunderttausend - Abu Hazim war nicht sicher) eintreten. Sie hängen fest zusammen, sodass der erste nicht eintritt, bis der letzte schon eingetreten ist. Ihre Gesichter sind wie der Mond in der Vollmondnacht.“

Muslim 219, Buchari 6554

220- حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ: حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ: أَخْبَرَنَا حُصَيْنُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، قَالَ: كُنْتُ عِنْدَ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ فَقَالَ: أَيُّكُمْ رَأَى الْكُوكَبَ الَّذِي انْقَضَ،

الْبَارِحَةَ؟ قُلْتُ: أَنَا. ثُمَّ قُلْتُ: أَمَا إِنِّي لَمْ أَكُنْ فِي صَلَاةٍ. وَلَكِنِّي لِدِعْثٍ. قَالَ: فَمَاذَا صَنَعْتَ؟ قُلْتُ: اسْتَرْقَيْتُ. قَالَ: فَمَا حَمَلَكَ عَلَى ذَلِكَ؟ قُلْتُ: حَدِيثُ حَدِيثَاتِهِ الشَّعْبِيِّ. فَقَالَ: وَمَا حَدَّثَكُمُ الشَّعْبِيُّ؟ قُلْتُ: حَدَّثَنَا عَنْ بَرِيدَةَ بِنِ حُصَيْبِ الْأَسْلَمِيِّ، أَنَّهُ قَالَ: لَا رُقِيَةَ إِلَّا مِنْ عَيْنٍ أَوْ حَمَةٍ. فَقَالَ: قَدْ أَحْسَنَ مَنْ انْتَهَى إِلَى مَا سَمِعَ. وَلَكِنْ حَدَّثَنَا ابْنُ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «عَرَضْتُ عَلَى الْأَمَمِ فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ وَمَعَهُ الرَّهَيْطُ. وَالنَّبِيُّ وَمَعَهُ الرَّجُلُ وَالرَّجُلَانِ. وَالنَّبِيُّ لَيْسَ مَعَهُ أَحَدٌ. إِذْ رَفَعَ لِي سَوَادٌ عَظِيمٌ. فَطَلَنْتُ أَنَّهُمْ أُمَّتِي. فَقِيلَ لِي: هَذَا مُوسَى وَقَوْمُهُ. وَلَكِنْ انْظُرْ إِلَى الْأَفْقِ. فَتَظَرْتُ. فَإِذَا سَوَادٌ عَظِيمٌ. فَقِيلَ لِي: انْظُرْ إِلَى الْأَفْقِ الْآخَرِ. فَإِذَا سَوَادٌ عَظِيمٌ. فَقِيلَ لِي: هَذِهِ أُمَّتُكَ. وَمَعَهُمْ سَبْعُونَ أَلْفًا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ وَلَا عَذَابٍ».

مسلم 220، بخاري 3410، 5705، 5752، 6472، 6541

قوله - صلى الله عليه وسلم - : "فرايت النبي ومعه الرهيط" هو بضم الراء تصغير الرهط، وهي الجماعة دون العشرة
قوله : "فخاض الناس" هو بالخاء والضاد المعجمتين أي : تكلموا، وتناظروا وفي هذا إباحة المناظرة في العلم والمباحثة

220 Ibn 'Abbas berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Mir wurden Völker präsentiert. So sah ich einen Propheten mit einer kleinen Gruppe, einen Propheten mit einem oder zwei Leuten und einen Propheten ganz allein. Da wurde vor mir eine große schwarze* Ansammlung (wörtl. Ausbreitung von Menschen) präsentiert. Ich vermutete, sie seien meine Umma (Gemeinschaft). Es

wurde mir gesagt: Das ist Moses, Friede sei mit ihm, mit seinem Volk. Aber schau zum Horizont! Ich schaute und sah dort eine große schwarze* Ausbreitung.

Dann sagte man mir, ich solle zum anderen Horizont schauen, wo ich eine noch größere schwarze* Ausbreitung sah. Man sagte mir: Das ist deine Umma, unter der es siebzigtausend gibt, die ohne jede Rechenschaft und Strafe in das Paradies eintreten werden.“

Muslim 220, Buchari 3410, 5705, 5752, 6472, 6541

95 - باب كَوْنِ هَذِهِ الْأُمَّةِ نِصْفَ أَهْلِ الْجَنَّةِ

Die Muslime sind die Hälfte der Paradiesbewohner

221- حَدَّثَنَا هَذَا بِنُ السَّرِيِّ : حَدَّثَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ عَنْ أَبِي إِسْحَقَ عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَمَّا تَرْضَوْنَ أَنْ تَكُونُوا رُبْعَ أَهْلِ الْجَنَّةِ؟» قَالَ فَكَبَّرْنَا. ثُمَّ قَالَ: «أَمَّا تَرْضَوْنَ أَنْ تَكُونُوا ثُلُثَ أَهْلِ الْجَنَّةِ؟» قَالَ: فَكَبَّرْنَا. ثُمَّ قَالَ: «لَئِنِّي لَأَرْجُو أَنْ تَكُونُوا شَطْرَ أَهْلِ الْجَنَّةِ. وَسَأُخْبِرُكُمْ عَنْ ذَلِكَ. مَا الْمُسْلِمُونَ فِي الْكُفَّارِ إِلَّا كَشَعْرَةَ بَيْضَاءَ فِي ثَوْرِ أَسْوَدَ. أَوْ كَشَعْرَةَ سَوْدَاءَ فِي ثَوْرِ أَيْصَ.»

مسلم 221، بخاري 6528، 6642، ترمذي 2547، ابن ماجه 4283

221. Abdullah Bin Mas'ud berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, fragte uns: **„Seid ihr nicht zufrieden, ein Viertel der Paradiesbewohner zu sein?“**

Da riefen wir den *Takbir** (*Allahu akbar*). Dann sagte er: **„Seid ihr nicht zufrieden, ein Drittel der Paradiesbewohner zu sein?“**

Da riefen wir den *Takbir**. Er sagte dann: **„Ich hoffe jedoch, dass ihr die Hälfte der Paradiesbewohner sein werdet, und ich teile euch auch mit, wie dies sein kann: Die Muslime sind (im Vergleich) zu den *Kufar* (zahlenmäßig) nicht mehr als ein weißes Haar eines schwarzen Stiers, oder wie ein schwarzes Haar eines weißen Stiers.“**

* *Takbir* ist der Ausspruch ‚*Allahu akbar*‘ – ‚Allah ist Der Größte‘, was in diesem Fall wie ein Jubelruf der Freude zu verstehen ist. Damit oder mit *Alhamdulillah* (alles Lob gebührt Allah) oder *SubhanAllah* (Preis sei Allah) bringt ein Muslim/eine Muslima sowohl die Freude als auch die Dankbarkeit Allah gegenüber zum Ausdruck.

Muslim 221, Buchari 6528, 6642, Tirmidhi 4547, Ibn Madscha 4283

96 - باب قَوْلِهِ يَقُولُ اللَّهُ لِأَدَمَ أَخْرِجْ بَغْتِ النَّارِ مِنْ كُلِّ أَلْفٍ تِسْعَ مِائَةٍ
وَتِسْعَةَ وَتِسْعِينَ

Sein Ausspruch, dass Allah zu Adam sagen würde: Von
jedem tausend Bewohner des Feuers hole
neunhundertneunundneunzig heraus

222- حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ الْعُبَيْدِيُّ : حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ أَبِي
صَالِحٍ ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : « يَقُولُ
اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ :

يَا آدَمُ! فَيَقُولُ: لَبَّيْكَ وَسَعْدَيْكَ وَالْخَيْرُ فِي يَدَيْكَ! قَالَ يَقُولُ: أَخْرِجْ بَغْتِ
النَّارِ. قَالَ: وَمَا بَغْتِ النَّارِ؟ قَالَ: مِنْ كُلِّ أَلْفٍ تِسْعِمِائَةٍ وَتِسْعَةَ وَتِسْعِينَ. قَالَ
فَذَلِكَ حِينَ يَشِيبُ الصَّغِيرُ لَوْ تَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمَلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَى
وَمَا هُمْ بِسُكَرَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ {

قَالَ فَأَشْتَدَّ ذَلِكَ عَلَيْهِمْ. " قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَيْتَا ذَلِكَ الرَّجُلُ؟ فَقَالَ:
«أَبْشُرُوا. فَإِنَّ مِنْ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ أَلْفًا. وَمِنْكُمْ رَجُلٌ» قَالَ ثُمَّ قَالَ: «وَالَّذِي
نَفْسِي بِيَدِهِ إِنِّي لَأَطْمَعُ أَنْ تَكُونُوا رُبْعَ أَهْلِ الْجَنَّةِ» فَحَمِدْنَا اللَّهَ وَكَبَّرْنَا. ثُمَّ قَالَ:
«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنِّي لَأَطْمَعُ أَنْ تَكُونُوا ثُلُثَ أَهْلِ الْجَنَّةِ» فَحَمِدْنَا اللَّهَ
وَكَبَّرْنَا.

ثُمَّ قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنِّي لَأَطْمَعُ أَنْ تَكُونُوا شَطْرَ أَهْلِ الْجَنَّةِ. إِنَّ مَثَلَكُمْ
فِي الْأُمَمِ كَمَثَلِ الشَّعْرَةِ الْبَيْضَاءِ فِي جِلْدِ الثَّوْرِ الْأَسْوَدِ أَوْ كَالرَّقْمَةِ فِي ذِرَاعِ
الْحِمَارِ».

مسلم 222، بخاري 3348، 6530، 4741، 7483

222. Abu Sa'id (Al-Chudri) berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Allah ﷻ wird sagen:

'O Adam! Er wird antworten: *labbayka wa sa'dayk, wal chayru kulluhu fi yadayk* - da bin ich, ich stehe zu Deiner gefälligen Verfügung, Du hast das Gute in Deinen Händen. Allah wird zu ihm sagen: Hole die Höllenbewohner heraus!

Adam wird fragen: Welche?

Allah wird antworten: Von jedem tausend Bewohner des Feuers hole neunhundertneunundneunzig heraus“

Er sagte dann weiter: „Das ist die Zeit, in welcher der Junge grau* wird und jede Schwangere zur Welt bringen wird, was sie trägt, und du wirst die Menschen in einem Zustand der Trunkenheit sehen, während sie gar nicht betrunken sind, doch die Strafe Allahs ist sehr hart.“

Dies bereitete den Gefährten Sorge. Sie fragten: O Gesandter Allahs, wer von uns wird von jenen sein? Er antwortete: „Seid frohen Mutes, tausend von den *Ya'dschudsch* und *Madschusch* und einer von euch.“ Daraufhin sagte er: „Bei Dem, in Dessen Hand meine

Seele ist, ich hoffe, ihr werdet ein Viertel der Paradiesbewohner sein.“

Da riefen wir das Lob Allahs und priesen seine Größe. Dann sagte er: **„Bei Dem, in Dessen Hand meine Seele ist, ich hoffe, ihr werdet ein Drittel der Paradiesbewohner sein.“**

Da riefen wir das Lob Allahs und priesen seine Größe. Er sagte schließlich: **„Bei Dem, in Dessen Hand meine Seele ist, ich hoffe, ihr werdet die Hälfte der Paradiesbewohner sein. Euer Gleichnis zu den anderen *Ummam* (Gemeinschaften) ist wie das Gleichnis eines weißen Haars auf einem schwarzen Stier oder wie die Narbe im Vorderbein eines Esels.“**

Muslim 222, Buchari 3348, 6530, 4741, 74, 83

* D.h., sein Haar grau wird.

الْبَيْتِ الْمَقْدِسِ وَالْأَرْضِ الْمَقْدُوسَةِ
الَّتِي بَارَكْنَا لِقَوْمِكُمْ فِيهَا
إِذْ كُنْتُمْ كَافِرِينَ

Das Buch der Reinheit

1 - باب فضل الوُضوء Vorzug der Wudu⁸⁸

223- حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ مَنْصُورٍ: حَدَّثَنَا حَبَّانُ بْنُ هِلَالٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا أَبُو بَرٍّ: حَدَّثَنَا يَحْيَى أَنَّ زَيْدًا حَدَّثَهُ أَنَّ أَبَا سَلَامٍ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْعَرِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الطُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأَانِ (أَوْ تَمْلَأُ) مَا بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ. وَالصَّلَاةُ نُورٌ. وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ. وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ. وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ. كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو فَبَايِعَ نَفْسِهِ. فَمُعْتَمِدُهَا أَوْ مُوْبِقُهَا»
223 مسلم، 3517 ترمذي

223. Abu Malik Bin Al-Harith Bin Asim Al-Asch'ari sagte: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die Reinheit ist die Hälfte des Glaubens. *Alhamdulillah** füllt die Waagschale und *Subhana Allah*** und *Alhamdu lillah* Preis und Lob gebühren Allah - füllen den Raum zwischen Himmel und Erde. Das Gebet ist ein Licht, Almosen geben ist ein Beweis (für Rechtschaffenheit), Geduld ist die Erleuchtung und der Quran ist ein Argument für oder gegen dich. Jeder Mensch geht in den

⁸⁸ *Wudu*: die rituelle Waschung (Reinigung) bestimmter Körperteile vor dem Verrichten des Gebets, damit es von Allah angenommen wird.

Tag hinein, um seine Seele zu verkaufen, und entweder befreit er sie oder bringt sie ins Verderben.“

* Alles Lob gebührt Allah

** ‚Gepriesen sei Allah‘ oder auch ‚Aller Dank gebührt Allah‘

Muslim 223, Tirmidhi 3517

2 - باب وَجُوبِ الطَّهَارَةِ لِلصَّلَاةِ

Die rituelle Reinheit als Voraussetzung für das Gebet

224- حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ وَاللَّفْظُ لِسَعِيدٍ قَالُوا: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنْ سِمَاكِ بْنِ حَرْبٍ عَنْ مُصْعَبِ بْنِ سَعْدٍ ، قَالَ: دَخَلَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ عَلَى ابْنِ عَامِرٍ يَعُودُهُ وَهُوَ مَرِيضٌ. فَقَالَ: أَلَا تَدْعُو اللَّهَ لِي، يَا ابْنَ عُمَرَ؟ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ: «لَا يُقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طَهْوَرٍ وَلَا صَدَقَةً مِنْ غُلُولٍ» وَكُنْتُ عَلَى الْبَصْرَةِ.⁸⁹

مسلم 224، ترمذي 1، ابن ماجه 273

⁸⁹ قول ابن عامر: ادع لي، فقال ابن عمر - رضي الله عنها - سمعت رسول الله - صلى الله عليه وسلم - يقول: لا يقبل الله صلاة بغير طهور، ولا صدقة من غلول وكنت على البصرة، فعناه أنك لست بسالم من الغلول فقد كنت واليا على البصرة وتعلقت بك تبعات من حقوق الله تعالى وحقوق العباد، ولا يقبل الدعاء لمن هذه صفته، كما لا تقبل الصلاة والصدقة إلا من متصون، والظاهر - والله أعلم - أن ابن عمر قصد زجر ابن عامر وحثه على التوبة وتحريضه على الإفلاع عن المخالفات، ولم يرد القطع حقيقة بأن الدعاء للفساق لا ينفع، فلم يزل النبي - صلى الله عليه وسلم - والسلف والخلف يدعو للكفار وأصحاب المعاصي بالهداية والتوبة . والله أعلم

224. Mus'ab Bin Sa'd berichtete: Abdullah Bin Umar besuchte eines Tages Ibn Amer, welcher krank war. Er fragte: Würdest du zu Allah ein Bittgebet (für meine Heilung) sprechen, o Ibn Umar رضي الله عنهما? Er antwortete: Ich hörte den Gesandten Allahs sagen: „**Allah nimmt kein Gebet ohne Reinigung und keine Almosen, die aus Betrug hervorgingen, an.**“, und du warst verantwortlich über Basra.*

Muslim 224; Tirmidhi 1; Ibn Madscha 273

* Abdullah Bin Umar wollte zum Ausdruck bringen, dass Ibn Amer (in einer Form) an Korruption beteiligt war, während er Gouverneur von Basra war.

225- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ. حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ بْنُ هَتَّامٍ: حَدَّثَنَا مَعْمَرُ بْنُ رَاشِدٍ عَنْ هَتَّامِ بْنِ مُنَبِّهٍ أَخِي وَهَبِ بْنِ مُنَبِّهٍ قَالَ: هَذَا مَا حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ، فَذَكَرَ أَحَادِيثَ مِنْهَا: وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ، «لَا تُقْبَلُ صَلَاةٌ أَحَدِكُمْ، إِذَا أَحَدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ».

مسلم 225، بخاري 135، ترمذي 76، ابو داود 60

225. Abu Hureira berichtete: Muhammad, der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Das Gebet desjenigen, der unrein* wurde, wird (solange) nicht angenommen, bis er die Gebets-waschung vorgenommen hat.**“

Muslim 225, Buchari 135, Tirmidhi 76, Abu Daud 60

* Hier wird im Arabischen das Verb *hadatha* verwendet, womit ‚unrein - *muhdith*‘ in Bezug auf Urin, Stuhlgang und Darmgase gemeint ist und welche daher eine Gebetswaschung erfordern.

3 - باب صِفَةِ الْوُضُوءِ وَكَيْفِهِ

Die Eigenschaften des *Wudu* ' und wie er vollzogen wird

226- حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ أَحْمَدُ بْنُ عَمْرٍو بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَرْحٍ وَ حَزْمَةَ بْنُ يَحْيَى التُّجَيْبِيُّ . قَالَ: أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ يُونُسَ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ أَنَّ عَطَاءَ بْنَ يَزِيدَ اللَّيْثِيَّ أَخْبَرَهُ أَنَّ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ أَخْبَرَهُ أَنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - دَعَا بِوُضُوءٍ . فَتَوَضَّأَ فَعَسَلَ كَعَفِيهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ . ثُمَّ مَضْمَضَ وَاسْتَنْثَرَ . ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ . ثُمَّ غَسَلَ يَدَهُ الْيُمْنَى إِلَى الْمِرْفَقِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ . ثُمَّ غَسَلَ يَدَهُ الْيُسْرَى مِثْلَ ذَلِكَ . ثُمَّ مَسَحَ رَأْسَهُ . ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَهُ الْيُمْنَى إِلَى الْكَعْبَيْنِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ . ثُمَّ غَسَلَ الْيُسْرَى مِثْلَ ذَلِكَ . ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا . ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا، ثُمَّ قَامَ فَرَكَعَ رَكَعَتَيْنِ، لَا يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ، عُفِّرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» .

مسلم 226، بخاري 159، 164، 1934، ابو داود 106، نسائي 84، 85، 116

226. ‘Uthman Bin ‘Affan bat eines Tages um Wasser für seine Gebetswaschung und begann sie zu vollziehen, indem er:

- seine Hände dreimal wusch,
- den Mund spülte
- sowie die Nase.
- Dann wusch er dreimal sein Gesicht.
- Dann wusch er jeweils dreimal seinen rechten
- und dann seinen linken Unterarm, bis zu den Armgelenken,
- sodann strich er über seinen Kopf
- und wusch jeweils dreimal seinen rechten
- und dann seinen linken Fuß bis zu den Knöcheln.

Dann sagte er: Ich sah den Gesandten Allahs ﷺ, seine Gebetswaschung so vollziehen wie ich sie soeben vollzogen habe.

Anschließend sagte der Gesandte Allah ﷺ: **„Wer seine Gebetswaschung so vollzieht wie ich sie vollzogen habe und danach zwei Raka‘a verrichtet, ohne seine Seele mit anderen Gedanken zu beschäftigen, dem wird vergeben, was er früher an Sünden begangen hat.“**

Muslim 226, Buchari 159, 164, 1934, Abu Daud 106, Nasai 84, 85, 116

4 - باب فضل الوضوء والصلاة عقبه

Der Vorzug der Wudu '(Gebetswaschung) und des Gebets im Anschluss

227- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ عُمَانُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ وَاللَّفْظُ لِقُتَيْبَةَ قَالَ إِسْحَاقُ : أَخْبَرَنَا . وَقَالَ الْآخَرَانِ : حَدَّثَنَا . جَرِيرٌ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ حَمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ قَالَ : سَمِعْتُ عُثْمَانَ بْنَ عَمَانَ ، وَهُوَ بِقِيَاءِ الْمَسْجِدِ . فَجَاءَهُ الْمُؤَدِّنُ عِنْدَ الْعَصْرِ . فَدَعَا بِوَضُوءٍ فَتَوَضَّأَ . ثُمَّ قَالَ : وَاللَّهِ لَأُحَدِّثَنَّكُمْ حَدِيثًا . لَوْلَا آيَةٌ فِي كِتَابِ اللَّهِ مَا حَدَّثْتُكُمْ . إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ : «لَا يَتَوَضَّأُ رَجُلٌ مُسْلِمٌ فَيُحْسِنُ الْوَضُوءَ . فَيُصَلِّي صَلَاةً . إِلَّا عَفَّرَ اللَّهُ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الصَّلَاةِ الَّتِي تَلِيهَا» .

مسلم 227، بخاري 160، نسائي 146

227. Hamran berichtete: Ich hörte wie der Gebetsrufer zum Nachmittagsgebet zu Uthman Bin Affan kam, der sich auf einer Seite der Moschee befand.

Er bat den Gebetsrufer um Wasser für seine Wudu', diese vollzog und anschließend sagte: Bei Allah, ich werde euch einen Hadith überliefern; wäre es nicht ein Vers* aus dem Buch Allahs, würde ich ihn nicht überliefern. (Denn) ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Wenn ein Muslim eine vorschriftmäßige Wudu' (Gebetswaschung) vollzieht und danach ein Gebet ver-

richtet, dem wird Allah seine Sünden zwischen diesem und nächsten Gebet vergeben.“

Muslim 227, Buchari 160, Nasai 146

*Im nächsten Hadith ist der Vers erwähnt

(...) وَحَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا يَعْقُوبُ بْنُ إِسْرَاهِيمَ، حَدَّثَنَا أَبِي، عَنْ صَالِحٍ، قَالَ ابْنُ شِهَابٍ وَلَكِنْ غُرُوهُ يُحَدِّثُ عَنْ حُمْرَانَ، أَنَّهُ قَالَ فَلَمَّا تَوَضَّأَ عُثْمَانُ قَالَ وَاللَّهِ لَأُحَدِّثَنَّكُمْ حَدِيثًا وَاللَّهِ لَوْلَا آيَةٌ فِي كِتَابِ اللَّهِ مَا حَدَّثْتُكُمْوَهُ إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "لَا يَتَوَضَّأُ رَجُلٌ فَيُحْسِنُ وُضُوءَهُ ثُمَّ يُصَلِّي الصَّلَاةَ إِلَّا غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الصَّلَاةِ الَّتِي تَلِيهَا " قَالَ غُرُوهُ الْآيَةُ "لِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ { إِلَى قَوْلِهِ } اللّٰعِنُونَ"

227. (...) 'Urwa berichtet von Humran, der sagte: Als Uthman Wudu' vollzog, sagte er: Bei Allah, ich werde euch einen Hadith überliefern; wäre es nicht ein Vers* aus dem Buch Allahs, würde ich ihn nicht überliefern. (Denn) ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „Ein Muslim der eine vorschrift-mäßige Wudu' vollzieht und danach ein Gebet verrichtet, dem wird Allah seine Sünden zwischen diesem und nächsten Gebet vergeben.“

'Urwa sagte: der Vers ist: „Diejenigen, die verheimlichen, was Wir an klaren Beweisen und Rechtleitung

hinabgesandt haben, nachdem Wir den Menschen in der Schrift klar gemacht haben, sie werden von Allah verflucht und auch von den Fluchenden.“ Quran 2:159

228- حَدَّثَنَا عَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ، وَحَجَّاجُ بْنُ الشَّاعِرِ، كِلَاهُمَا عَنْ أَبِي الْوَلِيدِ، قَالَ عَبْدُ حَدَّثَنِي أَبُو الْوَلِيدِ، حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ سَعِيدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَعِيدِ بْنِ الْعَاصِ، حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ كُنْتُ عِنْدَ عُثْمَانَ فَدَعَا بِطَهْوِرٍ فَقَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " مَا مِنْ امْرِئٍ مُسْلِمٍ تَحَضَّرَهُ صَلَاةٌ مَكْتُوبَةٌ فَيُحْسِنُ وُضوءَهَا وَخُشوعَهَا وَرُكُوعَهَا إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنْ الذُّنُوبِ مَا لَمْ يُؤْتِ كَبِيرَةً وَذَلِكَ الدَّهْرُ كُلُّهُ "

228 Uthman Bin Affan berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wenn ein Muslim die Zeit eines Pflichtgebets erreicht, dann dafür eine gründliche Gebetswaschung vollzieht, in gewissen-hafter Demütigung und Verbeugung, dem werden gewiss die vorherigen Sünden vergeben, solange es keine großen sind, und dies das ganze Leben lang.“

5 - باب الصَّلَاةِ الْخَمْسِ وَالْجُمُعَةِ إِلَى الْجُمُعَةِ وَرَمَضَانَ إِلَى رَمَضَانَ
مُكَفِّرَاتٍ لِمَا بَيْنَهُنَّ مَا اجْتُنِبَتْ الْكِبَايِرُ

„Die fünf Gebete, *Dschum'a* zu *Dschum'a* und (das Fasten von) Ramadan zu Ramdan sind Tilgung der Sünden, (die) zwischen ihnen (begangen wurden), wenn große Sünden vermieden werden.“

223- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي أُيُوبَ وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ . كُلُّهُمْ عَنْ إِسْمَاعِيلَ . قَالَ ابْنُ أَبِي أُيُوبَ : حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ ، أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ يَعْقُوبَ مَوْلَى الْحَرْقَةِ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ يَقُولُ : « الصَّلَاةُ الْخَمْسُ . وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ . كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُنَّ . مَا لَمْ تُغْسَ الْكِبَايِرُ . »

مسلم 233، ترمذي 214

233. Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ pflegte zu sagen:

„Die fünf Gebete und *Dschum'a* zu *Dschum'a* (ein Freitagsgebet zum nächsten Freitagsgebet) sind Tilgung der Sünden, (die) zwischen ihnen (die zwischen den beiden *Dschum'as* begangen wurden), wenn große Sünden vermieden werden.“

Muslim 233, Tirmidhi 214

(...) حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ، وَهَارُونُ بْنُ سَعِيدٍ الْأَيْلِيُّ، قَالَ أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ أَبِي صَخْرٍ، أَنَّ عُمَرَ بْنَ إِسْحَاقَ، مَوْلَى زَائِدَةَ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ "الصَّلَاةُ الْخَمْسُ وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ مُكْفِرَاتٌ مَا يَنْتَهِنُ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ"

(...) Abu Hureira رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, pflegte zu sagen:

„Die fünf Gebete, *Dschum'a* zu *Dschum'a* und (das Fasten) Ramadan zu Ramadan sind Tilgung der Sünden, (die) **zwischen ihnen** (die zwischen den beiden Dschum'as begangen wurden), **wenn große Sünden vermieden werden.**“

Muslim 233, Tirmidhi 214

6 - باب الذِّكْرِ الْمُسْتَحَبِّ عَقِبَ الْوُضُوءِ

Das empfohlene Gedenken Allahs nach der Wudu'

234- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ بْنُ مَيْمُونٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ: حَدَّثَنَا مُعَاوِيَةُ بْنُ صَالِحٍ عَنْ رَبِيعَةَ يَعْنِي ابْنَ يَزِيدَ، عَنْ أَبِي إِدْرِيسَ الْخَوْلَانِيِّ عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ. ح وَحَدَّثَنِي أَبُو عَثْمَانَ عَنْ جُبَيْرِ بْنِ نُفَيْرٍ عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ، قَالَ: كَانَتْ عَلَيْنَا رِعَايَةُ الْأَبْلِ. فَجَاءَتْ نَوْبِي، فَرَوَّحْتُهَا بِعَيْشِي. فَأَذْرَكْتُ رَسُولُ اللَّهِ قَائِمًا يُحَدِّثُ النَّاسَ. فَأَذْرَكْتُ مِنْ قَوْلِهِ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ وُضُوءَهُ. ثُمَّ يَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ رُكْعَتَيْهِ. مُثَلِّبٌ عَلَيْهِمَا بِقَلْبِهِ وَوَجْهِهِ. إِلَّا وَجِبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ» قَالَ فَقُلْتُ: مَا أَجْوَدَ هَذِهِ فَإِذَا قَائِلٌ بَيْنَ يَدَيْ يَقُولُ: الَّتِي قَبْلَهَا أَجْوَدُ. فَتَنَظَّرْتُ فَإِذَا عُمَرُ. قَالَ: إِنِّي قَدْ رَأَيْتُكَ جِئْتَ آتِفًا. قَالَ: «مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيُبَلِّغُ (أَوْ فَيَسْبِغُ) الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ، إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ، يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ».

مسلم 234, ابو داود 169, 906, نسائي 151, ابن ماجه 470

234. Uqba Bin 'Amir berichtete: Wir waren für das Pflegen der Kamele zuständig. Als ich an der Reihe war, kehrte ich etwas spät zurück, während der Gesandte Allahs (noch) stand und zu den Leuten sprach. Ich erreichte seine Worte: „Jeder Muslim, der seine Gebetswaschung gründlich vollzieht, dann zwei Raka'a betet und darin mit seinem Herzen und seinem Gesicht

(d.h., mit aufrichtiger Hingabe) vertieft ist, dem wird gewiss das Paradies bestimmt sein.“

Er (Uqba) fährt fort: Ich sagte: Wie schön das ist.

Da hörte ich jemanden sagen: Das davor war noch schöner.

Ich sah mich um und erblickte Umar, der sagte: Ich habe gesehen, dass du erst soeben gekommen bist. Er ﷺ sagte (davor):

„Wer von euch *Wudu'* (Gebetswaschung) vollzieht, dies gründlich macht und danach sagt:

Aschhadu an la ilaha illa Allah wa anna Muhammadan Abdullahi wa rasuluhu - es gibt keinen Gott außer Allah und Muhammad ist der Diener Allahs und Sein Gesandter, dem werden gewiss alle acht Pforten des Paradieses geöffnet, und durch jede (dieser acht) darf er eintreten.“

Muslim 234, Abu Daud 169, 906, Nasai 151, Ibn Madscha 470

7 - باب في وضوء النبي صلى الله عليه وسلم
Über die Gebetswaschung des Propheten ﷺ

235- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الصَّبَّاحِ: حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَمْرِو بْنِ يَحْيَى
بْنِ عُمَارَةَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدِ بْنِ عَاصِمِ الْأَنْصَارِيِّ وَكَانَتْ لَهُ صُحْبَةٌ
قَالَ: قِيلَ لَهُ: تَوَضَّأَ لَنَا وَضُوءَ رَسُولِ اللَّهِ. فَدَعَا بِإِنَاءٍ. فَأَكْفَأَ مِنْهَا عَلَى يَدَيْهِ.
فَعَسَلَهُمَا ثَلَاثًا. ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فَاسْتَخْرَجَهَا. فَمَضْمَصَ وَاسْتَنْشَقَ مِنْ كَفِّ
وَاحِدَةٍ. فَفَعَلَ ذَلِكَ ثَلَاثًا. ثُمَّ فَأَدْخَلَ يَدَهُ فَاسْتَخْرَجَهَا فَغَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثًا. ثُمَّ
أَدْخَلَ يَدَهُ فَاسْتَخْرَجَهَا فَغَسَلَ يَدَيْهِ إِلَى الْمِرْفَقَيْنِ، مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ. ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ
فَاسْتَخْرَجَهَا فَمَسَحَ بِرَأْسِهِ. فَأَقْبَلَ يَدَيْهِ وَأَذْبَرَ. ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ إِلَى الْكَعْبَيْنِ.
ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا كَانَ وَضُوءُ رَسُولِ اللَّهِ

مسلم 235, بخاري 185, 186, 191, 192, 197, 199, ترمذي 28, 32, 47,
ابو داود 100, 118, 119, نسائي 97, 98, 99, ابن ماجه 405, 434, 471

235. Einige Freunde des ‘Abdullah Bin Zaid Bin ‘Asim Al-Ansari baten ihn:

Vollziehe vor uns die Gebetswaschung des Gesandten Allahs ﷺ, so wie er sie vollzog. Er bat um einen (Wasser-) Behälter, aus dem er das Wasser über seine Hände goss und sie dreimal wusch. Dann tauchte er seine Hand hinein, schöpfte von dem Wasser und spülte seinen Mund und seine Nase, (mit demselben Wasser) aus der Hand. Dies wiederholte er dreimal.

Dann tauchte er seine Hand (wieder) hinein, schöpfte von dem Wasser und wusch sich das Gesicht ebenfalls dreimal.

Dann tauchte er seine Hand abermals hinein (in den Wasserbehälter), schöpfte von dem Wasser und wusch dann jeweils die Unterarme bis zu den Armgelenken zweimal.

Abermals tauchte er seine Hand hinein, schöpfte von dem Wasser und strich über seinen Kopf, während er von vorne nach hinten und dann von hinten nach vorne strich.

Dann wusch er seine Füße bis zu den Knöcheln. Dann sagte er: So war die Gebetswaschung des Gesandten Allahs ﷺ.

Muslim 235, Buchari 185 186, 191, 192, 197, 199, Tirmidhi 28, 32, 47, Abu Daud 100, 118, 119, Nasai 97, 98, 99, Ibn Madscha 405, 434, 471

8 - باب الإيتار في الاستنثار والاستجمار

Mit ungeraden Zahlen die Nase spülen, den Genitalbereich mit Steinen säubern

حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَعَمْرُو بْنُ النَّافِدِ وَمُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ . جَمِيعاً عَنْ ابْنِ عُيَيْنَةَ قَالَ قُتَيْبَةُ : حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنْ أَبِي الرَّزَّادِ عَنِ الْأَعْرَجِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، يَتْلُغُ بِهِ النَّبِيُّ قَالَ : «إِذَا اسْتَجَمَرَ أَحَدُكُمْ فَلْيَسْتَجْمِرْ وَثَرًا . وَإِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ مَاءً ، ثُمَّ لِيَنْتَثِرْ .»

Muslim 237, بخاري 162, ابو داود 140, نسائي 86

237. Abu Hureira berichtete, dass der Prophet mitteilte: „Wenn jemand von euch Steine zum Säubern seines Genitalbereichs verwendet, soll er dies mit ungeraden Zahlen machen, und wenn jemand von euch die Gebetswaschung vollzieht, soll er das Wasser in seine Nase geben und dann ausschnauben.“

Muslim 237, Buchari 162, Abu Daud 140, Nasai 86

(...) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ بْنُ هَمَّامٍ : أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنْ هَمَّامِ بْنِ مُتَبِّهِ قَالَ: هَذَا مَا حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ رَسُولِ اللَّهِ. فَذَكَرَ أَحَادِيثَ مِنْهَا. وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَسْتَنْشِئْ بِمَنْحَرَيْهِ مِنَ الْمَاءِ ثُمَّ لِيَنْتَثِرْ.»

Muslim 237, بخاري 161, نسائي 88, ابن ماجه 409

237. (...) Abu Hureira berichtete einige Ahadith von Muhammad, dem Gesandten Allahs ﷺ, sagte:

„Wenn jemand von euch die Gebetswaschung vollzieht, soll er das Wasser in beide Nasenlöcher geben und dann ausschnauben.“

Muslim 237, Buchari 161, Nasai 88, Ibn Madscha 409

238- حَدَّثَنِي بَشْرُ بْنُ الْحَكَمِ الْعَبْدِيُّ : حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ يَعْنِي الدَّرَاوَزِيَّ عَنِ ابْنِ الْهَادِ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ ، عَنْ عَيْسَى بْنِ طَلْحَةَ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، أَنَّ النَّبِيَّ قَالَ : «إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ مَنَامِهِ فَلْيَسْتَنْزِلْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَبِيتُ عَلَى حَيَاشِيهِ» .

مسلم 238، بخاري 3295، نسائي 90

238. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte:
„Wenn jemand von euch aus dem Schlaf erwacht, soll er etwas Wasser dreimal in seine Nase geben und dann ausschnauben, denn der Satan übernachtete in seinen Nasenlöchern.“

Muslim 238, Buchari 3295, Nasai 90

9 - باب وُجُوبِ غَسْلِ الرَّجْلَيْنِ بِكَمَالِهِمَا

Die Pflicht, die FüÙe ordentlich zu waschen

240- حَدَّثَنَا هَارُونَ بْنُ سَعِيدِ الْأَيْلِيِّ، وَأَبُو الطَّاهِرِ، وَأَحْمَدُ بْنُ عَيْسَى، قَالُوا أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ، عَنْ مَحْرَمَةَ بْنِ بَكِيرٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ سَالِمٍ، مَوْلَى شَدَادٍ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ تُوُفِّيَ سَعْدُ بْنُ أَبِي وَقَاصٍ فَدَخَلَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ أَبِي بَكْرٍ فَتَوَضَّأَ عِنْدَهَا فَقَالَتْ يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ أَسْبِغِ الْوُضُوءَ فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " وَنِيلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ "

240. Salim berichtete, dass er an dem Tag, als Sa'd Bin Abi Waqqas verstarb, zu Aischa ging und auch Abdurrahman Bin Abu Bakr ('Aischas Bruder) kam und bei ihr die Gebetswaschung vollzog. Sie sagte: O Abdurrahman, vollziehe die Gebetswaschung sorgfältig, denn ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „**Wehe den Knöcheln im Feuer** (d.h., wenn sie im Feuer brennen).“

241- وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ . ح وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ هِلَالِ بْنِ يَسَافٍ عَنْ أَبِي يَحْيَى عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: رَجَعْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ مِنْ مَكَّةَ إِلَى الْمَدِينَةِ، حَتَّى إِذَا كُنَّا بِمَاءِ الطَّرِيقِ، تَعَجَّلَ قَوْمٌ عِنْدَ الْعَصْرِ. فَتَوَضَّأُوا وَهُمْ عِجَالٌ. فَاتَّهَيْتَنَا إِلَيْهِمْ. وَأَعْقَابُهُمْ تَلُوحٌ لَمْ يَمْسَسْهَا

الماء. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ،
أَسْبِغُوا الوُضُوءَ».

مسلم 241، ابو داود 97، نسائي 111، 142، ابن ماجه 450
النووي: قوله: (فتوضؤوا وهم عجال) هو بكسر العين جمع عجلان وهو المستعجل

241. Abdullah Bin 'Amr berichtete: Wir waren mit dem Gesandten Allahs ﷺ, auf der Rückkehr von Mekka nach Medina. Als wir unterwegs bei einer Wasserquelle hielten, beeilten sich einige Leute, um das *Asr*-Gebet (Nachmittagsgebet) zu verrichten, weshalb sie die Gebetswaschung eilend vollzogen. Wir trafen sie an während ihre Knöchel noch trocken und vom Wasser nicht berührt waren.

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Wehe den Knöcheln im Feuer** (wenn sie im Feuer brennen), **vollzieht die Gebetswaschung sorgfältig.**“

Muslim 241, Abu Daud 97, Nasai 111, 142, Ibn Madscha 450

(...) حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ وَ أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ: جَمِيعاً عَنْ أَبِي عَوَانَةَ. قَالَ أَبُو كَامِلٍ: حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنْ أَبِي بَشِيرٍ عَنْ يُونُسَ بْنِ مَاهِكٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: تَخَلَّفَ عَنَّا النَّبِيُّ فِي سَفَرٍ سَافَرْنَاهُ. فَأَدْرَكْنَا وَقَدْ حَضَرَتْ صَلَاةُ الْعَصْرِ. فَجَعَلْنَا نَمْسُحُ عَلَى أَرْجُلِنَا. فَتَادَى: «وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ».

مسلم 241، بخاري 60، 96، 163

(...). Abdullah Bin ‘Amr berichtete: Auf einer Reise, die wir mit dem Propheten ﷺ, unternahmen, blieb er zurück. Er erreichte uns während die Zeit des Asr-Gebets eintrat. Wir begannen, über die Füße zu streichen (sie mit Wasser benetzen). Da rief er ﷺ: **„Wehe den Knöcheln, im Feuer.“**

Muslim 241, Buchari 60, 96, 163

242- حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ سَلَامٍ الْجُمَحِيُّ : حَدَّثَنَا الرَّبِيعُ بَعْنِي ابْنِ مُسْلِمٍ عَنْ مُحَمَّدٍ وَهُوَ ابْنُ زِيَادٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، أَنَّ النَّبِيَّ رَأَى رَجُلًا لَمْ يَغْسِلْ عَقَبَيْهِ فَقَالَ: «وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ».

242. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ, hat einen Mann gesehen, der seine Knöchel nicht wusch. Er sagte: **„Wehe den Knöcheln im Feuer.“**

10 - باب وجوب استيعاب جميع أجزاء محلِّ الطهارة

Die Pflicht, die Körperteile der Gebetswaschung vollständig zu waschen

243- حَدَّثَنِي سَلَمَةُ بْنُ شَيْبٍ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ أَعْيَنَ : حَدَّثَنَا مَعْقَلٌ عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ عَنْ جَابِرٍ: أَخْبَرَنِي عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ، أَنَّ رَجُلًا تَوَضَّأَ فَتَرَكَ مَوْضِعَ طُفْرٍ عَلَى قَدَمِهِ، فَأَبْصَرَهُ النَّبِيُّ . فَقَالَ: «ارْجِعْ فَأَحْسِنْ وَضُوءَكَ» فَارْجَعَ ثُمَّ صَلَّى.

مسلم 243، ابن ماجه 666

243. Umar Bin Al-Chattab berichtete wie ein Mann die Gebetswaschung vollzog und dabei an seinem Fuß eine Fläche, (nur) von der Größe eines Fingernagels, nicht wusch, was der Prophet erblickte. Da sagte er: **„Gehe zurück und verrichte deine Gebetswaschung gründlich!“** Er ging zurück und dann betete er.

Muslim 243, Ibn Madscha 666

11 - باب خُرُوجِ الْخَطَايَا مَعَ مَاءِ الْوُضُوءِ

Tilgung der Sünden mit dem Wasser der Gebetswaschung

244- حَدَّثَنَا سُؤَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ ح وَحَدَّثَنَا أَبُو الطَّاهِرِ
وَاللَّفْظُ لَهُ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهَبٍ عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ عَنْ سُهَيْلِ بْنِ أَبِي
صَالِحٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِذَا تَوَضَّأَ الْعَبْدُ الْمُسْلِمُ
(أَوْ الْمُؤْمِنُ) فَغَسَلَ وَجْهَهُ، خَرَجَ مِنْ وَجْهِهِ كُلُّ خَطِيئَةٍ نَظَرَ إِلَيْهَا بِعَيْنَيْهِ مَعَ
الْمَاءِ (أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ) فَإِذَا غَسَلَ يَدَيْهِ خَرَجَ مِنْ يَدَيْهِ كُلُّ خَطِيئَةٍ كَانَتْ
بَطَشَتْهَا يَدَاهُ مَعَ الْمَاءِ (أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ) فَإِذَا غَسَلَ رِجْلَيْهِ خَرَجَتْ كُلُّ
خَطِيئَةٍ مَسَّتْهَا رِجْلَاهُ مَعَ الْمَاءِ (أَوْ مَعَ آخِرِ قَطْرِ الْمَاءِ) حَتَّى يَخْرُجَ نَهْيًا مِنَ
الدُّنُوبِ“.

مسلم 244، ترمذي 2

244. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wenn der Gläubige* seine *Wudu* ' (Gebetswaschung) vornimmt und dabei

- sein Gesicht wäscht, verschwindet mit dem Wasser (oder dem letzten Tropfen Wasser) jede Sünde aus seinem Gesicht, die er mit seinen Augen vollzogen hat;

- wenn er seine Hände wäscht, verschwindet mit dem Wasser (oder dem letzten Tropfen Wasser) jede Sünde von seinen Händen, die er mit ihnen begangen hat, und

- wenn er seine Füße wäscht, verschwindet mit dem Wasser (oder dem letzten Tropfen Wasser) jede Sünde von seinen Füßen, zu der er hingelaufen ist, bis er von den Sünden rein ist.“

Muslim 244, Tirmidhi 2

* Auch: Diener

12 - باب استِحْبَابِ إِطَالَةِ الْغُرَّةِ وَالتَّحْجِيلِ فِي الْوُضُوءِ⁹⁰

Es ist empfehlenswert, bei der Gebetswaschung die Waschung der Stirn (*Ghurra*), des Hand- und Fußgelenkes (*Tahdschil*) auszudehnen⁹¹

246- حَدَّثَنِي أَبُو كُرَيْبٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ وَ الْقَاسِمُ بْنُ زَكَرِيَاءَ بْنِ دِينَارٍ وَ عَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ . قَالُوا: حَدَّثَنَا خَالِدُ بْنُ مَخْلَدٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ بِلَالٍ . حَدَّثَنِي عُمَارَةُ بْنُ عَزِيَّةَ الْأَنْصَارِيُّ عَنْ نَعِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمُجَمِرِ قَالَ: رَأَيْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ ، يَتَوَضَّأُ . فَعَسَلَ وَجْهَهُ فَأَسْبَغَ الْوُضُوءَ .

ثُمَّ عَسَلَ يَدَهُ الْيُمْنَى حَتَّى أَشْرَعَ فِي الْعُضْدِ . ثُمَّ يَدَهُ الْيُسْرَى حَتَّى أَشْرَعَ فِي الْعُضْدِ . ثُمَّ مَسَحَ رَأْسَهُ . ثُمَّ عَسَلَ رِجْلَهُ الْيُمْنَى حَتَّى أَشْرَعَ فِي السَّاقِ . ثُمَّ عَسَلَ

⁹⁰ قوله - صلى الله عليه وسلم- أتم الغر المحجلون يوم القيامة من آثار الوضوء قال أهل اللغة: الغرة بياض في جبهة الفرس، والتحجيل بياض في يديها ورجليها، قال العلماء: سمي النور الذي يكون على مواضع الوضوء يوم القيامة غرة وتحجيلا تشبيها بغرة الفرس

⁹¹ *Ghurra* ist der weiße Fleck, als Mal auf der Stirn eines Pferdes und *Tahdschil* ist das weiße Mal an den Vorder- und Hinterbeinen eines Pferdes.

رَجُلَهُ الْيُسْرَى حَتَّى أَشْرَعَ فِي السَّاقِ. ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَتَوَضَّأُ. وَقَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَنْتُمْ الْغُرُّ الْمَحْجَلُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مِنْ إِسْبَاغِ الْوُضُوءِ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ فَلْيُطِلْ عَزَّتْهُ وَتَحَجَّيْلَهُ».

مسلم 246، بخاري 136

246. Na'im Bin Abdullah Al-Mudschmir berichtete: Ich sah Abu Hureira die Gebetswaschung vollziehen. Er wusch sein Gesicht gründlich.

Dann wusch er seinen rechten Unterarm, bis er den Oberarm erreichte.

Dann seinen linken Unterarm bis zum Oberarm. Dann strich er über seinen Kopf. Dann wusch er seinen rechten Fuß, bis er den Unterschenkel erreichte, dann wusch er den linken Fuß, bis er den Unterschenkel erreichte. Dann sagte er: So habe ich den Gesandten Allahs die Gebetswaschung vollziehen sehen. Schließlich berichtete er: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Ihr seid mit den Spuren auf der Stirn und an den Hand- und Fußgelenken am Tage der Auferstehung, von den Spuren der sorgfältigen Gebetswaschung. Deshalb soll, wer von euch kann, seine Spuren der Stirn sowie der Hand- und Fußgelenke ausdehnen (oder vergrößern).**“

Muslim 246, Buchari 136

247- حَدَّثَنَا سُؤَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ وَابْنُ أَبِي عُمَرَ جَمِيعًا عَنْ مَرْوَانَ الْقَزَائِرِيِّ قَالَ:
 ابْنُ أَبِي عُمَرَ: حَدَّثَنَا مَرْوَانُ عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ سَعْدِ بْنِ طَارِقٍ عَنْ أَبِي
 حَازِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِنَّ حَوْضِي أَبْعَدُ مِنْ أَيْلَةَ مِنْ عَدْنِ
 لَهُوَ أَشَدُّ بَيَاضًا مِنَ الثَّلْجِ، وَأَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ بِاللَّبَنِ، وَلَا يَنْتَهُ أَكْثَرُ مِنْ عَدَدِ
 النُّجُومِ، وَإِنِّي لأُصَدُّ النَّاسَ عَنْهُ كَمَا يُصَدُّ الرَّجُلُ إِبِلَ النَّاسِ عَنْ حَوْضِهِ»
 قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَتَعْرِفُنَا يَوْمَئِذٍ؟ قَالَ: «نَعَمْ. لَكُمْ سِيمَا لَيْسَتْ لِأَحَدٍ غَيْرِكُمْ،
 تَرُدُّونَ عَلَيَّ غُرًّا مُحَجَّلِينَ مِنْ أُمَّرِ الْوُضُوءِ».

247 مسلم، 4282 ابن ماجه

247. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Mein Wasserbecken (am Tage der Auferstehung) ist größer als die Distanz zwischen Aila und Eden. Und es ist weißer als Schnee und (das Getränk darin) süßer als Honig mit Milch, und seine Becher sind in ihrer Zahl mehr als die Sterne, und ich werde Leute davon vertreiben, so wie ein Mann die Kamele anderer Leute von seinem Becken vertreiben würde.“

Man fragte: O Gesandter Allahs, würdest du uns an dem Tag erkennen? Er sagte:

„Ja, ihr werdet Merkmale haben, die keine haben werden, außer euch. Ihr werdet mit den Spuren der Gebetswaschung, das Zeichen auf der Stirn sowie das Reifenzeichen an den Hand- und Fußgelenken, zu mir gebracht.“

Muslim 247, Ibn Madscha 4282

247 (...) - وَحَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ وَوَاصِلُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى وَاللَّفْظُ لِوَاصِلٍ قَالَا حَدَّثَنَا ابْنُ فَضِيلٍ عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ عَنْ أَبِي حَازِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ «تَرُدُّ عَلَيَّ أُمَّتِي الْحَوْصَ. وَأَنَا أَذُودُ النَّاسَ عَنْهُ كَمَا يَذُودُ الرَّجُلُ لِبَلِّ الرَّجُلِ عَنْ لِبَالِهِ»

قَالُوا: يَا نَبِيَّ اللَّهِ أَتَعْرِفُنَا؟!

قَالَ «نَعَمْ. لَكُمْ سِيمًا لَيْسَتْ لِأَحَدٍ غَيْرِكُمْ. تَرُدُّونَ عَلَيَّ غُرًا مُحَجَّلِينَ مِنْ آكَارِ الْأَوْصِيَاءِ. وَلَيَصَدَّنَّ عَنِّي طَائِفَةٌ مِنْكُمْ فَلَا يَصِلُونَ. فَأَقُولُ: يَا رَبِّ! هُوَ لِأَنَّ مِنْ أَصْحَابِي. فَيَجِئِيكَ مَلَكٌ فَيَقُولُ: وَهَلْ تَدْرِي مَا أَخَذْتُوا بِعَدْلِكَ؟»

247. (...) Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Meine Umma wird zu mir an das Becken geführt. Ich werde Leute von dort vertreiben, so wie ein Mann die Kamele eines anderen Mannes von seinen Kamelen vertreibt.“

Jemand fragte: O Prophet Allahs, würdest du uns erkennen?

Er sagte: „Ja, ihr habt Merkmale, die niemand anderer außer euch besitzt. Ihr werdet mit den Spuren der Gebetswaschung, das weiße Zeichen auf der Stirn und das Zeichen an den Hand- und Fußgelenken, zu mir gebracht. Einige Leute von euch werden von mir vertrieben und sie werden nicht ankommen. Ich werde

sagen ,O Allah, dies sind doch meine Freunde.' Da wird ein Engel erwidern: Weißt du denn, was sie nach dir (in Glaubenslehren)⁹² erfunden haben?“

249- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي أُيُوبَ، وَسُرَيْجُ بْنُ يُونُسَ، وَثُمَّيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَعَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ، جَمِيعًا عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ، - قَالَ ابْنُ أُيُوبَ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ، - أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّى الْمُقْبِرَةَ فَقَالَ:

"السَّلَامُ عَلَيْكُمْ دَارَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَإِنَّا لِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ وَدِدْتُ أَنَا قَدْ رَأَيْتُنَا إِخْوَانَنَا "

قَالُوا أَوْلَسْنَا إِخْوَانَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟

قَالَ: " أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانُنَا الَّذِينَ لَمْ يَأْتُوا بَعْدُ " . فَقَالُوا كَيْفَ تَعْرِفُ مَنْ لَمْ يَأْتِ بَعْدُ مِنْ أُمَّتِكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَقَالَ " أَرَأَيْتَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا لَهُ حَيْلٌ عَزْرٌ مُحَجَّلَةٌ بَيْنَ ظَهْرِي حَيْلٍ ذَهَبٌ مِنْهُمْ أَلَا يَعْرِفُ حَيْلَهُ " . قَالُوا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ . قَالَ " فَإِنَّهُمْ يَأْتُونَ عَزْرًا مُحَجَّلِينَ مِنَ الْوُضُوءِ وَإِنَّا قَرَطْنَاهُمْ عَلَى الْحَوْضِ أَلَا لِيَذَادَنَّ رِجَالٌ عَنْ حَوْضِي كَمَا يَذَادُ الْبَعِيرُ الضَّالُّ أَنَادِيهِمْ أَلَا هَلُمَّ . فَيَقَالُ لِيِنَّهُمْ قَدْ بَدَلُوا بِبَدَلِكَ . فَأَقُولُ سَخَطًا سَخَطًا " .

مسلم 249، اطرافه في ابو داود 3237، و نسائي 150

⁹² *Muhdathat* bzw. *Bid'a* sind Erneuerungen, Erdichtungen, die absichtlich oder unabsichtlich in die Glaubenslehren von manchen Irreführenden Leuten hinzugefügt werden.

249. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ kam zum Friedhof und sagte: **„Friede sei mit euch, dem Haus der gläubigen Leute. Wir werden euch, *inschaAllah* - wenn Allah es will, folgen. Ich wünschte, wir hätten unsere Brüder gesehen.“**

Sie (die Gefährten) fragten: Sind wir denn nicht deine Brüder, o Gesandter Allahs?

Er antwortete: **„Ihr seid meine Gefährten. Unsere Brüder sind aber noch nicht gekommen (noch nicht geboren).“**

Sie fragten: Wie würdest du jemanden von deiner Umma erkennen, wenn sie noch gar nicht gekommen sind, o Gesandter Allahs?

Er antwortete: **„Seht, wenn ein Mann schwarze Pferde besitzt, die weiße Zeichen auf der Stirn und das Ringzeichen an den Hand- und Fußgelenken haben - würde er seine Pferde nicht erkennen können?“** Sie antworteten: Doch, Gesandter Allahs! Er sagte: **„Sie werden mit den Spuren der Gebetswaschung, dem Zeichen auf der Stirn und dem Zeichen an den Hand- und Fußgelenken, erscheinen. Und ich werde vor ihnen am Wasserbecken stehen, und es wird Männer geben, die von meinem Wasserbecken vertrieben werden, so wie herumstreuende Kamele vertrieben werden. Ich werde sie rufen: (Kommt) zu mir geeilt! Es wird jedoch zu mir gesagt:**

Sie haben aber nach dir Änderungen (in Glaubenslehren) eingeführt. Dann werde ich sagen: Weg mit ihnen! Weg mit ihnen!“

Muslim 249, Abu Daud 23237, Nasai 150

14 - باب فضل إسباغ الوضوء على المكاره

Die Vorzüge der sorgfältigen *Wudu'* bei Verfehlungen

251- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ وَقُتَيْبَةُ وَابْنُ حُجْرٍ جَمِيعاً عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ . قَالَ ابْنُ أَيُّوبَ : حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ . أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ : «أَلَا أُدْلِكُمْ عَلَى مَا يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ ؟» قَالُوا : بَلَى . يَا رَسُولَ اللَّهِ ! قَالَ : «إِسْبَاغُ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ وَكَثْرَةُ الْخُطَا إِلَى الْمَسَاجِدِ . وَانْتِظَارُ الصَّلَاةِ بَعْدَ الصَّلَاةِ . فَذَلِكُمْ الرِّبَاطُ .»

مسلم 251، ترمذي 51

251. Abu Hureira, Allahs Wohlgefallen auf ihm, berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Soll ich euch nicht sagen, womit Allah Sünden vergibt und um Rangstufen erhöht?“

Man sagte: Doch, o Gesandter Allahs!

Er ﷺ sagte: „Sorgfältiges Vollziehen der *Wudu'* (Gebetswaschung) bei Verfehlungen, viele Schritte in die

Moschee und nach einem Gebet auf das nächste Gebet warten: Dies ist eure *Ribat.“**

Muslim 251, Tirmidhi 51

* *Ribat* bedeutet ‚Verteidigung der Grenzen‘. Siehe dazu in Kapitel „*Ribat*...“ und die große Belohnung.dafür

251. (...) حَدَّثَنِي إِسْحَاقُ بْنُ مُوسَى الْأَنْصَارِيُّ : حَدَّثَنَا مَعْنٌ : حَدَّثَنَا مَالِكٌ .
ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى : حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ : حَدَّثَنَا شُعْبَةُ جَمِيعاً عَنِ
الْعَلَاءِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ ، هَذَا الْأَسْنَادِ . وَلَيْسَ فِي حَدِيثِ شُعْبَةَ ذِكْرُ الرِّبَاطِ .
وَفِي حَدِيثِ مَالِكٍ ثِنْتَيْنِ «فَذَلِكُمُ الرِّبَاطُ . فَذَلِكُمُ الرِّبَاطُ»
نسائي 143

251. (...) Schu‘bas Überlieferung enthält das Wort „*Ribat*“ nicht und Maliks Version zweimal: „...**Dies ist eure *Ribat*, dies ist eure *Ribat*.“**

Nasai 143

15 - باب السِّوَاكِ

Siwak *

* *Siwak*: spezielles Hölzchen zum Reinigen der Zähne, auch *Miswak* genannt.

252- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ عَمْرُو التَّاقِدُ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ قَالُوا: حَدَّثَنَا سُوَيْبَانُ عَنْ أَبِي الزِّنَادِ عَنِ الْأَعْرَجِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «لَوْلَا أَنْ أُشِيقَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ - فِي حَدِيثِ زُهَيْرٍ، - (عَلَى أُمَّتِي) لَأَمَرْتُهُمْ بِالسِّوَاكِ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ».

Muslim 252, Abu Daoud 46, Nasai 533, ابن ماجه 287

252. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Wenn ich nicht die Gläubigen (in Zuhairs Hadith: meine Umma) damit belasten würde, hätte ich ihnen befohlen, zu jedem Gebet *Siwak* zu benutzen.“

Muslim 252, Abu Daud 46, Nasai 533, Ibn Madscha 287

253- حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ، مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ حَدَّثَنَا ابْنُ بَشْرٍ، عَنْ مِسْعَرٍ، عَنِ الْمُقَدَّمِ بْنِ شُرَيْحٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ سَأَلْتُ عَائِشَةَ قُلْتُ يَا نِسَاءَ كَانَ يَبْدَأُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا دَخَلَ بَيْتَهُ قَالَتْ بِالسِّوَاكِ.

Muslim 253, ابن ماجه 290, نسائي 8

253. Schuraih berichtete: Ich fragte Aischa: Womit pflegte der Prophet ﷺ, zu beginnen, wenn er sich in sein Haus begab. Sie sagte: Mit dem *Siwak*.

Muslim 253, Ibn Madscha 290, Nasai 8

254- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ حَبِيبٍ الْحَارِثِيُّ حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ عَنْ عَيْنَانَ وَهُوَ ابْنُ جَرِيرٍ الْمَعْمُورِيُّ عَنْ أَبِي بُرْدَةَ عَنْ أَبِي مُوسَى قَالَ دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَظَرَفَ السِّوَاكَ عَلَى لِسَانِهِ.

مسلم 254، بخاري 244، ابو داود 49، نسائي 3

254. Abu Musa berichtete: Ich bin beim Propheten ﷺ, eingetreten während sich ein Ende des *Siwak* in seinem Mund befand.

Muslim 254, Buchari 244, Abu Daud 49, Nasai 3

255- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا هُشَيْمٌ، عَنْ حُصَيْنٍ، عَنْ أَبِي وَاثِلٍ، عَنْ حُدَيْفَةَ، قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا قَامَ لِيَتَهَجَّدَ يَشُورُ فَاَهُ بِالسِّوَاكِ .

مسلم 255، بخاري 245، 889، 1136، ابو داود 55، نسائي 1620، 1621، 1622، ابن ماجه 286

255. Huthayfa berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ in der Nacht zum Gebet aufstand, reinigte er seinen Mund mit dem *Siwak*.

Muslim 255, Buchari 245, 889, 1136, Abu Daud 55, Nasai 1620, 1621, 1622, 1623, Ibn Madscha 286

256- حَدَّثَنَا عَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ، حَدَّثَنَا أَبُو نُعَيْمٍ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ مُسْلِمٍ، حَدَّثَنَا أَبُو الْمُتَوَكِّلِ، أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ، حَدَّثَهُ أَنَّهُ، بَاتَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ لَيْلَةٍ فَقَامَ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ آخِرِ اللَّيْلِ فَخَرَجَ فَنَظَرَ فِي السَّمَاءِ ثُمَّ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ فِي آلِ عِمْرَانَ: {إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ} حَتَّى بَلَغَ {فَقَتْنَا عَذَابَ النَّارِ}. ثُمَّ رَجَعَ إِلَى الْبَيْتِ فَتَسَوَّكَ وَتَوَضَّأَ ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى ثُمَّ اضْطَجَعَ ثُمَّ قَامَ فَخَرَجَ فَنَظَرَ إِلَى السَّمَاءِ فَتَلَا هَذِهِ الْآيَةَ ثُمَّ رَجَعَ فَتَسَوَّكَ فَتَوَضَّأَ ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى.

256. Abdullah Bin Abbas berichtete, dass er einst beim Propheten ﷺ, übernachtete, während dieser ﷺ, zum Ende der Nacht aufstand, nach draußen ging und den Himmel anschaute.

Dann rezitierte er diesen Vers aus der Sura Al-Imran: *„In der Schöpfung der Himmel und der Erde, und in dem Unterschied von Nacht und Tag liegen wahrlich Zeichen für diejenigen, die Verstand besitzen; die Allahs stehend, sitzend und auf der Seite liegend gedenken und über die Schöpfung der Himmel und der Erde nachdenken: Unser Herr, Du hast (all) dies nicht umsonst erschaffen. Preis sei Dir! Bewahre uns vor der Strafe des (Höllen)feuers.“ Quran 3:190-191*

Dann kehrte er nach Hause zurück, benutzte den *Siwak*, vollzog die Gebetswaschung, um dann zu beten. Danach

legte er sich hin und stand (nach einer Weile) wieder auf, ging nach draußen, um den Himmel erneut anzuschauen und schließlich diesen Vers erneut zu rezitieren. Danach kehrte er zurück, benutzte den *Siwak*, vollzog die Gebetswaschung und begab sich zum Gebet.

16 - باب خِصَالِ الْفِطْرَةِ

Die Eigenschaften der *Fitra**

* dies sind die natürlichen bzw. angeborenen Eigenschaften

257- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ عَمْرُو النَّاقِدُ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ جَمِيعًا، عَنْ سُلَيْمَانَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ: حَدَّثَنَا ابْنُ عُيَيْنَةَ عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ قَالَ: «الْفِطْرَةُ حَمْسٌ أَوْ حَمْسٌ مِنَ الْفِطْرَةِ الْخِتَانُ، وَالِاسْتِحْدَادُ، وَتَقْلِيمُ الْأَطْفَالِ، وَتَنْفُ الْإِيطِ، وَقَصُّ الشَّارِبِ“.

Muslim 257, بخاري 5889, 5891, 6297, ابو داود 4198, نسائي 11, ابن ماجه 292
الاستحداد: حلق العانة، وهو حلق الشعر الذي حول الفرج.

257. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ sagte:

„Zur *Fitra* (die angeborene bzw. natürliche Veranlagung des Menschen) gehören fünf (Dinge):

Die Beschneidung, das Rasieren des Schambereichs, das Schneiden der Nägel, das Zupfen der Achsel(haare) und das Schneiden des Schnurrbartes.“

Muslim 257, Buchari 5889, 5891, 6297, Abu Daud 4198, Nasai 11, Ibn Madscha 292

258- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ كِلَاهُمَا عَنْ جَعْفَرٍ. قَالَ يَحْيَى: حَدَّثَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ أَبِي عِمْرَانَ الْجَوْنِيِّ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: قَالَ

أَسَس: وَقَت لَنَا فِي قَصِّ الشَّارِبِ، وَتَقْلِيمِ الْأَطْفَارِ، وَتَشْفِ الْإِيطِ، وَحَلْقِ الْعَانَةِ،
أَنْ لَا نَتْرَكَ أَكْثَرَ مِنْ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً.

مسلم 258، ترمذي 2758، 2759، ابو داود 4200، نسائي 14، ابن ماجه 295

258. Anas Bin Malik berichtete: Uns wurde für **das Schneiden des Schnurrbartes, der Fingernägel, das Zupfen der Achsel(haare) und das Rasieren des Schambereichs** die Frist gesetzt, keine vierzig Nächte zu überschreiten.

Muslim 258, Tirmidhi 2758, 2759, Abu Daud 4200, Nasai 14, Ibn Madscha 295

259- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي جَمِيعًا، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "أَحْفُوا الشَّوَارِبَ وَأَعْفُوا اللَّحَى"

مسلم 259، نسائي 15، 5241

259. Ibn 'Umar berichtete: Der Prophet ﷺ sagte: „**Kürzt den Schnurrbart und lasst den Bart.**“

Muslim 259, Nasai 15, 5241

(...) وَحَدَّثَنَاهُ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ نَافِعٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ أَمَرَ بِإِحْقَاءِ الشَّوَارِبِ وَإِعْقَاءِ اللَّحْيَةِ. مسلم (259)، ترمذي 2764، ابو داود 4199

(...) Ibn 'Umar berichtete, dass der Prophet ﷺ anordnete, den Schnurrbart zu kürzen und den Bart wachsen zu lassen. Muslim 259, Tirmidhi 2764, Abu Daud 4199

(...) - حَدَّثَنَا سَهْلُ بْنُ عَثْمَانَ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، عَنْ عُمَرَ بْنِ مُحَمَّدٍ، حَدَّثَنَا نَافِعٌ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "خَالِفُوا الْمُشْرِكِينَ أَحْفُوا السُّوَارِبَ وَأَوْفُوا اللَّحْيَ"

Muslim (259), بخاري 5892

(...) Ibn 'Umar berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Unterscheidet euch von den Götzendienern, kürzt den Schnurrbart und lasst den Bart wachsen.“

Muslim (259), Buhari 5892

260 - حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرِ بْنُ إِسْحَاقَ، أَخْبَرَنَا ابْنُ أَبِي مَرْيَمَ، أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ يَعْقُوبَ، مَوْلَى الْخَرْقَةِ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "جُزُّوا السُّوَارِبَ وَأَرْحُوا اللَّحْيَ خَالِفُوا الْمَجُوسَ"

260. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Kürzt den Schnurrbart und lasst den Bart wachsen und unterscheidet euch von den *Madschus* (Feueranbetern).“

261- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ. قَالُوا: حَدَّثَنَا وَكِيعٌ عَنْ زَكَرِيَاءَ بْنِ أَبِي زَائِدَةَ عَنْ مُصْعَبِ بْنِ شَيْبَةَ عَنْ طَلْقِ بْنِ حَبِيبٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«عَشْرٌ مِنَ الْفِطْرَةِ: قَصُّ الشَّارِبِ، وَاعْتِقَاءُ اللِّحْيَةِ، وَالسِّوَاكُ، وَاسْتِنْشَاقُ الْمَاءِ، وَقَصُّ الْأُظْفَارِ، وَغَسْلُ الْبُرَاجِمِ، وَتَتْفُ الْإِبْطِ، وَحَلْقُ الْعَانَةِ، وَاتِّقَاصُ الْمَاءِ».

قَالَ زَكَرِيَاءُ: قَالَ مُصْعَبٌ: وَتَسِيْتُ الْعَاشِرَةَ. إِلَّا أَنَّ تَكُونَ الْمَضْمَضَةَ.

مسلم 261, ترمذي 2757, ابو داود 53, نسائي 5055, 5056, 5057, ابن ماجه 293

زَادَ قُتَيْبَةُ: قَالَ وَكِيعٌ: اتَّقِصَّ الْمَاءُ يَعْنِي الْإِسْتِنْجَاءَ..

261. Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs sagte: „Zehn (Dinge) gehören zur *Fitra* (die natürliche Veranlagung des Menschen): Das Schneiden des Schnurrbartes,

- das Wachsenlassen des Bartes,
- *Siwak* (das Reinigen der Zähne),
- die Nase mit Wasser spülen,
- das Schneiden der Nägel,

- das Waschen der Finger (Zwischenräume, den Raum zwischen den Fingern,
- das Zupfen der Achsel(haare),
- das Rasieren des Intimbereichs und
- das Verwenden von Wasser (für die Reinigung nach der Notdurft).“

Der (letzte) Überlieferer (Qutaiba) sagte: Ich habe das Zehnte vergessen, wenn es nicht das Ausspülen des Mundes ist.“⁹³

Muslim 261, Tirmidhi 2757, Nasai 5055, 5056, 5057, Abu Daud 53, Ibn Madscha 293

⁹³ البراجم بالباء الموحدة والجم وهي: عقد الأصابع. وإعفاء الحية: معناه: لا يقص منها شيئاً.

***Istitaba** - die Reinigung nach der Notdurft**

*الاستِطَابَةُ وهو مشتمل على النهي عن استقبال القبلة في الصحراء بغائط أو بول وعن الاستنجاء باليمين وعن مس الذكر باليمين، وعن التخلي في الطريق والظل، وعن الاقتصار على أقل من ثلاثة أحجار، وعن الاستنجاء بالرجيع والعظم، وعلى جواز الاستنجاء بالماء.

* *Istitaba* ist sowohl das Verbot, sich in der Wüste bei der Notdurft zur *Qibla* (Gebetsrichtung) zu wenden, als auch das Verbot *Istindscha*` - das Reinigen der Genitalbereiche von Urin und Stuhlgang mit Wasser mit der rechten Hand zu vollziehen.

Ferner das Verbot, seine Notsurft auf den Wegen der Menschen und unter Schatten (der Bäume o.Ä, die von Menschen in Anspruch genommen werden) zu verrichten; zu verrichten und *Istidschmar* - das Reinigen nach der Notdurft mit mindestens drei Steinen, Knochen, (oder Papier), wenn man sich in der Wüste, im Wald o.Ä. befindet (und kein Wasser zur Verfügung ist), ansonsten mit Wasser...

262- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، وَوَكَيْعٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ،
 ح وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، - وَاللَّفْظُ لَهُ - أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ
 إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ يَزِيدَ، عَنْ سَلْمَانَ، قَالَ قِيلَ لَهُ قَدْ عَلَّمَكُمْ نَبِيُّكُمْ
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلَّ شَيْءٍ حَتَّى الْجِرَاءَةَ. قَالَ فَقَالَ أَجَلٌ لَقَدْ نَهَانَا أَنْ
 نَسْتَشِيلَ الْقَيْلَةَ لِغَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِالْيَمِينِ أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِأَقْلٍ مِنْ
 ثَلَاثَةِ أَحْجَارٍ أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِرَجِيمٍ أَوْ بِعَظْمٍ.

مسلم 262، ترمذي 16، ابو داود 7، نسائي 41، 49، ابن ماجه 316

262. Abdurrahman Bin Yazid berichtete: Man sagte zu Salman: Euer Prophet ﷺ, hat euch alles beigebracht, sogar das Verrichten der Notdurft. Er (Salman) sagte: Es stimmt, er hat uns verboten, unsere Notdurft in Richtung *Qibla* (Gebetsrichtung) zu verrichten oder mit der rechten Hand *Istindscha`* zu verrichten, oder *Istindscha`* mit weniger als drei Steinen zu verrichten oder *Istindscha`* mit Knochen zu verrichten.

Muslim 262, Tirmidhi 16, Abu Daud, 7, Nasai 41, 49, Ibn Madscha 316

264- و حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَابْنُ نُمَيْرٍ قَالَا حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ قَالَ ح
 وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَاللَّفْظُ لَهُ قَالَ قُلْتُ لِسُفْيَانَ بْنِ عُيَيْنَةَ سَمِعْتُ الرَّهْرِيَّ
 يَذْكُرُ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ عَنْ أَبِي أَيُّوبَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

قَالَ: "إِذَا أَتَيْتُمُ الْعَائِطَ فَلَا تَسْتَعْضِلُوا الْقِبْلَةَ وَلَا تَسْتَدْبِرُوهَا بِبَوْلٍ وَلَا عَائِطٍ
وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ عَرِّبُوا."

قَالَ أَبُو أَيُّوبَ فَقَدِمْنَا الشَّامَ فَوَجَدْنَا مَرَايِصَ قَدْ بُنِيَتْ قِبَلَ الْقِبْلَةِ فَتَنَحَّرِفُ
عَنْهَا وَتَسْتَعْفِرُ اللَّهَ؟ قَالَ: نَعَمْ

مسلم 264، بخاري 144، 394، ترمذي 8، ابو داود 9، نسائي 21، 22، ابن
ماجه 318

264. Abu Ayyub Al-Ansari berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Wenn ihr zum Verrichten der Notdurft geht, stellt euch nicht zur *Qibla* (Gebetsrichtng) und wendet eueren Rücken auch nicht in deren Richtung, sei es Urin oder Stuhlgang, stellt euch zum Osten oder Westen.“

Abu Ayyub sagte weiter: Wir kamen dann nach Asch-Scham und fanden erbaute Toiletten vor, die in Richtung *Qibla* zeigten. Sollen wir uns davon abwenden (uns seitlich stellen) und Allah um Vergebung bitten? Er sagte: „Ja.“

Muslim 264, Buchari 144, 394, Tirmidhi 8, Abu Daud 9, Nasai 21, 22, Ibn Madscha 318

18 - باب النهي عن الاستنجاء باليمين

Das Verbot, sich nach der Verrichtung der Notdurft mit der rechten Hand zu reinigen

267- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ عَنْ هَمَّامٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَمْسِكُنْ أَحَدُكُمْ ذِكْرَهُ بِيَمِينِهِ وَهُوَ يَبُولُ، وَلَا يَتَمَسَّحُ مِنَ الْخَلَاءِ بِيَمِينِهِ، وَلَا يَنْتَفِسُ فِي الْإِنَاءِ».

Muslim 267, بخاري 153, 154, 5630, ترمذي 15, ابو داود 31, نسائي 24, ابن ماجه 310

قوله - صلى الله عليه وسلم - : (ولا يتنفس في الإناء) معناه: لا يتنفس في نفس الإناء، وأما التنفس ثلاثا خارج الإناء فسنة معروفة، قال العلماء: والنهي عن التنفس في الإناء هو من طريق الأدب؛ مخافة من تقذيره وتنه وسقوط شيء من الفم والأنف فيه ونحو ذلك.

267. Abdullah Abu Qatada berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Jener von euch soll sein Glied nicht mit der rechten Hand halten während er uriniert, er soll sich nach dem Verrichten der Notdurft auch nicht mit seiner Rechten säubern, und er soll nicht in den Wasserbehälter atmen*.“

Muslim 267, Buchari, 153, 154, 5630, Tirmidhi 15, Abu Daud 31, Nasai 24, 47, 48, Ibn Madscha 310

*„...und er soll nicht in den Wasserbehälter atmen.“, heißt, dass man während des Trinkens nicht in das gleiche Gefäß (aus dem man trinkt) atmen soll.

Ferner gehört es zu einer geschätzten Sunna, während des Trinkens eine Pause einzulegen und dreimal durchzuatmen.

Die Gelehrten sagen dazu:

Das Verbot in den Trinkbehälter zu atmen, hat mit gutem Benehmen zu tun, der Sorge es könnte unwohl riechen oder aus dem Mund oder der Nase etwas hineinfallen.

19 - باب التَّيْمُنِ فِي الطُّهُورِ وَغَيْرِهِ

Bei der Gebetswaschung und anderen Dingen mit der rechten Hand beginnen

268- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ أَخْبَرَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ عَنْ أَشْعَثَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: إِنْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ لِيُجِبُ التَّيْمُنَ فِي طُهُورِهِ إِذَا تَطَهَّرَ، وَفِي تَرْجُلِهِ* إِذَا تَرَجَّلَ. وَفِي انْتِعَالِهِ إِذَا انْتَعَلَ.

مسلم 268، بخاري 168، 426، 5380، 5854، 5926، ترمذي 608، ابو داود 4140، نسائي 112، 419، 5255، ابن ماجه 401

* وترجيل الشعر وهو مشطه

268. 'Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, liebte es mit rechts zu beginnen, wenn er die Gebetswaschung vollzog, sich kämmte und die Schuhe anzog.

Muslim 268, Buchari 168, 426, 5380, 5926, Tirmidhi 608, Abu Daud 4140, Nasai 112, 419, 5255, Ibn Madscha 401

...، وَحَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ . حَدَّثَنَا أَبِي حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنِ الْأَشْعَثِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مَسْرُوقٍ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يُجِبُ التَّيْمُنَ فِي شَأْنِهِ كُلِّهِ. فِي نَعْلَيْهِ، وَتَرْجُلِهِ، وَطُهُورِهِ .

(...) 'Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, liebte es, in allen Dingen mit rechts zu beginnen; ob er sich die Schuhe anzog, sich kämmte oder die Gebetswaschung vollzog (etc.).

20 - باب النَّهْيِ عَنِ التَّخْلِ فِي الطَّرْقِ وَالظَّلَالِ

Das Verbot, die Notdurft auf den Wegen oder unter den Schatten der Menschen zu verrichten

269- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي أُيُوبَ وَ قُتَيْبَةُ وَ ابْنُ حُجْرٍ. جَمِيعاً عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ. قَالَ ابْنُ أَبِي أُيُوبَ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ: أَخْبَرَنِي الْعَلَاءُ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «اتَّقُوا اللَّعَّانِينَ» قَالُوا: وَمَا اللَّعَّانَانِ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الَّذِي يَتَخَلَّى فِي طَرِيقِ النَّاسِ أَوْ فِي ظِلِّهِمْ»

مسلم 269، ابو داود 25

شرح الامام النووي: قوله صلى الله عليه وسلم: (اتقوا اللعانين، قالوا: وما اللعانان يا رسول الله؟ قال: الذي يتخلى في طريق الناس أو في ظلهم) أما اللعانان فكذا وقع في مسلم، ووقع في رواية أبي داود: (اتقوا اللاعنين) والروايتان صحيحتان. قال الإمام أبو سليمان الخطابي: المراد باللاعنين الأمرين الجالين للعن، الحاملين الناس عليه والداعيين إليه، وذلك أن من فعلها شتم ولعن يعني عادة الناس لعنه، فلما صار سبباً لذلك أضيف اللعن إليها، قال: وقد يكون اللاعن بمعنى الملعون والملاعن مواضع اللعن، قلت: فعلى هذا يكون التقدير: اتقوا الأمرين الملعون فاعلها، وهذا على رواية أبي داود. وأما رواية مسلم فمعناها والله أعلم: اتقوا فعل اللعانين أي صاحبي اللعن وهما اللذان يلعنهما الناس في العادة والله أعلم.

269. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs sagte: „**Meidet die zwei Fluchbringenden.**“ Man fragte: Was sind die Fluchbringenden, o Gesandter Allahs?

Er sagte: „Wenn jemand seine Notdurft auf den Wegen der Menschen oder unter dem Schatten der Menschen verrichtet.“

Muslim 269, Abu Daud 25

باب الإِسْتِنْجَاءِ بِالْمَاءِ مِنَ التَّبَرُّزِ

Sich nach dem Stuhlgang mit Wasser reinigen

270- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ خَالِدِ بْنِ عَطَاءٍ
بْنِ أَبِي مَيْمُونَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ
حَائِطًا وَتَبِعَهُ غُلَامٌ مَعَهُ مِیْضَاءٌ هُوَ أَضْعَرُنَا فَوَضَعَهَا عِنْدَ سِدْرَةٍ فَقَضَى رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاجَتَهُ فَحَرَّحَ عَلَيْنَا وَقَدْ اسْتَنْجَى بِالْمَاءِ.

مسلم 270، بخاري 150، 151، 152، 217، 500، أبو داود 43، نسائي 45
النووي: المِیْضَاءُ بِكسْرِ المِيمِ وَهَمْزَةٍ بَعْدَ الضَّادِ الْمُعْجَمَةِ وَهِيَ الْإِنَاءُ الَّذِي يَتَوَضَّأُ بِهِ
كَالرُّكُوتِ وَالْإِبْرِيْقِ وَشَبَهَهُمَا. وَأَمَّا (الْحَائِطُ) فَهِيَ الْبُنْسْتَانُ

270. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs, Allahs Wohlgefallen auf ihm, begab sich zu einem Garten, während ein Junge, der jüngste von uns, ihn mit einem Wasserkrug begleitete. Der Junge stellte den Wasserkrug neben einem Lotosbaum ab. Als der Gesandte Allahs ﷺ seine Notdurft beendet hatte, kam er zu uns, nachdem er sich zuvor mit dem Wasser gesäubert hatte.

Muslim 270, Buchari 150, 151, 152, 217, 500, Abu Daud 43, Nasai 45

22 - باب المسح على الخفين⁹⁴

Das Benetzen der Schuhe bzw. Socken mit Wasser*

*Mas-h (benetzen) siehe Fußnote

272- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ وَ أَبُو كُرَيْبٍ جَمِيعاً عَنْ أَبِي مُعَاوِيَةَ. ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ. حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ وَكِيعٌ وَاللَّفْظُ

⁹⁴ قال الحسن البصري - رحمه الله تعالى - : حدثني سبعون من أصحاب رسول الله - صلى الله عليه وسلم - أن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - كان يمسخ على الخفين *Mas-h 'alal Chaffayn* bedeutet, mit nassen Fingern/Händen über die Schuhe oder Socken zu streichen. Dies ist eine Erlaubnis und Erleichterung von Allah. Wenn man die Gebetswaschung vollziehen möchte, benetzt man die Oberseite seiner Schuhe oder Socken leicht mit Wasser, wie es der Gesandte Allahs, tat. Für diejenigen, die Zuhause sind, gilt dies für einen Tag und eine Nacht (24 Stunden) und für den Reisenden drei Tage und drei Nächte (72 Stunden); und diese Erlaubnis fängt mit der ersten *Mas-h* nach einem *Hadath* (Notdurft und andere Gründe, die eine Gebetswaschung ungültig machen). Einzelheiten sind in Fiqh-Büchern bzw. Unterrichten zu finden.

Al-Hassan Al-Basri – *rahimahullah* - sagte: Siebzig von den Gefährten des Gesandten Allahs ﷺ berichteten mir, dass der Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, über die Schuhe zu streichen pflegte.

Mas-h habe ich mit einem Bindestrich geschrieben, damit es nicht als „Masch“ gelesen wird.

لِيَحْيِي قَالَ: أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنِ إِبْرَاهِيمَ عَنِ هَمَامٍ، قَالَ: بَالَ جَرِيرٌ. ثُمَّ تَوَضَّأَ، وَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ. فَقِيلَ: تَفْعَلُ هَذَا؟ فَقَالَ: نَعَمْ، رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ بَالَ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ.

مسلم 272، بخاري 387، ترمذي 93، نسائي 118، 773، ابن ماجه 543

272. Hammam berichtete: Nachdem Dscharir einmal uriniert hatte, vollzog er gleich danach die Gebetswaschung und strich dabei über seine Schuhe. Man fragte ihn: Machst du so etwas?

Er antwortete: Ja, ich sah den Gesandten Allahs ﷺ, dass er nach dem Urinieren die Gebetswaschung vollzog und sich dabei über seine Ledersocken strich.

Muslim 272, Buchari 387, Tirmidhi 93, Nasai 118, 773, Ibn Madscha 543

273- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ، أَخْبَرَنَا أَبُو حَيْثِمَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ شَقِيقٍ، عَنِ حُدَيْفَةَ، قَالَ كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَانْتَهَى إِلَى سُبَاطَةِ قَوْمٍ فَبَالَ قَائِمًا فَتَنَحَّيْتُ فَقَالَ "اذْنُهُ". فَدَتَوْتُ حَتَّى قُمْتُ عِنْدَ عَقَبِيهِ فَتَوَضَّأَ فَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ⁹⁵

⁹⁵ النووي: السباطة: فبضم السين المهملة وتخفيف الباء الموحدة، وهي ملقى القمامة والتراب ونحوهما تكون بفناء الدور مرفقا لأهلها.

قال الخطابي : ويكون ذلك في الغالب سهلا منثالا يجد فيه البول ولا يرتد على البائل، وأما سبب بوله - صلى الله عليه وسلم - قائما فذكر العلماء فيه أوجها حكاهما الخطابي والبيهقي وغيرها من الأئمة أحدها : قالوا : وهو مروى عن الشافعي أن العرب كانت تستسفي لوجع الصلب بالبول قائما، قال فترى أنه كان به - صلى الله عليه وسلم - وجع الصلب إذ ذاك؟ والثاني : أن سببه ما روي في رواية ضعيفة رواها البيهقي وغيره : أنه - صلى الله عليه وسلم - بال قائما لعاة

مسلم 273، بخاري 224، 225، 226، 2471، ترمذي 13، ابو داود 23، نسائي 18، 27،
28، ابن ماجه 305، 306، 544

273. Huzaifa berichtete: Als ich einmal mit dem Propheten ﷺ zum Schuttabladeplatz einiger Leute ging, urinierte er dort stehend, während ich mich abwendete. Er sagte: **„Trete etwas näher (zur Bedeckung, zum**

بمأبضه و (المأبض) هيمزة ساكنة بعد الميم ثم موحدة وهو باطن الركبة، والثالث: أنه لم يجد مكانا للعود فاضطر إلى القيام لكون الطرف الذي من السباطة كان عاليا مرتفعا، وذكر الإمام أبو عبد الله المازري والقاضي عياض - رحمهما الله تعالى - وجها رابعا وهو: أنه بال قائما لكونها حالة يؤمن فيها خروج الحدث من السبيل الآخر في الغالب بخلاف حالة القعود، ولذلك قال عمر: البول قائما أحسن للدير، ويجوز وجه خامس: أنه - صلى الله عليه وسلم - فعله للجواز في هذه المرة، وكانت عادته المستمرة يبول قاعدا، يدل عليه حديث عائشة - رضي الله عنها - قالت: من حدثكم أن النبي - صلى الله عليه وسلم - كان يبول قائما فلا تصدقوه ما كان يبول إلا قاعدا. رواه أحمد بن حنبل و الترمذي والنسائي وآخرون، وإسناده جيد، والله أعلم. وقد روي في النهي عن البول قائما أحاديث لا تثبت، ولكن حديث عائشة هذا ثابت فلهذا قال العلماء - يكره البول قائما إلا لعذر، وهي كراهة تنزيه لا تحريم. قال ابن المنذر في الإشراف: اختلفوا في البول قائما فثبت عن عمر بن الخطاب - رضي الله عنه - وزيد بن ثابت وابن عمر وسهل بن سعد أنهم بالوا قياما، قال وروي ذلك عن أنس وعلي وأبي هريرة - رضي الله عنهم - . وفعل ذلك ابن سيرين وعروة بن الزبير، وكرهه ابن مسعود والشعبي وإبراهيم بن سعد، وكان إبراهيم بن سعد لا يبيح شهادة من بال قائما، وفيه قول ثالث: أنه كان في مكان يتطاير إليه من البول شيء فهو مكروه، فإن كان لا يتطاير فلا بأس به، وهذا قول مالك قال ابن المنذر: البول جالسا أحب إلي وقائما مباح، وكل ذلك ثابت عن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - . هذا كلام ابن المنذر. والله أعلم

وأما قوله: (فتنحيث فقال ادنه فدنوت حتى قمت عند عقبه) قال العلماء: إنما استنداه - صلى الله عليه وسلم - ليستتر به عن أعين الناس وغيرهم من الناظرين لكونها حالة يستخفى بها ويستحى منها في العادة

Schutz vor Blicken).“ Ich trat näher, bis ich direkt hinter ihm stand. Er vollzog die Gebetswaschung und strich dabei (mit nassen Händen) über seine Ledersocken.⁹⁶

⁹⁶ Da es nicht üblich ist, im Stehen zu urinieren, vielmehr das Gegenteil der Fall ist, haben die Gelehrten einige Gründe genannt, die dazu geführt haben könnten, dass der Gesandte hier ausnahmsweise stehend urinierte:

1. Er könnte durch eine bestimmte Krankheit nicht in der Lage gewesen sein, stehend zu urinieren
2. Er könnte keine Stelle gefunden haben bzw. der Schutthaufen könnte hoch gewesen sein, sodass es besser war, stehend zu urinieren
3. Möglicherweise, um zu demonstrieren, dass es zwar nicht beliebt, aber nicht verboten ist, hat er dies mit einer Ausnahme gemacht, was ansonsten nicht zu seiner Gewohnheit gehörte. Denn der Hadith, den Aischa, Allahs Wohlgefallen auf ihr, überlieferte, beweist dies. Sie sagte: Wenn euch jemand erzählt, dass der Prophet, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, stehend urinierte, dann glaubt ihm nicht[...]. Dieser Hadith wurde von Ahmad Ibn Hanbal, Tirmidhi, Nasai und weiteren mit einer guten Überlieferungskette überliefert.

Deshalb sagen die Gelehrten, dass das Urinieren im Stehen unerwünscht ist, wenn es keinen Grund gibt.

274- حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا لَيْثٌ ح وَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ بْنِ الْمُهَاجِرِ أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنْ يَحْيَى بْنِ سَعِيدٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ نَافِعِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِيهِ الْمُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ خَرَجَ لِحَاجَتِهِ فَاتَّبَعَهُ الْمُغِيرَةُ بِإِدَاوَةٍ فِيهَا مَاءٌ فَصَبَّ عَلَيْهِ حِينَ فَرَعَ مِنْ حَاجَتِهِ فَتَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى الْخُفَّيْنِ.⁹⁷

مسلم 274, 952, بخاري 182, 203, 206, 4421, 5799, ابو داود 149, 151, نسائي 79, 82, 124, ابن ماجه 545

274. Al-Mughira Bin Schu'ba berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, ging einmal hinaus um seine Notdurft zu verrichten. Al-Mughira folgte ihm mit einem Wassergefäß. Als er die Notdurft beendet hatte (und die Gebetswaschung vollzog), goss Al-Mughira das Wasser für ihn während er über seine Ledersocken strich.

Muslim 274, 952, Buchari 182, 203, 206, 4421, 5799, Abu Daud 149, 151, Nasai 79, 82, 124, Ibn Madscha 545

Was seine Bitte angeht, dass Huzaifa nähertreten solle, ist der Grund laut der Gelehrten, dass er aus Scham und als Schutz vor den Blicken anderer dort stehen sollte.

⁹⁷ الإداوة فهي الركوة والمطهرة والميضأة بمعنى متقارب، وهو إناء الوضوء . وأما قوله (فصب عليه حين فرغ من حاجته) فمعناه : بعد انفصاله من موضع قضاء حاجته وانتقاله إلى موضع آخر، فصب عليه في وضوئه

(...) وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَهَّابِ، قَالَ سَمِعْتُ يَحْيَى بْنَ سَعِيدٍ، بِهَذَا الْإِسْنَادِ وَقَالَ فَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ وَمَسَحَ بِرَأْسِهِ ثُمَّ مَسَحَ عَلَى الْخُفَّيْنِ .

(...) Yahya Bin Sa'id berichtete mit dem gleichen *Isnad* wie oben und fügte hinzu: ... er wusch sich Gesicht und Hände und strich über seinen Kopf. Anschließend strich er über die Ledersocken.

(...) - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ، أَخْبَرَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ، عَنْ أَشْعَثَ، عَنِ الْأَسْوَدِ بْنِ هِلَالٍ، عَنِ الْمُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ، قَالَ بَيْنَا أَنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ لَيْلَةٍ إِذْ نَزَلَ فَفَضَى حَاجَتَهُ ثُمَّ جَاءَ فَصَبَبْتُ عَلَيْهِ مِنْ إِدَاوَةٍ كَأَنَّهُ مَعِيَ فَتَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى خُفَّيْهِ .

(...) Al-Aswad Bin Hilal berichtete von Al-Mughira Bin Schu'ba, der sagte: Als ich eines Nachts mit dem Gesandten Allahs ﷺ, war, ging er und verrichtete seine Notdurft. Dann kam er zurück und ich goss ihm (das Wasser) aus einem Gefäß, das ich bei mir hatte. Er vollzog die Gebetswaschung und strich dabei über seine Ledersocken.

(...) - وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَ أَبُو بَكْرٍ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ مُسْلِمٍ، عَنِ مَسْرُوقٍ، عَنِ الْمُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ، قَالَ

كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ فَقَالَ " يَا مُغِيرَةُ خُذِ الْإِدَاوَةَ " .
 فَأَخَذْتُهَا ثُمَّ خَرَجْتُ مَعَهُ فَأَنْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى تَوَارَى
 عَنِّي فَقَضَى حَاجَتَهُ ثُمَّ جَاءَ وَعَلَيْهِ جُبَّةٌ شَامِيَّةٌ صَبَّغَهُ الْكُمَيْنُ فَذَهَبَ يُخْرِجُ يَدَهُ
 مِنْ كُمِّهَا فَصَافَتْ عَلَيْهِ فَأَخْرَجَ يَدَهُ مِنْ أَسْفَلِهَا فَصَبَبْتُ عَلَيْهِ فَتَوَضَّأَ وَضَوْءَهُ
 لِلصَّلَاةِ ثُمَّ مَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ ثُمَّ صَلَّى .

Muslim 274 (...), بخاري 363, 388, 2918, 5798, نسائي 123, ابن ماجه 389

(...) Masruq berichtete von Al-Mughira Bin Schu'ba, der sagte: Ich befand mich mit dem Gesandten Allahs ﷺ, auf einer Reise, als er sagte: „O Mughira, nimm das Wasergefäß.“ Ich nahm es und ging damit hinaus. Er entfernte sich, bis er nicht mehr zu sehen war, verrichtete seine Notdurft und kehrte zurück. Er trug ein *Schami-Dschubba**, dessen Ärmel eng waren.

Er versuchte seine Hand aus dem Ärmel herauszuziehen, was ihm nicht gelang, weshalb er sie von unten herauszog. Ich goss für ihn (das Wasser) während er die Gebetswaschung vollzog und dabei über seine Ledersocken strich. Anschließend verrichtete er das Gebet.

Muslim 274 (...), Buhari 363, 388, 2918, 5798, Nasai 123, Ibn Madscha 389

*Ein Gewand aus Ascha-Scham. Asch-Scham ist das Gebiet, das heute als Syrien, Libanon, Palästina und Jordanien bekannt ist. Die Stadt Damaskus wird auch gerne Asch-Scham genannt

(...) - وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، وَعَلِيُّ بْنُ حَشْرَمٍ، جَمِيعًا عَنْ عَيْسَى بْنِ يُونُسَ، - قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا عَيْسَى، - حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ مُسْلِمٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنِ الْمُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ، قَالَ خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِيَقْضِيَ حَاجَتَهُ فَلَمَّا رَجَعَ تَلَقَّيْتُهُ بِالْإِدَاوَةِ فَصَبَبْتُ عَلَيْهِ فَعَسَلَ يَدَيْهِ ثُمَّ عَسَلَ وَجْهَهُ ثُمَّ ذَهَبَ لِيَغْسِلَ ذِرَاعَيْهِ فَصَاقَتِ الْجُبَّةُ فَأَخْرَجَهُمَا مِنْ تَحْتِ الْجُبَّةِ فَعَسَلَهُمَا وَمَسَحَ رَأْسَهُ وَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ ثُمَّ صَلَّى بِنَا.

(...) Masruq berichtete von Al-Mughira Bin Schu'ba, der sagte: Der Gesandte Allahs ﷺ, ging hinaus, um seine Notdurft zu verrichten. Als er zurückkehrte, erwartete ich ihn mit einem Wassergefäß. Ich goss für ihn (das Wasser). Er wusch seine Hände und sein Gesicht. Als er seine Arme waschen wollte, war ihm das Gewand zu eng, sodass er sie von unten herauszog. Er wusch sie, strich über seinen Kopf und schließlich strich er über seine Ledersocken. Anschließend betete er vor uns.

(...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا زَكَرِيَاءُ، عَنْ عَامِرٍ، قَالَ أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بْنُ الْمُغِيرَةِ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ لَيْلَةٍ فِي مَسِيرٍ فَقَالَ لِي " أَمْعَكَ مَاءٌ " . قُلْتُ نَعَمْ . فَزَلَّ عَنْ رِجْلَيْهِ فَمَشَى حَتَّى تَوَارَى فِي سَوَادِ اللَّيْلِ ثُمَّ جَاءَ فَأَفْرَعْتُ عَلَيْهِ مِنَ الْإِدَاوَةِ فَعَسَلَ وَجْهَهُ وَعَلَيْهِ جُبَّةٌ مِنْ صُوفٍ فَلَمْ يَسْتَطِعْ أَنْ يُخْرِجَ ذِرَاعَيْهِ مِنْهَا حَتَّى أَخْرَجَهُمَا مِنْ أَسْفَلِ الْجُبَّةِ

فَعَسَلَ ذِرَاعَيْهِ وَمَسَحَ بِرَأْسِهِ ثُمَّ أَهْوَيْتُ لِأَنْزِعَ حُفَّيْهِ فَقَالَ: " دَعُهُمَا فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ " ⁹⁸ وَمَسَحَ عَلَيْهِمَا .

(...) Von Amer, von ‘Urwa Bin Al-Mughira, von dessen Vater, der berichtete: Eines Nachts war ich mit dem Gesandten Allahs ﷺ, unterwegs, als er mich fragte: „**Hast du Wasser bei dir?**“

Ich antwortete: Ja. Er stieg von seinem Reittier ab und ging in die Dunkelheit der Nacht. Als er zurückkehrte goss ich ihm (das Wasser) aus dem Gefäß. Er wusch sich sein Gesicht.

Er trug ein Gewand aus Wolle und konnte seine Hände nicht herausziehen, weshalb er sie von unten aus dem Gewand rauszog, sie wusch und sich über seinen Kopf strich.

Dann wollte ich ihm die Ledersocken auszuziehen, als er sagte: „**Lass sie an, denn ich habe sie angezogen, als sie** (rituell und im Rahmen der Gebetswaschung) **rein waren.**“ Er strich über sie.

⁹⁸ قوله - صلى الله عليه وسلم - : (فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ) فيه دليل على : أن المسح على الخفين لا يجوز إلا إذا لبسها على طهارة كاملة بأن يفرغ من الوضوء بكامله ثم يلبسها، لأن حقيقة إدخالها طاهرتين أن تكون كل واحدة منها أدخلت وهي طاهرة . وقد اختلف العلماء في هذه المسألة ، فذهبنا أنه يشترط لبسها على طهارة كاملة

23 - باب المَسْحِ عَلَى النَّاصِيَةِ وَالْعِمَامَةِ

Das Streichen über die Stirn und den Turban

274 (...) وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَزِيْعٍ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ، - بَغِيْبِي ابْنُ زُرَيْعٍ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ الطَّوِيلُ، حَدَّثَنَا بَكْرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْمُزْنِي، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الْمُغِيرَةَ بْنِ شُعْبَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ تَخَلَّفَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَتَخَلَّفَتْ مَعَهُ فَلَمَّا قَضَى حَاجَتَهُ قَالَ " أَمْعَاكَ مَاءٌ " . فَأَتَيْتُهُ بِمِطْهَرَةٍ فَعَسَلَ كَفَيْهِ وَوَجْهَهُ ثُمَّ ذَهَبَ يُحْسِرُ عَنْ ذِرَاعَيْهِ فَصَاقَ كُمُ الْجُبَّةِ فَأَخْرَجَ يَدَهُ مِنْ تَحْتِ الْجُبَّةِ وَالَّتِي الْجُبَّةُ عَلَى مَنْكِبَيْهِ وَعَسَلَ ذِرَاعَيْهِ وَمَسَحَ بِنَاصِيَتِهِ وَعَلَى الْعِمَامَةِ وَعَلَى خُفْيَيْهِ ثُمَّ رَكِبَ وَرَكِبْتُ فَأَتَيْتَهُمَا إِلَى الْقَوْمِ وَقَدْ قَامُوا فِي الصَّلَاةِ يُصَلِّي بِهِمْ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ عَوْفٍ وَقَدْ رَكَعَ بِهِمْ رُكْعَةً فَلَمَّا أَحَسَّ بِالنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَهَبَ يَتَأَخَّرُ فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ فَصَلَّى بِهِمْ فَلَمَّا سَلَّمَ قَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقُمْتُ فَرَكَعْنَا الرُّكْعَةَ الَّتِي سَبَقْتُنَا.

مسلم 274، 953، نسائي 108، 125

274. (...) Von Bakr Bin Abdullah Al-Muzni, von 'Urwa Bin Al-Mughira, von dessen Vater, der berichtete:

Der Gesandte Allahs ﷺ, blieb unterwegs zurück und ich blieb bei ihm. Als er von der Verrichtung der Notdurft zurückkam, fragte er: „Hast du Wasser bei dir?“

Ich brachte ihm einen Wasserkrug.

Er wusch sich Hände und Gesicht und versuchte seine Hand aus seinem Gewand rauszuziehen, was nicht ge-

lang. So zog er sie aus dem Gewand von unten heraus, legte das Gewand auf seine Arme und wusch seine beiden Unterarme.

Dann strich er über seine Stirn, über seinen Turban und seine Ledersocken. Schließlich stieg er auf (das Reittier) und ich ebenfalls.

Als wir wieder bei den Leuten eintrafen, standen sie bereits zum Gebet und Abdurrahman Bin Awf vor ihnen (als Vorbeter), der mit ihnen schon eine *Raka'a* (Gebetseinheit) gebetet hatte.

Als er den Propheten bemerkte, verzögerte er (das Fortsetzen des Gebets).

Der Prophet gab ihm ein Zeichen und er fuhr fort. Als er das Gebet mit dem *Taslim* (Schlussgruß - *Assalamu alaikum*) beendete, erhoben sich der Prophet ﷺ, und ich wieder, um die fehlende *Raka'a* (die erste Gebetseinheit, die sie verpasst hatten) beteten.

Muslim 274, 953, Nasai 108, 125

(...) - حَدَّثَنَا أُمِّيَّةُ بْنُ بَسْطَامٍ، وَمُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، قَالَ حَدَّثَنَا الْمُعْتَمِرُ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ حَدَّثَنِي بَكْرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ ابْنِ الْمُغِيرَةِ، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَسَحَ عَلَى الْخُفَّيْنِ وَمُقَدَّمِ رَأْسِهِ وَعَلَى عِمَامَتِهِ .

274. (...) Von Bakr Bin Abdullah, von dem Sohn des Al-Mughira ('Urwa), von dessen Vater, der berichtete:
Der Gesandte Allahs ﷺ, strich über seine Ledersocken, über die Vorderseite seines Kopfes und über seinen Turban.

Muslim 274, Tirmidhi 100, Abu Daud 150, Nasai 107

275 - وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَمُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ، قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، ح وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ، أَخْبَرَنَا عَيْسَى بْنُ يُونُسَ، كِلَاهُمَا عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ الْحَكَمِ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ، عَنْ بِلَالٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَسَحَ عَلَى الْخُفَّيْنِ وَالْخِمَارِ . وَفِي حَدِيثِ عَيْسَى حَدَّثَنِي الْحَكَمُ حَدَّثَنِي بِلَالٌ وَحَدَّثَنِيهِ سُؤَيْدُ بْنُ سَعِيدٍ حَدَّثَنَا عَلِيُّ - يَغْنِي ابْنَ مُسَهْرٍ - عَنِ الْأَعْمَشِ هَذَا الْإِسْنَادِ وَقَالَ فِي الْحَدِيثِ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

Muslim 275, Tirmidhi 101, Nasai 104, Ibn Madscha 561

275. Bilal berichtete, dass der Gesandte Allahs, Allahs segne ihn und gebe ihm Frieden, (bei der Gebetswaschung) über die Ledersocken und den Turban strich. In einer anderen Überlieferung: ... Ich sah, als der Gesandte Allahs ﷺ [...]

Muslim 275, Tirmidhi 101, Nasai 104, Ibn Madscha 561

24 - باب التَّوْقِيْتِ فِي الْمَسْحِ عَلَى الْخُفَيْنِ
Der Zeitraum* der *Mas-h* auf die Socken

*beträgt drei Tage und Nächte für den *Musafir* (den Reisenden)
und für den *Muqim* (der Ortsansässige) einen Tag und eine
Nacht

276 - وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ: أَخْبَرَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ : أَخْبَرَنَا
الثَّوْرِيُّ عَنْ عَمْرِو بْنِ قَيْسِ الْمَلَائِيِّ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ عُتَيْبَةَ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ
مُخَيْمِرَةَ عَنْ شُرَيْحِ بْنِ هَانِيٍّ ، قَالَ: أَتَيْتُ عَائِشَةَ أَسْأَلُهَا عَنِ الْمَسْحِ عَلَى
الْخُفَيْنِ. فَقَالَتْ:

عَلَيْكَ يَا بَنِي أَبِي طَالِبٍ فَسَلْهُ، فَإِنَّهُ كَانَ يُسَافِرُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ، فَسَأَلْنَاهُ فَقَالَ:
جَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ لِلْمُسَافِرِ. وَيَوْمًا وَلَيْلَةً لِلْمُقِيمِ. قَالَ وَكَانَ
سُفْيَانُ إِذَا ذَكَرَ عَمْرًا أَتَى عَلَيْهِ.

مسلم 276، نسائي 128، 129، ابن ماجه 552

276. Schuraih Bin Hani` berichtete, dass er zur Aischa kam, um sie wegen dem Streichen über die Ledersocken zu befragen.

Sie sagte: Dafür ist Ali Bin Abu Talib geeignet, frage ihn, denn er pflegte, mit dem Gesandten Allahs zu reisen. So fragten wir Ali, Allahs Wohlgefallen auf ihm, und dieser antwortete:

Der Gesandte Allahs teilte uns (über die Frist der *Mash*) mit, dass sie drei Tage und deren Nächte für den *Musaf*

ir (den Reisenden) beträgt und für den *Muqim* (den Ortsansässigen) einen Tag und eine Nacht.

Muslim 276, Nasai 128, 129, Ibn Madscha 552

(...) وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ الْحَكَمِ،
عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ شُرَيْحِ بْنِ هَانِيٍّ، قَالَ سَأَلْتُ عَائِشَةَ عَنِ الْمَسْحِ،
عَلَى الْخُفَّيْنِ فَقَالَتْ أَنْتِ عَلَيَّا فَإِنَّهُ أَعْلَمُ بِذَلِكَ مِنِّي فَأَتَيْتُ عَلِيًّا فَذَكَرَ عَنِ النَّبِيِّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِمِثْلِهِ

276. (...) Schuraih Bin Hani`berichtete: Ich befragte Aischa wegen dem Streichen über die Ledersocken. Sie sagte: Gehe zu Ali, denn er ist darin wissender als ich. Ich ging zu Ali und er berichtete den Hadith (siehe vorangegangenen Hadith).

25 - باب جَوَازِ الصَّلَاةِ كُلِّهَا بِوُضُوءٍ وَاحِدٍ

Die Erlaubnis, alle Gebete mit einer *Wudu'* zu verrichten

277- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنْ عَلْقَمَةَ بْنِ مَرْثَدٍ ح وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ وَاللَّفْظُ لَهُ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ سُفْيَانَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَلْقَمَةُ بْنُ مَرْثَدٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ بَرِيدَةَ عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى الصَّلَاةَ يَوْمَ الْفَتْحِ بِوُضُوءٍ وَاحِدٍ. وَمَسَحَ عَلَى خُفَّيْهِ. فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: لَقَدْ صَنَعْتَ الْيَوْمَ شَيْئًا لَمْ يَكُنْ تَصْنَعُهُ. قَالَ: „عَمْدًا صَنَعْتُهُ يَا عُمَرُ“.

مسلم 277، ترمذی 61، ابو داود 172، نسائی 133، ابن ماجه 510

277. Sulaiman Bin Buraida berichtete von seinem Vater, dass der Gesandte Allahs am Tage des Fath (die Mekka-Befreiung) alle Gebete mit einer (einzigen) Gebetswaschung verrichtete und dabei über seine Socken strich.

Umar sagte zu ihm: Du hast heute etwas gemacht, was du eigentlich nicht machst.

Er sagte: „**Absichtlich habe ich es gemacht, o Umar!**“

Muslim 277, Tirmidhi 61, Abu Daud 172, Nasai 133, Ibn Madscha 510

26 - باب كراهة غمس المتوضي وغيره يده المشكوك في نجاستها في الإناء
قَبْلَ غَسْلِهَا ثَلَاثًا

Es ist abscheulich, die Hand, an deren Reinheit man zweifelt, in das Wassergefäß zu tauchen, bevor man sie dreimal gewaschen hat

278 - وَحَدَّثَنَا نَصْرُ بْنُ عَلِيٍّ الْجَهْضَمِيُّ، وَحَامِدُ بْنُ عُمَرَ الْبَكْرَوِيُّ، قَالََا حَدَّثَنَا بِشْرُ بْنُ الْمُفَضَّلِ، عَنْ خَالِدٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَقِيقٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْمِسْ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ "

278. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ sagte:
„Wer aus dem Schlaf erwacht ist, soll seine Hand nicht in die Wasserschüssel eintauchen, bis er sie dreimal gewaschen hat, denn er weiß nicht, wo seine Hand übernachtet hat.“

27 - باب حُكْمِ وُلُوغِ الْكَلْبِ

Die Vorschrift über das Lecken* des Hundes

*wegen des Speichles des Hundes

279- وَحَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ السَّعْدِيُّ، حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، أَخْبَرَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ أَبِي رَزِينٍ، وَأَبِي، صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "إِذَا وَلَغَ الْكَلْبُ فِي إِنَاءٍ أَحَدِكُمْ فَلْيَرْفُهُ ثُمَّ لِيَغْسِلْهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ"

مسلم 279، نسائي 66، ابن ماجه 363

279. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn ein Hund an dem Gefäß von einer Person leckt, soll man den Inhalt ausgießen und dann siebenmal waschen.“

Muslim 279, Nasai 66, Ibn Madscha 363

(...) حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ أَبِي الرَّزَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "إِذَا شَرِبَ الْكَلْبُ فِي إِنَاءٍ أَحَدِكُمْ فَلْيَغْسِلْهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ"

مسلم 279 (...), بخاري 172، نسائي 63، ابن ماجه 364

279. (...) Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn ein Hund aus dem Gefäß einer Person getrunken hat, dann soll sie es siebenmal waschen.“

Muslim 279, Nasai 66, Ibn Madscha 363

(...) وَحَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ هِشَامِ بْنِ حَسَّانٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "طَهُورٌ إِنَاءٌ أَحَدِكُمْ إِذَا وَلَغَ فِيهِ الْكَلْبُ أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ أَوْلَاهُنَّ بِالزُّرَابِ"

279. (...) Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die Reinheit einer Wasserschüssel bedeutet, sie siebenmal zu waschen, wenn ein Hund daran leckt, davon das erste Mal mit Erde.“

(...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامِ بْنِ مُنَبِّهٍ، قَالَ هَذَا مَا حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنْ مُحَمَّدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ . فَذَكَرَ أَحَادِيثَ مِنْهَا وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "طَهُورٌ إِنَاءٌ أَحَدِكُمْ إِذَا وَلَغَ الْكَلْبُ فِيهِ أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ."

279. (...) Hammam Bin Munabih berichtete: Abu Hureira berichtet von Muhammad, dem Gesandten Allahs ﷺ: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die Reinheit einer Wasserschüssel bedeutet, sie siebenmal zu waschen, wenn ein Hund daran leckt.“

280- وحدثنا عبيد الله بن معاذ : حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ أَبِي النَّيَّاحِ. سَمِعَ مُطَرِّفَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يُحَدِّثُ عَنْ ابْنِ الْمُعَقَّلِ، قَالَ: أَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ بِمَقْتَلِ الْكِلَابِ. ثُمَّ قَالَ: «مَا بَالُهُمْ وَيَالِ الْكِلَابِ؟» ثُمَّ رَخَّصَ فِي كَلْبِ الصَّيْدِ وَكَلْبِ الْعَمَمِ. وَقَالَ: «إِذَا وَلَعَ الْكَلْبُ فِي الْإِنَاءِ فَاعْسَلُوهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ. وَعَقِّرُوهُ الثَّامِنَةَ فِي التُّرَابِ.»
مسلم 280، 4121، 4022، ابو داود 73، نسائي 67، 335، 336، ابن ماجه 3201، 3200، 365

280. Ibn Al-Mughfal berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wenn ein Hund an einem Gefäß leckt, wäscht man es siebenmal und säubert es das achte Mal mit Erde.“

Muslim 280, 4121, 4122, Abu Daud 73, Nasai 67, 335, 336, Ibn Madscha 365, 3200, 3201

28 - باب النهي عن البول في الماء الراكد

Das Verbot in Stillgewässer zu urinieren

281- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَمُحَمَّدُ بْنُ زُهَيْرٍ، قَالَ أَحَبَرَنَا اللَّيْثُ، ح وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ، حَدَّثَنَا اللَّيْثُ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ نَهَى أَنْ يُبَالَ فِي الْمَاءِ الرَّائِدِ.

مسلم 281، نسائي 35، ابن ماجه 343

281. Dschabir berichtete vom Gesandten Allahs ﷺ, dass er verbot, in das stehende Gewässer zu urinieren.

Muslim 281, Nasai 35, Ibn Madscha 343

282 - وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ هِشَامٍ، عَنْ ابْنِ سِيرِينَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لَا يُبُولَنَّ أَحَدُكُمْ فِي الْمَاءِ النَّائِمِ ثُمَّ يَغْتَسِلُ مِنْهُ "

282. Abu Hureira überliefert vom Propheten ﷺ: „Man darf nicht in das stehende Gewässer urinieren und sich dann darin waschen.“

(...) وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ، عَنْ هَمَّامِ بْنِ مُنَبِّهٍ، قَالَ هَذَا مَا حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ، عَنْ مُحَمَّدٍ، رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وسلم . فذَكَرَ أَحَادِيثَ مِنْهَا وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَا تَبُولُ فِي
الْمَاءِ النَّائِمِ الَّذِي لَا يَجْرِي ثُمَّ تَغْتَسِلُ مِنْهُ. "

مسلم 282 (...), ترمذي 68

282. (...) Hammam Bin Munabih berichtete: Abu Hureira berichtete von Muhammad, dem Gesandten Allahs ﷺ: „Man uriniert nicht in stehendes Gewässer, welches nicht fließt und wäscht sich dann darin.“

Muslim 282, Tirmidhi 68

29 - باب النهي عن الاغتسال في الماء الراكد

Das Verbot sich in Stillgewässer zu waschen

283 - وَحَدَّثَنَا هَارُونُ بْنُ سَعِيدٍ الْأَيْلِيُّ، وَأَبُو الطَّاهِرِ، وَأَحْمَدُ بْنُ عِيسَى، جَمِيعًا عَنِ ابْنِ وَهْبٍ، - قَالَ هَارُونُ حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، - أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ، عَنْ بُكَيْرِ بْنِ الْأَشَّحِجِّ، أَنَّ أَبَا السَّائِبِ، مَوْلَى هِشَامِ بْنِ زُهْرَةَ حَدَّثَهُ أَنَّهُ، سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ، يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَا يَغْتَسِلُ أَحَدُكُمْ فِي الْمَاءِ الدَّائِمِ وَهُوَ جُنُبٌ " . فَقَالَ كَيْفَ يَفْعَلُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ قَالَ يَتَنَاوَلُهُ تَنَاوُلًا.

مسلم 283، نسائي 220، ابن ماجه 605

283. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Es ist verboten, sich in stehendem Gewässer zu waschen, während man *dschunub** ist.“ Man fragte, wie man es machen soll, o Abu Hureira. Er sagte, in dem man daraus entnimmt (herausschafft).

Muslim 283, Nasai 220, Ibn Madscha 605

* *Dschunub* جُنُب، Substantiv *Dschanaba* جَنَابَة، ist der Zustand nach dem Geschlechtsverkehr oder nach einem Samenerguss, der einem *Ghusl* (die rituelle Gesamtwaschung) غُسْلُ الْجَنَابَةِ bedarf.

30- بابُ وُجُوبِ عَسَلِ الْبَوْلِ وَغَيْرِهِ مِنَ النَّجَاسَاتِ إِذَا حَصَلَتْ فِي الْمَسْجِدِ
وَأَنَّ الْأَرْضَ تَطْهَرُ بِالْمَاءِ مِنْ غَيْرِ حَاجَةٍ إِلَى حَفْرِهَا

Die Pflicht, jegliche Unreinheiten in der Moschee zu beseitigen und mit Wasser zu reinigen, ohne zu graben

284- وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ وَهُوَ ابْنُ زَيْدٍ عَنْ ثَابِتٍ عَنْ أَنَسٍ، أَنَّ أَعْرَابِيًّا بَالَ فِي الْمَسْجِدِ. فَقَامَ إِلَيْهِ بَعْضُ الْقَوْمِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «دَعُوهُ وَلَا تُزْرِمُوهُ»
قَالَ فَلَمَّا فَرَعَ دَعَا بِدَلْوٍ مِنْ مَاءٍ، فَصَبَّهُ عَلَيْهِ.

مسلم 284، بخاري 6025، 221، نسائي 53، 54، 55، ابن ماجه 528

284. Anas berichtete: Ein Wüstenaraber (Beduine) urinierte in die Moschee. Einige Leute standen auf (um ihn daran zu hindern), doch der Gesandte Allahs ﷺ, sagte zu ihnen: „**Lasst ihn und stört ihn nicht.**“

Anas sagte: Als der Mann fertig war, ließ der Gesandte einen Wasserbehälter holen und Wasser darüber schütten.

Muslim 284, Buchari 6025; 221, Nasai 53, 54, 55, Ibn Madscha 528

285- حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ : حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ يُوسُفَ الْحَنْفِيُّ : حَدَّثَنَا عِكْرِمَةُ
بْنُ عَمَّارٍ : حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ أَبِي طَلْحَةَ : حَدَّثَنِي أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ ، وَهُوَ عَمُّ
إِسْحَاقَ قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ فِي الْمَسْجِدِ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ إِذْ جَاءَ أَعْرَابِيٌّ، فَقَامَ يَبُولُ فِي
الْمَسْجِدِ، فَقَالَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ: مَهْ مَهْ.⁹⁹ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تُزْرِمُوهُ، دَعْوُهُ» فَتَرَكَوهُ حَتَّى بَالَ. ثُمَّ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ دَعَاهُ فَقَالَ
لَهُ: «إِنَّ هَذِهِ الْمَسَاجِدَ لَا تَصْلُحُ لِشَيْءٍ مِنْ هَذَا لِلْبَبُولِ وَالْقَدْرِ. إِنَّمَا هِيَ لِذِكْرِ
اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَالصَّلَاةِ، وَقِرَاءَةِ الْقُرْآنِ»، أَوْ كَمَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ . قَالَ فَأَمَرَ
رَجُلًا مِنَ الْقَوْمِ، فَجَاءَ بِدَلْوٍ مِنْ مَاءٍ، فَشَتَّهَ* عَلَيْهِ.

مسلم 285

*فَشَتَّهَ: فَصَّبَهُ

285. Anas Bin Malik berichtete: Während wir uns mit dem Gesandten Allahs ﷺ, in der Moschee aufhielten, kam ein Wüstenaraber (Beduine) und urinierte in die Moschee. Die Gefährten des Gesandten Allahs ﷺ, sagten: *Mah, mah.** (Was soll das)?! Der Gesandte Allahs ﷺ, aber sagte zu ihnen: „**Stört ihn nicht, lasst ihn.**“ Man

⁹⁹ قوله : فقال أصحاب رسول الله - صلى الله عليه وسلم - : "مه مه!" هي كلمة زجر ويقال :
"به به!" بالباء أيضا. قال العلماء: هو اسم مبني على السكون معناه: اسكت، قال صاحب
المطالع: هي كلمة زجر قيل: أصلها: ما هذا؟ ثم حذف تخفيفا، قال : وتقال مكررة : "مه مه!"
وتقال مفردة : (مه) ومثله (به به) ، وقال يعقوب: هي لتعظيم الأمر (ك بخ بجز) وقد تنون مع
الكسر وينون الأول ويكسر الثاني بغير تنوين. هذا كلام صاحب المطالع. وذكره أيضا غيره.

ließ ihn in Ruhe, bis er fertig war. Dann bat ihn der Gesandte Allahs ﷺ, zu sich und sagte zu ihm:

„Diese Moscheen sind nicht geeignet für etwas wie Urinieren und anderen Schmutz; viel mehr sind sie für das Gedenken an Allah ﷻ für das Gebet und das Rezitieren des Qurans.“

Dann bat der Gesandte Allahs ﷺ einen Mann Wasser zu holen und schüttete es darüber.

Muslim 285

* *mah, mah* - „Was soll das?“: sagte man, um jemanden zu tadeln und an etwas zu hindern.

31 - باب حُكْم بَوْلِ الطِّفْلِ الرُّضِيعِ وَكَيْفِيَّةِ غَسْلِهِ

Der Urin des Säuglings und wie man ihn reinigt

286- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ حَدَّثَنَا هِشَامٌ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُؤْتَى بِالضَّيِّانِ فَيَبْرِكُ عَلَيْهِمْ وَيُحَتِّكُهُمْ فَأَتَى بِصَبِيٍّ فَبَالَ عَلَيْهِ فَدَعَا بِمَاءٍ فَأَتْبَعَهُ بَوْلَهُ وَلَمْ يَغْسِلْهُ

مسلم 286، 5619

286. ‘Aischa, die Gattin des Propheten ﷺ, berichtete: Man brachte dem Gesandten Allahs ﷺ, Säuglinge, für die er um Segen betete und ihnen *Tahnik** machte.

Einmal brachte man ihm einen Jungen, der auf ihn urinierte. Er ließ Wasser bringen und spülte den Urin damit aus, jedoch wusch er die Kleidung nicht.

* Man gibt Säuglingen ein wenig von einer Dattel, die man zuvor weich macht, in den Mund.

Muslim 286, 5619

287- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ بْنِ الْمُهَاجِرِ : أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ ، عَنْ
عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أُمِّ قَيْسٍ بِنْتِ مِحْصَنٍ ، أَنَّهَا أَتَتْ رَسُولَ اللَّهِ بِابْنِ
لَهَا لَمْ يَأْكُلِ الطَّعَامَ فَوَضَعَتْهُ فِي حَجْرِهِ . فَبَالَ . قَالَ : فَلَمْ يَزِدْ عَلَيَّ أَنْ نَصَحَ بِالْمَاءِ .
مسلم 287، 5762، بخاري 223، 5693، ترمذي 71، ابن ماجه 524

287. Umm Qais Bint Mihsan berichtete: Ich brachte dem Gesandten Allahs ﷺ meinen Sohn, der noch Muttermilch erhielt. Ich setzte ihn auf seinen Schoß und das Kind urinierte auf das Gewand des Gesandten Allahs ﷺ. Er tat nichts weiter als es mit Wasser auszuspülen.

Muslim 287, 5762, Buchari, 223, 5693, Tirmidhi 71, Ibn Madscha 524

32 - باب حكم المنّي

Die Vorschriften bei Spermaspuren

289- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشْرٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ مَيْمُونٍ قَالَ: سَأَلْتُ سُلَيْمَانَ بْنَ يَسَارٍ عَنِ الْمَنِيِّ يُصِيبُ ثَوْبَ الرَّجُلِ أَيُغَسِّلُهُ أَمْ يَغْسَلُ الثَّوْبَ؟ فَقَالَ: أَخْبَرْتَنِي عَائِشَةُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ يَغْسِلُ الْمَنِيَّ ثُمَّ يَخْرُجُ إِلَى الصَّلَاةِ فِي ذَلِكَ الثَّوْبِ. وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَى أَثَرِ الْعَسَلِ فِيهِ.

289 مسلم، 229 و 230 و 231 و 232 بخاري، 117 ترمذي، 373 ابو داود، 294 نسائي، 536 ابن ماجه،

289. Aischa, berichtete: Der Gesandte Allahs pflegte Spermaspuren (mit Wasser) auszuwaschen, anschließend ging er mit dem Gewand zum Gebet, während ich die Waschspuren sehen konnte.

Muslim 289, Buhari 229, 230, 231, 232, Tirmidhi 117, Abu Daud 373, Nasai 294, Ibn Madscha 536

33 - باب نجاسة الدم وكيفية غسله

Verunreinigung durch Blut und das Beseitigen

291- وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ: حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ عُرْوَةَ . ح وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ وَاللَّفْطُ لَهُ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ، قَالَ: حَدَّثَنِي فَاطِمَةُ، عَنْ أَسْمَاءَ، قَالَتْ: جَاءَتِ امْرَأَةٌ إِلَى النَّبِيِّ، فَقَالَتْ: إِحْدَانَا يُصِيبُ ثَوْبَهَا مِنْ دَمِ الْحَيْضَةِ. كَيْفَ تَصْنَعُ بِهِ؟ قَالَ: «تَغْتَبُّهُ، ثُمَّ تَقْرُضُهُ بِالْمَاءِ، ثُمَّ تَنْضِجُهُ، ثُمَّ تُصَلِّي فِيهِ».

291 بخاري 227، 307، ترمذي 138، ابو داود 361، 362، نسائي 292، ابن ماجه 629

291. Asma' berichtete: Eine Frau kam zum Propheten und sagte:

Manchmal bleiben Spuren (vom Blut) der Monatsregel am Kleid der einen oder anderen (Frau) von uns. Was soll sie machen?

Er sagte: **„(Die Stelle des Kleides) Abreiben, mit Wasser waschen und spülen, anschließend (kann sie) damit beten.“**

Muslim 291, Buchari, 227, 307, Tirmidhi, 138, Abu Daud 361, 362, Ibn Madscha 629

34 - باب الدليل على نجاسة البول ووجوب الاستبراء منه

Verunreinigung durch Urin und das Beseitigen (als Pflicht)

292- وحدثنا أبو سعيد الأشج و أبو كريب محمد بن العلاء و إسحق بن إبراهيم قال: إسحق: أخبرنا. وقال: الآزران: حدثنا وكيع: حدثنا الأعمش. قال: سمعت مجاهداً يحدث عن طاووس، عن ابن عباس، قال: مر رسول الله على قبرين. فقال: «أما إنيما ليعذبان، وما يعذبان في كبير، أما أحدهما فكان يمشي بالنميمة، وأما الآخر فكان لا يستتر من بوله» قال: فدعا بعسيب رطب فسقاه باثنين، ثم غرس على هذا واحداً، وعلى هذا واحداً. ثم قال: «لعله أن يحفف عنهما، ما لم يبيسا».

مسلم 292، بخاري 218، 1361، 1387، 6052، ترمذي 70، ابو داود 20، نسائي 31، 2067، 2068، ابن ماجه 347

292. Ibn Abbas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, lief an zwei Gräbern vorbei und sagte: „Diese (die in den Gräbern liegen) werden gepeinigt, und sie werden nicht wegen großer (Sünden) gepeinigt. Was Einen von ihnen angeht, so verbreitete er üble Nachrede, und der andere schützte sich nicht vor seinem Urin.“

Er ließ sich einen frischen Palmenzweig bringen, brach diesen in zwei Teile und pflanzte jeweils ein Stück auf beide Gräber. Dann sagte er: „Möge es den beiden erleichtert werden, wenn sie nicht getrocknet werden.“

Muslim 292, Buchari 218, 1361, 1387, 6052, Tirmidhi 70, Abu Daud 20, Nasai 31, 2067, 2068, Ibn Madscha 347

كِتَابُ الْإِسْتِثْنَاءِ
وَالْحَيْضِ

Buch der Menstruation

1 - باب مُبَاشَرَةِ الْحَائِضِ فَوْقَ الْإِزَارِ

Mit der menstruierenden Frau über den Izar Zärtlichkeiten austauschen¹⁰⁰

- Austausch von Zärtlichkeiten während der Menstruation -

293- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ إِسْحَاقُ: أَخْبَرَنَا. وَقَالَ: الْأَخْرَانِ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الْأَسْوَدِ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: كَانَتْ إِحْدَانَا، إِذَا كَانَتْ حَائِضًا، أَمَرَهَا رَسُولُ اللَّهِ فَتَأْتِرُ بِإِزَارٍ، ثُمَّ يُبَاشِرُهَا.

293 Muslim, بخاري 300, 2031, ترمذي 132, ابو داود 268, نسائي 285, 372, ابن ماجه 636

293. 'Aischa berichtete: Wenn eine von uns ihre Monatsregel hatte, befahl ihr der Gesandte Allahs ﷺ, sich den Hütentuch (ähnlich wie Lendenschurz) umzuwickeln, um mit ihr Zärtlichkeiten auszutauschen.

Muslim 293, Buchari 300, 2031, Tirmidhi 132, Abu Daud, 268, Nasai 285, 372, Ibn Madscha 636

¹⁰⁰ *Izar* ist ein meist langes Stück Stoff, das den Schambereich bedeckt und schützt. Er besteht meist aus Baumwolle, der um die Hüfte gebunden wird.

2 - باب الاضطجاع مع الحائض في لحاف واحد

Mit der menstruierenden Ehefrau unter einer Decke

liegen¹⁰¹

295- حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ . أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ عَنْ مَحْرَمَةٍ . ح وَحَدَّثَنَا هُرُونُ
بْنُ سَعِيدِ الْأَيْلِيِّ وَ أَحْمَدُ بْنُ عَيْسَى . قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ . أَخْبَرَنِي مَحْرَمَةٌ .
عَنْ أَبِيهِ، عَنْ كُرَيْبِ مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: سَمِعْتُ مَيْمُونَةَ، زَوْجَ التَّيِّ قَالَتْ:
كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَضْطَجِعُ مَعِي وَأَنَا حَائِضٌ، وَيُنِي وَيُنِيهِ ثَوْبٌ.
مسلم 295

¹⁰¹ Dies waren Gepflogenheiten der Frau gegenüber in der vorislamischen Zeit. Denn die Götzendiener, aber auch Juden, Christen und die Indianer grenzten die Frau unter anderem im Falle der Menstruation aus. Aus diesem Grund war es notwendig, die Menschen diese Angelegenheit neu zu lehren, worin der Islam beziehungsweise die Muslime eine Vorreiterrolle einnahmen.

Die Juden gingen soweit, dass sie sogar mir der Frau nicht einmal zusammen gegessen haben. Anas berichtete: Die Juden aßen nicht mit einer Frau, die ihre Monatsregel hatte und tauschten keine Zärtlichkeiten mit ihnen aus. Die Gefährten des Propheten, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, befragten ihn (diesbezüglich). Allah sandte daraufhin den Quranvers: „Und sie fragen dich nach der Monatsblutung. Sag: Sie ist ein Leiden (für Frauen)...(Quran 2:222)

295. Maymuna, die Gattin des Propheten sagte: Der Gesandte Allahs pflegte sich mit mir hinzulegen, während ich meine Menstruation (Monatsregel) hatte, und zwischen mir und ihm war nur ein Kleid.

Muslim 295

296- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ حَدَّثَنَا أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَنَّ زَيْنَبَ بِنْتَ أُمِّ سَلَمَةَ حَدَّثَتْهُ أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ، حَدَّثَتْهُ قَالَتْ: بَيْنَمَا أَنَا مُضْطَجِعَةٌ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ فِي الْخِمِيلَةِ إِذْ حَضَّتْ، فَأَنْسَلْتُ فَأَخَذْتُ ثِيَابَ حَيْضَتِي. فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: „أَنْفُسَتِ؟“ قُلْتُ: نَعَمْ. فَدَعَانِي فَأَضْطَجَعْتُ مَعَهُ فِي الْخِمِيلَةِ. قَالَتْ: وَكَانَتْ هِيَ وَرَسُولُ اللَّهِ يَغْتَسِلَانِ فِي الْإِنَاءِ الْوَاحِدِ، مِنَ الْجَنَابَةِ. مسلم 296، بخاري 298، 322، 323، 1929، نسائي 282، 369

296. Zaynab, die Tochter Umm Salamas berichtete von ihrer Mutter, die sagte: Als ich mit dem Gesandten Allahs ﷺ, einmal unter einer Decke lag, bekam ich meine Menstruation. So bin ich langsam hinausgeschlüpft und zog mir die Kleidung an, die ich für meine Monatsregel hatte. Da fragte mich der Gesandte Allahs ﷺ: „**Hast du deine Menstruation bekommen?**“

Ich sagte: Ja! Er rief mich zu sich und ich legte mich zu ihm unter die Decke.

Zaynab sagte weiter: Sie und der Gesandte Allahs pflegten die rituelle Gesamtwaschung (*Ghusl*) nach dem Geschlechtsverkehr mit einem einzigen Wasserbehälter gemeinsam zu vollziehen.

Muslim 296, Buchari 298, 322, 323, 1929, Nasai 282, 369

3 - باب جَوَازِ عَسَلِ الْحَائِضِ رَأْسَ زَوْجِهَا وَتَرْجِيلِهِ وَطَهَارَةَ سُؤْرِهَا وَالِائْتِكَاءِ فِي جِجْرِهَا وَقِرَاءَةِ الْقُرْآنِ فِيهِ

Die menstruierende Frau darf dem Ehemann den Kopf waschen und seine Haare kämmen; er kann sich in ihren Schoß legen und den Quran rezitieren; über die Reinheit ihres Trinkwassers

297- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَمْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا اعْتَكَفَ يُدْنِي إِلَيَّ رَأْسَهُ فَأَرْجِلُهُ وَكَانَ لَا يَدْخُلُ الْبَيْتَ إِلَّا لِحَاجَةِ الْإِنْسَانِ .
مسلم 297، بخاري 2029، ترمذي 804، ابو داود 2467، 2468، ابن ماجه 1776

297. Aischa berichtete: Wenn der Prophet ﷺ, gerade *I'tikaf** pflegte, (kam er zwischendurch zu mir und) streckte mir seinen Kopf hin, damit ich seine Haare kämte. Ansonsten pflegte er während dieser Zeit nicht

in das Haus zu kommen, es sei denn wegen eines menschlichen Bedürfnis.

* I'tikaf heißt Sich-Zurückziehen und es dient einer Form, geistiger und seelischer Erholung' meist aber um Allah näher zu kommen. Für gewöhnlich kann man dies, wie man möchte, für einige Stunden, Tage oder Wochen machen.

Muslim 297, Buchari 2029, Tirmidhi 804, Abu Daud 2468, Ibn Madscha 1776

(...) وَحَدَّثَنِي هَارُونُ بْنُ سَعِيدٍ الْأَيْبِيُّ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ تَوْقَلٍ، عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ، عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهَا قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُخْرِجُ إِلَيَّ رَأْسَهُ مِنَ الْمَسْجِدِ وَهُوَ مُجَاوِرٌ فَأَغْسِلُهُ وَأَنَا حَائِضٌ .

مسلم 297، نسائي 275

297. (...) Aischa, die Gattin des Propheten ﷺ, berichtete: Der Prophet ﷺ, pflegte seinen Kopf zu mir von der Moschee aus (in mein Zimmer) zu strecken, wenn er in der Nähe war, sodass ich ihn wusch, und während dieser Zeit hatte ich meine Menstruation.

Muslim 297, Nasai 275

(...) - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا أَبُو حَيْثَمَةَ، عَنْ هِشَامٍ، أَخْبَرَنَا عُرْوَةُ، عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّهَا قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُدْنِي إِلَيَّ رَأْسَهُ وَأَنَا فِي حُجْرَتِي فَأَرْجِلُ رَأْسَهُ وَأَنَا حَائِضٌ .

297. (...) Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, pflegte seinen Kopf zu mir ins Zimmer zu strecken, sodass ich seine Haare kämmte, während ich meine Monatsregel hatte.

(...) - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا حُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ، عَنْ زَائِدَةَ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الْأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كُنْتُ أَعْسِلُ رَأْسَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَنَا حَائِضٌ

مسلم 297، بخاري 301، 2031، نسائي 274، 385

297. (...) Aischa berichtete: Ich pflegte den Kopf des Gesandten Allahs ﷺ zu waschen, während ich meine Monatsregel hatte.

Muslim 297, Buchari 301, 2031, Nasai 274, 385

298- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا وَقَالَ الْآخِرَانِ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ ثَابِتِ بْنِ عُبَيْدٍ، عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وسلم " تَأْوِيلِي الْحُمْرَةَ¹⁰² مِنَ الْمَسْجِدِ " . قَالَتْ فَقُلْتُ إِنِّي حَائِضٌ . فَقَالَ
" إِنَّ حَيْضَتَكَ لَيْسَتْ فِي يَدِكَ "

مسلم 298، ترمذي 134، ابو داود 261، نسائي 381، 271، 382

298. Aischa berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte mir, ich solle ihm vom Gebetsplatz die *Chumra** reichen. Ich erwiderte: Ich habe meine Monatsregel. Er sagte: „**Deine Monatsregel ist doch nicht auf deiner Hand.**“

Muslim 298, Tirmidhi 134, Abu Daud 261, Nasai 271, 381, 382

* *Chumra* ist eine kleine Matte aus Palmblättern

300- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنْ
مِسْعَرٍ وَ سَفْيَانَ عَنِ الْمُقْدَامِ بْنِ شُرَيْحٍ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ ، قَالَتْ: كُنْتُ
أَشْرَبُ وَأَنَا حَائِضٌ، ثُمَّ أَنَاوَلُهُ النَّبِيَّ، فَيَضَعُ فَاهُ عَلَى مَوْضِعٍ فِيَّ. فَيَشْرَبُ.
وَأَتَعَرَّقُ الْعَرَقَ وَأَنَا حَائِضٌ. ثُمَّ أَنَاوَلُهُ النَّبِيَّ. فَيَضَعُ فَاهُ عَلَى مَوْضِعٍ فِيَّ. وَلَمْ يَذْكُرْ
زُهَيْرٌ: فَيَشْرَبُ.

مسلم 300، ابو داود 259، نسائي 70، 278، 279، 280، 281، 340، 375.
376، 377، 378، ابن ماجه 643

¹⁰² حاشية فتح الباري شرح صحيح البخاري 326/1 في شرح الحمرة بضم الخاء المعجمة
وسكون الميم قال الطبري هو مصلي صغير يعمل من سعف النخل سميت بذلك لسترها الوجه
والكفين من حر الأرض ويردها فإن كانت كبيره سميت حصيرا وكذا قال الأزهري في تهذيبه
وصاحبه وأبو عبيد الهروي وجماعة بعدهم وزاد في النهاية ولا تكون خمرة إلا في هذا المقدار
قال وسميت خمرة لأن خيوطها مستورة بسعفها وقال الخطابي هي السجادة يسجد عليها المصلي
ثم ذكر حديث بن عباس في الفأرة التي جرت الفتيلة حتى ألقنها على الحمرة التي كان النبي صلى
الله عليه وسلم قاعدا عليها الحديث قال ففي هذا تصريح بإطلاق الحمرة على ما زاد على قدر
الوجه قال وسميت خمرة لأنها تغطي الوجه . إهـ.

300. Aischa berichtete: Ich hatte meine Monatsregel und schwitzte. Als ich etwas trank, reichte ich es anschließend dem Propheten ﷺ der von der gleichen Stelle des Gefäßes trank wie ich.

Muslim 300, Abu Daud 259, Nasai 70, 278, 279, 280, 281, 340, 375, 376, 377, 378, Ibn Madscha 643

301- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى. أَخْبَرَنَا دَاوُدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْمَكِّيُّ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ أُمِّهِ، عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَتَكِيءُ فِي حِجْرِي وَأَنَا حَائِضٌ. فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ .

301 مسلم، 297 و 7549 بخاري، 260 ابو داود، 237 و 279 نسائي، 634
ابن ماجه

301. 'Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, stützte sich auf meinem Schoß und rezitierte den Quran, während ich meine Monatsregel hatte.

Muslim 301, Buchari 7549, Abu Daud 260, Nasai 237, 179, Ibn Madscha 634

302- وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ مَهْدِيٍّ: حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ سَلَمَةَ : حَدَّثَنَا ثَابِتٌ عَنْ أَنَسِ، أَنَّ الْيَهُودَ كَانُوا، إِذَا حَاصَتِ الْمَرْأَةُ فِيهِمْ، لَمْ يُؤَاكِلُوهَا وَلَمْ يُجَامِعُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ، فَسَأَلَ أَصْحَابُ النَّبِيِّ . فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: {وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ}

إلى آخر الآية (البقرة الآية: 222) فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اصْتَمُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ» فَبَلَغَ ذَلِكَ الْيَهُودَ فَقَالُوا: مَا يُرِيدُ هَذَا الرَّجُلُ أَنْ يَدَعَ مِنْ أَمْرِنَا شَيْئًا إِلَّا خَالَفْنَا فِيهِ، فَجَاءَ أُسَيْدُ بْنُ حُضَيْرٍ وَعَبَّادُ بْنُ بَشِيرٍ فَقَالَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنَّ الْيَهُودَ تَقُولُ: كَذَا وَكَذَا. فَلَا نُجَامِعُهُنَّ؟ فَتَغَيَّرَ وَجْهُ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى ظَنَنَّا أَنْ قَدْ وَجَدَ عَلَيْهِمَا، فَخَرَجَا فَاسْتَقْبَلَهُمَا هَدِيَّةً مِنْ لَبَنٍ إِلَى التَّيِّبِ. فَأَرْسَلَ فِي آثَارِهِمَا، فَسَقَاهُمَا، فَعَرَفَا أَنْ لَمْ يَجِدْ عَلَيْهِمَا. مسلم 302، ترمذي 2977، 2978، ابو داود 258، 2165، نسائي 287، 367، ابن ماجه 644

302. Anas berichtete: Die Juden aßen nicht mit einer Frau, die ihre Monatsregel hatte und tauschten keine Zärtlichkeiten mit ihnen aus.

Die Gefährten des Propheten ﷺ, befragten ihn (diesbezüglich). Allah sandte daraufhin den Quranvers: **„Und sie fragen dich nach der Monatsblutung. Sag: Sie ist ein Leiden (der Frauen). Deshalb haltet euch von den Frauen zurück, während der Monatsblutung und kommt ihnen (zum Geschlechtsverkehr) nicht nahe, bis sie rein sind. Wenn sie sich gereinigt haben, kommt zu ihnen, wie Allah es euch befohlen hat. Allah liebt die Reumütigen und Er liebt die, die sich rein halten.“** (2:222)

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Euch ist alles erlaubt, außer Geschlechtsverkehr.“

Dies erreichte die Juden. Sie sagten: Dieser Mann lässt nichts an unseren Angelegenheiten, ohne mit ihnen in Widerspruch zu stehen.

Usaid Bin Hudair und Abbad Bin Bischr gingen und erzählten: O Gesandter Allahs, die Juden haben dies und jenes erzählt. Sollen wir nicht lieber mit unseren Frauen Geschlechtsverkehr haben?

Da veränderte sich der Gesichtsausdruck des Gesandten Allahs so, dass wir dachten, er empfände gegen die beiden (etwas Böses).

Sie gingen und anschließend brachte man dem Gesandten Allahs ein Geschenk, etwas Milch. Er ﷺ, ließ die beiden suchen und gab ihnen dann zutrinken. Da stellten sie fest, dass er ihnen nicht böse war.

Muslim 302, Tirmidhi 2977, 2978, Abu Daud 258, 2165, Nasai 287, 367, Ibn Madscha 644

4 - باب المذني

Über die Präsemenflüssigkeit

303- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ وَ أَبُو مُعَاوِيَةَ وَ هُشَيْمٌ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنْ مُنْذِرِ بْنِ يَعْلَى وَ يَكْتَى أَبَا يَعْلَى عَنْ ابْنِ الْحَتَّافِ عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: كُنْتُ رَجُلًا مَدَّاءً وَ كُنْتُ اسْتَحْيِي أَنْ أَسْأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، لِمَكَانِ ابْنَتِهِ، فَأَمَرْتُ الْمُقْدَادَ بْنَ الْأَسْوَدِ. فَسَأَلَهُ فَقَالَ: «يَغْسِلُ ذَكَرَهُ. وَيَتَوَضَّأُ»
مسلم 303، بخاري 132، 178، نسائي 157

303. Ali berichtete: Ich war ein Mann, der oft Flüssigkeit (Sperma) sah, mich wegen der Stellung seiner Tochter* aber schämte, den Propheten ﷺ, zu befragen. Deshalb bat ich Al-Miqdad Bin Al-Aswad dies für mich zu tun. Er ﷺ, antwortete: „**Er soll sich das Glied waschen und (nur) die Gebetswaschung vornehmen.**“

Muslim 303, Buchari 132, 178, Nasai 157

*Da Fatima, die Frau Alis, die Tochter des Propheten war.

5 - باب غَسَلَ الْوَجْهَ وَالْيَدَيْنِ إِذَا اسْتَيْقَظَ مِنَ النَّوْمِ
Gesicht und Hände nach dem Schlafen waschen

حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَابْنُ كُرَيْبٍ قَالَا: حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ عَنْ سُفْيَانَ، عَنْ
سَلَمَةَ بْنِ كَهَيْلٍ عَنْ كُرَيْبٍ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ النَّبِيَّ قَامَ مِنَ اللَّيْلِ قَصَى
حَاجَتَهُ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، ثُمَّ نَامَ.

مسلم 304، 1788، 1794، 1796، 1797، بخاري 6316، ابو داود 5043، نسائي 1120،
ابن ماجه 508

304. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete, dass der Prophet ﷺ, einmal in der Nacht wach wurde, seine Notdurft verrichtete, sich dann Gesicht und Hände wusch und wieder schlafen ging.

Muslim 304, 1788, 1794, 1796, 1797, Buchari 6316, Abu Daud 5043, Nasai 1120, Ibn Madscha 508

6- باب جَوَازِ نَوْمِ الْجُنُبِ وَاسْتِحْبَابِ الْوُضُوءِ لَهُ وَعَسَلِ الْفَرْحِ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَأْكُلَ أَوْ يَشْرَبَ أَوْ يَتِمَّ أَوْ يَجَامِعَ

Die Erlaubnis, im *Dschanaba*-Zustand zu schlafen, doch die Gebetswaschung ist empfehlenswert, sowie das Geschlechtsteil zu waschen, wenn man essen, trinken, schlafen oder (erneut) Geschlechtsverkehr haben will

305- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ وَ مُحَمَّدُ بْنُ زُمَيْحٍ . قَالَ: أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ . ح وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ : حَدَّثَنَا لَيْثٌ عَنْ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ عَائِشَةَ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَتِمَّ ، وَهُوَ جُنُبٌ ، تَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ ، قَبْلَ أَنْ يَتِمَّ .

Muslim 305, Abu Daud 222, 223, Nasai 256, 257, 258, Ibn Madscha 584, 593

305. 'Aischa berichtete: Falls der Gesandte Allahs ﷺ schlafen wollte, jedoch im *Dschanaba*-(Zustand, nach dem Geschlechtsverkehr) war, vollzog er Wudu' (die Gebetswaschung) und legte sich dann schlafen.

Muslim 305, Abu Daud 222, 223, Nasai 256, 257, 258, Ibn Madscha 584, 593

306- وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ الْمُقَدَّمِيُّ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا يَحْيَى وَهُوَ ابْنُ سَعِيدٍ ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ . ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ ابْنُ نُمَيْرٍ ، وَاللَّفْظُ لَهُمَا قَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ : حَدَّثَنَا أَبِي . وَقَالَ أَبُو بَكْرٍ : حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ

قَالَ: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ عَنْ نَافِعٍ عَنِ ابْنِ عُمَرَ ، أَنَّ عُمَرَ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَيْرُقَدْ أَحَدُنَا وَهُوَ جُنُبٌ؟ قَالَ: «نَعَمْ. إِذَا تَوَضَّأَ».

مسلم 306، ترمذي 120، نسائي 259

306. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Umar (Bin Al-Chattab) fragte: O Gesandter Allahs! Ist es uns erlaubt, im *Dschanaba* (-Zustand) schlafen zu gehen? Er sagte: **„Ja, nachdem man die Gebetswaschung vollzogen.“**

Muslim 306, Tirmidhi 120, Nasai 259

وَحَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ يَحْيَى قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ دِينَارٍ عَنِ ابْنِ عُمَرَ ، قَالَ: ذَكَرَ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ لِرَسُولِ اللَّهِ أَنَّهُ تَوَضَّأَ جَنَابَةً مِنَ اللَّيْلِ. فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَوَضَّأَ، وَاعْسَلْ ذَكَرَكَ، ثُمَّ مَمْ».

مسلم 306 (...), بخاري 290، ابو داود 221، نسائي 260

306. (...) Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Umar Bin Al-Chattab erwähnte beim Gesandten Allahs, dass es vorkommt, dass er nachts im *Dschanaba* (-Zustand) ist. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: **„Vollziehe die Gebetswaschung, wasche dein Geschlechtsteil und gehe schlafen.“**

Muslim 306 (...), Buchari 290, Abu Daud 221, Nasai 260

308 مسلم، وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ: حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ غِيَاثٍ . ح وَحَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ: أَخْبَرَنَا ابْنُ أَبِي زَائِدَةَ . ح وَحَدَّثَنِي عَمْرُو التَّائِدِ وَابْنُ نُمَيْرٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا مَرْوَانُ بْنُ مُعَاوِيَةَ الْفَرَارِيُّ كُلُّهُمْ عَنْ عَاصِمٍ عَنْ أَبِي الْمُتَوَكِّلِ عَنْ

أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا أَتَى أَحَدَكُمْ أَهْلَهُ، ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يَعُودَ، فَلْيَتَوَضَّأْ». زَادَ أَبُو بَكْرٍ فِي حَدِيثِهِ: بَيْنَهُمَا وَضُوءًا. وَقَالَ: ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يَعُودَ.

308. Abu Hureira, berichtete folgende Aussage des Gesandten Allahs ﷺ: „Wenn jemand mit seiner Frau geschlafen hat und es dann erneut beabsichtigt, soll er (zuvor) eine Gebetswaschung vornehmen.“

Abu Bakr Bin Scheiba fügte hinzu: „...eine Gebetswaschung zwischendurch...“

7 - باب وَجوبِ الْغُسْلِ عَلَى الْمَرْأَةِ بِخُرُوجِ الْمَنِيِّ مِنْهَا

Pflicht der Gesamtwaschung für die Frau, wenn Flüssigkeit aus ihrem Geschlechtsteil austritt

311- حَدَّثَنَا عَبَّاسُ بْنُ الْوَلِيدِ: حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ : حَدَّثَنَا سَعِيدٌ عَنْ قَتَادَةَ أَنَّ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ حَدَّثَهُمْ أَنَّ أُمَّ سُلَيْمٍ، حَدَّثَتْ أَنَّهَا سَأَلَتْ نَبِيَّ اللَّهِ عَنِ الْمَرْأَةِ تَرَى فِي مَنَامِهَا مَا يَرَى الرَّجُلُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا رَأَتْ ذَلِكَ الْمَرْأَةُ فَلْتَتَوَضَّأْ» قَالَتْ أُمُّ سُلَيْمٍ: وَاسْتَحْيَيْتُ مِنْ ذَلِكَ. قَالَتْ: وَهَلْ يَكُونُ هَذَا؟ فَقَالَ نَبِيُّ اللَّهِ: «نَعَمْ، فَمِنْ أَيْنَ يَكُونُ الشُّبُهَةُ؟ إِنَّ مَاءَ الرَّجُلِ غَلِيظٌ أبيضٌ، وَمَاءُ الْمَرْأَةِ رَقِيْقٌ أَصْفَرٌ، فَمِنْ أَيْنَمَا عَلَا، أَوْ سَبَقَ، يَكُونُ مِنْهُ الشُّبُهَةُ».

مسلم 311، نسائي 195، 200، ابن ماجه 601

311. Umm Sulaim berichtete, dass sie den Propheten Allahs ﷺ, darüber befragte*, was die Frau im Traum so sehen kann wie der Mann.

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Wenn die Frau das gesehen hat, soll sie die *Ghusl* (Ganzwaschung) vollziehen.“**

Umm Sulaim sagte weiter: Ich schämte mich, als ich fragte: Und kann das (gemeint ist der weibliche Ejakulation) passieren?

Da antwortete der Prophet Allahs ﷺ: **„Ja! Wie kommt sonst die Ähnlichkeit (eines Kindes mit seiner Mutter) zustande?“**

Denn die Flüssigkeit des Mannes ist weiß und dick und die der Frau ist gelb und dünn¹⁰³. Welche von beiden

¹⁰³ Bis in die 1980er Jahre wurde die weibliche Ejakulation von der Wissenschaft ignoriert oder mit einem ‚spontanen Urinabgang als Folge eines durch den Orgasmus bedingten Kontrollverlustes über den Blasenschließmuskel‘ erklärt. Zeitgleich mit der Anerkennung der Existenz des G-Punktes durch die Arbeiten von Ladas, Whipple und Perry rückte auch die weibliche Ejakulation als Bestandteil der weiblichen Sexualität in das Bewusstsein der Mediziner, welche dann erstmals 1981 von F. Addiego und Kollegen¹ in einer Fallstudie nachgewiesen werden konnte.

die andere dominiert oder ihr zuvorkommt, nach dieser wird die Ähnlichkeit (des Kindes) sein.“

Muslim 311, Nasai 195, 200, Ibn Madscha 601

* sie meinte den unbewussten Orgasmus im Schlaf

313- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ : أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ زَيْنَبِ بِنْتِ أَبِي سَلَمَةَ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ ، قَالَتْ: جَاءَتْ أُمَّ سَلِيمٍ إِلَى النَّبِيِّ . فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ فَهَلْ عَلِمْنَا مِنْ عُسْطِ إِذَا اخْتَلَمَتْ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «نَعَمْ، إِذَا رَأَتْ الْمَاءَ» فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَتَحْتَلِمُ الْمَرْأَةُ؟ فَقَالَ: «تَرِيثُ يَدَاكِ، فِيمَ يُشْبِهُهَا وَلَدَهَا».

Muslim 313, بخاري 130, 282, 3328, 6091, 6121, ترمذي 122, ابن ماجه 600

313. Zaynab berichtete von ihrer Mutter Umm Salama, die sagte: Umm Sulaim kam zum Propheten ﷺ, und sagte: O Gesandter Allahs! Allah schämt Sich nicht vor der Wahrheit. Muss die Frau den *Ghusl* (Ganzwaschung) vollziehen, wenn sie im Traum zum Orgasmus kommt? Der Gesandte Allahs ﷺ, antwortete: „Ja, wenn sie die Flüssigkeit sieht.“ Umm Salama fragte:

O Gesandter Allahs, erlebt denn eine Frau (den Orgasmus) im Traum? Er antwortete: „Ja, wie kommt es sonst, dass ihr Kind ihr ähnelt?“

Muslim 313, Buchari 130, 282, 3328, 6091, Tirmidhi 122, Ibn Madscha 600

9 - باب صِفَةِ غُسْلِ الْجَنَابَةِ

Die rituelle Ganzwaschung (nach dem Geschlechtsverkehr oder Samenerguss)*

* *Dschunub* جُنُب, Substantiv *Dschanaba* جنابة: stellt den Zustand nach dem Geschlechtsverkehr oder einem Samenerguss dar, der einer rituellen Ganzwaschung, غُسْلُ الْجَنَابَةِ, bedarf.

316- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ : حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ ، قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ، إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، يَبْدَأُ فَيَغْسِلُ يَدَيْهِ، ثُمَّ يُفْرِغُ بِيَمِينِهِ عَلَى شِمَالِهِ، فَيَغْسِلُ فَرْجَهُ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وُضوءًا لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ فَيَأْخُذُ الْمَاءَ، فَيُدْخِلُ أَصَابِعَهُ فِي شَعْرِ رَأْسِهِ، حَتَّى إِذَا رَأَى أَنْ قَدْ اسْتَبْرَأَ، حَفَنَ عَلَى رَأْسِهِ ثَلَاثَ حَفَنَاتٍ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَى سَائِرِ جَسَدِهِ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ.

والحفة ملء الكفين جميعا

316. 'Aischa berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, (nach dem Geschlechtsverkehr) im *Dschanaba*-Zustand war und die Ganzwaschung vollzog, begann er mit seinen Händen. Dann goss er das Wasser mit der rechten Hand auf die linke. Anschließend wusch er seinen Genitalbereich. Schließlich vollzog er die Gebetswaschung. Dann nahm er das Wasser und fuhr mit seinen Fingern gründlich durch sein Haar, bis zum

Ansatz (Kopfhaut). Dann schöpfte er dreimal seine Hände voll Wasser und goss es sich über den Kopf. Anschließend goss er ausreichend Wasser über seinen ganzen Körper und wusch zuletzt seine Füße.

317- وَحَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ السَّعْدِيُّ، حَدَّثَنِي عَيْسَى بْنُ يُونُسَ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ حَدَّثَنِي خَالَتِي، مَيْمُونَةُ قَالَتْ أَدْنَيْتُ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عُسْلَاهُ مِنْ الْحَنَابَةِ فَعَسَلَ كَفَّيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا ثُمَّ أَدْخَلَ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ ثُمَّ أَفْرَعَهُ بِهِ عَلَى فَرْجِهِ وَعَسَلَهُ بِشِمَالِهِ ثُمَّ صَرَبَ بِشِمَالِهِ الْأَرْضَ فَذَلَكُمَا ذَلِكَ شَدِيدًا ثُمَّ تَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ ثُمَّ أَفْرَعَهُ عَلَى رَأْسِهِ ثَلَاثَ حَفَنَاتٍ مِلءَ كَفِّهِ ثُمَّ عَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ ثُمَّ تَنَحَّى عَنْ مَقَامِهِ ذَلِكَ فَعَسَلَ رِجْلَيْهِ ثُمَّ أَتَيْتُهُ بِالْمِندِيلِ فَرَدَّهُ.

Muslim 317, 767, بخاري 249, 257, 259, 260, 265, 266, 274, 276, 281, ترمذي 103, ابو داود 245, نسائي 253, 406, 416, 417, ابن ماجه

467

317. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Meine Tante Maymuna (mütterlicherseits und eine Frau des Propheten) berichtete mir: Ich näherte dem Gesandten Allahs ﷺ, *Ghusla* *.

Er wusch sich die Hände zwei- oder dreimal. Dann schöpfte er mit seiner Hand Wasser aus dem Gefäß und wusch seinen Genitalbereich mit der linken Hand; schließlich rieb er mit seiner Hand über den Boden.

Dann vollzog er die (normale) Gebetswaschung. Anschließend goss er drei Händevoll Wasser über seinen Kopf und wusch dann seinen ganzen Körper. Schließlich trat er von seiner Stelle etwas zurück und wusch sich seine Füße.

Dann brachte ich ihm ein Handtuch, welches er zurückwies.

Muslim 317, 767, Buchari 249, 257, 259, 260, 265, 266, 274, 276, 281, Tirmidhi 103, Abu Daud 245, Nasai 253, 406, 416, 417, Ibn Madscha 467

* Das Wasser für die Ganzwaschung

10 - باب الْقَدْرِ الْمُسْتَحَبِّ مِنَ الْمَاءِ فِي غُسْلِ الْجَنَابَةِ وَغُسْلِ الرَّجُلِ وَالْمَرْأَةِ فِي إِتَاءِ وَاحِدٍ فِي حَالَةِ وَاحِدَةٍ وَغُسْلِ أَحَدِهِمَا بِفَضْلِ الْآخَرِ

Wassermenge für *Ghusl* im *Dschanaba* und *Ghusl* der

Eheleute

322- وحدثنا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ جَمِيعاً عَنِ ابْنِ عُيَيْنَةَ . قَالَ قُتَيْبَةُ : حَدَّثَنَا سُفْيَانُ عَنْ عَمْرِو عَنْ أَبِي الشَّعَثَاءِ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ ، قَالَ : أَخْبَرْتَنِي مَيْمُونَةُ ، أُمُّهَا كَانَتْ تَغْتَسِلُ ، هِيَ وَالنَّبِيُّ ، فِي إِتَاءِ وَاحِدٍ .
مسلم 322، ترمذي 62، نسائي 236، ابن ماجه 377

322. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Maymuna (seine Tante, die Frau des Propheten) berichtete mir, dass sie mit dem Propheten die Ganzwaschung aus demselben Wasserbehälter vornahm.

Muslim 322, Tirmidhi 62, Nasai 236, Ibn Madscha 377

323- وحدثنا إِسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ وَ مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ قَالَ إِسْحَاقُ : أَخْبَرَنَا . وَقَالَ ابْنُ حَاتِمٍ : حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ : أَخْبَرَنِي عَمْرُو بْنُ دِينَارٍ ، قَالَ : - أَكْبَرُ عَلَيَّ ، وَالَّذِي يَخْطُرُ عَلَى بَالِي - أَنَّ أَبَا الشَّعَثَاءِ أَخْبَرَنِي أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ أَخْبَرَهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ يَغْتَسِلُ بِفَضْلِ مَيْمُونَةَ .
مسلم 323، بخاري 253

323. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sich mit dem verbliebenen Wasser von Maymuna wusch.

Muslim 323, Buchari 253

324- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى: حَدَّثَنَا مُعَاذُ بْنُ هِشَامٍ . قَالَ: حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ. حَدَّثَنَا أَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَنَّ زَيْنَبَ بِنْتَ أُمِّ سَلَمَةَ حَدَّثَتْهُ أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ، حَدَّثَتْهَا قَالَتْ: كَانَتْ هِيَ وَرَسُولُ اللَّهِ يَغْتَسِلَانِ فِي الْإِنَاءِ الْوَّاحِدِ مِنَ الْجَنَابَةِ.

مسلم 324، بخاري 322، 1929، ابن ماجه 380

324. Zaynab berichtete, dass ihre Mutter Umm Salama رضي الله عنها sagte, dass sie und der Gesandte Allahs ﷺ pflegten, die Ganzwaschung aus demselben Wasserbehälter zu vollziehen.

Muslim 324, Buchari 322, Ibn Madscha 380

12 - باب حُكْمِ صَفَائِرِ الْمُغْتَسِلَةِ

Das geflochtene Haar (der Frau) bezüglich der Ganzwaschung

330- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ عَمْرُو النَّاقِدُ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ وَ ابْنُ أَبِي عُمَرَ كُلُّهُمْ عَنْ ابْنِ عَيْنَةَ . قَالَ إِسْحَاقُ: أَخْبَرَنَا شَفِيانٌ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ مُوسَى عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ الْمُقْبَرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَافِعٍ مَوْلَى أُمِّ سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، قَالَتْ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنِّي امْرَأَةٌ أَشَدُّ صَفَرَ رَأْسِي، فَأَتَّقُضُهُ لِيُغْسَلَ الْجَنَابَةَ؟ قَالَ: «لَا. إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتِي عَلَى رَأْسِكَ ثَلَاثَ حَثِيَّاتٍ، ثُمَّ تُقْبِضِينَ عَلَيْكَ الْمَاءَ فَتَطْهُرِينَ».

Muslim 330, Tirmidhi 105, Abu Daud 251, Nasai 241, Ibn Madscha 603
قوله - صلى الله عليه وسلم: - تحتي على رأسك ثلاث حثيات هي بمعنى الحفنات في الرواية الأخرى، والحفنة ملء الكفين من أي شيء كان

330. Umm Salama berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, ich bin eine Frau, die ihre Haare flechtet. Soll ich sie lösen, wenn ich die Ganzwaschung (nach dem Geschlechtsverkehr) vollziehe. Er antwortete: „Nein, es ist ausreichend, dreimal zwei Handvoll Wasser über deinen Kopf zu gießen. Anschließend gießt du Wasser über deinen ganzen Körper, um rein zu werden.“

Muslim 330, Tirmidhi 105, Abu Daud 251, Nasai 241, Ibn Madscha 603

331- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَ أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ جَمِيعاً عَنْ ابْنِ عَلِيَّةَ قَالَ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيَّةَ عَنْ أَيُّوبَ عَنْ أَبِي الرَّبِيعِ عَنْ عُبَيْدِ بْنِ عُمَيْرٍ، قَالَ بَلَغَ عَائِشَةَ أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو يَأْمُرُ النِّسَاءَ، إِذَا اغْتَسَلْنَ، أَنْ يَنْقُضْنَ رُؤُوسَهُنَّ. فَقَالَتْ: يَا عَجَباً لِابْنِ عَمْرٍو هَذَا! يَأْمُرُ النِّسَاءَ، إِذَا اغْتَسَلْنَ، أَنْ يَنْقُضْنَ رُؤُوسَهُنَّ. أَفَلَا يَأْمُرُهُنَّ أَنْ يَحْلِقْنَ رُؤُوسَهُنَّ! لَقَدْ كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ. وَلَا أَزِيدُ عَلَى أَنْ أُفْرِغَ عَلَى رَأْسِي ثَلَاثَ إِفْرَاعَاتٍ.

مسلم 331، نسائي 414، ابن ماجه 604

331. Ubaid Bin Umair berichtete: Aischa erfuhr, dass Abdullah Bin Amr den Frauen für die Ganzwaschung befahl, ihr geflochtenes Haar zu lösen.

Sie sagte: Wie merkwürdig ist dieser Ibn Amr. Er befiehlt Frauen, ihr geflochtenes Haar zu lösen, wenn sie die Gebetswaschung vollziehen.

Befiehlt er ihnen nicht auch, dass sie ihre Köpfe rasieren? Denn der Gesandte Allahs ﷺ und ich vollzogen unsere Ganzwaschung aus einem Wasserbehälter. Ich habe nichts weiter gemacht, als dreimal Wasser über meinen Kopf zu gießen.

Muslim 331, Nasai 414, Ibn Madscha 604

13 - باب استِحْبَابِ اسْتِعْمَالِ الْمُغْتَسِلَةِ مِنَ الْحَيْضِ فِرْصَةً مِنْ مِسْكِ فِي
مَوْضِعِ الدَّمِ

Die Pflege nach der Menstruation und dem *Ghusl* mit
Moschus

332- حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ مُحَمَّدٍ النَّاقِدُ وَابْنُ أَبِي عُمَرَ جَمِيعًا عَنِ ابْنِ عُيَيْنَةَ، قَالَ
عَمْرُو: حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ صَفِيَّةَ عَنْ أُمِّهِ عَنِ عَائِشَةَ،
قَالَتْ: سَأَلَتِ امْرَأَةً التَّيِّ: كَيْفَ تَغْتَسِلُ مِنْ حَيْضَتِهَا؟ قَالَ: فَذَكَرْتُ أَنَّهُ عَلَّمَهَا
كَيْفَ تَغْتَسِلُ. ثُمَّ تَأْخُذُ فِرْصَةً مِنْ مِسْكِ فَتَطَهَّرُ بِهَا. قَالَتْ: كَيْفَ أَتَطَهَّرُ بِهَا؟
قَالَ: «تَطَهَّرِي بِهَا. سُبْحَانَ اللَّهِ» وَاسْتَتَرَ (وَأَشَارَ لَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ بِيَدِهِ
عَلَى وَجْهِهِ) قَالَ قَالَتْ عَائِشَةُ: وَاجْتَدَيْتُهَا إِلَيَّ وَعَرَفْتُ مَا أَرَادَ التَّيِّ. فَقُلْتُ
تَتَّبِعِي بِهَا أَثَرِ الدَّمِ. وَقَالَ ابْنُ أَبِي عُمَرَ فِي رِوَايَتِهِ: فَقُلْتُ: تَتَّبِعِي بِهَا آثَارَ الدَّمِ.
مسلم 332, بخاري 314, 315, 7357, نسائي 251, 425

332. Aischa berichtete: Eine Frau fragte den Propheten ﷺ, wie sie ihre Ganzwaschung nach der Monatsregel vollziehen solle. Er erklärte es ihr (und auch,) sich anschließend mit einem Stück Stoff, das mit Moschus benetzt ist, zu reinigen.

Sie fragte (erenut): Wie reinige ich mich?

Da antwortete er: „**Reinige dich damit, Gepriesen sei Allah!**“ und verdeckte sich das Gesicht. - Sufyan (einer der Überlieferer) verbarg sein Gesicht mit seinen Händen (, die Scham des Propheten damit andeutend).

‘Aischa sagte: Ich verstand, was der Prophet gemeint hatte, zog sie zu mir und sagte ihr: Du streichst damit über die Stellen, die mit dem Blut in Verbindung waren. Muslim 332, Buchari 314, 315, 7357, Nasai 251, 425

332- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ ابْنُ بَشَّارٍ قَالَ ابْنُ الْمُثَنَّى : حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ : حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ الْمُهَاجِرِ قَالَ: سَمِعْتُ صَفِيَّةَ تُحَدِّثُ عَنْ عَائِشَةَ أَنَّ أَسْمَاءَ، سَأَلَتِ النَّبِيَّ عَنْ غُسْلِ الْمَحِيضِ؟ فَقَالَ: «تَأْخُذُ إِخْدَاكُنْ مَاءَهَا وَسِدْرَتَهَا فَتَطْلُهُرُ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَذْلُكُهُ ذَلِكَ سَدِيدًا، حَتَّى تَبْلُغَ شُؤُونَ رَأْسِهَا، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَيْهَا الْمَاءَ، ثُمَّ تَأْخُذُ فِرْصَةَ مُمْسِكَةٍ فَتَطْلُهُرُ بِهَا» فَقَالَتْ أَسْمَاءُ: وَكَيْفَ تَطْهَرُ بِهَا؟ فَقَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ تَطْهَرِينَ بِهَا» فَقَالَتْ عَائِشَةُ (كَأَنَّمَا تُخْفِي ذَلِكَ) تَتَّبِعِينَ أَثَرَ الدَّمِ، وَسَأَلْتُهُ عَنْ غُسْلِ الْجَنَابَةِ؟ فَقَالَ: «تَأْخُذُ مَاءً فَتَطْلُهُرُ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ، أَوْ تَبْلُغُ الطُّهُورَ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَذْلُكُهُ، حَتَّى تَبْلُغَ شُؤُونَ رَأْسِهَا، ثُمَّ تُفِيضُ عَلَيْهَا الْمَاءَ» فَقَالَتْ عَائِشَةُ: نَعَمْ الْبِنَاءُ نِسَاءُ الْأَنْصَارِ لَمْ يَكُنْ يَمْتَعُهُنَّ الْحَيَاءُ أَنْ يَتَفَقَّهْنَ فِي الدِّينِ.

332 (...) Muslim, بخاري 314, 315, ابن ماجه 642

332 (...) Safiyya hörte von Aischa, die berichtete: Asma befragte den Gesandten über die Ganzwaschung nach der Menstruation. Er sagte: „Die Frau verwendet Wasser und ihr *Sidr* (ein Reinigungsmittel) und vollzieht ihre Ganzwaschung gründlich. Dann gießt sie sich Wasser über den Kopf und wäscht ihre Haare gründlich, bis zu

den Wurzeln. Anschließend gießt sie Wasser über ihren ganzen Körper.

Danach nimmt sie ein Stück Stoff (Lappen o.Ä.) mit Moschus darauf und reinigt sich (nochmals an den entsprechenden Stellen) damit.“

Asma fragte, wie sie sich damit reinigen solle? Er sagte: „Gepriesen sei Allah! Einfach damit reinigen!“

Aischa sagte ihr daraufhin: Du streichst damit über die Stellen, die mit dem Blut in Verbindung waren).

Im Anschluss fragte sie, wie sie die Ganzwaschung (nach dem Geschlechtsverkehr) vollziehen solle.

Er antwortete: „**Sie nimmt das Wasser und reinigt sich gründlich damit. Dann gießt sie sich Wasser über den Kopf und wäscht ihre Haare gründlich, bis zu den Wurzeln. Anschließend gießt sie Wasser über ihren ganzen Körper.**“

Aischa sagte: Welch gute Frauen waren die *Ansar** Frauen. Haya' (die Scham) hinderte sie nicht daran, sich Wissen in der Religion anzueignen.

* *Ansar* waren die medinensischen Helfer und Unterstützer des Propheten, als dieser mit seinen Anhängern von Mekka auswanderte und sie von ihnen in Medina aufgenommen wurden.

Muslim 332, Buchari 314, 315, 316, Ibn Madscha 642

14 - باب الْمُسْتَحَاضَةِ وَغُسْلِهَا وَصَلَاتِهَا

Die Ganzwaschung und das Gebet der menstruierenden Frau

333- وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ أَبُو كُرَيْبٍ . قَالَ: حَدَّثَنَا وَكِيعٌ عَنْ هِشَامِ بْنِ عُرْوَةَ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ عَائِشَةَ ، قَالَتْ: جَاءَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ إِلَى النَّبِيِّ ، فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنِّي امْرَأَةٌ أُسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهَرُ ، أَفَادَعُ الصَّلَاةَ؟ فَقَالَ: „لَا، إِنَّمَا ذَلِكَ عِزْقٌ وَلَيْسَ بِالْحَيْضَةِ ، فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةَ فَدَعِيَ الصَّلَاةَ ، فَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاعْسَلِي عَنْكَ الدَّمَ وَصَلِّي“ .

مسلم 333، بخاري 228، ترمذي 125، نسائي 357، ابن ماجه 621

338. Aischa berichtete: Fatima Bint Abi Hubaisch kam zum Propheten ﷺ, und sagte: O Gesandter Allahs, ich bin eine Frau, die, wenn sie ihre Monatsregel bekommt, einfach nicht rein wird. Muss ich das Gebet unterlassen? Er antwortete: „**Nein, das ist nur eine Ader und keine Monatsregel. Wenn die Monatsregel auftritt, verrichtest du das Gebet nicht, und wenn die (normale Blutungszeit) vorüber ist, dann reinige dich vom Blut und verrichte dein Gebet.**“

Muslim 333, Buchari 228, Tirmidhi 125, Nasai 357, Ibn Madscha 621

15 - باب وَجُوبِ قَضَاءِ الصَّوْمِ عَلَى الْعَائِضِ نُونَ الصَّلَاةِ

Die Pflicht der Frau, die, aufgrund der Menstruation, versäumten Fastentage, nachzuholen, jedoch nicht die Gebete

335 - حَدَّثَنَا أَبُو الرَّبِيعِ الرَّهْرَانِيُّ: حَدَّثَنَا حَمَّادٌ عَنْ أَيُّوبَ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ عَنْ مُعَاذَةَ ح وَحَدَّثَنَا حَمَّادٌ عَنْ يَزِيدَ الرَّشِكِ عَنْ مُعَاذَةَ : أَنَّ امْرَأَةً سَأَلَتْ عَائِشَةَ ، فَقَالَتْ: أَتَقْضِي إِحْدَانَا الصَّلَاةَ أَيَّامَ مَحِيضِهَا؟ فَقَالَتْ عَائِشَةُ: أَحْرُورِيَّةٌ* أَنتِ؟ قَدْ كَانَتْ إِحْدَانًا تَحِيضُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ، ثُمَّ لَا تُؤْمَرُ بِقَضَاءِ. مسلم 335، بخاري 321، ترمذي 130، ابو داود 262، 263، نسائي 380، 2317، ابن ماجه 631

*النووي: قولها: (أحْرُورِيَّةٌ أَنتِ) هو بفتح الحاء المهملة وضم الراء الأولى وهي نسبة إلى حروراء، وهي قرية بقرب الكوفة قال السمعاني: هو موضع على ميلين من الكوفة، كان أول اجتماع الخوارج به. قال الهروي: تعاقدوا في هذه القرية فنسبوا إليها. فمعنى قول عائشة رضي الله عنها إن طائفة من الخوارج يوجبون على الحائض قضاء الصلاة الفائتة في زمن الحيض، وهو خلاف إجماع المسلمين، وهذا الاستفهام الذي استفهمته عائشة هو استفهام إنكار أي هذه طريقة الحرورية، وبئس الطريقة .

335. Muatha berichtete: Eine Frau fragte Aischa: Müssen wirdie Gebete, welche während der Monatsregel ausfallen, nachholen? Aischa fragte: Bist du denn aus Ha-

rura*? Wenn eine von uns in der Zeit des Gesandten Allahs ﷺ, die Monatsregel hatte, wurde sie nicht angewiesen, sie nachzuholen.

Muslim 335, Buchari 321, Tirmidhi 130, Abu Daud, 262, 263, Nasai 380, 2317, Ibn Madscha 631

* An-Nawawi: Harura ist ein Dorf in der Nähe der Stadt Kufa im heutigen Irak. Assam'ani sagte: Dort ist ein Ort, zwei Meilen von Kufa entfernt.

Die Charidschiten hatten sich zum ersten Mal dort versammelt. Al-Harwi sagte: Sie versammelten sich damals in diesem Dorf, wonach sie benannt wurden. Aischa meinte, dass einige dieser Charidschiten der Überzeugung waren, dass eine menstruierende Frau, die während der Menstruation versäumten Gebete nachzuholen hat.

Das widerspricht der Übereinstimmung der muslimischen Gelehrten.

Durch ihre Frage bezüglich der Harura brachte Aischa ihre Ablehnung zum Ausdruck.

16 - باب تَسْتُرِ الْمُغْتَسِلِ بِثَوْبٍ وَتَحْوِهِ

Das Bedecken bei der Ganzwaschung (im Freien)

336- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ أَبِي التَّضَرِّ، أَنَّ أَبَا مَرْةَ، مَوْلَى أُمِّ هَانِيٍّ بِنْتِ أَبِي طَالِبٍ أَخْبَرَهُ أَنَّهٗ، سَمِعَ أُمَّ هَانِيٍّ بِنْتَ أَبِي طَالِبٍ، تَقُولُ ذَهَبْتُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَامَ الْفَتْحِ فَوَجَدْتُهُ يَغْتَسِلُ. وَفَاطِمَةُ ابْنَتُهُ تَسْتُرُهُ بِثَوْبٍ .

مسلم 336، بخاري 280، 357، 3171، 6158، ترمذي 2734، 1579، نسائي 225، ابن ماجه 465

336. Umm Hani', die Tochter Abu Talibs, berichtete: Im Jahr der Befreiung Mekkas ging ich zum Gesandten Allahs ﷺ während er dabei war die Ganzwaschung zu vollziehen und Fatima (seine Tochter) ihn mit einem Gewand (vor den Blicken) schützte.

Muslim 336, Buchari 280, 357, 3171, 6158, Tirmidhi 2734, 1579, Nasai 225, Ibn Madscha 465

(...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُوحٍ بْنِ الْمُهَاجِرِ، أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي هِنْدٍ، أَنَّ أَبَا مَرْةَ، مَوْلَى عَقِيلٍ حَدَّثَهُ أَنَّ أُمَّ هَانِيٍّ بِنْتَ أَبِي طَالِبٍ حَدَّثَتْهُ أَنَّهٗ، لَمَّا كَانَ عَامَ الْفَتْحِ أَتَتْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ بِأَعْلَى مَكَّةَ . قَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى عُسَيْهِ فَسَتَرَتْ عَلَيْهِ فَاطِمَةُ ثُمَّ أَخَذَتْ ثَوْبَهُ فَالتَحَفَ بِهِ ثُمَّ صَلَّى ثَمَانَ رَكَعَاتٍ سُبْحَةَ الصُّحَى .

336. (...) Umm Hani', die Tochter Abu Talibs berichtete: Im Jahr der Befreiung Mekkas befand sich der Gesandte Allahs ﷺ einmal im oberen Teil Mekkas und verrichtete seine Ganzwaschung, wobei (seine Tochter) Fatima ihn (mit einem Gewand) bedeckte. Anschließend nahm er sein Gewand, wickelte es sich um und betete dann acht *Raka'a* (Gebetseinheiten) zum *Dhuha*-Gebet.

337- حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ، أَخْبَرَنَا مُوسَى الْقَارِي، حَدَّثَنَا زَائِدَةُ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ سَالِمِ بْنِ أَبِي الْجَعْدِ، عَنْ كُرَيْبٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنْ مَيْمُونَةَ، قَالَتْ وَضَعْتُ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَاءً وَسَتَرْتُهُ فَأَعْتَسَلَ
 مسلم 317, 337, 767, بخاري 249, 257, 259, 260, 265, 266, 274, 276, 281,
 ترمذي 103, ابو داود 245, نسائي 253, 406, 416, 417, ابن ماجه 467

337. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete von Maymuna (seiner Tante mütterlicherseits), die sagte: Ich brachte dem Propheten ﷺ Wasser* und bedeckte ihn (vor den Blicken), damit er die Ganzwaschung vollzog.

Muslim 317, 337, 767, Buchari 249, 257, 259, 260, 265, 266, 274, 276, 281, Tirmidhi 103, Abu Daus 245, Nasai 253, 406, 416, 417, Ibn Madscha 467

* Wasser für die Ganzwaschung aus dem *Dschanaba*-Zustand

17 - باب تحريم النظر إلى العورات

Das Verbot die Schamteile anderer zu sehen

338- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ : حَدَّثَنَا زَيْدُ بْنُ الْحُبَابِ عَنِ الصَّحَّاحِ بْنِ عَثْمَانَ قَالَ: أَخْبَرَنِي زَيْدُ بْنُ أَسْلَمَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ : «لَا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إِلَى عَوْرَةِ الرَّجُلِ وَلَا الْمَرْأَةُ إِلَى عَوْرَةِ الْمَرْأَةِ، وَلَا يُنْضِي الرَّجُلُ إِلَى الرَّجُلِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، وَلَا تُنْضِي الْمَرْأَةُ إِلَى الْمَرْأَةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ».

مسلم 338، ترمذي 2793، ابو داود 4018، ابن ماجه 661

338. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ein Mann darf nicht die Schamteile eines Mannes sehen, und eine Frau darf auch nicht die Schamteile einer anderen Frau sehen. Ebenso schläft ein Mann nicht mit einem anderen Mann unter der gleichen Decke, und auch nicht eine Frau mit einer anderen Frau unter der gleichen Decke.“

Muslim 338, Tirmidhi 2793, Abu Daud 4018, Ibn Madscha 661

18 - باب جواز الإغتسال عرياناً في الخلوّة

Die Erlaubnis, die Ganzwaschung unbedeckt zu verrichten,
wenn man nicht beobachtet wird

339- وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ: حَدَّثَنَا مَعْمَرٌ عَنْ هَمَّامِ بْنِ مُنَبِّهٍ قَالَ: هَذَا مَا حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ ، عَنْ مُحَمَّدِ رَسُولِ اللَّهِ. فَذَكَرَ أَحَادِيثَ

مِنْهَا، وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ يَغْتَسِلُونَ غُرَاءً، يَنْظُرُ بَعْضُهُمْ إِلَى سَوْأَةِ* بَعْضٍ وَكَانَ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ يَغْتَسِلُ وَحْدَهُ، فَقَالُوا: وَاللَّهِ مَا يَمْتَنِعُ مُوسَى أَنْ يَغْتَسِلَ مَعَنَا إِلَّا أَنَّهُ آذَرَ**، قَالَ فَذَهَبَ مَرَّةً يَغْتَسِلُ، فَوَضَعَ ثَوْبَهُ عَلَى حَجَرٍ فَفَرَّ الْحَجَرُ بِثَوْبِهِ، قَالَ فَجَمَعَ مُوسَى يَأْتِرُهُ يَهُولُ: ثَوْبِي حَجَرٌ، ثَوْبِي حَجَرٌ حَتَّى نَظَرْتُ بَنُو إِسْرَائِيلَ إِلَى سَوْأَةِ مُوسَى. قَالُوا: وَاللَّهِ مَا بِمُوسَى مِنْ بَأْسٍ، فَقَامَ الْحَجَرُ حَتَّى نُظِرَ إِلَيْهِ. قَالَ فَأَخَذَ ثَوْبَهُ فَطَفِقَ بِالْحَجَرِ ضَرْبًا». قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: وَاللَّهِ إِنَّهُ بِالْحَجَرِ نَدَبٌ سِتَّةٌ أَوْ سَبْعَةٌ، ضَرَبَ مُوسَى بِالْحَجَرِ.

مسلم 339, 6146, 6146. بخاري 278

النووي: *السوأة هي العورة سميت بذلك لأنه يسوء صاحبها كشفها، والله أعلم.
**قوله: "إنه آذر" هو بهمة مدودة ثم دال مائلة مفتوحة ثم راء مخففتين قال أهل اللغة: هو عظيم الخسيتين

قوله: إنه بالحجر ندب هو بفتح النون والدال وهو الأثر

339. Hammam Bin Munabih berichtete: Abu Hureira berichtete uns von Muhammad, dem Gesandten Allahs ﷺ, einige Ahadith; darunter folgender Bericht:

Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Die Kinder Israels wuschen sich nackt, während die einen die Schamteile der anderen sahen. Moses, Friede sei mit ihm, jedoch wusch sich alleine.

Die Kinder Israels sagten: Bei Allah, Moses hält nichts anderes davon ab, sich mit uns zusammen zu waschen, als dass er große Hoden haben muss!

Einmal beabsichtigte Moses, sich zu waschen und legte sein Gewand auf einen Stein, welcher damit sogleich davonlief. Moses verfolgte ihn und rief: Mein Gewand, o du Stein! Mein Gewand, o du Stein! Bis die Kinder Israels die Schamteile Moses sehen konnten.

Da sagten sie: Bei Allah, Moses hat keinen Schaden. Der Stein war so platziert, dass man Moses sehen konnte. Er nahm sein Gewand und schlug auf den Stein ein.“

Muslim 339, 6146, Buchari 278

Abu Hureira berichtet weiter: Bei Allah, Moses hinterließ auf dem Stein sechs oder sieben Spuren von seinen Schlägen.

19 - باب الإعتناء بِحِفْظِ الْعَوْرَةِ

Auf das Bedecken der Schamteile achten

340- وحدثنا إسحاق بن إبراهيم الحنظلي و محمد بن حاتم بن ميمون جميعاً عن محمد بن بكر. قال: أخبرنا ابن جريج. ح وحدثني إسحاق بن منصور و محمد بن رافع . واللفظ لهما. قال إسحاق: أخبرنا وقال ابن رافع: حدثنا عبد الرزاق أخبرنا ابن جريج: أخبرني عمرو بن دينار: أنه سمع عن جابر بن عبد الله ، يقول: لما نبئت الكعبة ذهب النبي وعباس يتقلان حجارة. فقال العباس للنبي: اجعل إزارك على عاتقك، من الحجارة. ففعل، فخر إلى الأرض، وطمحت عيناه إلى السماء، ثم قام فقال: «إزاري، إزاري» فشد عليه إزاره. قال ابن رافع في روايته: على رقتك. ولم يقل: على عاتقك.

مسلم 340، بخاري 1582، 3829

340. Dschabir Bin Abdullah berichtete: Als die Ka'ba (wieder)errichtet wurde, gingen der Prophet ﷺ, und (sein Onkel) Abbas los, um Steine zu transportieren. Abbas sagte zum Propheten ﷺ: Lege deinen *Izar* (Hüfttuch) wegen der Steine über deine Schulter. Er tat dies, fiel jedoch dabei zu Boden und blickte zum Himmel. Dann sprang er auf und rief: „*Izari, Izari* - mein Hüfttuch, mein Hüfttuch!“ und band ihn wieder fest um.

Muslim 340, Buchari 1582, 3829

341- حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ يَحْيَى الْأَمَوِيُّ، حَدَّثَنِي أَبِي، حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ حَكِيمٍ بْنِ عَبَّادِ بْنِ حُنَيْفِ الْأَنْصَارِيِّ، أَخْبَرَنِي أَبُو أَمَامَةَ بْنُ سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ، عَنِ الْمُسَوَّرِ بْنِ مَحْرَمَةَ، قَالَ أَقْبَلْتُ بِحَجَرٍ أَجْمَلُهُ ثَقِيلٌ وَعَلَى إِزَارٍ خَفِيفٍ - قَالَ - فَأَنْحَلْتُ إِزَارِي وَمَعِيَ الْحَجَرُ لَمْ أَسْتَطِعْ أَنْ أَضَعَهُ حَتَّى بَلَغْتُ بِهِ إِلَى مَوْضِعِهِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "ارْجِعْ إِلَى ثَوْبِكَ فَخُذْهُ وَلَا تَمْشُوا عُرَاةً"

مسلم 341، ابو داود 4016

341. Miswar Bin Machrama berichtete: Ich trug einen schweren Stein und hatte dabei einen dünnen *Izar* (Hüfttuch) an. Während ich den Stein trug, löste sich mein *Izar*, doch ich konnte den Stein nicht absetzen, bis ich ihn an seine (entsprechende) Stelle gebracht hatte. Da sagte der Gesandte Allahs ﷺ: „**Kehre zu deinem *Izar* zurück, zieh ihn wieder an und lauf nicht nackt herum.**“

Muslim 341, Abu Daud 4016

26 - باب الدليل على أن من تيقن الطهارة ثم شك في الحدّث فله أن يصلّي
بطهارته تلك

Wer sich seiner rituellen Reinigung sicher ist, dann aber wegen Hadath (Winde) zweifelt, darf sein Gebet verrichten

361- وحدثني عمرو التافد و زهير بن حزب . ح وحدثنا أبو بكر بن أبي شينة جميعاً عن ابن عيينة قال عمرو : حدثنا سفیان بن عيينة عن الزهري عن سعيد و عبّاد بن نعيم عن عمه: شكى إلى النبي: الرجل، يُحْتَلُّ إليه أنه يجد الشيء في الصلاة؟ قال: «لا ينصرف حتى يسمع صوتاً، أو يجد ريحاً». قال: أبو بكر و زهير بن حزب في روايتهما: هو عبد الله بن زيد.

Muslim 362, بخاري 137, 775, 2056, ابو داود 176, نسائي 160, ابن ماجه 513
361. Abdullah Bin Zaid berichtete: Vor dem Gesandten Allahs ﷺ, klagte einmal ein Mann, dass es einem Mann vorkomme, als hätte er während des Gebets etwas (*Hadath*) gemerkt. Er sagte: „Derjenige soll es (das Gebet) nicht unterbrechen, bis er ein Geräusch hört oder Wind empfindet.“

Muslim 361, Buchari 137, 775, 2056, Abu Daud 176, Nasai 160, Ibn Madscha 513

362- وحدثني زهير بن حزب، حدثنا جرير، عن سهيل، عن أبيه، عن أبي هريرة، قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم "إذا وجد أحدكم في بطنه شيئاً فأشكل عليه أخرج منه شيء أم لا فلا يخرجه من المسجد حتى يسمع صوتاً أو يجد ريحاً".

362. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wenn jemand etwas in seinem Bauch wahrnimmt, sich jedoch unsicher ist, ob etwas (Luft aus dem Darm) entwichen ist oder nicht, der soll die *Masdschid* (Moschee, oder seine Gebetsstelle) nicht verlassen, bis er ein Geräusch oder Wind wahrgenommen hat.“

27 - باب طهارة جلود الميتة بالديباغ

Die Reinheit des verendeten Tieres durch Gerben

363- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَ أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . وَ عَمْرُو النَّاقِدُ وَ ابْنُ أَبِي عُمَرَ جَمِيعاً عَنْ ابْنِ عُيَيْنَةَ قَالَ يَحْيَى : أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ عَنِ الرَّهْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ ، قَالَ : تَصَدَّقْ عَلَى مَوْلَاةٍ لِمَيْمُونَةَ بِشَاةٍ ، فَمَاتَتْ ، فَمَرَّ بِهَا رَسُولُ اللَّهِ فَقَالَ : «هَلَّا أَحَدْتُمْ إِيَّاهَا ، فَدَبَعْتُمُوهَا ، فَانْتَفَعْتُمْ بِهَا؟» فَقَالُوا : إِنَّهَا مَيْتَةٌ . فَقَالَ : «إِنَّمَا حُرِّمَ أَكْلُهَا» . قَالَ أَبُو بَكْرٍ وَ ابْنُ عُمَرَ فِي حَدِيثِهِمَا : عَنْ مَيْمُونَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا .

مسلم 363، بخاري 1492، 2221، 5531، ابو داود 4120، 4121، نسائي 4246، 4247

363. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Als Almosen wurde der Dienerin von Maymuna ein Schaf geschenkt. Als das Schaf tot war und der Gesandte Allahs ﷺ, vorbeiging, sagte er: „Wenn ihr doch nur die Haut nehmen und es gerben lassen würdet, um daraus Nutzen zu ziehen!“

Man erwiderte: Es ist doch ein totes Schaf! Er sagte:
„Nur davon zu essen, ist nicht erlaubt.“

Muslim 363, Buchari 1492, 2221, 5531, Abu Daud 4120, 4121, Nasai 4246, 4247

366- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى : أَخْبَرَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ بِلَالٍ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ أَنَّ
عَبْدَ الرَّحْمَنِ بْنَ وَعَلَةَ أَخْبَرَهُ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
يَقُولُ: «إِذَا دُبِغَ الْإِهَابُ فَقَدْ طَهَّرُ».

Muslim 366, Tirmidhi 1728, Abu Daud 4123, Nasai 4252, 4253, Ibn Madscha 3609

366. Abdullah Bin Abbas رضي الله عنهما berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: **„Wenn die Haut (des Tieres) gegerbt wird, ist es rein.“**

Muslim 366, Tirmidhi 1728, Abu Daud 4123, Nasai 4252, 4253, Ibn Madscha 3609

28 - باب التَّيْمُمِ

At-Tayammum - die rituelle Reinigung mit Erde

367 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى . قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ
الْقَاسِمِ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَائِشَةَ ، أَنَّهَا قَالَتْ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ فِي بَعْضِ
أَسْفَارِهِ، حَتَّى إِذَا كُنَّا بِالْبَيْدَاءِ (أَوْ بِدَاتِ الْجَيْشِ) انْقَطَعَ عَقْدُ لِي، فَأَقَامَ رَسُولُ

الله على التماسه،¹⁰⁴ وأقام الناس معه، ولَبَسُوا عَلَى مَاءٍ، وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، فَأَتَى النَّاسُ إِلَى أَبِي بَكْرٍ فَقَالُوا: أَلَا تَرَى إِلَى مَا صَنَعَتْ عَائِشَةُ؟ أَقَامَتْ بِرَسُولِ اللَّهِ وَبِالنَّاسِ مَعَهُ، وَلَبَسُوا عَلَى مَاءٍ، وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ وَرَسُولُ اللَّهِ وَاضِعَ رَأْسَهُ عَلَى فَخْذِي قَدْ نَامَ. فَقَالَ: حَبَسَتْ رَسُولَ اللَّهِ وَالنَّاسَ، وَلَبَسُوا عَلَى مَاءٍ وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ، قَالَتْ فَعَلْتَنِي أَبُو بَكْرٍ. وَقَالَ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقُولَ، وَجَعَلَ يَطْعُنُ يَدَيْهِ فِي حَاصِرِي، فَلَا يَمْتَنِعِي مِنَ التَّحْرُكِ إِلَّا مَكَانَ رَسُولِ اللَّهِ عَلَى فَخْذِي. فَتَمَّ رَسُولُ اللَّهِ حَتَّى أَصْبَحَ عَلَى غَيْرِ مَاءٍ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ آيَةَ التِّيْمِمْ فَتِيْمَمُوا. فَقَالَ أُسَيْدُ بْنُ الْحَضِيرِ (وَهُوَ أَحَدُ الثَّقَبَاءِ): مَا هِيَ بِأَوَّلِ بَرَكَتِكُمْ يَا آلَ أَبِي بَكْرٍ. فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَبَعَثْنَا الْبُعَيْرَ الَّذِي كُنْتُ عَلَيْهِ، فَوَجَدْنَا الْعُقْدَ تَحْتَهُ.

مسلم 367، بخاري 344، 5250، 3607، 6844، نسائي 309

367. Aischa berichtete: Wir begleiteten den Gesandten Allahs ﷺ, auf einigen seiner Reisen, als wir in Bayda* (oder Dhatel-Dschaysch) ankamen, wo ich meine Halskette verlor. Der Gesandte Allahs ﷺ, hielt an, be-

¹⁰⁴ وفي الرواية الأخرى (عن عائشة أنها استعارت من أساء قلادة فهلكت) أما "البيداء" وذات "الجيش" موضعان بين المدينة وخيبر، وأما (العقد) فهو بكسر العين وهو كل ما يعقد ويعلق في العنق فيسمى عقدا وقلادة، وأما قولها "عقد لي" وفي الرواية الأخرى استعارت من أساء قلادة فلا مخالفة بينهما فهو في الحقيقة ملك لأساء وأضافته في الرواية إلى نفسها لكونه في يدها، وقولها: (فهلكت) معناه ضاعت، وفي هذا الفصل من الحديث فوائد منها جواز العارية (أي الاستعارة)، وجواز عارية الحلي، وجواز المسافرة بالعارية إذا كان بإذن المعير، وجواز اتخاذ النساء القلائد. وفيه الاعتناء بحفظ حقوق المسلمين وأمواهم وإن قلت، ولهذا أقام النبي - صلى الله عليه وسلم - على التماسه، وجواز الإقامة في موضع لا ماء فيه وإن احتاج إلى التيمم، وفيه غير ذلك.

gann danach zu suchen und mit ihm die anderen Leute, dort, wo es kein Wasser gab und sie auch keines dabei hatten.**

Da kamen Leute zu Abu Bakr und sagten zu ihm: Siehst du nicht, was Aischa رضي الله عنها gemacht hat? Sie hat den Gesandten Allahs ﷺ, und die Menschen mit ihm dort angehalten, wo es kein Wasser gibt und sie auch keines bei sich haben.

Abu Bakr kam zu mir, während der Gesandte Allahs ﷺ, bereits seinen Kopf auf meinen Oberschenkel gelegt hatte und eingeschlafen war. Er sagte: Du hast den Gesandten Allahs ﷺ, und die Menschen dort angehalten, wo es kein Wasser gibt und sie haben auch keines bei sich.

Er tadelte mich und sagte zu mir, was ihn Allah sagen ließ. Dabei steckte er seine Hand in meine Hüfte. Nichts hat mich daran gehindert, mich zu bewegen, außer, dass der (Kopf des) Gesandten Allahs ﷺ, auf meinem Oberschenkel lag. Er ﷺ, schlief bis zum Morgen ohne Wasser. Da offenbarte Allah eine Aya (Vers) über *At-Tayammum*. So vollzogen sie im Anschluss den *Tayammum*.

Usaid Bin Al-Hudhair, der zu den Nuqaba^{***} gehörte, sagte: Ihr, die Familie von Abu Bakr, das ist nicht euer erster Segen.

Dann brachten wir das Kamel, auf dem ich ritt, zum Stehen und fanden die Halskette unter ihm.

Muslim 367, Buchari 344, 3607, 5250, 6844, Nasai 309

* Bayda': andere Bezeichnung für die Wüste/Steppe' Aber auch der Name einer Gegend in der Nähe Medinas.

** In einer anderen Überlieferung heißt es, dass es sich um die Halskette von Asma' handelte. Da hier ein anvertrautes Gut verloren ging und es sich dabei um das Recht eines anderen Menschen handelt, musste scheinbar besonders dringend danach gesucht werden.

*** *Naqib*, Plural *Nuqaba'*: Dies waren die Stellvertreter der Ansar (medinensische Helfer), die repräsentativ von ihren Stämmen, dem Propheten den Treueid geleistet hatten.

368- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَابْنُ نُمَيْرٍ جَمِيعًا عَنْ أَبِي مُعَاوِيَةَ، قَالَ أَبُو بَكْرٍ حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقٍ، قَالَ كُنْتُ جَالِسًا مَعَ عَبْدِ اللَّهِ وَأَبِي مُوسَى فَقَالَ أَبُو مُوسَى يَا أَبَا عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَرَأَيْتَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَجْتَبَ فَلَمْ يَجِدِ الْمَاءَ شَهْرًا كَيْفَ يَصْنَعُ بِالصَّلَاةِ فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ لَا يَتَيْمَّمُ وَإِنْ لَمْ يَجِدِ الْمَاءَ شَهْرًا . فَقَالَ أَبُو مُوسَى فَكَيْفَ يَهْدِيهِ الْآيَةُ فِي سُورَةِ الْمَائِدَةِ "فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا". فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ لَوْ رُخِّصَ لَهُمْ فِي

هَذِهِ الْآيَةُ - لَأَوْشَكَ إِذَا بَرَدَ عَلَيْهِمُ الْمَاءُ أَنْ يَتَيَمَّمُوا بِالصَّعِيدِ . فَقَالَ أَبُو مُوسَى لِعَبْدِ اللَّهِ أَلَمْ تَسْمَعْ قَوْلَ عَمَّارٍ بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَاجَةٍ فَأَجَبْتُ فَلَمْ أَجِدِ الْمَاءَ فَتَمَرَّغْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّغُ الدَّابَّةُ ثُمَّ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لَهُ فَقَالَ "إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا" . ثُمَّ ضَرَبَ بِيَدَيْهِ الْأَرْضَ ضَرْبَةً وَاحِدَةً ثُمَّ مَسَحَ الشِّمَالَ عَلَى الْيَمِينِ وَظَاهِرَ كَفَيْهِ وَوَجْهَهُ . فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ أَوْلَمْ تَرَ عُمَرَ لَمْ يَشْتَعِ بِقَوْلِ عَمَّارٍ

مسلم 368, بخاري 345, 346, 347, أبو داود 321, نسائي 319

368. Schaqiq berichtete: Ich saß bei Abdullah und Abu Musa. Abu Musa fragte ihn: O Abu Abdurrahman (ist Abdullah damit gemeint), wenn ein Mann im *Dschanaba* ist und einen ganzen Monat kein Wasser findet, wie soll er dann beten?

Abdullah antwortete: Er vollzieht nicht den *Tayammum*, auch wenn er einen ganzen Monat kein Wasser findet. Abu Musa sagte: Was ist denn mit dem (Aya) Vers aus der Sura Al-Ma'ida:

„Und wenn ihr kein Wasser findet, so wendet euch dem (rituell) guten Erdboden zu und streicht euch damit über das Gesicht und die Hände?“, Quran 5:6.

Abdullah sagte: Wenn man ihnen nach dieser Aya erlaube, würden sie beinahe nur noch den guten Erd-

boden verwenden, selbst wenn sie das Wasser etwas zu kalt fänden.

Abu Musa sagte zu Abdullah: Hast du nicht den Bericht von Ammar gehört, der sagte: Der Gesandte Allahs ﷺ, sandte mich wegen einer Sache fort. Ich kam (unterwegs) in den *Dschanaba*-Zustand und konnte kein Wasser finden. Deshalb wälzte ich mich auf dem Erd-boden, wie die Tiere es tun. Als ich zum Propheten ﷺ, kam, erwähnte ich dies. Er sagte: „**Es hätte gereicht, wenn du mit deiner Hand dies gemacht hättest.**“ Dabei klopfte er mit seinen Händen einmal auf den Erdboden und streichte dann mit seiner linken Hand über die rechte Hand, über die Oberfläche seiner Hände und dann sein Gesicht.

Abdullah fragte: Hast du nicht gesehen, dass Umar von dem, was Ammar gesagt hat, nicht überzeugt war?

Muslim 368, Buchari 345, 346, 347, Abu Daud 321, Nasai 319

368 (...)- حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ هَاشِمِ الْعَبْدِيُّ : حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ الْقَطَّانَ عَنْ شُعْبَةَ . قَالَ: حَدَّثَنِي الْحَكَمُ عَنْ ذَرِّ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ رَجُلًا أَتَى عُمَرَ فَقَالَ: إِنِّي أَجْبَبْتُ فَلَمْ أَجِدْ مَاءً. فَقَالَ: لَا تُصَلِّ. فَقَالَ عُمَارٌ: أَمَا تَذْكُرُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَنَا وَأَنْتَ فِي سَرِيَّةٍ فَأَجْبَبْنَا، فَلَمْ نَجِدْ مَاءً: أَمَا أَنْتَ فَلَمْ تُصَلِّ، وَأَمَا أَنَا فَتَمَعَكْتُ فِي التُّرَابِ وَصَلَّيْتُ. فَقَالَ النَّبِيُّ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَضْرِبَ بِيَدَيْكَ الْأَرْضَ، ثُمَّ تَنْفُخَ، ثُمَّ تَمْسَحَ بِمَا

وَجْهَكَ وَكَيْفِكَ“ فَقَالَ عُمَرُ: اتَّقِ اللَّهَ، يَا عَمَّارُ! قَالَ: إِنَّ شِدَّتْ لَمْ أَحَدِّثْ بِهِ.
 قَالَ الْحَكَمُ: وَحَدَّثَنِيهِ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي، عَنْ أَبِيهِ، مِثْلَ حَدِيثِ دَرِّ.
 قَالَ: وَحَدَّثَنِي سَلَمَةُ عَنْ دَرِّ، فِي هَذَا الْأَسْنَادِ الَّذِي ذَكَرَ الْحَكَمُ. فَقَالَ عُمَرُ:
 نُؤَلِّيكَ مَا تَوَلَّيْتُ.

مسلم 368, بخاري 338, 339, 340, 341, 342, 343, ترمذي 144, ابو داود 322, 323,
 324, 325, 326, 327, 328, نسائي 311, 315, 316, 317, 318, ابن ماجه 569

368 (...) Said Bin Abdurrahman Bin Abza berichtete von seinem Vater: Ein Mann kam zu Umar und sagte: Ich habe *Dschanaba* und finde kein Wasser. Umar sagte zu ihm: Du solltest nicht beten.

Ammar sagte: Erinnerst du dich nicht, o Emir der Gläubigen, als du und ich uns auf einer Reise mit einem Heer befanden, wir (beide) im *Dschanaba*-Zustand waren und kein Wasser fanden. Was dich betrifft, so hast du nicht gebetet, und was mich betrifft, so habe ich mich auf der Erde gewälzt und anschließend gebetet. Der Prophet sagte (später dazu): „**Dir hätte es gereicht, wenn du deine Hand (-fläche) auf die Erde geschlagen hättest, darauf gepustet und dann damit über dein Gesicht und deine Hände gestrichen hättest.**“ Umar sagte: Fürchte Allah, o Ammar. Ammar erwiderte: Wenn du möchtest, rede ich nicht darüber.

Muslim 368, Buchari 338, 339, 340, 341, 342, 343, Tirmidhi 144, Abu Daud 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, Nasai 311, 315, 316, 317, 318, Ibn Madscha 569

369 - قَالَ مُسْلِمٌ: وَرَوَى اللَّيْثُ بْنُ سَعْدٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رَبِيعَةَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ هُرْمُزٍ عَنْ عُمَيْرِ مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّهُ سَمِعَهُ يَقُولُ: أَقْبَلْتُ أَنَا وَعَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ يَسَارٍ، مَوْلَى مَيْمُونَةَ، زَوْجَ النَّبِيِّ، حَتَّى دَخَلْنَا عَلَى أَبِي الْجَهْمِ بْنِ الْحَارِثِ بْنِ الصَّمَةِ الْأَنْصَارِيِّ. فَقَالَ أَبُو الْجَهْمِ: أَقْبَلَ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ نَحْوِ بَيْتِ جَمَلٍ. فَلَقِيَهُ رَجُلٌ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ، فَلَمْ يَرُدَّ رَسُولُ اللَّهِ عَلَيْهِ حَتَّى أَقْبَلَ عَلَى الْجِدَارِ فَمَسَحَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ، ثُمَّ رَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ.

مسلم 369، بخاري 337، ابو داود 329، نسائي 310

369. Abul-Dschahm Bin Al-Harith Bin As-Simma Al-Ansari berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, kam vom *Dschama*-Brunnen und traf auf einen Mann, der ihn begrüßte.

Doch der Gesandte Allahs ﷺ, erwiderte den Gruß nicht, bis er an eine Mauer gelangte, mit den Händen darauf klopfte und anschließend über sein Gesicht und die Hände strich; erst dann erwiderte er den Gruß (*walaykumus salam*).

Muslim 369, Buchari 337, Abu Daud 329, Nasai 310

370- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنِ الصَّحَّالِكِ بْنِ عَثْمَانَ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ رَجُلًا، مَرَّ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَبُولُ فَسَلَّمَ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيْهِ.

مسلم 370، ترمذي 90، 2720، ابو داود 16، نسائي 37، ابن ماجه 353

370. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete, dass ein Mann vorbeilief während der Gesandte Allahs ﷺ, urinierte. Der Mann grüßte, doch er erwiderte seinen Gruß nicht.

Muslim 370, Tirmidhi 90, 2720, Abu Daud 16, Nasai 37, Ibn Madscha 353

29 - باب الدليل على أن المسلم لا يتنجس

Der Muslim wird nicht unrein

371- حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ قَالَ حَدَّثَنَا حُمَيْدٌ: حَدَّثَنَا ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ . وَاللَّفْظُ لَهُ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيٍّ عَنْ حُمَيْدِ الطَّوِيلِ عَنْ أَبِي زَافِعٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّهُ لَقِيَهِ النَّبِيُّ فِي طَرِيقِ مَنْ طُرِقَ الْمَدِينَةَ وَهُوَ جُنُبٌ، فَاسْتَلَّ فَذَهَبَ فَأَعْتَسَلَ، فَتَقَدَّه النَّبِيُّ، فَلَمَّا جَاءَهُ قَالَ: «أَيْنَ كُنْتَ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ؟» قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! لَقَيْتَنِي وَأَنَا جُنُبٌ، فَكَرِهْتُ أَنْ أَجَالِسَكَ حَتَّى أَعْتَسَلَ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يَنْجَسُ».

Muslim 371, بخاري 283, 285, ترمذي 121, ابو داود 231, نسائي 269, ابن ماجه 534

371. Abu Rafi` überliefert von Abu Hureira, der berichtete, dass der Prophet ﷺ, ihm unterwegs auf einem der Straßen Medinas begegnete, während er im *Dschunub* (also *Dschanaba*-Zustand) war. Abu Hureira ging weg, um die Ganzwaschung zu vollziehen. Der Prophet, Allahs segne ihn und gebe ihm Frieden, vermisste ihn. Als

er zu ihm zurückkehrte, fragte er: „**Wo warst du, o Abu Hureira?**“ Er sagte: O Gesandter Allahs, du trafst mich, während ich im *Dschunub* war, und ich wollte nicht in deiner Gesellschaft sein, ohne vorher die Ganzwaschung vollzogen zu haben.

Der Gesandte Allahs ﷺ, erwiderte da: „**SubhanAllah - Gepriesen sei Allah, der Muslim wird doch nicht unrein.**“

Muslim 371, Buchari 283, 285, Tirmidhi 121, Abu Daud 231, Nasai 269, Ibn Madscha 534

372 - وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ، عَنْ مِسْعَرٍ، عَنْ وَاصِلٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ حُدَيْفَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَقِيَهُ وَهُوَ جُنُبٌ فَحَادَ عَنْهُ فَأَعْتَسَلَ ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ كُنْتُ جُنُبًا . قَالَ " **إِنَّ الْمُسْلِمَ لَا يَنْجُسُ** "

Muslim 372, ابو داود 230, نسائي 276, ابن ماجه 535

372. Abu Huthayfa berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, ihn, während er *Dschunub* (oder im *Dschanaba*-Zustand) war, traf. Er zog sich zurück, vollzog die Ganzwaschung und kam wieder.

Er erzählte weiter: Ich war *Dschunub* (im *Dschanaba*-Zustand). Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Der Muslim wird doch nicht unrein.**“

Muslim 372, Abu Daud 230, Nasai 276, Ibn Madscha 535

30 - باب ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى فِي حَالِ الْجَنَابَةِ وَغَيْرِهَا

Das Gedenken Allahs im *Dschanaba*-Zustand und zu jeder Gelegenheit

373 - حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ وَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُوسَى . قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي زَائِدَةَ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ خَالِدِ بْنِ سَلَمَةَ عَنِ الْبَيْهِيِّ عَنْ عُرْوَةَ عَنْ عَائِشَةَ ، قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ.
مسلم 373، ترمذی 3384، ابو داود 18، ابن ماجه 302

373. Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ gedachte Allahs (machte Dhikr) zu jeder Gelegenheit.

Muslim 373, Tirmidhi 3384, Abu Daud 18, Ibn Madscha 302

31- باب جَوَازِ أَكْلِ الْمُخْدَبِ الطَّعَامِ وَأَنَّهُ لَا كِرَاهَةَ فِي ذَلِكَ وَأَنَّ الْوُضُوءَ لَيْسَ عَلَى الْقَوْرِ

Wenn die Gebetswaschung ungültig wird, muss sie nicht gleich erneuert werden, und das Essen ist erlaubt und nicht unerwünscht

374 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ، وَأَبُو الرَّبِيعِ الزُّهْرَائِيُّ، قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، وَقَالَ أَبُو الرَّبِيعِ، حَدَّثَنَا حَمَّادٌ، عَنْ عَمْرِو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْحُوَيْرِثِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَرَجَ مِنَ الْخَلَاءِ فَأَتَى بِطَعَامٍ فَذَكَرُوا لَهُ الْوُضُوءَ فَقَالَ " أُرِيدُ أَنْ أَصَلِّيَ فَأَتَوْضَأُ؟ "

مسلم 374، ترمذی 1847، ابو داود 3760، ابن ماجه 132

374. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, kam von der Verrichtung der Notdurft zurück und es wurde ihm das Essen gebracht. Man erwähnte die Gebets-waschung und er antwortete darauf: „**Beabsichtige ich zu beten, oder warum sollte ich die Gebetswaschung vollziehen?**“

Muslim 374, Tirmidhi 1847, Abu Daud 3760, Ibn Madscha 132

32- باب ما يقول إذا أراد دخول الخلاء

Was man vor dem Betreten des WC's sagt

375 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ: وَقَالَ يَحْيَى أَيْضًا: أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ كِلَاهُمَا عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ صَهْبٍ عَنْ أَنَسٍ، فِي حَدِيثِ حَمَّادٍ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا دَخَلَ الْخَلَاءَ، وَفِي حَدِيثِ هُشَيْمٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ إِذَا دَخَلَ الْكَنِيفَ قَالَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

375. Anas رضي الله عنه berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, zum Verrichten seiner Notdurft eine Toilette betrat, sprach er: „O Allah, mein Herr, ich suche Zuflucht bei Dir vor den *Chubth* und *Chabaith* (männlichen und weiblichen Satanen).“

(...) وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ . قَالَ حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ (وَهُوَ ابْنُ عَلِيَّةَ) عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ ، هَذَا الْإِسْتِئْذَانُ . وَقَالَ : «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ» .

(...) مسلم 375, نسائي 19, ابن ماجه 298

375. (...) Anas berichtete dazu auch, dass der Gesandte Allahs zum Verrichten seiner Notdurft vor dem Betreten des Aborts sprach: **„Ich suche Zuflucht bei Allah, vor den Chubth und Chabaith (männlichen und weiblichen Satanen).“**

Muslim (...) 375, Nasai 19, Ibn Madscha 298

33 - باب الدليل على أن نوم الجالس لا ينقض الوضوء

Der Schlaf des Sitzenden macht die Gebetswaschung nicht ungültig

376- حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيَّةَ، ح وَحَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ كِلَاهُمَا عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ عَنْ أَنَسِ، قَالَ: أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ وَرَسُولُ اللَّهِ نَحِي لِرَجُلٍ وَفِي حَدِيثِ عَبْدِ الْوَارِثِ: وَنَبِي اللَّهِ يُتَاجِي الرَّجُلَ) فَمَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ حَتَّى نَامَ الْقَوْمُ.

مسلم 376, نسائي 791

376. Anas berichtete: Einst wurde der zweite Gebetsruf verkündet, als der Gesandte Allahs ﷺ, eine vertraute Besprechung mit einem Mann führte und deshalb zum Gebet nicht aufstand, bis die Leute einschliefen.

Muslim 376, Nasai 791

(...) حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذٍ الْعَنْبَرِيُّ : حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ عَبْدِ
الْعَزِيزِ بْنِ صُهَيْبٍ سَمِعَ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ ، قَالَ: أُقِيمَتِ الصَّلَاةُ وَالتَّيُّ يُنَاجِي
رَجُلًا ، فَلَمْ يَزَلْ يُنَاجِيهِ حَتَّى نَامَ أَصْحَابُهُ ، ثُمَّ جَاءَ فَصَلَّى بِهِمْ.
مسلم (...), 376, بخاري 6292

376. Anas berichtete: Einmal wurde der zweite Gebetsruf verkündet, als der Gesandte Allahs ﷺ eine vertraute Besprechung mit einem Mann führte, die so lange dauerte bis seine Gefährten einschliefen. Anschließend erschien er und leitete ihnen das Gebet.

Muslim 376, Buchari 6292

الكتاب
الصلوة

Das Buch des Gebets

5 - كتاب الصلاة

Das Buch des Gebets

1- باب بدء الأذان

Adhan (Der Gebetsruf)

377- حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَكْرٍ، ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، قَالَ أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ، ح وَحَدَّثَنِي هَارُونُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - قَالَ حَدَّثَنَا حَجَّاجُ بْنُ مُحَمَّدٍ، قَالَ قَالَ ابْنُ جُرَيْجٍ أَخْبَرَنِي نَافِعٌ، مَوْلَى ابْنِ عُمَرَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، أَنَّهُ قَالَ كَانَ الْمُسْلِمُونَ حِينَ قَدِمُوا الْمَدِينَةَ يَجْتَمِعُونَ فَيَتَحَيَّيُونَ الصَّلَاةَ وَيُنَادِي بِهَا أَحَدٌ فَتَكَلَّمُوا يَوْمًا فِي ذَلِكَ فَقَالَ بَعْضُهُمْ اتَّخَذُوا نَافُوسًا مِثْلَ نَافُوسِ النَّصَارَى وَقَالَ بَعْضُهُمْ قَرْنَا مِثْلَ قَرْنِ الْيَهُودِ فَقَالَ عُمَرُ أَوْلَا تَتَّبَعُونَ رَجُلًا يُنَادِي بِالصَّلَاةِ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " يَا بِلَالُ قُمْ فَتَادِ بِالصَّلَاةِ " .

مسلم 377، بخاري 604، ترمذي 190، نسائي 625

377. Abdullah Bin Umar berichtete: Als die Muslime nach Medina kamen, pflegten sie sich zu versammeln und auf das Gebet zu warten, ohne dass jemand dazu rief. Eines Tages sprachen sie darüber. Einige von ihnen schlugen vor eine Glocke zu nehmen, wie die der Christen. Einige andere sagten: Ein Horn wie das Blasinstrument der Juden. Da sagte Umar: Wollt ihr

nicht einen Mann wählen, der zum Gebet ruft? Da rief der Gesandte Allahs ﷺ: „O Bilal! Erhebe dich und rufe zum Gebet!“ Muslim 377, Buchari 604, Tirmidhi 190, Nasai 625

2 - باب الأمرِ بِشَفْعِ الأَذَانِ وإِيتَارِ الإِقَامَةِ

Der *Adhan* wird zweimal gerufen und die *Iqama** einmal

**Iqama*: der zweite Gebetsruf, der den Beginn des Gebets verkündet

378- حَدَّثَنَا حَلْفُ بْنُ هِشَامٍ: حَدَّثَنَا حَمَادٌ: قَالَ ابْنُ زَيْدٍ، وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيَّةَ جَمِيعاً عَنْ خَالِدِ الْحَدَّاءِ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ عَنْ أَنَسِ، قَالَ: أُمِرَ بِلَالٌ أَنْ يَشْفَعَ الأَذَانَ وَيُوتِرَ الإِقَامَةَ. زَادَ يَحْيَى فِي حَدِيثِهِ عَنِ ابْنِ عَلِيَّةَ: فَحَدَّثْتُ بِهِ أُبَيُّوبَ. فَقَالَ: إِلَّا الإِقَامَةَ

مسلم 378. بخاري 603، 605، 606، 607، 3457، ترمذي 193، ابو داود 508، 509، نسائي 626، ابن ماجه 729، 730

النووي: ... وأما قوله : "ويوتر الإقامة" فعناه يأتي بها وترا. ولا يثنى بها بخلاف الأذان. وقوله: "إلا الإقامة" معناه إلا لفظ (الإقامة) وهي قوله: قد قامت الصلاة فإنه لا يوترها بل يثنى بها. واختلف العلماء رضي الله عنهم في لفظ (الإقامة) فالمشهور من مذهبنا الذي تظاهرت عليه نصوص الشافعي رضي الله عنه، وبه قال أحمد وجمهور العلماء أن الإقامة إحدى عشرة كلمة: الله أكبر الله أكبر، أشهد أن لا إله إلا الله، أشهد أن محمدا رسول الله، حي على الصلاة، حي على الفلاح، قد قامت الصلاة، قد قامت الصلاة، الله أكبر الله أكبر، لا إله إلا الله.

وقال مالك - رحمه الله - في المشهور عنه: هي عشر كلمات فلم يثن لفظ الإقامة، وهو قول قديم للشافعي، ولنا قول شاذ أنه يقول في الأول: الله أكبر مرة، وفي الآخر الله

أَكْبَر، ويقول: قد قامت الصلاة مرة فتكون ثمان كلمات، والصواب الأول، وقال أبو حنيفة الإقامة سبع عشرة كلمة فيثنيها كلها وهذا المذهب شاذ. قال الخطابي: مذهب جمهور العلماء والذي جرى به العمل في الحرمين والحجاز والشام واليمن ومصر والمغرب إلى أقصى بلاد الإسلام أن الإقامة فرادى. قال الإمام أبو سليمان الخطابي - رحمه الله تعالى: مذهب عامة العلماء أنه يكرر قوله قد قامت الصلاة إلا مالكا فإن المشهور عنه أنه لا يكررها، والله أعلم. والحكمة في إفراد الإقامة وتثنية الأذان أن الأذان لإعلام الغائبين. فيكرر ليكون أبلغ في إعلامهم، والإقامة للحاضرين، فلا حاجة إلى تكرارها، ولهذا قال العلماء: يكون رفع الصوت في الإقامة دونه في الأذان، وإنما كرر لفظ الإقامة خاصة لأنه مقصود الإقامة، والله أعلم. فإن قيل: قد قلت: أن المختار الذي عليه الجمهور أن الإقامة إحدى عشرة كلمة منها الله أكبر الله أكبر أولا وآخرا وهذا تثنية فالجواب: أن هذا وإن كان صورة تثنية فهو بالنسبة إلى الأذان إفراد. ولهذا قال أصحابنا: يستحب للمؤذن أن يقول كل تكبيرتين بنفس واحد، فيقول في أول الأذان: الله أكبر الله أكبر بنفس واحد، ثم يقول: الله أكبر الله أكبر بنفس آخر. والله أعلم

378. Anas berichtete: Bilal wurde der Befehl erteilt, den *Adhan* (Gebetsruf) immer zweimal¹⁰⁵ zu wiederholen und die *Iqama* (den zweiten Gebetsruf, der den Beginn des Gebets verkündet) als *Witr** immer einmal zu rufen.

Muslim 378, Buchari 603, 604, 605, 606, 607, 3457, Tirmidhi 193, Abu Daud 508, 509, Nasai 626, Ibn Madscha 729, 730

* **An-Nawawi (über Iqama - der zweite Gebetsruf, der den Beginn des Gebets verkündet):** *Witr* bedeutet ‚ungerade Zahl‘ und

¹⁰⁵ Der beste Beweis und die beste Überlieferungskette ist der fünfmal täglich wiederholte *Adhan*-Inhalt, weltweit treu und unveränderlich wiedergegeben, seit der Zeit des Gesandten Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil.

soll heißen, dass der Ruf einmal vollzogen wird, anstatt, wie beim *Adhan*, zweimal. Mit „Außer *Iqama*“ ist ein Teil vom Inhalt des *Iqama*-Rufes gemeint, nämlich *Qad qamatis salat*, der nicht als *Witr* gerufen wird, sondern zweimal.

Über den Begriff *Iqama* sind sich die Gelehrten, möge Allah barmherzig mit ihnen sein, nicht einig.

Was jedoch aus unserer Rechtsschule sowie den Texten des Schafi'i, Allah erbarme sich seiner, und Ahmad (Ibn Hanbal) bekannt ist als auch ein Konsens unter den Gelehrten herrscht, hat gezeigt, dass die *Iqama* aus elf Teile besteht:

Allahu akbar Allahu akbar, aschhadu alla ilaha illallah, aschhadu anna Muhammadar Rasulullah, hayya 'alas salah, haya 'alal falah, qad qamatis salah, qad qamatis salah, Allahu akbar Allahu akbar, la ilaha illallah.

Abu Hanifa sagte, dass *Iqama* siebzehn Wörter beinhaltet und war der Meinung, man müsse alle zweimal wiederholen, was eine regelwidrige Meinung ist.

Al-Chattabi sagte: Die Übereinstimmung der Gelehrten ist jene, die auch in beiden Harams (Mekka und Medina), Hidschaz, Asch-Scham, Yemen, Ägypten und Marokko bis zum Ende der islamischen Welt praktiziert wird, nämlich, dass die *Iqama Furada* (*Einzahl*), stets einmal zu rufen ist.

Ferner sagte Imam Abu Sulayman Al-Chattabi ■■■ dass es die Meinung der gesamten Gelehrten ist, dass *Qad qamatis salah* wiederholt wird, außer Malik, von dem bekannt ist, dass er sie nicht wiederholte. Und Allah weiß es am besten.

Der Grund, weshalb der Ruf der *Iqama* einmal und der des *Adhan* zweimal erfolgt, ist der, dass der *Adhan* die Abwesenden ruft. Um ihre Aufmerksamkeit zu gewinnen, wird er wiederholt, während die *Iqama* für die Anwesenden ist und eine Wiederholung überflüssig wäre. Deshalb sagen die 'Ulama': Laut ist nicht die *Iqama*, sondern der *Adhan* und der Teil *qad qamatis salah, qad qamatis salah* wird wiederholt, um hervorzuheben, dass es sich um *Iqama* (den zweiten und endgültigen Gebetsruf, in dessen Anschluss das Gebet beginnt) handelt. Und Allah weiß es am Besten.

Sollte uns, jemand vorwerfen, dass wir darin übereinstimmen, die *Iqama* beinhalte elf Wörter, davon *Allahu akbar Allahu akbar* am Anfang wie am Ende, und, dass es eine Wiederholung ist, so lautet die Antwort: Wenn es auch eine Wiederholung ist, im Falle des *Adhan* ist es als eine Einheit zu betrachten *Ifrad* (Einzahl).

Deshalb sagen die Unsrigen (die Gelehrten): es ist empfehlenswert, dass der *Muadhin* (Gebetsrufer) beide *Takbir* in einem Atemzug ruft, so ruft er am Anfang des *Adhan*: *Allahu akbar Allahu akbar* – in einem Atemzug und am Ende: *Allahu akbar Allahu akbar* ebenfalls in einem Atemzug. Und Allah weiß es am besten.

4 - باب استِجَابِ اتِّخَاذِ مُؤَدِّئِيں لِّلْمَسْجِدِ الْوَاحِدِ

Es ist erwünscht, dass zwei *Muadhin* für jede Moschee beauftragt werden

380 - حَدَّثَنَا ابْنُ نُعْمَانَ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ عَنْ نَافِعٍ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: كَانَ لِرَسُولِ اللَّهِ مُؤَدِّئَانِ: بِلَالٌ وَابْنُ أُمِّ مَكْتُومِ الْأَعْمَى.

380. Ibn 'Umar berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, hatte zwei *Muadhin* (Gebetsrufer): Bilal und der blinde Ibn Ummi Maktum.

(...) وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُعْمَانَ: حَدَّثَنَا أَبِي: حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ : حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ عَنْ عَائِشَةَ، وَثَلَاثَةٌ .
مسلم (380)، 2534، بخاري 622، 623، 1918، 1919، نسائي 638

380 (...) Aisha überlieferte den gleichen Hadith (wie oben)

Muslim (380), 2534, Buchari 622, 623, 1918, 1919, Nasai 638

7 - باب استِحْبَابِ الْقَوْلِ مِثْلَ قَوْلِ الْمُؤَدِّنِ لِمَنْ سَمِعَهُ ثُمَّ يُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ يَسْأَلُ اللَّهَ لَهُ الْوَسِيلَةَ

Das Nachsprechen des Gebetsrufes, anschließend Allah für den Propheten um Segen und *Al-Wasila* (höchste Stufe im Paradies) bitten

383 - حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَزِيدَ اللَّيْثِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِذَا سَمِعْتُمُ الدَّعَاءَ فَقولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ الْمُؤَدِّنُ».¹⁰⁶

Muslim 383, Buchari 611, Tirmidhi 208, Abu Daud, 522, Nasai 672, Ibn Madscha 720

Abu Sa'id Al-Chudri berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Wenn ihr den Ruf (Gebetsruf) hört, dann sprecht das Gleiche, was er (der Gebetsrufer) spricht!“**

Muslim 383, Buchari 611, Tirmidhi 208, Abu Daud, 522, Nasai 672, Ibn Madscha 720

¹⁰⁶ وعن أنس رضي الله عنه قال، قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: الدعاء لا يرد بين الأذان والإقامة. رواه أبو داود الترمذي وقال حديث حسن.

Anas رضي الله عنه berichtet, der Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, habe gesagt: „Das Bittgebet zwischen *Adhan* und *Iqama* (dem ersten und zweiten Gebetsruf) wird nicht abgewiesen.“

Authentisch: Sahih Al-Dschami', Nr. 3408, Irwa' Alghalil von Al-Albani, Nr. 224

384- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَمَةَ الْمُرَادِيُّ : حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهْبٍ عَنْ حَيَّوَةَ وَ سَعِيدِ بْنِ أَبِي أَيُّوبَ وَغَيْرِهِمَا ، عَنْ كَعْبِ بْنِ عَلْقَمَةَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ ، أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ يَقُولُ : «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا ، ثُمَّ سَأَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّقَاعَةُ» .

مسلم 384، ترمذي 3614، ابو داود 523، نسائي 677

384. Abdullah Bin 'Amr Bin Al-'As berichtet, dass er den Gesandten Allahs ﷺ sagen hörte: „Wenn ihr den Ruf (Gebets-ruf) hört, dann sagt das Gleiche, was er (der Gebetsrufer) sagt, dann sprecht die Segnung über mich aus, denn wer die Segnung über mich spricht, den wird Allah zehnfach segnen.

Danach bittet Allah, mir die *Wasila* zu gewähren, denn dies ist eine Stufe im Paradies, die niemandem außer einem Diener von den Dienern Allahs zukommen wird. Ich hoffe, dieser (Diener) zu sein. Wer (Allah) für mich um diesen Rang bittet, der hat meine Fürbitte verdient.“¹⁰⁷ Muslim 384, Tirmidhi 3614, Abu Daud 523, Nasai 677

¹⁰⁷ وعن علي رضي الله عنه قال، قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: البخيل من ذكرت عنده فلم يصل علي. رواه الترمذي وقال حديث حسن صحيح.

385- حَدَّثَنِي إِسْحَاقُ بْنُ مُنْصُورٍ: أَخْبَرَنَا أَبُو جَعْفَرٍ مُحَمَّدُ بْنُ جَمْحَصِمِ النَّفَّيِّ: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عَزِيَّةَ عَنْ حُبَيْبِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ إِسَافٍ عَنْ حَفْصِ بْنِ عَاصِمِ بْنِ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا قَالَ الْمُؤَذِّنُ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ. فَقَالَ أَحَدُكُمْ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ. ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ. قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ. ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ. قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ. ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ. قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ. ثُمَّ قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ. قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ. ثُمَّ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، مِنْ قَلْبِهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ“.

385 مسلم، ابو داود 527

385. Umar Bin Al-Chattab berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „*Wenn der Muadhin ruft: Allahu akbar Allahu akbar, und der eine von euch sagt: Allahu akbar Allahu akbar; wenn er dann ruft: aschhadu alla ilaha illallah, und er spricht (nach): aschhadu alla ilaha illallah. Wenn er ruft: aschhadu anna Muhammadar*

Ali عليه السلام berichtete: Der Gesandte Allahs, Allah segne ihn und gebe ihm Heil, sagte: „Der Geizige ist jener, der – in dessen Beisein ich erwähnt werde – keinen Segenswunsch über mich spricht.“ Authentisch: Sahih Dschami, Nr. 2878 und Sahih Al-Tirmidhi, Nr. 3546, von Albani mit der Hadith-Nr. 2811 (als *sahih* eingestuft)

Rasulullah, und er spricht (nach): aschhadu anna Muhammadar Rasululla; wenn er ruft: hayya 'alas salah, und er sagt: la hawla wala quwwata illa billah; wenn er dann ruft: haya 'alal falah, und er sagt: la hawla walla quwwata illa billah, wenn er dann ruft: , Allahu akbar Allahu akbar, und er auch sagt: Allahu akbar Allahu akbar, und wenn er dann ruft: la ilaha ilallah, und er auch sagt: la ilaha ilallah, (und dies) von ganzem Herzen, wird er ins Paradies gehen.“

Muslim 385, Abu Daud 527

386 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ: أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنِ الْحَكِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ قَيْسِ الْقُرَشِيِّ. ح وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ: حَدَّثَنَا لَيْثٌ عَنْ الْحَكِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ الْمُؤَذِّنَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، رَضِيَ اللَّهُ بِهِ رَجُلًا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، غُفِرَ لَهُ ذَنْبُهُ». قَالَ ابْنُ رُمْحٍ فِي رِوَايَتِهِ «مَنْ قَالَ: حِينَ يَسْمَعُ الْمُؤَذِّنَ: وَأَنَا أَشْهَدُ» وَلَمْ يَذْكُرْ قُتَيْبَةُ قَوْلَهُ: وَأَنَا.

386 Muslim,ترمذي 210, ابو داود 525, نسائي 678, ابن ماجه 721

386. Sa'd Bin Abi Waqqas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:

„Wer nach dem Hören des *Muadhin* (Gebetsrufer) sagt: „Aschhadu allah illaha ilallah, wahdahu la scharika lah, wa anna Muhammadan 'abduhu wa rasuluh, radhitu

billahi rabban wa bi Muhammadin rasula wa bil islami dina - Ich bezeuge dass es keinen Gott außer Allah gibt, dem Einen, der keinen Teilhaber hat, und, dass Muhammad, Sein Diener und Gesandter ist. Ich bin zufrieden, dass Allah mein Herr ist, Muhammad mein Gesandter und der Islam meine Religion.' Dem werden seine Sünden vergeben.“

Muslim 386, Tirmidhi 210, Abu Daud 525, Nasai 678, Ibn Madscha 721

8 - باب فَضْلِ الْأَذَانِ وَهَرَبِ الشَّيْطَانِ عِنْدَ سَمَاعِهِ

Der Vorzug des *Adhan* (Gebetsruf) und die Flucht des Satans, wenn er ihn hört

387 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُهُ، عَنْ طَلْحَةَ بْنِ يَحْيَى، عَنْ عَمِّهِ، قَالَ كُنْتُ عِنْدَ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ فَجَاءَهُ الْمُؤَذِّنُ يَدْعُوهُ إِلَى الصَّلَاةِ فَقَالَ مُعَاوِيَةُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "الْمُؤَذِّنُونَ أَطْوَلُ النَّاسِ أَعْنَاقًا"¹⁰⁸ يَوْمَ الْقِيَامَةِ " مسلم 387، ابن ماجه 725

¹⁰⁸ قوله - صلى الله عليه وسلم : - المؤذنون أطول الناس أعناقاً هو بفتح همزة أعناقاً جمع عنق، واختلف السلف والخلف في معناه، فقيل: معناه أكثر الناس تشوقاً إلى رحمة الله تعالى، لأن المتشوف يطيل عنقه إلى ما يتطلع إليه. فمعناه كثرة ما يروونه من الثواب. وقال النضر بن شميل: إذا أجم الناس العرق يوم القيامة طالت أعناقهم لئلا ينالهم ذلك الكرب والعرق. وقيل: معناه أنهم سادة ورؤساء، والعرب تصف السادة بطول العنق. وقيل: معناه أكثر أتباعاً. وقال ابن الأعرابي: معناه أكثر الناس أفعالاً. قال القاضي عياض وغيره: ورواه بعضهم "إعناقاً" بكسر الهمزة أي إسراعاً إلى الجنة، وهو من سير العنق

387. Talha Bin Yahya berichtete von seinem Onkel: Ich befand mich bei Mu'awiya Bin Abi Sufyan, als der *Muadhin* zu ihm kam, um ihn zum Gebet zu holen. Da sagte Mu'awiya: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Die *Muadhin* (Gebetsrufer) werden am Tage der Auferstehung die längsten Hälse haben¹⁰⁹“.

Muslim 387, Ibn Madscha 725

¹⁰⁹ Es gibt verschiedene Meinungen über den Hadith mit der Aussage: „Die *Muadhin* (Gebetsrufer) werden am Tage der Auferstehung die längsten Hälse haben.“, beziehungsweise über die Vorzüge der *Muadhin* und was mit den längsten Kehlen gemeint ist. So wird erwähnt, dass sie die Barmherzigkeit Allahs, Erhaben sei Er, am stärksten sehen werden. Denn derjenige, der etwas betrachtete, dessen Hals wird sich in die Richtung strecken oder verlängern, in die er schaute. Es heißt, dies aus dem Grund der vielen Belohnungen, die es für sie zu sehen gibt. An-Nadhr Ibn Schamil sagte: Wenn die Menschen am Tage der Auferstehung bis zum Hals in ihrem Schweiß stehen, werden ihre Kehlen lang sein, sodass sie die Bedrücktheit und der Schweiß nicht erreicht wird. Es heißt auch, dass sie die ‚Herren‘ und ‚Edlen‘ sind, denn die Araber beschreiben ‚Edle‘ als die mit den langen Kehlen. Ibn Al- ‘A‘rabi sagte: Es sind die Menschen mit den meisten guten Taten. Der *Qadhi* (Richter) ‘Ayadh und andere haben sie mit der Schnelligkeit definiert, nämlich, dass sie die schnellsten sind, die ins Paradies gelangen...

388 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَعُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا وَقَالَ الْآخَرَانِ، حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي سُفْيَانَ، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "إِنَّ الشَّيْطَانَ إِذَا سَمِعَ التَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ ذَهَبَ حَتَّى يَكُونَ مَكَانَ الرُّوحَاءِ". قَالَ سُلَيْمَانُ فَسَأَلْتُهُ عَنِ الرُّوحَاءِ. فَقَالَ هِيَ مِنَ الْمَدِينَةِ سِتَّةٌ وَثَلَاثُونَ مَيْلًا.

388. Dschabir berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Wenn der Satan den Gebetsruf hört, flieht er, bis er bei Ar-Rawha’ ist.“

Sulaiman sagte dazu: Ich fragte, was Ar-Rawha’ sei. Er sagte: (Eine Stadt), sie ist 36 Meilen von Medina entfernt.

389 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، وَاللَّفْطُ لِقُتَيْبَةَ - قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا وَقَالَ الْآخَرَانِ، حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "إِنَّ الشَّيْطَانَ إِذَا سَمِعَ التَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ أَحَالَ لَهُ ضَرَاطًا حَتَّى لَا يَسْمَعَ صَوْتَهُ فَإِذَا سَكَتَ رَجَعَ فَوْسُوسَ فَإِذَا سَمِعَ الْإِقَامَةَ ذَهَبَ حَتَّى لَا يَسْمَعَ صَوْتَهُ فَإِذَا سَكَتَ رَجَعَ فَوْسُوسَ"

389. Abu Hureira berichtete, dass der Prophet, Allah sege ihn und gebe ihm Frieden, sagte: „Wenn der Satan den Gebetsruf gehört hat, verschwindet er und ruft einen Wind hervor, damit er seinen Ruf nicht hört. Wenn er fertig ist, kommt er zurück und fährt mit

seinen Einflüsterungen fort. Wenn er die *Iqama* (Ruf zum Gebetsbeginn) hört, verschwindet er bis er sie nicht mehr hört. Wenn sie beendet ist, kommt er zurück, um weiter einzuflüstern.“

9 - باب استِحْبَابِ رَفْعِ اليَدَيْنِ حَذْوِ المَنْكِبَيْنِ مَعَ تَكْبِيرَةِ الإِحْرَامِ وَالرُّكُوعِ وَفِي الرُّفْعِ مِنَ الرُّكُوعِ وَأَنَّهُ لَا يَفْعَلُهُ إِذَا رَفَعَ مِنَ السُّجُودِ

Das Erheben der Hände in Schulterhöhe bei der *Takbiratul Ihram**, bei und nach der Verbeugung, und dass es beim Erheben aus einer Niederwerfung nicht gemacht wird

* *Takbiratul Ihram* ist der Ausspruch *Allahu akbar* und erfolgt bei der Gebetseröffnung

390- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ وَ سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ وَ أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ عَمْرُو التَّاقِدُ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَ ابْنُ نُمَيْرٍ كُلُّهُمْ عَنْ سَفْيَانَ بْنِ عُيَيْنَةَ وَاللَّفْظُ لِيَحْيَى قَالَ: أَخْبَرَنَا سَفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ عَنِ الرَّهْرِيِّ عَنِ سَالِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ إِذَا افْتَسَحَ الصَّلَاةَ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يُجَاذِي مَنْكِبَيْهِ. وَقَبْلَ أَنْ يَرْكَعَ. وَإِذَا رَفَعَ مِنَ الرُّكُوعِ. وَلَا يَرْفَعُهُمَا بَيْنَ السَّجْدَتَيْنِ.

مسلم 390، (واطرافه في 736، 737 بخاري) ترمذي 255، ابو داود 721، نسائي 1024، (واطرافه 876)، ابن ماجه 858

390. Salim berichtete von seinem Vater Abdullah Bin Umar: Ich sah den Gesandten Allahs ﷺ, das Gebet eröffnen, während er seine Hände bis zur Höhe seiner Schultern erhob, ebenso vor der Verbeugung und wenn er sich aus der Verbeugung erhob. Er erhob die Hände jedoch nicht zwischen den beiden Niederwerfungen.

Muslim 390, (teilweise in Buchari 736, 737), Tirmidhi 255, Abu Daud 721, Nasai 876, 1024, Ibn Madscha 858

391- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ خَالِدٍ عَنْ أَبِي قِلَابَةَ ، أَنَّهُ رَأَى مَالِكَ بْنَ الْحُوَيْرِثِ، إِذَا صَلَّى كَبَّرَ، ثُمَّ رَفَعَ يَدَيْهِ. وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْكَعَ رَفَعَ يَدَيْهِ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرَّكُوعِ رَفَعَ يَدَيْهِ. وَحَدَّثَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ يَفْعَلُ هَكَذَا.

مسلم 391، بخاري 737

391. Abu Qilaba berichtete, dass er Malik Bin Al-Huwayrith beim Gebet sah. Er sprach den *Takbir* (*Al-lahu Akbar*) und erhob seine Hände, ebenso hob er seine Hände, wenn er sich verbeugen wollte und wenn er seinen Kopf aus der Verbeugung erhob. Er pflegte zu berichten: Der Gesandte Allahs ﷺ, hat es so gemacht.

Muslim 391, Buchari 737

(...) حَدَّثَنِي أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ. حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ نَصْرِ بْنِ عَاصِمٍ عَنْ مَالِكِ بْنِ الْحُوَيْرِثِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ كَانَ إِذَا كَبَّرَ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يُجَاذِي بِهِمَا أُذُنَيْهِ. وَإِذَا رَكَعَ رَفَعَ يَدَيْهِ حَتَّى يُجَاذِي بِهِمَا أُذُنَيْهِ. وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ، فَقَالَ: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»، فَعَلَ مِثْلَ ذَلِكَ.

مسلم (...) 391, ابو داود 745, نسائي 879, 880, 1023, 1055, 1084, 1142, ابن ماجه

859

391 (...) Malik Bin Al-Huwayrith, Allahs Wohlgefallen auf ihn, berichtete: Wenn der Gesandten Allahs das Gebet mit dem *Takbir* (*Allahu akbar*) eröffnete, erhob er seine Hände bis zur Höhe seiner Ohren; und wenn er sich verbeugte, erhob er (vorher) seine Hände bis zur Höhe seiner Ohren, und wenn er seinen Kopf aus der Verbeugung erhob, sagte er: „*Sami'allahu liman hamidah* – Allah hört, wer Ihn lobpreist“, und tat das Gleiche.

Muslim 391, (...), Abu Daud 745, Nasai 879, 880, 1023, 1055, 1084, 1142, Ibn Madscha 859

10 - باب إثبات التكبير في كل خفض ورفع في الصلاة إلا رفعه من الركوع
 فيقول فيه سمع الله لمن حمده

Takbir bei jeder Niederwerfung, bei jedem Sich-Erheben
 (aus der Niederwerfung) und bei der Verbeugung,
 jedoch spricht man beim Erheben aus der Verbeugung
 nur: *Sami'allahu liman hammidah* - Allah hört den, der
 Ihn lobpreist

392- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شَهَابٍ، عَنْ أَبِي
 سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، أَنَّ أَبَا هُرَيْرَةَ، كَانَ يُصَلِّي لَهُمْ فَيُكَبِّرُ كُلَّمَا خَفَضَ وَرَفَعَ
 فَلَمَّا انْصَرَفَ قَالَ وَاللَّهِ إِنِّي لِأَشْبِهُكُمْ صَلَاةَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.
 مسلم 392, بخاري 785, نسائي 1154

392. Abu Salama Bin Abdurrahman berichtete, dass Abu Hureira das Gebet leitete und bei jedem Verbeugen und Erheben, den *Takbir*(*Allahu akbar*) sprach. Anschließend sagte er: Bei Allah, ich bin derjenige, der dem Gesandten Allahs ﷺ, am ähnlichsten im Verrichten des Gebets ist.

Muslim 392, Buchari 785, Nasai 1154

(...) 392 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ . حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ . أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ .
 أَخْبَرَنِي ابْنُ شَهَابٍ عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ ، يَقُولُ : كَانَ
 رَسُولُ اللَّهِ إِذَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ يُكَبِّرُ حِينَ يَتَوَمَّ . ثُمَّ يَكْبُرُ حِينَ يَرْكَعُ . ثُمَّ يَقُولُ :
 «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمَدَهُ» حِينَ يَقِيمُ صَلْبَهُ مِنَ الرُّكُوعِ . ثُمَّ يَقُولُ وَهُوَ قَائِمٌ : «رَبَّنَا
 وَلَكَ الْحَمْدُ» ثُمَّ يَكْبُرُ حِينَ يَهْوِي سَاجِدًا . ثُمَّ يَكْبُرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ . ثُمَّ يَكْبُرُ

حِينَ يَسْجُدُ. ثُمَّ يَكْبِرُ حِينَ يَرْفَعُ رَأْسَهُ. ثُمَّ يَفْعَلُ مِثْلَ ذَلِكَ فِي الصَّلَاةِ كُلِّهَا حَتَّى يَفْضِيَهَا. وَيَكْبِرُ حِينَ يَقُومُ مِنَ الْمَشْيِ بَعْدَ الْجُلُوسِ. ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ: إِنِّي لِأَشْبِهَكُمْ صَلَاةَ رَسُولِ اللَّهِ .

Muslim 392 (...), Buchari 789, Abu Daud 738, Nasai 1149

392 (...) Abu Hureira berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, zum Gebet stand, sprach er den *Takbir* (*Allahu akbar*); wenn er sich verbeugte, dann sprach er: „***Sami'allahu liman hamidah* - Allah hört den, der Ihn lobpreist**“; wenn er sich aus der Verbeugung erhob und aufrecht stand sprach er: „***Rabbanna wa lakal hamd* – O unser Herr, Dir gehört das Lob.**“.

Dann sprach er den *Takbir*, wenn er sich niederwarf, dann sprach er den *Takbir*, wenn er seinen Kopf erhob, dann sprach er den *Takbir*, wenn er sich erneut niederwarf, dann sprach er den *Takbir*, wenn er seinen Kopf wieder erhob. Dies machte er im ganzen Gebet, bis er es beendete. Außerdem sprach er den *Takbir* auch, wenn er sich aus dem Sitzen erhob.

Muslim 392 (...), Buchari 789, Abu Daud 738, Nasai 1149

393 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَ خَلْفُ بْنُ هِشَامٍ. جَمِيعاً عَنْ حَمَّادٍ. قَالَ يَحْيَى: أَخْبَرَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ عَنْ غَبْلَانَ عَنْ مُطَرِّفٍ، قَالَ: صَلَّيْتُ أَنَا وَعُمَرَانُ بْنُ حُصَيْنٍ خَلْفَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ. فَكَانَ إِذَا سَجَدَ كَبَّرَ. وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَّرَ.

وَإِذَا نَهَضَ مِنَ الرَّكْعَتَيْنِ كَبَّرَ. فَلَمَّا انْصَرَفْنَا مِنَ الصَّلَاةِ قَالَ: أَخَذَ عِمْرَانُ بِيَدِي
 ثُمَّ قَالَ: لَقَدْ صَلَّى بِنَا هَذَا صَلَاةَ مُحَمَّدٍ. أَوْ قَالَ: قَدْ ذَكَّرَنِي هَذَا صَلَاةَ مُحَمَّدٍ
 مسلم 393, بخاري 786, 826, ابو داود 835, نسائي 1081, 1179

393. Mutarraf berichtete: Ich und Imran Bin Husayn beteten hinter Ali Bin Abu Talib [REDACTED]. Dieser sprach bei seiner Niederwerfung den *Takbir*, ebenso, wenn er seinen Kopf erhob, und wenn er sich nach zwei *Raka'a* aus dem Sitzen erhob, sprach er (auch) den *Takbir*. Als wir das Gebet beendet hatten, nahm Imran meine Hand und sagte: dieser leitete uns im Gebet so, wie es Muhammad tat. Oder er sagte: Dieser hat mich an das Gebet Muhammads ﷺ, erinnert.

Muslim 393, Buchari 786, 826, Abu Daud 835, Nasai 1081, 1179

11 - باب وُجُوبِ قِرَاءَةِ الْفَاتِحَةِ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ وَإِنَّهُ إِذَا لَمْ يُحْسِنِ الْفَاتِحَةَ وَلَا أَمَكَّنَهُ
 تَعَلَّمَهَا قَرَأَ مَا تيسَّرَ لَهُ مِنْ غَيْرِهَا

**Das Rezitieren der Sura *Al-Fatiha* in jeder *Raka'a* und die
 Ausnahme, einen anderen Vers zu rezitieren**

394 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَمْرُو النَّاقِدُ، وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، جَمِيعًا عَنْ
 سُفْيَانَ، - قَالَ أَبُو بَكْرٍ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، - عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ

الرَّبِيعِ، عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ، يَبْلُغُ بِهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَشْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ"

مسلم 394، بخاري 756، ترمذي 247، ابو داود 822، نسائي 910، ابن ماجه 837

394. 'Ubada Bin As-Samit berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Es ist kein Gebet für den (gültig oder angerechnet), der die Eröffnende des Buches (Sura Al-Fatiha) nicht rezitiert.“

Muslim 394, Buchari 756, Tirmidhi 247, Abu Daud 822, Nasai 910, Ibn Madscha 837

(...) - حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، ح وَحَدَّثَنِي حَزْمَةُ بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شَهَابٍ، أَخْبَرَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الرَّبِيعِ، عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَشْرَأْ بِأَمِّ الْقُرْآنِ".

394. (...) 'Ubada Bin As-Samit berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Es ist kein Gebet für den (gültig oder angerechnet), der die Mutter des Qurans (Al-Fatiha) nicht rezitiert.“

395 - وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ، أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الْعَلَاءِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " مَنْ صَلَّى صَلَاةً لَمْ يَشْرَأْ فِيهَا بِأَمِّ الْقُرْآنِ فَهِيَ خِدَاحٌ - ثَلَاثًا - غَيْرُ تَمَامٍ "

فَقِيلَ لِأَبِي هُرَيْرَةَ إِنَّمَا نَكُونُ وَرَاءَ الْإِمَامِ . فَقَالَ أَفَرَأَيْتَ مَا فِي نَفْسِكَ فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " قَالَ اللَّهُ تَعَالَى قَسَمْتُ الصَّلَاةَ بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي نِصْفَيْنِ وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ " الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ " . قَالَ اللَّهُ تَعَالَى حَمْدِي وَإِذَا قَالَ " الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ " . قَالَ اللَّهُ تَعَالَى أَنْتُمْ عَلَيَّ عَبْدِي . وَإِذَا قَالَ " مَا لِكِ يَوْمَ الدِّينِ " ، قَالَ مَجْدِي عَبْدِي - وَقَالَ مَرَّةً فَوَضَّ لِي عَبْدِي - فَإِذَا قَالَ " لِإِيَّاكَ تَعَبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ " . قَالَ هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ . فَإِذَا قَالَ: " اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ " . قَالَ هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ " . قَالَ سُفْيَانُ حَدَّثَنِي بِهِ الْعَلَاءُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ يَعْقُوبَ دَخَلَ عَلَيْهِ وَهُوَ مَرِيضٌ فِي بَيْتِهِ فَسَأَلْتُهُ أَنَا عَنْهُ .

أما ألفاظ الباب (فالحجاج) بكسر الحاء المعجمة قال الخليل بن أحمد والأصمعي وأبو حاتم السجستاني والهريري وآخرون: الحجاج النقصان، يقال: خدجت الناقة إذا ألتت ولدها قبل أوان التناج، وإن كان تام الحلق، وأخدجته إذا ولدته ناقصا وإن كان لتام الولادة، ومنه قيل لذي اليمين مخدج اليد أي ناقصها، قالوا فقوله - صلى الله عليه وسلم - : "خداج" أي ذات خداج. وقال جماعة من أهل اللغة: خدجت وأخدجت إذا ولدت لغير تمام. وأم القرآن اسم الفاتحة وسميت أم القرآن لأنها فاتحته كما سميت مكة أم القرى لأنها أصلها. قوله - عز وجل. مجدي عدي، أي عظمي

395. Abu Hureira, Allahs Wohlgefallen auf ihm, berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „**Wer ein Gebet verrichtet, in dem er die Mutter des Qurans (Al-Fatiha) nicht rezitiert, so ist es (das Gebet) mangelhaft.**“ (Er wiederholte dies) dreimal, also ist es nicht vollständig (ohne Al-Fatiha).

Man fragte Abu Hureira: Wie wäre es, wenn wir hinter dem Imam stehen? Er sagte: Rezitiere sie lautlos, denn ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Allah, der Erhabene, hat gesagt: Ich teilte das Gebet zwischen Mir und Meinem Diener in zwei Hälften. Und für Meinen Diener soll es sein, was er gefragt hat. Wenn der Diener sagt: `Alles Lob gebührt Allah, dem Herrn der Welten.`, sagt Allah, der Erhabene: Mein Diener hat Mich gelobt. Wenn der Diener sagt: Der Allerbarmer, der Barmherzige, sagt Allah, Der Erhabene: Mein Diener hat Mich gepriesen. Wenn der Diener sagt: Dem Herrscher am Tage des Gerichts, sagt Er: Mein Diener hat Mich verherrlicht. Wenn der Diener sagt: Dir allein dienen wir und zu Dir allein flehen wir um Hilfe, sagt Er: Dies ist zwischen Mir und Meinem Diener, und Meinem Diener soll gegeben werden, worum er gebeten hat.

Wenn der Diener sagt: Leite uns den geraden Weg, den Weg derjenigen, denen Du Gunst erwiesen hast, nicht derjenigen, die (Deinen) Zorn erregt haben, und nicht der Irregehenden, sagt Allah: Dies ist für Meinen Diener, und Meinem Diener soll gegeben werden, worum er gebeten hat.“

397 - حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، قَالَ حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ الْمَسْجِدَ فَدَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَدَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ السَّلَامَ قَالَ "ارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ" . فَرَجَعَ الرَّجُلُ فَصَلَّى كَمَا كَانَ صَلَّى ثُمَّ جَاءَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "وَعَلَيْكَ السَّلَامُ" . ثُمَّ قَالَ "ارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ" . حَتَّى فَعَلَ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ فَقَالَ الرَّجُلُ وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ مَا أُحْسِنُ غَيْرَ هَذَا عَلَّمَنِي . قَالَ "إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَكَبِّرْ ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ ثُمَّ ارْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعًا ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَتَعَدَّلَ قَائِمًا ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِسًا ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا" .

مسلم 397، بخاري 757، 793، 6251، ترمذي 303، ابو داود 856، نسائي 883

397. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, betrat die Moschee und nach ihm noch ein Mann, der dann betete. Anschließend kam er und grüßte den Gesandten Allahs ﷺ. Der Gesandte Allahs ﷺ, erwiderte seinen Gruß und sagte: „**Gehe zurück und bete, denn du hast nicht (vollständig) gebetet!**“

Der Mann kehrte zurück und betete so, wie er zuvor gebetet hatte. Dann ging er abermals zum Propheten ﷺ, und grüßte ihn. Der Gesandte Allahs ﷺ, erwiderte

seinen Gruß, indem er sagte: „**Wa ‘alaykas Salam**“ und sagte dann (erneut): „**Gehe zurück und bete, denn du hast nicht (vollständig) gebetet!**“ So tat er dies dreimal. Dann sagte der Mann: Bei Dem, Der dich mit der Wahrheit gesendet hat, etwas Besseres als das kann ich nicht, lehre mich! Da sagte er (der Gesandte): „**Wenn du dich zum Gebet hinstellst, eröffne das Gebet mit dem *Takbir (Allahu Akbar)*, dann rezitiere, was du aus dem Quran kannst. Dann gehe in eine sichere (angebrachte) Verbeugung, dann erhebe dich, bis du aufrecht stehst, vollziehe anschließend die Niederwerfung, so dass du eine sichere (angebrachte) Niederwerfung vollzogen hast, dann erhebe dich und nimm die sitzende Stellung ein, bis du sicher sitzen kannst. Dies machst du in deinem ganzen Gebet.**“

Muslim 379, Buchari 757, 793, 6251, Tirmidhi 303, Abu Daud 856, Nasai 883

(...) - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ، ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي قَالَ، حَدَّثَنَا عُيَيْنُ اللَّهِ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَجُلًا، دَخَلَ الْمَسْجِدَ فَصَلَّى وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي نَاحِيَةٍ وَسَاقَا الْحَدِيثِ بِمِثْلِ هَذِهِ الْقِصَّةِ وَزَادَا فِيهِ "إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ فَأَسْبِغِ الوُضُوءَ ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ فَكَبِّرْ " .

مسلم 397 (...), بخاري 6251, 6667, ترمذي 2692, ابو داود 856, ابن ماجه 1060,
3695

397. (...) Abu Hureira berichtete: Ein Mann betrat die Moschee und betete, während der Gesandte Allahs, Allah sege ihn und gebe ihm Frieden, sich an einer Seite (der Moschee) befand. Der oben genannte Hadith geht hier weiter bis die Überlieferer dies hinzufügten: **„...bevor du dich zum Gebet hinstellst, vollziehe zunächst eine gründliche Gebetswaschung, dann richte dich in Richtung *Qibla**...“**

* *Qibla*: Gebetsrichtung, Richtung Mekka

Muslim 379 (...), Buchari 6251, 6667, Tirmidhi 2692, Abu Daud 856, Ibn Madscha 1060, 3695

Das Argument dessen, der sagt, man spreche die *Basmala* * nicht laut aus

**Basmala* ist der Ausspruch: *Bismillahir Rahmanir Rahim* -
Im Namen Allahs, des Allerbarmers, des Barmherzigen

399 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ ابْنُ بَشَّارٍ. كِلَاهُمَا عَنْ عُنْدَرٍ. قَالَ ابْنُ الْمُثَنَّى. حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ. حَدَّثَنَا شُعْبَةُ قَالَ: سَمِعْتُ قَتَادَةَ يُحَدِّثُ عَنْ أَنَسٍ، قَالَ: صَلَّى مَعَ رَسُولِ اللَّهِ، وَأَبِي بَكْرٍ، وَعُمَرُ، وَعُثْمَانُ، لَمْ أَسْمَعْ أَحَدًا مِنْهُمْ يَقْرَأُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.
مسلم 399، بخاري 743، نسائي 906

399. Anas berichtete: Ich betete mit (hinter) dem Gesandten Allahs ﷺ, mit Abu Bakr, mit Umar und mit Uthman. Aber ich hörte keinen von ihnen, der „*Bismillahi Rahmani Rahim* - Im Namen Allahs des Allerbarmers, des Barmherzigen“ (laut) rezitierte.

Muslim 399, Buchari 743, Nasai 906

14 - باب حُجَّةٍ مَنْ قَالَ الْبَسْمَلَةَ آيَةً مِنْ أَوَّلِ كُلِّ سُورَةٍ سِوَى بَرَاءَةِ

Das Argument dessen, der sagt, dass *Basmala* eine *Aya* (Vers) ist, die zum Anfang jeder Sura gehört, außer *Al-Bara'a*

400 - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ السَّعْدِيُّ، حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، أَخْبَرَنَا الْمُحْتَارُ بْنُ فُلَيْهِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، ح وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَاللَّفْظُ لَهُ - حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، عَنِ الْمُحْتَارِ، عَنْ أَنَسِ، قَالَ بَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ بَيْنَ أَطْهَرِنَا إِذْ أَعْفَى إِعْفَاءَهُ ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ مُتَبَسِّمًا فَقُلْنَا مَا أَصْحَبَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ "أَنْزِلَتْ عَلَيَّ آيَاتُ سُورَةٍ" . فَقَرَأَ "بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ" "إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكُؤْتِرَ * فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ * إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ" . ثُمَّ قَالَ "أَتَذَرُونَ مَا الْكُؤْتِرُ" . فَقُلْنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ . قَالَ "فَإِنَّهُ نَهَرَ وَعَدِيدُهُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ خَيْرٌ كَثِيرٌ هُوَ حَوْضٌ تَرِدُ عَلَيْهِ أُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ آيَتُهُ عَدَدُ النُّجُومِ فَيُخَلِّجُ الْعَبْدُ مِنْهُمْ فَأَقُولُ رَبِّ إِنَّهُ مِنْ أُمَّتِي، فَيَقُولُ مَا تَدْرِي مَا أَخَذْتُ بِعَدَاكَ" . زَادَ ابْنُ حُجْرٍ فِي حَدِيثِهِ بَيْنَ أَطْهَرِنَا فِي الْمَسْجِدِ . وَقَالَ "مَا أَخَذْتُ بِعَدَاكَ" .

مسلم 400، 5997، ابو داود 784، 4747، نسائي 903

400. Anas (Bin Malik) berichtete: Während der Gesandte Allahs ﷺ sich eines Tages unter uns befand, fiel er plötzlich in einen Schlummer. Dann erhob er lächelnd seinen Kopf. Wir fragten: Was hat dich zum

Lächeln gebracht, o Gesandter Allahs? Er sagte: „Soeben ist mir eine Sura herabgesandt worden.“

Er rezitierte sie: *‘ Im Namen Allahs, des Allerbarmers, des Barmherzigen. Wir haben dir ja Al-Kauthar* gegeben. So bete zu deinem Herrn und opfere! Gewiss, derjenige, der dich hasst, - er ist vom Guten abgetrennt. ‘*“

Dann fragte er: „Wisst ihr, was *Al-Kauthar* ist?“ Wir antworteten: Allah und Sein Gesandter wissen es am besten. Er sagte: „Es ist ein Fluss, den mir mein Herr ﷺ versprochen hat und an dem es sehr viel Gutes gibt. Es ist ein Becken, an dem meine Umma am Tage der Auferstehung stehen wird. Die Anzahl seiner Trinkbehälter gleich der (Zahl) der Sterne. Von dort wird ein Diener (Mensch) unter ihnen vertrieben. Ich werde rufen: O mein Herr, der ist doch von meiner Umma. Er wird sagen: Du weißt nicht, was er nach dir (in der Religion) geändert hat.“

Muslim 400, 5997, Abu Daud 784, 4747, Nasai 903

16- باب الشَّهْدِ فِي الصَّلَاةِ

At-Taschahhud im Gebet*

* Der Betende spricht im Gebet während des Sitzens nach der zweiten Niederwerfung At-Taschahhud. Zum genauen Inhalt, siehe Ahadith 402-404

402- حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَ عُمَرَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ قَالَ إِسْحَاقُ: أَخْبَرَنَا. وَقَالَ الْآخَرَانِ: حَدَّثَنَا جَرِيرٌ عَنْ مَنْصُورٍ عَنْ أَبِي وَائِلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: كُنَّا نَقُولُ فِي الصَّلَاةِ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ: السَّلَامُ عَلَى اللَّهِ. السَّلَامُ عَلَى فَلَانٍ. فَقَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ، ذَاتَ يَوْمٍ: «فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّلَامُ. فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ لِلَّهِ وَالطَّيِّبَاتُ. السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ. فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلَّهِ صَالِحٍ، فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ. أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. ثُمَّ لِيَتَخَيَّرَ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ».

مسلم 402، بخاري 6328، نسائي 1168، 1169، 1276

402. Abdullah Bin Mas'ud berichtete: Wir pflegten im Gebet hinter dem Gesandten Allahs ﷺ, zu sagen: *As-Salamu'alal Allah. As-Salamu 'ala* Soundso - Friede sei auf Allah, Friede sei auf Soundso. Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte eines Tages zu uns: „Allah ist *As-Salam* – der Friede, und wer von euch während des Gebets in der sitzenden Position ist, soll sagen: *`At-Tahiyatu lillahi wassalawatu wattayyibatu, assalamu 'alayka ayyuhan*

Nabiyyu warahmatullahi wabarakatuh, assalamu 'alayna wa'ala 'ibadillahis salihin - Alle Ehrungen, Segnungen, Gebete und gute Taten gebühren Allah. Der Friede sei auf dir, o Prophet, und die Barmherzigkeit Allahs und Sein Segen. Der Friede sei auf uns und auf den rechtschaffenen Dienern Allahs. Wenn ihr dies sprecht, wird es auf jeden rechtschaffenen Diener treffen, im Himmel und auf der Erde - *Aschhadu alla ilaha illallah, wa aschhadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasuluh* - **Ich bezeuge**, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt, **und ich bezeuge, dass Muhammad der Gesandte Allahs ist.** Dann kann er die Bittgebete sprechen, die er möchte!“

Muslim 402, Buchari 6328, Nasai 1168, 1169, 1276

(...) حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ شَقِيقِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ كُنَّا إِذَا جَلَسْنَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الصَّلَاةِ . بِمِثْلِ حَدِيثِ مَنْصُورٍ وَقَالَ " ثُمَّ يَخْتَارُ بَعْدُ مِنَ الدُّعَاءِ "

Muslim 402 (...), بخاري 831, 835, 6230, 6328, 7381, ابو داود 968, نسائي 1164, 1168, 1276, 1278, 1297

402. (...) Abdullah Bin Mas'ud berichtete: Wenn wir mit dem Propheten ﷺ, im Gebet saßen, wie der Hadith zuvor und fügte hinzu: „**Dann wählt er noch von den Bittgebeten aus.**“

Muslim 402 (...), Buchari 831, 835, 6230, 6328, 7381, Abu Daud 968, Nasai 1164, 1168, 1169, 1276, 1278, 1297

403 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ. حَدَّثَنَا لَيْثٌ. ح وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رُمْحٍ بْنِ الْمُهَاجِرِ . أَخْبَرَنَا اللَّيْثُ عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ وَعَنْ طَاوُسِ بْنِ عَبَّاسٍ ، أَنَّهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يُعَلِّمُنَا التَّشَهُدَ كَمَا يُعَلِّمُنَا السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ . فَكَانَ يَقُولُ : «التَّحِيَّاتُ الْمُبَارَكَاتُ الصَّلَوَاتُ الطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ. أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ» . وَفِي رِوَايَةِ ابْنِ رُمْحٍ : كَمَا يُعَلِّمُنَا الْقُرْآنَ .

مسلم 403, 290 ترمذي, ابو داود 974, نسائي 1173, ابن ماجه 900

403. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, lehrte uns stets *At-Taschahhud* (stammt von *Attahiyatu* und bedeutet ‚Bezeugen‘), wie er uns Suren aus dem Quran lehrte. Er sagte: „*At-Tahiyatu, Almubarakatu, Assalawatu, At-Tayyibatu li-llahi; Assalamu alayka Ayyuhan Nabiyyu wa rahmatullahi wa barakatuh, assalamu alayna wa‘ala ‘ibadillahis salihin, Aschhadu Anla ilaha illallah wa aschhadu anna Muhammadan Rasulullah* - Alle Ehrungen, Segnungen, Gebete und gute Taten gebühren Allah. Der Friede sei auf dir, o Prophet, und die Barmherzigkeit Allahs und Sein Segen. Der Friede sei auf uns und auf den rechtschaffenen Dienern Allahs. Ich bezeuge, dass es keinen zu Recht Anbetungswürdigen außer Allah gibt, und ich bezeuge, dass Muhammad der Gesandte Allahs ist.“

In der Version von Ibn Rumh: ...wie er uns den Quran lehrte... Muslim 403, Tirmidhi 290, Abu Daud 974, Nasai 1173, Ibn Madscha 900

17 - باب الصَّلَاةِ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَ التَّسْبِيحِ

Der Segen für den Propheten ﷺ, nach dem *Taschahhud*

405 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى التَّمِيمِيُّ، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ نُعْمَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمُجَمِّرِ، أَنَّ مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدِ الْأَنْصَارِيِّ، - وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدِ هُوَ الَّذِي كَانَ أُرِيَ التَّيْدَاءَ بِالصَّلَاةِ - أَخْبَرَهُ عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الْأَنْصَارِيِّ قَالَ أَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَنَحْنُ فِي مَجْلِسِ سَعْدِ بْنِ عُبَادَةَ فَقَالَ لَهُ بَشِيرُ بْنُ سَعْدٍ أَمَرَنَا اللَّهُ تَعَالَى أَنْ نُصَلِّيَ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَكَيْفَ نُصَلِّيَ عَلَيْكَ قَالَ فَسَكَتَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى تَمَثَّلْنَا أَنَّهُ لَمْ يَسْأَلْهُ ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قُولُوا "اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ . وَالسَّلَامُ كَمَا قَدْ عَلِمْتُمْ "

مسلم 405, ترمذی 3220, ابو داود 980, 981, نسائی 1284

405. Nu'aym Bin 'Abdullah Al-Mudschmir berichtete, dass Muhammad Bin 'Abdullah Bin Zaid Al-Ansari - 'Abdullah Bin Zaid ist derjenige, dem (im Traum) der Gebetsruf gezeigt wurde - ihm von Abu Mas'ud Al-Ansari berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, kam zu uns, während wir in Sa'd Bin 'Ubadas Gesellschaft saßen. Da fragte ihn Baschir Bin Sa'd: Allah, Erhaben sei Er, hat uns befohlen, dass wir *Salawat* über dich sprechen, o Gesandter Allahs. Wie sprechen wir *Salawat* über dich? Abu Mas'ud sagte, dass der Gesandte Allahs ﷺ, schwieg und wir uns wünschten, er hätte ihn nicht gefragt.

Dann sagte der Gesandte Allahs ﷺ: „Sprecht:

Allahumma salli 'ala Muhammadin wa 'ala ali Muhammad, kama sallayta 'ala Ibrahim, innaka hamidun madschid, Allahumma barik 'ala Muhammadin wa 'ala ali Muhammad, kama barakta 'ala ali Ibrahim, fil 'alamin, innaka hamidun madschid - O Allah, schenke Muhammad Frieden und den Angehörigen Muhammads, so wie Du Abrahams Angehörigen Frieden geschenkt hast. Wahrlich, Du bist des Preises und des Ruhmes würdig! Und segne Muhammad und die Angehörigen Muhammads, so wie Du die Angehörigen Abrahams unter den Weltbewohnern gesegnet hast. Du bist des Preises und des Ruhmes würdig! Schließt das Gebet dann mit dem taslim, wie ihr es gelernt habt.“

Muslim 405, Tirmidhi 3220, Abu Daud 980, 981, Nasai 1284

406 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى وَ مُحَمَّدُ بْنُ بَشَّارٍ (وَاللَّفْظُ لِابْنِ الْمُثَنَّى) قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ. حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ الْحَكَمِ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ أَبِي لَيْلَى، قَالَ: لَقِيتَنِي كَعْبُ بْنُ عَجْرَةَ فَقَالَ: أَلَا أَهْدِي لَكَ هَدِيَّةً؟ خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ. فَقُلْنَا: قَدْ عَرَفْنَا كَيْفَ نُسَلِّمُ عَلَيْكَ. فَكَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ؟ قَالَ: «قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ. إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

مسلم 406، بخاري 3370، 4797، 6357، ترمذي 483، ابو داود 976، 977، نسائي 1286،

1287، ابن ماجه 904

406. ‘Abdullah Bin Abi Layla sagte: Ich begegnete Ka‘b Bin ‘Udschra. Er fragte: Soll ich dir nicht ein Geschenk* machen? Als der Gesandte Allahs ﷺ, zu uns herauskam, fragten wir: Wir wissen, wie wir dich begrüßen (nämlich mit *Salam*, dem Friedensgruß). Doch wie sprechen wir *Salawat* über dich?

Er sagte: „Sprecht: *Allahumma salli ‘ala Muhammadin wa ‘ala ali Muhammad, kama sallayta ‘ala Ibrahim, innakka hamidun madschid, Allahumma barik ‘ala Muhammadin wa ‘ala ali Muhammad, kama barakta ‘ala ali Ibrahim, innakka hamidun madschid* - O Allah, schenke Muhammad Frieden und den Angehörigen Muhammads, so wie Du Abrahams Angehörigen Frieden geschenkt hast. Wahrlich, Du bist des Preises und des Ruhmes würdig! O Allah, segne Muhammad und die Angehörigen Muhammads, so wie Du die Angehörigen Abrahams gesegnet hast. Du bist des Preises und des Ruhmes würdig!“

Muslim 406, Buchari 3370, 4797, 6357, Tirmidhi 483, Abu Daud 976, 977, Nasai 1286, 1287, 1288, Ibn Madscha 904

*In dem er ihm einen Hadith überliefert

407 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا رَوْحٌ، وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ نَافِعٍ،
ح وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - قَالَ أَخْبَرَنَا رَوْحٌ، عَنْ مَالِكِ بْنِ

أَنَسَ، عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ، عَنِ أَبِيهِ، عَنْ عَمْرِو بْنِ سَلِيمٍ، أَخْبَرَنِي أَبُو
 حُمَيْدٍ السَّاعِدِيُّ، أَنَّهُمْ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ كَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ؟
 قَالَ "قُولُوا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ
 إِبْرَاهِيمَ وَبَارَكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ
 حَمِيدٌ مَجِيدٌ "

مسلم 407، بخاري 3369، 6360، ابو داود 979، نسائي 1288 ابن ماجه 905

407. Abu Humayd As-Sa'idi berichtete: Sie fragten: O
 Gesandter Allahs, wie sprechen wir *Salawat* über dich?
 Er sagte: „Sprecht: *Allahumma salli'ala Muhammadin
 wa 'ala ali Muhammad, kama sallayta 'ala Ibrahim, in-
 naka hamidun madschid, Allahuma barik 'ala Muham-
 madin wa 'ala ali Muhammad, kama barakta 'ala ali
 Ibrahim, innaka hamidun madschid* - O Allah, schenke
 Muhammad Frieden und seinen Gattinnen und seiner
 Nachkommenschaft, so wie Du Abrahams Angehörigen
 Frieden geschenkt hast. Und segne Muhammad und
 seine Gattinnen und seine Nachkommenschaft, so wie
 Du die Angehörigen Abrahams gesegnet hast. Du bist
 des Preises und des Ruhmes würdig!

Muslim 407, Buchari 3369, 6360, Abu Daud 979, Nasai 1288, Ibn Madscha
 905

408- حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ وَقُتَيْبَةُ وَابْنُ حُجْرٍ . قَالُوا: حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ وَهُوَ ابْنُ جَعْفَرٍ عَنِ الْعَلَاءِ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ عَشْرًا».

مسلم 408، ترمذي 485، ابو داود 1530، نسائي 1295

408. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wer einen Segenswunsch über mich spricht, über diesen spricht Allah zehnmal (soviele).“

Muslim 408, Tirmidhi 485, Abu Daud 1530, Nasai 1295

18 - باب التَّسْمِيعِ وَالتَّحْمِيدِ وَالتَّأْمِينِ

At-Tasmi‘ (Sami'allahu liman hamidah), At-Tahmid (rabbanna walakal hamd) und Ta 'min (Amin)

409 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَيُّوبَ قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ سُمَيِّ عَنْ أَبِي صَالِحٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِذَا قَالَ الْإِمَامُ: سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ. فَقُولُوا: اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ. فَإِنَّهُ مِنْ وَاَفَقَ قَوْلُهُ قَوْلَ الْمَلَائِكَةِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

مسلم 409، بخاري 796، 3228، ترمذي 267، ابو داود 848، نسائي 1062

409. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn der Imam sagt: *sami'allahu liman hamidah* - Allah hört den, der Ihn lobpreist, so sagt ihr: *allahumma rabbana walakal hamd* - O Allah unser Herr, und Dir gebührt alles Lob. Denn wessen Worte mit den

Worten der Engel gleichzeitig zusammentreffen, dem werden alle seine vergangenen Sünden vergeben.“

Muslim 409, Buchari 796, 3228, Tirmidhi 267, Abu Daud 848, Nasai 1062

410 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى. قَالَ: قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ وَ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَنَّهُمَا أَخْبَرَاهُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِذَا أَمَّنَ الْإِمَامُ فَأَمِنُوا فَإِنَّهُ مِنْ وَاقِفٍ تَأْمِينُهُ تَأْمِينُ الْمَلَائِكَةِ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». قَالَ ابْنُ شِهَابٍ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَقُولُ: «أَمِينَ».

مسلم 410، بخاري 780، ترمذي 250، ابو داود 936، نسائي 927

410. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn der Imam *Ta'min* (Amin) spricht, so sprecht ihr auch *Ta'min* (Amin), denn wessen Worte mit den Worten der Engel gleichzeitig zusammentreffen, dem werden alle seine vergangenen Sünden vergeben.“ .

Muslim 410, Buchari 780, Tirmidhi 250, Abu Daud 936, Nasai 927

19 - باب اثتَمَامِ الْمَأْمُومِ بِالْإِمَامِ Dem Imam folgen

411 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَ قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ وَ أَبُو بَكْرٍ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَ
عَمْرُو التَّائِقِدُ وَ زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ وَ أَبُو كُرَيْبٍ. جَمِيعاً عَنْ سُفْيَانَ. قَالَ أَبُو بَكْرٍ:
حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ عَنِ الرَّهْرِيِّ قَالَ:
سَمِعْتُ أَنَسَ بْنَ مَالِكٍ، يَقُولُ: سَقَطَ النَّبِيُّ عَنِ فَرَسٍ، فَجَحَسَ شِقُّهُ الْأَيْمَنُ.
فَدَخَلْنَا إِلَيْهِ نَعُوذُهُ، فَحَضَرَتِ الصَّلَاةُ. فَصَلَّى بِنَا قَاعِداً، فَصَلَّيْنَا وَرَاءَهُ فُعُوداً.
فَلَمَّا قَضَى الصَّلَاةَ قَالَ: «إِنَّمَا جُعِلَ الْإِمَامُ لِيُؤْتَمَّ بِهِ، فَإِذَا كَبَّرَ فَكَبِّرُوا، وَإِذَا
سَجَدَ فَاسْجُدُوا، وَإِذَا رَفَعَ فَارْفَعُوا، وَإِذَا قَالَ: سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ فَقُولُوا: رَبَّنَا
وَأَلِكِ الْحَمْدُ، وَإِذَا صَلَّى قَاعِداً فَصَلُّوا فُعُوداً أَجْمَعُونَ“.

مسلم 411، 1114، بخاري 805، نسائي 793، ابن ماجه 1238

411. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, fiel von einem Pferd, wobei seine rechte Seite verletzt wurde. Wir besuchten ihn und während unseres Krankenbesuchs kam die Zeit des Gebets.

Er leitete uns das Gebet sitzend und wir beteten hinter ihm ebenfalls sitzend. Nachdem er das Gebet beendet hatte, sagte er: „Der Imam wird deshalb eingesetzt, damit ihm gefolgt wird. Deshalb spricht den *Takbir (Allahu akbar)*, wenn er den *Takbir* spricht; wenn er sich niederwirft, werft euch auch nieder; wenn er sich erhebt, erhebt euch ebenso, wenn er spricht: *Sami'allahu liman*

hamidah - Allah hört den, der Ihn lobpreist, dann spricht: *Rabbana wa lakal hamd* - O unser Herr, und Dir gebührt die Lobpreisung; und wenn er sitzend betet, dann betet auch sitzend.“

Muslim 411, Buchari 805, 1114, Nasai 793, Ibn Madscha 1238

21- باب استخلاف الإمام إذا عَرَضَ لَهُ عُدْرٌ مِنْ مَرَضٍ وَسَفَرٍ وَعَظِيمَا
يُصَلِّي ...

Den Imam vertreten, wenn er wegen einer Krankheit
oder einer Reise entschuldigt ist...

418- حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يُونُسَ، حَدَّثَنَا زَائِدَةُ، حَدَّثَنَا مُوسَى بْنُ أَبِي
عَاشِشَةَ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ دَخَلْتُ عَلَى عَائِشَةَ فَقُلْتُ لَهَا أَلَا
تُحَدِّثِينِي عَنْ مَرَضِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ بَلَى تَقُولُ النَّبِيُّ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ " أَصَلَّى النَّاسُ " . قُلْنَا لَا وَهُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ .
قَالَ " صَعُوا لِي مَاءً فِي الْمِخْضَبِ " . فَفَعَلْنَا فَأَعْتَسَلْنَا ثُمَّ دَهَبَ لِيَنْوَأَ فَأُعْمِي
عَلَيْهِ ثُمَّ أَفَاقَ فَقَالَ " أَصَلَّى النَّاسُ " . قُلْنَا لَا وَهُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ .
فَقَالَ " صَعُوا لِي مَاءً فِي الْمِخْضَبِ " . فَفَعَلْنَا فَأَعْتَسَلْنَا ثُمَّ دَهَبَ لِيَنْوَأَ فَأُعْمِي
عَلَيْهِ ثُمَّ أَفَاقَ فَقَالَ " أَصَلَّى النَّاسُ " . قُلْنَا لَا وَهُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ .
فَقَالَ " صَعُوا لِي مَاءً فِي الْمِخْضَبِ " . فَفَعَلْنَا فَأَعْتَسَلْنَا ثُمَّ دَهَبَ لِيَنْوَأَ فَأُعْمِي
عَلَيْهِ ثُمَّ أَفَاقَ فَقَالَ " أَصَلَّى النَّاسُ " . قُلْنَا لَا وَهُمْ يَنْتَظِرُونَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ .
قَالَتْ وَالنَّاسُ عُكُوفٌ فِي الْمَسْجِدِ يَنْتَظِرُونَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
لِصَلَاةِ الْعِشَاءِ الْآخِرَةِ - قَالَتْ - فَأَرْسَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى
أَبِي بَكْرٍ أَنْ يُصَلِّيَ بِالنَّاسِ فَآتَاهُ الرَّسُولُ فَقَالَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وسلم يَأْمُرُكَ أَنْ تُصَلِّيَ بِالنَّاسِ . فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ وَكَانَ رَجُلًا رَقِيقًا يَا عُمَرُ صَلِّ
 بِالنَّاسِ . قَالَ فَقَالَ عُمَرُ أَنْتَ أَحَقُّ بِذَلِكَ . قَالَتْ فَصَلَّى بِهِمْ أَبُو بَكْرٍ تِلْكَ
 الْأَيَّامَ ثُمَّ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَجَدَ مِنْ نَفْسِهِ خِفَةً فَخَرَجَ بَيْنَ
 رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا الْعَبَّاسُ لِصَلَاةِ الظُّهْرِ وَأَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ فَلَمَّا رَأَاهُ أَبُو بَكْرٍ
 ذَهَبَ لِيَتَأَخَّرَ فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ لَا يَتَأَخَّرَ وَقَالَ لَهُمَا " **أَجْلِسَانِي إِلَى جَنْبِهِ** " . فَأَجْلَسَاهُ إِلَى جَنْبِ أَبِي بَكْرٍ وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ يُصَلِّي وَهُوَ
 قَائِمٌ بِصَلَاةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالنَّاسُ يُصَلُّونَ بِصَلَاةِ أَبِي بَكْرٍ وَالنَّبِيُّ
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَائِمٌ . قَالَ عُبَيْدُ اللَّهِ فَدَخَلْتُ عَلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ
 فَقُلْتُ لَهُ أَلَا أَعْرِضُ عَلَيْكَ مَا حَدَّثْتَنِي عَائِشَةُ عَنْ مَرَضِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ هَاتِ . فَعَرَضْتُ حَدِيثَهَا عَلَيْهِ فَمَا أَنْكَرَ مِنْهُ شَيْئًا غَيْرَ أَنَّهُ قَالَ
 أَسَمْتُمْ لَكَ الرَّجُلَ الَّذِي كَانَ مَعَ الْعَبَّاسِ قُلْتُ لَا . قَالَ هُوَ عَلِيٌّ .

مسلم 418, بخاري 678, نسائي 833

418. 'Ubaidullah Bin 'Abdullah berichtete: Einmal trat ich bei 'Aischa ein und bat sie: Kannst du mir nicht von der Krankheit des Gesandten Allahs ﷺ, erzählen? Sie sagte: Doch!

Als es dem Propheten ﷺ, schwer (wegen seiner Krankheit) wurde, fragte er: „**Haben die Menschen gebetet?**“ Wir sagten: Nein, weil sie auf dich warten, o Gesandter Allahs. Er sagte: „**Gießt mir das Wasser in**

das Wassergefäß!“ Wir taten es und er vollzog die Gebetswaschung.

Dann, als er aufstehen wollte, wurde er bewusstlos. Als er wieder zu sich kam, fragte er: „**Haben die Menschen gebetet?**“ Wir sagten: Nein, weil sie auf dich warten, o Gesandter Allahs. Er sagte: „**Gießt mir das Wasser in das Wassergefäß!**“ Wir taten es und er vollzog die Gebetswaschung. Dann, als er aufstehen wollte, wurde er abermals bewusstlos. Als er wieder zu sich kam, fragte er: „**Haben die Menschen gebetet?**“ Wir sagten: Nein, weil sie auf dich warten, o Gesandter Allahs. Er sagte: „**Gießt mir das Wasser in das Wassergefäß!**“ Wir taten es und er vollzog erneut die Gebetswaschung. Dann, als er aufstehen wollte, wurde er wieder bewusstlos. Als er wieder zu sich kam, fragte er: „**Haben die Menschen gebetet?**“ Wir sagten: Nein, weil sie auf dich warten, o Gesandter Allahs. Die Menschen waren in der Moschee versammelt und warteten auf den Gesandten Allahsﷺ, zum Nachtgebet.

Aischa sagte weiter: Der Gesandte Allahsﷺ, schickte nach Abu Bakr, der die Menschen im Gebet leiten sollte. Der Bote ging zu ihm und sagte: Der Gesandte Allahsﷺ,

befiehlt dir, die Menschen im Gebet zu leiten. Abu Bakr, der ein sehr empfindlicher, sanfter Mann war, sagte: O Umar, bete du den Menschen vor! Umar sagte ihm: Du hast mehr Anrecht darauf (als ich). In diesen Tagen leitete Abu Bakr die Menschen in den Gebeten. Dann, als es dem Gesandten Allahs ﷺ, besser ging, machte er sich, auf zwei Männer gestützt, zum Mittagsgebet auf - einer dieser Männer war Al-Abbas.

Während Abu Bakr die Menschen im Gebet leitete, sah er den Gesandten kommen und zögerte (und wollte ihm den Vortritt geben). Doch der Prophet ﷺ, gab ihm ein Zeichen, nicht zu zögern. Er sagte zu den beiden Männern (,die ihm halfen): „**Setzt mich neben ihn!**“ Sie setzten ihn neben Abu Bakr. Dieser betete stehend zu dem Gebet des Propheten ﷺ, (der das Gebet sitzend leitete), und die Menschen orientierten sich an Abu Bakr, während der Prophet ﷺ, saß.

Ubaidullah sagte: Ich trat bei Abdullah Bin Abbas ein und fragte: Soll ich dir vortragen, was Aischa über die Krankheit des Gesandten Allahs ﷺ, berichtete? Er erwiderte: Lass mich hören! Ich berichtete ihm von Aischas Worten. Er lehnte nichts davon ab. Er fragte

nur: Hat sie dir den Namen des zweiten Mannes neben Al-Abbas genannt. Ich antwortete: Nein! Er sagte: Es war Ali.

Muslim 418, Buhari 687, Nasai 833

418- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، وَوَكَيْعٌ، ح وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، - وَاللَّفْظُ لَهُ - قَالَ أَخْبَرَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ، عَنِ الْأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ لَمَّا تَقَلَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَاءَ بِلَالٌ يُؤَدِّئُهُ بِالصَّلَاةِ فَقَالَ "مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ". قَالَتْ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ إِنَّهُ مَتَى يَثْمُ مَقَامَكَ لَا يَسْمَعُ النَّاسُ فَلَوْ أَمَرْتَ عُمَرَ. فَقَالَ "مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ". قَالَتْ فَقُلْتُ لِحَفْصَةَ قُولِي لَهُ إِنَّ أَبَا بَكْرٍ رَجُلٌ أَسِيفٌ وَإِنَّهُ مَتَى يَثْمُ مَقَامَكَ لَا يَسْمَعُ النَّاسُ فَلَوْ أَمَرْتَ عُمَرَ. فَقَالَتْ لَهُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "إِنَّكَ لَأَنْتَ صَوَاحِبُ يُوسُفَ. مُرُوا أَبَا بَكْرٍ فَلْيُصَلِّ بِالنَّاسِ". قَالَتْ فَأَمَرُوا أَبَا بَكْرٍ يُصَلِّي بِالنَّاسِ - قَالَتْ - فَلَمَّا دَخَلَ فِي الصَّلَاةِ وَجَدَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ نَفْسِهِ حِقْفَةً فَقَامَ يُمَادِي بَيْنَ رَجُلَيْنِ وَرِجْلَاهُ تَحْطَانِ فِي الْأَرْضِ - قَالَتْ - فَلَمَّا دَخَلَ الْمَسْجِدَ سَمِعَ أَبُو بَكْرٍ حِسَّهُ ذَهَبَ يَتَأَخَّرُ فَأَوْمَأَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قُمْ مَكَانَكَ. فَجَاءَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى جَلَسَ عَنْ يَسَارِ أَبِي بَكْرٍ - قَالَتْ - فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي بِالنَّاسِ جَالِسًا وَأَبُو بَكْرٍ قَائِمًا يَقْتَدِي أَبُو بَكْرٍ بِصَلَاةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَيَقْتَدِي النَّاسُ بِصَلَاةِ أَبِي بَكْرٍ.

مسلم 418 (...), بخاري 664, 712, 713, ابن ماجه 1232

418. (...) Aischa berichtete: „Als sich der Krankheitszustand des Gesandten Allahs ﷺ, verschlechterte, kam Bilal, um ihn zum Gebet zu rufen. Er sagte: **„Beauftragt Abu Bakr, er solle die Menschen im Gebet leiten.“**“

Aischa sagte: Ich sagte zu ihm: O Gesandter Allahs, Abu Bakr ﷺ ist ein sanftmütiger Mann. Wenn er an deiner Stelle steht, werden die Leute (durch sein Weinen seine Quranrezitation) nicht hören. Wenn du doch Umar dazu anweisen würdest. Er ﷺ, sagte: **„Beauftragt Abu Bakr damit, die Menschen im Gebet zu leiten!“**

Ich sagte zu Hafsa, sie solle ihm sagen, dass Abu Bakr ein sanftmütiger Mann ist, dessen Quranrezitation die Menschen durch sein Weinen nicht hören werden, wenn er an der Stelle des Propheten steht. Wenn er doch nur Umar den Befehl geben würde. Hafsa sagte es ihm. Da antwortete der Gesandte Allahs ﷺ: **„Ihr seid wie die Gefährtinnen Josefs; beauftragt Abu Bakr damit, die Leute im Gebet zu leiten!“**

Dann leitete Abu Bakr die Leute im Gebet. Aischa sagte: Als er mit dem Gebet anfang, fühlte sich der Gesandte Allahs ﷺ, besser, sodass er aufstand und von zwei Männern gestützt wurde, während seine Füße den Boden (nur) berührten. Als er die Moschee betrat, bemerkte Abu Bakr sein Kommen und zögerte, während der Ge-

sandte Allahs ﷺ, ihm ein Zeichen gab, dass er an seinem Platz bleiben solle. Der Gesandte Allahs ﷺ, setzte sich neben Abu Bakr zu seiner Linken nieder.

Der Gesandte Allahs ﷺ, leitete das Gebet sitzend, während Abu Bakr sich stehend an dem Gebet des Propheten ﷺ, orientierte, und die Menschen orientierten sich an Abu Bakrs Gebet.

Muslim 418 (...), Buchari 664, 712, 713, Ibn Madscha 1232

419 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَهَارُونُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ الصَّمَدِ، قَالَ سَمِعْتُ أَبِي يُحَدِّثُ، قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْعَزِيزِ، عَنْ أَنَسٍ، قَالَ لَمْ يُخْرِجْ إِلَيْنَا نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثًا فَأُفِيِمَتِ الصَّلَاةُ فَذَهَبَ أَبُو بَكْرٍ يَتَقَدَّمُ فَقَالَ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْحِجَابِ فَرَفَعَهُ فَلَمَّا وَضَحَ لَنَا وَجْهُ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا نَطَّرْنَا مَنظَرًا قَطُّ كَانَ أَعْجَبَ إِلَيْنَا مِنْ وَجْهِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حِينَ وَضَحَ لَنَا - قَالَ - فَأَوْمَأَ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِيَدِهِ إِلَى أَبِي بَكْرٍ أَنْ يَتَقَدَّمَ وَأَرْخَى نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحِجَابَ فَلَمْ تَقْدِرْ عَلَيْهِ حَتَّى مَاتَ .

مسلم 419، (...), بخاري 681

419. (...) Anas berichtete: Der Prophet Allahs ﷺ, kam (während seiner Krankheit) drei Tage lang nicht zu uns hinaus. Als der Gebetsruf ertönte, trat Abu Bakr zum Gebet nach vorne.

Der Gesandte Allahs ﷺ, stand auf und hob den Vorhang (seines Zimmers). Als wir das Gesicht des Propheten Allahs ﷺ, erblickten, hatten wir keinen schöneren Blick als das Gesicht des Propheten Allahs ﷺ, zu sehen.

Der Prophet Allahs ﷺ, gab Abu Bakr mit seiner Hand das Zeichen, dass er nach vorne treten solle (, um das Gebet zu leiten), während der Prophet Allahs ﷺ, den Vorhang fallen ließ. Dann sahen wir ihn nicht mehr, bis er starb.

Muslim 419, (...), Buchari 681

22- باب تَقْدِيمِ الْجَمَاعَةِ مَنْ يُصَلِّي بِهِمْ إِذَا تَأَخَّرَ الْإِمَامُ وَلَمْ يَخَافُوا مَفْسَدَةَ
بِالتَّقْدِيمِ

Einen anderen Vorbeter zu wählen, wenn der Imam sich verspätete, wenn kein Missverständnis (bzw. Auseinandersetzung) damit zu befürchten ist

421 - حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ أَبِي حَازِمٍ، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَهَبَ إِلَى بَيْتِي عَمْرُو بْنُ عَوْفٍ لِيُصَلِّحَ بَيْنَهُمْ فَحَاطَتِ الصَّلَاةَ فَجَاءَ الْمُؤَذِّنُ إِلَى أَبِي بَكْرٍ فَقَالَ أَتُصَلِّي

بِالنَّاسِ فَأَقِيمِ قَالَ نَعَمْ . قَالَ فَصَلَّى أَبُو بَكْرٍ فَجَاءَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالنَّاسُ فِي الصَّلَاةِ فَتَخَلَّصَ حَتَّى وَقَفَ فِي الصَّفِّ فَصَفَّقَ النَّاسُ - وَكَانَ أَبُو بَكْرٍ لَا يَلْتَفِتُ فِي الصَّلَاةِ - فَلَمَّا أَكْثَرَ النَّاسُ التَّصْفِيقَ التَفَّتْ فَرَأَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَشَارَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ امْكُثْ مَكَانَكَ فَرَفَعَ أَبُو بَكْرٍ يَدَيْهِ فَحَمِدَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى مَا أَمَرَهُ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ ذَلِكَ ثُمَّ اسْتَأْخَرَ أَبُو بَكْرٍ حَتَّى اسْتَوَى فِي الصَّفِّ وَتَقَدَّمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَصَلَّى ثُمَّ انْصَرَفَ فَقَالَ "يَا أَبَا بَكْرٍ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَتَّبِعَ إِذْ أَمَرْتُكَ" . قَالَ أَبُو بَكْرٍ مَا كَانَ لِابْنِ أَبِي فُحَّافَةَ أَنْ يُصَلِّيَ بَيْنَ يَدَيِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ . فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "مَا لِي رَأَيْتُكُمْ أَكْثَرْتُمْ التَّصْفِيقَ مِنْ نَابِهِ شَيْءٌ فِي صَلَاتِهِ فَلَيْسَ بِسَبِّحٍ فَإِنَّهُ إِذَا سَبَّحَ التَّحِيَّتَ إِلَيْهِ وَإِنَّمَا التَّصْفِيقُ لِلنِّسَاءِ" .

مسلم 421، بخاري 234، 684

421. Sahl Bin Sa'd As-Sa'idi berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, war unterwegs zum Stamm Banu 'Amr Bin Awf, um Frieden zwischen den beiden herzustellen.

Als die Zeit des Gebets eintrat, kam der Gebetsrufer zu Abu Bakr und fragte: Leitest du die Menschen im Gebet, soll ich die *Iqama* (den Ruf zum Gebetsbeginn) rufen? Er sagte: Ja. Während Abu Bakr die Menschen im Gebet leitete, erschien der Gesandte Allahs ﷺ.

Er passierte die Reihen, bis er vor ihnen stand. Die Menschen klatschten in die Hände, bis Abu Bakr nach

hinten blickte, was er normalerweise nicht tat. Er blickte nach hinten und sah den Gesandten Allahs ﷺ.

Dieser ﷺ, gab ihm ein Zeichen, dass er an seinem Platz bleiben solle. Abu Bakr erhob seine Hände, lobpreiste Allah ﷻ wegen dessen, was der Gesandte Allahs ﷺ, ihm befahl.

(Doch) anschließend ging Abu Bakr in die Reihen zurück und der Prophet ﷺ, trat nach vorne und leitete die Menschen im Gebet.

Nachdem das Gebet beendet war, fragte er: **„O Abu Bakr, was hat dich gehindert, als ich dir die Anweisung gab (das Gebet zu leiten)?“**

Abu Bakr antwortete: Dem Bin Abu Quhafa (damit sich selbst meinend) steht nicht zu, im Beisein des Gesandten Allahs ﷺ, das Gebet zu leiten.

Dann fragte der Gesandte Allahs ﷺ: **„Warum habe ich euch so viel klatschen sehen? Wenn jemand während des Gebets auf etwas aufmerksam machen möchte, spricht er den *Tasbih* – (*Subhanallah*) - Preis sei Allah, sodass er (der das Gebet leitet) aufmerksam wird, und was das Klatschen betrifft, so trifft es für die Frauen zu.“**

Muslim 421, Buchari 234, 684

23 – باب تَسْبِيحِ الرَّجُلِ وَتَصْفِيْقِ الْمَرْأَةِ إِذَا نَابَهُمَا شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ

Während des Gebets auf etwas aufmerksam machen;
Tasbih für die Männer, in die Hände klatschen für die
Frauen

422 – حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَمْرُو النَّاقِدُ، وَرُحَيْمِيُّ بْنُ حَرْبٍ، قَالُوا حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الرَّهْرِيِّ، عَنِ أَبِي سَلَمَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ح وَحَدَّثَنَا هَارُونُ بْنُ مَعْرُوفٍ، وَحَزْمَلَةُ بْنُ يَحْيَى، قَالَا أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي يُونُسُ، عَنِ ابْنِ شَهَابٍ، أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ، وَأَبُو سَلَمَةَ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَنَّهُمَا سَمِعَا أَبَا هُرَيْرَةَ، يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "النَّسْبِيْحُ لِلرِّجَالِ وَالتَّصْفِيْقُ لِلنِّسَاءِ". زَادَ حَزْمَلَةُ فِي رِوَايَتِهِ قَالَ ابْنُ شَهَابٍ وَقَدْ رَأَيْتُ رِجَالًا مِنْ أَهْلِ الْعِلْمِ يُسَبِّحُونَ وَيُتَشِيرُونَ

مسلم 422، بخاري 1203، أبو داؤد 939، ابن ماجه 1034

422. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „(Wenn während des Gebetes auf etwas Wichtiges aufmerksam gemacht werden muss ist der) *Tasbih* - *Subhanallah* für die Männer und das Klatschen für die Frauen.“

Muslim 422, Buchari 1203, Abu Daud 939, Ibn Madscha 1034

24- باب الأمر بتحسين الصلاة وإتمامها والخشوع فيها

Gebet, das Gebet gut, vollständig und ehrfürchtig zu verrichten

423 - حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ، مُحَمَّدُ بْنُ الْعَلَاءِ الْهَمْدَانِيُّ حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، عَنِ الْوَلِيدِ، - يَغْنِي ابْنَ كَثِيرٍ - حَدَّثَنِي سَعِيدُ بْنُ أَبِي سَعِيدٍ الْمَقْبُرِيُّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ صَلَّى بِنَا رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا ثُمَّ انْصَرَفَ فَقَالَ "يَا فَلَانُ أَلَا تُحْسِنُ صَلَاتَكَ أَلَا يَنْظُرُ الْمُصَلِّي إِذَا صَلَّى كَيْفَ يُصَلِّي فَإِنَّمَا يُصَلِّي لِنَفْسِهِ إِنِّي وَاللَّهِ لَأُبْصِرُ مَنْ وَرَائِي كَمَا أُبْصِرُ مَنْ بَيْنَ يَدَيَّ" .

مسلم 423، نسائي 871

423. Abu Hureira berichtete: Als der Gesandte Allahs ﷺ, uns einmal im Gebet leitete, sagte er anschließend: „O Soundso, kannst du dein Gebet nicht besser ausführen? Wie kann es sein, dass der Betende nicht schaut, , wie er betet? Er betet doch für sich selbst. Bei Allah, ich sehe hinter meinem Rücken, so wie ich vor mir sehen kann.“

Muslim 423, Nasai 871

424 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ مَالِكِ بْنِ أَنَسٍ، عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "هَلْ تَرَوْنَ قِبَلَتِي هَاهُنَا فَوَاللَّهِ مَا يَخْفَى عَلَيَّ رُكُوعُكُمْ وَلَا سُجُودُكُمْ إِنِّي لَأَرَأَيْكُمْ وَرَاءَ ظَهْرِي"

مسلم 424، بخاري 418، 741

424. Abu Hureira berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Seht ihr meine *Qibla* (Gebetsrichtung) hier? Bei Allah bleiben mir weder eure Verbeugungen noch eure Niederwerfungen verborgen. Wahrlich, ich sehe euch hinter meinem Rücken.“

Muslim 424, Buchari 418, 741

- 25 باب النهي عن سبق الإمام، ركوع أو سجود وتحويها

Das Verbot dem Imam im Gebet voranzueilen

426 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ، وَاللَّفْظُ، لِأَبِي بَكْرٍ قَالَ ابْنُ حُجْرٍ أَخْبَرَنَا وَقَالَ أَبُو بَكْرٍ، حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، عَنِ الْمُخْتَارِ بْنِ فُلَيْلٍ، عَنْ أَنَسٍ، قَالَ صَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ فَلَمَّا قَضَى الصَّلَاةَ أَقْبَلَ عَلَيْنَا بَوَّجَهُ فَقَالَ "أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي إِمَامُكُمْ فَلَا تَسْبِقُونِي بِالرُّكُوعِ وَلَا بِالسُّجُودِ وَلَا بِالْقِيَامِ وَلَا بِالْإِنْصِرَافِ فَإِنِّي أَرَأَيْتُمْ مَا رَأَيْتُمْ لَوْ رَأَيْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا" . قَالُوا وَمَا رَأَيْتُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ "رَأَيْتُمُ الْجَنَّةَ وَالنَّارَ" .

مسلم 426، نسائي 1362

426. Ansa berichtete: Nachdem der Gesandte Allahs ﷺ, uns eines Tages im Gebet geleitet hatte, kam er anschließend auf uns zu und sagte: „Ihr Menschen, ich bin

euer Vorbeter, daher eilt mir beim Verbeugen, beim Niederwerfen, beim Aufstehen und beim Weggehen nicht voraus, denn wahrlich, ich sehe euch sowohl vor mir als auch hinter mir.“ Dann sagte er: „Bei Dem, in dessen Hand Muhammads Seele liegt, wenn ihr gesehen hättet, was ich gesehen habe, würdet ihr wenig lachen, aber viel weinen.“ Man fragte: Was hast du gesehen, o Gesandter Allahs? Er sagte: „Ich sah das Paradies und das Feuer.“

Muslim 426, Nasai 1362

427- حَدَّثَنَا خَلْفُ بْنُ هِشَامٍ وَأَبُو الرَّبِيعِ الزَّهْرَانِيُّ وَقَتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ كُلُّهُمْ عَنْ
حَمَّادٍ قَالَ خَلْفٌ حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ قَالَ
قَالَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "أَمَا يَخْشَى الَّذِي يَرْفَعُ رَأْسَهُ قَبْلَ الْإِمَامِ أَنْ
يُحَوَّلَ اللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ جَمَارٍ."

مسلم 427، ترمذی 582، نسائی 827، ابن ماجه 961

427. Abu Hureira berichtete: Muhammad ﷺ, fragte:
„Fürchtet denn derjenige, der seinen Kopf vor dem
Imam erhebt, nicht, dass Allah seinen Kopf in den eines
Esels verwandelt?“

Muslim 427, Tirmidhi 582, Nasai 827, Ibn Madscha 961

26 – باب النهى عن رفع البصر، إلى السماء في الصلاة
Das Verbot, das Gesicht während des Gebets zum
Himmel zu richten

428- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ تَمِيمِ بْنِ طَرْفَةَ، عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَيْتُهُيْنِ أَقْوَامٌ يَرْفَعُونَ أَبْصَارَهُمْ إِلَى السَّمَاءِ فِي الصَّلَاةِ أَوْ لَا تَرْجِعُ إِلَيْهِمْ ".
مسلم 428، ابن ماجه 1045

428. Dschabir Bin Samura berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Entweder hören sie auf, ihre Blicke während des Gebets zum Himmel zu richten oder ihre Blicke kehren nicht zu ihnen zurück.“

Muslim 428, Ibn Madscha 1045

429 - حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ، وَعَمْرُو بْنُ سَوَادٍ، قَالَا أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، حَدَّثَنِي اللَّيْثُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رِبِيعَةَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لَيْتُهُيْنِ أَقْوَامٌ عَنْ رَفْعِهِمْ أَبْصَارَهُمْ عِنْدَ الدُّعَاءِ فِي الصَّلَاةِ إِلَى السَّمَاءِ أَوْ لِكُحْطَفَنِ أَبْصَارِهِمْ "

مسلم 429، نسائي 1275

429. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Entweder hören diejenigen (, die es machen) auf, ihre Blicke während des Bittgebets im Gebet zum Himmel zu richten oder ihre Blicke werden fortgebracht.“
Muslim 429, Nasai 1275

27- بَابُ الْأَمْرِ بِالسُّكُونِ فِي الصَّلَاةِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْإِشَارَةِ بِالْيَدِ وَرَفْعِهَا عِنْدَ السَّلَامِ وَإِتْمَامِ الصُّفُوفِ الْأُولَى وَالْتِرَاصِ فِيهَا وَالْأَمْرِ بِالِاجْتِمَاعِ

Die Ruhe im Gebet, das Verbot mit der Hand (im Gebet) ein Zeichen zu geben, das Vervollständigen der vorderen Reihen und sich dicht nebeneinander stellen...

430- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالََا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ عَنِ الْأَعْمَشِ عَنِ الْمُسَيَّبِ بْنِ زَافِعٍ عَنِ تَمِيمِ بْنِ طَرْفَةَ عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ قَالَ: خَرَجَ عَلَيْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: "مَا لِي أَرَأَكُمْ رَافِعِي أَيْدِيكُمْ كَأَنَّهَا أَدْنَابُ خَيْلٍ تُشْمِسُ اسْكُنُوا فِي الصَّلَاةِ." قَالَ ثُمَّ خَرَجَ عَلَيْنَا فَرَأْنَا حَلَقًا فَقَالَ: "مَا لِي أَرَأَكُمْ عَزِينَ." قَالَ ثُمَّ خَرَجَ عَلَيْنَا فَقَالَ: "أَلَا تَصُفُّونَ كَمَا تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا." فَقُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا قَالَ: "يُتِمُّونَ الصُّفُوفَ الْأُولَى وَيَتَرَاصُونَ فِي الصُّفِّ." وَحَدَّثَنِي أَبُو سَعِيدٍ الْأَسَدِيُّ حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ ح وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ أَخْبَرَنَا عَيْسَى - بْنُ يُونُسَ قَالََا جَمِيعًا حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ بِهَذَا الْإِسْتِادِ نَحْوَهُ.

Muslim 430, Abu Dawud 661, Nasai 815, Ibn Majah 992

430. Jabir Bin Samura رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ ist zu uns hinausgetreten (um das Gebet zu verrichten) und sagte: "...Wollt ihr nicht so in Reihen stehen, wie die Engel bei Ihrem Herrn stehen? Wir fragten: O Gesandter Allahs, und wie stehen die Engel bei Ihrem Herrn? Er ﷺ antwortete: **"Sie vervollständigen die vorderen Reihen und stellen sich dicht neben-einander."**

Muslim 430; Abu Daud 661; Nasai 815; Ibn Madscha 992

28 – باب تَسْوِيَةِ الصُّفُوفِ وَأَقَامَتِهَا وَقَضَى الْأَوَّلِ فَالْأَوَّلِ مِنْهَا وَالْإِزْدِحَامِ عَلَى الصَّفِّ الْأَوَّلِ وَالْمَسَابِقَةِ إِلَيْهَا وَتَقْدِيمِ أَوْلِي الْفَضْلِ وَتَفْرِيقِهِمْ مِنَ الْإِمَامِ

Die Aufstellung beim Gebet

432- حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ إِدْرِيسَ، وَأَبُو مُعَاوِيَةَ وَوَكَيْعٌ عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عُمَيْرِ التَّمِيمِيِّ، عَنْ أَبِي مَعْمَرٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ، قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَمَسُحُ مَنَاكِبَنَا فِي الصَّلَاةِ وَيَقُولُ "اسْتَوُوا وَلَا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلَفَ قُلُوبُكُمْ لِيَلْبِي مِنْكُمْ أَوْلُو الْأَخْلَامِ وَالنُّهَى هُمُ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ هُمُ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ". قَالَ أَبُو مَسْعُودٍ فَأَثَمْتُ الْيَوْمَ أَشَدَّ اخْتِلَافًا .

Muslim 432, أبو داود 674, نسائي 806, ابن ماجه 976

432. Abu Masud berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Steht gerade und seid nicht uneinig, sodass eure Herzen uneinig werden. Es sollen sich hinter mich stellen, die die Reife und Verstandesgabe erreicht haben (erwachsen sind), dann die ihnen folgen und die ihnen folgen.“**

Muslim 432, Abu Daud 674, Nasai 806, 811, Ibn Madscha 976

433 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَابْنُ، بَشَّارٍ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، قَالَ سَمِعْتُ قَتَادَةَ، يُحَدِّثُ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "سَوُّوا صُفُوفَكُمْ فَإِنَّ تَسْوِيفَةَ الصُّفِّ مِنْ تَمَامِ الصَّلَاةِ" 433 مسلم، بخاري 723، أبو داود 668، ابن ماجه 993

733. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: **„Stell euch in gerade Reihen, denn die geraden Reihen gehören zur Vollständigkeit des Gebets.“**

Muslim 433, Buchari 723, Abu Daud, 668, Ibn Madscha 993

434 - حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ، عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ، - وَهُوَ ابْنُ صُهَيْبٍ - عَنْ أَنَسِ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " أَيْمُوا الصُّفُوفَ فَإِنِّي أَرَأَيْكُمْ خَلْفَ ظَهْرِي " . مسلم 434، بخاري 718

434. Anas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Vervollständigt die Reihen, denn wahrlich ich sehe euch hinter meinem Rücken.**“ Muslim 434, Buchari 718

437 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ سُمَيِّ، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ عَنْ أَبِي صَالِحِ السَّمَّانِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي النَّدَاءِ وَالصَّفِّ الْأَوَّلِ ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَهْمُوا عَلَيْهِ لَأَسْتَهَمُوا وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي التَّهْجِيرِ لَأَسْتَبَقُوا إِلَيْهِ وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي الْعَتَمَةِ وَالصُّبْحِ لَأَتَوْهَا وَلَوْ حَبَوْنَا " ¹¹⁰

مسلم 437, بخاري 615, 654, 721, 2689, ترمذي 225, نسائي 539, 670

437. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Wenn die Menschen den Gebetsruf und die erste Reihe schätzen würden und keinen Weg finden außer durch eine Verlosung, würden sie (um das Verkünden des Gebetsrufs und das Stehen in der ersten Reihe) losen. Und wüssten sie, was (für eine Belohnung) bei**

¹¹⁰ النداء هو الأذان والاستهام الاقتراع، ومعناه أنهم لو علموا فضيلة الأذان وقدرها وعظيم جزائه، ثم لم يجدوا طريقا يحصلونه به لضيق الوقت عن أذان بعد أذان، أو لكونه لا يؤذن للمسجد إلا واحد لاقترعوا في تحصيله، ولو يعلمون ما في الصف الأول من الفضيلة نحو ما سبق، وجاءوا إليه دفعة واحدة وضاق عنهم، ثم لم يسمح بعضهم لبعض به، لاقترعوا عليه. وفيه إثبات القرعة في الحقوق التي يزدحم عليها ويتنازع فيها. قوله "ولو يعلمون ما في التهجير لاستبقوا إليه" التهجير التبكير إلى الصلاة أي صلاة كانت

frühzeitigem Erscheinen zum Gebet zu erwarten ist, würden sie einen Wettlauf machen, und wüssten sie, was (für eine Belohnung) zu erwarten ist, zum Nachtgebet und zum Morgengebet zu erscheinen, würden sie kommen, auch wenn sie kriechen müssten.“

Muslim 437, Buchari 615, 654, 721, 2689, Tirmidhi 225, Nasai 539, 670

440 - حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ سُهَِيْلٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " خَيْرُ صُفُوفِ الرِّجَالِ أَوْلَاهَا وَشَرُّهَا آخِرُهَا وَخَيْرُ صُفُوفِ النِّسَاءِ آخِرُهَا وَشَرُّهَا أَوْلَاهَا " .

مسلم 440، نسائي 819

440. Abu Hureira berichtet: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Die besten (Gebets-) Reihen der Männer sind die ersten und die schlechtesten die letzten. Die besten (Gebets-) Reihen der Frauen sind die letzten und die schlechtesten die ersten.“

Muslim 440, Nasai 819

30 – باب خُرُوجِ النِّسَاءِ إِلَى الْمَسَاجِدِ إِذَا لَمْ يَتَرْتَّبْ عَلَيْهِ فِتْنَةٌ وَأَنَّهَا لَا تَخْرُجُ
مُطَيَّبَةً

Das Ausgehen der Frauen in die Moscheen, wenn dabei
keine Verführung erfolgt und sie nicht parfümiert
hinausgehen

442 - حَدَّثَنِي عَمْرُو النَّاقِدُ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، جَمِيعًا عَنِ ابْنِ عُيَيْنَةَ، - قَالَ
زُهَيْرٌ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، - عَنِ الزُّهْرِيِّ، سَمِعَ سَالِمًا، يُحَدِّثُ عَنْ أَبِيهِ،
يَتَلَعُّ بِهِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " إِذَا اسْتَأْذَنْتُ أَحَدَكُمْ أَمْرًا لِي إِلَى
الْمَسْجِدِ فَلَا يَمْنَعُهَا " . مسلم 442، بخاري 873، 5238، نسائي 705

442. Az-Zuhri berichtet, dass Salim von seinem Vater (Abdullah Bin Umar) berichtete: Der Prophet ﷺ, sagte: „Wenn die Ehefrau eines von euch um Erlaubnis bittet, in die Moschee gehen zu dürfen, soll er sie daran nicht hindern.“ Muslim 442, Buchari 873, 5238, Nasai 705

442 (...) حَدَّثَنِي حَزْمَةُ بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي يُوسُفُ، عَنِ ابْنِ
شِهَابٍ، قَالَ أَخْبَرَنِي سَالِمُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَمْرٍو، قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " لَا تَمْنَعُوا نِسَاءَكُمْ الْمَسَاجِدَ إِذَا اسْتَأْذَنَكُمْ إِلَيْهَا " قَالَ
فَقَالَ بِلَالُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ وَاللَّهِ لَتَمْنَعُنَّ . قَالَ فَأَقْبَلَ عَلَيْهِ عَبْدُ اللَّهِ فَسَبَّهُ سَبًّا سِيئًا
مَا سَمِعْتُهُ سَبَّهُ مِثْلَهُ قَطُّ وَقَالَ أَخْبَرْتُكَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَوْلُ
وَاللَّهِ لَتَمْنَعُنَّ .

442. (...) Salim Bin Abdullah (Sohn des Abdullah Bin Umars) berichtete von Abdullah Bin Umar, der den Gesandten Allahs ﷺ, sagen hörte: „**Hindert eure Ehefrauen nicht, in die Moschee zu gehen, wenn sie euch um Erlaubnis bitten.**“ Er sagte: Da sagte Bilal Bin Abdullah (Salims Bruder und Ibn Umars Sohn رضي الله عنهما): Bei Allah, wir werden sie daran hindern. Da wandte sich Abdullah zu ihm und beschimpfte ihn so sehr, wie ich ihn nie zuvor habe schimpfen sehen und sagte dabei: Ich erzähle dir von dem Gesandten Allahs ﷺ, und du sagst: Bei Allah, wir werden sie daran hindern?

442- حَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا حَنْظَلَةُ، قَالَ سَمِعْتُ سَالِمًا، يَقُولُ سَمِعْتُ ابْنَ عُمَرَ، يَقُولُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ " إِذَا اسْتَأْذَنَكُمْ نِسَاؤُكُمْ إِلَى الْمَسَاجِدِ فَأَذِّنُوا لَهُنَّ " . مسلم 442 (...), بخاري 873

442. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ sagen: „**Wenn eure Ehefrauen euch um Erlaubnis bitten, in die Moschee gehen zu dürfen, erlaubt es ihnen.**“

Muslim 442 (...), Buchari 873

442- حَدَّثَنَا أَبُو كُرَيْبٍ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ مُجَاهِدٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَا تَمْنَعُوا النِّسَاءَ مِنَ الخُرُوجِ إِلَى الْمَسَاجِدِ بِاللَّيْلِ " فَقَالَ ابْنُ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ لَا نَدْعُهُنَّ يَخْرُجْنَ فَيَتَّخِذْنَهُ دَعْلًا. قَالَ فَزَيَّرَهُ ابْنُ عُمَرَ وَقَالَ أَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَتَقُولُ لَا نَدْعُهُنَّ . مسلم 442، بخاري 899، ترمذي 570، أبو داود 568

442. Ibn Umar رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Hindert eure Frauen nicht daran, nachts zur Moschee hinauszugehen.“

Da sagte einer der Söhne Abdullah Bin Umars رضي الله عنهما : Wir lassen sie nicht ausgehen, dann werden sie es als Gelegenheit nutzen. Da schlug ihn Ibn Umar رضي الله عنهما und sagte dabei: Ich sage dir, der Gesandte Allahs ﷺ, hat gesagt und du sagst: Wir lassen es nicht zu!?

Muslim 442 (...), Buchari 899, Tirmidhi 570, Abu Daud 568

443 - حَدَّثَنَا هَارُونُ بْنُ سَعِيدٍ الْأَيْلِيُّ، حَدَّثَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي مَحْرَمَةٌ، عَنِ أَبِيهِ، عَنِ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ، أَنَّ زَيْنَبَ التَّيْمِيَّةَ، كَانَتْ تُحَدِّثُ عَنِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ " إِذَا شَهِدْتَ إِخْدَاكُنَّ الْعِشَاءَ فَلَا تَطْلُبِ تِلْكَ اللَّيْلَةَ " .

Muslim 443، نسائي 5144، 5145، 5146، 5147، 5148، 5149

443. Zaynab Al-Thaqafiya pflegte über den Gesandten Allahs ﷺ, folgenden Hadith zu überliefern, als er sagte:
„Wenn eine von euch am *Ischa* (-Gebet) teilnimmt, solle sie sich in jener Nacht nicht parfümieren.“

Muslim 443, Nasai 5144, 5145, 5146, 5147, 5148, 5149

445 - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مَسْلَمَةَ بْنِ قَعْنَبٍ، حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ، - يَعْنِي ابْنَ بِلَالٍ - عَنْ يَحْيَى، - وَهُوَ ابْنُ سَعِيدٍ - عَنْ عَمْرَةَ بِنْتِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، أَنَّهَا سَمِعَتْ عَائِشَةَ، زَوْجَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَقُولُ لَوْ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى مَا أَحَدَتْ النِّسَاءَ لَمَنْعَهُنَّ الْمَسْجِدَ كَمَا مَنْعَتْ نِسَاءَ بَنِي إِسْرَائِيلَ. قَالَ فَقُلْتُ لِعَمْرَةَ أَنْسَاءَ بَنِي إِسْرَائِيلَ مُنِعْنَ الْمَسْجِدَ قَالَتْ نَعَمْ.

Muslim 445, بخاري 869, أبو داود 569

445. Yahya (Bin Sa'id) berichtete von 'Amra, der Tochter Abdurrahmans, dass sie Aischa, die Frau des Propheten ﷺ, sagen hörte: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, gesehen hätte, was die Frauen (heute) machen, hätte er ihnen die Moschee verboten, so wie es den Frauen der Bani Israel (Kinder Israels) verboten worden ist. Ibn Sa'id sagte: Ich fragte 'Amra: Wurde den Frauen der Kinder Israels der Gang zur Moschee verweigert? Sie antwortete: Ja.

Muslim 445, Buchari 869, Abu Daud 569

32- باب الاستماع للقراءة

Das Zuhören der Rezitation

448- وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَاسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ كُلُّهُمْ عَنْ جَرِيرٍ، - قَالَ أَبُو بَكْرٍ حَدَّثَنَا جَرِيرٌ بْنُ عَبْدِ الْحَمِيدِ، - عَنْ مُوسَى بْنِ أَبِي عَائِشَةَ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، فِي قَوْلِهِ عَزَّ وَجَلَّ "لَا تُحْرِكْ بِهِ لِسَانَكَ" قَالَ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا نَزَلَ عَلَيْهِ جِبْرِيلُ بِالْوَحْيِ كَانَ مِمَّا يُحْرِكُ بِهِ لِسَانَهُ وَشَفَتَيْهِ فَيَسْتَدُّ عَلَيْهِ فَكَانَ ذَلِكَ يُعْرَفُ مِنْهُ فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى "لَا تُحْرِكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ" أَخَذَهُ "إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ" إِنَّ عَلَيْنَا أَنْ نَجْمَعَهُ فِي صَدْرِكَ . وَقُرْآنَهُ فَتَقْرَأُهُ "فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ" قَالَ أَنْزَلْنَاهُ فَاسْتَمِعْ لَهُ "إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ" أَنْ نُبَيِّنَهُ بِلِسَانِكَ فَكَانَ إِذَا أَتَاهُ جِبْرِيلُ أَطْرَقَ فَإِذَا ذَهَبَ قَرَأَهُ كَمَا وَعَدَهُ اللَّهُ .

مسلم 448، بخاري 5، 4927، 4928، 4929، 5044، 7524، ترمذي 329

448. Über folgende Worte Allahs ﷻ, **„Bewege deine Zunge nicht mit ihm (dem Quran), um dich damit zu übereilen.“** (Quran 75:16) berichtete Ibn Abbas رضي الله عنهما: Wenn Gabriel ﷺ mit Offenbarungen herabgesandt wurde, empfand der Gesandte Allahs ﷻ, dabei einen großen Kräfteverbrauch, wenn er seine Zunge und Lippen (schnell) bewegte. Das merkte man.

Darauf offenbarte Allah, Erhaben sei Er: **„Bewege deine Zunge nicht damit, um ihn übereilt weiterzugeben.“** und **„Uns obliegt es, ihn zu sammeln und ihn vorlesen zu lassen.“** (Quran 75:16-19). Es obliegt uns, ihn (die Sammlung des Qurans) in deinem Herzen zu verankern und dich lesen zu lassen. **„Und erst wenn Wir ihn vorgelesen haben, dann folge du der Art seines Vortragens.“**

Ibn Abbas رضي الله عنهما sagte weiter: Wir haben den Quran herabgesandt und du sollst (nur) zuhören. Denn: **„Hierauf obliegt es Uns, ihn klar darzulegen.“**, heißt, ihn durch deine Zunge darzulegen.

(Nach diesem Ereignis) hörte der Prophet Gabriel zu, wenn er zu ihm kam und rezitierte den Quran, wenn Gabriel weg war, so wie Allah ihm versprochen hatte.

Muslim 448, Buchari 5, 4927, 4928, 4929, 5044, 7524, Tirmidhi 3329

33- باب الجهر بالقراءة في الصبح والقراءة على الجنب

Das laute Rezitieren des Qurans zum Morgengebet und das Rezitieren vor den *Dschinn*

449- حَدَّثَنَا شَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ، حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ أَبِي بَشْرٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ مَا قَرَأَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى الْجَنْبِ وَمَا رَأَاهُمْ انْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي طَائِفَةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ عَامِدِينَ إِلَى سُوقِ عَكَاظٍ وَقَدْ حِيلَ بَيْنَ الشَّيَاطِينِ وَبَيْنَ خَبَرِ السَّمَاءِ وَأُرْسِلَتْ عَلَيْهِمُ الشُّهُبُ فَرَجَعَتِ الشَّيَاطِينُ إِلَى قَوْمِهِمْ فَقَالُوا مَا لَكُمْ قَالُوا حِيلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ خَبَرِ السَّمَاءِ وَأُرْسِلَتْ عَلَيْنَا الشُّهُبُ. قَالُوا مَا ذَاكَ إِلَّا مِنْ شَيْءٍ حَدَّثَ فَاضْرِبُوا مَسَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا فَانْظُرُوا مَا هَذَا الَّذِي حَالَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ خَبَرِ السَّمَاءِ . فَانْطَلَقُوا يَضْرِبُونَ مَسَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا فَمَرَّ التَّنْفَرُ الَّذِينَ أَحْدُوا نَحْوَ تِهَامَةَ - وَهُوَ بَنَحْلٍ - عَامِدِينَ إِلَى سُوقِ عَكَاظٍ وَهُوَ يُصَلِّي بِأَصْحَابِهِ صَلَاةَ الْفَجْرِ فَلَمَّا سَمِعُوا الْقُرْآنَ اسْتَمَعُوا لَهُ وَقَالُوا هَذَا الَّذِي حَالَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ خَبَرِ السَّمَاءِ . فَرَجَعُوا إِلَى قَوْمِهِمْ فَقَالُوا يَا قَوْمَنَا "إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا * يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا." فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "قُلْ أُوْحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ".

مسلم 449, بخاري 773, 4921, ترمذي 3323

449. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, rezitierte den *Dschinn* nicht und sah sie auch nicht. Der Gesandte Allahs ﷺ, war mit einer Gruppe seiner Ge-fährten auf dem Weg zum 'Ukadh-Markt.

Da wurden die *Dschinn* an (dem Belauern der) Nachrichten vom Himmel gehindert, und es wurden Leuchtkörper auf sie heruntergeschickt, sodass die Satane zu ihrem Volk zurückkehrten. Man fragte sie: Was habt ihr? Sie antworteten: Wir wurden an (dem Belauern der) Nachrichten vom Himmel gehindert, und es wurden Leuchtkörper auf uns losgeschickt.

Sie sagten: Es muss irgendetwas geschehen sein. Ihr sollt vom Osten bis zum Westen (durch die ganze Welt) ziehen und schauen, was uns an den Nachrichten vom Himmel hindert. Sie zogen durch den Osten und den Westen (durch die ganze Welt).

Da trafen einige von ihnen, die den Weg nach Tihama einschlugen, den Propheten, während er unterwegs zum 'Ukath-Markt und gerade dabei war, seine Gefährten in einem Palmengarten im *Fadschr*-Gebet zu leiten. Als sie die Quranrezitation hörten, horchten sie ihr und sagten dabei: Das ist es, was uns daran gehindert hat, Nachrichten aus dem Himmel zu empfangen. Die *Dschinn* kehrten zu ihrem Volk zurück und sagten: O unser Volk, „***Wir haben einen wunderbaren Quran gehört. Der zur Besonnenheit leitet; so haben wir an ihn***

geglaubt, und wir werden unserem Herrn niemanden beigesellen.“ (Quran 72:1).

Da offenbarte Allah ﷻ seinem Propheten Muhammad ﷺ:
„Sag: Mir ist (als Offenbarung) eingegeben worden, dass eine kleinere Schar *Dschinn* zuhörte...“ (Quran 72:1).

Muslim 449, Buchari 773, 4921, Tirmidhi 3323

34 – باب القراءة في الظهر والعصر

Die Rezitation zum Mittags- und Nachmittagsgebet

451 - وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى الْعَنْزِيُّ، حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي عَدِيٍّ، عَنِ الْحَجَّاجِ، - يَعْنِي الصَّوَّافَ - عَنْ يَحْيَى، - وَهُوَ ابْنُ أَبِي كَثِيرٍ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، وَأَبِي سَلَمَةَ عَنْ أَبِي قَتَادَةَ، قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي بِنَا فَيَقْرَأُ فِي الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ فِي الرَّكَعَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَتَيْنِ وَيُسْمِعُنَا الْآيَةَ أحيانًا وَكَانَ يُطَوِّلُ الرَّكَعَةَ الْأُولَى مِنَ الظُّهْرِ وَيَقْصِرُ الثَّانِيَةَ وَكَذَلِكَ فِي الصُّبْحِ .

مسلم 451، بخاري 759، 762، 776، 778، 779، ابو داود 798، 799، 800، نسائي 973، 974، 975، 977، ابن ماجه 829

451. Abu Qatada berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, leitete uns im Gebet und pflegte dabei zum *Dhuhr*- und *Asr*-Gebet (Mittags- und Nachmittagsgebet) in den ersten *Raka'a* die *Fatihatul Kitab (Al-Fatiha)* und zwei andere Suren zu rezitieren. Und manchmal ließ er uns die Verse hören. Er pflegte die erste *Raka'a* im Mittagsgebet lange zu rezitieren und die zweite kürzer. Im Morgengebet machte er es auch so.

Muslim 451, Buchari 759, 762, 776, 778, 779, Abu Daud 798, 799, 800, Nasai 973, 974, 975, 977, Ibn Madscha 829

451 (...) - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ هَارُونَ، أَخْبَرَنَا هَمَّامٌ، وَأَبَانُ بْنُ يَزِيدَ، عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي كَثِيرٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي قَتَادَةَ، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتْلُو فِي الرَّكَعَتَيْنِ الْأُولَيَيْنِ مِنَ الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ وَسُورَةَ وَيُسْمِعُنَا الْآيَةَ أحيانًا وَيَتْلُو فِي الرَّكَعَتَيْنِ الْأُخْرَيَيْنِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ .

451. (...) Abu Qatada berichtete: Der Prophet ﷺ, pflegte zum *Dhuhr*- und *Asr*-Gebet in den ersten *Raka'a* die *Fatihatul Kitab* und eine andere Sura zu rezitieren, und manchmal ließ er uns die Verse hören. In den zwei letzten *Raka'a* rezitierte er (nur) *Fatihatul Kitab*.

35 – باب القراءة في الصبح

Die Rezitation zum Morgengebet

456 - حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، ح قَالَ وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا وَكِيعٌ، ح وَحَدَّثَنِي أَبُو كُرَيْبٍ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - أَخْبَرَنَا ابْنُ بَشْرٍ، عَنْ وَسْعَةَ، قَالَ حَدَّثَنِي الْوَلِيدُ بْنُ سَرِيحٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ حُرَيْثٍ، أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتْلُو فِي الْفَجْرِ "وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ"

456. Amr Bin Huraith berichtete, dass er den Propheten ﷺ, beim Morgengebet hörte, als er „*Wallayli itha*

‘as’as – und bei der Nacht, wenn sie anbricht“ (Quran 81:17) rezitierte.

457 - حَدَّثَنِي أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ، فَضِيلُ بْنُ حُسَيْنٍ حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، عَنْ زِيَادِ بْنِ عِلَاقَةَ، عَنْ قُطَيْبَةَ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ صَلَّى بِنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَرَأَ "ق وَالْقُرْآنَ الْمَجِيدَ" حَتَّى قَرَأَ "وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ" قَالَ فَجَعَلْتُ أُرَدِّدُهَا وَلَا أَدْرِي مَا قَالَ .

مسلم 457، ترمذي 306، نسائي 949، ابن ماجه 816

456. Qutba Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, leitete uns im (Morgen)gebet, während er „*Qaf wal quranil Madschid, Qaf. - Bei dem ruhmvollen Quran*“, bis „*wannachla basiqat - und Palmen, hoch reichend...*“ (Quran 50:1-10), rezitierte.

Muslim 457, Tirmidhi 306, Nasai 949, Ibn Madscha 816

462 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: إِنَّ أُمَّ الْفَضْلِ بِنْتَ الْحَارِثِ سَمِعَتْهُ وَهُوَ، يَقْرَأُ "وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا" فَقَالَتْ يَا بَنِي لَقَدْ ذَكَرْتَنِي بِقِرَاءَتِكَ هَذِهِ السُّورَةَ إِنَّهَا لَأَخْرُ مَا سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ بِهَا فِي الْمَغْرِبِ .

مسلم 462، بخاري 763، 4429، ترمذي 308، ابو داود 810، نسائي 985، ابن ماجه 831

462. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete, dass Ummul Fadhl, die Tochter von Al-Harith, ihn (Ibn Abbas) hörte, während er „**Wal Mursalati ‘Urfa – Bei den Entsandten, die wie eine Mähne aufeinanderfolgen...**“ (77:1), rezitierte. Da sagte sie: O mein Sohn, durch deine Rezitation dieser Sura, hast du mich daran erinnert, dass dies die letzte Sura war, die ich vom Gesandten Allahs ﷺ, gehört habe, als er sie bei (einem) *Maghrib*-Gebet rezitierte.

Muslim 462, Buchari 763, 4429, Tirmidhi 308, Abu Daud 810, Nasai 985, Ibn Madscha 831

463 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ "بِالطُّورِ" فِي الْمَغْرِبِ .

مسلم، بخاري 765، 3050، 4023، 4854، ابو داود 811، نسائي 986، ابن ماجه 832

463. Jubair Bin Mutim berichtete, dass er von seinem Vater Folgendes gehört habe: Ich hörte den Gesandten Allahs ﷺ, als er „**At-Tur – Der Berg**“ (52:1-49), während des *Maghrib*-Gebet rezitierte.

Die Rezitation des Qurans beim Ischa (Nachtgebet)

464 - حَدَّثَنَا عُيَيْدُ اللَّهِ بْنُ مُعَاذِ الْعَنْبَرِيِّ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ عَدِيِّ، قَالَ سَمِعْتُ الْبَرَاءَ، يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ كَانَ فِي سَفَرٍ فَصَلَّى الْعِشَاءَ الْآخِرَةَ فَقَرَأَ فِي إِحْدَى الرَّكَعَتَيْنِ "وَالزَّيْتُونَ وَالرَّيْثُونَ"

مسلم 464، بخاري 767، 769، 4952، 7546، ترمذي 310، ابو داود 1221، نسائي 999، 1000، ابن ماجه 834، 835

464. 'Udai berichtete, dass er Al-Bara' (Bin 'Azib) über den Propheten ﷺ, berichten hörte, der sich auf einer Reise befand und das Nachtgebet verrichtete. In einem der beiden *Raka'a* rezitierte er die Sura: „**Wattini wazzaytun - Bei der Feige und der Olive.**“ Quran 95:1

Muslim 464, Buchari 767, 769, 4952, 7546, Tirmidhi 310, Abu Daud 1221, Nasai 999, 1000, Ibn Madscha 834, 835

464 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا إِسْعَزُ، عَنْ عَدِيِّ بْنِ ثَابِتٍ، قَالَ سَمِعْتُ الْبَرَاءَ بْنَ عَازِبٍ، قَالَ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَرَأَ فِي الْعِشَاءِ بِالزَّيْتُونَ وَالرَّيْثُونَ . فَمَا سَمِعْتُ أَحَدًا أَحْسَنَ صَوْتًا مِنْهُ .

مسلم 464 (...), بخاري 7547

464. (...) Bara' Bin 'Azib berichtete: Ich habe den Propheten ﷺ, im 'Ischa'-Gebet den Vers „Attini wazzaytun“ rezitieren hören. Ich habe nie zuvor eine schönere Stimme als seine gehört.“

Muslim 464 (...), Buchari 7547

37 – باب أمر الأئمة بتخفيف الصلاة في تمام

**Die Anweisung an Imame das Gebet kurz zu fassen,
jedoch vollständig**

466 - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ، عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي خَالِدٍ، عَنْ قَيْسٍ، عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الْأَنْصَارِيِّ، قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ إِنِّي لَأَتَأَخَّرُ عَنْ صَلَاةِ الصُّبْحِ مِنْ أَجْلِ فُلَانٍ مِمَّا يُطِيلُ بِنَا. فَمَا رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَضِبَ فِي مَوْعِظَةٍ قَطُّ أَشَدَّ مِمَّا غَضِبَ يَوْمَئِذٍ فَقَالَ "يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ مِنْكُمْ مُتَقَرِّبِينَ فَأَيُّكُمْ أُمَّ النَّاسِ فَلْيُوجِزْ فَإِنَّ مِنْ وَرَائِهِ الْكَبِيرَ وَالضَّعِيفَ وَذَا الْحَاجَةَ".

Muslim 466, بخاري 90, 702, 704, 6110, 7159, ابن ماجه 984

466. Abu Mas'ud Al-Ansari berichtete: Ein Mann kam zum Gesandten Allahs ﷺ, und sagte: Ich bleibe vom Morgengebet fern, weil der Soundso das Gebet zu lange

verrichtet. Ich habe den Propheten ﷺ, in einer Ansprache nie so verärgert gesehen wie an dem Tag. Er sagte: „O ihr Menschen, wahrlich gibt es unter euch welche, die (die Menschen) abstoßen! Daher, wer unter euch den Menschen als Imam das Gebet leitet, der soll es kurz fassen, weil es hinter ihm Alte, Schwache und in Not geratene gibt.“

Muslim 466, Buchari 90, 702, 704, 6110, 7159, Ibn Madscha 984

467 - وَحَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا الْمُغِيرَةُ، - وَهُوَ ابْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْجَزَائِي - عَنْ أَبِي الزِّنَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "إِذَا أُمَّ أَحَدَكُمْ النَّاسَ فَلْيُخَفِّفْ فَإِنَّ فِيهِمُ الصَّغِيرَ وَالْكَبِيرَ وَالضَّعِيفَ وَالْمَرِيضَ فَإِذَا صَلَّى وَحْدَهُ فَلْيَصِلْ كَيْفَ شَاءَ"

مسلم 467، بخاري 703، ترمذي 236

467. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn einer von euch die Menschen im Gebet (Gemeinschaftsgebet) leitet, sollte er dieses kurz halten, denn unter ihnen (den Betenden) sind Kleine, Alte, Schwache und Kranke. Wenn er alleine betet, kann er (das Gebet) so verlängern, wie er möchte.“

Muslim 467, Buchari 703, Tirmidhi 236

470 - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ ثَابِتِ بْنِ النَّبَّاسِيِّ، عَنْ أَنَسٍ، قَالَ أَنَسٌ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْمَعُ بَكَاءَ الصَّبِيِّ مَعَ أُمِّهِ وَهُوَ فِي الصَّلَاةِ فَيَقْرَأُ بِالسُّورَةِ الْخَفِيفَةِ أَوْ بِالسُّورَةِ الْقَصِيرَةِ .

470. Anas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, hörte das Weinen eines Kindes, das mit seiner Mutter war, weshalb er im Gebet dann leichte Suren oder kurze Suren rezitierte.

470- (...) وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ مِنْهَالٍ الصَّرِيرِيُّ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي عَرُوبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "إِنِّي لَأَدْخُلُ الصَّلَاةَ أُرِيدُ إِطَالَتَهَا فَأَسْمَعُ بَكَاءَ الصَّبِيِّ فَأُخَفِّفُ مِنْ شِدَّةِ وَجْدِ أُمِّهِ بِهِ " .

Muslim 470 (...), Buchari 707, 709, 710, Ibn Madscha 989

470. Anas Bin Malik berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ich stehe im (Gemeinschafts-) Gebet und möchte es gerne verlängern, doch ich höre währenddessen das Weinen eines Babys, weshalb ich das Gebet kürze, damit ich es seiner Mutter nicht schwer mache.“

Muslim 470 (...), Buchari 707, 709, 710, Ibn Madscha 989

Das Gleichgewicht im Verrichten des Gebets

471 - وَحَدَّثَنَا حَامِدُ بْنُ عُمَرَ الْبَكْرَاوِيُّ، وَأَبُو كَامِلٍ فُضَيْلُ بْنُ حُسَيْنِ الْجَحْدَرِيُّ كِلَاهُمَا عَنْ أَبِي عَوَانَةَ، قَالَ حَامِدٌ حَدَّثَنَا أَبُو عَوَانَةَ، - عَنْ هِلَالِ بْنِ أَبِي حُمَيْدٍ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى، عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ، قَالَ رَمَقْتُ الصَّلَاةَ مَعَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَوَجَدْتُ قِيَامَهُ فَرَكَعَتُهُ فَأَعِيدَ اللَّهُ بَعْدَ رُكُوعِهِ فَسَجَدَتْهُ فَجَلَسَتْهُ بَيْنَ السَّجْدَتَيْنِ فَسَجَدَتْهُ فَجَلَسَتْهُ مَا بَيْنَ التَّسْلِيمِ وَالْإِنْصِرَافِ قَرِيبًا مِنَ السَّوَاءِ .

Muslim 471, بخاري 792, 801, 802, ترمذي 279, 280, ابو داود 852, 854, نسائي 1331, 1147, 1064

471. Al-Bara' Bin 'Azib berichtete: Ich beobachtete das Gebet von Muhammad ﷺ, und sah sein Stehen, sein Verbeugen, sein Aufrechtstehen nach der Verbeugung, seine Niederwerfung, sein Sitzen zwischen den beiden Niederwerfungen, seine (zweite) Niederwerfung, dann sein Sitzen zwischen dem *Taslim* (*Assalamu alaikum*) und dem Verlassen des Gebetsplatzes, (all diese Positionen) dauerten ungefähr die gleiche Zeit.

Muslim 471; Buchari 792, 801, 802; Tirmidhi 279, 280; Abu Daud 852, 854; Nasai 1064, 1147, 1331

40 – باب مَا يُقُولُ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ

Was man sagt, wenn man seinen Kopf (Körper) aus der Verbeugung hebt

476 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، وَوَكَيْعٌ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنْ عَبْدِ بْنِ الْحَسَنِ، عَنْ ابْنِ أَبِي أَوْفَى، قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا رَفَعَ ظَهْرَهُ مِنَ الرُّكُوعِ قَالَ " سَمِعَ ¹¹¹ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ اللَّهُ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ مِلءَ السَّمَوَاتِ وَمِلءَ الْأَرْضِ وَمِلءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ "

مسلم 476، ابو داود 846، ابن ماجه 878

476. (Abdullah) Bin Abi Awfa berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, sich aus einer *Ruku'* (Verbeugung) erhob und aufrecht stand, sagte er: ***Sami'allahu liman hamidah*** - Allah (er)hört den, der Ihn lobpreist, ***allahumma rabbana walakal hamd, mil'as samawati wa mil'al 'ard, wa mil'a ma schi'ta min schaiy'in ba'd*** - O Allah unser Herr, und Dir gebührt alles Lob, (so viel wie) die Fülle der Himmel und der Erde und was

¹¹¹ النووي: قوله - صلى الله عليه وسلم - : (سمع الله لمن حمده ربنا لك الحمد) قال العلماء معنى "سمع" هنا أجاز، ومعناه أن من حمد الله تعالى متعرضاً لثوابه استجاب الله تعالى وأعطاه ما تعرض له فإذا تقول ربنا لك الحمد لتحصيل ذلك

zwischen beiden ist und die Fülle dessen, was Du sonst noch willst.“

Muslim 476, Abu Daud 846, Ibn Madscha 878

476 (...) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَابْنُ، بَشَّارٍ قَالَ ابْنُ الْمُثَنَّى حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، حَدَّثَنَا شُعْبَةُ، عَنْ مَجْرَاءَ بْنِ زَاهِرٍ، قَالَ سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ أَبِي أَوْفَى، يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ "اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ مِلءَ السَّمَاءِ وَمِلءَ الْأَرْضِ وَمِلءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدَ اللَّهُمَّ طَهِّرْني بِالرِّيحِ وَالْبَرْدِ وَالْمَاءِ الْبَارِدِ اللَّهُمَّ طَهِّرْني مِنَ الذُّنُوبِ وَالْخَطَايَا¹¹² كَمَا يَهَيُّ الثَّوْبَ الْأَبْيَضُ مِنَ الْوَسْخِ " .

مسلم 476 (...), نسائي 400, 401

476. Abdullah Bin Abi Awfa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, pflegte zu sagen: „*Allahumma lakal hamd, mil'as samawati wa mil'al 'ard, wa mil'a ma schi'ta min schaiy'in ba'd.* *Allahumma tahirni bil thalschi wal baradi wal ma'il barid.* *Allahumma tahirni minath-thunubu wal chataya kama yunaqqath thawbul abyadhu minal wasach* - O Allah, Dir gebührt alles Lob, wie die Fülle der Himmel und der Erde und was zwischen

¹¹² قوله - صلى الله عليه وسلم - : (اللهم طهرني من الذنوب والخطايا) يحتمل أن يكون الجمع بينهما كما قال بعض المفسرين في قوله تعالى : "ومن يكسب خطيئة أو إثماً قال : الخطيئة المعصية بين العبد وبين الله تعالى، والإثم بينه وبين الآدمي.

beiden ist und die Fülle dessen, was Du sonst noch willst. O Allah, reinige mich (von meinen Sünden) mit dem Schnee, dem Hagel und dem kalten Wasser. O Allah, reinige mich von Sünden und Vergehen, so wie ein weißes Kleid vom Schmutz gereinigt wird.“

Muslim 476, Nasai 400, 401

477 - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الدَّارِمِيُّ، أَخْبَرَنَا مَرْوَانُ بْنُ مُحَمَّدٍ الدِّمَشْقِيُّ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ عَبْدِ الْعَزِيزِ، عَنْ عَطِيَّةِ بْنِ قَيْسٍ، عَنْ قَزْعَةَ، عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ، قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ قَالَ "رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ مِلءَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمِثْلَهُ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدَ أَهْلِ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ وَكُنَّا لَكَ عَبْدًا اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ¹¹³ مِنْكَ الْجَدُّ " .

مسلم 477، ابو داود 847، نسائي 1067، 1065

¹¹³ الجدد، قيل المراد ذا الجدد والسعي التام في الحرص على الدنيا، وقيل معناه الإسراع في الهرب أي لا ينفع ذا الإسراع في الهرب منك هربه فإنه في قبضتك وسلطانك، والصحيح المشهور الجدد بالفتح وهو الحظ والغنى والعظمة والسلطان، أي لا ينفع ذا الحظ في الدنيا بالمال والولد والعظمة والسلطان منك حظه أي لا ينجيه حظه منك وإنما ينفعه وينجيه العمل الصالح، كقوله تعالى: "المال والبنون زينة الحياة الدنيا والباقيات الصالحات خير عند ربك" والله تعالى أعلم

477. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, seinen Kopf (Körper) aus einer *Ruku'* erhob, sagte er: „*Rabbana lakal hamd, mil'as samawati wa mil'al 'ard, wa mil'a ma schi'ta min schaiy'in ba'd, ahluth thana'i wal madschd, ahaqqu ma qalal 'abdu, wa kulluna laka 'abdun. Allahumma la mani'a lima a'tayt, wala mu'tiya lima mana't, wala yanfa'u thanl Dschadi minkal Dschad* - Unser Herr, Dir gebührt alles Lob, die Fülle der Himmel und der Erde und was zwischen beiden ist und die Fülle dessen, was Du sonst noch willst; würdig bist Du des Preises und der Ehre, am wahrsten ist, was ein Diener sagt, und ein jeder von uns ist Dir ein Diener. O Allah, niemand kann vorent-halten, was Du gegeben hast, und niemand kann geben, was Du vorenthalten hast. Und dem Besitzer des Wohlstandes* nutzt vor Dir der Wohlstand nichts.“

Muslim 477, Abu Daud 847, Nasai 1067, 1065

**Dschad*: Glück, Reichtum, Ruhm, Macht und alles, was ein Mensch an Wohlhabenheit im Leben begehrt, was ihm Allah gegenüber aber nichts nutzt, außer rechtschaffene Taten.

41 – باب النهي عن قراءة القرآن، في الركوع والسجود

Das Verbot den Quran in der Verbeugung oder Niederwerfung zu rezitieren

479 - حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ قَالُوا حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، أَخْبَرَنِي سُلَيْمَانُ بْنُ سَعْدٍ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَعْبُدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ كَشَفَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ السِّتَارَةَ وَالنَّاسُ صُفُوفٌ خَلْفَ أَبِي بَكْرٍ فَقَالَ "أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّهُ لَمْ يَبْقَ مِنْ مُبَشِّرَاتِ النَّبُوَّةِ إِلَّا الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ يَرَاهَا الْمُسْلِمُ أَوْ تَرَى لَهُ أَلَا وَإِنِّي نَهَيْتُ أَنْ أَقْرَأَ الْقُرْآنَ رَاكِعًا أَوْ سَاجِدًا فَأَمَّا الرُّكُوعُ فَعَظُمُوا فِيهِ الرَّبُّ عَزَّ وَجَلَّ وَأَمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا فِي الدُّعَاءِ فَقَمِينٌ أَنْ يُسْتَجَابَ لَكُمْ " .

مسلم 479، ابو داود 876، نسائي 1119، 1044، ابن ماجه 3899

479. Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs, Allahs segne ihn und gebe ihm Frieden, öffnete den Vorhang (von seinem Fenster), als die Menschen in Reihen hinter Abu Bakr standen und sagte:

„O ihr Menschen, nichts ist vom Prophetentum geblieben außer wahrhaftige Träume, die ein Muslim sieht oder für ihn (im Traum) gesehen werden. Und ich habe euch verboten, während der *Ruku‘* und der *Sudschud* (Verbeugungen und Niederwerfungen) den

Quran zu rezitieren. Was *Ruku'* angeht, so lobpreist die Macht des Herrn ﷺ und was *Sudschud* angeht, so strengt euch mit *Du'a* (Ad'iyah, Bittegebeten) an, denn (in der Niederwerfung) ist es würdig, dass sie erhört werden.“

Muslim 479, Abu Daud 876, Nasai 1044, 1119, Ibn Madscha 3899

480 - حَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ، وَحَزْمَلَةُ، قَالَ أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، عَنْ يُونُسَ، عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، قَالَ حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُنَيْنٍ، أَنَّ أَبَاهُ، حَدَّثَهُ أَنَّهُ، سَمِعَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ نَهَانِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ أَقْرَأَ رَاكِعًا أَوْ سَاجِدًا .

مسلم 480، 2078، ترمذي 264، 1725، 1737، ابو داود 4044، 4045، 4046، نسائي 1043، 1118، 5189، 5190، 5193، 5194، 5195، 5196، 5197، 5283، 5284، 5285، 5286، 5287، 5333، 5192، ابن ماجه 3602، 3642

480. Ali Bin Abi Talib ████████ berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, verbot mir, verbeugend oder niederwerfend (den Quran) zu rezitieren.

Muslim 480, 2078, Tirmidhi 264, 1725, 1737, Abu Daud 4044, 4045, 4046, Nasai 1043, 1118, 5189, 5193, 5194, 5195, 5196, 5197, 5283, 5284, 5285, 5286, 5287, 5333, 5192, Ibn Madscha 3602, 3642

42 – باب مَا يُقَالُ فِي الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ

Was man während der Verbeugung (Ruku') und der Niederwerfung (Sidschud) sagt

482 - وَحَدَّثَنَا هَارُونُ بْنُ مَعْرُوفٍ، وَعَمْرُو بْنُ سَوَادٍ، قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهْبٍ، عَنْ عَمْرٍو بْنِ الْحَارِثِ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عَزِيَّةَ، عَنْ سُئِمَى، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا صَالِحٍ، ذَكَوَانَ يُحَدِّثُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ".

مسلم 482، نسائي 1136

482. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Am nahesten ist der Diener seinem Herrn in der Niederwerfung. Verrichtet daher viele *Du'a* (Bittgebete)!“ Muslim 482, Nasai 1136

483 - وَحَدَّثَنِي أَبُو الطَّاهِرِ، وَيُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى، قَالَ أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ، أَخْبَرَنِي يَحْيَى بْنُ أَبِي بُرَيْدٍ، عَنْ عُمَارَةَ بْنِ عَزِيَّةَ، عَنْ سُئِمَى، مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ عَنْ أَبِي صَالِحٍ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ فِي سُجُودِهِ "اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي كُلَّهُ دِقَّةً وَجِلَّةً وَأَوَّلَهُ وَآخِرَهُ وَعَلَانِيَتَهُ وَسِرَّهُ".

مسلم 483، ابو داود 878

وَأما استغفاره - صلى الله عليه وسلم - وقوله - صلى الله عليه وسلم - : اللهم اغفر لي ذنبي كله مع أنه مغفور له فهو من باب العبودية والإذعان والافتقار إلى الله تعالى

483. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, pflegte während der Niederwerfung zu sagen:

„Allahummaghfir li dhanbi kullahu, diqqahu wadschil-lahu, wa awwalahu wa achirahu, wa ‘alaniyatahu wa sirrahu - O Allah, vergib mir all meine Sünden, die kleinen und die großen, die ersten und die letzten, die sichtbaren und die verborgenen.“

Muslim 483, Abu Daud 878

484- حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، وَاسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ، قَالَ زُهَيْرٌ حَدَّثَنَا جَرِيرٌ، عَنْ مَنْصُورٍ، عَنْ أَبِي الضُّحَى، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَكْثُرُ أَنْ يَقُولَ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ "سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي" . يَتَأَوَّلُ الْقُرْآنَ.¹¹⁴

مسلم 484، بخاري 794، 718، 4293، 4967، 4968، ابو داود 877، نسائي 1046، 1121، 1122، ابن ماجه 889

484. Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, pflegte in *Ruku'* und in Sudschud (Verbeugungen und Niederwerfungen) zu sagen: **„Subhanakallahumma rabbana wa bihamdika, Allahummagh ghfir li - Gepriesen seiest Du,**

¹¹⁴ النووي: معنى يتأول القرآن يعمل ما أمر به في قول الله - عز وجل - "فسبح بحمد ربك واستغفره إنه كان توابا" النصر آية 3

o Allah, unser Herr, und alles Lob gebührt Dir, o Allah vergib mir.“ Damit praktizierte er den Quran*.

Muslim 484; Buchari 794, 718, 4293, 4967, 4968; Abu Daud 887; Nasai 1046, 1121, 1122; Ibn Madscha 889

* An-Nawawi sagte, dass Aischa mit dem Satz „Damit praktizierte er den Quran“ meinte, dass der Gesandte Allahs dem Quranvers: *„...lobpreise deinen Herrn und bitte Ihn um Vergebung; gewiß, Er ist Reue-Annehmend.“* (Quran 110:3), folgte.

484- (...) حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ مُسْلِمٍ، عَنِ مَسْرُوقٍ، عَنِ عَائِشَةَ، قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَكْتُمُ أَنْ يَقُولَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ "سُبْحَانَكَ وَيَحْمَدُكَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ"

مسلم 484، بخاري 4968

484. (...) Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs hat vor seinem Tod oft gesagt: *„Subhanallah wa bihamdihi, astaghfirullah wa atubu ilayhi - Alles Lob und aller Preis gebühren Allah, ich bitte Allah um Vergebung und wende mich Dir reuig zu.“*

Muslim 484, Buchari 4968

484- (...) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنِي عَبْدُ الْأَعْلَى، حَدَّثَنَا دَاوُدُ، عَنْ
 عَامِرٍ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 يَكْثُرُ مِنْ قَوْلِ "سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ". قَالَتْ فَقُلْتُ
 يَا رَسُولَ اللَّهِ أَرَأَيْكَ نُكِدْتُ مِنْ قَوْلِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ
 إِلَيْهِ. فَقَالَ "أَخْبَرَنِي رَبِّي أَنِّي سَأَرَى عَلَامَةً فِي أُمَّتِي فَإِذَا رَأَيْتَهَا أَكْثَرْتُ مِنْ قَوْلِ
 سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ. فَقَدْ رَأَيْتَهَا" إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ
 وَالْفَتْحُ "فَتَحَّ مَكَّةَ" وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا * فَسَبِّحْ بِحَمْدِ
 رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا"

484. (...) Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs hat (vor seinem Tod) oft gesagt: „*Subhanallah wa bihammdihi, astaghfirullah wa atubu ilayhi* - Alles Lob und aller Preis gebühren Allah, ich bitte Allah um Vergebung und wende mich Ihm reuig zu.“

Aischa sagte weiter: Ich fragte: O Gesandter Allahs, ich sehe, dass du oft sagst: *Subhanallah wa bihammdihi, astaghfirullah wa atubu ilayhi*.

Er antwortete: „**Mein Herr hat mich benachrichtigt: Ich würde in meiner Umma ein Zeichen sehen. Wenn ich es gesehen habe, solle ich oft sagen: *Subhanallah wa bihammdihi, astaghfirullah wa atubu ilayhi*. Und ich habe es gesehen: „*Wenn Allahs Hilfe kommt und der Sieg...*“**“

(Quran 110:1), die Öffnung Mekkas, „und du die Menschen in Allahs Religion in Scharen eintreten siehst, dann lobpreise deinen Herrn und bitte Ihn um Vergebung; gewiss, Er ist Reue-Annehmend.“ (Quran 110:1-3)

486 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو أُسَامَةَ، حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بْنِ حَبَّانَ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ فَقَدْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَيْلَةً مِنَ الْفَرَاشِ فَالْتَمَسْتُهُ فَوَقَعَتْ يَدِي عَلَى بَطْنِ قَدَمَيْهِ وَهُوَ فِي الْمَسْجِدِ وَهُمَا مَنْصُوبَتَانِ وَهُوَ يَقُولُ " اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَبِمَعَافَاتِكَ مِنْ عِقَابِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ " .

مسلم 486، ابو داود 879، نسائي 169، 1099

486. Aischa berichtete: Ich vermisste in einer Nacht den Gesandten Allahs ﷺ. Während ich (mit der Hand suchend) nach ihm tastete, berührte meine Hand seine Fußsohlen. Er war an seiner Gebetsstelle und sie (seine Füße) waren in aufrechter Stellung und er sagte dabei:

„*Allahuma a'udhu bi ridhaka min sachatika, wa bi mu'afatika min 'uqubatika, wa a'uthu bika minka, la uhsi thana 'an 'alaika anta kama athnayta 'ala nafsik!* – O Allah! Ich suche Zuflucht bei Deinem Wohlgefallen vor Deinem Zorn, bei Deiner Befreiung vor Deiner Be-

strafung, und ich suche Zuflucht bei Dir vor Dir. Nicht genug kann ich Dich preisen. Du bist wie Du Deine Herrlichkeit gepriesen hast!“

Muslim 486, Abu Daud 879, Nasai 169, 1099

487 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ بَشْرٍ الْعَبْدِيُّ، حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي عَزْرُوبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ مُطَرِّفِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الشَّحِيرِ، أَنَّ عَائِشَةَ، تَبَأَتْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ " سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ ".

487 مسلم، ابو داود 872، نسائي 1047، 1133

487. Aischa berichtete: Der Gesandten Allahs ﷺ, pflegte in seiner Verbeugung und Niederwerfung zu sagen:

„Subuhun Quddusun, Rabul Mala'ikati war Ruh – Gepriesen und Heilig, Der Herr der Engel und des Geistes (Gabriel ﷺ).“

Muslim 487, Abu Daud 872, Nasai 1047, 1133

Vorzüge des Sudschud (Niederwerfung) und die
Beharrlichkeit darin

488- حَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ بْنُ مُسْلِمٍ، قَالَ سَمِعْتُ الْأَوْزَاعِيَّ، قَالَ حَدَّثَنِي الْوَلِيدُ بْنُ هِشَامٍ الْمُعْطِيُّ، حَدَّثَنِي مَعْدَانُ بْنُ أَبِي طَلْحَةَ الْيَمْعَرِيُّ، قَالَ لَقِيتُ ثَوْبَانَ مَوْلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ أَعْمَلُهُ يُدْخِلُنِي اللَّهُ بِهِ الْجَنَّةَ . أَوْ قَالَ قُلْتُ بِأَحَبِّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ . فَسَكَتَ ثُمَّ سَأَلْتُهُ فَسَكَتَ ثُمَّ سَأَلْتُهُ الثَّلَاثَةَ فَقَالَ سَأَلْتُ عَنْ ذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ " عَلَيْكَ بِكَثْرَةِ السُّجُودِ لِلَّهِ فَإِنَّكَ لَا تَسْجُدُ لِلَّهِ سَجْدَةً إِلَّا رَفَعَكَ اللَّهُ بِهَا دَرَجَةً وَحَطَّ عَنْكَ بِهَا حَاطِيَةٌ " . قَالَ مَعْدَانُ ثُمَّ لَقِيتُ أَبَا الدَّرْدَاءِ فَسَأَلْتُهُ فَقَالَ لِي مِثْلَ مَا قَالَ لِي ثَوْبَانُ .

488 مسلم، ترمذي 388، 389، نسائي 1138، ابن ماجه 1423

488. Ma'dan Bin Abi Talha al-Ya'mari fragte Thawban nach etwas, das einen ins Paradies bringt. Er berichtete, dass auch er den Gesandten Allahs ﷺ, nach etwas gefragt hatte, durch das Allah einen ins Paradies bringt. Der Gesandte Allahs ﷺ sagte: „Vermehre deine Niederwerfungen für Allah, denn für jede deiner Niederwerfung, die du für Allah verrichtest, wird Allah deinen Rang um einen Grad erhöhen und eine deiner Sünden begleichen.“

Ma'dan sagte: Ich habe auch Abu Darda' danach gefragt und dieser berichtete mir das Gleiche.

Muslim 488, Tirmidhi 388, 389, Nasai 1138, Ibn Madscha 1423

44 – باب أَعْضَاءِ السُّجُودِ وَالنَّهْيِ عَنْ كَيْفِ الشَّعْرِ، وَالنُّؤْبِ، وَعَقْصِ الرَّأْسِ، فِي الصَّلَاةِ

Die Körperhaltung im Sudschud und das Verbot Haare und Kleidung im Gebet zu binden

490- وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَأَبُو الرَّبِيعِ الرَّهْرَائِيُّ، قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا وَقَالَ أَبُو الرَّبِيعِ، حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ زَيْدٍ، عَنْ عَمْرٍو بْنِ دِينَارٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ أَمَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ وَمِئَتَيْ أَنْ يَكْفَ شَعْرَهُ وَثِيَابَهُ . هَذَا حَدِيثٌ يَحْيَى . وَقَالَ أَبُو الرَّبِيعِ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظَمٍ وَمِئَتَيْ أَنْ يَكْفَ شَعْرَهُ وَثِيَابَهُ الْكَمِّينَ وَالرُّكْبَتَيْنِ وَالْقَدَمَيْنِ وَالْجَبْهَةَ .

Muslim 490, بخاري 809, 810, 815, ترمذي 273, ابو داود 889, 890, نسائي 1092, 1112, 1114, ابن ماجه 883, 1040

490. Ibn Abbas berichtete, dass dem Propheten ﷺ, (von Allah) befohlen wurde, sich auf sieben Körperteilen niederzuwerfen, und ihm wurde verboten, die Kleidung und Haare zu binden.

Das war Yahyas Überlieferung. Abur Rabi‘ nennt zusätzlich die Körperteile: Auf beide Handflächen, beide Knie, beide Füße sowie die Stirn.

Muslim 490. Buchari 809, 810, 815, Tirmidhi 273, Abu Daud 889, 890, Nasai 1092, 1112, 1114, Ibn Madscha 883, 1040

490... حَدَّثَنَا عَمْرُو التَّاقِدُ، حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ ابْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَمَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يَسْجُدَ عَلَى سَبْعٍ وَمِثْيَ أَنْ يَكْفِتَ الشَّعْرَ وَالثِّيَابَ

مسلم، 490 (...). بخاري 812، نسائي 1095، 1096، 1097، ابن ماجه 884

490. (...) Ibn Abbas berichtete, dass dem Propheten ﷺ, (von Allah) befohlen wurde, sich auf sieben Körperteile niederzuwerfen, und ihm wurde verboten, die Haare und Kleidung zu binden.

Muslim 490 (...), Buchari 812, Nasai 1095, 1096, 1097, Ibn Madscha 884

490- حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ، حَدَّثَنَا بِهِزٌ، حَدَّثَنَا وَهَيْبٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ طَاوُسٍ، عَنْ طَاوُسٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَكْثَمِ الْجِبْتِ - وَأَشَارَ بِيَدَيْهِ عَلَى أَنْفِهِ - وَالْيَدَيْنِ وَالرِّجْلَيْنِ وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ وَلَا تَكْفِتَ الثِّيَابَ وَلَا الشَّعْرَ"

490. (...) Ibn Abbas رضي الله عنهما berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Mir wurde befohlen, mich auf sieben Knochen (Körperteilen) niederzuwerfen: auf die Stirn - er zeigte auf seine Nase -, auf zwei Hände, zwei Knie und auf zwei Seiten der Füße, und dabei keine Haare und keine Kleider zusammenzubinden.“

490 - حَدَّثَنَا أَبُو الطَّاهِرِ، أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ وَهْبٍ، حَدَّثَنِي ابْنُ جُرَيْجٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ طَاوُسٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: " أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعٍ - وَلَا أَكْفِتُ الشَّعْرَ وَلَا الْيَتَابَ - : الْجَبْهَةَ وَالْأَنْفَ وَالْيَدَيْنِ وَالرُّكْبَتَيْنِ وَالْقَدَمَيْنِ " .

490. (...) Abdullah Bin Abbas berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Mir wurde befohlen, die Niederwerfung auf sieben (Körperteilen) zu verrichten:

- Stirn und Nase,*
 - beide Hände,
 - beide Knie und
 - beide Füße,
- und dabei die Haare und Kleider (im Gebet) nicht zusammenzubinden.

*Hier werden die Stirn und die Nase als eine Stelle gezählt

491 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا بَكْرٌ، - وَهُوَ ابْنُ مُضَرَ - عَنِ ابْنِ
 الْهَادِ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدٍ، عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ
 الْمُطَّلِبِ، أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ "إِذَا سَجَدَ الْعَبْدُ سَجَدَ
 مَعَهُ سَبْعَةٌ أَطْرَافٍ وَجْهُهُ وَكَفَاهُ وَرُكْبَتَاهُ وَقَدَمَاهُ" .

مسلم 491، ترمذی 272، ابو داود 891، نسائی 1093، 1098، ابن ماجه 885

491. Al-Abbas Bin Al-Muttalib رضي الله عنه berichtete, er hörte den Gesandten Allahs ﷺ, sagen: „Wenn der Diener die Niederwerfung vollzieht, vollziehen sie mit ihm seine sieben Körperteile: Sein Gesicht, seine beiden Handflächen, seine beiden Knie und seine beiden Füße.“

Muslim 491, Tirmidhi 272, Abu Daud 891, Nasai 1093, 1098, Ibn Madscha 885

45 – باب الاعتدال في السجود ووضع الكفين على الأرض ورفع المرفقين
عن الجنبين ورفع البطن عن الفخذين في السجود

Die Haltung während der Niederwerfung

493 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا وَكِيعٌ، عَنْ شُعْبَةَ، عَنْ قَتَادَةَ، عَنْ أَنَسٍ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "اعْتَدِلُوا فِي السُّجُودِ وَلَا يَبْسُطُ أَحَدُكُمْ ذِرَاعِيهِ انْسِطَ الْكَلْبِ".

مسلم 493، بخاري 822، ترمذي 276، ابو داود 297، نسائي 1109

493. Anas رضي الله عنه berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ihr sollt euch bei der Niederwerfung gerade strecken, und niemand von euch soll seine Arme so auf den Boden legen wie es ein Hund tut.“

Muslim 493, Buchari 822, Tirmidhi 276, Abu Daud 297, Nasai 1109

494 مسلم - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ أَخْبَرَنَا عُيَيْدُ اللَّهِ بْنُ إِيَادٍ، عَنْ إِيَادٍ، عَنْ الْبَرَاءِ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " إِذَا سَجَدْتَ فَصَّعْ كَمْيِكَ وَارْفَعْ مِرْفَقَيْكَ " .

494. Al-Bara' berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn du die Niederwerfung vollziehst, lege deine Handflächen auf den Boden und hebe deine Ellenbogen an.“

46 - باب ما يجتمع صفة الصلاة وما يفتتح به ويختم به وصفة الركوع
والاعتدال منه والسجود والاعتدال منه والتشهد بعد كل ركعتين من الرباعية
وصفة الجلوس بين السجدين وفي التشهد الأول .

Die Beschreibung des Gebets (in verschiedenen Einzelheiten)

495 - حَدَّثَنَا قُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، حَدَّثَنَا بَكْرٌ، - وَهُوَ ابْنُ مَصْرَ - عَنْ جَعْفَرِ بْنِ رَبِيعَةَ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَالِكِ ابْنِ بُحَيْنَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا صَلَّى فَرَّحَ بَيْنَ يَدَيْهِ حَتَّى يَبْدُوَ بَيَاضَ إِبْطِلِيهِ .

Muslim 495, Buhari 390, 807, Nasai 1105

495. Abdullah Bin Malik Bin Buhaina berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, betete, hielt er (in der Niederwerfung) seine Arme so vom Körper weg, dass die weißen Stellen seiner Achselhöhlen zu sehen waren.

Muslim 495, Buchari 390, 807, Nasai 1105

496 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَابْنُ أَبِي عَمْرٍ، جَمِيعًا عَنْ سُفْيَانَ، - قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، - عَنْ عُمَيْرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْأَصَمِّ، عَنْ عَمِّهِ، يَزِيدَ بْنِ الْأَصَمِّ عَنْ مَيْمُونَةَ، قَالَتْ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا سَجَدَ لَوْ شَاءَتْ رَهْمَةٌ أَنْ تَمَرَ بَيْنَ يَدَيْهِ لَمَرَّتْ .

Muslim 496, Nasai 1108, Ibn Majah 880

496. Maymuna berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, sich (im Gebet) niederwarf, (hielt er seine Arme in so einem Abstand zum Körper), dass ein Tier hätte darunter durch-laufen können.

Muslim 496, Nasai 1108, Ibn Madscha 880

497 - حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْحَنْظَلِيُّ، أَخْبَرَنَا مَرْوَانُ بْنُ مُعَاوِيَةَ الْفَرَارِيُّ، قَالَ حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْأَصَمِّ، عَنْ يَزِيدَ بْنِ الْأَصَمِّ، أَنَّهُ أَخْبَرَهُ عَنْ مَيْمُونَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا سَجَدَ حَوَى بِيَدَيْهِ - يَعْنِي جَنَحَ - حَتَّى يُرَى وَصَحُّ إِبْطَيْهِ مِنْ وَرَائِهِ وَإِذَا قَعَدَ اطمَأَنَّ عَلَى فَخْذِهِ الْيُسْرَى .

مسلم 497، راجع 496

497. Zaid Bin Al-Asam berichtete von Maymuna, der Gattin des Propheten ﷺ: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, sich (im Gebet) niederwarf, breitete er seine Arme so weit aus, bis die weißen Stellen seiner Achselhöhlen von hinten zu sehen waren. Und wenn er saß, saß er sicher auf seinem linken Oberschenkel.

Muslim 497

498 – حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا أَبُو خَالِدٍ، - يَغْنِي الْأَحْمَرَ - عَنْ حُسَيْنِ الْمُعَلِّمِ، ح قَالَ وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - قَالَ أَخْبَرَنَا عَيْسَى بْنُ يُونُسَ، حَدَّثَنَا حُسَيْنُ الْمُعَلِّمِ، عَنْ بُدَيْلِ بْنِ مَيْسَرَةَ، عَنْ أَبِي الْجَوْزَاءِ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْتَفْتِخُ الصَّلَاةَ بِالتَّكْبِيرِ وَالْقِرَاءَةِ بِـ **"الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ"** وَكَانَ إِذَا رَكَعَ لَمْ يُشْخِصْ رَأْسَهُ وَلَمْ يُصَوِّبْهُ وَلَكِنْ بَيْنَ ذَلِكَ وَكَانَ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ قَائِمًا وَكَانَ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا وَكَانَ يَقُولُ فِي كُلِّ رَكَعَتَيْنِ التَّحِيَّةَ وَكَانَ يَفْرِشُ رِجْلَهُ الْأَيْسَرَى وَيُنْصِبُ رِجْلَهُ الْيُمْنَى وَكَانَ يَهَيِّئُ عَنْ عَقِبَةِ الشَّيْطَانِ وَيَهَيِّئُ أَنْ يَقْتَرِشَ الرَّجُلُ ذِرَاعِيهِ أَفْتِرَاشَ السَّمْعِ وَكَانَ يَحْتِمُ الصَّلَاةَ بِالتَّسْلِيمِ . وَفِي رِوَايَةٍ ابْنِ نُمَيْرٍ عَنْ أَبِي خَالِدٍ وَكَانَ يَهَيِّئُ عَنْ عَقِبِ الشَّيْطَانِ .

مسلم 498، ابو داود 783، ابن ماجه 812، 869، 893

498. Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, begann das Gebet mit dem *Takbir* (*Allahu akbar*) und dem Rezitieren der *Al-Fatiha: Alhamdulillah rabil 'alamin* – ***Alles Lob gebührt Allah, dem Herrn der Welten...***“

Beim Verbeugen hat er seinen Kopf weder ganz angehoben noch ganz gesenkt, sondern dazwischen. Und wenn er seinen Kopf aus der Verbeugung hob, warf er sich nicht nieder, bevor er aufrechtstand, und wenn er seinen Kopf aus der Niederwerfung erhoben hatte, warf

er sich nicht wieder nieder, bevor er aufrechtsaß. In beiden *Raka'a* hat er *At-Tahiyya* (auch *Attahiyatu* und *Taschahhud* genannt) gesprochen. Er legte seinen linken Fuß flach, und seinen rechten Fuß stellte er aufrecht.

Er verbot *Uqbatusch Schaytan* - die Fersen des Schaytans (d.h., auf beiden Füßen zu sitzen) und verbot auch, dass die Arme eine Haltung hatten wie wilde Tiere, und er beendete das Gebet mit dem *Taslim* (*As-salamu alaikum wa rahmatullah*).

Ibn Numairs Version von Abu Chalid: Er verbot *Aqibisch Schaytan* - die Fersen des Schaytans (d.h., auf beiden Füßen zu sitzen)

Muslim 498, Abu Daud 783, Ibn Madscha 812, 869, 893

47 – باب سُتْرَةِ الْمُصَلِّي

Sutra * des Betenden

* Ein Gegenstand, der zwischen dem Betenden und anderen Menschen oder Lebewesen gestellt wird

499 – حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَفُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا وَقَالَ الْآخَرَانِ، حَدَّثَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ، عَنْ سِمَاكِ، عَنْ مُوسَى بْنِ طَلْحَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " إِذَا وَضَعَ أَحَدُكُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ مِثْلَ مُؤَخَّرَةِ الرَّحْلِ فَلْيُصَلِّ وَلَا يُبَالِ مَنْ مَرَّ وَرَاءَ ذَلِكَ " .

Muslim 499, Tirmidhi 335, Abu Daud 685, Ibn Madscha 940

499. Musa Bin Talha hörte von seinem Vater Talha: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Wenn jemand etwas wie den hinteren Teil des Sattels vor sich stellt, soll er beten, ohne sich weiter darum zu kümmern, wer vorbeiläuft.**“

Muslim 499, Tirmidhi 335, Abu Daud 685, Ibn Madscha 940

(...) – وَحَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نُمَيْرٍ، وَإِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا وَقَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ، حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ عَبْدِ الطَّنَافِسِيِّ، عَنْ سِمَاكِ بْنِ حَرْبٍ، عَنْ مُوسَى بْنِ طَلْحَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ كُنَّا نُصَلِّي وَالِدَوَابُّ تَمُرُّ بَيْنَ أَيْدِينَا

فَذَكَرْنَا ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ " مِثْلُ مُؤَخَّرَةِ الرَّحْلِ
تَكُونُ بَيْنَ يَدَيْ أَحَدِكُمْ ثُمَّ لَا يَضُرُّهُ مَا مَرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ " . وَقَالَ ابْنُ نُمَيْرٍ " فَلَا
يَضُرُّهُ مَنْ مَرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ " .

499. (...) Musa Bin Talha hörte von seinem Vater Talha: Wir beteten und die Tiere liefen vor uns vorbei. Wir erwähnten dies beim Gesandten Allahs ﷺ. Er sagte: „Zwischen euch soll etwas wie der hintere Teil des Sattels stehen, dann schadet ihm nichts, was vorbeiläuft.“

Ibn Numairs Version: „...Es schadet ihm nicht, wenn jemand an ihm vorbeiläuft.“

500 – حَدَّثَنَا زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يَزِيدَ، أَخْبَرَنَا سَعِيدُ بْنُ أَبِي أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي الْأَسْوَدِ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّهَا قَالَتْ سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ سِتْرَةِ الْمُصَلِّيِّ فَقَالَ " مِثْلُ مُؤَخَّرَةِ الرَّحْلِ " .

مسلم 500، نسائي 745

499. Aischa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, wurde nach der *Sutra* des Betenden befragt Er antwortete: „(Etwas,) wie das hintere Teil des Sattels.“

Muslim 500, Nasai 745

501 - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ نُمَيْرٍ، ح وَحَدَّثَنَا ابْنُ نُمَيْرٍ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا عُبَيْدُ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا خَرَجَ يَوْمَ الْعِيدِ أَمَرَ بِالْحَرْبَةِ فَتَوَضَّعَ بَيْنَ يَدَيْهِ فَيُصَلِّي إِلَيْهَا وَالنَّاسُ وَرَاءَهُ وَكَانَ يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي السَّفَرِ فَمِنْ تَمَّ اتَّخَذَهَا الْأَمْرَاءُ .

Muslim 501, Buchari 494, Abu Daud 687

501. (Abdullah) Bin Umar berichtete: Wenn der Gesandte Allahs ﷺ, am Festtag hinauskam, pflegte er anzuordnen, dass man eine Lanze vor ihm in den Boden steckte, in dessen Richtung er das Gebet verrichtete und die Menschen hinter ihm. Dies tat er auch auf Reisen. Die Emire haben diese Regel später übernommen.

Muslim 501, Buchari 494, Abu Daud 687

502 - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ، حَدَّثَنَا مُعْتَمِرُ بْنُ سُلَيْمَانَ، عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ، عَنْ نَافِعٍ، عَنِ ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَعْرِضُ رَاحِلَتَهُ وَهُوَ يُصَلِّي إِلَيْهَا .مسلم 502، بخاري 507، ترمذي 352، ابو داود 692

502. (Abdullah) Bin Umar berichtete: Der Prophet ﷺ, ließ sein Reittier nieder und betete in dessen Richtung.

Muslim 502, Buchari 507, Tirmidhi 352, Abu Daud 692

503 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، جَمِيعًا عَنْ وَكَيْعٍ، - قَالَ زُهَيْرٌ حَدَّثَنَا وَكَيْعٌ، حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، حَدَّثَنَا عَوْنُ بْنُ أَبِي جُحَيْفَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِمَكَّةَ وَهُوَ بِالْأَبْطَحِ فِي قُبَّةٍ لَهُ حَمْرَاءُ مِنْ آدَمَ - قَالَ - فَخَرَجَ بِإِلَّاءِ بَوْصُوئِهِ فَمِنْ نَائِلٍ وَنَاضِحٍ - قَالَ - فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَيْهِ حُلَّةٌ حَمْرَاءُ كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى بَيَاضِ سَاقَيْهِ - قَالَ - فَتَوَضَّأَ وَأَدَنَ بِإِلَّاءٍ - قَالَ - فَجَعَلْتُ أَتَتَّبِعُ فَاهُ هَا هُنَا وَهَآ هُنَا - يَقُولُ يَمِينًا وَشِمَالًا - يَقُولُ حَتَّى عَلَى الصَّلَاةِ حَتَّى عَلَى الْفَلَاحِ - قَالَ - ثُمَّ رَكَرْتُ لَهُ عَنزَةً فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى الظُّهْرَ رَكَعَتَيْنِ يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ الْحَمَارُ وَالْكَلْبُ لَا يُمْنَعُ ثُمَّ صَلَّى الْعَصْرَ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ لَمْ يَزَلْ يُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ حَتَّى رَجَعَ إِلَى الْمَدِينَةِ .

مسلم 503, ترمذي 197, ابو داود 520, نسائي 5393

قوله : "وهو بالأبطح" هو الموضع المعروف على باب مكة، ويقال لها البطحاء أيضا قوله: (فمن نائل وناضح) معناه فنيهم من ينال منه شيئا، ومنهم من ينضح عليه غيره شيئا مما ناله ويرش عليه بللا مما حصل له، وهو معنى ما جاء في الحديث الآخر فمن لم يصب أخذ من يد صاحبه. قوله : (ثم ركزت له عنزة) هي عصا في أسفلها حديدة، وفيه دليل على جواز استعانة الإمام بمن يركز له عنزة ونحو ذلك

503. Abu Dschuhaifa berichtete: In Mekka habe ich den Propheten ﷺ, bei Abtah* getroffen, als er sich in einem Zelt aus rotem Leder befand und Bilal ihm ﷺ, Wasser für die Gebetswaschung brachte. Es gab *Na'il* und *Nadhih**. Der Prophet ﷺ, kam in einem roten Mantel nach draußen. Als sähe ich jetzt das Weiße seiner Beine. Er vollzog die Gebetswaschung.

Dann rief Bilal den *Adhan* (Gebetsruf). Ich beobachtete wie er seinen Mund nach dort und dort richtete - (er meinte rechts und links) und rief:

Hayya'alassalah, hayya 'alalfalah. Dann wurde ein Stock in den Boden gestochen. Anschließend kam er (der Gesandte) nach vorne und leitete das Mittagsgebet mit zwei *Raka'a* (wegen der Reise verkürzt). In dieser Zeit gingen an ihm Esel und Hunde vorbei, ohne dass jemand diese daran hinderte.

Dann betete er das *Asr* (Nachmittagsgebet) mit zwei *Raka'a*. Bis er wieder in Medina war, betete er auf diese Weise (das verkürzte Gebet).

Muslim 503, Tirmidhi 197, Abu Daud 520, Nasai 5393

*Abtah, wird auch Batha' genannt, ist ein Eingang in Mekka

* *Na 'il* und *Nadhih*: Die Menschen wollten etwas von dem Wasser des Propheten. Manche von ihnen bekamen etwas von seinem Wasser (*Na 'il*) und andere berührten die nassen Hände der anderen Gefährten und erhielten dadurch zumindest einige Tropfen (*Nadhih*).

503- (...) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ حَاتِمٍ، حَدَّثَنَا بِهِزٌ، حَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ أَبِي زَائِدَةَ، حَدَّثَنَا عَوْفُ بْنُ أَبِي جُحَيْفَةَ، أَنَّ أَبَاهُ، رَأَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي قُبَّةِ حَمْرَاءَ مِنْ أَدَمٍ وَرَأَيْتُ بِلَالًا أَخْرَجَ وَضُوءًا فَرَأَيْتُ النَّاسَ يَتَنَدَّرُونَ ذَلِكَ

الْوُضُوءَ فَمَنْ أَصَابَ مِنْهُ شَيْئًا تَمَسَّحَ بِهِ وَمَنْ لَمْ يُصِبْ مِنْهُ أَخَذَ مِنْ بَلَلِ يَدِ
صَاحِبِهِ ثُمَّ رَأَيْتُ بِلاَلاً أَخْرَجَ عَنزَةً فَرَكَزَهَا وَخَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ فِي حُلَّةٍ حَمْرَاءَ مُشَمِّرًا فَصَلَّى إِلَى الْعَنزَةِ بِالنَّاسِ رَكَعَتَيْنِ وَرَأَيْتُ النَّاسَ
وَالدَّوَابَّ يَمُرُّونَ بَيْنَ يَدَيِ الْعَنزَةِ.

مسلم 503 (...), بخاري 376, 5786, 5859

503. Awn Bin Abu Dschuhaifa berichtete, dass sein Vater den Gesandten ﷺ, (in Mekka) in einem Zelt aus rotem Leder sah.

Er berichtete weiter: Ich sah Bilal dem Propheten ﷺ das *Wudu'*-Wasser bringen. Da sah ich die Menschen, wie sie dort hin eilten, um etwas vom *Wudu'*-Wasser des Propheten zu bekommen. Wer etwas davon bekam, rieb sich damit ein und wer nichts bekam, versuchte die nasen Hände seiner Gefährten zu berühren.

Dann sah ich Bilal, der einen Stock in den Boden stach. Der Gesandte Allahs ﷺ, kam in einem roten Mantel nach draußen und leitete den Menschen mit zwei *Raka'a* das Gebet in die Richtung, in der sich der Stock befand, während ich die Menschen und Tiere hinter dem Stock vorbeilaufen sah.

Muslim 503 (...), Buchari 376, 5786, 5859

504 – حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ
عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ أَقْبَلْتُ زَكِيًّا عَلَى أَتَانٍ وَأَنَا
يَوْمَئِذٍ، قَدْ نَاهَرْتُ الإِحْتِلَامَ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي بِالنَّاسِ
بِمِئَى فَمَرَرْتُ بَيْنَ يَدَيْ الصَّفِّ فَتَزَلْتُ فَأَرْسَلْتُ الأَتَانَ تَرْتَعُ وَدَخَلْتُ فِي الصَّفِّ
فَلَمْ يُنْكِرْ ذَلِكَ عَلَيَّ أَحَدٌ .

قوله : (فأرسلت الأتان ترتع) أي ترعى

مسلم 504، بخاري 76، 493، 861، 1857، 4412، ترمذي 337، ابو داود 715، نسائي 751، ابن ماجه
947

504. (Abdullah) Bin Abbas berichtete: Als ich kurz vor der Pupertät war, ritt ich eines Tages auf einer Eselin. Während der Gesandte Allahs ﷺ, die Menschen in Mina im Gebet leitete, ritt ich vor den Reihen (der Betenden) vorbei und stieg dann ab. Anschließend ließ ich die Eselin los, damit sie weiden konnte, und betrat die Gebetsreihe. Niemand hatte etwas einzuwenden.

Muslim 504, Buchari 76, 493, 861, 1857, 4412, Tirmidhi 337, Abu Daud
715, Nasai 751, Ibn Madscha 947

48 – باب منع المارِّ بينَ يَدَيِ المُصَلِّي

Im Gebet Vorbeilaufende abweisen

505 – حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ، عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " إِذَا كَانَ أَحَدُكُمْ يَصَلِّي فَلَا يَدْعُ أَحَدًا يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ وَلْيُدْرَأْ مَا اسْتَطَاعَ فَإِنَّ أَبِي فُلَيْمَاتِيْلَهُ فَإِنَّمَا هُوَ شَيْطَانٌ " .

Muslim 505, Abu Daud 697, 698, Nasai 756, Ibn Madscha 954

معنى (يدرأ) يدفع

505. Abu Sa'id Al-Chudri berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Wenn jemand betet, soll er niemanden vor sich vorbeilaufen lassen und ihn möglichst zurückdrängen.* Wenn er sich weigert, soll man ihn zwingen, denn er ist ein Satan.“

*Oder mit einem Zeichen daran hindern

Muslim 505, Abu Daud 697, 698, Nasai 756, Ibn Madscha 954

505 – حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ أَبِي التَّضَرِّ، عَنْ بُسْرِ بْنِ سَعِيدٍ، أَنَّ زَيْدَ بْنَ خَالِدِ الْجُهَنِيِّ، أَرْسَلَهُ إِلَى أَبِي جَحْمٍ يَسْأَلُهُ مَاذَا سَمِعَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْمَارِّ بَيْنَ يَدَيِ الْمُصَلِّي قَالَ أَبُو جَحْمٍ قَالَ

رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " لَوْ يَعْلَمُ الْمَارُّ بَيْنَ يَدَيِ الْمُصَلِّي مَاذَا عَلَيْهِ
لَكَانَ أَنْ يَقِفَ أَرْبَعِينَ خَيْرًا لَهُ مِنْ أَنْ يَمُرَّ بَيْنَ يَدَيْهِ " . قَالَ أَبُو النَّضْرِ لَا أُدْرِي
قَالَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا أَوْ شَهْرًا أَوْ سَنَةً

مسلم 507, بخاري 510, ترمذي 336, ابو داود 701, نسائي 755, ابن ماجه 945

507. Abul Dschuhaim Abdullah Bin Al-Harith Bin As-Samma Al-Ansari berichtete: Der Gesandte Allahs ,
sagte: „Hätte derjenige, der vor dem Betenden vorbeiläuft, gewusst, was er tut, würde er lieber Vierzig* stehen als vor ihm vorbeizulaufen.“

*** Der Überlieferer des Hadith, sagte:** Ich weiß nicht, ob
er sagte: „Vierzig Tage, vierzig Monate oder vierzig Jahre.“

Muslim 507, Buchari 510, 336, Abu Daud 701, Nasai 755, Ibn Madscha 945

49 – باب دُئُو الْمُصَلِّي مِنَ السُّرَّةِ

Sich im Gebet dem *Sutra* nähern

508 – حَدَّثَنِي يَعْقُوبُ بْنُ إِبرَاهِيمَ الدُّورِيُّ، حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي حَازِمٍ، حَدَّثَنِي أَبِي، عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدِ السَّاعِدِيِّ، قَالَ كَانَ يَبْنِي مِصْرًا لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَيَبْنِي الْجِدَارَ مَمَرُ الشَّاةِ .

مسلم 508، بخاري 496، 696

508. Sahl Bin Sa'd As-Sa'idi berichtete: Es war so viel Platz zwischen der Gebetsstelle des Gesandten Allahs ﷺ, und der Wand, dass ein Schaf vorbeilaufen konnte.

Muslim 508, Buchari 496, 696

509 – حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبرَاهِيمَ، وَمُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، - وَاللَّفْظُ لِابْنِ الْمُثَنَّى - قَالَ إِسْحَاقُ أَخْبَرَنَا وَقَالَ ابْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا حَمَّادُ بْنُ مَسْعَدَةَ، - عَنْ يَزِيدَ، -بِعْنِي ابْنِ أَبِي عُيَيْدٍ - عَنْ سَلَمَةَ، - وَهُوَ ابْنُ الْأَكْوَعِ أَنَّهُ كَانَ يَتَحَرَّى مَوْضِعَ مَكَانِ الْمُصْحَفِ يُسَبِّحُ فِيهِ . وَذَكَرَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتَحَرَّى ذَلِكَ الْمَكَانَ وَكَانَ يَبْنِي الْمِنْبَرَ وَالْقِبْلَةَ قَدْرَ مَمَرِ الشَّاةِ .

مسلم 509، بخاري 497، ابو داود 1082

النووي: قوله : (كان يتحرى موضع مكان المصحف يسبح) المراد بالتسبيح صلاة النافلة

509. Salama Bin Al-Akwa' berichtete, dass er versuchte, den Platz der Blätter (mit Quranversen darauf) für das Verrichten seiner freiwilligen Gebete zu bekommen. Er erwähnte, dass der Gesandte Allahs ﷺ, diesen Platz ebenfalls aufsuchte, und dieser befand sich zwischen der *Minbar* (Kanzel) und der *Qibla* (Wand der Gebetsrichtung), wo nur so viel Platz war, dass ein Schaf vorbeilaufen konnte. Muslim 509, Buchari 497, Abu Daud 1082

509 (...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، حَدَّثَنَا مَكِّيٌّ، قَالَ يَزِيدُ أَخْبَرَنَا قَالَ كَانَ سَلَمَةُ يَتَحَرَّى الصَّلَاةَ عِنْدَ الْأُسْطُوَانَةِ الَّتِي عِنْدَ الْمُصْحَفِ فَقُلْتُ لَهُ يَا أَبَا مُسْلِمٍ أَرَأَيْكَ تَتَحَرَّى الصَّلَاةَ عِنْدَ هَذِهِ الْأُسْطُوَانَةِ . قَالَ رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَحَرَّى الصَّلَاةَ عِنْدَهَا. مسلم 509 (...), بخاري 502, ابن ماجه 1430

509. (...) Yazid berichtete. Salama versuchte stets den Platz bei einer Säule, die sich bei den Blättern (in dieser Ecke wurden Quranblätter aufbewahrt) befand, für das Verrichten seiner freiwilligen Gebete, zu bekommen. Ich sagte: O Abu Muslim, ich sehe, dass du diese Stelle bei dieser Säule suchst, um dein (freiwilliges) Gebet zu verrichten. Er erwiderte: Ich sah den Propheten ﷺ, der diese Stelle aufsuchte, um das (freiwillige) Gebet zu verrichten.

Muslim 509 (...), Buchari 502, Ibn Madscha 1430

50 - باب قدر ما يسترُ المصلي

Das Maß, das dem Betenden zum Schutz reicht

510 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيَّةَ، ح قَالَ وَحَدَّثَنِي زُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، عَنْ يُونُسَ، عَنْ حُمَيْدِ بْنِ هِلَالٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الصَّامِتِ، عَنْ أَبِي دَرٍّ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " إِذَا قَامَ أَحَدُكُمْ يُصَلِّي فَإِنَّهُ يَسْتُرُهُ إِذَا كَانَ بَيْنَ يَدَيْهِ مِثْلُ آخِرَةِ الرَّحْلِ فَإِذَا لَمْ يَكُنْ بَيْنَ يَدَيْهِ مِثْلُ آخِرَةِ الرَّحْلِ فَإِنَّهُ يَشْطَعُ صَلَاتَهُ الْجِمَارَ وَالْمَرْأَةَ وَالْكَلْبَ الْأَسْوَدَ". . قُلْتُ يَا أَبَا دَرٍّ مَا بَالُ الْكَلْبِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْكَلْبِ الْأَحْمَرِ مِنَ الْكَلْبِ الْأَصْفَرِ قَالَ يَا ابْنَ أَخِي سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا سَأَلْتَنِي فَقَالَ " الْكَلْبُ الْأَسْوَدُ شَيْطَانٌ " .

مسلم 510, ترمذي 338, ابو داود 702, نسائي 749, ابن ماجه 952, 3210

وقال مالك وأبو حنيفة والشافعي - رضي الله عنهم - وجمهور العلماء من السلف والخلف: لا تبطل الصلاة بمرور شيء من هؤلاء ولا من غيرهم، وتأول هؤلاء هذا الحديث على أن المراد بالقطع - للصلاة - نقص الصلاة لشغل القلب بهذه الأشياء ، وليس المراد إبطلها

510. Abdullah Bin As-Samit berichtete von Abu Dhar, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „**Wenn sich einer von euch zum Gebet hinstellt, dem dient als Schutz das hintere Teil des Sattels, das er vor sich stellt. Wenn vor ihm kein Schutz wie das**

hintere Teil des Sattels steht, (und es läuft jemand vorbei,) dann verringert von seinem Gebet: Ein Esel, eine Frau (wegen der Ablenkung) oder ein schwarzer Hund.“ Ich fragte: O Abu Dhar, was ist da der Unterschied zwischen dem schwarzen und dem roten Hund, oder dem Gelben? Er antwortete:

O Sohn meines Bruders, ich stellte dem Gesandten Allahs die gleiche Frage und er antwortete: „Der schwarze Hund ist Satan.“

Muslim 510, Tirmidhi 338, Abu Daud 702, Nasai 749, Ibn Mascha 952, 3210

511 - وَحَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ، أَخْبَرَنَا الْمُحْزُومِيُّ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَاحِدِ، - وَهُوَ ابْنُ زِيَادٍ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْأَصَمِّ، حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ الْأَصَمِّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " يَفْطَعُ الصَّلَاةَ الْمَرْأَةُ وَالْحِمَارُ وَالْكَلْبُ وَيَبْقَى ذَلِكَ مِثْلُ مُؤَخَّرَةِ الرَّحْلِ " .

511. Abu Hureira berichtete, dass der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Eine Frau (wegen der Ablenkung), eine Esel und ein Hund verringern das Gebet und dem dient als Schutz etwas von der Größe wie dem hinteren Teil des Sattels.“

51 - باب الاعتراض بين يدي المصلي

Wenn man sich zwischen den Betenden und die Gebetsrichtung legt

512 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَمْرُو النَّاقِدُ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، قَالُوا حَدَّثَنَا سُفْيَانُ بْنُ عُيَيْنَةَ، عَنِ الزُّهْرِيِّ، عَنْ عُرْوَةَ، عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي مِنَ اللَّيْلِ وَأَنَا مُعْتَرِضَةٌ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ كَاعْتِرَاضِ الْجِنَازَةِ .

مسلم 512، ابن ماجه 956

النووي: قوله : (عن عائشة - رضي الله عنها - أنها قالت : كان النبي - صلى الله عليه وسلم - يصلي من الليل وأنا معترضة بينه وبين القبلة كاعتراض الجنازة (استدلت به عائشة - رضي الله عنها - والعلماء بعدها على أن المرأة لا تقطع صلاة الرجل، وفيه جواز صلاته إليها، وكره العلماء أو جماعة منهم الصلاة إليها لغير النبي - صلى الله عليه وسلم - - لخوف الفتنة بها وتذكرها، وإشغال القلب بها بالنظر إليها، وأما النبي - صلى الله عليه وسلم - فمنزه عن هذا كله وصلاته مع أنه كان في الليل، والسيوت يومئذ ليس فيها مصايح

512. Aischa berichtete: Der Prophet ﷺ, betete nachts, während ich zwischen ihm und der *Qibla* lag, wie ein Sarg daliegt.

Muslim 512, Ibn Madscha 956

512 - حَدَّثَنَا عَمْرُو النَّاقِدُ، وَأَبُو سَعِيدٍ الْأَشْجَعُ قَالَ حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ غِيَاثٍ، ح قَالَ وَحَدَّثَنَا عُمَرُ بْنُ حَفْصِ بْنِ غِيَاثٍ، - وَاللَّفْظُ لَهُ - حَدَّثَنَا أَبِي، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ، عَنِ الْأَسْوَدِ، عَنْ عَائِشَةَ، . قَالَ الْأَعْمَشُ وَحَدَّثَنِي مُسْلِمٌ، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ، وَذَكَرَ، عِنْدَهَا مَا يَقْطَعُ الصَّلَاةَ الْكَلْبُ وَالْحِمَارُ وَالْمَرْأَةُ .

فَقَالَتْ عَائِشَةُ قَدْ شَبَّهْتُمُونَا بِالْحَمِيرِ وَالْكِلَابِ . وَاللَّهِ لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي وَإِنِّي عَلَى السَّرِيرِ بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقِبْلَةِ مُضْطَجِعَةً فَتَبَدُّو لِي الْحَاجَّةُ فَأَكْرَهُ أَنْ أَجْلِسَ فَأُوذِيَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَنْسَلُ مِنْ عِنْدِ رِجْلَيْهِ . مسلم 512 (...), بخاري 511, 512

512. Es wurde Aischa gegenüber erwähnt, was das Gebet unterbricht (gemeint ist ‚verringert‘): Ein Hund, ein Esel und eine Frau (wegen der Ablenkung).

Da sagte sie: Habt ihr uns mit den Eseln und Hunden verglichen? Bei Allah, ich sah den Gesandten Allahs ﷺ, beten, während ich mich auf dem Bett liegend zwischen ihm und der *Qibla* befand.

Wenn ich etwas brauchte, wollte ich den Gesandten Allahs ﷺ, nicht stören, deshalb habe ich mich nicht hingesetzt, sondern schlich bei seinen Füßen hinaus.

Muslim 512 (...), Buchari 511, 514

512 (...) - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنْ أَبِي التَّضَرِّ، عَنْ أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ كُنْتُ أَنَا بَيْنَ يَدَيْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَرَجُلَايَ فِي قِبْلَتِهِ فَإِذَا سَجَدَ غَمَرَنِي فَقَبَضْتُ رِجْلَيْ وَإِذَا قَامَ بَسَطْتُهُمَا - قَالَتْ - وَالْبَيْوْتُ يَوْمَئِذٍ لَيْسَ فِيهَا مَصَابِيحٌ .

مسلم 512، بخاري 382، 513، 1209، ابو داود 713، نسائي 168

512. Aischa, Allahs Wohlgefallen auf ihr, berichtete: Ich schief vor dem Gesandten Allahs ﷺ, und meine Füße zeigten zur *Qibla* (Gebetsrichtung). Wenn er sich niederwarf, kniff er mich und ich zog meine Füße zurück. Wenn er sich wieder aufrichtete, streckte ich sie.

Sie sagte weiter: Damals gab es in den Häusern keine Lampen.

Muslim 512, Buchari 382, 513, 1209, Abu Daud 713, Nasai 168

513 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا خَالِدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، ح قَالَ وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا عَبَّادُ بْنُ الْعَوَّامِ، جَمِيعًا عَنِ الشَّيْبَانِيِّ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شَدَّادِ بْنِ الْهَادِ، قَالَ حَدَّثَنِي مَيْمُونَةُ، زَوْجُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي وَأَنَا حِدَاءَهُ وَأَنَا حَائِضٌ وَرُبَّمَا أَصَابَتِي ثَوْبُهُ إِذَا سَجَدَ

مسلم 513، بخاري 333، 379، 517، 518، ابو داود 656، ابن ماجه 1028

513. Maimuna, die Frau des Propheten ﷺ, berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, betete, während ich neben ihm war und meine Menstruation hatte. Vielleicht berührte mich auch sein Kleid, wenn er sich niederwarf.

Muslim 513, Buchari 333, 379, 517, 518, Abu Daud 656, Ibn Madscha 1028

52 - باب الصلاة في ثوبٍ واحدٍ وصفة لئسبه

Das Beten in einem einzigen Gewand

515 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، قَالَ قَرَأْتُ عَلَى مَالِكٍ عَنِ ابْنِ شِهَابٍ، عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ سَائِلًا، سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الصَّلَاةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ فَقَالَ "أَوَّلِكُمْ ثَوْبَانِ".

مسلم 515، بخاري 358، ابو داود 625، نسائي 762

515. Abu Hureira berichtete: Jemand befragte den Gesandten Allahs ﷺ, über das Gebet in einem Gewand. Er erwiderte: „**Hat denn jeder von euch zwei Gewänder?**“

Muslim 515, Buchari 358, Abu Daud 625, Nasai 762

516 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَعَمْرُو النَّاقِدُ، وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ، جَمِيعًا عَنْ ابْنِ عُيَيْنَةَ، قَالَ زُهَيْرٌ حَدَّثَنَا سُفْيَانُ، عَنْ أَبِي الرَّنَادِ، عَنِ الْأَعْرَجِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " لَا يُصَلِّي أَحَدُكُمْ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ لَيْسَ عَلَى عَاتِقَيْهِ مِنْهُ شَيْءٌ " .

مسلم 516، ابو داود 626، نسائي 768

516. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ihr sollt nicht in einem Gewand beten, mit dem die Schultern nicht bedeckt werden können.“

Muslim 516, Abu Daud 626, Nasai 768

بِالنَّاسِ وَالنَّاسِ جَمْعًا
بِالنَّاسِ وَالنَّاسِ جَمْعًا

وَأَمْوَالٍ رَضَعِ
وَأَمْوَالٍ رَضَعِ

Moscheen und andere
Gebetsstätten

6 - كتاب المساجد ومواضع الصلاة
Moscheen und andere Gebetsstätten

باب -1

520 - حَدَّثَنِي أَبُو كَامِلٍ الْجَحْدَرِيُّ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَّاحِدِ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، ح قَالَ وَحَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَبُو كُرَيْبٍ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو مُعَاوِيَةَ، عَنِ الْأَعْمَشِ، عَنِ إِبْرَاهِيمَ التَّيْمِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ مَسْجِدٍ وُضِعَ فِي الْأَرْضِ أَوَّلُ قَالَ "الْمَسْجِدُ الْحَرَامُ" . قُلْتُ ثُمَّ أَيٌّ قَالَ "الْمَسْجِدُ الْأَقْصَى" . قُلْتُ كَمْ بَيْنَهُمَا قَالَ "أَرْبَعُونَ سَنَةً وَأَيُّمَا أَدْرَكَتْكَ الصَّلَاةُ فَصَلِّ فَهُوَ مَسْجِدٌ" . وَفِي حَدِيثِ أَبِي كَامِلٍ " ثُمَّ حَيْثُمَا أَدْرَكَتْكَ الصَّلَاةُ فَصَلِّهِ فَإِنَّهُ مَسْجِدٌ " . مسلم 520، بخاري 3366، 3425، نسائي 689، ابن ماجه 753

520. Abu Zarr berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, welche Moschee wurde auf der Erde zuerst erbaut? Er antwortete: „Al-Masdschid Al-Haram (die geschützte Gebetsstätte in Mekka).“ Ich fragte: Welche danach? Er antwortete: „Die Al-Aqsa-Moschee (die fernste Moschee in `Jerusalem`).“ Ich fragte: Wieviel (Zeit) lag zwischen ihnen (ihrem Erbauen)? Er antwortete: „Vierzig Jahre. Und wo auch immer dich die Zeit des Gebets erreicht, verrichte das Gebet, denn dort ist dann eine Moschee.“

Muslim 520, Buchari 3366, 3425, Nasai 689, Ibn Madscha 753

(...) - حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ السَّعْدِيُّ، أَخْبَرَنَا عَلِيُّ بْنُ مُسْهِرٍ، حَدَّثَنَا الْأَعْمَشُ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ يَزِيدَ التَّمِيمِيِّ، قَالَ كُنْتُ أَقْرَأُ عَلَى أَبِي الْقُرَّانِ فِي السُّدَّةِ فَإِذَا قَرَأْتُ السَّجْدَةَ سَجَدَ فَقُلْتُ لَهُ يَا أَبَتِ أَسْجُدُ فِي الطَّرِيقِ قَالَ إِنِّي سَمِعْتُ أَبَا ذَرٍّ يَقُولُ سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَوَّلِ مَسْجِدٍ وُضِعَ فِي الْأَرْضِ قَالَ:

" الْمَسْجِدُ الْحَرَامُ " . فُلْتُ ثُمَّ أَيُّ قَالَ " الْمَسْجِدُ الْأَقْصَى " . فُلْتُ كَمْ بَيْنَهُمَا قَالَ " أَرْبَعُونَ عَامًا ثُمَّ الْأَرْضُ لَكَ مَسْجِدٌ فَحِينَئِذَا أَدْرَكَكَ الصَّلَاةُ فَصَلِّ " .

(...) Abu Dhar berichtete: Ich fragte: O Gesandter Allahs, welche Moschee wurde auf der Erde zuerst erbaut? Er antwortete: „Al-Masdschid Al-Haram (die geschützte Gebetsstätte in Mekka).“

Ich fragte: Welche dannach? Er antwortete: „Die Al-Aqsa-Moschee (die fernste Moschee in `Jerusalem`).“

Ich fragte: Wieviel (Zeit) lag zwischen ihnen? Er antwortete: „Vierzig Jahre. Und die (ganze) Erde ist für dich eine Moschee, wo immer die Zeit des Gebets dich erreicht, verrichte das Gebet.“

521 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا هُشَيْمٌ، عَنْ سَيَّارٍ، عَنْ يَزِيدَ الْفَقِيرِ، عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْأَنْصَارِيِّ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " أَعْطَيْتُ حَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي كَانَ كُلُّ نَبِيٍّ يَبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَيُبْعَثُ إِلَى كُلِّ أَحْمَرَ وَأَسْوَدَ وَأَحِلَّتْ لِي الْعَنَائِمُ وَلَمْ تُحَلِّ لِأَحَدٍ قَبْلِي وَجُعِلَتْ

لِي الْأَرْضَ طَيِّبَةً طَهُورًا وَمَسْجِدًا فَأَيُّمَا رَجُلٍ أَدْرَكَهُ الصَّلَاةُ صَلَّى حَيْثُ كَانَ
وَنُصِرْتُ بِالرُّعْبِ بَيْنَ يَدَيْ مَسِيرَةِ شَهْرٍ وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ " .

مسلم 521, بخاري 335, 438, 3122, نسائي 430, 735

521. Dschabir Bin Abdullah Al-Ansari berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Mir wurden fünf (Dinge, Eigenheiten) gegeben, die niemandem vor mir gegeben wurden. Jeder Prophet wurde nur seinem Volk gesandt, ich jedoch jedem roten und schwarzen (d.h., der gesamten Menschheit) gesandt, mir wurde die Kriegsbeute erlaubt und dies wurde niemandem vor mir erlaubt; mir wurde die Erde angenehm, rein und zur Moschee gemacht, und wen die Zeit des Gebets erreicht, so kann dieser beten, wo auch immer er sich (gerade) befindet; mir wurde der Sieg über den Feind durch den Schrecken gegeben, sodass dieser (Schreck) soweit reicht wie die Entfernung einer Monatsreise, und mir wurde *Schafa'a* (die Fürsprache am Tage des Gerichts) gegeben.“

Muslim 521, Buchari 335, 438, 3122 Nasai 430, 735

522 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ فُضَيْلٍ، عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ، عَنْ رَبِيعٍ، عَنْ خَدِيفَةَ، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "

فُضِّلْنَا عَلَى النَّاسِ بِثَلَاثِ جُوعَلَتْ صُفُوفُنَا كَصُفُوفِ الْمَلَائِكَةِ وَجُعِلَتْ لَنَا
 الْأَرْضُ كُلُّهَا مَسْجِدًا وَجُعِلَتْ ثَرْتُهَا لَنَا طَهُورًا إِذَا لَمْ نَجِدِ الْمَاءَ " . وَذَكَرَ
 خَصْلَةً أُخْرَى .

522. Huthayfa berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte:
 „Wir sind anderen Menschen gegenüber mit drei (Ei-
 genschaften) bevorzugt: Unsere Reihen (im Gebet) sind
 wie die der Engel gemacht wurden, uns ist die gesamte
 Erde zur Moschee gemacht und ihr Boden uns rein ge-
 macht, wenn wir kein Wasser finden.“ Er erwähnte noch
 eine weitere Eigenschaft.

523 - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ أَبِي أُيُوبَ، وَفُتَيْبَةُ بْنُ سَعِيدٍ، وَعَلِيُّ بْنُ حُجْرٍ، قَالُوا
 حَدَّثَنَا إِسْمَاعِيلُ، - وَهُوَ ابْنُ جَعْفَرٍ - عَنِ الْعَلَاءِ، عَنِ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ
 رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "فُضِّلْتُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ بِسِتِّ أُعْطِيتُ
 جَوَامِعَ الْكَلِمِ وَنُصِرْتُ بِالرُّعْبِ وَأُجِلَّتْ لِي الْعَنَائِمُ وَجُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ طَهُورًا
 وَمَسْجِدًا وَأُرْسِلْتُ إِلَى الْخَلْقِ كَافَّةً وَحُمِّ يِي النَّبِيِّينَ " .

مسلم 523، ترمذي 1553، ابن ماجه 567

النووي: قوله صلى الله عليه وسلم : (أعطيت جوامع الكلم)، وفي الرواية الأخرى :
 (بعثت بجوامع الكلم) . قال الهروي: يعني به القرآن، جمع الله تعالى في الألفاظ اليسيرة
 منه المعاني الكثيرة، وكلامه صلى الله عليه وسلم: كان بالجوامع قليل اللفظ كثير المعاني

523. Abu Hureira berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, sagte: „Ich bin anderen Propheten in sechs (Eigenschaften) bevorzugt:

- Mir wurden prägnante* Worte zuteil.
- Mir wurde Sieg über den Feind durch den Schreck gegeben.
- Die Kriegsbeute wurde mir erlaubt.
- Die Erde ist mir rein und zur Moschee gemacht worden.
- Ich bin der gesamten Menschheit gesandt worden und
- mit mir sind die Propheten vollendet (die Anzahl der Propheten ist mit mir vervollständigt).“

Muslim 523, Tirmidhi 1553, Ibn Madscha 567

**Dschawami'ul Kalim* جوامع الكلم: rethorisch Treffende, überzeugende Worte, die zwar kurz, aber lehrreich sind und viele Bedeutungen haben. Al-Harawi sagt: Damit ist der Quran gemeint, in dem Allah mit wenigen leichten Worten, unzählige Bedeutungen zusammenlegte sowie die Worte des Gesandten Allahs ﷺ, die in ihrer Zahl wenige, jedoch prägnant waren.

2 - باب ابْتِنَاءِ مَسْجِدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ Das Errichten der Moschee des Propheten ﷺ

524 - حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، وَشَيْبَانُ بْنُ فَرُّوخَ، كِلَاهُمَا عَنْ عَبْدِ الْوَارِثِ، - قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ بْنُ سَعِيدٍ، عَنْ أَبِي التَّيَّاحِ الضُّبَيْعِيِّ، حَدَّثَنَا أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدِمَ الْمَدِينَةَ فَنَزَلَ فِي غُلُو الْمَدِينَةِ فِي حَيٍّ يُقَالُ لَهُمْ بَنُو عَمْرٍو بْنِ عَوْفٍ، فَأَقَامَ فِيهِمْ أَرْبَعَ عَشْرَةَ لَيْلَةً ثُمَّ إِنَّهُ أُرْسِلَ إِلَى مَلَإِ بَنِي النَّجَّارِ فَجَاءُوا مُتَمَلِّدِينَ بِسُيُوفِهِمْ - قَالَ - فَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى رَاحِلَتِهِ وَأَبُو بَكْرٍ رِدْفُهُ* وَمَلَإُ بَنِي النَّجَّارِ حَوْلَهُ حَتَّى أَلْتَى بِفِنَاءِ أَبِي أَيُّوبَ - قَالَ - فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصَلِّي حَيْثُ أَدْرَكَتُهُ الصَّلَاةُ وَيُصَلِّي فِي مَرَابِضِ الْعَمَمِ* ثُمَّ إِنَّهُ أَمَرَ بِالْمَسْجِدِ قَالَ فَأُرْسِلَ إِلَى مَلَإِ بَنِي النَّجَّارِ فَجَاءُوا فَقَالَ: " يَا بَنِي النَّجَّارِ ثَامُنُونِي بِحَائِطِكُمْ هَذَا " . قَالُوا لَا وَاللَّهِ لَا نَطْلُبُ ثَمَنَهُ إِلَّا إِلَى اللَّهِ **. قَالَ أَنَسُ فَكَانَ فِيهِ مَا أَقُولُ كَانَ فِيهِ نَخْلٌ وَقُبُورُ الْمُشْرِكِينَ وَخَرْبٌ . فَأَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالنَّخْلِ فِقَطَعَ وَبِقُبُورِ الْمُشْرِكِينَ فَتَنْبَسَتْ وَبِالْخَرْبِ فَسُوِّيَتْ - قَالَ - فَصَمُّوا النَّخْلَ قَبْلَهُ وَجَعَلُوا عَصَادَتَيْهِ حِجَارَةً - قَالَ - فَكَانُوا يَزْتَجِرُونَ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَعَهُمْ وَهُمْ يَقُولُونَ:

اللَّهُمَّ إِنَّهُ لَا خَيْرَ إِلَّا خَيْرُ الْآخِرَةِ
فَانْصُرِ الْأَنْصَارَ وَالْمُهَاجِرَةَ

مسلم 524، بخاري 428

النووي: قوله: (أرسل إلى ملاء بني النجار) يعني أشرافهم. قوله صلى الله عليه وسلم: (يا بني النجار ثاموني بحائطكم) أي بايعوني.** والرْدْف والرْدِيف هُوَ الرَّكَابُ حَلْفُ الرَّكَابِ
* ذكر محمد بن سعد في الطبقات عن الواقدي أن النبي - صلى الله عليه وسلم - اشتراه منهم بعشرة دنانير، دفعها عنه أبو بكر الصديق رضي الله عنه

524. Anas Bin Malik berichtete: Der Gesandte Allahs ﷺ, kam in Medina an und ließ sich oberhalb von Medina bei den Angehörigen des Stammes Banu ‘Amr Bin ‘Awf nieder. Er hielt sich vierzehn Nächte bei ihnen auf.

Dann ließ er die Obersten des Stammes Banu An-Nadschar kommen. Sie erschienen aufgerüstet mit ihren Schwertern.*

Er (Anas) berichtete weiter: Es ist als sähe ich den Gesandten Allahs ﷺ, der auf seinem Reitkamel sitzt, hinter ihm Abu Bakr und umgeben von den Angehörigen des Stammes der Banu An-Nadschar. So ging es weiter, bis sie den Vorhof des Hauses von Abu Ayyubs erreichten.

Er fuhr fort: Der Gesandte Allahs ﷺ, betete stets dort, wo (er sich befand, wenn) gerade die Zeit des Gebets fällig wurde. In der Schafzäune betete er.

Dann gab er den Befehl, eine Moschee zu errichten. Er schickte nach den Edlen der Bani An-Nadschar, denen er sagte: „**O Banu An-Nadschar, nennt mir den Wert dieses eures Feldes!**“ Sie sagten: Nein, bei Allah, wir werden keinen Preis dafür verlangen, die Belohnung erwarten wir nur von Allah. Anas sagte weiter: Auf dem

Feld befanden sich einige Dattelpalmen, Gräber der Götzendiener und Ruinen.

Der Gesandte Allahs ﷺ, ordnete an, die Palmen zu fällen, welche dann abgeholzt wurden, sowie die Gräber der Götzendiener zu beseitigen und die Ruinen zu ebenen.

Die Palmenstämme wurden an der *Qibla*-Seite der (neuen) Moschee angebracht und zwei Mauern aus Stein erbaut. Während der Arbeit trugen sie Gedichte vor und mit ihnen der Gesandte Allahs ﷺ. Sie sprachen:

***O Allah, es gibt kein Glück außer das Glück der Achira**
So verhandle zum Sieg den Ansar und den Muhadschira******

Muslim 524, Buchari 428

* Auf diese Weise haben sie ihn geehrt

** *Achira* ist das Jenseits

*** *Ansar* und *Muhadschira* (*Muhadschirun*) sind die Helfer aus Medina und die Auswanderer aus Mekka

3 - باب تَحْوِيلِ الْقِبْلَةِ مِنَ الْقُدْسِ إِلَى الْكَعْبَةِ

Die Änderung der Gebetsrichtung von Al-Quds (Jerusalem) zur Kaaba

525 - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا أَبُو الْأَحْوَصِ، عَنْ أَبِي إِسْحَاقَ، عَنْ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ، قَالَ صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى بَيْتِ الْمَقْدِسِ سِتَّةَ عَشَرَ شَهْرًا حَتَّى نَزَلَتِ الْآيَةُ الَّتِي فِي الْبَقَرَةِ "وَحَيْثُمَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ" فَتَرَلْتُ بَعْدَ مَا صَلَّى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَنْطَلَقَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ فَمَرَّ بِنَاسٍ مِنَ الْأَنْصَارِ وَهُمْ يُصَلُّونَ فَحَدَّثَهُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَهُمْ قِبَلَ الْبَيْتِ . مسلم 525، و اطرافه في بخاري 4491، 4492، 4493، 4494

525. Al-Bara' Bin 'Azib berichtete: Ich verrichtete das Gebet mit dem Propheten ﷺ, sechzehn Monate in Richtung Baitul Maqdis (das heilige Haus in Al-Quds, Jerusalem), bis der Vers, der in Sura Al-Baqara steht: „**und wo immer ihr seid, kehrt eure Gesichter in ihre Richtung.**“ (Quran 2:144), herabgesandt wurde. Er wurde dem Propheten ﷺ, herabgesandt, nachdem er das Gebet verrichtet hatte. Da lief ein Mann vom Volk los und erreichte einige Leute der Ansar, die sich im Gebet befanden. Er berichtete ihnen vom Geschehen. Daraufhin richteten sie ihre Gesichter in Richtung des Bait (Kaaba). Muslim 525 und teilweise bei Buchari unter Nr. 4491-4494

(...) - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْمُثَنَّى، وَأَبُو بَكْرِ بْنُ خَلَّادٍ جَمِيعًا عَنْ يَحْيَى، - قَالَ
 ابْنُ الْمُثَنَّى حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ، - عَنْ سُفْيَانَ، حَدَّثَنِي أَبُو إِسْحَاقَ، قَالَ
 سَمِعْتُ الْبَرَاءَ، يَقُولُ صَلَّيْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَحْوَ بَيْتِ
 الْمُقَدِّسِ سِتَّةَ عَشَرَ شَهْرًا أَوْ سَبْعَةَ عَشَرَ شَهْرًا ثُمَّ صُرِفْنَا نَحْوَ الْكَعْبَةِ .

مسلم 525 (...), و اطرافه في بخاري 4491، 4492، 4493، 4494، نسائي 487

525. (...) Al-Bara' Bin 'Azib berichtete: Wir beteten mit dem Gesandten Allahs ﷺ, sechzehn oder siebzehn Monate in Richtung Baitul Maqdis. Dann wurden wir angewiesen, uns Richtung Kaaba zu richten.

Muslim 525 und teilweise bei Buchari unter Nr. 4491 und 4494; Nasai 487

Quellen

المصادر

المصادر العربية

Arabische Quellen

المنهاج في شرح الجامع الصحيح للحسين بن الحجاج: وهو شرح للإمام النووي (631-676 هـ) وهو شرح وسط ومن أشهر شروح صحيح مسلم حيث استفدت منه لترجمة الأحاديث إلى اللغة الألمانية

- Kommentare zu Sahih Muslim von Imam An-Nawawi,

صحيح مسلم - تأليف: أبو الحسين مسلم بن الحجاج القشيري النيسابوري النسخة الموافقة لترقيم محمد فؤاد عبد الباقي

- Sahih Muslim

صحيح البخاري تأليف: أبو عبد الله محمد بن إسماعيل بن إبراهيم بن المغيرة بن بردزبة البخاري

- Sahih Buchari

سنن ابن ماجه تأليف: أبو عبد الله محمد بن يزيد بن ماجه الربيعي القزويني

- Sunan Ibn Madscha

سنن الترمذي تأليف: أبو عيسى محمد بن عيسى بن سورة بن موسى بن الضحاك السلمي الترمذي

- Sunan At-Tirmidhi

سنن أبي داود تأليف: سليمان بن الأشعث بن إسحاق بن بشير بن شداد بن عمر الأزدي السجستاني

- Sunan Abu Daud

سنن النسائي تأليف: أبو عبد الرحمن أحمد بن علي بن شعيب بن علي بن سنان بن البحر الخراساني

- Sunan An-Nasai

سنن الدارمي تأليف: أبو محمد عبد الله بن عبد الرحمن بن برهام الدارمي السمرقندي

- Sunan Ad-Darimi

موطأ مالك تأليف: أبو عبد الله مالك بن أنس بن مالك بن أبي عامر بن عمرو بن

الحارث بن غيمان بن خثيل بن عمرو بن الحارث، الأصبحي المدني

-Muwatta' Malik Bin Anas Bin Malik

مسند أحمد تأليف: أحمد بن محمد بن حنبل بن هلال بن أسد الشيباني

-Musnad Ahmad Ibn Hanbal

شرح السنة للإمام البغوي

-Scharh Al-Sunna von Imam Al-Baghawi

القضاء والقدر لشيخ الإسلام ابن تيمية

-Al-Qada' Wal Qadar von Ahmad Bin Taymiya

مختصر رياض الصالحين، الترجمة الألمانية، جوتيار بامرني، برلين، دار شرافيدر 2009

– *Mukhtasar Riyadus Salihin* - Auszüge aus: Die Gärten der Rechtschaffenen, Imam An-Nawawi, Übersetzung: Jotiar Bamarni, Schreibfeder Verlag, Berlin, 2009

قواميس

Wörterbücher

- Lisanul 'Arab لسان العرب Sadir Verlag, Beirut, Libanon

- Arabisches Wörterbuch für die Schriftsprache der Gegenwart Arabisch – Deutsch, Hans Wehr, Harrassowitz; 1985

- Synchron-Wörterbuch der drei Sprachen, Jotiar Bamarni, 3. Auflage 2012

- DUDEN, die deutsche Rechtschreibung, 24. Auflage, 2006

Inhaltsverzeichnis der Bücher und Kapiteln des ersten Bandes

فَهْرَس كُتُب وَأَبْوَاب المَجْلَد الأول

أبواب	Seite	Kapitel
مُقَدِّمَةُ الطَّبَعَةِ الثَّانِيَةِ	7	Das Vorwort der zweiten Auflage (Arabisch)
مُقَدِّمَةُ الطَّبَعَةِ الْأُولَى	11	Das Vorwort der ersten Auflage (Arabisch)
المدخل باللغة العربية	13	Die Einführung (Arabisch)
نبذة عن شخصية وسيرة الإمام مسلم	15	Kurzbiografie des Imam Musim (Arabisch)
المقدمة (المانية)	23	Vorwort (Deutsch)
الْمُدْخَل	26	Einführung
نبذة عن شخصية وسيرة الإمام مسلم	41	Kurzbiografie von Imam Muslim
نبذة عن شخصية وسيرة الإمام النووي	48	Kurzbiografie Imam An-Nawawis
تعريف بعض المصطلحات	55	SinngemäÙe Erläuterung

Das Buch der Glaube	57	كِتَابُ الْإِيمَانِ
Der Glaube, Islam und <i>Ihsan</i> (Güte, Wohltun)...	59	بَيَانُ الْإِيمَانِ وَالْإِسْلَامِ وَالْإِحْسَانِ وَالْقَدْرِ
Das Gebet - Eine der Säulen des Islams	147	بَيَانُ الصَّلَاةِ الَّتِي هِيَ أَحَدُ أَرْكَانِ الْإِسْلَامِ
Der Glaube, der ins Paradies führt	153	بَيَانُ الْإِيمَانِ الَّذِي يُدْخِلُ بِهِ الْجَنَّةَ وَأَنَّ مَنْ تَمَسَّكَ بِمَا أُمِرَ بِهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ
Die Säulen des Islams	180	أَرْكَانُ الْإِسْلَامِ وَدَعَائِمُهُ الْعِظَامُ
Der Glaube an Allah und Seine Gesandten und zu den Geboten des Glaubens aufrufen	182	الْأَمْرُ بِالْإِيمَانِ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَشَرَائِعِ الدِّينِ وَالِدُّعَاءُ لِإِلَهِهِ
Der Aufruf zum Glaubensbekenntnis und den Geboten des Islams	184	الدُّعَاءُ إِلَى الشَّهَادَتَيْنِ وَشَرَائِعِ الْإِسْلَامِ
Die Richtigkeit desjenigen, der (den Islam angenommen hat und) im Sterben liegt, solange der Todeskampf noch nicht begonnen hat	187	صِحَّةُ إِسْلَامٍ مِنْ حَضْرِهِ الْمَوْتِ مَا لَمْ يَشْرَعْ فِي النَّزْعِ

Wer während des Ablebens an die Einzigkeit Allahs glaubte, wird ins Paradies eingehen	190	من مات على التوحيد دخل الجنة
Wer mit Allah, dem Islam (als seine Religion) und dem Gesandten Muhammad zufrieden ist, ist ein Gläubiger	196	من رضي بالله رباً وبالإسلام ديناً وبمحمد رسولاً، فهو مؤمن
Die Teile des Glaubens	197	شُعَبُ الإِيمَانِ
Zusammenfassung der islamischen Eigenschaften	199	جامعُ أَوْصَافِ الإِسْلَامِ
Die Vorzüglichkeiten im Islam	200	بَيَانُ تَفَاضُلِ الإِسْلَامِ وَأَمِّي أُمُورِهِ أَفْضَلُ
Eigenschaften dessen, der Freude am Glauben gefunden hat	201	بَيَانُ خِصَالِي مَنْ اتَّصَفَ بِهِنَّ وَجَدَ حَلَاوَةَ الإِيمَانِ
Den Gesandten Allahs mehr als die eigene Familie, eigenen Kinder, Eltern und alle Menschen zu lieben	203	مَحَبَّةَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَكْثَرَ مِنْ الأَهْلِ وَالوَالِدِ وَالوَالِدِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ
Der Beweis, dass es zum Charakter des Glaubens gehört, seinem Bruder (im Islam) das Gute zu wünschen	205	الدَّلِيلُ عَلَى أَنَّ مِنْ خِصَالِي الإِيمَانِ أَنْ يُحِبَّ لِأَخِيهِ المُسْلِمِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ مِنَ الخَيْرِ

en, was man sich selbst wünscht		
Das Verbot, den Nachbar zu stören	206	بَيَانِ تَحْرِيمِ إِبْدَاءِ الْجَارِ
Die Ermutigung, den Nachbar und den Gästen Ehre zu erweisen und zu schweigen, es sei denn über das Gute (zu sprechen)	207	الْحَثِّ عَلَى إِكْرَامِ الْجَارِ وَالصَّيْفِ وَلُزُومِ الصَّمْتِ إِلَّا مِنَ الْخَيْرِ
Das Gute zu gebieten und das Verwerfliche (oder das Schlechte) zu verbieten	208	الْأَمْرِ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ
Dass nur Gläubige ins Paradies eingehen werden; die Liebe zu den Gläubigen gehört zum Glauben und das Verbreiten des Friedensgruß ist ein Grund, das Paradies zu erreichen	210	لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلَّا الْمُؤْمِنُونَ وَأَنَّ مَحَبَّةَ الْمُؤْمِنِينَ مِنَ الْإِيمَانِ وَأَنَّ إِفْشَاءَ السَّلَامِ سَبَبٌ لِحُصُولِهَا
Der aufrichtige Rat als Teil des Glaubens	212	بَيَانِ أَنَّ الْبَيِّنَ النَّصِيحَةَ
Das Abnehmen des Glaubens durch Sünden	213	بَيَانِ نُقْصَانِ الْإِيمَانِ بِالْمَعَاصِي وَنَقْصِهِ عَنِ الْمُسْتَلْتَسِ بِالْمَعْصِيَةِ عَلَى إِزَادَةِ نَفْيِ كَلِمَةٍ

Eigenschaften des Heuchlers	215	بَيَانِ حِصَالِ الْمُنَافِقِ
Wer sich jemand anderen wissentlich zum Vater nimmt als seinen eigenen	217	بَيَانِ حَالِ إِيْمَانٍ مَنْ رَغِبَ عَنْ أَبِيهِ وَهُوَ يَعْلَمُ
„Die Beschimpfung eines Muslims ist Frevel und ihn bekämpfen ist Kufr (Unglau- ben)	219	بَيَانِ قَوْلِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ " سَبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ وَقِتَالُهُ كُفْرٌ "
Kehrt nach mir nicht zum Unglauben zurück, indem ihr einander tötet	220	" لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفْرًا يَضْرِبُ بَعْضَكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ "
Der Unglaube desjenigen, der sagt: Der Regen fiel auf uns durch den Zyklus herab	222	بَيَانِ كُفْرٍ مَنْ قَالَ مُطِرْنَا بِالْتَّوَعَاءِ
Die Liebe zu den Ansar und zu Ali (r.a.)	223	حُبِّ الْأَنْصَارِ وَعَلِيٍّ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ - مِنَ الْإِيْمَانِ وَعَلَامَاتِهِ وَبَعْضُهُمْ مِنْ عَلَامَاتِ التَّفَاقُقِ
Denjenigen des <i>Kufr</i> zu bez- eichnen, der das Gebet unter- lassen hat	226	بَيَانِ إِطْلَاقِ اسْمِ الْكُفْرِ عَلَى مَنْ تَرَكَ الصَّلَاةَ
Die Vortrefflichste aller Taten - der Glaube an Allah, Den Allmächtigen	228	بَيَانِ كَوْنِ الْإِيْمَانِ بِاللَّهِ تَعَالَى أَفْضَلَ الْأَعْمَالِ

Die schwersten Sünden und Beigesellung ist die schwerste aller Sünden	231	كُونِ الشِّرْكَ أَفْبَحَ الذُّنُوبِ وَيَبَيِّنُ أَعْظَمَهَا بَعْدَهُ
Die großen Sünden und die größten von ihnen	232	بَيَانِ الْكَبَائِرِ وَأَكْبَرِهَا
Verbot von Hochmut und die Erklärung	235	تَحْرِيمِ الْكِبْرِ وَبَيَانِهِ
Das Paradies für den, der Allah beim Tode keine Mitgötter beigesellt	240	الدَّلِيلُ عَلَى مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ مَاتَ مُشْرِكًا دَخَلَ النَّارَ
„Wer eine Waffe gegen uns richtet, der ist nicht von uns.“	244	"مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا"
„Wer uns betrügt, gehört nicht zu uns.“	245	" مَنْ عَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا "
Verbot der Schläge auf die Wangen, das herunterreißen der Kleidungsöffnungen und den Ruf der <i>Dschahiliyya</i>	247	تَحْرِيمِ صَرْبِ الْخُدُودِ وَشَقِّ الْجُبُوبِ وَالِدَّعَاءِ بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ
Verbot der üblen Nachrede (<i>Namima</i>)	248	بَيَانِ غَلَطِ تَحْرِيمِ النَّمِيَّةِ
Die drei, die Allah am Tage der Auferstehung nicht ansprechen, ansehen und nicht reinigen wird	249	الثَّلَاثَةُ الَّذِينَ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ وَلَا يَزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

Selbstmord	253	قَتَلَ الْإِنْسَانَ نَفْسَهُ
Ob man wegen der Sünden der <i>Dschahiliyya</i> zur Reichenschaft gezogen?	261	هَلْ يُؤَاخَذُ بِأَعْمَالِ الْجَاهِلِيَّةِ؟
Der Islam tilgt die vorherigen Sünden sowie die Hidschra und Hadsch	263	كَوْنِ الْإِسْلَامِ يَهْدِمُ مَا قَبْلَهُ وَكَذَا الْهَجْرَةَ وَالْحُجَّ
Die (gute) Tat des Ungläubigen, der nach ihr den Islam annimmt	267	بَيَانِ حُكْمِ عَمَلِ الْكَافِرِ إِذَا أَسْلَمَ بَعْدَهُ
Die Wahrhaftigkeit im Glauben und seine Aufrichtigkeit	269	صِدْقِ الْإِيمَانِ وَإِخْلَاصِهِ
Allah ﷻ fordert von keiner Seele etwas über das hinaus, was sie zu leisten vermag	270	بَيَانِ أَنَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى لَمْ يَكْلِفْ إِلَّا مَا يُطَاقُ
<i>Hadithun Nafs</i> was einem im Herzen einfällt, solange daraus keine Taten folgen	273	تَجَاوَزَ اللَّهُ عَنْ حَدِيثِ النَّفْسِ
Wr beabsichtigt, etwas Gutes zu tun, wird es niedergeschrieben, und wenn er beabsichtigt, etwas Böses zu tun (es jedoch nicht tut), wird es nicht	274	إِذَا هُمْ الْعَبْدُ بِحَسَنَةٍ كَتَبَتْ وَإِذَا هُمْ بِسَيِّئَةٍ لَمْ تَكْتُبْ

niedergeschrieben	
Das Einflüstern im Glauben	276
Das Feuer für den, der einem Muslim sein Recht durch einen falschen Eid genommen hat	278
Das unrechtmäßige Entwenden eines Eigentums	282
Das Feuer für den korrupten Herrscher	284
Die Treue und der Glauben verschwinden aus manchen Herzen und sie Prüfungen unterzogen werden	286
Der Islam begann fremd und wird fremd zurückkehren	293
Das Herz desjenigen gewinnen, um dessen Glauben man fürchtet, weil er schwach ist	295
Der Glaube an die zu allen Menschen gesandte Botschaft unseres Propheten ﷺ und die	297

الْوَسْوَسَةَ فِي الْإِيمَانِ وَمَا يَقُولُهُ
مَنْ وَجَدَهَا

وَعِيدِ مَنْ اقْتَطَعَ حَقَّ مُسْلِمٍ
بِئَمِينٍ فَاجِرَةٍ بِالنَّارِ

أَخَذَ مَالٍ غَيْرِهِ بِغَيْرِ حَقِّ

اسْتِحْقَاقِ الْوَالِيِ الْغَاشِ
لِرِعْبِيَّتِهِ النَّارِ

رَفَعَ الْأَمَانَةَ وَالْإِيمَانَ مِنْ بَعْضِ
الْقُلُوبِ وَعَرَّضَ الْفِتْنَ عَلَى
الْقُلُوبِ

الْإِسْلَامَ بَدَأَ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ
غَرِيبًا وَأَنَّهُ يَأْرُرُ بَيْنَ
الْمَسْجِدَيْنِ

تَأَلَّفَ قَلْبٌ مِنْ يَخَافُ عَلَى
إِيمَانِهِ لِضَعْفِهِ وَالتَّهْيِ عَنْ
الْقَطْعِ بِالْإِيمَانِ مِنْ غَيْرِ دَلِيلٍ
قَاطِعٍ

وَجُوبِ الْإِيمَانِ بِرِسَالَةِ نَبِيِّنَا
مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
إِلَى جَمِيعِ النَّاسِ وَنَسْخِ الْمَلَلِ

Ersetzung der Religionen durch seine Religion		بِمِلَّتِهِ
Die Rückkehr Jesus' mit den Gesetzen unseres Propheten	305	نزول عيسى ابن مريم حاكماً بشريعة نبينا محمد صلى الله عليه وسلم
Die Zeit, in der der Glaube nicht mehr angenommen wird	306	الزَمَنَ الَّذِي لَا يَقْبَلُ فِيهِ الْإِيمَانُ
Der Anfang der Offenbarung	308	بَدَأَ الْوَحْيِ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم
Die Nachtreise des Ge- sandten und die Gebetspflicht	315	الْإِسْرَاءَ بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى السَّمَاوَاتِ وَفَرَضَ الصَّلَاةَ
Der Messias, der Sohn Mari- as, und der falsche Messias	331	فِي ذِكْرِ الْمَسِيحِ ابْنِ مَرْيَمَ وَالْمَسِيحِ الدَّجَالِ
<i>Die Erwähnung von Sidratul Muntaha</i> (Zyziphusbaum, Lotosbaum des Endzieles)	335	بَابِ فِي ذِكْرِ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى
Die Bedeutung der Worte Allahs ﷺ: „Und er sah ihn ja ein anderes Mal herab- kommen“, und, ob der Prophet seinen Herrn sah	338	مَعْنَى قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ "وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزْلَةً أُخْرَى" وَهَلْ رَأَى النَّبِيُّ رَبَّهُ لَيْلَةَ الْإِسْرَاءِ
Seine Aussage: „Licht ist Er, wie konnte ich Ihn sehen?“	344	بَابِ فِي قَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ " نُورٌ أَنَّى أَرَاهُ". وَفِي قَوْلِهِ "

		رَأَيْتُ نُورًا"
Über die Aussage: „Allah schläft nicht.“,...	346	فِي قَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ " إِنَّ اللَّهَ لَا يَنَامُ " وَفِي قَوْلِهِ "...
Der Beweis, dass die Gläubigen im Jenseits ihren Herrn sehen werden	347	إثبات رؤية المؤمنين في الآخرة ربهم سبحانه وتعالى
Wie man Allah sehen wird	350	معرفة طريق الرؤية
Die Fürsprache	371	إثبات الشفاعة وإخراج الموحدين من النار
Die letzten Höllenbewohner, die herauskommen	372	آخر أهل النار خروجًا
Die niedrigste Stellung im Paradies	374	أدنى أهل الجنة منزلة فيما
„Ich bin der Erste unter den Menschen, der Fürsprache einlegt und unter den Propheten bin ich der mit den meisten Anhängern.“	382	"أنا أول الناس يشفع في الجنة وأنا أكثر الأنبياء تبعًا."
Der Prophet ﷺ, hebt sein Bittgebet der Fürsprache für seine Umma auf	384	اختيائه النبي صلى الله عليه وسلم دعوة الشفاعة لأمتيه
Das Bittgebet des Propheten für seine Umma und sein Weinen aus Mitleid mit ih-	387	دعاء النبي صلى الله عليه وسلم لأمتيه وبكائه شفقة عليهم

nen		
„Und warne die Nächsten deiner Sippe.“	389	فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: {وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ}
Die Fürsprache des Propheten ﷺ, für Abu Talib	396	شَفَاعَةُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَبِي تَالِبٍ
Die leichteste Strafe der Höllenbewohner	398	أَهْوَنُ أَهْلِ النَّارِ عَذَابًا
Wer im Unglauben stirbt, dessen Taten werden ihm nichts nutzen	399	مَنْ مَاتَ عَلَى الْكُفْرِ لَا يَنْفَعُهُ عَمَلٌ
Die Freundschaft zu den Gläubigen	400	مُؤَالَاةُ الْمُؤْمِنِينَ وَمُقَاطَعَةُ غَيْرِهِمْ وَالْبَرَاءَةُ مِنْهُمْ
Einige Muslime werden das Paradies ohne Rechenschaft	401	دُخُولُ طَوَائِفٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ
Die Muslime sind die Hälfte der Paradiesbewohner	403	كُونَ هَذِهِ الْأُمَّةِ نِصْفَ أَهْلِ الْجَنَّةِ
Sein Ausspruch, dass Allah zu Adam sagen würde: Von jedem tausend Bewohner des Feuers hole neunhundertneunundneunzig heraus	405	قَوْلُهُ يَقُولُ اللَّهُ لِأَدَمَ أَخْرِجْ بَعَثَ النَّارِ مِنْ كُلِّ أَلْفٍ تِسْعَ مِائَةٍ وَتِسْعَةَ وَتِسْعِينَ
Das Buch der Reinheit	409	كِتَابُ الطَّهَارَةِ
Vorzug der Wudu ‘	411	فَضْلُ الْوُضُوءِ

Die Reinheit als Voraussetzung für das Gebet	412	وَجُوبِ الطَّهَارَةِ لِلصَّلَاةِ
Die Eigenschaften des <i>Wudu'</i> und wie er vollzogen wird	414	صِفَةُ الوُضُوءِ وَكَمَالِهِ
Der Vorzug der <i>Wudu'</i> und des Gebets im Anschluss	416	فَضْلُ الوُضُوءِ وَالصَّلَاةِ عَقِبَهُ
„Die fünf Gebete, <i>Dschum'a</i> zu <i>Dschum'a</i> und (das Fasten von) Ramadan zu Ramdan sind Tilgung der Sünden.“	419	الصَّلَاةُ الْخَمْسُ وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ وَرَمَضَانَ إِلَى رَمَضَانَ مُكْفِرَاتٌ لِمَا بَيْنَهُنَّ مَا اجْتَنَبْتَ الْكِبَائِرَ
Das empfohlene Gedenken Allahs nach der <i>Wudu'</i>	421	الذِّكْرُ الْمُسْتَحَبُّ عَقِبَ الوُضُوءِ
Über die Gebetswaschung des Propheten	423	فِي وُضُوءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
Mit ungeraden Zahlen die Nase spülen, den Genitalbereich mit Steinen säubern	425	الْإِيْتَارِ فِي الْإِسْتِنْثَارِ وَالْإِسْتِجْمَارِ
Die Pflicht, die Füße ordentlich zu waschen	427	وَجُوبِ غَسْلِ الرَّجْلَيْنِ بِكَمَالِهِمَا
Die Pflicht, die Körperteile der Gebetswaschung vollständig zu waschen	430	وَجُوبِ اسْتِيعَابِ جَمِيعِ أَجْزَاءِ مَحَلِّ الطَّهَارَةِ
Tilgung der Sünden mit dem Wasser der Gebetswaschung	431	خُرُوجِ الْخَطَايَا مَعَ مَاءِ الوُضُوءِ

Bei der Gebetswaschung die Waschung der Stirn (<i>Ghurra</i>), des Hand- und Fußgelenkes (<i>Tahdschil</i>) auszudehnen	432	إِطَالَةُ الْغُرَّةِ وَالتَّحْجِيلِ فِي الْوُضُوءِ
Die Vorzüge der sorgfältigen <i>Wudu'</i> bei Verfehlungen	438	فَضْلُ إِسْبَاغِ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ
<i>Siwak</i>	440	بَابُ السِّوَاكِ
Die Eigenschaften der <i>Fitra</i>	444	خِصَالِ الْفِطْرَةِ
<i>Istitaba</i> - die Reinigung nach der Notdurft	449	الْإِسْتِطَابَةُ
Das Verbot, sich nach der Verrichtung der Notdurft mit der rechten Hand zu reinigen	452	النَّهْيُ عَنِ الْإِسْتِنْبَاجِ بِالْيَمِينِ
Bei der Gebetswaschung und anderen Dingen mit der rechten Hand beginnen	454	التَّبَيُّنُ فِي الطُّهُورِ وَغَيْرِهِ
Das Verbot, die Notdurft auf den Wegen oder unter den Schatten der Menschen zu verrichten	455	النَّهْيُ عَنِ التَّحَلِّيِ فِي الطَّرِيقِ وَالظَّلَالِ

Sich nach dem Stuhlgang mit Wasser reinigen	456	باب الإِسْتِنْبَاجِ بِالْمَاءِ مِنَ التَّبَرُّزِ
Das Benetzen der Schuhe bzw. Socken mit Wasser	457	باب الْمَسْحِ عَلَى الْخُفَّيْنِ
Das Streichen über die Stirn und den Turban	466	الْمَسْحُ عَلَى النَّاصِيَةِ وَالْعِمَامَةِ
Der Zeitraum der <i>Mas-h</i> auf die Socken	469	التَّوْقِيتِ فِي الْمَسْحِ عَلَى الْخُفَّيْنِ
Die Erlaubnis, alle Gebete mit einer <i>Wudu'</i> zu verrichten	471	جَوَازِ الصَّلَوَاتِ كُلِّهَا بِوُضُوءٍ وَاحِدٍ
Es ist abscheulich, die Hand, an deren Reinheit man zweifelt, in das Wassergefäß zu tauchen, bevor man sie dreimal gewaschen hat	472	كَرَاهَةِ غَمْسِ الْمَتَوَضِّئِ وَغَيْرِهِ يَدَهُ الْمَشْكُوكَ فِي نَجَاسَتِهَا فِي الْإِنَاءِ قَبْلَ غَسْلِهَا ثَلَاثًا
Die Vorschrift über das Lecken des Hundes	473	حُكْمِ وُلُوعِ الْكَلْبِ
Das Verbot in Stillgewässer zu urinieren	476	النَّهْيُ عَنِ الْبَوْلِ فِي الْمَاءِ الرَّائِدِ
Das Verbot sich in Stillgewässer zu waschen	478	النَّهْيُ عَنِ الْإِعْتِسَالِ فِي الْمَاءِ الرَّائِدِ
Die Pflicht, jegliche Unreinheiten in der Moschee zu beseitigen und mit Wasser zu	479	غَسْلِ الْبَوْلِ وَغَيْرِهِ مِنْ النَّجَاسَاتِ إِذَا حَضَلَتْ فِي الْمَسْجِدِ وَأَنَّ الْأَرْضَ تَطْهُرُ

reinigen, ohne zu graben		بِالْمَاءِ مِنْ غَيْرِ حَاجَةٍ إِلَى حَفْرِهَا
Der Urin des Säuglings und wie man ihn reinigt	481	حُكْمُ بَوْلِ الطِّفْلِ الرُّضِيعِ وَكَيْفِيَّةُ غَسْلِهِ
Die Vorschriften bei Spermaspuren	483	حُكْمُ الْمَنِيِّ
Verunreinigung durch Blut und das Beseitigen	483	نَجَاسَةُ الدَّمِ وَكَيْفِيَّةُ غَسْلِهِ
Verunreinigung durch Urin und das Beseitigen (als Pflicht)	485	نَجَاسَةُ الْبَوْلِ وَوُجُوبِ الْإِسْتِبْرَاءِ مِنْهُ
Buch der Menstruation	487	كِتَابُ الْحَيْضِ
Austausch von Zärtlichkeiten während der Menstruation	489	مُبَاشَرَةُ الْحَائِضِ فَوْقَ الْإِزَارِ
Mit der menstruierenden Ehefrau unter einer Decke liegen	490	الْإِضْطِجَاعُ مَعَ الْحَائِضِ فِي لِحَافٍ وَاحِدٍ
Die menstruierende Frau darf dem Ehemann den Kopf waschen und seine Haare kämmen; er kann sich in ihren Schoß legen und den Quran rezitieren; über die Reinheit ihres Trinkwassers	492	جَوَازِ غَسْلِ الْحَائِضِ رَأْسَ زَوْجِهَا وَتَرْجِيلِهِ وَطَهَارَةَ سُورِهَا وَالْإِتِّكَاءِ فِي حِجْرِهَا وَقِرَاءَةِ الْقُرْآنِ فِيهِ

Über die Präsemenflüssigkeit	499	الْمُدِّي
Gesicht und Hände nach dem Schlafen waschen	500	عَسَلِ الْوَجْهَ وَالْيَدَيْنِ إِذَا اسْتَيْقَظَ مِنَ النَّوْمِ
Die Erlaubnis, im <i>Dschanaba</i> -Zustand zu schlafen, doch die Gebetswaschung ist empfehlenswert, sowie das Geschlechtsteil zu waschen, wenn man essen, trinken, schlafen oder (erneut) Geschlechtsverkehr haben will	501	جَوَّازِ نَوْمِ الْجُنْبِ وَاسْتِحْبَابِ الْوُضُوءِ لَهُ وَعَسَلِ الْفَرْجِ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَأْكُلَ أَوْ يَشْرَبَ أَوْ يَتَامَ أَوْ يَجَامَعَ
Pflicht der Gesamtwaschung für die Frau, wenn Flüssigkeit aus ihrem Geschlechtsteil austritt	503	وَجُوبِ الْعُغْشِلِ عَلَى الْمَرْأَةِ بِخُرُوجِ الْمَنِيِّ مِنْهَا
Die rituelle Ganzwaschung	506	صِفَةِ عُسَلِ الْجَنَابَةِ
Wassermenge für <i>Ghusl</i> im <i>Dschanaba</i> und <i>Ghusl</i> der Eheleute	509	الْقَدْرِ الْمُسْتَحَبِّ مِنَ الْمَاءِ فِي عُسَلِ الْجَنَابَةِ وَعُسَلِ الرَّجُلِ وَالْمَرْأَةِ فِي إِنَاءٍ وَاحِدٍ فِي حَالَةٍ وَاحِدَةٍ وَعُسَلِ أَحَدِهِمَا بِفَضْلِ الْآخَرِ

Das geflochtene Haar bezüglich der Ganzwaschung	511	حُكْمُ صَفَائِرِ الْمُغْتَسِلَةِ
Die Pflege nach der Men- struation und dem <i>Ghusl</i> mit Moschus	513	اسْتِحْبَابُ اسْتِعْمَالِ الْمُغْتَسِلَةِ مِنَ الْخَيْضِ فِرْصَةً مِنْ مَسِكَ فِي مَوْضِعِ الدَّمِ
Die Ganzwaschung und das Gebet der menstruierenden Frau	516	الْمُسْتَحَاضَةُ وَعُغْلِيهَا وَصَلَاتُهَا
Die Pflicht der Frau, die, aufgrund der Menstruation, versäumten Fastentage, nachzuholen, jedoch nicht die Gebete	517	وَجُوبُ قَضَاءِ الصَّوْمِ عَلَى الْحَائِضِ دُونَ الصَّلَاةِ
Das Bedecken bei der Ganzwaschung (im Freien)	519	تَسْتُرُ الْمُغْتَسِلِ بِثَوْبٍ وَخَوِّهِ
Das Verbot die Schamteile anderer zu sehen	521	تَحْرِيمُ النَّظَرِ إِلَى الْعَوْرَاتِ
Die Erlaubnis, die Ganz- waschung unbekleidet zu verrichten, wenn man nicht beobachtet wird	521	جَوَازُ الْإِعْتِسَالِ عُرْيَانًا فِي الْخُلُوةِ
Auf das Bedecken der Schamteile achten	523	الِإِعْتِنَاءُ بِحِفْظِ الْعَوْرَةِ
Wer sich seiner rituellen Reinigung sicher ist, dann	525	مَنْ تَيَقَّنَ الطَّهَارَةَ ثُمَّ شَكَ فِي الْحَدَثِ فَلَهُ أَنْ يُصَلِّيَ بِطَهَارَتِهِ

aber wegen Hadath (Winde) zweifelt, darf sein Gebet ver- richten		تِلْكَ
Die Reinheit des verendeten Tieres durch Gerben	526	طَهَارَةُ جُلُودِ الْمَيِّتَةِ بِالذَّبَاحِ
<i>At-Tayammum</i> - die rituelle Reinigung mit Erde	527	التَّيَمُّمُ
Der Muslim wird nicht un- rein	535	الدَّلِيلُ عَلَى أَنَّ الْمُسْلِمَ لَا يَنْجُسُ
Das Gedenken Allahs im <i>Dschanaba</i> -Zustand und zu jeder Gelegenheit	537	ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى فِي حَالِ الْجَنَابَةِ وَغَيْرِهَا
Wenn die Gebetswaschung ungültig wird, muss sie nicht gleich erneuert werden, und das Essen ist erlaubt und nicht unerwünscht	537	جَوَازِ أَكْلِ الْمُحْدِثِ الطَّعَامِ وَأَنَّهُ لَا كِرَاهَةَ فِي ذَلِكَ وَأَنَّ الْوُضُوءَ لَيْسَ عَلَى الْقَوْرِ
Was man vor dem Betreten des WC's sagt	538	مَا يَقُولُ إِذَا أَرَادَ دُخُولَ الْخَلَاءِ
Der Schlaf des Sitzenden macht die Gebetswaschung nicht ungültig	539	نَوْمُ الْجَالِسِ لَا يَنْقُضُ الْوُضُوءَ
Das Buch des Gebets	541	كتاب الصلاة

<i>Adhan</i> (Der Gebetsruf)	542	بَدءُ الأَذَانِ
Der <i>Adhan</i> wird zweimal gerufen und die <i>Iqama</i> einmal	543	سَمِعَ الأَذَانَ وَابْتَارَ الإِقَامَةَ
Es ist erwünscht, dass zwei <i>Muadhin</i> für jede Moschee beauftragt werden	547	اسْتِخْبَابِ اتِّخَاذِ مُؤَدِّينَ لِلْمَسْجِدِ الوَاحِدِ
Das Nachsprechen des Gebetsrufes, anschließend Allah für den Propheten um Segen und <i>Al-Wasila</i> bitten	548	اسْتِخْبَابِ القَوْلِ مِثْلَ قَوْلِ المُؤَدِّينَ لِمَنْ سَمِعَهُ ثُمَّ يُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ يَسْأَلُ اللهُ لَهُ الوَسِيلَةَ
Der Vorzug des <i>Adhan</i> (Gebetsruf) und die Flucht des Satans, wenn er ihn hört	552	فَضْلُ الأَذَانِ وَهَرَبِ الشَّيْطَانِ عِنْدَ سَمَاعِهِ
Das Erheben der Hände in Schulterhöhe bei der <i>Takbiratul Ihram*</i> , bei und nach der Verbeugung, und dass es beim Erheben aus einer Niederwerfung nicht gemacht wird	555	اسْتِخْبَابِ رَفْعِ اليَدَيْنِ حَدْوِ المُنْكَبِينَ مَعَ تَكْبِيرَةِ الإِحْرَامِ وَالرُّكُوعِ وَفِي الرَّفْعِ مِنَ الرُّكُوعِ وَأَنَّهُ لَا يَفْعَلُهُ إِذَا رَفَعَ مِنَ السُّجُودِ
Takbir im Gebet	558	التَّكْبِيرِ فِي الصَّلَاةِ

Das Rezitieren der Sura <i>Al-Fatiha</i> in jeder <i>Raka'a</i> und die Ausnahme, einen anderen Vers zu rezitieren	560	وَجُوبِ قِرَاءَةَ الْفَاتِحَةِ فِي كُلِّ رُكْعَةٍ وَإِنَّهُ إِذَا لَمْ يُحْسِنِ الْفَاتِحَةَ وَلَا أَمَكَّنْتَهُ تَعَلَّمَهَا قَرَأَ مَا تَبَسَّرَ لَهُ مِنْ غَيْرِهَا حُجَّةٌ مَنْ قَالَ لَا يَجْهَرُ بِالْبِسْمَلَةِ
Das Argument dessen, der sagt, man spreche die <i>Basmala</i> nicht laut aus	567	حُجَّةٌ مَنْ قَالَ الْبِسْمَلَةَ آيَةٌ مِنْ أَوَّلِ كُلِّ سُورَةٍ سِوَى بَرَاءَةٍ
Das Argument dessen, der sagt, dass <i>Basmala</i> eine <i>Aya</i> (Vers) ist, die zum Anfang jeder Sura gehört, außer <i>Al-Bara'a</i>	568	حُجَّةٌ مَنْ قَالَ الْبِسْمَلَةَ آيَةٌ مِنْ أَوَّلِ كُلِّ سُورَةٍ سِوَى بَرَاءَةٍ
<i>At-Taschahhud</i> im Gebet	570	التَّشَهُُّدُ فِي الصَّلَاةِ
Der Segen für den Propheten ﷺ, nach dem <i>Taschahhud</i>	573	الصَّلَاةَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَ التَّشَهُُّدِ
<i>At-Tasmi'</i> (<i>Sami'allahu liman hamidah</i>), <i>At-Tahmid</i> (<i>rab-banna walakal hamd</i>) und <i>Ta'min</i> (<i>Amin</i>)	577	التَّسْمِيْعُ وَالتَّحْمِيْدُ وَالتَّأْمِيْنُ
Dem Imam folgen	579	اتِّبَاعُ الْمَأْمُومِ بِالْإِمَامِ
Den Imam vertreten, wenn er wegen einer Krankheit oder einer Reise entschuldigt ist	580	اسْتِخْلَافُ الْإِمَامِ إِذَا عَرَضَ لَهُ عُدْرٌ مِنْ مَرَضٍ وَسَفَرٍ وَغَيْرِهِمَا يُصَلِّي

Einen anderen Vorbeter zu wählen, wenn der Imam sich verspätete	587	تَقْدِيمِ الْجَمَاعَةِ مَنْ يُصَلِّي بِهِمْ إِذَا تَأَخَّرَ الْإِمَامُ وَلَمْ يَخَافُوا مَفْسَدَةَ التَّقْدِيمِ
Während des Gebets auf etwas aufmerksam machen; <i>Tasbih</i> für die Männer, in die Hände klatschen für die Frauen	590	تَسْبِيحِ الرَّجُلِ وَتَضْفِيقِ الْمَرْأَةِ إِذَا نَاهِمَا شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ
Gebot, das Gebet gut, vollständig und ehrfürchtig zu verrichten	591	تَحْسِينِ الصَّلَاةِ وَإِتْمَامِهَا وَالْخُشُوعِ فِيهَا
Das Verbot dem Imam im Gebet voranzueilen	592	التَّهَيُّ عَنْ سَبْقِ الْإِمَامِ، بِرُكُوعٍ أَوْ سُجُودٍ وَخَوَّهِمَا
Das Verbot, das Gesicht während des Gebets zum Himmel zu richten	594	التَّهَيُّ عَنْ رَفْعِ الْبَصَرِ، إِلَى السَّمَاءِ فِي الصَّلَاةِ
Die Ruhe im Gebet...	595	السُّكُونِ فِي الصَّلَاةِ
Die Aufstellung beim Gebet	596	تَسْوِيَةِ الصُّفُوفِ
Das Ausgehen der Frauen in die Moscheen	600	خُرُوجِ النِّسَاءِ إِلَى الْمَسَاجِدِ
Das Zuhören der Rezitation	604	الِاسْتِمَاعِ لِلْقِرَاءَةِ
Das laute Rezitieren des	606	الْجَهْرِ بِالْقِرَاءَةِ فِي الصُّبْحِ

Qurans zum Morgengebet und das Rezitieren vor den <i>Dschinn</i>		وَالْقِرَاءَةَ عَلَى الْجِنَّ
Die Rezitation zum Mittags- und Nachmittagsgebet	609	الْقِرَاءَةُ فِي الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ
Die Rezitation zum Mor- gegebet	610	الْقِرَاءَةُ فِي الصُّبْحِ
Die Rezitation beim <i>Ischa</i> (Nachtgebet)	613	الْقِرَاءَةُ فِي الْعِشَاءِ
Die Anweisung an Imame das Gebet kurz zu fassen, jedoch vollständig	614	أَمْرُ الْأَيْمَةِ بِتَخْفِيفِ الصَّلَاةِ فِي تَمَامٍ
Das Gleichgewicht im Ver- richten des Gebets	617	اعْتِدَالِ أَرْكَانِ الصَّلَاةِ
Was man sagt, wenn man seinen Kopf (Körper) aus der Verbeugung hebt	618	مَا يَقُولُ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ
Das Verbot den Quran in der Verbeugung oder Nie- derwerfung zu rezitieren	622	النَّهْيُ عَنِ قِرَاءَةِ الْقُرْآنِ، فِي الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ
Was man während der Verbeugung (Ruku') und der Niederwerfung (Sidschud) sagt	624	مَا يَقَالُ فِي الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ

Vorzüge des Sudschud (Niederwerfung) und die Beharrlichkeit darin	630	فُضِّلَ السُّجُودِ وَالْحَبِّ عَلَيْهِ
Die Körperhaltung im Sudschud und das Verbot Haare und Kleidung im Gebet zu binden	631	أَعْضَاءِ السُّجُودِ وَالنَّبْيِ عَنْ كَيْفِ الشَّعْرِ، وَالتَّوْبِ، وَعَقْصِ الرَّأْسِ، فِي الصَّلَاةِ
Die Haltung während der Niederwerfung	635	الإِعْتِدَالِ فِي السُّجُودِ
<i>Die Beschreibung des Gebets (in verschiedenen Einzelheiten)</i>	636	مَا يَجْمَعُ صِفَةَ الصَّلَاةِ
<i>Sutra</i> * des Betenden	640	سُتْرَةُ الْمُصَلِّيِّ
Im Gebet Vorbeilaufende abweisen	647	مَنْعِ الْمَارِّ بَيْنَ يَدَيْ الْمُصَلِّيِّ
Sich im Gebet dem <i>Sutra</i> nähern	649	دُنُوقِ الْمُصَلِّيِّ مِنَ السُّتْرَةِ
Das Maß, das dem Betenden zum Schutz reicht	651	قَدْرِ مَا يَسْتُرُ الْمُصَلِّيِّ
Wenn man sich zwischen den Betenden und die Gebetsrichtung legt	653	الإِعْتِرَاضِ بَيْنَ يَدَيْ الْمُصَلِّيِّ
Das Beten in einem einzigen Gewand	656	الصَّلَاةِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ وَصِفَةِ لُبْسِهِ

Das Buch der Moscheen und andere Gebetsstätten	659	كتاب المساجد ومواضع الصلاة
Das Errichten der Moschee des Propheten ﷺ	665	ابتناء مسجد النبي صلى الله عليه وسلم
Die Änderung der Gebetsrichtung von Al-Quds (Jerusalem) zur Kaaba	668	تحويل القبلة من القدس إلى الكعبة
Quellen	670	المصادر
Inhaltsverzeichnis	672	فهرس

الحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله. اللهم
صلّ على محمد عبدك ورسولك النبي الأمي، وعلى آل محمد وأزواجه
وذريته كما صليت على إبراهيم وعلى آل إبراهيم، وبارك على محمد
النبي الأمي وعلى آل محمد وأزواجه وذريته، كما باركت على إبراهيم
وعلى آل إبراهيم في العالمين إنك حميد مجيد.

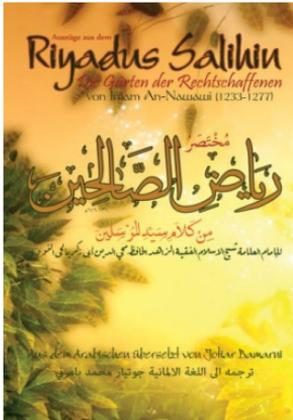
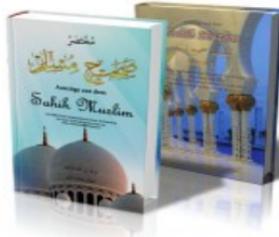
نِهَايَةُ الْمُجَلَّدِ الْاَوَّلِ

Ende des Bandes 1

Vom Autor bereits erschienen:

اصدارات اخرى

-Sahih Muslim Band 1&2 (von 15 geplanten Bänden) mit zahlreichen Erläuterungen, gebundene Ausgabe, Format 19x12,5

رياض الصالحين

Auszüge aus Riyadus Salihin, Die Gärten der Rechtschaffenen

von Imam An-Nawawi, (1233-1277). 2. Auflage, 704 Seiten, gebunden

Es ist nicht verwunderlich, dass Riyadus Salihin, als ein einfach zu lesendes Werk, weltweit so viel Berühmtheit erlangt hat und nach dem Koran zu den meist gedruckten Büchern der Welt gehört. Denn es handelt sich um die bis heute meist verbreitetsten Ahadith des Propheten Muhammad ﷺ, zu moralisch-erzieherischen Zwecken, die sich mit guten Charaktereigenschaften und alltäglicher Lebenspraxis befassen, welche nicht nur bei den Gelehrten Anwendung finden, sondern bei jedermann. In den meisten Kapiteln hat An-Nawawi vorab einige, zum Thema passende, Verse aus dem Koran zitiert. Dazu gehört die gute Absicht, Aufrichtigkeit, Frieden stiften, Geduld, Wohltätigkeit, das Gute gebieten und das Schlechte verbieten, das Halten von Versprechen, der soziale Umgang innerhalb und außerhalb der Familie, Menschen- und Tierrechte usw.

In diesem authentischen Werk möchte der Übersetzer nicht nur Muslimen, sondern vor allem auch Nichtmuslimen, die Wirkung und Schönheit der bewegenden Worte des letzten Propheten vorstellen, um ihnen damit eine bessere Sicht der Dinge zu ermöglichen.

Die prophetische MEDIZIN

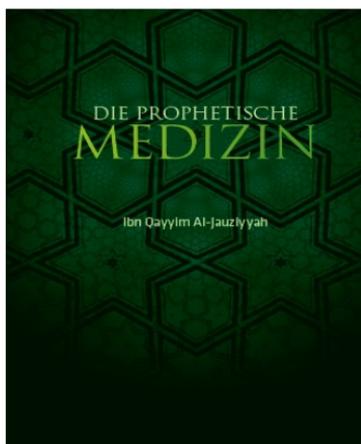
Ibn Qayyim Al-Jauziyyah

übersetzt von Muhammad Jozić

384 Seiten, gebunden, Format 19x12,5

الطب النبوي

للإمام ابن قيم الجوزية

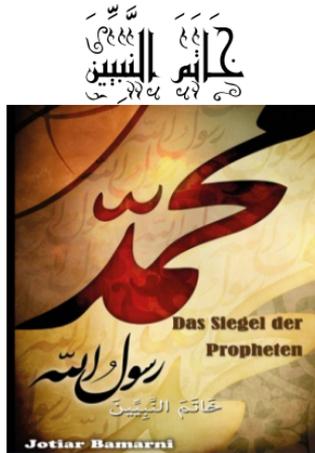

Nach Jahrzehnten chemischer Schulmedizin und experimenteller Psychologie ist die Heilung und Wahrung von Körper und Seele mittels alternativer Medizin heute wieder aktueller denn je.

Der Autor Ibn Qayyim Al-Jauziyyah (1292-1350 n.Chr.) war einer der bekanntesten Schüler des Gelehrten Ibn Taimiyyah. Er sammelte in diesem medizinischen Meisterwerk prophetische Überlieferungen, Erfahrungsberichte und Aussagen namhafter Ärzte der damaligen Zeit, welche sich noch heute anwenden lassen.

Körper und Geist, sowie deren Krankheiten, werden in dieser faszinierenden Lektüre analysiert und erprobte Heilverfahren und Rezepturen praktisch und zur Nachahmung erläutert.

Das Siegel der Propheten

Mekka um das Jahr 570: Ein ungewöhnliches Kind wird geboren. Der kleine Muhammad ﷺ verliert früh seinen Vater und seine Mutter und wächst bei Verwandten auf. Doch dann, als erwachsener Mann, hat er ein Erlebnis, das sein gesamtes Leben und das der Menschheit verändern wird: Der mächtige Erzengel Gabriel zeigt sich ihm in einer einsamen Höhle und verliest ihm dort ergreifend schöne Verse – die berühmten Suren, die heiligen Offenbarungen des Koran.

Muhammad ﷺ wird nun zum Verkünder der Wahrheit und der Menschenrechte und zu einem Lehrer und Vorbild für alle Menschen dieser Erde. Doch die einfache und klare Lehre des Islam, welche die Gleichheit aller Menschen und den Frieden verkündet, verschafft ihm nicht nur Freunde, sondern auch Neider und Feinde. Muhammad ﷺ muss den jungen Glauben und die Muslime gegen zahlreiche Anfeindungen verteidigen. Gemeinsam mit seinen Anhängern wandert er schließlich nach Medina aus, gründet dort einen Staat und auf der Grundlage des Islams die erste und modernste Verfassung der Welt und wird schließlich zum mächtigen und gütigen Herrscher eines großen Reiches.

In eindrucksvoller, packender Sprache und durchweg spannenden Episoden erzählt Jotiar Barmani vom Leben des Propheten Muhammad ﷺ. Dabei wird nicht nur dessen göttliche Sendung, sondern auch seine Milde, Toleranz und Vergebung durch spannende und authentische Szenen beschrieben. Aber vor allem steht der Prophet dem Leser hier als Mensch vor Augen: bescheiden, hingebungsvoll, verlässlich, furchtlos und erfüllt von seinem Glauben an Allah und seine Botschaft.

Muhammad ﷺ

Die faszinierende Lebensgeschichte des letzten Propheten

Jotiar Bamarni, Überarbeitete Fassung, 6. Auflage

محمد بن عبد الله (الدين) عليه السلام - من رواه عنه السيدة خديجة (الدينا)

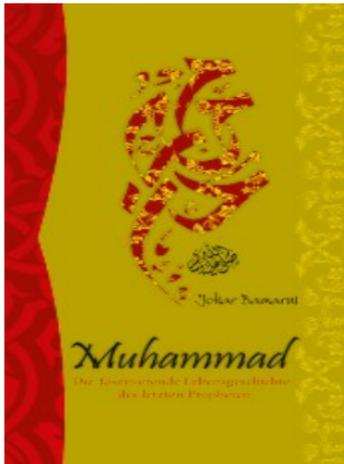
Der Prophet Muhammad ﷺ verbrachte die letzten dreiundzwanzig Jahre seines Leben mit unermüdlicher Arbeit an der Aufgabe, mit der Allah ihn betraut hatte. Er kam in dieser Zeit nicht zur Ruhe und wurde von allem Leid geprüft, das ein Mensch tragen kann. Er wurde durch den Verlust derer geprüft, die er liebte - seine Mutter, seine Frau Chadidscha und die meisten seiner Kinder. Er musste Entbehrung, Spott, Feindschaft, Bedrohungen ertragen. Er wurde mehr als einmal schwer verletzt und mit dem Tode bedroht. Er ertrug all dies mit Toleranz und Zuversicht, in der Hoffnung, der Menschheit die Rechtleitung ihres Schöpfers zu bringen. Dies gelang ihm mit Allahs Unterstützung auch. Als das Blatt sich wandte und der Sieg und die Macht auf seiner Seite waren, vergab er all jenen, die ihm so viel Leid angetan hatten. Er baute auf Versöhnung und Frieden mit seinen ehemaligen Feinden.

Allah rief ihn zu sich, als seine Aufgabe erfüllt war. So erlebte er nicht mehr, dass sich der Islam auf der ganzen Welt verbreitete. Es gibt heute keine Region der Erde, wo keine Muslime leben.

Wenn der Muslim heute die Pilgerfahrt nach Mekka vollzieht, trifft er auf Millionen von Menschen, die trotz der Vielfalt ihrer Hautfarben und Sprachen alle Schwestern und Brüder sind und die durch die Liebe zu ihrem Schöpfer miteinander verbunden sind. Man sieht dort die vielen Gesichter aus allen Ländern der Erde friedlich, als Erben Abrahams, ihren Gottesdienst verrichten und erinnert sich, dass alles mit einem Mann begann: Muhammad ﷺ.

Das vorliegende Buch möchte den deutschsprachigen Leser in das Leben und die Sendung des Propheten Muhammad ﷺ einführen. Es stellt sich nicht in die Reihe trockener, rein wissenschaftlicher oder historischer Biografien, wie sie inzwischen in zahlreicher Form vorliegen, sondern wählt bewusst die populäre Form des Romans, der Erzählung. Dennoch stützt sich die Darstellung, wie die zahlreichen

Fußnoten belegen, ausschließlich auf authentische Quellen und Überlieferungen, die sich der Autor in jahrelanger Recherchearbeit erschlossen hat.

Dabei wurden neben Sahih Buchari und Muslim vor allem die Bücher von Ibn Hischam¹¹⁵, Ibn Kathir und Mubarakpuri verwendet.

Von den Werken des großen Historikers Waqidi und seinem Schüler Ibn Saad wurde zwar auch Gebrauch gemacht, jedoch mit Vorsicht, da die Gelehrten einige ihrer Angaben als schwach eingestuft haben.

Die Aussprüche des Propheten und die Angaben zu den Ereignissen wurden mit Quellenangaben versehen.

In dem Text, wie er sich nun darstellt, spricht das Leben und die Sendung Muhammads in direkter, persönlicher Form zu uns. Der nichtmuslimische Leser, dessen kulturelle Prägung vielleicht eine andere ist als die eines Muslim, kann den Islam hier als eine Religion der Toleranz, des Friedens und der verstehenden Menschenliebe kennen lernen. Ich wünsche dieser Arbeit, dass sie zahlreiche aufgeschlossene, interessierte und am Ende begeisterte Leser findet.

Bezug:

Ab 100 Exemplare dieses Buches können für nur 1,- € pro Ex. reserviert werden

تباع كل 100 نسخة من هذه السيرة النبوية بسعر خيري قدره 100 يورو من:

100 adet bu sira kitabtan sipariş verene, tanesi 1,- € 'dan verilecek:

bamarni@gmx.de

رَحِمَ اللهُ مَنْ طَبَعَ أَوْ صَوَّرَ أَوْ تَرَجَّمَ أَوْ سَجَّأَهُ عَلَى الشَّرِيطَةِ كَاسِيَتٍ أَوْ أَقْرَاصٍ أَوْ أَدَخَلَهُ عَلَى الْكُؤُمِبُوتِ
يَبْدُونَ زِيَادَةً أَوْ نَقْصًا، لِيُوَرِّعَهُ مَجَانًا أَوْ يَبْعَهُ بِسَعْرِ رَمْزِي، بِشَرْطِ عَدَمِ الْإِحْتِفَاطِ بِآيَةِ حَقُوقِ لَعْمَلِهِمْ،
فَحَزَاهُ اللهُ تَعَالَى خَيْرًا كَثِيرًا، وَتَبَّتْنا وَإِيَاهُ عَلَى الْإِسْلَامِ وَالسَّنَةِ

التدقيق الدولي: ISBN 978-3-9803633-3-4

¹¹⁵ Die Gelehrten sind sich einig, dass Ibn Ishaqs Werk, das von Ibn Hischam überarbeitet und herausgegeben wurde, zu den wichtigsten Quellen der Prophetenbiografie zählt, wenn auch einige Angaben als nicht authentisch eingestuft wurden, auf die wir hier verzichtet haben, um uns ausschließlich auf authentische Überlieferungen zu stützen.

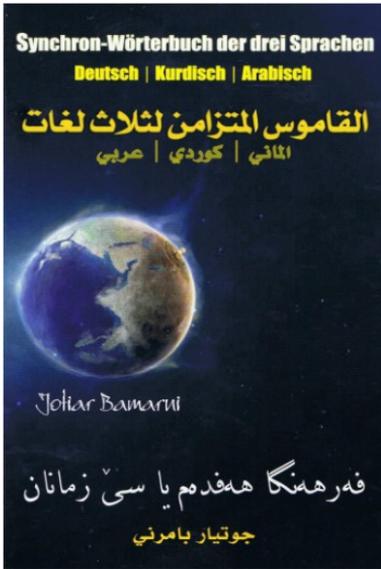
Synchron-Wörterbuch der drei Sprachen:

Deutsch - Kurdisch – Arabisch

قاموس المتزامن لثلاث لغات (الماني | كوردي | عربي) - جوتيار بامارني

فهرهنگا سی زمانان: المانی-کوردي-عهرهبی

Jotiar Bamarni, Überarbeitete Fassung, 3. Auflage

Das Wörterverzeichnis enthält die gebräuchlichsten Wörter und die zum Erlernen einer Sprache wichtigen grammatischen Termini der drei Sprachen Deutsch, Kurdisch und Arabisch. Es ist nach dem deutschen Alphabet geordnet und wirkt durch die drei Spalten auf jeder Seite und die Markierung der Zeilen sehr übersichtlich. Berücksichtigt sind die neuen deutschen Rechtschreibregeln.

Das Kurdische ist sowohl in arabischer als auch in lateinischer Schreibweise dargestellt. Die Wortauswahl ist stark praxisorientiert, wegen Platzmangels musste aber auf umgangssprachliche Wörter und Wendungen sowie auf eine Lautschrift verzichtet werden..

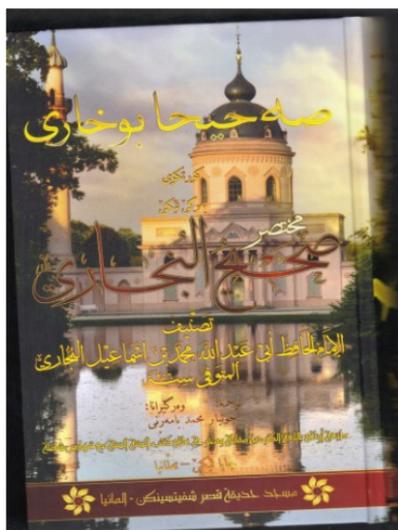
Bezug: bamarni@gmx.de

الترقيم الدولي: 4-3-9803633-3-ISBN 978

Von Verfasser erschien 1994 im gleichen Verlag eine: "Deutsch-kurdische Grammatik" رێزمانا نه المانی-کوردي 220 Seiten

صحیحا بوخاری

کور تگری 608 بهر بهر

هاتیه وهرگیران ژ کوردی و هژمارین وان حمیدیسن کۆ د کتیبین سوننی یین شهش

دا همین هاتینه دیار کرن ژ لایب: جوتیار محمهد بامهرنی

و مفای قههی و زمانهفانی هاتی به وهرگرتن ژ شهرحا ئیمامی علامه و حافز

شیخی ئیسلامی ئەبۆلفهزل ئەحمەدی کۆری عەلانەددینی بەر نیاس ب: ئین حەجەری

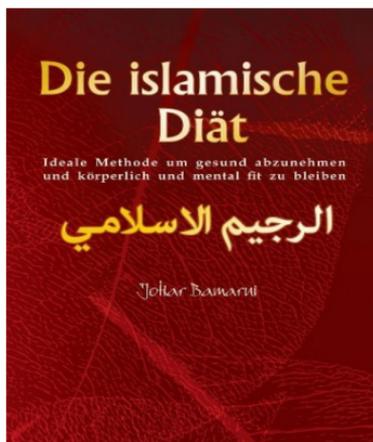
عمسقلانی □□□

¹¹⁶ و ههروهسا ژ شهرحا ئیمامی نهوهوی بو وان حمیدیسن کۆ د صحیحا ئیمامی

موسلم ژی دا هاتین مفا هاتی به وهرگرتن

Folgende Bücher sind in Planung:

-die islamische Diät

-Auszüge aus: - Sahih Muslim Band 3-15

-Sunan At-Tirmidhi (Jami' At-Tirmidhi)

-Sunan Abu Dawud

-Sunan Ibn Madscha

-Sunan An-Nasa'i

- Moderne Kunst und Handwerk des authentischen Schreibens

Das große ABC für aufrichtige Autoren

-Großes deutsch-arabisches Wörterbuch

- Großes arabisch-deutsches Wörterbuch

- Hadith- und Fiqhterminologie